NYE TANKER.

En samling essays og debattinnlegg av Sverre Avnskog.

Oslo 2017.

Sverre Avnskog, født 1956 er utdannet adjunkt og arbeider innen voksen-opplæringen hvor han underviser voksne med spesielle behov samt flyktninger som får norskopplæring på grunnskolenivå. Den foreliggende samlingen essays består av debattinnlegg som tidligere er publisert på nettet. Emnene spenner over et vidt felt og dekker så forskjellige områder som politikk, religion, verdier, medier, innvandring og idrett.

Forord.

Dette er en samling essays og kommentarartikler som ble skrevet i løpet av en seksårsperiode mellom 2011 og 2017 og publisert på ulike debattfora på internett. De fleste innleggene stammer fra Vårt Lands «Verdidebatt», men noen ble også publisert på Dagsavisens «Nye Meninger» og den ganske nystartede «Debatt1».

Jeg har skrevet om stort sett alt som angår vårt samfunn og våre liv, og emnene spenner over et vidt spekter, fra skiidrett til religion. Jeg er svært opptatt av samfunnet, av politikk, religion, psykologi, filosofi, idrett og alt annet som angår våre liv i større eller mindre grad. Mine synspunkter er preget av antidogmatisme og fritenkning og jeg er helt og holdent ubundet av politiske retninger eller -ismer. Politisk startet jeg opp som frihetlig sosialist i min ungdom, men har etter hvert beveget meg mot et relativt konservativt livssyn, men setter den menneskelige frihet over alt annet, både hva angår frihet i tanken og i det fysiske liv. Religiøst er jeg inspirert av det danske verket, «Vandrer mod Lyset!», og man vil gjenfinne mange av tankene fra dette verket i mine religionskritiske tekster.

I og med utviklingen av internett, har menneskeheten fått en unik mulighet til å kommunisere på tvers av alle grenser, og nye tanker kan presenteres helt uavhengig av aviser, radio, TV og forlag. Ved hjelp av noen få tastetrykk kan man nå ut til hele verden med sine tanker og meninger, og så godt som alle og enhver kan vurdere medienes nyheter opp mot førstehåndsrapporter på internett. Kravene til medienes presisjon er større en noensinne, og mange opplever det som skuffende når de oppdager at deres virkelighetsbeskrivelse ofte ikke stemmer med det man kan observere gjennom direkte åstedsrapporter som formidles så å si rett fra åstedet eller krigsskueplassen.

Krigens grusomheter blir også direkte overført via nettet, og det fremstår ikke særlig heltemodig å drepe, lemleste og torturere fiender i krig, og det kommer frem i all sin gru hvilke forferdelige lidelser sivilbefolkningen må gjennomleve i krigsherjede områder.

Samfunnets institusjoner, som f. eks. kirken, blir også utfordret av nye religiøse tanker som kommer til uttrykk i frie debatter på internett, og der medier og religiøse institusjoner tidligere nærmest var i en monopolstilling, deles nå helt nye tanker og nye måter å se verden og Gud på helt fritt via nettet.

Den boken som jeg er aller mest inspirert av, «Vandrer mod Lyset!», er et verk som ble utgitt i Danmark i 1920, og det inneholder en stor mengde informasjon både av religiøs, etisk og vitenskapelig art – av en karakter som er helt nyskapende og nytenkende. Her gis en logisk og troverdig forklaring på menneskehetens opprinnelse og på hvorfor jordkloden har blitt åstedet for kampen mellom det gode og det onde. Jesu lære renses for dogmer og senere tiders tildiktninger og bringes tilbake til sin opprinnelse, slik den ble presentert av Jesus selv. Og vi får en overbevisende forklaring på reinkarnasjonens nødvendighet. Alt dette og mye, mye mer, kan du lese om i denne store artikkelsamlingen på mer enn 400 sider. Jeg er som menneske intenst opptatt av livet og av å forstå hvordan virkeligheten henger sammen.

Et emne som går igjen i en god del av artiklene, er vår innvandrings- og flyktningpolitikk. Jeg anser det for å være blant vår tids aller viktigste områder, og først i den senere tid har det vært mulig å diskutere de reelle problemene uten at skjellsordene hagler. Mitt utgangspunkt i denne debatten er at jeg har en svært positiv innstilling til hvert eneste menneske på det personlige plan, og mitt arbeid går for tiden ut på å undervise nyankomne flyktninger i norsk. Jeg trives særdeles godt med dette arbeidet, og kan vel si at jeg opplever å møte den delen av våre flyktninger som virkelig vil noe i sitt nye liv i Norge. Men samtidig har jeg et syn på innvandrings- og flyktningpolitikken som er preget av en prinsipiell tenkning rundt det å flytte store menneskemengder fra den ene siden av jordkloden til den andre, for å sette det litt på spissen. Det er åpenbart for meg at det byr på en lang rekke utfordringer som ikke bør undervurderes.

Jeg kan også love en avslørende mediekritikk og udogmatisk kritikk av våre politikere, når de fortjener det! Uklare tanker, fordomsfulle meninger, stigmatisering og dogmatiske synspunkter har ingen støttespiller i meg.

Jeg har valgt å dele innleggene inn etter kategorier, selv om det ikke var helt enkelt, da mange av dem godt kunne plasseres i flere av kategoriene. Men stort sett vil man finne innleggene under en kategori som passer godt til innholdet.

Oslo, 22.02.17
Sverre Avnskog

Innhold:

s. 5: Andre Kulturer

s. 24: Samfunn og verdier

s 167: Innvandring

s 200: Politikk

s 224: Medier

s 250: Skole

s 285: Idrett

s 300: Religion og tro

s 459: Mordet på John F Kennedy

© Copyright: Sverre Avnskog.

Andre kulturer.

En dag i sola med våre nye landsmenn.

Noen dager på jobb er bedre enn andre. I dag hadde vi vår årlige utflukt til Hvervenbukta med natursti og grilling med våre deltagere på voksenundervisningen. Det var et herlig fellesskap med mat fra hele verden og inkludering i andres kultur!

Jeg har blitt virkelig glad i disse menneskene med så broket fortid, ulikt språk, ulike klestradisjoner og ulik fremtoning. De kommer fra hele verden; Somalia, Sudan, Djibouti, Afghanistan, Iran, Irak, Syria, Thailand osv. Til felles har de alle at de virkelig vil lære norsk, lære om norsk kultur og finne seg et godt liv i Norge! Jeg forstår ikke så godt hva alle sier, for noen har bare vært noen uker i Norge, mens andre har så mye aksent at det ikke umiddelbart er lett å forstå hva de vil uttrykke. Men en ting som er lett å forstå, er velvilje, sympati og ønske om å formidle seg! Det er et internasjonalt "språk" - som man ikke trenger ordliste for å forstå.

Selv ble jeg satt på en post der jeg skulle lære gruppene som kom å synge "Jeg gikk en tur på stien"! Innsatsviljen var stor, de sang med sine ulike stemmer, selv om tonene ikke alltid var like rene, eller takten helt etter boka. Og i løpet av dagen fikk jeg vite at denne sangen faktisk finnes i en versjon på swahili! Mange etniske nordmenn hadde også funnet veien til Hvervenbukta denne dagen! Flere av dem stoppet for å høre på gruppene som sang og hadde mye vennlig å si! De syntes det var flott å se hvordan flyktninger lærer litt om norsk kultur, selv om en sang ikke egentlig er så mye, da. Men det var det de sa. Pluss en del morsomheter om gjøken!

Det var ellers en ganske "norsk" tradisjonell natursti, med ulike kunnskapsoppgaver, kims lek, gjetteleker ol. Og omgivelsene kunne ikke vært bedre: Fjord, vidt utsyn, en flott gangvei rundt hele bukta og sol fra nesten skyfri himmel!

Det var flott å se dem alle komme frem til mål og avsynge sangen, og få poeng etter utførelsen. Noen i hijab som mest lignet skaut, noen i heldekkende drakter, andre mer lettkledde i shorts og singlet! Men alle fant fram sin mat og griller ble fyrt opp. Selv ble jeg invitert inn i et somalisk fellesskap, og vi satt i ring og pratet mens noen grillet lammekjøtt og kyllingpølser. Og alle hadde noe å bidra med: Jeg fikk noe de kalte kebab, som var innbakt kjøtt og ulike grønsaker og sauser i lompe, ulike "dip", som man kunne dyppe brød eller kjøtt i, salat og så dette stekte lammekjøttet, som de smurte en slags chili-pasta på. Og så massevis av frukt til slutt, da! Alle delte med alle! Et virkelig flott fellesskap!

Jeg må innrømme at jeg storkoste meg i deres nærvær. De var høflige, inkluderende og vennlige og selv om jeg ikke forsto hva de snakket om, så jeg dem smile, le og ha varme i øynene! -Her, lærer, værsågod lærer, vil du ha lærer, hørte jeg hele tiden!

Hvordan vil det gå med dem i Norge? Jeg håper så inderlig at det vil gå godt for hver enkelt, at de vil finne det gode livet de drømte om i Norge, og at de vil trives og finne mening med livet!

Men jeg vet ikke! Jeg er redd noen av dem aldri vil kunne finne arbeid, at de vil ende opp i fattigdom og at deres barn vil bli kategorisert som det vi i Norge kaller "barn som lever under fattigdomsgrensen". Akkurat *det* er ikke så kjekt å tenke på. Jeg har et inderlig håp for hver enkelt av dem, at det skal gå dem godt i livet! Med de vil garantert møte mange utfordringer i sin nye tilværelse!

Jeg ønsker dem inderlig lykke til!

I dag fikk jeg vite mye nytt om ramadan!

Der jeg underviser, finnes det svært mange muslimer. For tiden har de ramadan, og får bare spise og drikke mellom ca kl 23 og 02. Men ramadan er så mye mer enn bare faste, fortalte en av dem meg. Det handler også om å tilgi og søke tilgivelse.

Man lærer så lenge man lever, heldigvis! Og da tenker jeg på meg selv! Personen jeg snakket med, synes det var litt synd at det kanskje har dannet seg et litt feil inntrykk av ramadan blant mange nordmenn. For det første kunne hun fortelle at blant mange muslimer så praktiseres fasten svært lempelig. Gravide, ammende, syke og folk med helseproblemer har ingen problemer med å få slippe fasten. Og blant de mer liberale, er man heller ikke så strenge i praktiseringen av reglene, dersom noen får problemer med å gjennomføre fasten i sin strengeste form.

Fasten er bare en del av ramadan, kunne kvinnen fortelle. Den har jo et fint formål i seg selv, at man skal solidarisere seg med dem som er fattige og ikke har mat og drikke, men like viktig er det indre, religiøse livet i denne perioden. Man skal i korthet be for alle dem man har hatt konflikter med, og dem man har såret eller blitt såret av. Det er nærliggende å se en parallell til Jesu ord i Bergprekenen om at dersom man vil ligne Gud, må man be for, tilgi, miskunne og elske sine fiender.

Bønnelivet og det indre "opprydningsarbeidet" for å søke fred og forsoning, er altså svært viktig for mange muslimer og bønner om fred og forsoning for hele verdenssamfunnet er også et viktig innhold.

For noen år siden, hadde vi noen muslimske naboer. Hvert år kom de med mat til oss for å dele sine goder med oss, som en del av feiringen av at fasten var over. Så vi fikk gjerne en stor gryte med ris, grønnsaker og lammekjøtt eller kylling. Riktig velsmakende.

Det er viktig for oss nordmenn å få kjennskap til hvordan andre religioner praktiseres. Og det er mange elementer i islam som ligner til forveksling på kristendommens tanker om fred, kjærlighet og tilgivelse.

Rett bør være rett! Det er lett å forstå at mennesker som praktiserer denne typen islam, hevder at terrorister som begrunner sine drap med islam, står for en helt annen religion enn dem og at de misbruker islam.

Men dessverre er det jo en realitet at det finnes ulike retninger som alle påstår å praktisere den eneste rette tro. Så det jeg her skriver, skal ikke oppfattes som noe forsøk på å bortforklare terroren. Men jeg synes det er svært viktig at vi er klar over at det også finnes en kjærlig og forsonende utgave av islam, som praktiseres av mange nordmenn.

Livsbejaende religionsutøvelse i "smilets land"!

Jeg er så heldig å få tilbringe begynnelsen på det nye året i Thailand. Et land der religionen er så integrert på alle plan i samfunnslivet at det måtte ha vært et mareritt for våre hjemlige humanetikere om noe lignende var tilfelle i Norge. Over alt langs veier og i bysentraer står store Buddha-statuer, små og store templer og andre tydelige tegn på hvor høyt befolkningen respekterer og dyrker sin religion. På alle plan i samfunnet er religionen en integrert del, og ingen ser ut til å ha noen som helst innvendinger mot det. På skoler, ute i hverdagslivet, i hjemmene og i arbeidslivet, alle steder bøyer man hodet i respekt og hilser på den velkjente thailandske måten med håndflatene mot hverandre til religiøse symboler.

Jeg synes det sier svært mye om en befolkning som i så stor grad viser respekt og ærbødighet overfor samfunnets tradisjoner og som viser den samme ærbødigheten overfor sine ledere og ikke minst sin konge, som er svært høyt elsket av folket. Men religionen fungerer overhodet ikke livsbegrensende slik man kan se andre religioner gjøre. Kvinner kan kle seg som de vil, leve ut sin seksualitet og sin livsglede like fritt som menn og toleransen overfor ulike minoriteter av alle slag er simpelthen enorm. Kontrasten til tildekkede kvinner i burka og strenge, livsbegrensende leveregler er nesten ubeskrivelig. Den

buddhismen som praktiseres i Thailand virker egentlig ikke som den krever tilslutning til bestemte dogmer eller religiøse læresetninger, slik som i kristendommen. Det virker heller som det dreier seg om en form for leveregler og idealer for god livsførsel, mens folk ellers kan få tro på hva de vil. En meget sympatisk religion, etter min mening. Og så er jo reinkarnasjonstanken levende, og det passer jo meg veldig godt, som slutter meg til den ideen.
De siste dagene har jeg fått være med på en meget innholdsmettet seremoniell tradisjon, idet et nært familiemedlem i min kones familie har gjennomgått en for innvielsesritual til det voksne livet, og denne seremonien har til fulle vist hvor dypt innflettet den buddhistiske troen og samfunnslivet er i hverandre i dette landet.

Den unge mannen, som er min svoger, går gjennom et ritual som, etter hva jeg har forstått, har lange tradisjoner bakover i tid, og er både symbolmettet, alvorlig og festlig på samme tid. Han ikles hvite klær og bærer både gull og andre symboler som viser hans verdi og hans renhet. Han sitter på en slags scene eller platting, som er prydet med et vell av blomster, store, kunstneriske oppsatser laget av palmeblader og rundt ham ligger gaver som er gitt av de fremmøtte.

Første ledd i seremonien, er at gjestene stiller seg opp i kø, og en etter en får man klippe en liten lokk av hans hår og legge den i en på forhånd forberedt kurv, der det fra før av ligger noen remedier som også er symbolske, bla a et stort blad fra en vannlilje, et lys og noen blomster. Det er mange gjester, så hårklippingen tar lang tid. Det er åpenbart en stor ære å få delta i klippen, for alle blir avbildet av fotografer, som foreviger alt som skjer i løpet av dagen. Jeg er gift med den unge mannens søster, og det er en selvfølge at jeg er blant de første som får klippe av noen hårstrå. Jeg er dessuten den eneste "farang" (hvit utlending) i forsamlingen, og jeg nyter en enorm respekt blant thaiene.
De har enorm sans for utlendinger og jeg følges av alles øyne hver gang jeg foretar meg noe. Det ser ut til at man følger en viss rangordning, og helt til slutt kommer min svogers unge venner og de som jobber med tilstelningen, og når alle er ferdige, barberes alt det gjenværende håret, inkludert øyenbryn av.
Mens dette har pågått, har man begynt å servere maten, og det formelig bugner av lekre thailandske retter, som jeg ikke vet navnet på. Men jeg kjenner i hvert fall til en av dem, tom jam, som jeg spiser med stort velbehag med ris til.

Thailandsk mat er svært velsmakende, men kan av og til bli litt vel sterkt krydret med chili for norske ganer. Min svoger setter seg opp igjen på sin lille opphøyde scene, og fotograferingen fortsetter når alle etter tur vil fotograferes sammen med ham. Det må være en enorm tålmodighetsprøve for ham å sitte slik i time etter time, men han smiler tappert og begynner nå å se ut som en ekte munk med sitt nybarberte hode.

På dette stadiet kommer et stort følge av buddhistmunker til festen, i sine

oransje drakter, med en av skuldrene bar. De setter seg inne, og begynner en form for blanding av messing og vanlig tale, og det hele blir overført til de som sitter ute via et kjempestort høyttaleranlegg. Det blir båret frem gaver til dem, og utover gulvet står et stort antall skåler med ulike matretter. Jeg får også lov til å overrekke en gave til sjefsmunken, og han sier noen ord til meg, som jeg får oversatt, og det er et svært gledelig gjensyn, for jeg kjenner ham godt fra mange tidligere besøk i tempelet.

Etter at munkenes innslag er over, begynner alkoholserveringen, og som jeg har sett så ofte før, så foretrekker thaier flest å drikke whisky og soda, eller øl. Man legger ikke mye bånd på seg når det gjelder inntaket, og stemningen stiger raskt og folk blir mer og mer åpne, glade og nå er det åpenbart at det skal festes. Selv har jeg fått ord på meg for å ikke gå av veien for en fest, og hele tiden kommer folk bort til meg og vil slå av en prat og drikke en skål. Jeg må porsjonere ut slurkene for at det ikke skal bli rent for mye. Når stemningen er på det høyeste, blir den unge mannen båret ut til en ventende bli, hvor han settes opp på lasteplanet sammen med noen av sine eldste gjenlevende slektninger, og bilen er også pyntet vakkert med store blomsteroppsatser.
Og nå begynner et utrolig sjarmerende opptog gjennom gatene i området. Etter bilen, går nemlig hele forsamlingen, eller rettere, danser hele forsamlingen, og langs ruten står folk med store spann med øl, som alle forsyner seg grådig av. Helt bakerst kjører nok en bil, med et stort og kraftig musikkanlegg som spiller rytmisk thaimusikk på høyt volum. Misforstå meg ikke – det er ikke slik at folk raver fulle rundt i gata – det er bare snakk om høy stemning og løssluppen dans og moro!

Når jeg er i Thailand, har jeg som forsett å oppføre meg mest mulig slik som thaiene gjør, og de synes det er utrolig morsomt når en farang viser at han både kan danse, rope og drikke som dem. Det er nesten litt suggererende å oppleve all den glade livsutfoldelsen, musikken, ropene, sangen, livsgleden, og festlighetene som går hånd i hånd med de religiøse seremoniene. Da min svigerfamilie er høyt ansett i sitt lokalsamfunn, kommer både kommuneledelsen og politisjefen innom til ulike tidspunkter for å delta på deler av festlighetene, og de viser den samme ærbødige respekten for munkene, for de hellige symbolene og for seremonien.

En slik fest har selvsagt en meget høy kostnad, for det er et enormt apparat som må settes i sving for å forberede alt. Men utgiftene oppveies ved at alle gjester har med en konvolutt med en pengegave, så det er på en måte gjestene som betaler hele gildet. Det står navn på konvoluttene, så familien får vite nøyaktig hvor mye hver enkelt har gitt. Det må de legge seg på minnet, slik at de ikke gir noe mindre når de i sin tur inviteres til andre familiers seremonier. Munkene får også sin store andel av overskuddet som gaver, mat og rene penger. Et meget godt eksempel på hvordan et lite samfunn gjensidig holder hverandre gående økonomisk til alles beste.

Jeg vet ikke egentlig hvor lenge paraden gjennom gatene pågår – for meg virker det som flere timer, men jeg har visst mistet tidsbegrepet. Langs ruten står massevis av folk og roper og hoier til oss. Over alt opplever jeg at det pekes på meg og man ler og viser tommel opp, og det er en virkelig fin opplevelse for meg å oppleve så mye oppmerksomhet og anerkjennende smil. Jeg formelig danser meg gjennom gatene og da temperaturen er langt høyere enn en varm, norsk sommerdag, så blir klærne snart gjennomvåte av svette. Men det er jeg ikke alene om. Fra bilen der han sitter, kaster den unge mannen never med mynter som er møysommelig og kunstformelig innpakket i fargerike bånd, omtrent som russ som kaster russekort fra russebilene. Og gjestene kaster seg etter de små "pakkene" og særlig barna er aktive etter å få plukket opp flest mulig. Mange av deltagerne er utkledde i festlige kostymer, og det florerer med såkalte "ladyboys" og åpne homofile og ingen synes å reagere på det. Snakk om et ekte "regnbuesamfunn" i full utfoldelse. Alle danser og ler og gleder seg over den festlige stemningen.

Vi returnerer til slutt til utgangspunktet, og festen fortsetter ved bordene, men jeg, som ikke lengre er noen ungdom, trenger en pause, og oppsøker det eneste rommet i huset med aircondition, som er min families sove- og oppholdsrom. Jeg flater ut, og tar meg noen timers lur, for å gjenvinne kreftene. Klokken er ikke mer enn drøyt midt på dagen, for festlighetene starter tidlig for å utnytte dagen maksimalt. Om kvelden, når jeg igjen vender tilbake til festlighetene, har et thailandsk orkester begynt å spille og jeg blir straks geleidet til bordet der de høye kommunetoppene har tatt plass, og jeg serveres whisky av det mer eksklusive slaget, som er forbeholdt dem.

Og da de har hørt rykter om at jeg er en danseglad mann, drar de meg etter ganske kort tid ut på dansegulvet, der det fra før av danser festkledde damer i ring, som en del av underholdningen. Man er ikke så veldig opptatt av feminisme i Thailand, og at kvinner spiller på sin kvinnelighet og sin skjønnhet, reagerer visst ingen på. Jentene danser utrolig flott, og om man vil, kan man velge seg ut en å danse noen danser med. Jeg blir dratt med videre opp på scenen, og må danse sammen med bandets vokalister og dansere oppe på den store scenen, og blir sågar bedt om å synge "happy birthday to you" med full horkestermusikk, da det viser seg at både den unge mannen som feires og hans tvillingsøster har fødselsdag dagen etter! Jeg kan ikke annet enn å kaste meg utpå og gjøre som jeg blir bedt om. Og, vel, jeg kan ikke si at jeg mistrives i situasjonen. Jeg har kanskje en liten skjult popstjerne i magen? Jeg er utrolig sjarmert av festlighetene!

Dansen varte til ut i de små timer, men det ble uten meg. Jeg oppsøkte loppekassa relativt tidlig, for neste morgen måtte vi tidlig opp, for da skulle den unge mannen som skulle innvies til voksenlivet følges til tempelet, der nye seremonier ventet i tempelet. Vi gikk igjen i prosesjon, og den endte med at han

ble løftet opp på sin brors skuldre, og vi gikk tre ganger rundt tempelet under rop og skrik. Til slutt ble han båret inn i tempelet, og munkene tok imot ham. Det ble igjen gitt gaver, både til mannen og til munkene, og vi overvar en form for "gudstjeneste", en form for rituell "messing". Til slutt ble han ikledd en oransje munkedrakt, og skal nå tilbringe de neste ca tre ukene som munk i tempelet.

En fantastisk opplevelse for en utlending som meg. Og i mitt stille sinn kan jeg ikke annet enn å le litt av de årlige, dumme diskusjonene om hvor grusomt det er at norske skoleelever får lov til å være med på en frivillig skolegudstjeneste en enslig time i året. Den slags småligheter hadde vært sjanseløse her i "smilets land", som preges av både raushet, toleranse og livsglede. En enorm kontrast til overdreven anti-religiøsitet i våre hjemlige diskusjoner. Jeg er ikke i tvil om hva slags holdninger jeg selv foretrekker.

Som nordmann i «smilets hjemland».

Noen muntre og litt mindre muntre opplevelser i «smilets hjemland» - landet der fotgjengere ikke eksisterer, ingen går på tur men alle kjører moped eller bil.

Vel, jeg vet jeg har en hang til å spissformulere meg, så jeg bør vel straks moderere meg, og innrømme at ingressen er litt overdrevet. Men noe av det første som slår en nordmann på reise i Thailand, er den meget spesielle trafikk-kulturen i dette landet. Første gang jeg var her, foreslo jeg for min (daværende) kjæreste at vi skulle ta en liten spasertur rundt i byen der vi oppholdt oss. Jeg syntes nok hun så litt rart på meg, men thaier er uhyre høflige og imøtekommende av natur, så hun nikket, smilte og tok meg med på tur utenfor hotellet.

Veien var uhyre trafikkert, intet var tilrettelagt for fotgjengere, og både biler og en enorm mengde mopeder suste forbi oss i stor fart. Jeg spurte en gang min (nåværende) kone (samme person) hva som egentlig er fartsgrensene i Thailand, men det visste hun ikke riktig sikkert, og det synes det som om ingen andre thaier heller er riktig sikre på, og jeg har mang en gang latt meg overraske av deres store sinnsro der de bor i sine hus med små barn noen få meter til side for en firefelts motorvei der bilene ofte farer forbi i 150 km i timen. Og nærmer man seg et bysentrum, står det oftest bare et skilt langs motorveien: «Reduce speed», som om det er fritt valg hvilken hastighet man synes er passende.

Selv hundene synes nærmest å fullstendig ignorere bilene der de står og sløver halvveis ute i motorveien, og rikker seg ikke en cm uten at det er høyst nødvendig. Som nordmann oppflasket med vår gjennomkontrollerte trafikk-

kultur, har jeg ofte vært på panikkens rand i frykt for at små barn og hunder skal bli meid ned, men intet av dette synes å affisere noen andre. Men jeg må innrømme, etter å ha tilbrakt en del somrer i Thailand, at nå går ikke heller jeg et eneste skritt uten at det er høyst nødvendig. Det har nok noe med varmen å gjøre. Når gradestokken vise nærmere 40 grader Celsius, foretar man seg minst mulig utendørs….

Svært mange thaier har personbiler med lasteplan, og når bilen er full, setter de resterende passasjerene seg gjerne på lasteplanet, ofte oppå kanten, og sitter rolig og konverserer mens bilen holder en hastighet langt over hva som er tillatt i de fleste land. Og mopedene, gjerne med minst et par passasjerer, eller med en hel familie «om bord» suser rett som det er forbi oss, og vi ser at de sitter og samtaler med hverandre med den største sinnsro, til tross for at de alle er fullstendig ubeskyttet, svært få bruker hjelm, og de holder seg ikke fast i noe en gang. Kvinnene sitter sågar ofte sidelengs bak på mopeden med bena dinglende uten støtte ut i lufta. Thaier må visst være utstyrt med en velutviklet balanse og et fryktløst forhold til fart. Kanskje har det å gjøre med at mange av dem begynner å kjøre moped fra 5-6 års alderen. Slik er det i «mopedens hjemland». Som bier surrer mopedene rundt overalt i milliontall.

Rett som det er, har vi blitt stoppet på motorveien av trafikk-kontrollører. Etter en kort samtale på thai, ender det ofte med at vår sjåfør gir fra seg noen sedler. Min kone sier at dette er en viktig ekstra inntektskilde for disse trafikk-konstablene. De kan etter eget forgodtbefinnende bruke noen kvelder nå og da til å øke lønna med noen tusen baht. Korrupsjon er utbredt i Thailand, og jeg har inntrykk av at det er så innarbeidet i alles tankemønster, at ingen egentlig setter noe spørsmålstegn ved det. Store ulikheter respekteres uten store protester, og de fleste mener man bør være sin egen lykkes smed så langt man har mulighet til det. Sammenlignet med den norske likhetskulturen og hensynsfullheten, kan livet blant thaiene fremstå som en alles kamp mot alle. Min kone sier at på veien tar stort sett ingen hensyn til hverandre, men alle står på sin rett koste hva det koste vil.

Her om dagen var vi og spilte bowling på det største handlesenteret her. Ulikheten mellom den norske og den thailandske familiekulturen ble ganske påtagelig. Den lille norske familien, min kone, meg og våre to barn, oppmuntret hverandre, var medfølende når det gikk dårlig og jublet for hverandre når vi gjorde det godt, mens svigerfamilien lo rått av hverandre, godtet seg og gjorde narr av hverandre når det gikk dårlig for en av dem. Men de syntes å ta hånlatteren med et smil. Men det er kanskje mest på overflaten? Eller er det vi nordmenn som overbeskytter barna våre? Min kone sier i hvert fall at den tøffe behandlingen av hverandre var en av de aller viktigste grunnene til at hun ikke ville ha en ektemann fra Thailand. Hun sier livet for et thailandsk barn er uhyre tøft.

Thaiene er svært begeistret for barn, men barna må gjennom en hard skole, der den hensynsfullheten vi tar som en selvfølge i Norge, er stor mangelvare. Det synes som om en thai må lære seg å bli tykkhudet og herdet, og på skolen er det helt åpen konkurranse elevene mellom. Med jevne mellomrom slås det opp lister på skolen, der hver elev blir nummerert etter dyktighet. Hvert barn har altså en rangering som følger dem gjennom hele skoleløpet. Og at læreren gir ulydige elever en rapp over fingrene med pekestokken eller en dask med neven, er det ingen som reagerer på. Bortsett fra min kone da. Hun er en svært temperamentsfull kvinne, og en gang da hun gikk i 7. eller 8. klasse, ga en av lærerne henne en rapp med stokken over skuldrene. Uten å tenke seg om, reiste hun seg og slo læreren rett ned med et velrettet knyttneveslag midt på hakespissen. Det resulterte i at hun måtte bytte skole. Myten om at thailandske kvinner er underdanige vesener som lar seg utnytte uten protester er uhyre langt fra sannheten. Selv kommer jeg fra en familie der ting helst ikke skulle sis høyt og ingen negative følelser skulle vises åpenlyst, heller gikk man og surmulte i dagevis etterpå dersom noen hadde sagt noe skjevt til en. For meg har det vært en befrielse å oppleve en kvinne som reagerer hurtig og kontant, men som er like blid fem minutter etterpå.

At thaiene likevel er svært glade i barn, fikk vi erfare til fulle da vi ferierte med vårt andre barn da hun bare var noen måneder gammel. Av en eller annen grunn har hun arvet sin fars hvite hud og nordiske utseende, og er det noe som står høyt i kurs blant thaiene, så er det hvit hud og «farang-utseende». (Farang=hvit utlending). Overalt hvor vi kom, nærmest skrek kvinnene av begeistring over vår lille datter, og særlig dersom det var jeg som trillet henne. Thailandske menn er ikke kjent for å ta del i barnestellet, og min svigermor gikk nærmest i sjokk første gang hun så meg skifte en bleie. I Thailand er ikke barna betraktet som foreldrenes «private eiendommen» i like stor grad som i Norge. «Alle» ville låne vår datter for en liten stund, og mange ganger kom fullstendig ukjente kvinner og nærmest tok henne ut av hendene våre og hvinte av fryd over det lille søte, hvite barnet. Vår datter syntes å godta det, og i ettertid lurer vi på om ikke denne opplevelsen har festet seg hos henne, som en stor trygghet i forhold til fremmede. Da vi kom hjem igjen opplevde vi at en gang vi møtte en kvinne med thailandsk utseende i en butikk, strakte vår datter ut armene mot henne og ville at hun skulle bære henne. Og første dagen i barnehagen noen måneder senere, ble personalet forbauset, da vår datter gikk fra den ene til den andre av de voksne og satt litt på fanget til hver enkelt helt på eget initiativ.

Hver gang når jeg kommer til Thailand, «glemmer» jeg at en norsk mage ikke er laget eller er blitt tilvendt mat som er så proppfull av chili at den nærmest brenner tunga av deg - det føles nesten som å spise ild. Jeg fatter egentlig ikke heller hvordan thaiene klarer å spise denne «råspicy» maten, men det gjør de åpenbart med den største nytelse. Man er jo høflig anlagt og vil gjerne spise den lokale maten man blir tilbudt, og tvinger i seg både rød karri retter, tom jam og

den råsterke papaya salaten. Men straffen for å være «kulturvennlig» melder seg hurtig, og allerede etter et par dager i sommer, ble jeg rammet av den sedvanlige diareen og kvalmen. Så var det å tråle nabolaget etter brød, melk og syltetøy, og etter et par dager på denne dietten, stabiliserer som regel fordøyelsessystemet seg. Mang en gang har hele svigerfamilien mesket seg med et rikt utvalg thailandske retter, mens jeg har måttet nøye meg med mine brødskiver med melk. Men etter hvert har vi alle vent oss til det, og ingen kommenterer det lengre.

En artig erfaring man gjør seg på reise i Thailand, er deres toaletthygiene. Papir finnes som regel ikke, men det er oftest erstattet av en liten spyler beregnet på å spyle stussen ren. Enkelt steder er det bare en litt vassen, svak stråle, og da er det ikke helt lett å få fullt utbytte av denne rengjøringsmetoden, mens andre steder er det fullt trøkk og strålen formelig masserer den bakre muskulaturen. Det er nesten så man opplever en behagelig liten kosestund. Og hygienisk er det så absolutt! Et alternativ for Norge?

Thaiene lager ikke så mye mat selv, har jeg forstått. Ute på gaten, langs motorveien og på de utallige markedene nærmest flommer det over av boder som folk selger mat fra. Og denne maten er ofte så billig at man ikke kunne klart å lage det billigere selv. Får familien lyst til å spise, sender man bare et familiemedlem ut på moped, og fem minutter etterpå sitter hele familien samlet rundt et rikt utvalg av retter med ris til. Man sitter gjerne direkte på gulvet og spiser. Møbler er man ikke særlig opptatt av, og ofte er det eneste møbelet i et stort oppholdsrom en TV med en toseters sofa foran.

Hjemme der vi bor, blir oftest jeg som eneste person tilbudt en stol. De andre sitter på gulvet. Og der sover de også. Jeg blir alltid like overrasket hver gang jeg ser svigerfamilien rulle ut noen tynne tepper på det fliselagte gulvet, og legge seg rett ned dem bare med en pute under hodet. Og det til tross for at de har senger på soverommene. Farang-familien på besøk(vi) har fått det eneste rommet med aircondition, og for at det skal bli en jevn temperatur der som er overkommelig å sove i for en farang som meg, må vi ha aircondition-anlegget stående på fullt døgnet rundt. Det har medført at strømregningen steg med ca. 500% for den måneden da vi var på besøk. Den regningen tok selvsagt vi. Sammen med mange andre utgifter for vår svigerfamilie.

I Thailand hjelper alle til med familiens utgifter, og for en thai knytter det seg ingen skamfølelse til det å ta imot pengegaver. Når vi kommer til Thailand, sørger familien for at vi får disponere en av slektas biler, og alle stiller opp for å gjøre oppholdet behagelig for oss. Noen dukker også opp for å få ta del i familiens ekstraordinære opplevelser i forbindelse med besøket fra det rike nord, og vi har vent oss til at det er vi som byr på opplevelsene. Det er så billig i Thailand, at det er lett å se seg litt blind på hva man egentlig bruker. Selv om prisene er nesten latterlig lave, så renner tusenlappene lett ut, dersom man

ikke er bevisst på forbruket.

Det er veldig fint å være hvit utlending i Thailand. Man blir møtt med velvillighet og imøtekommenhet over alt. Jeg har til og med blitt forvekslet med julenissen. En dag vi var og handlet, observerte jeg to gutter som satt i en handlevogn, og de pekte på meg og lo og smilte, og var tydeligvis mer enn vanlig opptatt av meg. Da vi kom nærmere, fortalte faren at de trodde jeg var Santa Claus. Det måtte jeg jo ta som et stort kompliment. Jeg har hvitt hår, selv om det er kort, men ikke noe skjegg. Men kroppsformen er der, og akkurat denne dagen hadde jeg på meg klær med mye rødfarge. Og så ser jeg kanskje litt snill og godslig ut?

Det blir ansett som en enorm ressurs for en familie å ha en farang inngiftet blant seg. Min svigermor har ofte sagt at ekteskapet mellom hennes datter og meg var selve vendepunktet i familiens liv – en riktig lykkedag, og fra da av har alt blitt bedre og bedre for familien. Det finnes lite eller ingen trygdesystemer i Thailand, og de eldre må bo sammen med familien til de dør. Og dersom et familiemedlem rammes av en alvorlig sykdom, og de ikke har sykeforsikring, kan det bety økonomisk ruin for hele slekten. Sykehusbehandling er dyrt, og alle må gjerne bidra økonomisk. Om en av de unge kommer ut på skråplanet, kan det også koste slekten dyrt. Også innen straffesystemet er korrupsjonen utbredt, og man kan betale seg ut fra nærmest enhver situasjon – også mord, om man har de rette kontaktene.

Mange familier betaler heller store summer for å slippe at et familiemedlem blir fengslet, selv om de ruinerer seg. Så snart barna kommer i arbeid, må de bidra til familieøkonomien, og der norske barn forventer å få økonomisk hjelp av sine foreldre, er det stikk motsatt i Thailand. Av en månedslønn på 5000 Bath (=1000 kr) er det ikke uvanlig at den unge gir 2000 til sine foreldre, og gjerne litt til besteforeldre og eventuelle søsken, som fremdeles går på skolen. All utdanning koster også penger, og mange familier har ikke råd til å la barna gå mer enn et par år på skolen. Forskjellene mellom rike og fattige er enorm. Skikken med medgift praktiseres fremdeles i Thailand, og i Norge oppfattes dette helt feilaktig hos enkelte som at man kan «kjøpe» seg en kone.

Medgiften anses som en slags erstatning til familien, både for det de har brukt av penger for å gi datteren en god oppvekst, og som en kompensasjon for fremtidig «tapt» inntekt fra et familiemedlem. Som farang er det forventet at man betaler en betraktelig høyere medgift enn en fattig thai, og det finner jeg ikke urimelig. I det hele tatt er det helt vanlig at thaiene uten blygsel opererer med egne priser for utlendinger. På de fleste turistattraksjoner er det egne priser både for «faranger» og for «foreign children». Enkelte steder er det gratis for thaiene mens utlendingene er de eneste som betaler.

Sammen med medgiften skal bruden også utstyres med gullsmykker; et

halskjede, et armbånd og en ring. Disse smykkene er av avgjørende betydning for familiens og brudens prestisje, og jo tykkere og tyngre gullsmykker, jo større anseelse og beundring. Thaier har ikke noen særlig blygsel over å vise frem tegn på rikdom, tvert imot, og den nygifte kvinnen bærer ofte smykkene for å vise den høye verdien hennes mann har gitt henne. Størrelsen på medgiften ropes også opp over høyttaleranlegget under bryllupet, og jo større beløp, jo større fest og jo flere gjester, jo gjevere for familien. Personlig sørget jeg for å være svært raus med disse forholdene, og det har jeg tjent stort på i alle de årene min kone og jeg har vært gift, gjennom takknemlighet og velvillighet fra familien. Kan jeg bidra til å gjøre min kone og hennes familie ekstra stolte, skal det ikke stå på meg, når jeg har mulighet til det, har jeg tenkt.

Kvinnene står relativt sterkt i Thailand, og i min svigerfamilie kan jeg ikke merke annet enn at jentene har akkurat like mye å si som guttene. Men likevel forteller de meg at jentebarn ofte ikke blir verdsatt like høyt som guttebabyer. Det er på en måte litt rart, for det er jo døtrene som skaffer familien en større eller mindre medgift når hun gifter seg. Jeg har hørt av thaier at det er stor ubalanse i antallet av de to kjønnene i Thailand. På folkemunne sies det at det produseres alt for mange jenter. Det finnes også en folkelig forklaring på dette fenomenet: Thaiene mener at det det er deres små peniser som er årsaken til at de ikke klarer å lage nok gutter. Jeg sier ikke mer om det. Men faktum er at det er relativt utbredt at en mann anskaffer seg en såkalt «little wife», en kvinne nummer to, altså en elskerinne, som han installerer i en liten bolig og besøker når han ønsker det, og ellers forsyner med penger til hennes livsopphold. Om det er underskudd på mannfolk, kan man på en måte forstå at mange kvinner tar til takke med denne livssituasjonen, men den påståtte skjeve kjønnsfordelingen har jeg aldri fått verifiser noe sted.

En gang ble jeg virkelig imponert over hvor langt fremme thaiene er for å legge til rette for kvinner på en positiv måte. (Trodde jeg). Det aller største handlesenteret her i byen hvor vi bor, har i alt fem store etasjer med parkering. Og dette er altfor lite. På lørdager og søndager, når de fleste besøker handlesenteret, er det lange køer både opp og ned, og det tar en uendelighet av tid å finne en ledig parkeringsplass. Min overraskelse var stor da jeg oppdaget at en halv etasje i parkeringshuset er avsatt til noe som kalles «lady parking». Kravet for å få parkere her, er at det ikke finnes en eneste mann i bilen. Så flott at de tilrettelegger for handlende kvinner, tenkte jeg. En gang ba jeg min kone om å spørre ut en av vaktene litt om kvinneparkeringen, hva tanken var osv. Hans svar var ikke helt hva jeg hadde forestilt meg: Han kunne fortelle at det er så trangt og så mange krappe svinger i parkeringshuset at nesten ingen kvinner klarer å parkere der. De har muligheten til å avlevere bilnøklene til en av de svært mane parkeringsvaktene i akkurat denne etasjen, slik at de kan parkere for dem. Noe å foreslå i Norge? Vel, jeg har mine tvil om det hadde falt i god jord hos våre hjemlige feminister.

Dessverre er det et faktum at prostitusjon er svært utbredt i Thailand, noe jeg merket allerede ved mitt første besøk i landet. Jeg fikk pr tekstmelding tilbud om damebesøk på hotellrommet, og åpenbart fikk prostituerte adgang til hotellets data om gjestene, bl. a. mitt mobiltelefonnummer, sikkert mot en liten sum penger. Man regner med at ca. en million kvinner er prostituerte av en befolkning på ca. 70 mill. Mange tror at sexkjøp er noe som bare foregår av turister, men faktum er at det er en gammel tradisjon at f. eks. hæren ble forsynt med prostituerte. Jeg har spurt min kone om hvorfor så mange thai kvinner hender opp med (eller velger?) å selge sex, men hun har ikke noe klart svar på det. Selv lurer jeg på om det kan ha å gjøre med thaienes nesten grenseløse toleranse overfor alle typer «avvik», og det florerer med såkalte ladyboys, transer, homofile og lesbiske på alle turiststeder.

Selv om landet offisielt er temmelig puritansk, synes befolkningen å ha et uhyre avslappet forhold til sex. Kan det kanskje også ha å gjøre med at de er helt og holdent upåvirket av den kristne tradisjonen med å se på sex som noe skammelig og urent. Kanskje en så enkel ting som det varme klimaet og det faktumet at alle går svært lettkledde hele året gjennom har medført at de seksuelle behov oftere og lettere blir trigget og kroppslig utfoldelse har vært så og si konstant tilgjengelig? I alle venninnegjenger synes det å høre til et par homser, og ladyboys treffer man ofte på i turistsentraene, særlig på barene. De ligner til forveksling smellvakre kvinner, har ofte ekte bryster, og innsprøytinger i sentrale kroppsdeler har ofte gitt dem kvinnelig former, med brede hofter osv. Vi var på et populært dragshow en kveld, og kunne med selvsyn se at disse «mennene» hadde absolutt alt en kvinne er utstyrt med. Vel nesten da, får vi vel anta.

I år bestemte vi oss for å ta med den thailandske storfamilien på en typisk turist-ferie på luksushotell i Pattaya den første uken. Vi fikk leid tre rom svært billig takket være gunstige forbindelser(korrupsjon?), og kunne virkelig nyte av alt Thailand har å by på for turistene som besøker landet: Strandliv med kritthvite strender og krystallklart vann, eksotisk mat og drikke for en svært billig penger, den unike thailandske 24-timers servicen, spa, massasje, hotellbasseng med alle typer servering osv.

Noe senere ble jeg innlagt ca et døgn på det beste private sykehuset i Khon Kaen, etter et stygt fall på bowling-banen (et forstrukket lår – svært smertefullt.). Jeg tror minst 10 søte og nette thaidamer var innom rommet mitt i ulike ærend i løpet av den korte tiden jeg var innlagt; tre tok imot meg da jeg ankom, en tok blodtrykk, en gav meg smertestillende, en serverte mat, TO (merk!!) ga meg kroppsvask, et par stykker var innom for å sjekke meg om natta osv Servicen var helt på høyde med luksus-hotellet vi tidligere hadde bodd på. Rommet var for øvrig en toroms leilighet med alle fasiliteter, og room-servicen var døgnåpen. Mitt tips: Blir du syk i utlandet, sørg for å befinne deg i Thailand!! Det eneste som skilte mitt opphold på sykehuset med hotellet, var

slaraffenlivet ved hotellbassenget med en kald drink i sola.

Buddhismen står utrolig sterkt i Thailand, og troen er intergrert i absolutt alle livsforhold. Langs veiene står det små og store altere og Buddha-figurer tett i tett, og rett som det er, setter alle passasjerene håndflatene sammen foran ansiktet, og bøyer hodet i respekt for de «hellige figurene». De fleste thaier lager små altere hjemme, der de setter røkelse hver dag og ber med bøyd nakke, og i offentlige kontorer, ser man også ofte Buddha-figurer. De fleste får sin bil «velsignet» av en munk, som skriver inn en «beskyttelse» med hvit tusj for bilens eier på rattet, og i alle lyskryss, står folk og selger små blomsterdekorasjoner med silkebånd beregnet på å henge i speilet i frontvinduet. Dekorasjonen har også en religiøs betydning, og sammen med dem henger ofte halskjeder med munkeportretter. Gullet betyr som sagt mye for thaier, og mange anskaffer seg tykke gullkjeder med gullinnrammede portretter av en av de mest kjente munkene. Munkene er meget høy status og er respektert av alle. Unge menn velger ofte å gå gjennom en tre måneders periode som munk som en innvielse til voksenlivet. Da barberer de hodet, går med oransje munkeklær og lever kun av det de får i gave fra folk som besøker tempelet.

I tillegg til de tallrike bønnealtrene og Buddha-figurene, ser man også svært ofte store og små portrettene av kongen og dronningen henge nærmest over alt. Kongen nyter en enorm respekt i befolkningen, og straffen er høy for å krenke kongen eller vise dissrespekt for ham. Man hører av og til om utlendinger bli dømt til opptil 10 års fengsel for å ha begått krenkende dumheter mot kongen, f. eks. spraye ned et av de mange offentlige portrettene av ham. Straffene er generelt svært høye i Thailand, og min kone forteller at politiet har stående tillatelse til å skyte for å drepe når det dreier seg om grove kriminelle handlinger. Alle politifolk er for øvrig bevæpnet.

Vi går ofte i tempelet når vi er på ferie i Thailand. Det gir en helt spesiell opplevelse å komme inn i disse vakre, gullbelagte bygningene, der innredningen også ofte er laget av gull, og det bugner av blomster, dekorasjoner, lys og røkelse og man nærmest kan fornemme tilstedeværelsen av en hellig atmosfære. Alle bøyer hodet i respekt og setter håndflatene sammen til respektfull hilsen. En og en familie får gjerne komme frem til munken, som fremsier bønner, og mottar familiens gaver til tempelet. Deretter snakker han litt med hver enkelt og gir gjerne noen gode råd med på veien. Til meg sa han (ifølge min kone) at jeg alltid må føre en god og kjærlig livsførsel, gi mine barn en god barndom og ellers bidra med å utbre det gode til alle mennesker jeg treffer på min vei. Etter denne formaningen, dyppet han en kvast i et beger med «hellig vann» og stenket det over oss mens han fremsa en bønn på thai. Vi følte oss alle oppfylt av andektighet og hellighet, og våre barn fikk gå rund med gaver til et antall hvitkledde eldre kvinner. Jeg fikk vite at de bodde en periode i tempelet for å oppnå renselse og velsignelse. Det var en

meget inspirerende opplevelse, og jeg kunne se på våre barn at de også var henførte av den fine stemningen i tempelet.

Skal tro hvorfor troen står så sterkt i dette landet i forhold til f. eks. Norge, der så mange synes å ha oppgitt våre kirker? Kan det ha å gjøre med at den thailandske buddhismen ikke krever tilslutning til bestemte læresetninger, men i stedet består av en levelære med ulike idealer som alle lar seg inspirere av? Samtidig virker det som det knytter seg en tro på fremgang og livslykke til troen i Thailand. Man tror oppriktig at det vil bringe beskyttelse og lykke dersom man ydmykt søker å etterleve troens bud om en god livsførsel. Denne dimensjonen av troen opplever man kanskje ikke særlig mye av i vår hjemlige religion?

Til slutt må jeg fortelle at jeg er utrolig stolt av min kjære Wan (betyr søt) her i Thailand. Hun står på hver eneste dag for at hver og en i familien skal få tilfredsstilt sine behov og få en maksimalt meningsfull ferie. En dag hadde hun lurt med en liten vodka-skvett da vi reiste til bade-land, for å overraske meg i tilfelle jeg ble sliten. Og plutselig hadde hun blandet en drink til meg... mens jeg lå og badet i sola. Og her om dagen reiste vi rundt til alle byens akvariebutikker for at jeg skulle få lage en fiskedam ved huset vårt. -Det er viktig å la pappa få ha noe å interessere seg for, sa hun. Jeg elsker og respekterer min thailandske Wan høyt for hennes omtanke og omsorg for alle oss i familien. Hun er en solstråle.

Når hårsåre antirasister selv formidler rasisme.

Dagbladet.no har publisert et opprop mot draggruppen Queentastics siste show, «Thai Bingo», og kaller showet rasistisk. Selv formidler underskriverne sterkt stigmatiserende, nedsettende og rasistiske holdninger til "hvite menn!" Jeg må understreke at jeg ikke har sett det omtalte showet, og kun uttaler meg om det som står i Dagbladets oppslag, som er underskrevet av
Isah Rakeem, Prosjektleder, Skeiv Verden Ranveig Stava, Skeiv aktivist Irena Marijanovic, Styremedlem, Skeiv Verden Shoaib Sultan, Rådgiver, Antirasistisk Senter Linda Alzaghari, Daglig leder, Minotenk Katrina Roen, Professor Fethawit Hakin, Sosial- og kulturarbeider, Kirkens Bymisjon Nina Bahar, Fungerende generalsekretær, Skeiv Verden Reidar Jessen, Nestleder, Skeiv Ungdom.

Underskriverne mener showet er rasistisk fordi en figur i showet er "den største stjerna fra Bangla Road, So Long Sue. Hun skal holde sitt Super Pussy Ping Pong Show for første gang i Norge." Og hun er "underholdende ved å avfyre plastikk-missiler fra sin vagina."

Dette er, ifølge underskriverne, ikke bare rasisme, men seksualisert rasisme, og "latterliggjøring og generalisering på bakgrunn av rase og seksualisering av asiatiske kvinner."
"Den seksualiserte rasismen asiater møter i sin hverdag speiles i bilde og tekst av Queentastic. På flygebladet som inviterer til Thai Bingo møter vi blikket til en hvit mann i drag, ikledd en rød drakt med gult blomstermønster. På bildet trekker artisten i øyekrokene med begge hender, for å gi ham et skjevøyd utseende. Den sterkt rasifiserte fremstillingen av «thaikvinnen» i forgrunnen blir ytterligere forsterket av det eksotiske strandlandskapet og de outrerte håndbevegelsene."

Jeg ville ikke ha noe å innvende dersom kritikerne hevdet at showets humor etter deres mening var dårlig og at de personlig følte seg støtt på thailandske kvinners vegne. Humor er en svært personlig sak, og det finnes ingen fasit for hva som er morsomt og ikke morsomt, passende eller ikke passende. Problemet oppstår idet man mener at det å fremstille en karikert person av en bestemt opprinnelse, dermed formidler et bestemt syn på en hel befolkningsgruppe, og opptrer stigmatiserende mot hele denne gruppen. Det får meg til å spørre: Ville det være reelt grunnlag for hele den russiske befolkning å føle seg støtt og krenket fordi skurken i en James Bond film var russisk, og ble karikert på en bestemt måte?

Jeg tror de aller fleste vil være enig i at det blir fullkomment meningsløst dersom enhver folkegruppe skulle føle seg støtt hver gang en av deres landsmenn/kvinner blir karikert i film, litteratur eller underholdning. Særlig dersom karikeringen har et helt reelt grunnlag i virkeligheten. Og så er det da heller ikke thai folk som føler seg støtt i denne sammenhengen - det er nordmenn som føler seg støtt på vegne av andre, kanskje uten å vite noe som helst om hvordan gruppen selv reagerer? Det synes å være en utbredt form for aktivitet hos en spesiell gruppe nordmenn - å lete med lys og lykter etter noe som med litt vrangvilje kan misoppfattes som rasisme.

I oppropet nevnes også en annen "sjokkerende" og "rasistisk" episode fra et tidligere Queentastic-show. En rollefigur i burka, fjerner burkaen på scenen og "Når burkaen som dekker ansiktet tas bort, ser vi noen stygge tenner og hun legger seg ned og begynner tilsynelatende å føde. Kroppsspråket til skikkelsen er så vulgært at en publikummer som ikke er etnisk norsk får vondt i magen. Hen får lyst til å gå, men alle andre ler. Det er jo bare for moro skyld, får hen beskjed om."

Ville vi nordmenn reagere dersom en norsk kvinne ble karikert og hadde stygge tenner og beveget seg vulgært og følt oss fryktelig støtt? Det tror jeg neppe. Men folk fra befolkningsgrupper der kvinner bruker burka, blir opprørt og støtt dersom en av "deres" kvinner er stygg med stygge tenner? Hvorfor? Er de alle virkelig så selvhøytidelige? Er det kun akseptabelt dersom kvinner fra

deres kultur fremstilles som pene med pen tannstilling?

Jeg lever selv i et mangeårig kjærlighetsfullt og lykkelig ekteskap med en kvinne fra Thailand. Hverken hun eller jeg føler det særlig problematisk at man karikerer en thailandsk kvinne på denne måten. Det er nemlig et sørgelig faktum at et meget stort antall thailandske kvinner av en eller annen grunn havner bort i sex-industrien. Det er faktisk noe som skiller dette landet fra mange andre relativt fattige land. Av en befolkning på ca. 70 mill., regner man med at det finnes ca. 1 mill. prostituerte. Det er et sørgelig faktum, at dersom man beveger seg rundt i gatene i de store turistsentraene, så oversvømmes man av sex-tilbud i enhver tenkelig form. Dette er en realitet - dessverre. Det betyr selvsagt ikke at alle millioner av kvinner fra Thailand tilbyr sex mot penger. Men en million gjør det.

Å bruke dette faktum i underholdningsøyemed, innebærer selvsagt ikke at man stigmatiserer hver eneste kvinne i Thailand. Man lager kun en karikert fremstilling av en bestemt type kvinner på grunnlag av et særtrekk fra dette landet.

Jeg legger forøvrig merke til at underskriverne er særdeles opptatt av "hvite menn" og "hvite menns holdninger, og de er tydelig svært opptatt av hvite menns hudfarge Vi hvite menn har visst svært spesielle og nedverdigende holdninger til asiatiske damer. Hva har hudfargen egentlig med dette å gjøre? Har fargede menn en helt annen holdning til asiatiske kvinner eller til kvinner generelt? Hva er det med oss hvite menn som gjør det påkrevet å hele tiden påpeke vår hudfarge, som f. eks. i dette avsnittet: "Det burde ha ringt en varselklokke når hvite menn synes det er helt ok å ha det gøy på bekostning av thailandske kvinner, og slik reprodusere fordommer om at de er sexleketøy som til enhver tid skal være til disposisjon." Hva i all verden har hudfarge med dette å gjøre? Og skal vi tro at ikke en eneste hvit kvinne går på disse showene og ler av det?

Prostitusjon har en lang historie i Thailand, og oppsto overhode ikke som en geskjeft spesielt innrettet mot "hvite menn". Det er en tradisjon som går mange århundrer tilbake i tiden, og var tett knyttet til den thailandske hæren. Soldatene, som ofte var lenge vekke fra sine kvinner, kunne få betjening fra prostituerte som fulgte hæren rundt på deres reiser. Om man skal kritisere noen for å utnytte thailandske kvinner, bør man nok heller se mot den asiatiske mannen, som (noen av dem) tradisjonelt har brukt sitt lands prostituerte gjennom århundrene.

Den store skurken hos den intellektuelle medieeliten i vår tid er åpenbart den hvite mannen. Om oss kan man ytre hva man måtte ønske av stigmatiserende, nedsettende og rasistiske uttalelser. Og enhver annen gruppe, uansett hudfarge, kjønn, seksuell legning osv., skal beskyttes og tillates kun fremstilt

som pene, med de rette holdningene, og med pen tannstilling. Men hvite menn kan man si hva man vil om.

Som hvit mann synes jeg forøvrig det er greit å bli omtalt som han og ikke hen, dette kjønnsløse begrepet som er oppkonstruert for å forsøke å hviske ut reelle forskjeller som uansett aldri vil bli borte.

Samfunn og verdier.

Den vanskelige islam-debatten.

Som ganske nyinnmeldt deltager på Dagsavisens nettdebattside, www.nyemeninger.no tenkte jeg det kunne være interessant å lese den mest debatterte artikkelen og ta en titt på den etterfølgende debatten, for å danne meg et bilde av det debatt-klimaet.

Den mest debatterte artikkelen viste seg å være Islamofobi og antisemittisme - tvillingideologier av Torgeir Salih Holgersen. Jeg gikk i gang med å studere Holgersens synspunkter, og jeg fant faktisk emnet så interessant at jeg selv kastet meg inn i diskusjonen. Jeg må innrømme at jeg hadde en del bange anelser om hva som ventet meg av reaksjoner på mine synspunkter, og dessverre må jeg etter få ukers debatt innse at stort sett alle mine bangeste anelser har blitt oppfylt – og vel så det. Min artikkel må ses som en personlig oppsummering av den delen av debatten som jeg deltok i. Den er selvsagt preget av mitt politiske ståsted og mine personlige erfaringer og synspunkter, og en annen ville sikkert oppsummert ordvekslingen må en helt annen måte. Jeg gjør altså ikke krav på å gi en objektiv og fyllestgjørende rapport fra diskusjonen.

Nettdebatter om islam – ikke stedet for nyanserte analyser.

Før jeg redegjør nærmere for mine opplevelser, bør jeg kanskje fortelle hvor jeg står i debatten om islam og om innvandring generelt, for det er tydelig at denne temmelig opphetede debatten er så preget av stereotyper og generaliseringer, at man lett blir satt i en spesiell bås dersom man ikke slutter seg til visse standardiserte oppfatninger. Det er åpenbart vanskelig for mange å oppfatte innholdet i mer nyanserte synspunkter, og for en god del er det vanskelig å akseptere at man både kan være enig i visse deler av islam-kritikken, samtidig som man sterkt understreker at man ikke synes det er riktig å bebreide det store flertallet av fornuftige og moderate muslimer for de ugjerningene et lite mindretall av ekstremister står bak. Men jeg skjønte fort at islam-debatten på nett definitivt ikke er stedet for de mer nyanserte, innviklede og komplekse analyser! Enkel tenkning og enkle konklusjoner synes å være det eneste enkelte forstår. I manges

verden er du enten venn eller fiende og alt er enten svart eller hvitt. Mellomtoner og nyanser eksisterer ikke – dessverre!

Selv har jeg en god del kompetanse når det gjelder integrering av muslimske barn, da jeg har jobbet som lærer på barnetrinnet i 30 år, og en stor del av dem på skoler med opptil 50% innvandrerandel. Jeg er selvsagt positivt innstilt til alle befolkningsgrupper og motstander av all form for rasisme, trakassering og sosial stigmatisering. Jeg har vært lærer for barn fra nær sagt alle verdens hjørner og har ved selvsyn observert at de ulike befolkningsgruppene gjerne har sin særegne måte å møte det norske samfunnet på. Alle fra samme kultur er selvsagt ikke like, men visse fellestrekk synes å gå igjen. Jeg tror ikke jeg sier noe feil dersom jeg antyder at de barna som kommer fra en bakgrunn som har en stor del grunnleggende fellestrekk med den norske kulturen, er de som møter minst problemer med å tilpasse seg livet i Norge.

Samfunnets mål: Å støtte integreringsprosessen.

I mine øyne er det flerkulturelle samfunnet en udiskutabel realitet, og vårt mål må være at alle som kommer hit fra andre deler av verden må få en så problemfri og hurtig integreringsprosess som mulig, slik at de raskest mulig kan bli en del av det norske samfunnet. Og som samfunn burde det være vår oppgave å hjelpe de barna og voksne som får problemer med å klare denne prosessen på egen hånd, ved å identifisere og avhjelpe de problemene som eventuelt kan være til hinder for en problemfri integrering.

Integreringsproblemer kan selvsagt skyldes motstand fra det norske samfunnet i form av isolering og avvisning av nye innvandrere, og i slike tilfeller må vi jobbe aktivt for å tilstrebe åpenhet og inkludering på alle områder i samfunnet, det være seg i barnehage og skole så vel som i arbeidsliv. Med min bakgrunn fra skoleverket vet jeg at det jobbes meget aktivt av den norske lærerstanden for å hjelpe norske barn til å bli tolerante og inkluderende overfor alle uansett religion og hudfarge, og jeg tror kanskje ikke mange er klar over hvor mye vi faktisk har lærerne og

skoleverket å takke for at Norge er blitt et flerkulturelt samfunn såpass smertefritt som det har blitt!

Jeg bør kanskje også fortelle at jeg politisk har min opprinnelse på venstresiden i norsk politikk, og i mine yngre år var jeg en glødende frihetlig sosialist, som identifiserte meg sterkt med alle verdens undertrykte og utstøtte. Jeg solidariserte meg selvsagt med alle undertrykte kvinner som ble forhindret fra å delta i samfunnets offentlige liv av patriarkalske maktstrukturer og begrenset i sin livsutfoldelse av en snever rolledefinisjon. I tillegg var jeg svært religionskritisk og en innbitt motstander av religiøst maktmisbruk og bruk av religion som undertrykkelsesmetode.

Venstresidens dilemma og svik mot de svakeste.

Det er derfor med en viss grad av undring jeg opplever at venstresiden, i sin iver etter å forsvare islamske innvandrere som minoritetsgruppe, synes helt å ha forlatt noen av sine stolte tradisjoner som forsvarer for de aller svakeste, som i mange tilfeller er kvinner og barn i muslimske innvandrerfamilier som lever under det samme patriarkalske tyranniet som norske kvinner gjorde tidligere, og som ofte blir sterkt hemmet i både deres deltagelse i samfunnet og i sin generelle livsutfoldelse. Barn i meget strenge religiøse familier blir ofte isolert fra lek med de norske barna fordi foreldrene vil beskytte dem mot uheldig påvirkning fra det "normløse" norske samfunnet.

Spørsmålet er så om også religionen inngår som en del av den maktutøvelsen som disse barna og kvinnene utsettes for, men dette er det visstnok ikke gjort noen vitenskapelige undersøkelser av. For egen del kan jeg i hvert fall si at all min erfaring tyder på at de barna som har vanskeligst for å bli integrert i den norske elevgruppen, e*r* de barna som lever under et strengt religiøst regime i hjemmet, med sterke begrensninger i sine muligheter til å delta i vanlige norske fritidsaktiviteter. Integrering kan være en svært smertefull prosess for enkelte barn. Ikke bare føler de seg annerledes og på siden av fellesskapet, men dersom foreldrene i tillegg

uttrykker stor motstand og skepsis mot alt norsk, og legger hindringer i veien for barna i deres mulighet til å delta i fellesskapet, kan resultatet bli at barnas integreringsprosess blir svært vanskelig, i tillegg til at det er ekstremt frustrerende å befinne seg konstant i en slags schizofren skvis mellom det norske samfunnets verdier og foreldrenes kultur og religion.

Det er en forferdelig opplevelse å føle at man ikke tilhører det store fellesskapet, og barn som vokser opp som outsidere og utstøtte utvikler ofte et raseri mot storsamfunnet som kan være vanskelig å styre, og de kan lett utvikle asosial adferd og havne bort i halv- og helkriminelle gjenger og stoffmisbruk. Og det paradoksale er jo at ungdom som havner i høyreekstreme miljøer ofte har akkurat samme bakgrunnen, bortsett fra at de er utstøtt av fellesskapet av litt andre årsaker og ofte kommer fra hjem med omsorgssvikt og rusproblemer. Dette er et paradoks som synes vanskelig å forstå for mange venstreorienterte, som gjerne støtter den ene gruppen av disse, nemlig innvandrerungdommene på skråplanet, men forakter de norske høyreekstreme og kriminelle ungdommene.

En schizofren skvis kan man kanskje også si at venstresiden befinner seg i når det gjelder muslimske innvandrere! Skal de gå ut og støtte muslimer generelt fordi de er en minoritetsgruppe, eller skal de fortsette sin stolte tradisjon med å være de aller svakestes støtte og modige forkjemper. Jeg synes personlig at dagens venstreside i alt for stor grad har landet på å være hele gruppen av muslimske innvandreres forsvarere, og heller ser gjennom fingrene med undertrykkelse av de aller svakeste – ofrene for patriarkalsk og religiøst begrunnet undertrykkelse, nemlig kvinnene og barna! Og dette har de gjort på den ”hellige” antirasismens alter. Antirasisme synes å ha blitt det nye mantra for mange venstresosialister og de fører en voldsom kamp mot alle former for rasisme, og både mot reelle og imaginære fiender! Ikke misforstå meg – jeg er selvsagt mot all form for rasisme, men da må det dreie seg om reell rasisme og ikke noe oppkonstruert tull som en eller annen overivrig antirasist mener å se gjennom sine ”rasistbriller”, som enkelte har konstant på seg, og mistolker, misforstår og konstruerer opp! Dette sviket mot de svake og denne ”hellige” krigen mot denne imaginære fienden, det rasistiske Norge, som

mange sosialister etter min mening bedriver, er en av grunnene til at jeg ikke selv lenger regner meg som en av dem!

Faren for å stigmatisere annerledes tenkende på sviktende grunnlag.

Så over til debatten på "nyemeninger" om islamkritikk og islamofobi. Forfatteren, Torgeir Salih Holgersen, presenterer i sin artikkel den tese at deler av den muslimkritikken som fremføres i ulike media, er så preget av fordommer og hets at den kvalifiserer til betegnelsen islamofobi, og at den har så mange fellestrekk med den historisk velkjente antisemittismen, altså hets av jøder, at islamofobi og antisemittisme kan betegnes som tvillingideologier.

I utgangspunktet er jeg ikke utelukkende negativ til denne parallellen. Man vil alltid kunne finne fellestrekk mellom motivasjonen for forfølgelse av ulike enkeltgrupper, og forfølgerne vil selvsagt alltid fremstille objektet som mye verre enn det er for å motivere sine angrep og stigmatiseringen av den angrepne gruppen. Problemet med å sammenligne med akkurat antisemittismen, er at det er blitt utført så mange brutale overgrep mot jødene gjennom historien, og enhver sammenligning med antisemittismen vil nødvendigvis trekke med seg disse uhyrlighetene "på lasset". Og den som med eller uten grunn blir karakterisert som islamofob, og får sine meninger sammenlignet med antisemittisme, om det så bare er i måten å resonnere på, vil uavvendelig få alle de grusomme assosiasjonene om masseutrydning og umenneskelige overgrep heftet til seg.

Den som feilaktig får slike assosiasjoner klebet ved seg vil selvsagt med rette føle seg forferdelig forurettet, og indignasjonen vil sikkert ikke være mindre hos dem som muligens kunne fortjene sammenligningen litt mer, men uansett er jeg redd for at parallellen kun vil tjene til å fyre opp under motsetninger og avstedkomme enda mer hatretorikk i en debatt som allerede fra før er overopphetet og vanskelig å holde på et saklig nivå. Bare dette alene synes jeg burde være grunn nok til ikke å trekke paralleller mellom nåtidig usaklig kritikk av enkeltgrupper og antisemittisme, om det

da ikke dreier seg om ren utrydding av hele befolkningsgrupper. Da kan sammenligningen selvsagt ha en viss relevans.

Den andre innvendingen ligger i den åpenbare faren for å misbruke parallellen mellom usaklig muslimkritikk og antisemittisme for å ramme mennesker man ikke liker, personer man er uenig med, politiske motstandere osv. Artikkelforfatteren, muslimen Holgersen, er etter min mening selv det beste beviset for at frykten for misbruk av parallellen er høyst berettiget. Etter min mening har han en alt for lemfeldig omgang med et såpass stygt og stigmatiserende begrep som islamofobi, og deler det alt for flittig ut til mennesker som han er uenig med eller som har fremsatt påstander han er uenig i, men som ellers virker som helt vanlige, debattglade mennesker.

Dette er etter min mening et ufint misbruk av et sterkt stigmatiserende begrep og en anvendelse som tydelig har som mål å ramme politiske motstandere eller meddebattanter.

Fordømmelse og sosial stigmatisering som metode.

Jeg vil også sette et meget stort spørsmålstegn ved den selverklærte metoden Holgersen anvender for å motarbeide muslimhets og islamofobi: nemlig ved hjelp av fordømming og sosial stigmatisering. Det er første gang jeg har opplevd at et høyt utdannet menneske i Norge faktisk går inn for sosial stigmatisering! Ellers er vi jo vant til at de fleste av oss forsøker å bekjempe sosial stigmatisering. Men altså ikke så med Holgersen. Han mener tydeligvis at han kan opptre som en form for overdommer og vet så sikkert at han har rett i sitt syn, at når han medvirker til sosial stigmatisering, så er det rettferdig og berettiget, selv om han altså på det sterkeste fordømmer sosial stigmatisering av muslimer.

Holgersen kjenner tydeligvis ikke ”den gylne regel”, om at du skal gjøre mot andre det du vil at andre skal gjøre mot deg. Det er ganske forunderlig at en lektor kan være så naiv at han ikke ser at når han oppfordrer til sosial stigmatisering av en spesiell gruppe mennesker(islamofober), så vil

selvsagt ikke bare hans meningsfeller oppfatte det som et carte blanche til å støte ut og fordømme dem man er uenig med, men alle må jo da ha rett til å følge samme strategi etter eget forgodtbefinnende. Jeg håper da inderlig at Holgersen ikke lærer sine studenter dette, i så fall vil jeg mene at han bryter norsk lov. Og spørsmålet må jo stilles, om ikke Holgersen gjør seg skyld i nøyaktig det samme som det han beskylder de islamofobe for, og jeg vil hevde at faren er overhengende for at hans taktikk overhode ikke vil føre til mer toleranse og forståelse for muslimer, men bare til generelt mer fordømmelse, øket konflikt- og aggresjonsnivå, og enda mer muslimhat! Holgersen anvender for øvrig sin metode om fordømmelse og sosial stigmatisering flittig i debatten! En meget usympatisk metode, spør du meg.

Personlig har jeg både titt og ofte i debatten, for om mulig å forebygge misforståelser, hevdet at selv om enkeltpersoner og/eller –grupper av muslimer gjør noe galt, så er jeg overbevist om at det store flertallet av muslimer i Norge er fine og rettskafne medmennesker, men til tross for det har jeg ikke unngått å få slengt etter meg at innleggene mine oser av brunstinkende dritt, at jeg er nazist osv.

I tillegg har man alltid denne lille hæren av selvutnevnte ”antirasister” som leter med lys og lykter i ethvert innlegg etter noe som med litt vrangvilje kan misoppfattes som fordommer, rasisme og islamofobi. Det er ganske merkverdig å oppleve hvordan man, dersom man forsøker å bringe litt mer nyanserte analyser inn i debatten, til stadighet må føre bevis for at man er ikke er rasist. I lengden blir det mer enn slitsomt å forholde seg til mennesker som konstant går med ”rasistbriller” foran øynene og bare de ser ordet ”muslim” og ”trygdesvindel” i samme setning, så kortslutter deres evne til logisk tenkning fullstendig, og de klarer overhode ikke å få med seg meningsinnholdet i det de leser, men ender med å rope nazisme, rasisme, islamofobi, drittstank, osv der det overhode ikke finnes noe sådan.

Overforenkling av komplekse historiske prosesser.

Jeg må også tilstå at jeg finner Holgersens ulike historiske paralleller temmelig tynne. Han ser tydeligvis seg selv som lederen av en antirasistisk

fortropp som skal forhindre at det utvikler seg en ny holocaust, men denne gangen med masseutrydning av muslimer, og han hevder sågar at det er et historisk faktum at Hitler aldri ville ha kommet til makten dersom det fantes større motstand mot hans antisemittisme blant de borgerlige partiene i Tyskland i mellomkrigstiden. Dette blir jo like riktig som å påstå at det er et historisk faktum at Norge i dag ville ha vært republikk dersom ikke prins Carl av Danmark hadde sagt ja til å bli norsk konge i 1905. Som om ingen andre kongelige kunne blitt spurt dersom Carl hadde sagt nei.

Det er riktig nok at Hitler ble utnevnt til rikskansler etter valget med støtte fra andre partier, men det eneste sikre vi kan påstå dersom disse partiene ikke hadde støttet ham, er at da hadde ikke Hitler kommet til makten på den måten han gjorde. Om han kunne kommet til makten på andre måter på et senere tidspunkt kan vi selvsagt ikke vite noe om, men jeg tror de fleste historiske forskere med en viss seriøsitet vil være enig med meg i at Hitler neppe ville slått seg til ro med å ha tapt valget i 1933, og så forsvunnet ut av historien. Så lett gir ikke en maktsyk og hensynsløs psykopat med ambisjoner om å regjere en hel verden seg! Og i 1933 hadde han allerede støtte fra over 30% av det tyske folket, mange var livredde for at også Tyskland skulle bli offer for en kommunistisk revolusjon, bitterheten over og hevnlysten etter det ydmykende krigsoppgjøret etter første verdenskrig var utbredt, samfunnsøkonomien var i oppløsning og bander av kriminelle nazister herjet for å bryte ned den svake republikken. Jeg vil påstå at det kun var et tidsspørsmål før Hitler ville ha tiltvunget seg makten i alle fall. Men å få den på legalt vis var selvsagt å foretrekke – selv for en skruppelløs despot som ham.

Skummel fremtidspessimisme.

Men Holgersen synes altså å mene at dersom vi ikke låner øre til ham, så vil våre dagers islamofobi lett kunne utvikle seg til å få samme følger som antisemittismen, og fremtidens ungdom forvandles til drapsmaskiner som vil være i stand til å masseutrydde muslimer! Denne formen for fremtidspessimisme er jeg en hardnakket motstander av, fordi jeg er grunnleggende sikker på at menneskeheten er kommet forbi de tider i vår

historie der slike masseødeleggende kriger og utryddelse av mennesker vil kunne forekomme i så stor skala. Visst kan det skje i begrensede og fremdeles uutviklede deler av verden, men de industrialiserte landene i verden har vevet sine skjebner så tett sammen og er så avhengig av hverandre at noe lignende som skjedde i 1945 er helt utenkelig, etter min mening. Jeg er også en kraftfull motstander av denne formen for fremtidspessimisme av den grunn at jeg mener det er svært uheldig å trekke fokus mot slike uhyggelig negative fremtidsbilder og skape angst og pessimisme, fordi det bare bidrar til å trekke energi til disse destruktive fremtidsbildene, slik at faren faktisk blir større for at de kommer til delvis virkelighet, når vi i stedet kan bidra til å skape positiv energi og håp og optimisme for fremtiden!

Skremmende når politiet henlegger saker med grove trusler mot politikere!

Jeg har store problemer med å akseptere at politiet henlegger saker med kjent gjerningsmann med henvisning til kapasitetsproblemer. Jeg anser det som en grov forsømmelse av politiet at de ikke følger opp slike saker som er ferdig løst.

Den siste ut i rekken av grove trusler som henlegges selv om gjerningsmannen er kjent, er mot Aina Stenersen, FrP-leder i Oslo.

Jeg synes det er absolutt uakseptabelt at politiet velger å ikke følge opp alvorlige saker der attpåtil gjerningsmannen er kjent.

Og særlig alvorlig er det når det gjelder trusler mot politikere! Det skaper et alvorlig demokratisk problem når særlig kvinnelige politikere utsettes for grove trusler, som i verste fall medfører at kvinner kvier seg for å delta i det offentlige ordskiftet.

Jeg håper inderlig at politiet instrueres av sine overordnede til å ikke henlegge slike saker.

Ingen av oss er tjent med at politikere trues til taushet, uansett hvilken fløy de tilhører! Dette føyer seg inn i rekken av helt uforståelige prioriteringer av

politiet. De anser ikke sannsynligheten som stor nok til å komme frem til en fellende dom, i følge VG.

Kanskje noen og enhver burde revurdere sin negative oppfatning av FrP-folk?

En anonym FrP-politiker har donert 100 000 kroner for at den narkotikadømte "Bolivia-Madelaine" skulle slippe ut på prøveløslatelse. Kanskje burde denne kjærlige gjerningen få oss til å se i øynene at også FrP-folk er nestekjærlige mennesker?

Det skrives svært mye negativt om FrP her på VD, både av hobbykommentatorer og Vårt Lands politiske kommentatorer. Det er ofte ikke grenser for hvor mye egoisme, kynisme, selviskhet og hensynsløshet mange mener å se hos FrP-politikerne.

Kanskje burde alle disse harde FrP-kritikerne se i øynene at det ikke nødvendigvis er riktig at det er alle disse foraktelige motivene som ligger bak en FrP'ers meninger.

Dem man selv ikke sympatiserer med, har man gjerne en tendens til å tillegge de verst tenkelige motivene. Mener man ikke som meg, kan man jo ikke ha annet enn uredelige grunner for sine valg, tror mange, for jeg er jo så tvers igjennom hederlig og god!

Men så leser vi altså i avisene at Madelaine, som har sittet i årevis i Boliviansk fengsel uten utsikter til løslatelse på grunn av en ungdommelig feiltagelse, slipper løs fra fengselet fordi en ukjent FrP-politiker helt uselvisk har donert sine hardt oppsparte sparepenger som løsepenger for at hun skal få sin prøveløslatelse. Og han ønsker ikke en gang å identifiseres slik at han kan sole seg i glansen av sin velgjørende gjerning, ulikt så mange andre som synes de har gjort noe godt som bør kringkastes for hele Norge.

Er det ikke deilig, når en av dem man har oppfattet som et dårlig menneske, viser seg å være både raus, snill og offervillig for å hjelpe et annet menneske i nød? I dette tilfelle var det en FrP-politiker som fremsto som den barmhjertige samaritan.

Kanskje også VLs skribenter, som alltid har et skjevt ord å si om FrP, skal merke seg dette vennlige menneskets kjærlighetsgest?

Har opposisjonen muligheter til å få en slutt på krigen i Syria?

Jeg er ikke noen ekspert på Syria eller på borgerkrigen som nå herjer landet og dreper tusener på tusener av landets innbyggere og driver like mange på flukt. Assad er åpenbart en grusom leder. Men kunne opposisjonen gjort noe annerledes?

Jeg etterlyser et perspektiv i offentligheten som jeg ikke ser så ofte behandlet. Aldri, egentlig. Det ser ut til at alle kommentatorer mener at krigen i Syria er ustoppelig frem til Assad gir seg. Men er det slik? Kunne opposisjonen ha valgt en annen vei, som sparte deres landsmenn for så uendelig mange lidelser?

Kan det tenkes at det hadde vært en bedre løsning om de som kriger mot Assad la ned våpnene og gikk i forhandlinger?

Som tidligere pasifist og sterk tilhenger av ikke-voldelige løsninger basert på samtaler, ligger det meg nært å spørre om noe mer kunne vært gjort for å avverge en så blodig krig.

Det er jo ikke slik at Syria er okkupert av en fremmed makt, slik Norge var under andre verdenskrig, men det er "bror som dreper bror"!

Selv om ansvaret ligger hos Assad for å føre et undertrykkende styre, er krig mot undertrykkeren alltid den beste løsningen?

Opposisjonen må ha skjønt for flere år siden at krigen ikke ville føre frem. Hvorfor la de ikke ned våpnene for å spare sivilbefolkningen?

Og hvorfor har ikke norske medier reist denne problemstillingen? Det skjønner jeg ikke. De har sendt grusomme krigsrapporter dag etter dag og vist i detalj alle lidelsene sivilbefolkningen har blitt utsatt for. Men hvorfor har de ikke spurt hvorfor ikke opposisjonen legger ned våpnene og inngår i dialog med makthaverne for å spare alle de sivile, som lider under kampene?

Kvinneklubben "Grei"?

Kvinner drar etter min mening altfor ofte "kvinnekortet"! De hevder seg usynliggjort og umyndiggjort i vårt samfunn. Og så glemmer de at kvinner i Norge dominerer både i medier, i viktige samfunnsfunksjoner og som redaktører og journalister.

Vel, det er kanskje litt frekt å skrive akkurat dette på selveste 8. mars, men etter å ha lest nok en artikkel der kvinner klager over hvor dårlig de behandles fordi de er kvinner, og etter at en debattant her på VD for ikke lenge siden hevdet at kvinner er usynliggjort i det norske samfunnet, måtte jeg begynne å tenke etter. ER virkelig norske kvinner usynliggjort?

La oss begynne med de to toppstillingene i norsk næringsliv, leder i de to viktigste organisasjonene, NHO og LO. Hvilket kjønn har lederne i begge to? Jo, de er kvinner. To av de aller mektigste personene i norsk arbeidsliv er altså kvinner.

Hva så med politiske toppstillinger? Statsministeren? Kvinne. Finansministeren? Kvinne. Forsvarsministeren? Kvinne. Innvandrings- og integreringsministeren? Kvinne.

Og hva med partilederne? Høyre? Kvinne. FrP? Kvinne. Venstre? Kvinne. SV? Forrige leder gjennom 8 år var kvinne. KrF? Kvinne for noen få år siden. Sp? Forrige leder var kvinne. Ap? Glem ikke den mest dominerende politiske leder i Norge i nyere tid: Gro! Definitivt kvinne!

Hva med redaktørene i de store dagsavisene? VG, mann, men politisk redaktør er kvinne. Dagbladet? Forrige redaktør var kvinne. Dagsavisen? Kvinne (såvidt jeg husker). Aftenposten? Kvinne.

Og så er det TV-mediene? TV2: Nyhetsopplesere og værvarslere er nesten utelukkende kvinner. Programledere for viktige underholdningsprogrammer som Jakten på kjærligheten, Skal vi danse, Allsang på Skansen m.fl. er kvinner.

NRK: Lederen for det viktigste debattprogrammet er kvinne. Mange programledere og nyhetsopplesere er kvinner.

Kvinner er i det hele tatt svært høyt profilert i politikken, i arbeidslivet, i mediene og i underholdningsbransjen. Mange kvinner er svært profilerte meningsytrere som ofte anvendes som kommentatorer i nyhetsprogram.

Jeg husker godt jeg la merke til at i VG for ikke lange siden så var ALLE redaksjonelle artikler og kommentarer skrevet av kvinner.

For alle som er kritiske til norsk flyktningpolitikk og synes den er alt for streng, er det kanskje verdt å merke seg at den for tiden utformes av kvinner. Erna Solberg og Sylvi Listhaug bestemmer i stor grad hvem som skal få komme inn i Norge, og hvordan de skal behandles her.

Kvinner, kvinner, kvinner over hele linjen! Burde de ikke være glad for det?

Hatretoriker i det godes tjeneste.

Er det egentlig noen grunn til i å respektere sine meddebattanter? Nei, rasister og islamofobe fortjener ikke vår respekt, sier noen. Men jeg er jo verken rasist eller islamofob, svarer andre. Jo, det er du, svarer den første. Det har jeg bestemt.

Det florerer med grove betegnelser på VD for tiden. Folk utnevnes til å være både rasister og islamofobe i hytt og vær og debattanter påstår i fullt alvor at rasister er det ingen grunn til å vise respekt. Og dermed øser de ut sin forakt og nedlatenhet overfor disse menneskene som de ikke finner grunn til å respektere. En åpenbar forakt som de såkalte "rasistene" og "islamofobe" her på VD *aldri* kommer i nærheten av å uttrykke overfor innvandrere eller flyktninger.

Men har man først fått satt islamofob-stempelet på noen, er åpenbart alt tillatt. Enhver nedsettende bemerkning for ikke å si det å bevisst forsøke å såre og krenke vedkommende, gjerne på svært personlige områder, er en vanlig metode for å få personen til å stilne.

Stempelet "rasist" og "islamofob" fungerer åpenbart som en form for dehumanisering av meddebattanter. De slutter simpelthen å være mennesker med følelser og menneskeverd og blir fra nå av kun en "rasist" som ikke fortjener respekt og ikke har noen verdighet. Enkelte debattanter mener VD er full av "rasister" og "islamofobe" og mener det er en skam at VD tillater dem å debattere. Og så kjører de på med full gass for å fortelle alle disse onde menneskene hvor forferdelige de er.

For egen del kan jeg tilføye at de som aller mest benytter seg av denne taktikken er de menneskene som oppgir at de mener å delta i en kamp for å utrydde det de selv har erklært som rasisme og islamofobi. Man anser seg selv som en som kjemper den gode kamp mot de onde. Humanismen mot islamofobien, erklærer noen, og ikke bare anser seg selv som den gode, men faktisk selvhøytidelig erklærer at man selv er en kjemper av den gode kamp mot de onde.

Og vi har sett det mange ganger i historien. De som innbiller seg at de fører den gode kamp mot de onde, blir lett de aller farligste, for de lett blir så selvhøytidelige og sikre på sin godhet, at de mener seg berettiget til å bruke nær sagt enhver metode for å bekjempe de onde.

Men det at de "onde" faktisk ikke ER onde, men bare helt vanlige mennesker som ser virkeligheten ut fra en litt annen synsvinkel, se, det når aldri inn hos

den som kjemper den gode sak, og han unnslår seg ikke selv for å anvende hatefull retorikk for å knekke islamofobene.

Som jeg har sagt tidligere. Jeg har deltatt i debatter om svært ulike emner her på VD, men ALDR er debattantene så påståelig, uforsonlige og respektløse som i rasisme-debattene. Jeg har debattert med konservative kristne som har vært illsinte pga. mine synspunkter på kristendommen, men likevel legger de alltid vekt på at de respekterer mine meninger og understreker at de respekterer min rett til å mene som jeg gjør. Man opplever sågar at selv det mange ville si er fundamentalistiske kristne faktisk ber om unnskyldning dersom de forstå at de har såret en.

Men antirasisten har visst ikke unnskyldninger som en del av sin virkelighet. Skjønner de at de har klart å såre deg og krenke deg, kjører de bare på med hardere skylds, flere krenkelser, flere fornærmelser, for kanskje klarer de å knekke deg helt, for så har de seiret og har stoppet munnen på enda en rasist.

Antirasisten og antiislamofoben har altså de edleste motiver. De vil stanse mistenkeliggjøring og forakt for innvandrere og flyktninger. Og deres middel i kampen er å bruke forakt og mistenkeliggjøring. Man kunne kanskje spørre om det ikke ville være en bedre taktikk å tale innvandrernes og flyktningenes sak på en god måte. Fortelle rasisten og islamofoben at de som kommer til vårt land ikke er farlige, ikke er ute etter å misbruke vår gjestfrihet, ikke vil komme til å angripe våre verdier osv. Men denne taktikken er ganske fjern for dem som virkelig fører den edle kampen.

Kanskje kunne det være et poeng å minne dem på hva Jesus ba oss om? Han ba oss elske, be for og tilgi våre fiender. Og humanismen burde kanskje ikke ligge så langt unna dette kjærlige budskapet fra Jesus?

Men nei, denne metoden er visst uaktuell for den gode humanist og antirasist. Der er det bare en metode som gjelder: Stempling, stigmatisering og respektløshet.

Det er ikke ofte jeg opplever at meddebattanter virkelig går inn for å såre der det gjør vondest. Jeg har faktisk aldri opplevd det fra andre enn erklærte humanister som kjemper den gode sak ved hjelp av hatretorikk. Måtte Gud tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.

"Alle" er enige om at det er galt å generalisere. Eia bruker masseovergrepene i Køln til grov generalisering av menn!

Det er galt å generalisere kvinner, det er galt å generalisere muslimer, det er galt å generalisere innvandrere, det er galt å generalisere flyktninger, det er galt å generalisere enhver etnisk opprinnelse, men merkelig nok er det helt greit å generalisere menn, av en eller annen grunn. Menn kan man beskylde for hva som helst, og all kollektiv hetsing, stigmatisering, umenneskeligjøring osv. er i sin skjønneste orden

Og det gjør komikeren og sosiologen Harald Eia til gagns i en ytring på NRKs nettside.

Hør bare her om hvordan vi menn er:

"Men fordi mange snille mennesker i Norge har så liten forståelse for det mørket som finnes i mange av oss, håper jeg hendelsene i Köln minner alle norske kvinner om at det ikke bare er innprenting av gode holdninger og verdier som gjør menn mer siviliserte. Det må også sterkere lut til: at kvinner har økonomisk makt, at kvinner har lovfestede rettigheter, backet opp av trusler om at hvis du som mann ikke respekterer dette så vil du bli lagt i bakken og satt i fengsel. Sånn avskrekking må dessverre til for å gjøre all disse fedrene, brødrene, fetterne og sønnene til de koselige, snille og greie typene de er."

For det første så synes jeg Eia avslører at han har et uhyre primitivt og unyansert menneskesyn generelt sett, men dernest foretar han en generalisering av menn som er så grov at den enten må være ment som humor, eller så er Harald Eia helt uten innsikt i mannekjønnet. Eia er jo komiker, så kanskje er dette bare ment som satire, som erting og provokasjon?

Men så er det så seriøst formulert, at man nesten blir nødt til å ta det alvorlig. Så ifølge Eia er verdens menn, og da også norske menn, egentlig en form for litt siviliserte aper, som kun oppfører oss såpass sivilisert som vi gjør, fordi vi frykter straffereaksjonene dersom vi ikke er lovlydige, snille og medgjørlige. Dersom sanksjonene fjernes, vil vi alle sammen sakte men sikkert degenerere til overgripere, voldtektsmenn og brutale mishandlere.

Jeg skulle ønske at Eia kun hadde snakket for sin egen del når han kommer med slike grove påstander. Om han kom med den bekjennelsen at han selv inneholder mørke drifter, som i en gitt situasjon helt ville tatt kontrollen over hans adferd, kunne jeg akseptere det. Men når han påstår at vi alle sammen bare er en streng lovgivning unna å være voldtektsmenn, så er han så hinsides

all fornuft at det ikke kan vekke annet enn undring at han ser så negativt på menn.

Norske menn er selvsagt noe mye mer en potensiell overgriper. Eia høres nærmest ut som de mest mannehatende feministene på 1970-tallet som bevisst ble lesbiske fordi de hatet menn så sterkt og inderlig. Selv om man er mann, kan man faktisk også ha gode egenskaper, som ikke er tvunget frem av sanksjoner, men som er en internalisert del av vår personlighet. Ja, Eia, menn kan faktisk av seg selv være vennlige, hensynsfulle, beskyttende og kjærlige. At du ikke har oppdaget dette, må nesten sies å måtte skyldes din egen begrensning.

Jeg har jobbet med gutter på alle alderstrinn, helt fra småbarnsavdelinger i barnehagen til ungdommer i 7. klasse i grunnskolen. Jeg har lært å kjenne utrolig mange flotte, snille og kjærlige gutter. Særlig når de er helt små, skinner deres ekte personlighet tydelig gjennom, før de har blitt så sterkt formet av omgivelsenes forventninger og press. Og mange av disse små guttene viser en omsorgsevne, en inkludering og en hensyntagen som er beundringsverdig. Jeg fatter ikke at Eia kan mene at disse tvers gjennom kjærlige små tassene, egentlig ikke er annet enn potensielle voldtektsmenn og overgripere.

Eia gjør ellers et stort poeng av at menn er hjelpeløse på de aller fleste områder. Og når vårt land fungerer så godt, så er det utelukkende fordi kvinnene har fått tuktet mennenes ensporede natur, som egentlig kun skaper problemer. Et uhyre primitivt syn på menn, som skulle innebære at enhver forening av menn ville føre til fullstendig kaos og sivilisasjonskollaps. Hvorfor finnes det da så mange eksempler på at menn er fullkomment godt i stand til å ha sivilisert samvær og skape positive verdier både for seg selv og andre? La oss lage et manneregnskap, sier Eia, og mener det vil gi som resultat at menn utelukkende er en stor utgiftspost i samfunnet. Det er selvsagt så langt fra sannheten som man kan komme. Menn er i stor grad samfunnets gründere og har grunnlagt bedrifter som skaffer samfunnet enorme inntekter.

Jeg skal gi Eia rett i en ting: Menn har en mye mer utadrettet energi, og når men blir voldelige, så er det de som står for den groveste volden. Men det betyr overhode ikke at også kvinner er voldelig. De nyeste undersøkelsene av vold i hjemmene, viser at menn er overrepresentert når det gjelder grov vold, men når det gjelder mildere former for vold som f. eks. lugging, klyping og ørefiker, er det kvinnene som topper statistikken. Det gjør de også når det gjelder psykisk trakassering av sine barn, særlig døtrene. DET er virkeligheten.

Eia hevder også at bare menn driver seksuell trakassering i grupper. Har han gått nedover Karl Johans gate en sen nattetime og fått kvinnehender ned i

buksa, i lommer og på kroppen? Har han vært i utenlandske storbyer og blitt "overfalt" av kvinner som selger sex? Nei, sannsynligvis ikke. For Eia eksisterer ikke kvinners utagerende sex. De er åpenbart av et annet kaliber enn menn.

Hadde Eia nå bare begrenset seg til å beskrive seg selv, så hadde alt vært i den skjønneste orden. Men han påstår at vi eller er som han - en form for litt avanserte aper. Da melder jeg meg ut!

Norge internerer tusenvis av norske rekrutter uten lov og dom hvert år!

"Vi fengsler ikke folk uten lov og dom her i Norge", sier flere politikere som reaksjon på forslagene til Oslo FrP om at flyktninger må oppholde seg på lukkede mottak mens deres søknad behandles. Jo det gjør vi faktisk. Norske rekrutter interneres!

Har norske politikere helt glemt at unge nordmenn hvert eneste år må avtjene verneplikt, og at de blir "internert" i militærleirer uten mulighet til å forlate leirens område uten å søke permisjon?

Jeg skal ikke her ta stilling til Oslo FrPs nye forslag i flyktningpolitikken, men bare påpeke at norske rekrutter hvert eneste år stenges inne i militærleirer.

Da jeg selv avtjente verneplikt var det meget strenge regler for å få permisjon, og det måtte søkes om å få forlate leiren, selv for noen timer om kvelden. Permisjon ble ikke innvilget den første tiden og selv etter det var det ingen selvfølge at man fikk tillatelse til å forlate leiren. Og reglene for når man skulle være tilbake ble meget strengt praktisert. Brøt man reglene, bar det rett i kakebua, altså opphold på en liten fengselscelle!

Har norske politikere glemt dette?

Nordmenn blir definitivt internert uten lov og dom, og det synes visst alle er helt greit og riktig.

Kan man ha like sterk medfølelse med hvert eneste menneske på jorden?

Ser at noen mener det er uttrykk for kulturarroganse og gammelimperialistisk tankegang når vi her i Norge er mer opptatt av terror-angrep i Europa enn i andre verdensdeler. Jeg vil bare si at jeg mener de tar fullstendig feil.

Det er en helt naturlig menneskelig reaksjon at man har størst innlevelse med de landene som man identifiserer seg sterkest med. Jeg er sikker på at det er slik i alle andre land også. Jeg har f. eks. svært mange Facebook-venner fra Thailand fordi min kone er derfra og vi har mange venner der. Nesten ingen av dem synes å være opptatt av terroren i Frankrike. Skal jeg da klandre dem for å være ufølsomme og uten empati for land i Europa? Nei, selvsagt ikke! Alle føler mest for dem som står dem nærmest. I Thailand har de knapt hørt om terroren i Frankrike, og de aller fleste av dem har ingen tilknytning til Europa.

Det er simpelthen umulig å ha samme medfølelse med alle mennesker i verden. Da ville man sørge seg selv til døde. Bare tenk på deg selv. Blir du like lei deg om et barn på andre siden av jordkloden dør, som du blir dersom ditt eget barn dør? Eller naboens? Nei, selvsagt ikke. Og sånn er verden for oss alle. Jo nærmere vi føler oss tragedien, jo mer føler vi med dem. Og det skal vi ikke skamme oss over! Det dukker opp folk som mener det er ufint å sørge over ofrene i Frankrike fordi vi ikke sørger like mye over ofre i andre verdensdeler. Ikke bry deg om dem. De tar grundig feil!

Det er i mine øyne temmelig merkverdig at noen kan få seg til å kritisere at vi føler medfølelse med ofrene og deres familier i Frankrike, fordi fokus ikke er like sterkt på lignende hendelser i fjernere deler av verden.

Skjerpede fronter! Er vi i krig?

Mange påstår at Norge er i krig! Krig mot det islamistiske kalifatet IS. Har de angrepet oss? Har vi erklært krig mot dem? Når skal vi angripe? Og hva gjør dette med våre hjemlige forhold?

Jeg underviser innvandrer og flyktninger og snakker med dem hver eneste dag om livet, tilværelsen og verdenshendelser. I går kom vi i snakk om hva de føler etter terroren i Paris. En del av de somaliske kvinnene fortalte at de er

blitt reddere etter terroren. -Å ja, tenkte jeg, de er blitt redde for at terroren skal ramme også her. Men jeg spurte for sikkerhets skyld hva de var redd for. -Vi er redd for sinte nordmenn, kunne de fortelle. -Vi har ikke så lyst til å dra til Oslo lengre, for vi er redd noen skal være ubehagelige mot oss. En kunne fortelle at hun hadde opplevd at nordmenn dyttet henne unna i køer og lignende. I media kan vil lese at en muslim ble knivstukket, og overfallsmannen henviste til terroren i Paris.

Også her på VD er frontene blitt skjerpede og hardere. Det å vise forståelse for at muslimer i Norge er som mennesker flest med følelser og behov for tilhørighet, blir av noen oppfattet som en politisk erklæring om at man ønsker at de skal strømme inn i vårt land, i større og større antall. Nei, menneskelige følelser og innsikt i psykologiske prosesser skal fornektes. Muslimer skal ikke anses som mennesker, men kun som muslimer, og islam er en ondskapens religion som forplikter enhver muslim til å være intolerant, krigersk og uforsonlig.

Det er nesten litt rart å se hvor harde og uforsonlige de som mest hardnakket hevder at islam kun er EN eneste ting selv fremstår. De ser faktisk selv ut til å ha beveget seg ut i det ekstreme, der man ikke ser nyanser, ikke ser noen forsonlige trekk og ikke ser menneskene bak troen. Akkurat det samme som man beskylder muslimer for. Nå skal vi selvsagt ikke trekke denne parallellen for langt ut i det ekstreme, men jeg synes absolutt det er grunn til å se i øynene at den tilspissede situasjonen får mange til å bevege seg ut i ytterkantene av det politiske landskapet.

Selv er jeg altså i den situasjonen at jeg omgås muslimer daglig. Jeg betrakter dem som mine venner. De synes alle det er forferdelig med terror i Allahs og Muhammeds navn. De er forskrekket over alle voldshandlinger og har flyktet til Norge for å få fred fra krigen i sitt eget hjemland. Noen synes kanskje det er litt rart at Norske medier bruker så utrolig mye tid på ofrene i Paris, mens ofre for terror i andre land vies så liten oppmerksomhet. De har sin opprinnelse i en annen del av verden, og de identifiserer seg sannsynligvis mye sterkere med ofre på det afrikanske kontinentet enn nordmenn flest. Jeg kan godt forstå dem. De lurer på om ikke alle liv er like mye verdt her i Norge. Kanskje burde mediene ta denne kritikken til seg, og se i øynene at store seergrupper etterlyser fokus på terror over hele verden, og ikke bare den som skjer i Europa.

Men er vi i krig? Er det norske samfunnet i krig med et kalifat som ligger uendelig langt unna? Nei, vi er vel ikke det. IS har ikke utført terror i Norge, og Norge har ikke erklært krig mot dem. Jeg synes vi skal forholde oss til det og ikke havne helt ut i krigsretorikken slik enkelte har gjort. Og jeg synes for all del vi ikke skal rive oss med i retning av å se på enhver hjemlig muslim som en

potensiell terrorist og en fiende av vårt samfunn. Uansett om vi har ønsket innvandringen til vårt land velkommen eller ikke, så er det en realitet at svært mange muslimer nå ser på Norge som sitt eget land og seg selv som nordmenn. Altså har de samme rettigheter og samme krav på å bli behandlet slik vi alle ønsker å bli behandlet.

De som har innsikt i hvordan de menneskelige faktorer spiller inn når unge muslimer eller etniske nordmenn blir radikalisert, forteller at det ofte er unge mennesker som opplever stort utenforskap og som mangler tilhørighet i samfunnet som er ofrene. Ofte er de arbeidsløse, opplever seg som rotløse og hører ikke helt hjemme hverken i sin familie eller blant nordmenn flest. Det er en gedigen utfordring å bli fjernet fra sine forfedres hjemsted og plassert inn i et fremmed land med svært ulik kultur, normer og styresett. Utspekulerte "radikaliseringsagenter" vet hva disse unge trenger, nemlig tilhørighet, forståelse og inkludering. Og dette gir de i fullt monn samtidig som de kan tilby høy status, gjengtilhørighet, mening og ikke minst kvinner. Og så er den unge fanget inn i en "radikaliseringstunnel", der ingen vei peker til sidene, men bare rett forover. Er du først fanget, er veien tilbake svært vanskelig.

Botemiddelet er selvsagt at samfunnet har en integreringspolitikk som bidrar til at alle i vårt samfunn føler seg inkludert og lever et meningsfullt liv med arbeid eller utdanning. Dem jeg har snakket med i politiet og i PST forteller alle at arbeid er selve nøkkelen til suksess på integreringsfronten!

Det er ytterst viktig at vi beholder roen og fortsetter våre liv slik vi alltid har gjort. Og i slike utsatte perioder som nå får vi sjansen til virkelig å vise at vi inkluderer alle i vårt samfunn, og ikke skuler på eller mistenker andre helt uberettiget for å være fiender av samfunnet. For ingenting skaper så mye frustrasjon og aggresjon mot samfunnet som det å være stilt helt utenfor. Det har jeg sett i mange situasjoner som lærer. Elever som har svært lav status og blir isolert av de andre, utvikler over tid stor aggresjon både mot medelever og skolen som sådan.

Men igjen spør jeg: Er vi i krig? Noen mener altså det, og mener vi kun kan knekke dem med uforsonlighet, våpen og bomber. Det tenkte nok de vestlige landene også da de bombet Irak og Libya. Men hva ble resultatet? I hvert fall ikke det demokratiet som var målet med å fjerne makthaverne. I stedet beredte man veien for IS, og det vi har fått istedenfor, er altså hundre ganger hundre ganger verre enn det vi hadde.

Jeg registrerer at verdens ledende land ønsker å finne sammen og utarbeide en felles strategi for å knuse IS. Det kan vi ikke annet enn å akseptere, for de er selvsagt ikke interessert i å lytte til små, fredelige stemmer fra lille Norge. Kanskje gjør de det eneste rette? Jeg vet ikke. Faktum er jo i hvert fall at det på sett og vis *kan* betraktes som en forsvarskrig, all den tid IS har erklært krig

mot vesten og har som langsiktig mål å ta over Europa. Denne krigen må i hvert fall føres i samsvar med regler som gjelder for krigssituasjoner; Ingen massakrering og masseutrydning, mest mulig skånsomt overfor sivile, og i størst mulig grad ved å finne og ta til fange ledere, slik at de kan stilles til ansvar for sine forbrytelser mot menneskeheten.

Og kanskje kan denne krigen føre til at alle verdens land utvikler en ny forståelse for at man ikke kan fortsette å pøse ut våpen i alle verdens betente konflikter. Det virker som både Russland, USA og Europa har mange svin på skogen i så henseende. Nå angripes vi med våre egne våpen. Et tankekors som burde vekke noen og enhver.

Men er *vi* i krig? Nei, jeg tror ikke det! La oss bevare roen og freden og behandle hverandre med verdighet. Men vi skal selvsagt ikke være naive. Et angrep på Norge kan skje når som helst. PST må være på vakt, og alle mistenkte islamister må selvsagt overvåkes. Og vi bør snarest få kontroll med våre grenser, slik at vi VET hvem som kommer inn i vårt land! Ikke for det. Terroristene i Paris har med all mulig tydelighet vist at de vet å bevege seg over landegrensene uten å bli oppdaget. Her har Europa åpenbart mye å hente ved å heve sikkerheten!

Men: Freden hersker hos oss - foreløpig!

Hva er 1/2 million drepte i krig mot 130 drepte i terror?

En sjekk på internett over hvor mange som ble drept i forbindelse med den USA-ledede krigen mot Irak, viser at 1/2 million ikke er helt usannsynlig! Hvorfor er det så lett å glemme dette, mens vi rystes av at 130 mennesker drepes av terror i Paris?

Jeg har deltatt aktivt i ulike diskusjoner om islam på VD den siste tiden. Vi ble alle dypt rystet over grusomhetene i Paris, da 130 mennesker ble massakrert av terrorister. Det er svært nærliggende for oss å identifisere oss med disse ofrene og de grusomhetene de har måttet oppleve før de døde.

En del av de mest konservative kristne og islamkritiske debattantene på VD har i tiden etter terroren publisert en lang rekke artikler om islam, der de forsøker å fremstille det som om terrorisme er en logisk og kanskje den eneste mulige konsekvensen av å tro på koranen og bli troende muslim. Vi som forsøker å vise at islam ikke er en entydig religion, men en tro som peker i

mange ulike retninger, har stort sett talt for døve ører. Koranen har kun en eneste konsekvens, ifølge noen: Man blir hatsk, krigersk og støtter terror.

Typisk for mange av de sterkeste islam-kritikerne er at de gjør krav på å sitte inne med den eneste gyldige tolkningen av koranen. Det faktum at Muhammed og hans tilhengere var i krig mot sin fiende av annerledes troende, oppfattes ikke som en konflikt som skjedde der og da, men som en eviggyldig oppfordring til alle muslimer om å drive krigføring til evig tid. Det som i koranen omtales som de "vantro", som utgjorde Muhammeds tilhengeres fiender, blir ansett som ensbetydende med alle som tror noe annet eller ikke tror, og de skal bekriges til evig tid.

Man avviser altså fullstendig at koranens tilblivelse i en krigstid skal kunne oppfattes som uttrykk for den tidens situasjon, men skal anses som en oppfordring til å drive krig, terror og utryddelse av vantro til evig tid.

Det ligger nærliggende å spørre; Hva da med bibelen? I GT oppfordres jødefolket av "Gud" både til å føre krig, utrydde sine fiender og søke hevn. Og jødefolket oppfordres likeledes til å steine ulydige unge til døde og voldtatt kvinner måtte gifte seg med sin voldtektsmann. Når man konfronterer disse kristne med dette ganske sørgelige faktum, at bibelen faktisk inneholder mye ytterst betenkelig, får man til svar enten at dette skal oppfattes som tidsbestemt og situasjonsbetinget. Det var riktig der og da, men gjelder ikke lenger. Mens andre viser til at Jesus opphevet alt slik gjennom sitt offer, og at disse oppfordringene fra "Gud" ikke lengre gjelder.

Vel, dette ligner da veldig mye på det mange muslimer hevder, at krigen som omtales i koranen kun skal oppfattes i den konteksten der den ble skrevet, og at det overhode ikke skal oppfattes som en evig oppfordring til å utrydde alle vantro.

Men disse konservative kristne krever ikke bare å eie tolkningsretten til GT, nei de krever også at bare deres tolkning av koranen er riktig. At mange muslimer i Norge tolker koranen helt annerledes, blir simpelthen avvist som falsk, løgnaktig eller lettvint, noe man bare fremsier uten å mene det. Enhver muslim må pr definisjon innerst inne være en potensiell kriger og terrorist.

Bibelen tolkes med maksimal velvilje, mens koranen tolkes med maksimal vrangvilje. Og man er bombesikker på å eie sannheten.

Men hvordan kan vi ellers forstå de muslimske landenes manglende demokrati, ytringsfrihet og strenge strafferegime, om det ikke skyldes koranen? I mine øyne ligger forklaringen i disse samfunnenes generelt dårlig utviklede menneskerettigheter, manglende modernisering og manglende opplysthet av det store flertallet av befolkningen, altså en

generelt manglende sivilisasjonsutvikling. Det som finnes av betenkelige verdier, strenge straffereaksjoner, autoritært maktapparat osv, er neppe noe som skyldes islam, men noe som var en realitet allerede før islam ble en tro. Og disse samfunnene ligner til forveksling andre uutviklede samfunn som ikke er muslimske. Det blir alt for enkelt å skyld alt på islam, når uutviklede verdier er felles for alle samfunn på omtrent samme utviklingsnivå.

Det er også ganske merkverdig å se reaksjonene når man sammenligner terroren i Paris med vestens offensive krigføring mot muslimske land. Både Afghanistan, Irak og Libya har vært utsatt for angrepskriger fra USA-ledede koalisjoner, og disse krigene har drept hundretusener av uskyldige sivile. En sjekk på google, avslørte at så mye som en halv million mennesker ble drept bare i Irak, som en direkte følge av angrepene, eller som en følge av stridighetene som oppsto fordi landet manglet et effektivt styre som kunne kontrollere de ulike opposisjonsgruppene. *En halv million mennesker!*

Og så er vi nesten paralyserte av sorg fordi 130 mennesker drepes i Paris? Kontrasten er i virkeligheten sjokkerende, dersom man klarer å ta det inn over seg. Hele krigen mot Irak bygde på rene oppkonstruerte løgner. USA mente å kunne bevise at landet hadde utviklet eller var i ferd med å utvikle masseødeleggelsesvåpen, men i ettertid vet vi at disse "bevisene" var rene forfalskninger. Etter invasjonen fant man ikke et eneste masseødeleggelsesvåpen. "Bevisene" var kun fabrikkerte løgner som kunne brukes for å føre verden bak lyset og legitimere full invasjon.

Og det verste av alt: Den kristne presidenten i USA fant åpenbart støtte i sin religiøse tro for å gå til denne angrepskrigen. George W Bush henviste til Guds hjelp og hans støtte i alle sine taler til det amerikanske folket, og "God bless Amerika" var hans slogan i de dagene da han talte om riktigheten og nødvendigheten av å gå til invasjon og knuse styresmaktene i Irak. Og flere hundre tusen mennesker ble drept som følge av hans krig. Nei, dette er ikke terror, det er en preventiv forsvarskrig, sier de som forsvarer Bush' krigføring. Det er helt galt å sammenligne dette med terror.

Og det har ingenting med kristendom å gjøre. Nei vel? Men er det ikke et ubestridelig faktum at Bush er kristen, og at han stadig henvendte seg til sin "Gud" da han fikk det amerikanske folket med seg på sin forbrytelse mot menneskeheten? Og 90% av amerikanerne responderte på hans krigsretorikk og gikk inn for å angripe "ondskapens akse"! Men da krigen trakk ut og flere og flere unge, amerikanske menn kom hjem i kister, sank etter hvert støtten, og dødens bakrus meldte seg: Var det likevel verdt det? Oppnår vi virkelig fred ved å utrydde fienden i tusentall til denne enorme prisen? Tusener av døde amerikanere? Og så innså også det amerikanske folk at krig ikke er veien å gå og det som hadde vært 90% støtte sank til litt over 20%.

Men mange kristne på VD støtter fremdeles krigen fullt ut, og ser det ikke en gang som en angrepskrig, men som "bare" politikk: "En defensiv forsvarskrig". Jommen sa jeg smør. En defensiv forsvarskrig som har krevd mange hundre tusen menneskeliv.

Og hva oppnådde man? Man oppnådde vel i realiteten ingenting av det man håpet. Det vil si, i kaoset ga Bush-administrasjonen amerikanske oljeselskaper fri tilgang til å tømme irakske oljebrønner og inntektene av dette skal ha vært gigantiske. Og kritiske stemmer spør i våre dager om hvor mye av disse pengene som i siste ende tilfalt presidenten og hans familie gjennom eierskap i de selvsamme oljeselskapene.

Men utover dette, la fjerningen av de irakiske styresmaktene landet åpent for at verdens kanskje hittil aller verste terrorregime kunne vinne landområder og etablere seg: IS. Og sammen med fjerningen av styresmaktene i Libya, har den USA-ledede invasjonen og krigføringen i disse landene fjernet noen av de viktigste barrierene som hindret flyktninger fra det afrikanske kontinentet til å få fri rute til Europa.

Ja, vi har sannelig mye å takke den kristne amerikanske presidenten i USA for - og hans kristne europeiske medspillere. Ofre i krig telles ikke på samme måte som ofre for terror. Det dreier seg kanskje om en til hundretusen!

Og vi er sjokkerte og vantro overfor terroristenes brutalitet! Og så glemmer vi helt de hundretusener vi selv og våre allierte har drept bare i dette århundret!

Når forsvar for den enes ytringsfrihet blir et forsøk på å begrense andres.

Jeg blir like overrasket hver gang når jeg leser enkeltes argumentasjon for å forsvare ytringsfriheten. De går til harde angrep på dem som kritiserer enkelte ytringer. Det de ikke skjønner, er at kritikerne også har ytringsfrihet.

Det er viktig å ha tunga rett i munnen når man diskuterer ytringsfrihet. Når noen kritiserer f. eks. trykkingen av de såkalte "Muhammed-karikaturene" for å være ukloke, blir de beskyldt av de ivrigste forsvarerne av ytringsfriheten for å forsøke å innskrenke ytringsfriheten.

Men så glemmer disse forsvarerne av ytringsfriheten at også de som påstår at en ytring er uklok er omfattet av ytringsfriheten. Og ethvert forsøk på å stanse deres ytringer, vil jo også da være et angrep på ytringsfriheten!

Begrepet "ytringsansvar" er også verdt en kommentere i denne sammenhengen. Noen mener med "ytringsansvar" at den som kommer med en ytring, også har ansvaret for eventuelle handlinger som kommer som en reaksjon på ytringen. En slik måte å vurdere en ytring på, mener jeg er helt uakseptabel! En ytring bør vurderes kun ut fra sitt innhold, og hva en eventuell gal person kan finne på å gjøre, kan ikke ytreren stilles til ansvar for, så lenge han ikke har oppfordret til handlingen.

I Danmark har dessverre terrorister klart å kneble ytringsfriheten! Jyllandsposten lar være å trykke karikaturer som kan krenke muslimer fordi de hevder at omkostningene er for store. Danmark er fremdeles målet for terrorister som vil hevne det som skjedde for 10 år siden.

Redaktøren i Jyllandsposten da karikaturene ble trykket kan ennå ikke bevege seg ute uten flere livvakter. Det er dessverre et faktum at muslimske terrorister har midler til å kneble ytringsfriheten i den vestlige verden. Det er tragisk men sant.

I en slik verden der volden vinner over ytringene, er det en glede at Vebjørn Selbekk har mottatt Fritt Ords pris for sin modige handling. Og Jens Stoltenberg og Jonas Gahr Støre bør skjemme seg over sin egen feige holdning, da de ga Selbekk skylden for at ambassader ble brent, flagg likeså og mobben gikk berserk i gatene i mange muslimske land.

Jeg håper de har lært! Noen ganger må vi stå opp og forsvare visse prinsipper, koste hva det koste vil!

USAs rolle i forsøket på å senke "Liberty" forut for 6-dagerskrigen.

Gjennom min forskning i mordet på JFK har jeg kommet i kontakt med flere amerikanske historikere og forskere som har dypdykket i den nære amerikanske historien. Og man kan trygt si at det er mangt og mye som ennå ikke er ferdig utforsket når det gjelder amerikansk innenriks-

og utenrikspolitikk i etterkrigsårene. Særlig er interessen stor for å finne sannheten om Lyndon Baines Johnsons tid som president.

Meget dyktige historikere og forskere er dog på god veg til å avdekke denne presidentens sanne natur, og hans svært mange uhyre tvilsomme politiske grep både for å kjempe seg frem i den posisjonen han til slutt nådde, og hvordan han skjøttet dette verdens aller mektigste embete.

I en nettopp avsluttet diskusjon ble det påpekt at israelerne forut for 6-dagers krigen gikk til angrep på og forsøkte å senke det amerikanske krigsskipet "Liberty".

I følge enkelte amerikanske forskere, var dette angrepet regissert av ingen ringere enn den amerikanske presidenten Lyndon B. Johnson, i en konspirasjon for å kunne gå inn med amerikansk militærmakt og fjerne den egyptiske presidenten Nasser, som i Johnsons øyne hadde blitt altfor Sovjet-vennlig. Egypterne skulle gis skylden for senkningen av "Liberty", men hele planen mislyktes fordi "Liberty" simpelthen ikke lot seg senke. Dermed mislyktes hele Johnsons plan om å gå til angrep i Egypt og fjerne Nasser og innsette et USA-vennlig styre.

Dette er ikke lettvinte og udokumenterte konspirasjonsteorier, men presenteres i den amerikanske historikeren, Phillip F. Nelsons bok, LBJ: From mastermind to the "Colossus".

Les gjerne Amazons kommentarer til boken. Den lyder slik:

"Phillip F. Nelson's new book begins where LBJ: The Mastermind of the JFK Assassination left off. Now president, Johnson begins to push Congress to enact long-dormant legislation that he had previously impeded, always insisting that the timing wasn't right. Nelson argues that the passage of Johnson's "Great Society" legislation was designed to take the focus of the nation off the assassination as well as lay the groundwork for building his own legacy.

Nelson also examines Johnson's plan to redirect US foreign policy within days of becoming president, as he maneuvered to insert the US military into the civil war being fought in Vietnam. This, he thought, would provide another means to achieve his goal of becoming a great wartime president. In addition, Nelson presents evidence to show that the Israeli attack on the USS Liberty in 1967 was arguably directed by Johnson against his own ship and the 294 sailors on board as a way to insert the US military into the Six-Day War. It only failed because the Liberty refused to sink.

Finally, Nelson presents newly discovered documents from the files of Texas Ranger Clint Peoples that prove Johnson was closely involved with Billie Sol

Estes and had made millions from Estes's frauds against taxpayers. These papers show linkages to Johnson's criminal behavior, the very point that his other biographers ignore."

En betagende hyllest av kjærligheten

Jeg har nettopp sett Toojis nye video. Jeg er meget glad på hans og alle homofiles vegne for at han på denne måten står frem med en vakker hyllest til den guddommelige kjærligheten mellom to mennesker, uansett kjønn

Slik jeg forstår hans tekst, "I am tired of running", kunne ikke videoen utspille seg noe annet sted enn i et kirkerom. Dessverre symboliserer kirken den siste samfunnsmakten som fremdeles fornekter homofil kjærlighet, og som anser den som syndig, uakseptabel og uren.

Når vi ser kirkebygget utenfra, og ser ordet "father", får jeg personlig frysninger over det mektige budskapet Tooji ønsker å formidle til oss: I Guds øyne er vi alle like verdifulle og hvert eneste menneskes kjærlighet, er en ekte avspeiling av Guds kjærlighet til oss! Jeg føler at Tooji med både musikk og tekst makter å vekke en følelse av storhet, men også en følelse av dyp sorg over så mye uforstand og så mye ondskap som er utført av mennesker i Guds navn. Vår far i himmelen har i sannhet hatt mye å sørge over!

Presten i videoen kan oppfattes som en kirkens mann som fornekter sin sanne identitet, slik så mange kristne har følt seg tvunget til å fornekte sin kjærlighet, men også som et symbol på kristenheten, som dessverre har en tung forhistorie av fordømmelse av dem som ikke kunne leve opp til kirkens krav om tro og om "ren" livsførsel. "I am tired of running", synger Tooji med en inderlighet og et følelsesuttrykk som viser den fortvilelsen og sorgfullheten som tusener av "annerledesmennesker" må ha følt da de sto overfor kirkens ekskludering og fordømmelse.

Kjærligheten dreier seg om vår innerste opplevelse av vårt menneskeverd og vår identitet. Tar du kjærligheten fra et menneske, rammer du personen i hans/hennes aller mest sårbare og fratar vedkommende hans/hennes følelse av selvverd. Men det er det kirken har gjort og fremdeles gjør!

Det skulle bare mangle om ikke kirken skulle tåle at Tooji lar to nakne mannskropper ved alteret får symbolisere kjærlighetens endelige seier i forhold til fordommer og fordømmelse, og de to elskendes fysiske forening er

en vakker fremstilling av menneskelig kjærlighet. Englevingene som omslutter de to mot slutten av videoen, viser oss at opprinnelsen til all kjærlighet på jorden, er Guds kjærlighet, en kjærlighet han øser ut over oss fra et uuttømmelig lyshav.

En stor takk til Tooji! Jeg er både rørt og glad over hva dette kan bety for mange fortvilede og triste mennesker. Måtte hans kunst bidra til å gi alle tvilende troen på at Gud aksepterer også deres kjærlighet!

Skepsis mot tokulturelle ekteskap - klokskap eller fordommer?

Igjen viser en spørreundersøkelse at mange nordmenn er skeptisk til at deres barn skal gifte seg med en muslim. Dette tolkes av mange som fremmedfiendtlighet, uvitenhet og fordommer. Men kan det ligge mer hederlige motiver bak?

Alle ønsker at sine barn skal få et lykkelig liv uten store problemer. Og som man gjerne sier: Når du gifter deg, gifter du deg ikke bare med din ektefelle, men også med din svigerfamilie. Man får sin svigerfamilies moral, holdninger og tradisjoner med på kjøpet.

Det som kjennetegner det norske samfunnet kanskje aller mest, er den velutviklede individuelle friheten. Aldri før har vi kunnet leve et liv som er styrt av vår egen overbevisning og vår egen legning i samme grad som i dag. Familiens innflytelse er ikke borte, men vi er på ingen måte bundet av familiens tradisjoner i like stor grad som før i tiden.

Det som kjennetegner mange innvandrerfamilier, er at familien har en helt annen og mye sterkere stilling enn i tradisjonelle norske familier. Og den individuelle friheten er tilsvarende mye svakere. Det er et svært typisk trekk for familier som kommer fra samfunn som ikke har gjennomgått den samme sivilisasjonsutviklingen som oss selv. Vi kjenner det alle fra mediene, og mange fra sitt nærmiljø eller gjennom egne erfaringer. Selv tilhører jeg den siste kategorien. Jeg er gift med en kvinne fra en annen verdensdel, og kan underskrive på at hennes familie stiller helt andre og mye mer absolutte krav til henne enn det en gjennomsnittlig norsk familie gjør overfor sine barn etter at de har blitt voksne.

Når det gjelder nordmenns skepsis til at slike ekteskap vil bli velfungerende, så er det ikke uten grunn. Langt flere tokulturelle ekteskap oppløses enn rene norske. Det skyldes ganske enkelt at de kulturelle ulikhetene noen ganger blir så store, at det føles uoverkommelig å bygge bro. Jeg tror de fleste ekteskapsrådgiver kan bekrefte at en forutsetning for et godt ekteskap, er at man har evne til å leve seg inn i hverandres tankemåte og i hverandres følelser. Dersom ulikhetene i hvordan man opplever tilværelsen blir for store, ender det ofte i uoverkommelige konflikter.

En viss felles forståelse, felles følelsesopplevelser, felles normer og sosiale koder er basis for et godt fungerende ekteskap. Og det står nok ikke til å stikke under en stol, at det kan være store ulikheter på disse områdene mellom nordmenn som er vokst opp med moderne verdier, og mennesker som har en nær bakgrunn fra relativt uutviklede patriarkalske samfunn der kvinnefrigjøring, like rettigheter og individuell frihet ikke er utviklet i samme grad som hos oss, og der det forventes en høy grad av lydighet mot foreldrenes meninger og ønsker.

Den undersøkelsen som ble presentert forleden dag, viser også at f. eks. muslimer er meget skeptiske til homofile. Hva om din sønn eller datter gifter seg med en muslimsk ektefelle og får et barn som viser seg å være homofil? Hva slags reaksjoner må man da regne med fra svigerfamilien overfor dette homofile barnebarnet?

Dette er realiteter som man må være forberedt på i tokulturelle ekteskap. Og når skepsisen er størst overfor akkurat muslimer, så vil jeg tro at dette har å gjøre med at de tradisjonelt sett skiller seg mest ut fra norsk tenkemåte og norske verdier, sammenlignet f. eks. med ektefeller fra Thailand og Filippinene, der flere og flere norske menn finner sin ektefelle. Skepsisen skyldes altså ikke først og fremst at noen er muslimer, men at de kommer fra land der det praktiseres verdier som nordmenn flest forlot for flere generasjoner siden.

Jeg er relativt sikker på at nordmenns skepsis mot at deres barn skal gifte seg med en muslim ikke først og fremst skyldes uvitenhet og fordommer, men tvert imot det motsatte - de er til fulle klar over hva store ulikheter i livsverdier kan føre til av samlivsvansker.

Den krenkede kvinnen.

De siste ukene har det foregått en opphetet debatt i etterkant av Thomas Seltzers utprøving av en helt ny tjeneste innen pornobransjen, muligheten til å bestille pornofilmer laget etter eget manus som et innslag i den store norske krenkelsesdebatten.

Det å protestere høylytt overfor all verden fordi man føler seg personlig krenket, ser ut til å være en ny og viktig trend i norsk samfunnsdebatt. Tragiske sultkatastrofer, lemlestede barn, krigsherjede land, bestialsk terror og andre verdensomspennende katastrofer får ikke tilnærmelsesvis samme opphetede engasjement som debattene omkring personlig krenkethet.

Thomas Seltzer valgte en original vri på en av sine sendinger, da temaet skulle være krenkelser. Han valgte å prøve ut en ny mulighet som pornobransjen tilbyr: Å få laget en spesialtilpasset pornofilm etter eget manus. Jeg har kun sett små snutter av denne NRK-bestilte pornofilmen, og i de små utsnittene jeg har sett, ble det hverken eksponert kjønnsorganer i bevegelse eller erigerte kroppsdeler, og dialogen virket nærmest som en bevisst parodi på pornoklisjeene. Alt "farlig" og støtende var tildekket av sentralt plasserte sladder, og alt ble så og si overlatt til fantasien.

Men denne åpenbare parodien på både pornografi og krenkelser har blitt gjenstand for en mildest talt brennhet offentlig debatt, der hele Norges (i flere sammenhenger) svært lettkledde trimforbilde, Kari Jaquesson har gått i front for det samlede nasjonale krenkede kvinnekjønnet og mener Seltzers høyst upassende krenking av kvinnekjønnet som sådan bør politianmeldes. Nå kan det se ut til at hun hittil ikke har effektuert anmeldelsen, men foreløpig bare gjentatt i flere innlegg at det bør anmeldes til politiet at selveste den nasjonale fjernsynskanalen har gått til det krenkende skritt å bestille en spesiallaget pornofilm.

Selv hører jeg til dem som aldri helt har forstått hvorfor filming av en ganske normal seksualakt kun er en krenkelse av kvinner og ikke av menn, men det er sikkert et problem som knytter seg til mitt kjønn som mann. For en del kvinner er åpenbart en film av en ganske normal utgave av coitus krenkende for dem, men ikke for mannen. Jeg må nok tilskrive det min uforstand som mann at jeg ikke forstår helt logikken i dette.

I de snuttene jeg har sett, ser både kvinnen og mannen såre fornøyde ut, de både smiler og tøyser, men kvinnen forstår åpenbart ikke at hun er dypt krenket og blir misbrukt av mannen på det groveste.

Som svar på politianmeldelsen til den ikke direkte lavprofilerte trim- og slankedronningen, laget Seltzer enda en liten pornosnutt: Denne gangen med et like klisjefylt og (tilsiktet?) hjelpeløst manus der de to imaginære skikkelsene Thomas og Kari Jack-off-son igjen forlyster seg på parodisk vis. Intet avslørende vises, ingen sjokkerende peniser i bevegelse eller utbrettede vaginaer, kun sladdede personer som fremstår både glade og ivrige. Det hele fremstår som en tøysete parodi.

Men den samlede krenkede norske kvinneligheten er om mulig enda mer krenket, og på lukkede kvinnefora flommer det over av hva man ikke kan kalle annet enn grove voldspornofantasier, skal man tro det som har blitt lekket til allmenheten. Det er ikke grenser for hvilke grove penetreringer dypt krenkede kvinner nedkaller over f. eks. Charlo Halvorsens og hans kone, fordi Halvorsen visstnok er redaktøransvarlig for Seltzers svinerier. Seltzer har nå begått en voldtekt av kvinnen, laget hevnporno og forsøker å sette munnbind på hele kvinnekjønnet, må hvite.

For oss relativt vanlige norske menn er det ikke helt lett å forstå denne dype krenketheten som enkelte norske kvinner opplever. De av oss som er relativt snille, som tar ansvar for våre barn, som deler husarbeidet 50-50, som sitter hjemme foran TV mens vår bedre halvdel er ute på venninnetreff og kommer hjem god og brisen ut på natta osv., vi vet nok ingenting om de grove overgrepene som vi (etter noens mening) er kollektivt ansvarlig for. For selvsagt er det slik at hver gang en kvinne krenkes av en mann, er det ikke en personlig opplevelse, nei det er det samlede mannekjønnet som krenker det kollektive kvinnekjønnet. Og hver mann må selvsagt stå ansvarlig for hver eneste seksuelle trakassering, hver enkelt uønsket puppeklemming, hver eneste voldtekt og hvert eneste overgrep begått mot en kvinne.

At de fleste av oss tar fullstendig avstand fra slik opptreden og overhode ikke identifiserer oss med ufølsomme, overgripende drittsekker av noen menn, har visst ikke særlig mye å si i denne opphetede debatten der hele mannekjønnet holdes ansvarlig for enkeltmenns overgrep.

Men slik generalisering er fullt ut akseptert i vårt samfunn. Menn holdes ansvarlig for alle menns overgrep. Ingen andre grupper behandles på denne måten uten at noen reagerer. Bare menn. Men så tåler vi visst også mye for ikke å provosere våre kvinner unødvendig. Seltzer er tydeligvis en av de få som våger å få sitt hode (sine hoder) kappet av i full offentlighet. Gi ham inn, kvinner! Få det ut, alt sammen! Deng ham sønder og sammen. Bør han ikke egentlig kastreres?

Majoritetens og minoritetenes syn på hverandre

I en kort snutt på nyhetene i går, ble det meldt at regjeringen vil igangsette en undersøkelse av hvordan vi nordmenn ser på de ulike minoritetene i vårt land. La oss håpe det vil inkludere hvordan minoritetene ser på hverandre og på majoriteten!

Vi har sett enkelte undersøkelser tidligere, som har hatt som mål å fortelle noe om nordmenns holdninger til ulike minoriteter. Slike resultater har blitt flittig brukt til selvpisking, og som en bekreftelse hos enkelte på at nordmenn er noen forferdelige og fremmedfiendtlige individer.

Selv tilhører jeg dem som mener at nordmenn flest er ualminnelig vennligsinnede overfor innvandrere, dersom vi sammenligner med de aller fleste andre land. Vi ser alle at det også finnes rasisme og fremmedfiendtlighet i vårt land, men alt for ofte klarer mediene å vri enkelthendelser til å fremstå som rasisme, der det egentlig ingen rasisme finnes. Det er relativt lett å falle i den fella å tro at alt leit som skjer i en innvandrers liv, må skyldes at de blir dårligere behandlet enn nordmenn flest. Så enkelt er det heldigvis ikke. Men at det kan være svært utfordrende å skulle etablere seg i et helt nytt land med en helt annen kultur og ikke minst et helt fremmed språk, kan ikke fornektes.

Men vi bør ikke svartmale oss selv, og det å gjøre oss langt verre enn det vi faktisk er, tjener ingen, annet enn de fanatiske antirasistene som ser rasisme så og si over alt. Men denne tendensen er kanskje på vei til å snu? Har selv de mest ihuga antirasistene blitt mer avbalanserte og realistiske i sine synpunkter?

Det kan faktisk virke slik. Og det skyldes sikkert at vi har fått stadig mer viten om innvandreres liv, og at det faktisk er blitt tillatt å se litt mer differensiert på deres holdninger, enn hva som var normen tidlig i innvandringshistorien, da alt nytt helst skulle prises og anses som noe nytt og fint som vi kunne lære av.

I dag vet vi at innvandrerne bringer med seg mye fra sitt tidligere hjemland og sin kultur både på godt og vondt. Og fler og fler har blitt smertelig klar over at vi sammen med innvandring så og si får med på lasset både dårlige holdninger til kvinner og barn, foreldede oppdragelsesmetoder, ønske om svært strenge straffemetoder osv. - fra enkelte.

Likevel er det mange som klarer seg svært godt, og vi ser at fler og fler med innvandrerbakgrunn tar høyere utdanning og gjør seg gjeldende på alle samfunnsområder, på en positiv måte.

Selve diskusjonen om islam og islamistiske terrorister skal jeg la ligge her, men kanskje bemerke at Norge ser ut til å være et av de landene som er aller minst rammet av harde fronter mellom muslimer og storsamfunnet, og vi er også hittil forskånet fra å rammes av islamistisk terror. Og vi bør også se med glede på adskillige initiativer fra deler av vårt hjemlige muslimske miljø, som å slå ring rundt synagoger, demonstrere og stå opp mot terror. Meget gledelig. Alt tyder på at det store flertallet av våre innvandrere tar opp i seg de samme verdiene som vi som storsamfunn ønsker skal prege vårt land, eller om de nå hadde disse verdiene fra før av!

Men dersom det nå skal gjennomføres en stort anlagt kartlegging av nordmenns holdninger til ulike minoriteter, bør vi legge opp dette slik at det ikke skal bli bare enda et prosjekt som skal brukes til å slå fast hvor dårlige vi er. Jeg håper derfor at undersøkelsen vil omfatte en grundig kartlegging både av ulike minoriteters holdninger til majoriteten, men også til hverandre. Jeg tror mange vil få seg en overraskelse når det sannsynligvis vil fremkomme at dårlige holdninger ikke kun er noe som kjennetegner etniske nordmenn, men at alle folkeslag har den samme tendensen til å tro best om seg selv og sin egen kultur, og være skeptisk til andres.

For en god del år siden ble det laget en lignende undersøkelse, som jeg selv leste om i Aftenposten i sin tid. Man hadde spurt nordmenn om de anså sin egen kultur for å være den beste. En stor del hadde svart ja på dette spørsmålet, og det opprørte en del antirasister. Men et faktum som mange overså, var at undersøkelsen også omfattet et spørsmål til innvandrer om de syntes sin egen kultur var den mest overlegne. Og på dette hadde en mye større andel svart ja, enn tilfellet var for nordmenn.

Dette satte nordmenns og innvandreres holdninger i et mer realistisk perspektiv til hverandre, enn om vi bare hadde fått et tall som så dårlig ut på nordmenns vegne.

Så jeg håper den nye, varslede undersøkelsen vil være så omfattende at vi kan få sammenlignende tall.

En gledens dag: Muslimer slår en "fredens ring" rundt jødenes synagoge!

Sitter akkurat og ser på TV den store oppslutningen om arrangementet "fredens ring", en menneskelig ring rundt synagoger i Oslo og Bergen etter initiativ av norske muslimer, og kjenner hvilken gledens dag dette er for vårt moderne samfunn!

Midt i politisk krangel og uenighet om vår innvandringspolitikk har norske muslimer tatt et meget gledelig initiativ, inspirert av den tragiske terroren i Danmark. Norske muslimer har dannet en menneskelig "fredens ring" rundt jødenes gudshus både i Bergen og Oslo, og det er særdeles hyggelig å se at flere tusen mennesker har reagert på oppfordringen om å møte opp.

Det er visst håp for vårt samfunn! De verdiene vi ønsker skal rå i vårt samfunn, viser seg å være så fellesmenneskelige at de også deles av store deler av våre nye minoriteter!

Dette bekrefter det jeg selv alltid har hevdet: Det norske samfunnet er så robust og solid, at de aller fleste innvandrere vil kunne finne sin plass i fellesskapet, og våre felles verdier vil ha så stor styrke, at de vil kunne bli felles ikke bare hos etnisk norske, men også hos dem som kommer til oss fra andre verdensdeler.

Vi har sett flere meget positive initiativer a la dette i løpet av de siste årene. Det er ikke bare etniske nordmenn som viser sin avsky mot terror og vold, men også muslimske kvinner og menn, som har gått ut på gatene for å vise sin solidaritet og medfølelse med ofrene.

Men det står selvsagt ikke til å nekte at det for en god del innvandrere til Norge har vist seg å være vanskelig å finne seg en trygg, god og meningsfull plass i det nye samfunnet de skal tilpasse seg. Vi må ikke slå oss til ro med at innvandrergrupper skal danne en ny underklasse i vårt land, som fattige, isolerte, uten utdanning og uten særlig håp for fremtiden.

Det er uhyre viktig at vi praktiserer en integreringspolitikk som fungerer, som fører til virkelig integrering og som motvirker at noen skal oppleve å havne i en håpløs og deprimerende situasjon!

Og vi må heller ikke feie en diskusjon om integreringspolitikken under teppet. Problemene løser seg ikke ved at vi klandrer dem som påpeker det som ikke fungerer og la oss ikke bruke innvandrerdebatten til å markere politisk uenighet ved å ufyseliggjøre politiske motstandere! La oss heller samle oss om det som er den beste veien for at vi få som tross alt befinner oss i dette

kalde og grisgrendte landet skal finne en måte å leve sammen på til glede for alle - store og små, av alle farger, alle religioner, seksuelle legninger og politiske avskygninger.

Jakten på noen å legge skylden på

Vi ser det samme i dag som vi så etter den grusomme terroren på Utøya: Noen leter etter noen å bebreide, og indignasjonen og de harmdirrende bebreidelsene rettes av noen mot dem som ikke uten videre støtter publikasjonen av enhver karikatur.

Etter Utøya var det innvandringsmotstanderne som ble anklaget for å være medskyldige i terroren, og FrP ble av enkelte omtalt som et arnested for terrorisme. Selv langt inn i Ap hevdet og hevder fremdeles noen at Breivik ikke handlet i et vakuum, og at alle innvandringsmotstandere må regnes som en del av det grunnlaget som ga Breiviks planlegging av sin ondskapsfulle terrorhandling næring.

Nå, i ettertid av de grusomme henrettelsene i Paris, skulle man kanskje tro at noe tilsvarende ville skje. De samme personene og mediene som gjorde innvandringsmotstandere medansvarlig for Utøya-terroren, ville kanskje nå legge ansvaret på alle de muslimene som ikke ligger så langt unna de islamistiske terroristene i negative holdninger til vesten og til jøder. Men nei, dette forekommer kun i meget liten grad. I stedet appellerer man til å sette et klart skille mellom islamistene og alle andre muslimer. Ingen muslim skal regnes som medansvarlig for terroren. Den står terroristene ansvarlig for ene og alene.

Jeg er personlig enig i denne holdningen. Ingen kan regnes som medansvarlig for andres udåder, kun i kraft av å ha en bestemt religiøs tro eller politisk oppfatning. Dette bør de merke seg, som fremdeles tenderer til å gjøre enhver innvandringsmotstander til medansvarlig for vår hjemlige terrorist sine ugjerninger.

Men når alle mediene synes å være enig i at i dette siste er tilfellet er det helt feil å legge skylden på alle verdens muslimer for noen få terroristers udåder, da burde vel alt være fryd og gammen?

Men nei, vi mennesker har visst alltid hatt et grunnleggende behov for å finne noen syndebukker som vi kan velte vårt raseri og vår indignasjon ut over. Og hvem er det som er den store syndebukken denne gangen? Jo, det er dem som enten helt privat er motstander av karikaturer som krenker det andre mennesker holder for hellig, eller de mediene som ikke ønsker å gjenopptrykke de aktuelle karikaturene.

Graden av indignasjon og beskyldningene om å løpe terroristenes ærend og gi etter for frykten, for feighet og unnfallenhet er overraskende sterke, og man har overhode ingen forståelse for at noen faktisk kan ha en annen moralsk oppfatning enn seg selv. Det er kun en eneste ting som kan godtas: og det er å trykke tegningene. Gjør man ikke det, legger man samfunnet åpent for mer terrorisme og er i realiteten medansvarlig for nye terroranslag.

At enkelte mennesker eller aviser allerede lenge før terroren har hatt en prinsipiell holdning som går ut på at man ikke ønsker å bidra til krenkelser av folks religiøse følelser, synes ikke å nå inn. Nei, det er kun en eneste grunn til at noen går mot offentliggjøring av denne typen karikaturer: feighet og frykt.

Jeg er skremt over slike sterke krav til ensretting og til å marsjere i samme takt. Selv setter jeg pris på variasjon i våre medier, og verdsetter også mangfoldet i folks meninger i stor grad. Takke meg til om alle verdens medier skulle mene det samme, eller føle seg tvunget til å handle mot sine prinsipper og sin redaksjonelle linje.

Det er noe totalitært over den indignasjonen som preger enkelte som rett og slett skremmer meg.

Er Knausgård sponset av tobakksindustrien?

Ok, jeg innrømmer det med en gang. Min heading er kun et retorisk spørsmål og har ingen insinuerende kraft. Jeg tror selvsagt ikke at Knausgård er sponset av tobakksindustrien. Men hvorfor i all verden lar han seg så ofte avbilde med en sigarett?

Knausgård er senest i vg.no avbildet mens han trekker et dypt drag av en sigarett. Og det er ikke første gang. Knausgård suger på en sigarett på et meget stort antall fotografier som blir publisert i offentligheten. Jeg har ofte undret meg over hva som er hans motiv for denne machomann-poseringen. Ønsker han å fremstå i offentligheten som en moderne Marlboro-man? Den enslige rytteren som kun har sin hest og sin sigarett, men som forøvrig er ensom og

avsondret fra samfunnet og samværet med andre mennesker? Eller er det vår hjemlige western-helt Morgan Kane som er forbildet? Den hurtigtrekkende revolvermannen med psykopatiske trekk med en geip i den ene munnviken der han kunne plassere sin sigarett?

Kunne vært morsomt å vite hva slags tanker Knausgård gjør seg når han poserer med sin tente sigarett. Tenker han på de mange ungdommene som er i en sårbar fase i livet og søker etter maskuline forbilder? Tenker han på at han kan påvirke ungdommer til å etterligne hans dødelige uvane? Eller har han bare et dyptfølt behov for å manifestere sin manndom ved å kopiere tidligere tiders maskuline forbilder? Forbilder som døde tidlig av kreft, kols og hjertelidelser som en følge av sin uvane?

Eller er det kompensasjon? Er det usikkerhet, underlegenhet og veikhet som ligger til grunn? Er det behovet for å kompensere for sin grunnleggende usikkerhet som driver Knausgård til å forsøke å se ut som en machomann klar til å trekke revolveren mot hvem det skulle være?

Er det greit å be folk om å ikke sende rundt sitt personnummer og sine passord?

Det slår aldri feil. Hver gang noen ber kvinner om å ta visse forholdsregler for ikke å utsette seg for risiko, er straks noen ute med beskyldninger om at det å be jenter og kvinner være forsiktige er det samme som å gi dem skylden for overgrep.

I det siste har det vært stor oppmerksomhet i media omkring ungdommenes nakenbilder som kommer på avveie og om misbruk av disse bildene. Det har foranlediget enkelte kommentatorer til å oppfordre jenter til å ikke sende nakenbilder til kjæresten fordi man aldri kan vite hva som skjer med disse bildene når det en gang kanskje blir slutt på kjæresteforholdet.

Selvsagt blir disse øyeblikkelig angrepet for å legge skylden for misbruket på jenta som har sendt bildet. Vi er etter hvert blitt vant til at det i enkeltes øyne er helt uhyrlig å be jenter eller kvinner om å ta visse forholdsregler. En jente eller kvinne skal kunne gjøre akkurat hva hun vil, og ikke formanes om at hennes tillit til andre muligens kan misbrukes.

Dette kommer omtrent i samme kategori som at jeg skulle kreve å få sende mitt personnummer rundt til kreti og pleti og likevel kreve at ingen må advare

meg mot en slik adferd, fordi de da gir MEG skylden dersom mitt personnummer blir misbrukt og jeg utsettes for økonomisk overgrep.

Så opp alle undertrykte: Krev å få sende ditt personnummer rundt til alle kjente og ukjente, og dersom noen ber deg om å passe bedre på ditt personnummer og holde det hemmelig, gå hardt ut og beskyld dem for å gi deg skylden om din identitet blir misbrukt. Det må være en menneskerett å offentliggjøre personnummeret sitt. Det må også være en rettighet å sende rundt alle sine passord til f. eks. nettbanken, mailkonto, Facebook osv. til kjærester, venner osv. Dersom noen misbruker passordene, er man selv selvsagt helt uskyldig. Og de som oppfordrer deg til å holde passordene hemmelige, gir deg i virkeligheten skylden for eventuelle tyverier av penger og identitet. Forferdelige folk!!

Noen har i debatten forøvrig hevdet at gutter som lagrer nakenbilder av jenter gjør dette som en følge av kvinneforakt. Hmm, og jeg som trodde at gutter interesserte seg for nakenbilder av jenter fordi de synes det er seksuelt spennende. Så feil kan man ta.

Mener Mats Gilbert å antyde at det er fare for at Israel vil drepe ham?

Er Mats Gilbert kun en idealistisk helsearbeider som ønske å hjelpe mennesker, eller er hans fremste agenda å spille en politisk rolle i en bestemt konflikt?

Gilbert har mange støttespillere fordi han ved flere anledninger har utført en meget heltemodig medisinsk innsats for å redde palestinske liv gjennom sitt arbeid som lege for krigsrammede palestinere. Og dette kan man selvsagt ikke annet enn å bifalle som et flott og beundringsverdig arbeid for hardt rammede mennesker i konfliktområder. Jeg skulle gjerne sett at flere mennesker ville rapportere direkte fra krigsområder og gjøre opinionen oppmerksom på krigens uhyrlige virkelighet, på sivilbefolkningens lidelser og på hvordan væpnede konflikter fører til at uskyldige voksne og barn drepes, martres og påføres livsvarige skader.

Men dessverre synes jeg Gilberts uttalelser i media avslører at dette ikke er hans eneste agenda. Og faktisk mener jeg Gilbert gjennom sine offentlige uttalelser skader sin egen sak. I forbindelse med en boklansering forteller Gilbert i flere medier i dag at han i oktober ble nektet adgang til Gazastripen

av sikkerhetsmessige grunner, og at denne utestengelsen er livsvarig. Denne påstanden har i løpet av dagen blitt tilbakevist fra flere hold, men dette spørsmålet er ikke det som har medført at jeg og mange reagerer på Gilberts uttalelser. Det er heller Gilberts tilleggskommentar til sine påstander, nemlig:

- Hva blir det neste, en kule for pannen?

De aller fleste mennesker med innsikt i konflikter mellom enkeltmennesker eller grupper av mennesker, vet at det sjelden er slik at all skyld ligger hos den ene parten alene, og at dersom man ønske å spille en positiv rolle som støttespiller for dem som rammes, så er det sjelden særlig fruktbart å demonisere den ene parten. I den sammenhengen er det vanskelig å forstå hva Gilbert ønsker å oppnå ved å antyde at Israel kan tenkes å skyte ham i hodet. For meg og mange andre slår slike uttalelser bena vekk under hele Gilberts image som en menneskevenn og medisiner som kun ønsker å hjelpe ofre uansett nasjonal tilhørighet eller partstilhørighet i konflikten.

Det er synd, rett og slett, at Mats Gilbert på denne måten demoniserer et land og bidrar til å skape et bilde av Israel som truende til å myrde utenlandske leger som kun ønsker å utføre en humanitær innsats. Meg bekjent har det aldri tidligere skjedd at Israel har myrdet utenlandsk helsepersonell på vestbredden. Hva ønsker Gilbert å oppnå med sine uttalelser? Det er vanskelig å forstå.

-Og hvordan går det med din far? -Nei, han var så dårlig at vi fikk ham avlivet for flere år siden

Følgende moment har jeg ikke sett så ofte i debatten om "barmhjertighetsdrap": Hvordan i all verden mener tilhengerne at man skal kunne leve med vissheten om at man har bidratt til å ta livet av en av sine nærmeste?

Overskriften er ikke ment å være respektløs eller unødig provoserende. Heller er den et forsøk på å få frem det makabre i tanken på at pårørende skal delta aktivt i å få sine nærmeste avlivet pga. en uhelbredelig lidelse. Jeg kan med hånden på hjertet si at jeg aldri i verden kunne tenke meg å delta i noe slikt. En slik handling ville forfulgt meg resten av mitt liv som en nedrig handling og påført meg en uendelighet av selvbebreidelser og lidelse.

En ting er å avslutte livsforlengende behandling fordi personen i realiteten er hjernedød, noe helt annet er å avlive et levende menneske som fremdeles føler og tenker og fortsatt har en opplevelse av det å leve som menneske. Om en travhest brekker beinet eller en avlshund pådrar seg en kronisk skade, avlives de gjerne. Vi sier at vi frir dem fra lidelse.

Men hvem har sagt at menneskelivet skal være fritt fra lidelse? Blir vi født med en garanti for at vårt liv skal være konstant lykkelig? Er det ikke nettopp opplevelsene av motgang og av problemer som gir et menneske virkelig følelsesdybde? Vi ser livets gleder i lyset av livets skyggesider. Uten motgang, ingen mulighet til å oppleve virkelig glede.

Mennesket inneholder følelsesdybder og erkjennelsesmuligheter som skiller oss fra dyra. Dyr har også følelser og kan selvfølgelig lide, og både for mennesker og dyr er smerte en nødvendig erfaring for å lære oss hva vi bør unngå og passe oss for.

Men om man anser at menneskets liv ikke er slutt ved det fysiske legemets død, blir det en ganske selvfølgelig erkjennelse at vi ingen oversikt har over hvilken rolle smerten vil spille i et evighetsperspektiv. Vi vet intet derom. Kanskje skal livets avslutning gi oss en særdeles viktig erfaring, som konsekvensen av vår livsførsel? Kan noen med hånden på hjertet påstå å vite med sikkerhet at vi er best tjent med å avlives når vi har det vondt mot slutten av vårt liv?

Jeg er selvsagt tilhenger av smertelindrende behandling for den som lider. Og jeg oppfatter det slik at vår tids legevitenskap kan lindre det meste.

Den mest menneskeverdige avslutningen på et liv jeg kan tenke meg, er at vi gjør alt vi kan for å lindre smerte, men lar livet ebbe ut av seg selv.

Å avlive syke, eldre mennesker fremstår for meg som makabert, menneskefiendtlig og kynisk. Kan det kalles en *verdig død* å bli tatt livet av?

Ekstremisme i abortdebatten

Mange mennesker synes det er trist at det fjernes 15000 fostre hvert år pga abort, men ser likevel ikke noen bedre løsning enn at kvinnene må få bestemme selv.

Men så ikke med politisk redaktør i Dagbladet, Marie Simonsen. I sin avis skriver hun i dag at *"De fleste som diskuterer abortloven sier to ting; vi støtter*

abortloven, men ingen er vel for abort. Jo, jeg er for abort". Marie Simonsen er altså ikke bare for abortloven, men hun uttrykker at hun ser det som en god ting at fostre aborteres. Jeg ble mildest talt sjokkert over å lese et slikt utsagn, og det er nesten så jeg lurer på om damen virkelig fatter rekkevidden av det hun skriver? Jeg har aldri lest noe lignende. Man er vant til at selv tilhengenere av abortloven uttrykker en viss sorg eller betenkelighet over antallet aborter i vårt land, men dette gjelder altså ikke Marie Simonsen. Hun ser det som en god ting at det foretas aborter. Skal vi da oppfatte det som at hun vil føle glede jo flere fostre som aborteres? Jo flere aborter, jo bedre liv for norske kvinner?

Selv er jeg av den oppfatningen at det ikke er avgjørende om det er kvinnen eller en nemd som avgjør om abort skal gjennomføres. Det avgjørende spørsmålet for mitt vedkommende er hvilke kriterier som legges til grunn. Jeg ser dagens abortlov som en følge av fortidens store urett som ble begått mot kvinner som ble "uønsket" gravide. Det er ikke tvil om at disse ulykkelige kvinnene ble utsatt for grove ydmykelser og samfunnets fordømmelse, mens mannen i mange tilfeller gikk fri. Jeg forstår godt at minnet om disse tilstandene fremdeles opprører kvinner, og at de kjemper med alle midler for at fortidens uretter ikke skal gjenoppstå ved at samfunnet forbyr abort fullt og helt.

Jeg må innrømme at jeg heller ikke er så begeistret for begrepet "sorteringssamfunnet". Det er jo faktisk ikke slik at vårt samfunn fører en politikk med sikte på å utrydde visse lidelser eller syndromer gjennom vår abortlovgivning. Vi har tvert imot lagt til rette for at hvert enkelt foreldrepar *selv* kan avgjøre om de ser seg i stand til å ta ansvaret for et barn som krever ekstra mye av omsorg og tilrettelegging. Å sammenligne dette med naziregiments systematiske utryddelse av handikappede, synes jeg er å begå en grov urett mot de foreldrene som føler seg ute av stand til å ta ansvaret for et sterkt handikappet barn. Det er en himmelvid forskjell mellom en ideologi som har som siktemål å utrydde alle avvik, og det å ha en abortlov som åpner for at foreldrene selv avgjør om de vil ta imot et sterkt handikappet barn.

På det andre ekstreme ytterpunktet finner vi Marie Simonsen, som ikke bare synes det er flott og fint at kvinner tar så mange aborter som bare det, men som sidestiller en eventuell reservasjonsrett for fastleger mot å henvise til abort med at kvinner "fortsatt skal fordømmes for den urgamle synd å bli gravid og ta abort." Dette er så langt fra intensjonen med en reservasjonsrett som det er mulig å komme. Regjeringen ønsker selvsagt ikke å åpne for at fastleger skal få rett til å fordømme kvinnene, men at de skal få lov til å følge sin samvittighet i et vanskelig etisk spørsmål for mange.

Jeg er forøvrig meget forundret over at en person som dominerer norsk mediedebatt i så stor grad som Marie Simonsen, er så indignert over den store tausheten omkring abort, som hun mener preger det norske mediesamfunnet. Hun av alle burde da ha muligheten til å sette dette spørsmålet på dagsordenen i langt større grad enn hva som er tilfellet i dag. Og den offentlige tausheten mener Marie Simonsen er årsaken til alle de "skremmende spekulasjonene" som finner sted i mediene: *"Kvinner bruker abort som prevensjon. Kvinner sorterer bort fostre med de minste funksjonshemminger. Kvinner aborterer en tvilling og beholder den andre. Kvinner tar abort fordi det ikke passer karrieren. Og siste nytt; kvinner slanker fostre for å få små søte babyer med fare for alvorlige helseskader. Kvinner fremstilles i det hele tatt i media som rene monstre som kynisk utnytter moderne teknologi for å føde den perfekte baby når det passer dem. Alle skrekkscenarioer, hvor selv fostre med ganespalte blir abortert, må dagens kvinner svare for. Skyld og skam skal kvinner fortsatt ha."*

Det ganske pussige er at mye av det Simonsen her trekker frem, er saker som stammer fra hennes egen avis. Dersom det kun er "skremmende spekulasjoner" uten hold i virkeligheten at norske kvinner har ulike motiver for å ønske abort, bør vel Simonsen ta et alvorlig oppgjør med sin egen redaktør. Og hva mener hun egentlig? Skal det nedlegges forbud mot å omtale enkelte kvinners tvilsomme motiver for å ville ønske abort? Skal kvinner holdes rene og uskyldige og alle fakta som hentyder til det motsatte skal forbys offentliggjort? Simonsen synes å ønske at den gamle tendensen til å fordømme og støte ut kvinner som ble uønsket gravide skal oppveies av en journalistikk der alt som kan sette et skår i bildet av kvinner som utelukkende samvittighetsfulle, hederlige og idealistiske skal forties. Slik kan vi selvsagt ikke ha det i et moderne mediesamfunn. Dersom enkelte kvinner (eller menn) har motiver for å ta abort, som samfunnet generelt finner etisk betenkelige, bør det selvsagt omtales i offentligheten, og diskuteres. Eksempler som er etisk diskutable er f. eks. abort for å bestemme kjønn, abortering av "overtallige" fostre og abort av fostre med bare mindre fysiske "defekter". Det burde være en selvfølge at disse tilfellene omfattes av samfunnets felles etikkdebatter.

Marie Simonsen synes å oppfatte alt som gjelder etiske spørsmål vedrørende abort som utidige angrep på kvinner. Hun utviser en form for hårsårhet overfor kvinner som virker fullstendig overdreven på meg. Skal kvinner være beskyttede individer som skal få gjøre alle sine valg helt uavhengig av samfunnets etiske regler forøvrig? Men samtidig synes jeg det er svært utidig å sammenligne abort med nazisamfunnets systematiske utryddelse av handikappede og jeg er heller ikke med på at en abort er å sammenligne med et mord på en voksen person. Tross alt er fosteret et liv som kun så vidt er

påbegynt, og selv om jeg personlig aldri kunne medvirke til en abort, fordi jeg mener at ethvert påbegynt liv er hellig og ukrenkelig, er det en himmelvid forskjell på å ta abort og det å gå ut og myrde en person. Enhver slik sammenligning er bare av det onde og er etter min mening med på å tilføre debatten uheldig og provoserende affektsynspunkter.

Personlig misliker jeg sterkt ekstremist-standpunktene i abortdebatten. Og jeg er ikke i tvil om at Marie Simonsen i Dagbladet representerer det ytterste ekstremiststandpunktet blant aborttilhengerne. Men dessverre har vi også mange ekstremister på den andre ytterkanten.

Fredelig og saklig dialog er alltid det beste.

Sexkjøpsloven - umyndiggjøring av kvinner.

Da forbudet mot å kjøpe sex ble innført, var allerede trafficking og hallikvirksomhet kriminalisert. Den nye loven kriminaliserte i tillegg alt kjøp av frivillig sex. Klarer ikke kvinner å ta ansvar for sine egne handlinger?

Dersom vi tar bort all tvang, hallikvirksomhet og salg av mennesker fra prostitusjonsmarkedet, sitter vi igjen med en gruppe kvinner som helt frivillig driver markedsføring av seg selv gjennom annonser i magasiner og på nettet. De oppsøker altså aktivt en tilværelse der de kan tjene penger på å selge sex til menn. Det er fullt lovlig, ifølge sexkjøpsloven.

Mens de mennene som napper på kvinnenes annonsering og benytter seg av deres frivillige og lovlige tilbud, de begår en kriminell handling.

Dette er i grunnen essensen av sexkjøpsloven. Den rammer kunder som ikke gjør annet enn å benytte seg av noe som noen frivillig tilbyr. Kjenner vi noen andre slike situasjoner i samfunnet, der det er kriminelt å kjøpe noe som selges lovlig? Jeg kan ikke komme på noe, må jeg innrømme. Det er forbudt å kjøpe narkotika, men det er vel ingen som ville finne på å anse langeren som et uskyldig offer for kjøperens "overgrep"?

Ved å gjøre kvinner som aktivt oppsøker en situasjon og frivillig utfører en tjeneste til "ofre" for et "overgrep", umyndiggjør man i realiteten kvinner og frarøver dem deres frie vilje og deres ansvarlighet.

Hadde jeg vært kvinne, ville jeg ha frabedt meg å bli umyndiggjort på den måten. Jeg ville krevd å selv få ta ansvaret for mine handlinger.

Det er en ganske pussig situasjon at når to mennesker gjør noe helt frivillig sammen, som begge ønsker og ingen vold eller tvang foregår, så er den ene et "offer" som tjener 2-3000 kr på samværet, mens den andre er en "kriminell overgriper".

Denne loven er inkonsekvent og urettferdig. Enten må begge de involvertes handlinger kriminaliseres, eller så må begges handlinger anses som lovlige. I realiteten utnytter de to hverandre. Kvinner utnytter mannens behov for sex til å tjene penger, og mannen utnytter kvinnens behov for penger til å få sex.

Det er helt ok at man anser prostitusjon som noe umoralsk, forkastelig, ufyselig og selvdestruktivt. Men det er det mye her i livet som er. Vi kan ikke dermed kriminalisere det. Da fratar vi mennesket noe av det aller mest fundamentale i livet: Den frie viljen og ansvaret for egne handlinger. Det bør også kvinner ha.

For sikkerhets skyld: Jeg er tilhenger av det livslange, monogame kjærlighetsforholdet. Og av den frie viljen.

Myten om at alt blir verre og verre i verden.

Den svenske professoren, Hans Rosling, har undersøkt vår viten om utviklingen i verden, og hans funn er ganske oppsiktsvekkende. Det meste blir bedre og bedre, men de fleste av oss tror verdens befolkning får det verre og verre.

VG henviser på kommentatorplass i dag til den pensjonerte professorens nyeste forskning, som altså avslører at pessimisme og svartmaling av verdenssituasjonen har svært gode kår i Norge, og enda bedre i vårt naboland, Sverige. Så mye som halvparten av alle nordmenn er overbevist om at antallet mennesker i verden som lever i ekstrem fattigdom, er dobbelt så høyt som for 20 år siden - mens sannheten er at antallet er halvert. Lignende vrangforestillinger finner man på mange andre områder: Vi tror folk dør stadig yngre, sannheten er at livslengden øker. Vi tror færre og færre får vaksiner mot livstruende sykdom, sannheten er at fler og fler blir vaksinert. Vi tror at bare et mindretall i verden kan lese og skrive, sannheten er den motsatte.

Svært mange av oss tror alt var bedre før og at verden går "til helvete". Dette merker man også godt i debattene her på VD. Forsøker man seg med å peke på alt det som blir stadig bedre i verden, får man lett på pukkelen av pessimistene, som kun ser tilbakegang, moralsk forfall og ondskapens fremmarsj på alle fronter, for å sette det litt på spissen. Hva i all verden kan denne svært pessimistiske oppfatningen av verdensutviklingen skyldes?

Er det slik at jo bedre vi mennesker får det, jo mer kritiske blir vi, og jo mer opptatt blir vi av det som er kritikkverdig? Våre sykehus kan være et godt eksempel på det. Fler og fler får behandling for flere og flere lidelser, men likevel synes det som om det aldri har vært så mye klaging på dårlige sykehus. Forventer vi mer når vi får mer? Vel, det kan sikkert være en grunn til pessimismen.

En annen viktig årsak tror jeg er medias fokus på all verdens elendighet. Ulykker, naturkatastrofer, konflikter og kriger dekkes så detaljert og omfattende, at man lett kan få inntrykk av at det er svært lite å glede deg over i verden. De landene der det arbeides jevnt og trutt med bedret helsearbeid og utdanning, som igjen medfører generell fremgang og økt livskvalitet, omtales bare sjelden i mediene. Man fokuserer heller på de landene der det skjer overgrep, kriges og mennesker lider under sylt og sykdom.

Fra andre kilder vet vi at også antallet internasjonale konflikter og kriger er redusert de siste årene. Men igjen er det mange som er overbevist om at det aldri har blitt kriget så mye i verden som i dag.

Til mediene: Hva med å ta et felles krafttak for å vise oss et mer riktig virkelighetsbilde av verdens tilstand? Hva med å fokusere bare litt mer på fremgang, utvikling og forbedring?

Kanskje man kunne fri noen av oss fra unødvendig fremtidspessimisme, angst og uro? Ikke minst hos barn. Mange barn får gjennom de voksne det inntrykket at verden er ved å gå under. Mens sannheten er den motsatte. Flere og flere får det stadig bedre og bedre.

"Eier" enkelte historien om 22. juli mer enn andre?

Medias kritikk av Marit Christensens bok om ABBs mor, reiser spørsmålet om hvor habile journalister som dekket saken hver eneste dag er, når de skal omtale en bok om saken, der forfatteren har gjort andre journalistiske vurderinger enn dem selv.

Jeg må innrømme at jeg reagerer på enkelte journalister, som ble brukt som kommentatorer hver eneste dag underrettssaken, og på en måte "skapte" den offentlige historien om ABB, når de nå setter seg til doms over Marit Christensens bok om ABBs mor. Jeg var mange ganger opprørt over at et relativt lite pressekorps ble tillagt så stor rolle i å "skape" det offentlige bildet av 22. juli.

Og når nå mange av disse samme journalistene opptrer som kritiske dommere over Marit Christensens bok, smaker det ikke så rent lite av et ønske om å underminere hennes rett til å komplettere fortellingen om 22. juli med en annen versjon, bygget på andre journalistiske vurderinger enn dem som skrev om saken fra dag til dag.

Og når daværende justisminister og andre aktører aktivt går ut og ber folk om å ikke kjøpe boka og heller ikke lese den, så minner det ikke så rent lite om at de i virkeligheten ønsker å "eie" historien, og vil gjøre hva de kan for å forhindre at andre versjoner enn deres egen kommer ut.

Jeg reagerer også på at det synes som om man leter med lys og lykter etter saker å "ta" Marit Christensen på. F eks så mener Rimehaug i Vårt Land at Marit Christensen begår en uetisk rolleblanding fordi hun hevder at hun fikk et så nært forhold til ABBs mor etter hvert at hun ble som en venn og en terapeut. Er det i seg selv klanderverdig at det oppstår fortrolighet mellom intervjuer og intervjuobjekt? Og er det klanderverdig at man lar intervjuobjektet betro seg til en selv? Marit Christensen er ikke utdannet terapeut, så vidt jeg vet, så denne innvendingen synes jeg faller på sin egen urimelighet. Om hun virkelig var utdannet terapeut og ga seg til å diagnostisere og behandle ABBs mor under dekke av å intervjue henne, eller omvendt, kunne man snakke om rolleblanding. Men at det oppstår et nært og fortrolig forhold i intervjusituasjonen kan neppe være klanderverdig.

Ut fra det som er sitert av ABBs mors uttalelser i media, virker det som hun ønsket at Marit Christensens bok skulle bli en form for koselig familiefortelling som skulle bekrefte at ingen av dem var onde mennesker, eller at det heftet seg noe spesielt negativt ved deres familie. Et slikt oppdrag kan selvsagt ikke en journalist med selvrespekt påta seg. Og jeg tar det for gitt at Marit Christensen aldri på noe punkt har forpliktet seg til å ikke omtale problemene i familien. Men kanskje gikk det på et tidspunkt opp for ABBs mor at boken ikke ble den koselige familieskildringen som hun ønsket seg?

At hun i ettertid hevdet at hun hadde følt seg presset av Marit Christensen, sier jo ikke egentlig noe om at det virkelig ble utøvd press. Mennesker kan føle og innbille seg mye forskjellig uten at det reelt sett finnes noe grunnlag for det. På meg virker det som Marit Christensen har opptrådt redelig og med menneskevarme, og det hevder jo også enkelte positive kritikere at boka

bærer preg av. Når hun skriver i boka at forholdet ble både vennskapelig og terapeutisk, betyr i realiteten ikke det noe mer enn at hun hadde inntrykk av at de begge hadde gjensidig glede av å snakke med hverandre.

Jeg kan ikke forstå at dette er uetisk.

Jeg gleder meg til å lese boka, og selv vurdere om Marit Christensen klarer å bidra til å utfylle det bildet mediene har skapt av 22. juli og av ABB og hans familie. At det samlede pressekorpset så og si er negative, håper jeg Marit Christensen tar seg alt for nær av. Slik er det ofte når noen som ønsker å eie sannheten blir utfordret på sitt eierskap. Jeg synes vi skal være glad for at hun påtok seg dette samfunnsoppdraget, og at vi alle med hennes bok kanskje kan få tilgang til informasjon som kan komplettere vår oppfatning av den aller største tragedien i moderne norsk historie.

At pressen nærmest samlet stiller seg negative, er vel egentlig som forventet.

Patentet på å representere "det gode".

Kampen om å få patent på det gode føres ikke alltid med fine midler, men samtidig må vi ikke glemme at det faktisk finnes gode og dårlige verdier.

Det finnes veldig mye å sin om kampen mellom det gode og det onde, og om tendensen hos mange til å forsøke å ta patent på det gode. Her er noen refleksjoner jeg har gjort meg, inspirert av den siste artikkelen til Oddbjørn Johannessen, som jeg må gi ros for å ta opp en meget viktig problemstilling: Det gode og det onde

Kampen om å representere de gode verdiene.

Jeg har f. eks. deltatt i mange diskusjoner om arbeidstidsordninger innen mitt yrkesfelt som lærer. Det er veldig mye idealisme ute og går blant norske lærere, og mange synes å være villig til å ofre svært mye for at elevene skal få en maksimalt god opplevelse av skolehverdagen. Jeg har ofte opplevd at de selvoppofrende og uselviske har fått en slags patent på å representere de gode verdiene i vårt yrke, for man skal jo sette eleven i sentrum og gjøre alt hva vi kan for dem? Dermed har vi lærere nærmest frivillig tatt på oss fler og fler oppgaver, fått lengre arbeidstid på skolen, mer inspeksjon i friminuttene, mindre tid til spising og toalettbesøk osv.

Det har ikke vært lett for oss lærere av den litt eldre garde (og kanskje litt slitne), som ønsker å sikre oss gode arbeidsforhold, fordi vi har tapt i kampen om hvem som forvalter de gode verdiene, og det å spørre om hva som faktisk er best for oss lærere har blitt betraktet som en form for egoisme og dårlig yrkesmoral.

Men dette var bare et eksempel.

Hvem er "de gode" i flyktninge- og innvandringsspørsmål?

Det er fristende å ta et skråblikk til innvandrings- og asylpolitikken når man diskuterer manges tendens til å ville ta patent på å representere det gode. Tradisjonelt vil jeg si at det er de mest innvandringsvennlige som mest iherdig har forsøkt å ta patent på å representere det gode. Det å sette verdens lidende i sentrum og å ville hjelpe flest mulig av dem anses som å være det gode. Mens det å f. eks. ville beskytte nordmenn mot uheldige sider ved vår innvandrings- og flyktningpolitikk blir ansett som å være mindreverdig. Men dersom man har sitt fokus på å ville beskytte nordmenn mot kriminalitet begått av innvandrere, representerer man ikke egentlig da også gode verdier? For det er vel en god verdi å føle medfølelse med f. eks. norske kvinner som lider etter en overfallsvoldtekt begått av en asylsøker?

Men her er mange aktører sterkt på glid. Det som ble ansett som avskyelig rasisme for bare noen år siden, er i dag blitt god og akseptabel politikk, og selv NOAS bekymrer seg over kriminelle asylsøkere og ber om mer kontante tiltak (Morgennytt på NRK1 i dag).

Vi har etter min mening mer og mer nærmet oss et klima der man kan diskutere de reelle problemene, uten at det hele blir en diskusjon om hvem som er de gode og hvem som er de onde.

Målet helliger ikke midlet.

Det som for meg fremstår som det desidert beste tegnet på hvilke verdier man egentlig representerer, er hvilke metoder man tar i bruk for å kjempe sin kamp for "det gode". Bush's USA fremstår kanskje aller tydeligst som et regime som i ord mente å stå for det gode, men som i realiteten tok i bruk metoder som ikke er forenlig med sine uttalte verdier. Tortur, vilkårlig frihetsberøvelse, drap, krig og bombing kan selvsagt ikke sies å representere "gode" verdier. Jeg mener ikke dermed å si at USA ikke har rett til å beskytte seg mot terror, men det må foregå etter visse etiske prinsipper, som USA har lang tradisjon for å bryte.

Men også her i våre hjemlige diskusjoner mener jeg en del aktører ikke synes å være oppmerksomme på at dersom man bruker de samme metodene som dem man ønsker å bekjempe, så er man på ville veier. Man kan ikke bekjempe

stigmatisering ved selv å stigmatisere, og man kan ikke bekjempe intoleranse ved selv å være intolerant. Nå vil jeg for all del ikke gjøre dette til en persondebatt, så jeg nevner bevisst ingen navn. Men når en debatt om konkrete saker vedrørende innvandring ender opp som rene personkonflikter der hele formålet er å bevise at motdebattanten står som representant for "det onde", så ha vi alle tapt på det, fordi det blir umulig å diskutere reelle politiske løsninger.

Å anvende sosial stigmatisering og utstøting som metode for å bekjempe uønskede synspunkter er også etter min mening et eksempel på at man har beveget seg over til å anvende "de ondes" egen metode for å bekjempe "de onde". Igjen, la ikke dette bli en persondiskusjon. Det er flere som offentlig forsvarer utstøting som metode. Selv har jeg bl a debattert med noen av dem i den lengstvarende debatten på "nyemeninger" om islamofobi.

Selvgodhet kontra realisme.

I Norge befinner vi oss i skjæringspunktet mellom ren selvgodhet og jantelovens, "du skal ikke tro du er noe". Begge ytterpunktene er selvsagt like lite fruktbare. Her har både høyresiden og venstresiden en utfordring. Jeg husker selv da jeg var ung, revolusjonær anarkist. Vi mente det norske samfunnet var tvers igjennom råttent og degenerert, og ethvert forsøk på å skryte av Norge, ble møtt med rå hånlatter. Den ytre venstresiden mener jo pr definisjon at samfunnet skal omveltes, og har en tendens til å anse selv helt berettiget skryt av Norge som selvgodhet. Høyresidens utfordring ligger i å ikke tro at alle andre samfunn pr definisjon er dårligere enn vårt eller at alle andre er en trussel mot vår velferd.

Jeg mener at vi må våge å vedstå oss det gode vi faktisk har oppnådd i vårt samfunn. Individets ukrenkelige egenverdi, retten til å gjøre egne valg og alle våre høyt utviklede samfunnsinstitusjoner er ting som vi ikke trenger å rødme over å skryte av. Det er ikke selvgodhet å si høyt at vi har nådd meget langt i retning av velferd, valgfrihet, rettigheter og likeverd. Men selvsagt kan mye ennå utvikles og forbedres.

Man bør faktisk kunne tørre å skryte litt av vårt samfunn uten at det dermed er selvgodhet, hovmod eller nedlatenhet overfor andre land og kulturer.

Har våre innvandrere bedt om at vi skal "avkristne" Norge i deres navn?

Jeg har deltatt i mange diskusjoner om skolegudstjenester og kristendommens stilling i samfunnet i det siste. Felles for motstanderne er at de alle sammen bruker våre innvandrere som grunn for å forby skolegudstjenester.

Men når jeg tenker meg om, kan jeg ikke huske å ha sett en eneste offentlig ytring der innvandrere ber oss om å hverken forby skolegudstjenester eller om å redusere kristendommens posisjon i samfunnet.

Kan det være slik at humanetikerne bruker innvandrede muslimer, buddhister, hinduer, jøder osv. som begrunnelse mot disse trosgruppenes ønske og vilje? Det er ikke så godt å si, dersom det ikke er gjort noen undersøkelser vedrørende andre troendes synspunkter i denne saken.

Men det må da være grunn til å anta at f. eks. en muslim vil ønske å avskaffe kristne gudstjenester i skolens regi? Mange mener tydeligvis at det må være en selvfølge.

Men er det egentlig det? Selv etter det nye og strengere lovverket for fri i skoletiden, skal alle barn i Oslo-skolen innvilges fri til å feire sin religions høytider.

Dette må sies å være meget raust overfor andre troende, vil jeg si. Man må vel nesten si at de får både i pose og sekk. Først får de fri på alle de norske høytidsdagene, og deretter får de fri på sine egne høytidsdager. Og i tillegg er de fritatt fra å delta på eventuelle kristne skolegudstjenester, og har krav på å få egne tilrettelagte opplegg som skal være livssynsnøytrale.

Har noen hørt muslimer, buddhister, hinduer, jøder osv. klage over det norske systemet for religionsutøvelse i skoletiden? Jeg har ikke det. Jeg husker best den imamen som uttalte offentlig at Norge sannsynlig er et av de aller beste landene i verden å være muslim i.

Dersom det i realiteten ikke er noe ønske fra andre troende at gudstjenester skal forbys og kristendommens plass i samfunnet skal reduseres, er det da moralsk riktig å bruke dem som argument for å gjennomføre noe de kanskje ikke egentlig ønsker?

Våre innvandrere må sies å være en ekstra sårbar gruppe i vårt samfunn. Muslimer beskyldes fra enkelte hold for å kreve uberettiget særbehandling. Har humanetikerne tenkt grundig gjennom om norske muslimer og andre

troende virkelig er tjent med at det skapes et inntrykk i norsk offentlighet av at det er muslimer og andre troende som står bak kravene om å "avkristne" Norge?

Kan det ikke heller bidra til å stigmatisere ytterligere en gruppe som allerede får "skylden" for mye?

-Nå krever de også å utrydde vår religion, vil enkelte kunne si. Men så er det bare et inntrykk som er skapt av humanetikerne, som selv ønsker dette.

Jeg undrer meg på om de humanetikerne som krever endringer i kristendommens plass i norsk skole og samfunn virkelig har tenkt gjennom dette?

Hva innebærer egentlig "lukkede" asylmottak?

Motstanderne av "lukkede" mottak fremstiller det som en form for fengsling. Selv får jeg heller assosiasjoner til den gangen jeg avtjente førstegangstjeneste og var innestengt i en militærleir. Hva er mest riktig?

Når man skal mene noe om hva som er eller inhuman politikk overfor asylsøkere, er det greit å vite mest mulig detaljert om hva det faktisk innebærer å opprette såkalte lukkede mottak. Den påtroppende regjeringen har erklært at den vil opprette lukkede mottak, men utelukkende for asylsøkere med endelig avslag og kriminelle asylsøkere, som kun venter på hjemreise.

Betyr det at de skal fengsles, stenges inne i celler, eller vil det ha mer preg av en form for militærleir?

Motstanderne av lukkede mottak fremstiller gjerne dette mest mulig negativt og unnslår seg ikke for å skape assosiasjoner som går i retning av andre verdenskrigs interneringsleire. Men hva blir virkeligheten?

Når jeg tenker tilbake på mine egen tid som rekrutt, så var det åpenbart at samfunnet den gangen ikke anså det som inhumant å stenge unge gutter inne på et lite område med sterke begrensninger av sin bevegelsesfrihet. Leiren var inngjerdet og ved den eneste utgangen sto det væpnede vaktposter døgnet rundt. Vi var plassert på åtte manns rom med en jernseng og et lite skap. Alle sivile klær var bannlyst, og vi måtte trekke i gamle, slitte uniformer, som ofte passet dårlig. Ikke engang eget undertøy fikk vi bruke.

Vi måtte dusje i store fellesdusjer og gjøre vårt fornødne i store fellestoaletter, om vi ikke var ute på utmarsjer eller drev lekekrig, da. Da måtte vi overnatte i store telt i opptil 25 kuldegrader. I leiren var det ofte hard trening, våpenopplæring og trening i marsjering. Ofte marsjerte vi rundt i flere timer i streng kulde.

Vi måtte tidlig opp og stille opp på rekker i all slags vær. Maten ble laget av andre rekrutter og vi måtte spise det vi fikk. Lungemos var en av hærens foretrukne retter. Det fikk vi ofte. Jeg hatet det. Måtte nesten brekke meg om jeg forsøkte å tvinge det i meg. Noe annet alternativ enn å gå sulten i seng, fantes ikke.

Jeg antar at dagens rekruttskoler ikke er så svært ulike 70-tallets, da jeg gjorde mine erfaringer. Kanskje man har lempet litt på de strengeste reglene, men jeg regner med at det man i dag mener at samfunnet med full rett kan tvinge unge norske gutter og jenter gjennom, hverken er inhumant, umoralsk eller regnes som et uforholdsmessig stort inngrep i det enkelte menneskes bevegelsesfrihet.

Men hva mener vi når det gjelder asylsøkere som har fått avslag på sine søknader om opphold i Norge, eller asylsøkere som misbruker vår asylrett og bruker oppholdet i det norske samfunnet til å begå kriminelle handlinger? Er det vi tilbyr hele generasjoner av norske ungdommer plutselig blitt både inhumant og uten menneskeverd dersom vi tilbyr asylanter et opphold i en lukket leir i påvente av utsendelse?

Det kan virke sånn. Men er det rimelig å mene det, når man sammenligner med hva våre egne ungdommer må gjennom?

Jeg synes ikke det. Og jeg antar at de asylsøkerne som skal vende hjem fordi våre myndigheter har fattet vedtak om at de ikke tenger beskyttelse, neppe må trekke i uniform eller må ut og marsjere eller ligge i telt i 25 minus. Jeg antar også at maten vil være dramatisk mye bedre, tilbudene til enkle fritidssysler bedre utviklet og at forholdene generelt sett vil være langt bedre tilrettelagt for at de skal trives i den korte tiden de skal oppholde seg ved mottaket.

Er det ikke litt rart at vi med full rett mener vi kan frata unge norske kvinner og menn et helt år av deres liv, tvinge dem gjennom hard trening under kummerlige kår i avlukkede leire, mens for en asylsøker så er det inhumant og umoralsk å bo i en leir noen få måneder i påvente av å reise hjem til sitt eget land?

Er det ikke litt pussig, da?

Den norske kulturfornektelsen.

Finnes det andre land i verden der deler av den kulturelle eliten hardnakket fornekter at deres land har en egen kultur? Eller er det simpelthen et trekk ved norsk kultur?

Jeg blir like forundret hver gang jeg overværer debatter vedrørende om det eksisterer en egen norsk kultur, og ser igjen og igjen at deler av norske akademikere argumenterer innbitt mot eksistensen av en slik kultur. Det faller dem tydeligvis umulig å gjenkjenne og karakterisere nær sagt et eneste trekk ved vårt samfunn som er typiske for oss. Og særlig faller det seg fullstendig umulig å trekke frem noen positive trekk ved vårt samfunn. (Merkelig nok synes det ikke å være *så* vanskelig å trekke frem negative trekk).

Det skulle være moro å spørre amerikanere eller franskmenn om de opplevde det på samme måte: At deres land ikke har en egen kultur, og i alle fall ikke noen kulturtrekk å være stolte av eller med grunn til å bevare for ettertiden. Jeg mistenker at jeg kanskje ville få litt andre svar enn av enkelte norske intellektuelle.

En del klassiske argumenter går igjen når det gjelder å fornekte eksistensen av en norsk kultur:

1. Mange trekk ved norsk kultur har sin opprinnelse i andre land, vi har bare overtatt det fra dem.

Dette er en selvfølgelighet for de aller fleste land. Nesten ingen land lever i fullstendig isolasjon fra andre, og det er helt naturlig at man mottar impulser fra omverdenen. Det har Norge også gjort i stor grad. Vi har hatt ustrakte handelsforbindelser med andre land, og har således også utvekslet kulturimpulser. Men på spørsmålet om eksistensen av en norsk kultur pr dags dato, har det ingen betydning hvor et kulturtrekk opprinnelig stammer fra, så lenge det er innarbeidet i den norske identiteten. Og man må vel se i øynene at vi *ikke* har mottatt særlig mye kulturell inspirasjon i tidligere generasjoner fra f. eks. Afrika eller Asia. Det er først og fremst andre vestlige land som ligner oss mest.

2. Mange norske kulturtrekk eksisterer også i andre land.

Dette er også en selvfølgelighet, som overhode ikke kan sies å være et argument mot at det eksisterer en kultur i Norge. Det er helt opplagt at de landene som har gjennomgått mye av den samme utviklingen i moderne tid,

har utviklet mange av de samme idealene og holdningene, inspirert av hverandre og av den kristne og humanistiske kulturarven. Men igjen; Dette er selvsagt ikke noe argument mot at det eksisterer en norsk kultur. Det sier bare noe om at mange land beveger seg i samme retning når det gjelder f. eks. menneskerettigheter, utdanning, informasjonsteknologi og helsevesen. Men store deler av verdens land har *ikke* nådd like langt som oss på mange av disse områdene. Enkelte land kan nesten sies å ligge helt i startgropen i sin sivilisasjonsutvikling.

3. Vår kultur er i stadig forandring, derfor kan den ikke defineres.

Det at vår kultur er i stadig endring, er heller ikke noe argument mot at det eksisterer en del typiske kulturtrekk pr i dag. Et lands kulturelle trekk endrer seg selvsagt ikke over natten selv om det kommer f. eks. 10 000 svensker hit for å jobbe i utelivsbransjen i norske storbyer. Norske idealer, norske holdninger og norske verdier endrer seg ikke så lett. Men man kan jo snart si at det er et trekk ved norsk utelivsbransje i Oslo, at det jobber mange svensker her. Men det må vel sies å ikke ha særlig stor betydning for den kulturelle utviklingen i Norge, fordi svensker og nordmenn har så nært beslektet kultur. Noe som kan få langt større betydning, er imidlertid at det vi kan kalle fjernkulturelle innvandrere og flyktninger kommer i et større antall, og eventuelt bosetter seg i samme bydeler, slik at de kommer i flertall. Da kan man for alvor begynne å snakke om at det kan utvikle seg en subkultur, som kan skille seg fra norsk kultur på vesentlige områder. Særlig dersom innvandrerne har med seg holdninger som er svært ulike de norske, som f. eks. dersom de praktiserer tvangsekteskap, omskjæring, sterke begrensninger for kvinner og jenter osv. Dette fremstår vel ikke som en veldig ønskelig utvikling, hverken for nordmenn eller for innvandrerne.

4. Forskjellene mellom landsdelene kan være så stor at vi ikke har en felles kultur.

Selvsagt er forskjellene mellom landsdelene eksisterende. Men er det virkelig slik at de ulike landsdelene i vårt moderne teknologi- og kommunikasjonssamfunn er så avsondret fra hverandre, at de nærmest ikke har noe felles? Det tror jeg ikke noe på. Vi ser stort sett på de samme TV-kanalene, hører på de stort sett de samme radio-kanalene, og henter vår kulturelle inspirasjon stort sett fra de samme kulturelle kildene. Dessuten undervises våre barn i de samme idealene og holdningene. Det er som i en familie. Man vil utvikle visse individuelle karaktertrekk, men likevel vil hver familie ha en god del felles holdninger, verdier og sosiale koder.

Når vi diskuterer kultur, diskuterer vi gjerne mer enn bare matkultur og musikkultur. Men det mange nevner som positive trekk ved innvandring, er at vi får nye og positive impulser på en del slike områder. Videre nevnes det ofte

at vi kan lære noe om familienes store ansvarsfølelse overfor hverandre, omsorgen for de eldre osv. Det er vel og bra.

Men med kulturelle verdier tenker jeg personlig mer i retning av rettssamfunn, demokrati, likeverd, livets ukrenkelighet, humant rettsvesen, respekten særlig for kvinner og barn, like rettigheter for kvinner og jenter, individets rett til å ta egne valg, osv. For oss som kjenner andre kulturer, som er svært ulike den norske, er det helt åpenbart at mange andre kulturer står langt tilbake for norske verdier på dette området. I mange uutviklede land idømmes det ofte vilkårlige straffer, urimelig harde dommer, mange får ikke skolegang, man har et lite utviklet helsevesen, kvinner og barn mangler rettigheter osv. for ikke å nevne omskjæring og tvangsekteskap.

Dette er så åpenbart at det er høyst merkverdig at man ikke ser og er villig til å innrømme at på disse grunnleggende områdende i vårt lands kultur, har vi nådd en høy grad av rettigheter for alle samfunnets medlemmer, noe som er vel verdt å ta vare på. Hvorfor ønsker noen å benekte dette, egentlig? Ser de ikke at det er svært ulike forhold rundt omkring i verden? Hvorfor føler noen det så viktig å fornekte de positive trekkene ved vår kultur?

Er det overdreven hensyntagen til våre innvandrere? Er det en selvpålagt beskjedenhet eller trang til å underkjenne vårt lands verdier? Det er nesten som man begynner å lure på om det er et typisk trekk ved vår kultur at noen ikke tør vedkjenne seg den.

Det synes i hvert fall å være en klar sammenheng mellom det å fornekte at det finnes en norsk kultur, og det å være meget innvandringspositiv. Det er nærliggende å oppfatte det som en del innvandringspositive mennesker ved å fornekte at det overhode finnes en norsk kultur, ønsker å feie under teppet at det i det hele tatt kan oppstå kulturkonflikter. Finnes det ingen norsk kultur, kan det heller ikke oppstå kulturmotsetninger, for alt er jo like bra, og vi har godt av å få litt eksotiske input i den trauste norske matkulturen f eks. Ja, det er sikkert fint, men dersom det overhodet ikke finnes noen positive særtrekk ved den norske kulturen, kan man jo undres på hvorfor mange flyktninger ønsker å komme hit? Hvis alt er like bra der de kommer fra, hvorfor forblir de ikke der?

Selvfølgelig er det ikke slik. I mange land forfølges deler av befolkningen, og man har langt igjen til gode og humane verdier er innarbeidet på alle nivåer i samfunnet. Man ser det meget godt innenfor skolevesenet hvilke verdier man ønsker å overføre til de kommende generasjoner. I Norge lærer elevene selvstendig tenkning og de lærer at alle mennesker er like verdifulle. I enkelte andre land lærer elevene blind underkastelse og å hate landets fiender. Det er to ytterpunkter av menneskelig kultur. Jeg tror jeg foretrekker den norske.

Et forsøk på å sette opp relevante problemstillinger i debatten om kultur.

Det har nettopp pågått en relativt opphetet debatt her på VD om norsk kultur og andre lands kulturer. Kommunikasjonsblokkerende faktorer syntes dessverre å ha vært så store at det ikke kom noe særlig ut av debatten.

Noen av oss synes likevel at emnet er av så stor interesse at det fortjener å utdypes ytterligere. En av grunnene til at debatten gikk i stå, tror jeg er at flere viktige og avklarende premisser ikke var klarlagt godt nok, slik at man ikke alltid evnet å se hva de ulike debattantenes meninger egentlig inneholdt.

Her er noen områder som må ligge til grunn for en fruktbar debatt, etter min mening:

-Ingen etnisk gruppe er noen annen overlegen på grunn av hudfarge, etnisitet eller bosted.

-Alle mennesker har den samme verdi og krav på å leve under de samme menneskerettighetene.

På dette grunnlaget tror jeg kanskje det kan bli lettere å debattere uten å at det leses inn en verdivurdering av det enkelte menneske eller en hel befolkningsgruppe kun fordi man påpeker et negativt kulturtrekk.

Det er også viktig for meg å understreke at selv om jeg finner at et uutviklet land har mange negative kulturtrekk, så anser jeg ikke dette for å være en permanent tilstand. Vi er bare kommet til forskjellige stadier i vår sivilisasjonsutvikling. Man kan ikke si at en 9. klassing er ikke mer verdt enn en 1. klassing bare fordi vedkommende har gått på skolen i flere år. Man er bare på ulikt sted i sitt skoleløp.

Man bør altså fritt kunne kritisere et negativt kulturtrekk hos et land, uten å derved mene at befolkningen er mindreverdige mennesker, eller at det er deres etniske tilhørighet som gjør dem til dårlige mennesker med en dårlig kultur.

Jeg mener også det må være grunnlag for å diskutere om det eksisterer dårlige og gode karaktertrekk i verdens ulike befolkninger. Eller er det gjennomgående slik at alle kulturtrekk er like gode og passer sannsynligvis godt til landets innbyggere?

I følge min oppfatning finnes det gode og dårlige kulturtrekk. Og med dårlige kulturtrekk mener jeg tradisjoner og skikker som utøves i et land, og som

krenker enkeltmenneskes rettigheter og menneskeverd eller som rammer grupper eller hele befolkningen.

Med gode kulturtrekk tenker jeg meg tradisjoner og skikker som har innarbeidet i seg respekt for enkeltmenneskets verdi, integritet og rettigheter og som gagner fellesskapet.

Min påstand er videre at et lands kultur i høy grad gjenspeiler landets økonomiske velstandsutvikling. Verdens fattige land, der befolkningen lever i nød, har nødvendigvis ikke hatt den samme anledning som oss til å utvikle velfungerende velferdsinstitusjoner. Det daglige livet går i stor grad ut på å skaffe til veie de mest grunnleggende tingene man trenger til sitt livsopphold, som mat, drikke og mulighet til oppvarming.

Et annet spørsmål som bør kunne diskuteres, er om det faktisk er tilfelle, slik noen hevder, at Norge har utviklet en rekke gode kulturtrekk som det er verdt å bevare. Jeg kan nevne respekt for enkeltmenneskets rettigheter, skattemoral, tillit til politiet og myndighetspersoner, likestilling, respekt for kvinner og barns egenverdi, ønske om mest mulig likhet osv. Eventuelle negative kulturtrekk ved Norge bør selvsagt også kunne påpekes. Kan man klare å finne et balansert uttrykk for Norges kulturelle ståsted, som ikke er overdrevent selvskrytende eller urimelig selvnedvurderende?

Man bør også etter min mening kunne påpeke at enkelte land praktiserer kulturtrekk som mangler respekt for enkeltmenneskets verdi eller som rammer fellesskapet eller enkelte grupper, som f. eks. omskjæring, skoleforbud for jenter, begrensninger av kvinners rett til å bevege seg fritt, korrupsjon, stor svart økonomi osv.

Her ser jeg en god del utfordringer for oss som interesserer oss for denne kulturdebatten.

Er det mulig å diskutere dette uten å fly i tottene på hverandre og uten å tillegge motparten meninger og motiver de ikke har?

Eller er det en uoverkommelig utfordring?

Den vanskelige seksualiteten.

Hvorfor forårsaker sex så mange vansker for oss mennesker? Kan det være fordi vår kropp så ofte reagerer på måter vi innerst inne ikke ønsker?

-En heterofil mann, godt gift med familie og barn passerer en meget attraktiv og velduftende kvinne på gaten, og til sin egen forskrekkelse kjenner han at hans manndom reagerer.

-En ung mann, helt uerfaren, men har alltid ansett seg som heterofil, er sammen med sine kamerater en kveld, og må erkjenne at han mot sin egen vilje blir fysisk tiltrukket av en av sinne guttevenner.

-En familiefar synes samlivet med kona har blitt kjedelig, men begynner å få fantasier om å piske og ydmyke henne, og mot sin vilje kjenner han at fantasiene tenner ham seksuelt, og tanken blir stadig mer påtrengende.

Jeg vil anta at de fleste mennesker, om de er 100 % ærlige mot seg selv, vil måtte innrømme at de har opplevd situasjoner der deres fysiske begjær har blitt tent på en måte som har overrasket dem, eller på måter som helt og holdent strider mot hva de ønsker eller kan stå inne for rent moralsk eller mentalt. Hvordan skal man forholde seg til slikt på best mulig måte?

Trenden i vårt samfunn i dag synes å gå ut på at man skal slippe alle tøyler løs og leve sin seksualitet fullstendig uhemmet ut til siste dråpe, så og si. Litteratur, film og media er sterkt sexfiksert og selger i kjempeopplag når temaet er kinky sex. Prøv nye ting, gjør sexlivet mer spennende, finn gode hjelpemidler, dildoer, pisking osv.

Men hva med vår samvittighet midt oppe i dette? Er den bare en forstyrrende faktor som bør bekjempes, en hemmende livsfiendtlig snerpethet som bare er tillært?

Og de som maner til en viss moralsk holdning til seksualitet, som mener at sex bør høre hjemme i visse rammer og at overdrevent sexpress kan være uheldig og direkte skadelig for unge mennesker? Er de å betrakte kun som livsfiendtlige mørkemenn?

Selv hører jeg nok til dem som synes sex er noe som gir livet glede og lykkefølelse, og hvem ønsker ikke mest mulig vellyst og sanselig glede? Og jeg mener det er et grovt inngrep i andre menneskers liv dersom man med tvang forsøker å hindre dem i å leve ut sin seksualitet.

Men bør man leve ut sin seksualitet fullstendig uhemmet og hensynsløst, kun med tanke på sin egen nytelse? Bør man gå helt på tvers av sin egen moralske

oppfatning og hengi seg til seksuelle forbindelser som man egentlig ikke føler man kan stå inne for?

I den opphetede debatten som har vært her på VD om homofili i det siste, synes det som om en del mennesker slett ikke innser at mange homofile opplever store sjelekvaler når de oppdager at de tenner seksuelt på samme kjønn, mens de på grunn av sin tro eller sin selvoppfatning kun har ønske om å være heterofil. Det må rett og slett være en grufull, indre konflikt å befinne seg i den schizofrene situasjonen at kroppen vil en ting, men ens selvoppfatning ønsker noe annet.

Det er selvfølgelig alt for enkelt å oppfordre alle til seg å kaste seg ut i en seksuell nytelse de ikke kan stå personlig inne for. Det kan påføre mennesket enda større indre konflikter dersom de ikke i sitt indre er rede til f eks å akseptere at de er homofile.

Noen ganger er kanskje det beste man kan gjøre å råde mennesker i en slik situasjon til å være avholdende til de har kommet til større avklaring i sitt indre.

Jeg tror i denne forbindelse at mange ikke er helt klar over hvor mange mennesker som faktisk velger å leve seksuelt avholdende rett og slett fordi de har seksuelle lyster som de moralsk sett ikke ønsker å praktisere. Og ikke så rent få velger å være avholdende helt til de finner en fast partner med gjensidig kjærlighet så dyp at de begge velger å leve i et forpliktende, monogamt forhold.

Jeg ser personlig på det siste som det ideelle mål for kjærligheten. Der seksualiteten er helt underordnet kjærligheten, og ikke lever sitt eget ukontrollerte liv med seksualpartnere av alle slag alt etter hva lysten tilsier der og da.

Jeg anser seksualiteten som den dyriske delen av oss, mens vår samvittighet er den himmelske, gudgitte delen. Og ånden skal i den ideelle verden herske over materien.

For å nyte seksualiteten fullt ut, må vi la vår dyriske side få regjere når vi er sammen med vår elskede, men i valget av hvem vi har sex med og hvordan, bør vi la ånden og samvittigheten velge.

Det er en god rettesnor, synes jeg.

Hvorfor homofile burde glede seg over Espen Ottosons innlegg om homofili.

Espen Ottoson representerer en velreflektert, ikke-dømmende og tolerant del av kristenheten. I stedet for å overøse ham med til dels usaklig kritikk, burde forkjemperne for homofiles rettigheter glede seg over hans liberale røst.

Ottosons refleksjoner over homofili i forhold til det kristne ekteskapet, har avstedkommet en flom av motytringer. Noen saklige, men også et stort antall meget sinte, dømmende og usaklige. Det er en ganske vanlig debattform å lage de verst tenkelige karikaturer av sine meningsmotstanderes meninger, for så å sable dem ned med storslegga.

Selv tilhører jeg dem som i all tid har reagert på kirkens og mange kristnes påstander om at homofili er synd, og at det strider mot Guds ord. Fortidens fordømmelse av homofili, er det relativt sjelden noen lengre målbærer i offentlige debatter, men i mørke kroker finnes den sikkert der ennå. Gud hater selvsagt ikke homofile, slik en homovennlig debattant påstår. Bibelen er ikke skrevet av Gud, og det som står der må leses med historiske briller. Homofili ble sterkt fordømt av mange i fortiden, og slik var det selvsagt også blant fortidens troende. Å tro at Gud eventuelt skulle nå gjennom til de gamle kirkefedrene med meget moderne og tolerante holdninger til homofile, synes også særdeles usannsynlig. Bibelen gjenspeiler den tidens holdninger på mange områder. For alt vi vet, kan det godt hende at Gud står fullt og helt på de homofiles side, og vil likestille deres samliv med de heterofiles.

I forhold til fortidens ”mørkemenn” fremstår Ottoson som en velreflektert kristen. Han er ikke fordømmende, han vil la folk leve i de samlivene de ønsker, og han er mot all trakassering av homofile. Likevel sammenlignes han med dem som ønsker å steine homofile til døde, beskyldes for å drive homofile til selvmord og påstås å gjøre enorm skade med sine holdninger. En debattant gikk til og med så langt som til å be Ottoson slutte å hevde sine meninger.

Sympati og velvilje kan ikke kreves eller lovfestes. Sympati kommer som et resultat av andre menneskers forståelse og innlevelse. Overdreven aggresjon og selvmedlidenhet skaper sjelden sympati. I stedet for å opptre på grensen til intolerant og sterkt fordømmende, er jeg overbevist om at det er en langt bedre taktikk å forbeholde de verste reaksjonene til dem som virkelig er intolerante og dømmende, og heller forsøke å se hva det er som er Ottosens agenda.

Jeg har lest hans innlegg med interesse, og for meg fremstår ham som tolerant overfor homofilt samliv, og mener folk må få velge selv hvem de lever sammen med. Hans eneste spørsmål synes å være om homofile også skal få gifte seg i kirken og at deres samliv skal sidestilles 100 % med heterofiles.

Her foretar Ottosen en absolutt reflektert analyse av hva som eventuelt kunne tale mot en slik sidestilling. Han hevder, med rette, at naturens målsetning om reproduksjon gjør at det heterofile samliv, som kan gi avkom, synes å stå i en særstilling i forhold til homofile. Og det har han jo hel rett i. Men mange vil sikkert påstå at selv om det fra naturens side synes som heterofilt samliv er det "normale" og ønskelige for slektens beståen, så finnes det en uendelighet av eksempler på "avvik" i naturen. Det fødes f. eks. stadig vekk barn med både mannlige og kvinnelige kjønnsorganer, ja naturen kan til og med frembringe personer med to mannlige kjønnsorganer. Når man dessuten ser på variasjonene i samlivet mellom ulike dyrearter, synes det åpenbart at selv om naturen har en "normalform" som omfatter flertallet, så er variasjonene samtidig enorme, og homofilt samliv i dyreverdenen er ganske vanlig. De som bruker naturen som argumentasjon for å gi heterofilt samliv en særstilling, burde dermed ta med i betraktning at mangfoldet i naturen burde tale for at man anså homofili som høyst naturlig.

Men så er det bibelen og den kristne samlivsinngåelsen. Det fremstår som åpenbart at den kristne ekteskapsinngåelsen ble opprettet for å forene mann og kvinne i samliv. Det er også det som har vært den kirkelige tradisjon gjennom århundrer. Jeg synes det virker urimelig å kreve av kirken og av alle kristne at de uten videre skal oppgi det synspunktet som har vært gjeldende i all tid. En viss modningstid og utvikling, bør være rimelig å gi dem, etter min mening. Det er selvsagt forbundet med en ikke ubetydelig mental motstand å gå mot det man tidligere mente var Guds ord. Man kan jo gjerne, som enkelte gjør til alt overmål, hånlig erklære disse kristne som onde mennesker med middelalderske holdninger, men det er neppe en god vei å gå dersom man ønsker å påvirke kirken i en positiv retning.

Derimot er jeg sikker på at Ottosons reflekterte artikler kan ha en meget positiv effekt i så måte. Han skriver reflekterende og analyserende uten fordømming, og slike meningsytringer kan nettopp få andre og mer intolerante kristne til å gjennomtenke og eventuelt revurdere sitt syn. Alle betydelige endringer i oppfatninger, krever tid til å modnes. Skarpe fronter fulle av affekt og nedlatenhet er sjelden den beste måten å fremme utvikling. Tvert imot.

La meg også føye til en liten undring, som jeg også har uttrykt i tidligere korte innlegg. Hvorfor er det av så enorm viktighet for homofile ateister å få akkurat de kristnes og kirkens velsignelse? Jeg forstår at homofile kristne oppfatter

det som avgjørende for seg selv. Men hvorfor er det så enormt mange ateister som er så høyprofilerte og fordømmende i akkurat denne saken? Det er vanskelig å oppfatte dette som noe annet enn at de egentlig har to agendaer i denne saken. De er forkjempere for homofile mennesker, men har samtidig et ønske om å skade kirken maksimalt og stille kristne mennesker i et maksimalt dårlig lys. Angrepene synes for meg så ute av proporsjoner, at det åpenbart ligger mye skjult antipati og hat mot kirken bak mange av disse usaklige ytringene.

Til slutt min egen personlige mening om ekteskapsinngåelse i kirken: Jeg mener at selve den juridiske inngåelsen av ekteskapet burde foregå hos de myndighetene som har juridisk myndighet til å opprette slike kontrakter, altså ikke i kirken, verken for heterofile eller homofile. Det fremstår som temmelig absurd å stå i kirken, fremfor Gud å love at man skal leve sammen til døden skiller en ad, når de aller fleste innerst inne vet at de vil skille seg dersom ekteskapet ikke viser seg å være vellykket. Det blir nesten som å oppfordre til løgn og falskhet.

Etterpå kan ektefellene eventuelt få en velsignelse av sitt ekteskap i kirken, dersom de ønsker det. Og her burde kirken likestille heterofile og homofile, etter min mening. Dermed viser den i praksis at den aksepterer at vårt samlivsvalg helt og holdent er vårt personlige, og at ingen har rett til å dømme den som velger å leve i troskap og kjærlighet med en av samme kjønn. Kjærligheten går sine egne veier. Og all kjærlighet har sitt opphav i Gud.

Fritt Ord beviser at de fortjener sitt navn.

Gjennom sin bevilgning på 75 000 kr til Fjordmanns bokprosjekt beviser Fritt Ord at de er en institusjon som står fullstendig fritt og uavhengig av det politiske etablissementet. Denne bevilgningen bør glede alle virkelige forsvarere av det frie ord.

Jeg hører til de (mange?) som ikke er noen tilhenger av Peder Are Nøstvold Jensens ideologi, men som hardnakket forsvarer hans rett til å ytre sine meninger på lik linje med alle andre samfunnsdebattanter.

Så vidt meg bekjent har aldri Nøstvold Jensen oppfordret til hverken drap, vold eller terrorisme. Derfor virker det mer enn merkelig når AUF-lederen, Eskild Pedersen uttaler til VG:

"Men når selv ikke hovedinspiratoren til terrorangrepet 22. juli får Fritt Ord til å si at dette ønsker vi ikke å støtte, så gjør det meg veldig trist, sier han videre."

Man kan sikkert beskylde Nøstvold Jensen for å ha vært en ideologisk inspirator for Breivik, men at han var hovedinspiratoren til massedrap, er etter min mening å gå langt over streken for hva en presumptivt ansvarlig politiker burde tillate seg å ytre om en politisk motstander. Når Nøstvold Jensen aldri har tatt til orde for bruk av vold, virker det temmelig uhørt å påstå at han er hovedinspiratoren for drap på 77 mennesker.

Det vitner heller ikke om særlig stor toleranse fra Pedersens side når han ytrer følgende:

"Fritt Ord kan være en tydelig kraft for ytringsfrihet uten å betale for at Fjordman gir ut bok. Jeg mener Fritt Ord utdefinerer seg som en viktig kraft fordi de gir fra seg mikrofonstativet til homsehatere og rasister, sier Pedersen til VG."

Ytringsfriheten har vel aldri hatt noen særlig ivrig forsvarer i Eskild Pedersen. Hans kritikk av den økonomiske støtten til Nøstvold Jensen er i så måte ikke noen stor overraskelse for dem som har fulgt Pedersens politiske karriere fra tiden før de dypt tragiske hendelsene i regjeringskvartalet og på Utøya. Han fremsto relativt tidlig som en flittig bruker av rasismestempelet for å stigmatisere politiske motstandere. Det er blitt en mye brukt strategi for å forsøke å kneble all debatt man ønsker å forhindre.

Men vi andre, som står for mangfold og bredde i samfunnsdebatten, bør glede oss over at Fritt Ord ikke lar seg kneble, men våger å støtte selv dette kontroversielle bokprosjektet.

Det er en seier for det frie ord og for ytringsfriheten.

Forbud, egenansvar og fattigdom.

En del synes å tro at forbud er det beste middelet å ty til overfor uønsket atferd. Mens andre igjen helst fokuserer på den enkelte borgers rett til å gjøre frie valg, uansett konsekvenser. Hva gagner det enkelte menneske best?

Vi har mange forbud og lovreguleringer i Norge. Dessuten skyter prisene på "uønskede" varer i været ved hvert eneste budsjett.

Er det egentlig bare alkoholpolitiske og helsemessige motiver som ligger bak når avgiftskåte politikere stadig skrur opp avgiftene? Jeg må innrømme at jeg av og til tviler. Heller synes det å skje under dekke av gode hensikter, mens man egentlig bare ønsker å få inn sårt trengte midler til alle sine "gode" prosjekter.

Klimaendringene er også et slikt område som politikerne kan anvende som påskudd til å pålegge oss stadig nye og høyere miljøavgifter i den gode saks tjeneste, mens pengene brukes til noe helt annet enn klimatiltak. Hva med å innføre et forbud mot å høyne avgiftene hele tiden? Det ville vært et forbud jeg kunne støtte. Men en politiker innfører neppe et forbud som rammer ham/henne selv. Det er bare oss, folket, som skal flås og passes på. Politikerne vet jo bedre enn oss.

Man hører stadig at politikerne slår hverandre i hodet med fattigdomsproblemene, og stadig lover den ene og den andre å fjerne fattigdommen, eller i hvert fall gjør noen titusener mindre fattige. Det er lett å love slikt, men vanskeligere å få gjort noe med i praksis.

Til nå har jeg til gode å se noen virkelig reelle og gode analyser av hva som fører til fattigdom. Hvem er de fattige, egentlig?

Er det arbeidsløse? Er det innvandrere? Er det enkelte yrker som er for dårlig betalt? Er det en del voksne som bruker pengene vettløst?

Dersom den viktigste årsaken til fattigdom f. eks. er at de voksne drikker og røyker mye, kunne man kanskje tenke seg at det beste middelet for å bekjempe disse familienes fattigdom, var å gjøre tobakk, sigaretter og alkohol tilnærmet gratis. Jeg vet ikke om det er et typisk trekk ved fattige familier at foreldrene røyker, men noen ganger kan det virke sånn. Det sier seg jo selv at dersom mor og far røyker en 20-pakning hver om dagen, så vil det tære svært hardt på selv en høyinntektsfamilies økonomi.

Jeg så i butikken i dag at en 20-pakning koster over 100 kroner. For to røykende blir det over 200 kr dagen, og mer enn 6000 kroner i måneden. Dersom jeg og min kone hadde en slik avgift, ville vi vært fattige, og våre barn tilhørt en fattig familie. Derfor røyker vi ikke (blant annet).

Og hva om vi drakk en flaske vodka hver i uken? Det blir 800 kr pr uke, eller 3200 i måneden. Da er vi oppe i nesten 10 000 kr.

Dersom mange fattige er fattige fordi foreldrene både røyker og drikker, ville det altså være et godt tiltak av politikerne å gjøre tobakk og alkohol billigere.

Da jeg var ung, kostet en stor pils 4, 20 og en 20-pakning ca. 5 kr. Da kunne selv den fattige både røye og drikke uten å ruinere seg.

Det vil selvsagt aldri bli partienes politikk å senke avgiftene på alkohol, tobakk, biler, bensin osv. Til det er samfunnet blitt alt for avhengig av disse inntektene. Dessuten er det jo god helse- og miljøpolitikk. Helst burde det blitt forbudt både å drikke å røyke og kjøre bensinbiler, for det er jo skadelig for alle. Eller?

Er det ikke like greit å forby disse tingene først som sist, så er vi ferdige med det? Vel, fullt så enkelt er det kanskje ikke. Alle kjenner til hva som skjedde under forbudstiden i Amerika. Det illegale markedet eksploderte og mafiaen vokste seg kjempestor på brenning, smugling og svart salg. Og da den først hadde fått etablert seg, fant den snart andre måter å tjene penger på - narkotika, prostitusjon, gambling osv. Et skrekkeksempel på en utilsiktet konsekvens av forbud i den god hensikts navn.

Og vi enkle menn og kvinner på gata har en tendens til å reagere med trass og uvilje når velmenende politikere trer sine forbud og påbud ned over hodene på oss, med politikerforakt som resultatet. Det er ikke bra for det politiske Norge dersom avstanden mellom politikerne og velgerne blir alt for stor. Vi krever å få gjøre våre egne valg, fornuftige eller ikke fornuftige.

Dette siste er et aspekt man ikke må glemme. Voksne mennesker trenger å kunne ta ansvar for sitt eget liv, selv om det fører til at man av og til gjør feil valg. Man lærer nemlig svært mye av å måtte ta konsekvensene av sine egne valg. Hvem ville vel forby sine barn og ungdommer å gjøre egne valg helt og holdent, av frykt for at de skulle komme til å gjøre dårlige valg? Er ikke det å bli et voksent, ansvarlig menneske, nettopp å måtte stå ansvarlig for sine valg? Et samfunn med alt for mange forbud skaper en uansvarlig og umoden befolkning. Folk som ikke utvikler evnen til å drikke med måte fordi de finner ut at det er mest fornuftig, men fordi politikerne har pålagt dem det. (Mens et stort mindretall drikker så det flommer).

Man hører forresten at noen hevder at all narkotikarelatert kriminalitet vil forsvinne dersom vi legaliserer narkotika. Ja, så enkelt er altså det. Eller? Hva vil skje når samfunnet skal stå for kontroll og salg av narkotika? Må ikke da stoffene gjennom produktkontroller og avgiftsbelegges som alle andre varer i landet? Narkotika bør vel pålegges avgifter i samme størrelsesorden som alkohol og tobakk? Vil ikke da prisene komme opp omtrent på det nivået det er nå? Eller kanskje dyrere?

Og hva vil skje med alle de kriminelle som i dag tjener seg styrtrike på smugling og gatesalg? Vil de stilltiende bli lovlydige borgere fordi fortjenestemulighetene på smugling og illegalt salg blir redusert? Neppe. Vil vi ikke heller mest sannsynlig få en stor økning i trafficking, menneskesmugling, salg av kvinner og barn osv.? Gode hensikter fører ofte til utilsiktede

virkninger. Det er et sørgelig faktum som velmenende mennesker ofte glemmer å ta med i betraktning.

Til syvende og sist tror jeg politikerne gjør lurt i å huske på at voksne mennesker er - nettopp, voksne mennesker. Vi foretrekker - og trenger - å ta et visst ansvar for våre egne liv. Man kan ikke gjøre verden til et bedre sted kun ved hjelp av forbud og avgifter.

Gult kort, rødt kort og rasisme-kort.

I en kamp mellom Brann og Viking følte den fargede spilleren, Thioune, seg bortdømt av dommeren, Svein-Erik Edvartsen, raste etterpå inn i hans garderobe og kalte ham en rasistisk dommer. Han gjentok beskyldningen overfor pressen og andre etterpå.

Senere la Thioune seg flat og beklaget sin opptreden. Han unnskyldte seg med at han følte seg dårlig behandlet.

Nå offentliggjør klubbledelsen i Viking at de reagerer på de falske rasismepåstandene, og vil utestenge sin spiller som en reaksjon på hans ubeherskede utspill.

Når dommeren blir spurt om han har noe imot fargede spillere, ber han folk ta en titt på sin egen hudfarge. Han er også farget.

Jeg synes det er beundringsverdig at fotballen reagerer så kontant og tydelig på slik misbruk av rasisme-begrepet som vi ser i denne saken. Dersom man skulle åpne for at enhver kunne anvende rasisme-kortet når han følte seg urettferdig behandlet, ville fotballen raskt miste anseelse, og bringes i vanry.

Man kan bare håpe på at norske medier tar lærdom av fotballen og slår like hardt ned på slik lemfeldig omgang med rasisme-begrepet.

Begrepet blir helt utvannet og innholdsløst når det brukes i nær sagt enhver debatt om innvandring.

Aner vi at det er i ferd med å skje en innstramning her på VD?

Jeg er i så fall en av dem som hilser det hjertelig velkommen. Alle stigmatiserende begreper bør kun forbeholdes tilfeller som er åpenbare i sitt innhold, og ikke anvendes kun for å ramme meddebattanter.

Når ordene blir så store at de mister innhold.

"Hvordan vi håndterer romdebatten denne sommeren, vil vise oss hvem vi er", skriver Dagfinn Nordbø i dagens kronikk i Norges største avis, VG. Hans eget bidrag er å påstå at vi nordmenn ikke lengre er mennesker. Hva er vi da? Dyr?

Noen ganger lurer man på om man befinner seg i samme virkelighet som andre, når man blir presentert for deres virkelighetsoppfatning, og den ligger milevis unna ens egen. Og når ordene som brukes for å beskrive det elendige Norge og det elendige folkeslaget nordmenn blir så store, undres man på om det er noe man helt har gått glipp av?

Når jeg leser VG-spaltist, skribent og musiker, Dagfinn Nordbøs beskrivelse av oss nordmenn, tenker jeg dessuten tilbake til min egen radikale ungdomstid. Ikke fordi Nordbø ser ut som en tenåring, men fordi jeg husker hvor skråsikre vi var, hvor ensidig svart/hvitt vi oppfattet verden og hvor sikre vi var på at alle som ikke tenkte som oss, måtte være dårlige mennesker.

I Nordbøs øyne er ikke vi nordmenn en gang lengre mennesker. Han bruker det store "vi", og omtaler tydeligvis oss alle sammen, inkludert seg selv. Nå vet jeg ikke helt hvem Nordbø omgås, men må nesten spørre meg selv: Hvor ser han alle disse elendige nordmennene, som har sunket så dypt ned i sin "vemmelige"(sitat) rikdom at de ikke lengre er mennesker?

Her er et lite knippe karakteristikker av oss nordmenn:

"Vi har sluttet å være mennesker, og derfor faller det oss lett å slutte å se på romfolket som mennesker."

"De er bare en gruppe, som vi kan projisere alt vårt hat og våre fordommer mot,..."

"Dette er jo ikke mennesker, de er nederst i pyramiden og defineres som skadedyr."

"Vi ønsker ikke å være mennesker."

"De behandles som dyr."

En lovmessighet i debatter på nettet er at jo lengre de pågår, jo stadig nærmere kommer man at en av partene vi sammenligne den andre med Hitler og nazismen. Nordbø gjør ikke det, men rent bortsett fra det, så er hans elendighetsbeskrivelse av oss nordmenn og vår behandling av romfolk vel det nærmeste man kan komme å fordømme og fradømme et helt folkeslag retten til å oppfatte seg som mennesker.

Hva er det som har tent denne vreden, som velter ut av Nordbø like endimensjonalt og umodent som ut av munnen på en nyfrelst tenåringsradikaler?

Er det at vi ikke ønsker at det skal etableres teltleirer der det ikke er tillatt å campe og det ikke finnes toaletter eller vann?

Er det at vi ikke ønsker lommetyverier og annen kriminalitet i gatene?

Er det at vi ønsker at arbeidssøkende som kommer til Norge for å tjene penger skal følge norske lover?

Er det at enkelte nordmenn ikke ønsker at arbeidssøkende skal komme til Norge for å tigge?

Det er ikke godt å si hvilke av disse punktene som kvalifiserer oss til å betegnes som dyr, og hva som kvalifiserer til å mene at vårt samfunn betrakter romfolk som dyr. Dette er jo regler som gjelder alle arbeidsinnvandrere til Norge - ja, det gjelder for nordmenn også, og kan det sies å være det samme som å behandle folk som dyr?

Hva er det da som har tent Nordbøs pubertale vrede?

Er det at romfolk ikke får lov å bæsje ute? Han gjør et stort nummer i sin kronikk av at de store byene i Norge ikke lengre har særlig mange offentlige toaletter, og mener det er et bevis på at vi er dehumanisert - vi tåler ikke bæsj i det offentlige rom. Kan det reduserte antallet offentlige toaletter ha å gjøre med at det ligger kaffebarer, kafeer og restauranter like tett som teltradene på Bogstad camping? Må man gjøre sitt fornødne i Oslo, bør det sannelig ikke by på problemer. Må man ta en kaffe i samme slengen for å få adgang til stedets toaletter har vel selv en dårlig avlønnet nordmann råd til det.

Nordbøs utgytelser og vrede over oss elendige nordmenn får meg også til å tenke på en episode jeg var vitne til i vinter. Det var ved et butikksenter i Drøbak. En ung romkvinne sto ved inngangen og tigget i et pappkrus. Hun sto innenfor inngangsdøren - *i varmen.* Hadde kanskje fått lov til det av senterets vakter? Jeg gikk forbi henne flere ganger sammen med min relativt unge kone. Romkvinnen så ut til å være på samme alder som min kone, og de hadde samme gylne brunfarge. Jeg la merke til at hun betraktet oss, og smilte til henne. Hun smilte tilbake. Kanskje reflekterte hun over hennes eget og min kones ulike liv? Begge var innvandrere til Norge. Romkvinnen tigget, min kone gikk hånd i hånd med en nordmann, og våre to barn svinset rundt oss. Vi puttet noen småpenger i pappkruset.

Etterpå satt vi på kafeen og tok en kaffe og en bolle. Jeg så at en norsk kvinne kom trekkende med romkvinnen etter armen. Hun plasserte henne ned ved et av bordene, og signaliserte at hun skulle bli sittende, hvilket hun gjorde, litt

motvillig. Den norske kvinnen gikk bort til disken og kom tilbake med en cola og en skolebolle. Dette ga hun til romkvinnen, og signaliserte at hun skulle forsyne seg. Det gjorde hun, litt nølende. Damen gikk videre, og romkvinnen ble sittende alene. Straks damen var ute av syne, reiste romkvinnen seg, puttet colaen og bollen i nettet sitt, uten så spise ferdig, og gikk tilbake til plassen sin for å tigge videre. Kanskje ville hun ikke kaste bort verdifull tid? Kanskje var hun redd for at noen av hennes egne skulle oppdage at hun latet seg? Jeg vet ikke.

Da vi gikk forbi henne på vei ut, smilte vi til henne igjen, og hun smilte tilbake. Colaen stakk opp av nettet. Den var full.

Jeg tenkte det var hyggelig å se at nordmenn faktisk brydde seg om romkvinnen og ga henne varme, penger og en liten pust i bakken, selv om hun ikke turte eller ville ta imot.

Det var intet ved situasjonen som minnet det minste om annet enn at vi var siviliserte mennesker. Selv tror jeg ikke nordmenn flest er så ille. Faktisk anser jeg oss for å være et relativt tolerant og inkluderende folkeslag.

Ja, debatten angående romfolket er en prøve på vår medmenneskelighet. Noen bruker debatten til å øse ut av seg sin forakt for sine egne landsmenn. Jeg forstår ærlig talt ikke hvorfor.

Jeg tror Norge må være et av Europas desidert beste land å komme til som tigger. Ellers ville man kanskje ikke ha komme hit?

"Fru Brundtland" - en kvinnediskriminerende tiltaleform?

Jeg ser på TV i kveld at tidligere statsminister og landsmoder, Gro Harlem Brundtland, hevder at hun ble utsatt for kvinnediskriminering i sin tid som statsminister i Norge. Som et eksempel nevner hun at Kåre Willoch tiltalte henne "Fru Brundtland".

Hr. Willoch svarer på sin side at han synes det er trist at fru Brundtland opplevde det slik. Fra hans side var det ment som høflighet.

Jeg husker forøvrig at fru Brundtland var en av de første politikerne som ble omtalt med sitt fornavn: Gro. Den gangen mente mange at det var respektløst

og diskriminerende. Man ville aldri ha kalt Hr. Willoch bare Kåre, sa man den gangen.

Jeg tror jeg må si at jeg har opplevd verre diskriminering enn dette.

Men det er tydeligvis alvorlig nok for den det gjelder. Håper ikke noen finner på å kalle meg Hr. Avnskog. Eller Sverre, for den saks skyld.

Så nedlatende, da. Og mannsdiskriminerende.

Fordommer om ulike befolkningsgrupper i Norge.

Mot slutten av debatten med årets leder av 17. mai komiteen i Oslo, Shoaib Sultan, fortalte han at han personlig har bidratt til at islamistiske ekstremister er blitt inkludert blant dem som blir regnet som politiske ekstremistiske grupperinger av Antirasistisk Senter (ARS)

Rett etter mitt innlegg ble denne debatten blokkert for flere innlegg, uten at jeg fikk noen oppfatning av at det var mitt innlegg som førte til blokkeringen.

Jeg finner Sultans opplysning om ARS' utvidelse av sin registrering av ekstremistgrupperinger så interessant, at jeg synes dette fortjener en egen tråd. Derfor tillater jeg meg å sette inn mitt innlegg i en egen tråd:

Først honnør til Sultan som tar seg tid til å delta i debatten på VD. Det er meget bra for vårt demokrati og for forholdet mellom muslimer og alle andre grupper at det foregår en offentlig samtale der alle parter kan delta med saklige utvekslinger av synspunkter.

Jeg vil også oppmuntre og støtte at ARS utvider sine undersøkelser og dokumentasjon av rasisme til også å inkludere ulike innvandrermiljøer der slikt forekommer.

Og la meg med en gang innrømme at jeg er dessverre er blant dem som har relativt lav tiltro til ARS' evne og vilje til å se på rasismen i samfunnet på en balansert og reflektert måte.

Jeg leser stort sett alt jeg kommer over av kommentarer og kronikker av folk fra ARS og har i tillegg finstudert flere av rapportene om rasisme i Norge fra ARS.

Dessverre er mitt inntrykk av at ARS har en agenda som helt styrer deres synspunkter, og det er å bekrefte sin fordom om at det etniske Norge er et gjennomgående rasistisk samfunn.

ARS har sikkert et ønske om å bidra til å gjøre levekårene for innvandrere og flyktninger bedre, og ønsker å bekjempe hverdagsrasismen, men for mange oppleves de som ensidige, fordomsfulle og usaklige, fordi de i meget liten grad ønsker å problematisere hva som egentlig er rasisme, og hva som er vanlige urettferdigheter som alle mennesker opplever fra tid til annen.

Oppskriften synes å være:

En innvandrer eller flyktning opplever urettferdighet. Det er rasisme.

En etnisk nordmann opplever urettferdighet. Det er bare urettferdighet.

Man hevder f. eks. at det skyldes rasisme at det er vanskeligere å få ansettelse for en innvandrer eller flyktning enn en nordmann. Ja, det er sikkert slik i norske bedrifter, at man helst ansetter den etnisk norske. Vi mennesker er nå en gang laget slik at vi gjerne ansetter kjente og dem vi føler oss trygge på.

Hvordan tror man det er i utenlandske bedrifter i Norge? F. eks. kafeer, restauranter, butikker eller firmaer der pakistanere, indere eller andre innvandrere er eiere? Tror man de favoriserer sine egne opprinnelige landsmenn, eller foretrekker man å ansette etniske nordmenn?

Selvsagt foretrekker de sine egne. Alle gjør det. Faktum er vel at Norge er et av de landene i verden der ansettelsesprosessene er i stor grad styrt av *andre* faktorer. I mange land er det fullkomment umulig å få en fot innenfor enkelte bedrifter dersom du ikke er i familie eller venn med eieren. Eller du kan betale deg til ansettelse. Dette er faktisk ikke så vanlig i Norge.

Som jeg har skrevet tidligere, så reagerer jeg nærmest instinktivt på at det eksisterer en organisasjon i Norge som har det som mål å påvise norsk rasisme. Jeg oppfatter det som at de ønsker å sverte Norge. Kunne jeg reist til mange andre land i verden og opprettet en organisasjon hvis mål var å påvise hvor dårlig behandlet jeg ble av dem? Og så i tillegg få organisasjonen finansiert av landet selv? Ikke mange steder tror jeg. De fleste land hadde vel oppfattet det som en grov fornærmelse og utvist meg.

I mine øyne mangler ARS kredibilitet på grunn av sin ensidighet og sin forutinntatthet mot alt norsk. I en ikke uvesentlig del av befolkningen tror man ikke helt på ARS' såkalte dokumentasjon av det rasistiske norske samfunnet.

ARS ville få en langt høyere troverdighet og kredibilitet dersom man ikke bare satte et kritisk søkelys på Norge og nordmenn, men gjorde likeverdige

undersøkelser i alle folkegrupper av ulik etnisk opprinnelse av en viss størrelse i Norge. Da fikk vi en mulighet til å sammenligne og kunne få et helt annet perspektiv på etniske nordmenns rasisme. Jeg er redd slike undersøkelser ville falle svært heldig ut til etniske nordmenns fordel. Og det er vel litt av poenget. Mange såkalte antirasister ville frykte slike undersøkelser mer enn noe annet fordi de kunne komme til å rokke ved deres oppfatning av etniske nordmenn som et gjennomrasistisk folkeferd.

Enkelte meget fåtallige personer i innvandrergrupper våger å ytre seg kritisk til sine egne grupper, og forteller åpent om meget store krav til lojalitet, konformitet og dømmende holdninger til dem som ikke følger gruppens normer og holdninger. Jeg tror det for dem er langt, lang vanskeligere å danne seg selvstendige meninger og bli alt for sterkt integrert i norske miljøer, og skepsisen er ofte langt større til andre folkegrupper. Det har vi flere vitnemål som forteller.

Og til slutt: La oss konsentrere oss om den *virkelige* rasismen og forsøke å bekjempe den, og ikke den oppkonstruerte "rasismen" - som i virkeligheten er hverdagsurettferdigheter som alle mennesker opplever uansett hudfarge eller etnisk opprinnelse.

Og la oss være ville til å være like kritiske til all rasisme, uansett om den kommer fra etniske nordmenn eller innvandrere, flyktninger eller folk av annen etnisk opprinnelse.

Her kan sikkert Sultan bidra på en meget positiv måte dersom han er så velreflektert, åpen og ærlig som han fremstår i ordskiftene her på VD.

Obama snakker varmt om en egen stat for palestinerne, hvorfor er de da rasende på ham?

Jeg ser scener på TV der rasende palestinere brenner amerikanske flagg og skriker hatefulle skjellsord mot Obama. Forstår de ikke at Obama representerer deres beste sjanse til en bedre fremtid og en egen stat?

Jeg slutter aldri å forundre meg over enkelte palestinere. Det virker som om deres innbitte raseri stenger for alle konstruktive muligheter til å få en egen stat.

Obama er jo åpenbart talsmann for deres rettigheter.

Likevel uttrykker de ikke annet enn hat og avsky mot ham.

Før disse palestinerne klarer å styre sitt nærmest vanemessige raseri, synes det som om deres muligheter for å leve i fred er små.

Sosial stigmatisering som metode for å bekjempe uønskede holdninger.

Enkelte idealistiske mennesker som ønsker å bidra til å bekjempe rasisme og andre uønskede holdninger, mener at det må være legalt og effektivt å anvende metoder som innebærer stigmatisering og sosial utstøting av "rasistene". Er det en god ide?

For en lærer som har brukt hele sitt yrkesaktive liv på å arbeide for inkludering, toleranse og respekt for hverandres ulikheter, slik at alle elever skal føle seg like verdifulle, er det en temmelig selsom opplevelse å lese at noen som mener å være forkjempere i den gode saks kamp, virkelig mener at sosial stigmatisering og utstøting fra fellesskapet er en god metode.

Kjennetegn.

La oss for et øyeblikk holde terroristen Anders Behring Breivik ute av debatten. Hans handlinger er så ekstreme og åpenbart "syke" at han neppe kan anvendes som et allmenngyldig eksempel. La oss heller spørre hva som er felles for veldig mange kriminelle, voldelige og aggressive unge mennesker, som lett kan ende som drapsmenn.

Jeg er ganske sikker på at det mest åpenbare fellestrekket er at de føler liten tilknytning til storsamfunnet og det felles verdisettet som gjelder for fellesskapet. Det å føle seg ikke inkludert er en følelse som lett vekker meget negative holdninger til andre mennesker, som sjalusi og sinne, og ofte kan sinnet rette seg mot grupper av mennesker som av en eller annen grunn vekker irritasjon hos den unge. Ofte kan det være en gruppe mennesker som vedkommende mener blir gitt urettmessig mange goder i hans øyne.

Hvordan kan man best bekjempe de negative holdningene som kan utvikle seg hos mennesker i denne situasjonen? Ved å fordømme dem på det sterkeste? Ved hjelp av sosial utstøting og stigmatisering? Skal vi altså gi dem *mer* av det som i første omgang ga dem problemer? Slik at de ikke kan være i tvil om at samfunnet fordømmer deres holdninger?

Det skal ikke mye menneskekunnskap til for å innse at en slik metode vil skape *nøyaktig den motsatte effekten* av det man ønsker å oppnå. Den allerede sosialt isolerte vil føle seg enda sterkere utstøtt og man vil få en negativ spiral der den økende fordømmelsen vil forsterke vedkommendes negative og hatefulle holdninger til fellesskapet og gjerne til spesielle grupper.

Påvirkning.

Det er nå en side av saken, som er betenkelig nok i seg selv. Noe helt annet er at man ved å fremme sosial stigmatisering og utstøting som en akseptabel måte å behandle sine medmennesker på, risikerer at denne metoden vinner tilslutning fra andre mennesker, og da gjerne andre unge mennesker som brenner for noe. De unge gjør gjerne som de voksne. Jeg har selv sett på nært hold hvordan en lærers holdninger påvirker hele miljøet i en klasse. Dersom den voksne selv stigmatiserer enkeltelevers holdninger fordi de ønsker å begrense deres innflytelse på resten av klassen, oppfatter de andre unge det som en tillatelse til selv å stigmatisere dem de ikke liker.

Det som i utgangspunktet ble anvendt av læreren for å forsøke å isolere en elev med uønskede holdninger, blir altså av de andre elevene oppfattet som en godkjent metode til å forsøke å bekjempe det *de* ikke liker, og deres motiver kan være langt fra så "gode" som lærerens. Selve metoden blir lett en utbredt måte å behandle sine medelever på, uavhengig av målet som læreren opprinnelig hadde. Det utarter til mobbing, og det oppfattes som helt legalt for læreren gjør det jo selv.

Målet må aldri hellige midlet.

Rasisme er i seg selv en form for stigmatisering og utstøting, men i dette tilfellet ikke av enkeltpersoner men av en hel gruppe mennesker basert på etnisk tilhørighet eller hudfarge. Samme mekanisme kan selvsagt gjelde andre grupper med fellestrekk, som homofile eller andre samfunnsgrupper. Vi er vel alle enige i det dypt umoralske ved å stigmatisere og/eller anse spesielle grupper for å være annenrangs mennesker.

Men er det da riktig å anvende så og si den samme mekanismen for å utrydde slike holdninger, altså ved å utøve sosial stigmatisering og utstøtingsmekanismer for å bekjempe de holdningene vi ikke ønsker? I mine øyne innebærer det at man anvender de samme metodene som man i virkeligheten ønsker å utrydde. Man bedriver sosial stigmatisering mot dem som bedriver sosial stigmatisering. Det er i mine øyne høyst betenkelig og uetisk å selv anvende de metodene man ikke aksepterer at andre anvender. Det er selve den *sosiale stigmatiseringen* vi må forsøke å utrydde, og ved å anvende den selv, utrydder vi den ikke, vi forsterker den.

Hvem skal avgjøre hva som er "rasisme"?

Det synes ganske åpenbart at det er meget stor uenighet om hva som egentlig er rasisme, og hva som utelukkende er beskrivelser av de faktiske forhold. Man kan jo spørre: Kan det være rasisme dersom man ikke gjør annet enn å beskrive forhold ved et samfunn som er en realitet? Hvor snevert skal man trekke grensene for hva som skal være legalt å ytre om andre menneskers samfunn?

Noen mener grensen skal trekkes svært snevert, og en debattant hevdet f. eks. i en annen diskusjon at det er rasistisk å skrive at man kan observere mye sinne i en befolkning uten samtidig å fortelle historien om *hvorfor* dette sinnet har oppstått.

Man kan jo i teorien trekke det så langt at all omtale av negative trekk ved andre lands indre samfunnsforhold som kan oppfattes som negative bør være forbudt. Da unngår man problemet helt og holdent, men begrenser samtidig enhver analyse av ulike samfunn.

Man ser det kanskje tydeligst i den svært betente konflikten i Midt-Østen, der Israel-venner har en tendens til å være raske med å oppfatte kritikk av Israel som antisemittisme, mens Palestina-venner lett blir såret på palestinernes vegne og kan være raske til å rope rasisme.

Personlig er jeg tilhenger av at må gi hverandre en viss romslighet og godvilje, og ikke i tide og utide rope "ulv, ulv" bare fordi man har funnet noe som med en viss uvilje *kan* misforstås som rasistisk. Jeg har personlig lite sympati med dem som ikke har særlig annet å bidra med i debatten enn å stemple andre som rasister på tynt grunnlag.

På den annen side skal man selvsagt vokte seg vel for å stigmatisere hele grupper av mennesker på grunnlag av enkeltmenneskers handlinger eller holdninger. Ethvert menneske er et selvstendig og verdifullt individ som bør vurderes etter sine egne kvaliteter og ikke andres.

La argumentene tale.

De aller fleste mennesker lytter gjerne til gode argumenter. Bruken av gode argumenter bygget på relevante og riktige saksopplysninger er den aller beste veien å gå dersom man ønsker å overbevise noen om at de tar feil eller at de mangler viktig informasjon. Er man rask på labben med å karakterisere andre mennesker ved hjelp av nedsettende betegnelser, vil de aller fleste bli opprørt og føle seg krenket. Det gjør som regel at hele diskusjonen kjører av sporet, og man ender opp med meningsløse skyttergravskriger, der man skyter verbalt på hverandre.

Bruker man saklige argumenter viser man sin uenighet med "motparten" men man viser også at man respekterer vedkommende som menneske. Alle ønsker vi respekt. Viser man andre respekt, får man oftest respekt tilbake.

Sprer man om seg med negative betegnelser og skjellsord, fremmer man i realiteten konflikter, uoverensstemmelser og verbal krigføring.

Man bør tenke seg godt om og vurdere om det er det man virkelig ønsker.

Hvor kommer den største trusselen mot fiskeressursene fra?

Eller spurt på en annen måte? Hvem har skadet fiskeressursen i størst grad? Fiskeriene eller oljeutvinningen?

Gjennom historien har fiskeriene drevet rovdrift på våre fiskeressurser og nesten utryddet flere fiskearter.

Er det noensinne påvist at norsk oljeutvinning har ødelagt livsgrunnlaget for fisken eller skadet fiskeriene? Ikke meg bekjent.

Er det ikke litt pussig at den næringen som nærmest systematisk har fisket havet tomt for enkelte fiskeslag forsøker å fremstille en annen næring som den store trusselen, når denne sannsynligvis ikke har utryddet en eneste fisk?

Professoral rasisme mot nordmenn.

-Svensker i Norge rasisme-mobbes, slår VG opp på gårsdagens forside med krigstyper. I tillegg til at vi bedriver rasistisk mobbing av svensker, er vi som folkeferd smålige og misunnelige fordi svenskene er mye bedre på service og kundebehandling.

Hva består så denne rasistiske mobbingen av svensker av? Forsker Ida Tolgensbakk trekker frem særlig to uttrykk som anvendes i mobbingen. Det er uttrykkene "partysvenske" og "jag er inte sjuk, jag er bare svensk".

Hmmm. Jeg som alltid har trodd at uttrykket "rasisme" handlet om at man ser på bestemte folkegrupper som annenrangs mennesker, og tillegger dem kollektive egenskaper som bygger på fordommer? Hvordan kan det være

rasisme å "erte" svenske arbeidsinnvandrere med et ironisk uttrykk fra en norsk sang, som kun er ment som en spøk?

Sammen med rasisme-oppslaget bringer VG intervjuer med en god del svensker som jobber i Norge. Det pussige er at stort sett alle synes de blir godt behandlet i Norge og at nordmenn gjennomgående er hyggelige folk. Noen av dem forteller sågar at uttrykket "partysvenske" absolutt har noe for seg, og at de selv kjenner svensker i Norge, som er ute på byen 4-5 ganger i uka for å feste.

Uttrykket "partysvenske" bygger altså på faktiske forhold og er ikke en oppdiktet fordom. Kan det da være rasisme å spøke med svensker med dette begrepet?

Er det bare tull dette med rasisme, da? Inneholder oppslaget i VG ingen eksempler på rasisme?

Jo, men den rasismen som videreformidles, er det den norske professoren Paul Moxnes som står for, når han hevder at *det er en del av nordmenns folkesjel å være smålige og misunnelige og dessuten er vi dårlige på service.*

Slik jeg oppfatter definisjonen på rasisme er det utelukkende professorens karakteristikker av nordmenn som kvalifiserer til å bli kalt rasistisk mobbing i VGs oppslag. Han tillegger oss nordmenn kollektivt egenskapene smålighet og misunnelse som en del av vår folkesjel.

Hva er det som motiverer disse professorale angrepene på nordmenn? Det at Moxnes er nordmann gir ham vel ingen automatisk rett til å klebe negative egenskaper på hele folkegruppen nordmenn?

Det er vanskelig å kjenne motivasjonen bak nedvurderingen av nordmenn, men det bekrefter mitt inntrykk av at selvpisking er en utbredt forlystelse i enkelte akademiske kretser. Alt norsk skal liksom være så mye dårligere enn alt som kommer utenfra.

Å gjenopprette forfedrenes feil ved å gå til motsatt ytterlighet.

Samfunnets kollektivt dårlige samvittighet for fortidens feil fører gjerne til at vi går til motsatte ytterlighet. Dette fenomenet preger også norsk innvandringspolitikk. Den preges i stor grad av vår dårlige samvittighet for overgrepene mot vår egen urbefolkning.

Vi ser det på område etter område: Når vi synes våre foreldre eller forfedre har begått overgrep og urett, eller har forsømt seg på viktige samfunnsområder, har vi en tendens til å ville gjenopprette deres feil ved å overdrive i motsatt retning.

Det er alltid godt ment, og vi tror selvsagt på våre egne gode forsetter, men ofte kan resultatet bli at vi dessverre kan komme til å gjøre større skade enn vi har evner til å innse.

Robin Haug har skrevet en tankevekkende artikkel om hvordan dette fenomenet synes å ha forårsaket en noe overivrig reaksjon mot "terrortrusler" etter at politiet har fått mye kritikk for sin manglende beredskapsevne som følge av terroren mot regjeringskvartalet og Utøya. Temmelig meningsløst fylleprat utløste en storaksjon mot terror.

Man ser det samme fenomenet i vår behandling av barn, skolepolitikk, kriminalpolitikk osv. Fortidens alt for strenge og lite menneskelige behandling av barn generelt, elever, straffede osv, har i vår tid svingt over til å bli alt for liberal, ettergivende og misforstått forståelsesfull.

Man gjør ikke norske barn noen tjeneste ved å la dem bli sløve, passive og giddeløse fordi vi har angst for at vi skal gjenta våre forfedres harde oppdragelsesmetoder. I skolen har man valgt å gå bort fra stort sett alt som smaker av kunnskapsinnlæring, og politikken synes å bygge på at elevene i størst mulig grad skal komme billigst mulig til resultater ved å bruke alle mulige slags hjelpemidler. Hvorfor i det hele tatt ha en egen håndskrift når man kan bruke pc? Ja, hvorfor i det hele tatt ha kunnskaper om noe som helst når man kan bruke kalkulator og google?

Man synes å ha glemt fullstendig at den som ikke trenes opp til ærlig arbeid i reelle arbeidssituasjoner lærer å bli lat og initiativløs, og det ligger uendelig mye verdifull læring i å tilegne seg viktige kunnskaper gjennom pugging og intensive studier. Ikke fordi det er livsnødvendig å kunne navnet på f. eks. alle norske byer, men fordi det er svært verdifullt å trene sin hjerne opp til å kunne lære og huske ting man trenger å huske.

Vår kriminalpolitikk er likeledes preget av at vi er livredde for at en innsatt skal kunne påstå at han/hun mangler en eneste ting fra livet i frihet. Fengslene er så velutstyrt og luksuriøse at de i mange tilfeller langt overgår det vi tilbyr eldre og syke. Utlendinger som soner i Norge sammenligner oppholdet i norske fengsler med ferier på luksushotell, og får i enkelte tilfeller utbetalt dagpenger som tilsvarer en gjennomsnittlig lønn i hjemlandet. Ordet "straff" tør vi nesten ikke ta i vår munn.

Jeg tør påstå at vår innvandrings- og flyktningpolitikk på samme måte har vært preget av vår kollektivt dårlige samvittighet for hvordan vi tidligere behandlet vår egen minoritetsgruppe, samene. De ble utsatt for fornorskningstiltak som sikkert var velmente, men som i ettertid fremstår som hjerteråg og undertrykkende. Man forsøkte å frata dem deres språk og kulturelle identitet og fornorske dem. Nå må man vokte seg vel for å se dette alt for mye gjennom nåtidens briller. Jeg er ganske sikker på at fornorskningstiltakene var motivert ut fra gode hensikter, idet man faktisk var overbevist om at man reddet disse "stakkars" samene fra den visse undergang ved å inkludere dem i det "siviliserte kristne" samfunnet.

Men i dag vet vi bedre. Vi ønsker at alle urbefolkninger skal få bevare sin kulturelle identitet, sitt språk, og sitt eget levesett.

Dette synes også å ha vært målet for vår innvandringspolitikk den første tiden, da det begynte å komme arbeidsinnvandrere og flyktninger til Norge på 1970-tallet. De første offentlige meldingene fra denne tiden viser faktisk at myndighetene hadde som uttalt mål at nye innvandrere *ikke* skulle integreres eller assimileres i samfunnet, og alle tiltak ble innrettet mot at de i størst mulig grad skulle fortsette å leve som de alltid hadde gjort i sine hjemland. Man så det som uheldig og uønsket at innvandrere skulle oppleve å bli "fornorsket".

Dette var sikkert velment og syntes nok å være både humant og menneskevennlig, men for et land som skulle komme til å motta tusenvis av nye innvandrere og flyktninger, er det selvsagt katastrofe dersom man har som mål at nye innvandrer *ikke* skal bli en del av storsamfunnet, men i størst mulig grad skal beholde levesett, språk og kultur fra hjemlandet.

Det har vært en lang vei å gå fra denne supernaive holdningen om at enhver innvandrergruppe skal behandles som en urbefolkning og frem til i dag, der vi har innsett at nye innvandrere til Norge hurtigst mulig bør integreres på alle områder; språklig, i arbeidslivet, kulturelt og verdimessig. Vi forstår at alle medlemmer av storsamfunnet må tilegne seg et felles sett med grunnleggende verdier og menneskesyn, dersom samfunnet skal fungere.

Kombinerer man ønsket om at alle nye innvandrer skulle forbli segregert med mange av den tidens politikeres supernaive oppfatning av årsakene til kriminalitet, finner man mye av forklaringen på mange av nåtidens samfunnsproblemer. For ikke lenge siden så jeg en valgbrosjyre for Arbeiderpartiet fra 1950-tallet. Den avslører at venstresiden hadde en fullstendig livsfjern oppfatning av at all kriminalitet ville forsvinne bare man fikk avskaffet fattigdommen. Man hadde fattigdom som eneste forklaring på at folk ble kriminelle. I dag vet vi bedre. Selv i et velstående samfunn, som gir sine innbyggere så og si alle muligheter lagt opp i hendene, velger noen kriminelle metoder for å skaffe seg inntekter.

Dessverre viser virkeligheten at menneskenaturen har sine svakheter. Mange av oss velger dessverre de mest lettvinte utveiene, i stedet for å slite og streve for å skaffe seg det de ønsker.

Vårt lovverk må dessverre fremdeles tilpasses menneskenaturens svakheter, og ikke et naivistisk bilde av mennesket som et utelukkende godt vesen.

Selv om vi også inneholder mye godt, heldigvis; medfølelse, ansvarsfølelse, innlevelse og et ønske om å hjelpe andre. Men det gode og onde synes å gå hånd i hånd, uansett hvor mye vi strever for å fremelske det gode hos våre barn og etterkommere.

Livets uberegnelighet og abort.

Ingen mennesker har full kontroll over sine liv. Vi rammes alle på ulike måter av omstendigheter som gjør at vi må endre våre planer og forventninger til våre liv. Det er en sentral del av det å være menneske.

Å ha sex har som en mulig utgang at kvinnen kan bli gravid. Alle vet dette. Likevel velger de fleste mennesker å ha et seksualliv, selv om de ikke egentlig ønsker å bli gravide. Noen beskytter seg når de ikke ønsker å bli gravid, andre tar sjansen, er ubetenksomme, ruspåvirkede eller gir blaffen i at et samleie kan føre til en graviditet.

Jeg mener at alle mennesker som har sex med hverandre bør være villig til å ta konsekvensen av sine handlinger. Idet man gjennomfører seksualakten, bør det ligge som en påminnelse i bakhodet, at en graviditet kan bli resultatet.

Det uforutsigbare.

Av og til kommer en graviditet som en uønsket utgang på et samleie. Man hadde kanskje ikke planer om å bli gravid på det tidspunktet, familien har kanskje dårlig råd, man hadde planlagt en utdanning, eller fosteret viser seg å ha genetiske feil. Det er ikke vanskelig å forstå at mange vil ønske å fjerne årsaken til at deres liv plutselig tar en retning som de ikke hadde forutsett og ikke ønsker. Selv hører jeg til dem som mener det er en uklok handling, særlig fordi livet er så uforutsigbart og vi alle vet så lite om hva det er som vil gi vårt liv berikelse, eller hvilke erfaringer som kan medføre at vi opplever vekst og utvikling i vårt følelsesliv og innsikt i livet.

Særlig mange unge innbiller seg kanskje at det som gir livet den største mening, er alt det som kan gi en selv en følelse av velbehag og tilfredshet. Det hører ungdommen til å søke etter livssituasjoner som oppleves som underholdende, festlige og som gir nytelse. Ofte finner man først ut senere i livet at det man trodde var det viktigste i livet, å oppleve mest mulig selvtilfredsstillelse, kun hører til livets mer kortvarige og overfladiske gleder. Langt mer tilfredsstillende vil de fleste oppleve det å kjempe for noen dypere verdier, trosse motstand og tilsynelatende håpløshet, og gjennomføre det man tror på i sitt innerste vesen.

De som har gjort seg noen erfaringer i livet, vet at det ikke alltid er det som oppleves som mest tilfredsstillende i øyeblikket, som er det man tenker tilbake på med størst glede. Ofte er det langt mer tilfredsstillende å se tilbake og erkjenne at man ikke valgte de mest lettvinte og tilsynelatende enkleste løsningene for sitt liv. Det er ofte de valgene som medfører at man er villig til å gjøre visse ofre på egne vegne som viser seg å ha den største verdi i det lange løp.

Ansvar for våre handlinger.

Jeg er opptatt av at vi mennesker bør være villig til å ta ansvaret for våre handlinger, enten de har vært kloke eller dumme, veloverveide eller risikofylte. Jeg synes ikke noe om ansvarsfraskrivelse eller å flykte fra konsekvensene av det man selv foretar seg. Fører ens seksuelle aktivitet til en graviditet bør man være moden og voksen nok til å godta at livet tok en retning man ikke hadde planlagt. Vi kan ikke kontrollere alle omstendigheter i vårt liv, selv om samfunnet går mer og mer i retning av å ville avskaffe livets uforutsigbarhet. Man kan forhåndsbestemme kjønnet på sitt barn, man kan skaffe seg barn uten å være sammen mann og kvinne og man kan fjerne frukten av sin nytelse dersom resultatet er uønsket.

Jeg tør påstå at det blir et fattigslig liv dersom vi kommer dithen at vi så og si kan designe våre liv etter eget ønske, og fjerne alle uforutsette hendelser. Er ikke nettopp livets uforutsigbarhet på mange måter det som gjør menneskelivet verdt å leve? Et liv uten motstand, uten tilbakeslag, uten

utfordringer blir et overfladisk og lite givende liv, som skaper mennesker uten dybde og evne til medfølelse.

Umenneskeliggjøring.

Og nettopp evne til medfølelse og innlevelse synes å være det springende punktet når det gjelder ens syn på abort. Jo mer man klarer å tingliggjøre og umenneskeliggjøre fosteret, jo lettere er det tydeligvis å ta avstand fra fosterets rett til livet. Å hevde at fosteret kun er en geleklump uten selvstendig liv eller bare en del av kvinnens kropp har som følge at man skaper avstand mellom seg selv og fosteret. Man fratar det livsretten, ved å mene at det ikke er et menneskelig vesen. Det blir kun som å fjerne en betent blindtarm. Men selvsagt er det ikke slik.

Et foster er definitivt ikke en del av kvinnens kropp. Om fosteret skulle være det, måtte det ha en spesifikk funksjon i kvinnens kropp, som f. eks. hjertet eller lungene har. Fosteret har ingen slik funksjon. Det er et helt selvstendig individ som tar bolig i kvinnens kropp for en kort periode. Barnets arveanlegg er dannet, kroppens organer dannes hurtig, og det oppstår tidlig både hjerneaktivitet og følelser. Alle som har sett aborterte fostre som er bare noen uker gamle, ser med egne øyne at det er små mennesker. De kan ikke klare seg utenfor kvinnens kropp, nei, men nyfødte babyer kan heller ikke overleve ved egen hjelp. De er hjelpeløse og fullstendig prisgitt sine foreldres omsorg. Det å kunne klare seg uten andres hjelp eller ved å være tilkobler respirator eller andre livsforlengende apparater er ikke et krav på å kunne defineres som et menneske. Multihandikappede barn som ikke kan gjøre nesten noe av det vi forbinder med hva et menneske kan gjøre, er også mennesker.

Medfølelse med de svakeste.

Fosteret er kanskje det aller svakeste individet i vårt samfunn. De er ennå ikke født, og mange anser dem ikke en gang som noe vi trenger å bry oss om eller ta vare på. Når man debatterer abort, synes det ganske tydelig at mange ikke har noen følelser overfor disse små. Man har ingen innlevelse med dem som mennesker, og føler ingen sorg ved tanken på at de fjernes. De som opplever fosteret som små barn med egen verdi, opplever det som en stor tragedie at så mange av dem får sine korte liv avbrutt i våre sykehus hvert år. Det krever kanskje at man har en viss evne til å se dem for seg som de vil bli etter hvert som de vokser til? At man kan se dem som barn som leker, som har følelser og tanker og gleder og sorger?

Jeg synes vi gir vårt samfunn et umenneskelig ansikt når vi bruker vårt helsevesen til å fjerne tusener av ufødte liv hvert eneste år. Jeg synes samfunnet burde gå helt motsatt vei. Vi burde gjøre et skikkelig løft for å hjelpe dem som føler at de kommer i en vanskelig livssituasjon ved å føde et

uønsket barn. Det bør gjøres så attraktivt å sette et barn til verden, at det å føde til tross for at man hadde ønsket å ta abort, oppleves som en bedre løsning. Det gjelder også samfunnets innsats for dem som får barn med medfødte sykdommer. Vi bør stille opp i en helt annen grad enn vi har gjort til nå.

Hva med mannen?

Enkelte vil sikkert fnyse av at jeg som mann kan tillate meg å ha så sterke synspunkter på abort. Jeg skal jo likevel ikke føde, og kan vel ikke vite hva jeg snakker om. Til det vil jeg si at det jeg skriver like mye er rettet til menn som til kvinner. Menn har dessverre en lang historie med ansvarsfraskrivelse og svik bak seg. Jeg forstår godt at mange menn tviholder på at fosteret er en del av kvinnenes kropp og at kvinnen selv må få bestemme. På den måten slipper mannen ethvert ansvar for sine handlinger. Han kan skyve det hele over på kvinnen. Det er hennes kropp, hennes ansvar. Det er etter min mening en særdeles umoden synsmåte. Selvsagt er ikke fosteret kvinnens kropp og selvsagt er det ikke hennes valg alene. Menn har selvsagt et like stort ansvar gjennom å ha medvirket til graviditeten. Og han har et like stort ansvar for å gi barnet en god oppvekst som kvinnen.

Selv er jeg for abort kun i de tilfellene der kvinnens liv står i fare. Selv ved voldtekt vil jeg si at det lille fosteret er fullkomment uskyldig i sin egen tilblivelse og burde heller bli hegnet om og beskyttet heller enn å fjernes. Fosteret er ikke ansvarlig for sin fars overgrep. Selv ville jeg aldri i verden støtte eller gå inn for at min kone tok abort etter en voldtekt. Jeg ville valgt å påta meg farskapet for det lille, uskyldige fosteret. Og om noen vil påstå at dette kun er ord, så kan jeg forsikre om at min holdning har blitt satt på prøve i det virkelige liv, og jeg følte meg trygg på min egen reaksjon.

Til slutt vil jeg si at jeg dømmer ingen. Ethvert menneske må gjøre sine egne valg. Men jeg vil oppfordre alle som opplever å komme i det dilemmaet det er å bli uønsket gravid om å virkelig ransake sin sjel og sin samvittighet, og om man kjenner at ønsket om å bære frem barnet er der, å ikke la seg overtale eller presse til å gjøre noe mot sin vilje eller mot sin egen samvittighet.

Likestillingsarbeid på avveie.

Likestillingsombudet har funnet ut at det er diskriminerende at manneklipp er billigere enn dameklipp. Og hva blir resultatet? Prisene på herreklipp skrus i været slik at den blir like dyr som dameklipp.

Gratulerer til likestillingsombudet som dermed påfører oss mannlige forbrukere et gedigent prishopp når vi skal til frisøren for å klippe oss.

Og så ser man helt bort fra at frisørene gjennomgående bruker langt kortere tid på å klippe korthårede menn, og at svært få kvinner har like kort frisyre som de fleste menn.

Jeg håper at noen tar til vettet, og heller velger å skifte navn, og kaller det korthårsklipp og langhårsklipp slik at prisene for å klippe kort hår kan beholdes.

Men jeg frykter at mange vil bruke dette som et påskudd for å skru prisene i været.

Hva blir det neste? Krav om likebehandling av kvinner og menn hos gynekologen?

Gutta opp i stolen. Det er diskriminerende at bare kvinner må ligge der.

Er det virkelig dette likestillingsombudet skal drive med? Har man ikke alvorligere ting å gripe fatt i?

Kvinnelige sexkjøpere i utlandet - bør vi ikke straks sende en politistyrke?

VG lørdag forteller om norske kvinnelige sexkjøpere i fattige afrikanske land. I følge norsk lov er dette ulovlig og straffbart. Bør ikke de norske politikerne som har drevet sexkjøpsloven gjennom sørge for å få satt en stopper for disse overgrepene?

Det er kanskje på sin plass å fortelle at jeg synes det grenser til det latterlig å regulere nordmenns adferd rundt omkring i verden ved lovhjemler som bare gjelder i Norge, mens det er tillatt der det foregår.

Men hvorfor synes det som om holdningen blant politikere til kvinnelige sexkjøpere er så annerledes enn når det er menn som kjøper sex?

Familieminister Inga Marthe Torkildsen har vært høyt på banen og erklært at menneskehandel og trafficking består på grunn av sexkjøpende norske menn, og hun skammer seg over norske menn.

Skammer hun seg like mye over norske sexkjøpende kvinner? Og hva vil familieministeren foreta seg for å stanse disse krenkende sexovergrepene som norske kvinner begår i utlandet, for å bruke familieministerens egen språkbruk.

For det er vel ingen som innbiller seg at disse fattige mennene frivillig selger sex til norske kvinner? De er selvsagt utsatt for menneskehandel, tvang og trafficking.

Burde vi ikke straks sende en norsk politistyrke til de aktuelle landene og få satt disse kyniske kvinnelige overgriperne bak lås og slå?

(Beklager ironien i dette innlegget, men jeg har forsøkt å omtale kvinnelige sexkjøpere på samme måten som mange omtaler mannlige sexkjøpere. Jeg synes det er meget sørgelig og opprørende med alle som blir utsatt for tvang og menneskehandel - selvsagt.)

Er aldersforskjell i kjærlighetsforhold et overgrep i seg selv?

I media omtales den eldre AP-politikerens seksuelle forhold til en ung AUF'er som et overgrep, selv om Ingebrigtsen hevder det var frivillig. Man hevder sågar at aldersforskjellen gjør forholdet umoralsk.

Vi lever i en rettsstat der jussen gjør det lovlig å ha sex fra man er 16 år, så vidt jeg vet. Dersom en jente over 16 år blir forelsket i og frivillig har sex med en mann som er 20 år eldre enn seg selv, er det, så vidt jeg har forstått fullt lovlig, og hverken umoralsk, etisk forkastelig eller forbudt ved lov.

Det eneste som kan gjøre det ulovlig, er om en av dem har utøvet utilbørlig press og utnyttet sin stilling, eller det regelrett dreier seg om en voldtekt.

Verden er full av forhold mellom mennesker der aldersforskjellen er større enn det som er vanlig. I enkelte land velger sågar et veldig stort antall kvinner

å gifte seg med betydelig eldre menn fordi de vektlegger andre forhold enn ungdommelighet større – f. eks. økonomisk trygghet, livserfaring osv.

Rike menn, kjendiser, skuespillere, idoler innen sport osv. har ofte yngre koner. Betyr det at alle disse mennene som har en yngre kone som frivillig har giftet seg med dem er umoralske overgripere?

Jeg reagerer som mann på den demoniseringen av en manns alder som forekommer i mange av kommentarene i media. Enkeltes moralske indignasjon over selve aldersforskjellen i forholdet som blir omtalt i media, synes jeg de burde holde for seg selv. Den ligger på omtrent samme nivå som om man skulle uttrykke antipati fordi to av samme kjønn har et seksuelt forhold. Folk må frivillig få lov til å velge selv hvem de vil være sammen med, uansett kjønn, alder, religion, sosial bakgrunn, etnisk tilhørighet osv.

Jeg synes man bør overlate til domstolen å avgjøre om noe straffbart har skjedd. Og alle de synserne som popper opp og mener det er kvalmt med eldre menn som har yngre kjærester burde holde seg for gode til å la sine kommentarer preges av dette private synet.

Det er fordomsfullt og umoralsk å uttrykke slike holdninger.

Man bør holde seg til det saken gjelder, om det er utøvd utilbørlig press eller dreier seg om en voldtekt. Dersom ei jente drikker seg full sammen med en mann, og det ender med sex, uten at hun på noe tidspunkt har gitt uttrykk for at dette skjer mot hennes vilje, kan det neppe være straffbart.

Det er leit dersom hun opplevde det som noe hun ikke ønsket skulle skje, men hvor mange mennesker har ikke gjort dumme ting i fylla? Og at man etter å ha ligget med en person en gang uten å gjøre oppmerksom på at man egentlig ikke ville, er det da utilbørlig press at den andre parten gir uttrykk for at han/hun har lyst på mer sex?

Skulle ønske kommentarene kunne dreie seg om sakens fakta, og ikke privat synsing og moralsk fordømming av andre menneskers seksualitet.

Dersom det fremkommer at noe har skjedd som strider mot norsk lov, bør selvsagt vedkommende straffes.

Utover det bør de moralsk fordømmende pekefingrene holdes innenfor hjemmets fire vegger.

Mange har sikkert lest historien i media om Lillebjørn Nilsen som hadde en 27 år yngre kjæreste en periode. Jenta er i dag godt voksen, og ser tilbake på forholdet med stor glede. Da Lillebjørn hørte om reaksjonene på Ingebrigtsen, sa han: -Jeg er glad jeg ikke måtte gå av som visesanger.

Kulturen endrer seg gradvis. Men er all endring ønskelig?

Pussig å oppleve de ulike argumentene som bringes til torgs når norsk kultur diskuteres. Noen benekter at den finnes, noen gjør et stort poeng av at vår kultur alltid har vært utsatt for påvirkning. Men er det virkelig all påvirkning som er ønskelig?

Spørsmålet er vel heller hva slags utvikling vi ønsker i det norske samfunnet, og i norsk kultur. Ønsker man at norsk kultur skal komme under påvirkning av kulturelle krefter som anser kvinner som underordnet mannen, at kvinner ikke bør få utdanning, at religiøse lover skal stå over verdslige osv.

Jeg skjønner ikke helt hva som er så kontroversielt ved å mene at man ikke anser det som en ønskelig utvikling at norsk kultur skal påvirkes i retning av relativt primitive kulturoppfatninger, som vi for lengst har forlatt og anser som tilbakelagte stadier i norsk samfunnsutvikling.

Når man påpeker at norsk kultur har vært under påvirkning i all tid, så er dette selvfølgelig riktig, og for norsk kultur har det definitivt vært en berikelse å komme under påvirkning av verdier fra f. eks. den franske og amerikanske grunnloven.

Men vil det være av god verdi for norsk kultur å komme under påvirkning av sharia-lover, kvinneundertrykkende kulturimpulser, religiøs fanatisme osv.?

Er det noe vi ønsker?

Det er ikke et uttrykk for kulturhovmod å hevde at norsk kultur faktisk står for en del gode verdier som menneskeverd, likestilling og like muligheter for alle, selv om dette også deles av mange andre kulturer, om ikke alle. Det undrer meg at enkelte ikke er i stand til å se at en del av våre nye landsmenn dessverre representerer kulturer som fornekter mange av de meget gode verdiene som har utviklet seg i vårt land gjennom mange generasjoner, og som det faktisk er ønskverdig at vi bygger videre på.

Hvorfor er det så utrolig vanskelig for enkelte å innse at vi i det norske samfunnet faktisk har oppnådd mange verdifulle seire for menneskeverdet, som er viktig å ta vare på? Hvorfor er det så viktig å benekte at vårt samfunn faktisk bygger på meget verdifulle grunnpilarer som gir alle nordmenn like sjanser til å lykkes i livet?

Jeg vet ærlig talt ikke, men det virker åpenbart at for enkelte er det meget viktig å benekte at norsk kultur eksisterer, og/eller at den står for noe verdifullt, noe som bør tas vare på. Merkelig.

Eier ikke innbyggerne landet sitt?

Debatten om norsk kultur synes å sakte ebbe ut, men i dag leste jeg en kronikk i Dagbladet med såpass kontroversielle påstander at jeg synes den fortjener en kommentar. Her påstås at det bygger på en primitiv tenkning at innbyggerne eier sitt område.

Hele sitatet lyser slik:

"Flere politikere, *spesielt fra høyresiden, tror tydeligvis at noen folk er mer berettiget enn andre til å bo og leve visse steder. Det virker som om denne troen oppstår fra en type primitiv tenkning hvor steder er eid av «innfødte» grupper som nyter spesifikke rettigheter, blant annet retten til å tilhøre."*

Jeg må innrømme at jeg stusser litt over formuleringer som denne. Den står selvsagt for kronikkforfatterens egen regning, men på mange måter synes jeg den gjenspeiler Dagbladets redaksjonelle vinkling i sin dekning av innvandrings- og flyktningspørsmål.

Det påstås altså at det bygger på en primitiv tenkning at det er innbyggerne som eier det stedet de bor.

Har jeg fullstendig misforstått grunnlaget for all internasjonalt samkvem? Er ikke all internasjonal lovgivning nettopp bygget på at innbyggerne i enhver nasjon har suverene rettigheter over sitt eget land?

Eller kan jeg fritt reise til et hvilket som helst landområde i verden og slå meg ned og *kreve* å bli inkludert i befolkningen og ha de samme rettighetene som dem fra dag en? Nei, selvfølgelig ikke. Men det synes å være en utbredt oppfatning hos mange talsmenn for stor innvandring at enhver som ønsker det, skal kunne komme til Norge og kreve inkludering og rettigheter på lik linje med nordmenn fra første stund. Er det virkelig en menneskerett?

Eller spurt på en annen måte: Kan jeg oppsøke et somalisk, iransk eller pakistansk miljø i Norge og *kreve* å bli inkludert i deres sosiale fellesskap, og *kreve* at de skal oppfatte meg som en av sine egne?

Igjen må jeg svare nei. Å bli inkludert hos andre grupper er ikke noe man kan *kreve,* men de må *frivillig* velge å inkludere meg fordi de har et ønske om det.

Dersom jeg ønsker å bli inkludert i f. eks. en somalisk sosial vennekrets i Oslo, vil jeg tro at det vil kreve at de oppfatter meg som en som aksepterer deres sosiale spilleregler og deres normer. Om jeg oppsøker et slikt miljø og tydelig bryter med deres etablerte sosiale koder, og åpent uttrykker meg nedsettende om deres levesett, kan jeg da samtidig *kreve* å bli akseptert som et medlem i deres fellesskap? Igjen: Nei, selvsagt ikke.

Inkludering krever frivillighet fra begge parter, både storgruppen, og det nye individet som ønsker inkludering. Og med det å bli inkludert følger selvsagt visse plikter. Et hvert sosialt fellesskap bygger på at medlemmene ikke bare nyter godt av alle fordelene ved å være inkludert i fellesskapet, det krever også at man innfinner seg med et visst sett med normer og er villig til å yte det fellesskapet forventer at et medlem skal yte til fellesskapet.

Det forundrer meg alltid når folk gjør seg til talsmenn for at ethvert individ har *krav* på å bli integrert i et storsamfunn, men overhode ikke har egne forpliktelser. Det går dessverre ikke noen steder i verden. Jeg kjenner ikke til noen eksempler på folkegrupper som ønsker å inkludere noen som stiller seg helt utenfor fellesskapets normer, eller som åpent utrykker seg nedsettende om fellesskapet.

Men det er visst noen som forventer det av oss nordmenn. Jeg vil si at man da krever det umulige. Integrering er en toveis prosess, hvor både det nye individet og storsamfunnet må delta med velvilje og et ønske om integrering.

Og til slutt: Dersom det bygger på primitiv tenkning at befolkningen i et område skal ha noen særretter, så må vi vel oppheve alle ordninger som er opprettet for spesielt å ivareta urbefolkningsgruppers rettigheter? Sametinget burde da øyeblikkelig nedlegges, eller hva?

"Salige er de som skaper fred"!

Det er fint at noen står opp og forsvarer ytringsfriheten. Det er også fint at noen inntar rollen som brobyggere og fredsskapere, også her i vårt eget land. Like mye som vi trenger uredde kritikere, trenger vi folk som viser at de bryr seg.

Jeg starter denne artikkelen med et av de mange vakre ordene til Jesus fra Bergprekenen. Jesus var ikke en mann som oppfordret til ufred og strid mellom mennesker. Visst var han en kompromissløs kritiker av det religiøse maktapparatet, men han talte fredens og kjærlighetens sak til sine medmennesker.

Vi har alle ulike roller i vårt samfunn. De fleste tilhører den ganske stille majoriteten, mens andre lar sin stemme lyde i offentligheten. Noen fremstår som samfunnsrefsere, som kompromissløse kritikere, eller endog provokatører. Vi trenger i høyeste grad slike stemmer, som kan fortelle oss

rett ut at keiseren ikke har klær på, og som kan provosere vår veltilfredshet, dersom den blir sløv og likegyldig.

Men vi kan ikke alle sammen gå rundt og provosere hverandre hele tiden, selvfølgelig. Da ble samfunnet en arena kun for kamp og strid mellom enkeltmennesker og mellom grupper, for ikke alle takler like godt å få sin tro eller sine synspunkter utfordret.

I Norge har vi en lang tradisjon for å tillate og akseptere et vidt spekter av ytringer. De fleste av oss tar det ikke så tungt om vi blir karikert som nordmenn, eller for vår tro. Men vi må nok se i øynene at ikke alle "nye" nordmenn har den samme tradisjonen som oss. Mange kommer fra land der frie ytringer har vært forbudt og slått hardt ned på, og særlig krenkelser av deres religion tar mange svært tungt og det opprører dem på en måte som vi kanskje ikke er så vant til her hjemme på berget.

I Norge taper man litt ansikt dersom man fremstår som alt for selvhøytidelig på egne vegne. Man blir en litt komisk figur som det blir ekstra morsomt å provosere, fordi reaksjonen ofte blir så voldsom i forhold til provokasjonen. Blant barn er man særlig utsatt for erting dersom man er utstyrt med et hissig temperament. Mange liker å tirre den som lett tar seg nær av ting. Blant barn kaller vi det gjerne mobbing.

Mange ser på reaksjonene på Muhammed-karikaturer på trykk eller i filmer blant muslimer rundt omkring i verden som temmelig hysteriske og nærmest litt latterlige. Vi er ganske uvant med slike aggressive og til dels voldelige reaksjoner på ytringer vi selv oppfatter som temmelig harmløse. Det er tydelig at det ligger et voldsomt sinne bak, som er meget lettantennelig. En liten gnist ser ut til å kunne sette hele den muslimske verden i brann.

Våre hjemlige muslimers reaksjon har vært langt mer moderat. Vel har en liten gruppe ekstremister kommet med ganske provoserende uttalelser, men det store flertallet har tatt de siste tiders islam-kritiske ytringene ganske pent. Demonstrasjonen på Youngstorget var godt innenfor ytringsfrihetens grenser, og må anses som en fullt ut legitim og legal ytring. Alle har en lik rett til å uttrykke sin mening offentlig og det må også være fullt tillatt å kreve at visse ytringer burde forbys. Det er ikke så lenge siden den norske blasfemiparagrafen ble sovende, og vi som er litt eldre husker godt hvilke reaksjoner filmer som "Jesus Christ Superstar" og "Life of Brian" avstedkom for ikke mange tiår siden. Mange kristne møtte opp for å demonstrere og vise sin misnøye med filmenes fremstilling av Jesus. Så at troende reagerer mot det de oppfatter som krenkelser av sin tro er ikke noe nytt fenomen, selv hos oss.

Dessverre virker det som om en stor gruppe muslimer i Norge føler seg mobbet på grunn av sin tro. De føler sin tro krenket og krever at

myndighetene må reagere. Det er ikke bra dersom en minoritetsgruppe ikke føler seg som en akseptert del av storsamfunnet, men føler at det er fritt frem å karikere og mobbe dem for sin tro.

Man kan gjerne mene at deres virkelighetsoppfatning er gal og at de slettes ikke blir mobbet, men tvert imot må venne seg til å tåle noe som vi alle opplever fra tid til annen; Å bli gjort narr av, karikert og latterliggjort.

Men kan det likevel være at vi kan vise overbærenhet med disse følelsene av å bli mobbet, til tross for at vi ikke deler dem, men tvert imot synes de er overdrevne? Kan vi til og med vise at vi anerkjenner deres rett til å føle som de gjør, og vise dem sympati, selv om vi ikke er enig i at de ytringene som har krenket dem bør forbys? Kan vi mene at siden dette faktisk er våre egne landsmenn, så bryr vi oss om dem og ønsker at de skal føle seg vel i vårt fellesskap?

En slik reaksjon, som viser forståelse og aksept for menneskers følelser, uten å uttrykke enighet med deres krav om sensur, betinger en evne til å forholde seg litt mer nyansert til andre mennesker, enn å enten utelukkende og fordømme deres reaksjoner som hysteriske og latterlig, eller gi dem full støtte i sine krav om forbud mot krenkende ytringer.

Man kan vise medfølelse og forståelse for andres følelser, uten å ville begrense ytringsfriheten. Og det å oppleve å bli møtt med forståelse, mildner gjerne folks vonde følelser, og minsker deres opplevelse av å stå utenfor og være mobbeoffer. Jeg har selv sett dette i mange tilfeller, der barn som har kommet til Norge med store krigstraumer og har opplagret mye aggresjon og vonde følelser, i begynnelsen kan være fryktelig sinte og nærtagende, men som i løpet av skoleårene opplever å være inkludert og akseptert, med den følgen at de faller til ro, føler seg tryggere og tilegner seg mer og mer av den norske væremåten. Med dette mener jeg selvsagt ikke at man skal overse regelbrudd og uakseptabel oppførsel, men bare at sanksjoner må følges ad med forståelse, aksept og inkludering.

Som samfunn er vi selvsagt best tjent med at alle minoriteter føler seg som en inkludert del av fellesskapet. Dersom noen føler at de står på utsiden, og at de er lovlig vilt for andres latterliggjøring, vil det føre til misnøye, aggresjon og manglende respekt for fellesskapets normer. Og innvandrere fra ulike deler av verden som har fått permanent opphold i Norge, eller har blitt norske statsborgere, kan ikke sendes ut igjen av landet. Utviklingen kan ikke reverseres. De som er her, har kommet for å bli.

Det er i alles interesse at vi bestreber oss på å skape et velfungerende samfunn uten store motsetninger, og der alle kjenner seg inkludert. Å vise medfølelse og forståelse for andres følelser, er ikke ensbetydende med knefall

for verdier vi ikke kan akseptere. Vi kan fint gå inn for å beholde vår ytringsfrihet samtidig som vi viser forståelse for andres følelser når de mener noen har misbrukt ytringsfriheten, til tross for at vi ikke nødvendigvis deler følelsene.

De brave ridderne av ytringsfriheten.

I disse dager er debattsider og aviser preget av alle de brave forsvarerne av ytringsfriheten. Selvsagt må det være lov å krenke profeten. Men når muslimer tar til motmæle, er det ikke lengre snakk om ytringsfrihet. Da er dreier det seg om utidig raseri og betenkelige holdninger, som må fordømmes.

Bondevik og Stang har fått skikkelig på pukkelen av ytringsfrihetsforkjempere fordi de har støttet muslimenes rett til å føle seg krenket, og Stang deltok sågar i en meget betenkelig markering på Youngstorget, der muslimer tok til orde for at krenkende ytringer av Muhammed og av troende muslimer bør forbys. Ved å gjøre dette legitimerer Stang aggresjon, hatefulle ytringer og uakseptable holdninger til ytringsfriheten, må vite. Noen kaller Stangs solidaritetserklæring for et knefall, og enkelte går så langt som til å mene at han legitimerer voldelige reaksjoner fra muslimer verden rundt.

Men vent et øyeblikk. Var det ikke slik at absolutt alle ytringer bør forsvares? Enhver dum, idiotisk, krenkende, sårende og nedsettende uttalelse? Jo, vel, men det pussige er at svært få av disse stolte ridderne av ytringsfriheten synes å ha oppdaget at muslimenes reaksjoner og sinne mot krenkelser av profeten faktisk også er en ytring som må omfattes av ytringsfriheten. Men nei, muslimenes ytringer er uakseptable og kun egnet til å skade ytringsfriheten. Og de nordmenn som støtter muslimenes rett til å reagere, får straks et forklaringsbehov, fordi de har sviktet ytringsfrihetens idealer. Man synes visst at en ytring som ber om en begrensning av ytringsfriheten ikke bør være beskyttet av ytringsfriheten. Et gedigent paradoks med andre ord.

Men hvem er det egentlig som svikter ytringsfriheten når de hyller retten til å krenke, mens de fordømmer de krenkedes rett til motreaksjoner? Her ligger en åpenbar inkonsekvens, og den eneste konsekvente holdningen må være å forsvare både folks rett til å krenke og folks rett til å komme med motreaksjoner.

Men det er visst ikke så gjevt å forsvare "de andres" ytringsfrihet. Mange oppfatter jo muslimene som farlige mennesker. Noen mener det i det skjulte, mens andre helt åpenlyst taler om at vi må definere muslimene som våre fiender.

Det koster lite å forsvare krenkelser av en minoritet i landet vårt. Man er på ganske trygg grunn. Støtte kan forventes av alle som har sett seg lei på «snikislamiseringen» av landet vårt. Det er visst ikke så gjevt å forsvare muslimenes rett til motreaksjoner. Skal de i det hele tatt omfattes av ytringsfriheten? Er det ikke bare umodent tull og barnslig raseri de kommer med? Kan det være noe å forsvare? Nei, den eneste rette måten å reagere mot muslimenes motreaksjoner på er ved å stå opp som en modig forkjemper for frihet og vern mot tyranni. Ellers legitimerer man aggresjon og vold. Slike farlige ytringer må selvsagt fordømmes. Disse gærne folka må lære seg å tåle krenkelser uten å komme med småhysteriske motreaksjoner. Her hos oss kan folk si hva de vil. Det vil si, så lenge det ikke er muslimer som skriker og bærer seg om krenkelser, da. Det vil vi ha oss frabedt.

Pussig at det skal være så gjevt å forsvare enkelte ytringer, mens man ser på andre ytringer som uønskede? Gjelder ikke ytringsfriheten alle i like stor grad? Hvorfor står ikke ridderne opp og forsvarer muslimenes rett til motytringer med brask og bram?

Rasisme versus krenkelser av religion.

Det har vært mange innlegg til forsvar for den absolutte ytringsfriheten og retten til å krenke andres religion i det siste. Folk som ønsker å verne religionene blir oppfattet som ytringsfrihetens fiender. Men hva med rasistiske ytringer?

Vi har jo allerede en begrensning i ytringsfriheten i og med at det er lovforbud mot å komme med rasistiske ytringer.

Det som overrasker meg, er at en del av de samme menneskene som er høyt på banen og står opp som konsekvente forsvarere av den absolutte ytringsfriheten, samtidig mener at rasistiske ytringer bør være forbudt. Er ikke det litt inkonsekvent?

Bør man ikke være mer tilbakeholden med å kritisere dem som ønsker å verne religiøse mennesker mot grove krenkelser, når man selv samtidig går

inn for en viss begrensning av ytringsfriheten ved å støtte et forbud mot rasistiske ytringer?

Personlig har jeg ikke noe ønske om å se rasisme på trykk, og er selvsagt mot enhver form for rasisme, men jeg er heller ikke noen innbitt tilhenger av ytringer som kun har til hensikt å krenke andres religion på det groveste, og som overhode ikke har noe med religionskritikk å gjøre.

Et argument som brukes, er at man ikke har valgt sin etniske tilhørighet, mens man har valgt en religion, og derfor burde det være innlysende at det ikke kan sammenlignes. Jeg er ikke enig i at det er så innlysende at det er grunn til å behandle religion helt annerledes enn "rase" eller hudfarge. Mange vil dessuten hevde at de slett ikke har valgt sin religion, det er religionen som har *valgt dem.* De har fått et religiøst kall, og opplever at de rett og slett ikke *kan* velge bort sin religion fordi det ville være som å fjerne selve fundamentet for sitt liv, ja, selve grunnen for å leve.

Jeg er tilhenger av at det må være fullt lovlig å kritisere enhver religion. Det ville være en katastrofe dersom det ved lov ble forbudt å kritisere ulike sider ved religionene som man er uenig i og gjerne vil fremme en annen oppfatning om. Men er det dermed en selvsagt ting at det skal være tillatt å fremstille Jesus eller Muhammed f. eks. som perverse seksuelle overgripere?

Jeg må innrømme at det på meg virker som det snarere enn et ønske om å være absolutt forsvarer av ytringsfriheten, er det deres politiske agenda som er styrende for enkeltes syn på ytringsfrihetens eventuelle begrensninger; De er antirasister og synes at antirasisme er en gyldig grunn til å begrense ytringsfriheten, mens de er konsekvente motstandere av all religion, og mener derfor at et ønske om å beskytte religiøse mennesker mot grove krenkelser av deres tro ikke kan være et gyldig grunnlag for begrensninger i ytringsfriheten.

Om man selv går inn for enkelte begrensninger i ytringsfriheten, bør man kanskje være noe tilbakeholdende i sine angrep på andre som også går inn for visse begrensninger, men på helt andre områder?

Jeg kan ikke se annet enn at den eneste konsekvente holdningen i ytringsfrihetsspørsmål må være at alle ytringer som ikke er oppfordring til vold må være tillatt, eller så må man akseptere at ytringsfriheten ikke er absolutt, og det må være fullt legitimt å gå inn for vern av de områdene man selv helst ser beskyttet mot krenkelser.

Selv tenderer jeg nok til å gå for det første alternativet.

Samfunnets kastrering av politiet og overvåkningstjenesten.

Både politiet og PST får meget hard medfart i 22.7-kommisjonens rapport. Jeg vil hevde at vårt samfunn selv er skyld i at disse tjenestene er blitt så lite potente. Massiv, langvarig kritikk av selv legitim overvåkning og inngripen får sine følger.

Vi lever i et samfunn hvor vi er svært opptatt at alle grupper skal få sine rettigheter og interesser ivaretatt, og ingen skal utsettes for ulovlig maktbruk eller urettmessig overvåkning. Mistanke om unødig maktbruk fra politiet, blir ofte slått stort opp i pressen, og sterke pressgrupper er svært aktive i sin kamp mot unødig maktbruk fra politiets side.

Det samme gjelder overvåkning. Gjennom flere prosesser har overvåkningstjenesten blitt gått etter i sømmene, deres metoder har blitt sterkt kritisert, og folk som har ment seg urettmessig overvåket har fått erstatning. Man kunne sågar kreve å få se sin mappe. Mange av disse personene gikk vitterlig i skrift og tale inn for at Norge skulle omveltes gjennom væpnet revolusjon, men det synes altså ikke å være grunn nok til å følge deres virksomhet.

Dette enorme fokuset og ensidige kritikken av politi og overvåkning synes å ha fått den følgen at vi har fått en overvåkningstjeneste som er bastet og bundet på hender og føtter gjennom et alt for rigid regel- og lovverk, og alt for lite tilføring av ressurser.

Og vi har fått en politistyrke bestående av tjenestemenn og- kvinner som går i notorisk angst for å gripe inn med makt, fordi de vet at deres opptreden vil bli gransket med lys og lykter i pressen i ettertid, og om det kan påvises noe kritikkverdig, så vil det smøres ut over pressens forsider i ukevis, og de vil for alltid være stemplet som overgripere og voldelige.

Jeg mener det er på høy tid at vårt samfunn tar et oppgjør med denne overdrevent kritiske innstillingen til politi og overvåkning.

22/7 viser med all tydelighet at vi trenger både en overvåkningstjeneste som fungerer, og som har de nødvendige ressurser og fullmakter til å avsløre terrorister før de slår til, og vi trenger et politi som har det nødvendige utstyr til kommunikasjon og samhandling, og som er instruert i å gripe inn på stedet, i stedet for å gjemme seg bak containere mens folk blir skutt. Men for å få et slikt politi, trenger den enkelte polititjenestemann og -kvinne, å vite at de vil bli bakket opp av samfunnet og av sine ledere, og at de ikke så og si automatisk vil bli hengt ut til spott og spe i pressen dersom de har løsnet skudd for å redde liv.

Vi får det politiet og den overvåkningstjenesten vi fortjener og legger til rette for. Vi vil alle bli beskyttet når vi blir utsatt for fare, men er vi villige til å gjøre det som skal til for å skape en tjeneste som virkelig evner å forsvare oss?

Vel, det får tiden vise...

Kan man bekjempe andres hat med eget hat?

Dette er noen prinsipielle tanker jeg gjør meg i etterkant av debatten på tre tråder som nå er stengt. Jeg skal ikke nevne den aktuelle saken med et eneste ord, da jeg respekterer at VD ikke ønsker diskusjonen videreført.

Selv er jeg tilhenger av at man bør forsøke å etterstrebe å følge visse prinsipielle linjer i sine debattinnlegg.

F eks:

-Er man for en fri debatt, bør man akseptere andres rett til å offentliggjøre innlegg med et annet innhold enn det man selv går inn for.

-Mener man at det er galt å formidle hat, avsky og forakt for sine medmennesker, bør man heller ikke videreformidle hat, avsky og forakt mot andre debattdeltagere, selv om de står langt unna en selv politisk.

-Dersom man mener at en diskusjon er uverdig og ikke burde forekomme, er det som regel smartest å la være å skrive harmdirrende motinnlegg, da det vil stimulere debatten og gi den stor oppmerksomhet.

-Er man mot intoleranse og ønsker å fremelske toleranse, er det en svært uegnet metode å opptre intolerant mot dem man mener er intolerante.

-Av og til kan det være verdt å stoppe opp når følelsene tar overhånd, og minne seg selv om at vi lever i et fritt og demokratisk samfunn der alle andre har den samme retten som en selv til stå frem med sine synspunkter.

-Når noen forsøker å opptre på en prinsipiell måte og står opp som forsvarer av det frie ord, betyr ikke det at man automatisk er tilhenger av synspunktene til den hvis rettigheter man forsvarer. Det krever faktisk litt mer å forsvare rettighetene til dem man er uenig med, enn dem man står nærme politisk.

-Hat er hat, uansett om man mener at ens eget hat har edle motiver. Det finnes ikke noe slikt som "riktig" eller "galt" hat.

-Alle kan oppleve å la følelsene løpe av med en, men personlig synes jeg det er etisk forkastelig og svært ufint dersom man går inn i en diskusjon kun med den motivasjonen å vise sin avsky og forakt overfor de menneskene man er uenig med.

Det var mine tanker etter å ha deltatt i en av de mest overopphetede debattene jeg har opplevd her på VD. Nå tar nok jeg meg en liten pause i debatten.

Maskulisme for den moderne mannen.

Hvorfor hører vi til stadighet om begrepet feminisme, men aldri om det tilsvarende "maskulisme"? Finnes det ikke?

Jeg gjorde et google-søk og fant ut at joda, på dansk wikipedia finnes en definisjon på begrepet "maskulisme":

"Formålet er således at fokusere på de positive aspekter ved at være mand og være stolt over deres rolle i samfundet og identitet som køn."

Men legg merke til at denne lille wikipedia-artikkelen kun finnes på dansk, og ikke på noen andre språk. Det betyr kanskje at det ikke finnes noe behov for et slikt begrep for å betegne det positive ved å være mann og stå for maskuline verdier? Eller for å si det på en annen måte: Er det i det hele tatt noen grunn til å være stolt av å være mann? Burde man ikke heller skamme seg på sitt kjønns vegne over all vold og overgrep som utføres av menn?

Vi kan jo stadig lese overskrifter i avisene som: "Menn som hater kvinner", "Menn som slår", "Menn som voldtar", "Menn som kjøper sex".

I vår tids medie-verden, hvor de fleste er veldig opptatt av å ikke anvende etnisk opprinnelse eller religion på en måte som virker stigmatiserende på en hel gruppe, har det noen ganger forundret meg at svært få synes å mene at det er nødvendig å ta slike hensyn til oss menn!

Hvor mange aviser ville f. eks. bruke overskrifter som: "Muslimer som hater kvinner", "Lesbiske som slår", "Jøder som voldtar", "Homofile som kjøper sex"?

Virker det særlig sannsynlig at man ville se slike overskrifter i f. eks. Aftenposten, Dagsavisen, VG eller Dagbladet? Nei, vil jeg påstå! De fleste ville vel ha oppfattet det som at man forsøkte å henge ut en hel gruppe. Og det vil

vel en tolerant og moderne avis neppe ha hengende ved seg, at de diskriminerer folk på grunnlag av religion eller etnisk tilhørighet?

Men når det gjelder menn stiller det seg tydeligvis helt annerledes. Da er det visst ikke noen grunn til å være hensynsfull! Bare å kjøre på og legge alle vanlige hensyn til side!

Så er det kanskje en grunn til det? Er det i virkeligheten sånn at vi menn har et kollektivt ansvar for alle de ugjerningene som begås og har blitt begått av andre menn? Bærer vi så og si skylden for all verdens ugjerninger begått av menn på våre skuldre?

Nei, selvsagt ikke! Enhver mann er et selvstendig individ som kun har ansvaret for sine egne handlinger og ingen annens, det være seg menns eller kvinners.

Men at det er menn som står for størstedelen av verdens ondskap, det er vel i hvert fall riktig? Hadde vi bare fått fjernet mennene, eller i hvert fall omprogrammert dem, så hadde vel garantert jorden blitt et langt fredeligere og bedre sted å være for alle parter? Tja, er nå det så sikkert?

Selv har jeg vokst opp med feminismen som en selvfølgelig del av norsk offentlighet, og noen ganger virker det som om deres definering av virkeligheten har blitt akseptert som sannheten i den offentlige medieverdenen. Menn som våger å ta til motmæle blir hurtig definert som håpløst gammeldagse og hjelpeløse individer som frykter den sterke, likestilte kvinnen.

Men hvorfor skal menn egentlig gå inn for noe som de ikke selv ønsker eller liker? Ja, det er jo et godt spørsmål. Men likevel synes det som om det store flertallet av norske menn faktisk tålmodig aksepterer "den frigjorte kvinnens" premisser. Hva kan det komme av?

Min gamle mor på 80 år mener å sitte inne med svaret. Og jeg går ut fra at hun snakker av erfaring. Svaret er at kvinnen sitter med det sterkeste pressmiddelet som eksisterer i naturen: *Hun kan nekte mannen sex dersom han ikke gjør som hun ønsker.*

Det er derfor norske menn er blitt så flinke i de tradisjonelle kvinnesyslene: De bringer og henter barn til og fra barnehagen, de støvsuger, vasker klær, handler, lager mat og tørker støv til den store gullmedaljen. Alt for å få sex!!

Undersøkelser viser tydelig at der mannen i liten grad deltar i husarbeidet blir det lite sex, mens der mannen er aktiv i de huslige syslene, belønnes han med rikelig med sex. Mange misoppfatter slike undersøkelser og hevder at mannens deltagelse avlaster kvinnen i så stor grad at hun får mer overskudd til sex, men ifølge min gamle mor, er det galt. Disse mennene som utfører lite

husarbeid lever i realiteten i en krigssone, og er under konstant blokade fra leirens lager av godsaker.

Men det store flertallet av menn bærer tålmodig den byrden det er å måtte utføre visse tjenester for å oppnå belønningen. Og at norske menn er blant verdens mest veloppdragne og hensynsfulle, burde det ikke herske tvil om! Men man blir som kjent sjelden profet i eget land, og dessverre er mange feminister av den grunnleggende misoppfatning at norske menn er temmelig håpløse. Det er vi definitivt ikke!

Men vi må visst tåle at stort sett alt som er ondt i verden defineres som et problem for menn.

Se bare f. eks. på kjøp/salg av sex. Det regnes av de fleste offentlige debattanter som en skitten og nedverdigende bransje. Men bare nedverdigende for kvinnene selvfølgelig, ikke for mennene! Mannen er gjerne en slesk og uvasket ekling som kjøper uskyldsrene og engleaktige kvinners tjenester og nedverdiger dem på det groveste. Å innse at endel kvinner faktisk velger denne inntektskilden fordi de enten liker sex, eller ikke har noe mot å gi slike tjenester passer selvsagt ikke med feministenes virkelighetsoppfatning av kvinnen som ren og uskyldig og mannen som potensielt voldelig og dyrisk.

Ser man på enkelte TV-reportasjer fra Norges hovedgate, Karl Johans gate en sen nattetime, er det sannelig ikke mye som minner om at kvinnene der er uskyldige ofre og mennene er overgripere. Man kan ikke annet enn å ynkes over den "dritings" mannen på vei hjem fra en fuktig utekveld som "overfalles" av durkdrevne sexselgere som gnir seg inntil ham, lurer hendene ned i lommer og andre tilgjengelige steder, fisker opp mobiltelefon, penger osv og kanskje klarer å støtte ham vaklende til nærmeste minibank for å ta ut tilstrekkelig penger til en "overhaling". Hvem er offeret og hvem er overgriperen her egentlig? Er han riktig uheldig ligger politiet på lur og gir ham 25000 i bot, mens hun fornøyd kan vente på neste "offer".

Men dette er selvsagt en virkelighetsbeskrivelse som en feminist aldri vil kunne godta. Og her finner hun faktisk sammen med den pietistiske og sexfornektende kristendommen, som i århundrer har holdt folks seksuelle lyster i en jernklo. Selv jomfru Maria måtte jo vernes mot mannes dyriske sex da frelseren skulle unnfanges og "Gud" selv måtte trå til ved besvangringen slik at Maria kunne beholde sin jomfrudom ren og uskjendet!

Hadde vi bare kunnet kastrere alle disse mennene så hadde sikkert verden blitt et bedre sted.... Eller om de hvert fall kunne slutte å ha lyst på sex.....

Men hva skulle kvinnene gjort da? I følge diverse sexspesialister er jo den kvinnelige seksualiteten ikke umiddelbart tilgjengelig. De som har greie på

det, kan gjøre rede for at kvinnen er avhengig av en viss oppvarming før hun er seksuelt klar, fordi hennes eget seksuelle begjær ikke er sterkt nok til å tenne seksuelt av seg selv. Hun må gis en følelse av at hun er sexy og attråverdig, og at han både begjærer og elsker henne før han kan regne med å få tilgang til henne. Og er det en oral seanse han har i tankene, må han gå ekstra varsomt til verks. Hun må betrygges om at han liker hennes dufter, at han ikke finner det ekkelt eller uestetisk, men at han virkelig vil like aktiviteten. Først da kan han regne med å få direkte tilgang til hennes godsaker.

Kanskje er det derfor mange feminister er så sinte på oss menn? Fordi de i bunn og grunn er så skremmende klar over hvor mye de egentlig trenger oss? Det kan lett vekke hat hos den som føler seg følelsesmessig avhengig av andre, men som kjemper for å bli fri! Og det er mannen som blir gjenstand for dette hat/kjærlighetsforholdet. Men heldigvis har vi tålmodighet til å bære det!

Vi får heller bære over med at vi kollektivt gjøres ansvarlig for all verdens ondskap, til tross for at de fleste av oss er gode, ansvarlige fedre og pliktoppfyllende og snille ektemenn. Det er kanskje vår skjebne? Men vi får da i hvert fall sex, og det er jo noe.....

Vurderes inngrep på guttebabyer ut fra helt andre verdinormer enn på jenter?

Hvorfor reagerer de fleste av oss med avsky mot omskjæring av jentebabyer, mens omskjæring av guttebabyer oppfattes av mange som en "gudgitt", verdifull og identitetsdannende tradisjon?

Det har foregått en omfattende mediedebatt omkring omskjæring denne sommeren. Jeg har lest mange innlegg til forsvar for denne skikken. Den forsvares gjerne med at det er en religiøs tradisjon, foreldrene må få bestemme over sine barn, det har ingen skadevirkning, og ingen land i verden har forbudt det før oss.

Mange av dem som forsvarer omskjæring av gutter hevder samtidig at de er sterke motstandere av omskjæring av jenter, som de mener er et uakseptabelt overgrep som overhode ikke kan sammenlignes med omskjæring av gutter.

Det finnes varierte grader av omskjæring av jenter, alt fra at man gjør et mindre inngrep som minner veldig mye om det som gjøres på gutter, ved at

ytre hudfolder fjernes, til at store deler av de ytre kjønnsorganene skjæres vekk og kvinnen sys delvis sammen i underlivet.

I debatten om omskjæring finnes det som regel ingen nyanser når det gjelder jenter. De fleste reagerer med avsky og vemmelse, og opplever det som et grovt og krenkende overgrep uansett graden av omskjæring. Hvorfor reagerer mange instinktivt negativt på å skjære i jenters kjønnsorgan, mens det å skjære vekk forhuden på en gutt oppleves som en fin og identitetsdannende tradisjon?

Jeg kan ikke se noen annen grunn enn at vi fremdeles er veldig snare med å identifisere jenter og kvinner med offerrollen; en slags kollektivt, ubevisste tendensen til å oppleve kvinner som uskyldige ofre for den maskuline seksualitet, som gjør at de krever en helt annen beskyttelse enn gutter og menn.

I virkeligheten er det ikke særlig stor forskjell på omskjæring i moderat form av jenter, og omskjæring av gutter, men det blir vurdert fullstendig forskjellig.

Det hevdes også gjerne at det beviselig overhode ikke finnes uheldige bivirkninger av omskjæringen, men at menn tvert imot har en stor helsegevinst av å omskjæres, og at de overfører mindre problemer til kvinnene på grunn av eventuell urenslighet.

Vel, for menn som vasker seg daglig og har en god hygiene, virker det som ganske unødvendig å måtte gå til et så drastisk skritt å skjære vekk forhuden for å beskytte kvinnen mot bakterier fra mannens kjønnsorgan. Kanskje man kan oppnå minst like god effekt av å drive opplysningsarbeid for viktigheten av at menn er nøye med hygienen? Jeg ville tro at underlivshygiene er tilsvarende viktig for kvinner som for menn.

Men er det virkelig sant at omskjæring av gutter ikke har *en eneste* ulempe? Det tviler jeg meget sterkt på. Huden på penishodet er uhyre tynn og følsom, og forhudens funksjon er å beskytte denne aller mest følsomme delen av mannens kropp. Når forhuden fjernes, sier det seg egentlig selv at huden på penishodet blir fortykket og får nedsatt følsomhet, fordi det ubeskyttede penishodet vil gnisse mot undertøyet. Det er omtrent som når man driver med hardt arbeid med hendene. Huden blir tykkere og mindre sårbar.

Nyere undersøkelser fra Danmark viser at menn som er omskåret melder hyppigere om seksuelle problemer enn menn som ikke er omskåret. Og de omskårne mennenes problem er, ikke overraskende, at de har problemer med å få orgasme. Det er en ganske innlysende effekt av at deres penis har nedsatt følsomhet fordi huden er fortykket og herdet. Det kan ikke herske tvil om at effekten av omskjæring av gutter er nedsatt lystfølelse og følsomhet i penis. Praksisen med omskjæring nedsetter for alltid deres evne til full seksuell

nytelse, og er dermed et alvorlig inngrep overfor deres rett til å ha et fullverdig og tilfredsstillende seksualliv som voksne.

Og det er ikke bare de omskårne mennene som melder om seksuell problemer. Det gjør også deres partnere. Kvinnene til omskårne menn klager langt hyppigere på smerter under samleiet enn kvinner som har partnere som ikke er omskåret. Det sier seg også egentlig selv, at en mann som har hard og fortykket hud på penis, og som opplever nedsatt lyst, vil kunne påføre sin partner smerter, både på grunn av den fortykkede huden og at han må ha langt kraftigere og mer langvarig stimuli for å kunne oppnå orgasme.

I mine øyne burde omskjæring av guttebarn forbys så snart som det er praktisk mulig. Det er et helt uakseptabelt inngrep i en frisk guttekropp, som utsetter gutten for risikoen for å få seksuelle problemer som voksen, og hindrer ham i å kunne ha et fullverdig seksualliv. At mange kan melde om at de som er omskåret har et utmerket seksualliv, kan ikke tjene som argument så lenge et stort antall får problemer.

Dessuten oppstår det ikke sjelden komplikasjoner under inngrepet, og jeg antar at de fleste fikk med seg at en norsk guttebaby døde etter omskjæringen tidligere i år. Så vidt jeg har oppfattet er dødsfallene på verdensbasis oppe i hundretalls som følge av komplikasjoner ved omskjæring. Disse guttenes død er helt unødvendig, spør du meg.

Omskjæringen ser ut til først og fremst å tjene foreldrenes ønske om å føre videre deres tradisjoner og være tro mot sine forfedres religiøse praksis. Dette ønsket mener jeg klart må vike for de små guttebabyenes rett til å slippe et unødvendig og risikofylt kirurgisk inngrep.

Foreldreretten er ikke absolutt i vårt samfunn. Det å være foreldre er regulert av vårt samfunns lovgivning. Det er ikke lov å slå sine barn, og det er ikke lov å skade dem gjennom vanskjøtsel eller krenkende og skadelig behandling. Jeg mener helt klart at omskjæring er et inngrep som ikke tjener guttebabyenes interesser, men som kun tjener foreldrenes. Og i konflikten mellom foreldrenes ønske om å opprettholde en tradisjon som potensielt kan føre til skader og problemer for deres gutter som voksne, må selvsagt foreldrenes ønsker vike, og guttenes rettigheter komme først.

At Norge i så fall blir det første landet i verden som forbyr omskjæring av gutter, er selvsagt heller ikke et vektig argument mot et lovforbud. Er omskjæring et uakseptabelt inngrep, så har det intet å si om det er tillatt andre steder. Det samme gjelder argumentet om at mange foreldre da vil gjøres til lovbrytere, eller vil få guttene omskåret i det skjulte eller dra utenlands for å foreta inngrepet.

Vi har mange lover i Norge som brytes eller omgås stadig vekk, men vi fjerner ikke en lov av den grunn, dersom den er godt begrunnet.

Særlig i vårt samfunn, der vi er svært stolte av at vi er verdens mest likestilte land burde vi vise denne likestillingen i praksis og se i øynene at omskjæring av guttebabyer er et like uakseptabelt inngrep som omskjæring av jentebabyer. Og det er det ytterst få som forsvarer. Det vi ikke tolererer av inngrep overfor friske jentebabyer, burde vi heller ikke utsette våre guttebabyer for.

Omskjæring av jenter praktiseres først og fremst i muslimske, uutviklede og fattige land. Det koster ikke særlig mye å vise avsky overfor og forby slike inngrep. Kadra og de andre jentene som førte en høyprofilert kamp mot omskjæring av jenter, ble meget fortjent mediehelter i vårt land. Det krever langt større grad av politisk mot og integritet å forby tilsvarende inngrep mot gutter, når slike inngrep også praktiseres av våre venner i f. eks. USA og Israel. Men politisk feighet er ikke noe nytt fenomen. Det har eksistert til alle tider.

Omskjæring og erstatningansvar.

Hvordan vil norske myndigheter stille seg til eventuelle fremtidige søksmål og krav om erstatning fra menn som har blitt omskåret av norsk helsepersonell med norske myndigheters velsignelse og som opplever store ulemper som en følge av inngrepet?

Jeg tenker med skrekk og gru på forslagene om at friske guttebabyer skal bli omskåret på norske sykehus.

Det er et irreversibelt operativt inngrep som er fullstendig unødvendig, og overhode ikke er i guttebabyens interesse.

Jeg vil mene at disse guttebabyene vil ha en svært god sak dersom de opplever ulemper, skader eller ødelagt seksualliv som voksne. Dersom man begynner å motta større mengder erstatningskrav, tenker jeg praksisen ganske hurtig vil bli stanset.

I mine øyne burde det være straffbart for norske leger og annet helsepersonell å utføre omskjæring på guttebabyer i alle andre tilfeller enn der det vurderes som medisinsk nødvendig på grunn av for trang forhud.

Omskjæring må anses å være et så alvorlig inngrep i et menneskes integritet at det ikke burde tillates utført på babyer eller barn, men kun på voksne menn over myndighetsalder som selv ønsker å bli omskåret. Med de knappe ressurser vi har i helsevesenet burde dette overhode ikke være noen oppgave for det offentlige helsevesenet, men for private klinikker, der man må betale for tjenesten.

Så vidt jeg vet kan ingen andre kreve av vårt helsevesen å få utført operasjoner som overhode ikke har noen medisinsk begrunnelse. Slik bør det også være med omskjæring.

Omskjæring av små babyer, det være seg gutter eller jenter bør behandles på helt lik måte; nemlig forbys.

Min svigerfamilie er permanent utestengt fra "Det Norske Hus".

Min kones foreldre og søsken kan kun komme på tidsbegrensede besøk til oss. Først må de gjennom en omfattende søkeprosess, hvor det stilles høye krav til sannsynlighetsbevis for at de ikke har tenkt å bli i Norge.
Dette kommentaren er inspirert av en av de sist publiserte innleggene som maner til større omtanke for mennesker i andre land enn Norge, og større vilje til å se på alle verdens fattige og nødlidende som en del av vårt ansvar.

Artikkelforfatteren spør retorisk om hvem som skal få bo i "Det Norske Hus".

Jeg er selvsagt enig med henne i at vi som bor i den rike del av verden har et ansvar for å bidra på de måter vi kan for å avhjelpe nøden i verden. Men jeg må innrømme at når debatten kommer inn på hvem vi skal ta imot hit til vårt land, og de veldig innvandringsvennlige debattantene hevder at norsk asyl- og innvandringspolitikk er ekskluderende og rasistisk, så er det tydelig at de mangler en del perspektiver.

Vi som er gift med en person med utenlandsk opprinnelse utenfor Schengen, befinner oss i den situasjon at vår svigerfamilie, våre barns besteforeldre, og onkler, tanter osv. er permanent utestengt fra å bo i "Det Norske Hus". Selv om jeg skriftlig kan garantere at mine barns besteforeldre ikke skal ligge det norske samfunnet til last, og lover å forsørge dem, kan de bare komme på

tidsbegrensede besøk til oss i Norge, og har jeg for lavt inntekstgrunnlag, er det automatisk avslag.

Mine barns tanter blir behandlet som om de er lovbrytere som har tenkt å lyve seg til et liv i Norge, og må føre bevis for at de ikke har planer om å unndra seg hjemreise. Kan de ikke dokumentere studieplass, arbeid i hjemlandet e . l. anses det som sannsynlig at de har planer om å forsøke å omgå innvandringslovene og komme til Norge for å gifte seg, og at de ikke har planer om å returnere. Da blir det automatisk avslag på visumsøknad.

Det er en ganske snodig og ikke særlig hyggelig opplevelse for en nordmann å oppleve at ens kones eller ektemanns familie behandles som mistenkelige personer og potensielle forbrytere. Og når debatten herjer som verst i mediene om hvorvidt mennesker fra Schengen-området skal ha rett til å komme til Norge uten penger, uten jobb og uten mulighet til å forsørge seg, og fritt kan slå opp telt hvor som helst, må jeg innrømme at jeg føler at det norske samfunnet ser ut til å prioritere noen utlendingers rettigheter på bekostning av andres.

Det er en ganske trist situasjon å oppleve at min kones familie anses av Norge for å være uønskede og mistenkelige personer. Det er særlig underlig å ha en uønsket og utestengt svigerfamilie når man ser svært aktive pressgrupper arbeide for at "alle" andre grupper skal få adgang til Norge.

Det er visst ikke så mange som vet om at vi er en raskt voksende gruppe nordmenn som har en svigerfamilie som er permanent utestengt fra "Det Norske Hus"?

Kanskje det kan være et nyttig perspektiv når man debatterer som heftigst, å vite at vi i Norge faktisk behandler våre egne landsmenns familier langt, langt strengere enn alle innvandrere til Norge fra Schengen?

Men det er kanskje ikke så farlig med denne typen "rasisme", som rammer hvite nordmenn og deres familier?

Ja til meningsmangfold!

Jeg vil gjerne komme med en hyllest til den åpne debatten og det brede meningsmangfoldet her på VD.

Et åpent demokrati kjennetegnes ved at alle kan få publisere sine ytringer så lenge de holder seg innenfor norsk lov, og faktum er jo at all debatt ville

forstumme dersom alle var enige eller visse ytringer ble sensurert, slik at bare ett bestemt syn ble representert.

Må innrømme at jeg er svært lite glad for og faktisk litt redd for antydninger om at enkelte ytringer er å anse som uønsket søppel, så lenge de uttrykker et syn som noen står for.

I det offentlige ordskiftet er vi helt avhengig av den dynamikken som oppstår i skjæringspunktet mellom ulike samfunnssyn og ulike oppfatninger av hvilken utvikling vi ønsker.

Det er som i en stor bedrift. Man er helt avhengig av såkalte "varslere" som tør å si fra om at noe ikke fungerer, selv om ingen ønsker å høre deres mening, og selv om ledelsen og maktgrupper ønsker å bekjempe deres ytringer.

Jeg er også helt uenig i at noen samfunnssyn er noe mer "oppkonstruerte" enn andre. Menneskenes ulike temperament og frie tanke og vilje medfører nødvendigvis at vi oppfatter virkeligheten ulikt. Ingen har egentlig noen kompetanse til å avgjøre hva som er den mest korrekte og komplette virkelighetsforståelsen, fordi vi alle bare er i stand til å oppfatte visse deler av den.

Den komplette oversikten finnes kun hos Gud, mens vi andre opplever brokker av den uhyre komplekse virkeligheten.

La meg også legge til at det synes som om det er de mest ekstreme på den ene ytterkanten som gjerne skriker opp om at folk på den motsatte fløyen er ekstreme. Den ekstremt venstrevridde roper nazist og rasist selv mot moderate høyreorienterte ytringer, mens den høyreekstreme roper kommunisme og landssviker selv mot ganske moderate venstreorienterte ytringer.

Jo mer ekstrem, jo mer oppfatter man andre som ekstreme.

Jeg priser meg lykkelig for at jeg lever i et samfunn, der det er høyt under taket for kritiske ytringer. Og fri å bevare meg vel dersom noen på ytterkantene skulle få lov til å definere hvilke ytringer som er uønsket.

Jeg blir litt skeptisk når noen tilkjennegir at andres ytringer ikke bør ha livets rett, og ikke er annet enn søppel. Vær heller glad for at de eksisterer, slik at du kan profilere deg som en motsetning til de ytringene du er uenig i.

Og så kan debatten og ordskiftet vise hvem som får lesernes sympati.

Takk Gud for at Du har skapt og elsker meningsmangfoldet hos menneskene, og ikke krever eller forventer at vi alle skal tenke likt!

Hvorfor er det helt stuerent å argumentere for at palestinerne bør få egen stat, mens det er reaksjonært og litt rasistisk å argumentere for nasjonalstaten generelt?

Er det flere enn meg som synes det er en viss inkonsekvens når mange mener Israel begår folkerettsbrudd når ikke palestinerne får tilbake sitt eget land, mens de samme ofte reagerer svært negativt på all form for nasjonalisme i andre sammenhenger?

Mange nordmenn er svært kritiske til Israel fordi palestinerne ikke får tilbake sine landområder og kan opprette sin egen stat. I denne konflikten er det altså helt stuerent og politisk korrekt å argumentere for nasjonalstaten. Man mener at det er et helt legitimt og riktig krav at palestinerne som folkegruppe skal ha sitt eget land, og at de bør ha rett til å styre seg selv, og opprette alle de nasjonale institusjoner som hører med til det å være et selvstendig land.

I Israel/Palestina-konflikten synes det altså som om de fleste er enige om at nasjonalstaten er et gode og en nødvendighet for at det kan bli fred og rettferdighet.

Men gjelder de samme argumentene dersom man anvender dem i andre sammenhenger? Dersom man f. eks. mener at det beste for å opprettholde fredelige tilstander i Europa er at ikke store folkegrupper innvandrer til vår del av verden, fordi det lett kan oppstå konflikter mellom folkegrupper, når de blandes i ett og samme land?

Nei, argumenterer man slik, blir det straks oppfattet som rasistisk, reaksjonært, og mange vil reagere med avsky, og sammenligninger med Nazityskland og jødeutrydning vil poppe opp.

Dette selv om man ikke begrunner sin innvandringsmotstand med at noen raser står over andre, eller at enkelte religioner er mer primitive enn andre, men kun henviser til historien, som ganske tydelig viser at ulike etniske grupper oftest vil ha store problemer med å leve fredelig sammen i ett og samme land. Det ender ofte med at det oppstår konflikter fordi det synes å ligge i menneskets natur at man ikke ønsker å styres av andre folkegrupper, men av sine egne.

Selv mener jeg man skal møte alle andre mennesker med den samme respekt og toleranse, og jeg har overhode ikke noe imot noen spesielle etniske grupper eller religioner, så lenge menneskene er fredelige og ønsker å leve i fredelig sameksistens.

Men man kan jo ikke unngå å se rundt seg i verden, at det synes som om den enkleste veien til fred, er at folk får leve i sine egne land? Og i tilfelle Israel/Palestina er det jo helt stuerent å gå inn for akkurat det; At de får hvert sitt land å bestemme i og praktisere sine kulturelle og religiøse aktiviteter i fred uten undertrykking.

Hvorfor er det så stor skepsis til alle former for nasjonalisme og det å elske sitt land blant mange? Er det frykten fra nazismens herjinger som fremdeles styrer mange folks oppfatning?

Hva vil skje om palestinerne får sitt eget land, og at det viser seg at den palestinske nasjonalismen blomstrer, og de viser for all verden at de elsker sitt land, føler sterk nasjonalistisk patriotisme og gjerne vil dø for sitt land. Vil alle som nå støtter dem snu om å begynne å betrakte dem som suspekte nasjonalister?

Det får jo tiden vise. Det som synes åpenbart for meg, er at det synes å være politisk akseptabelt å argumentere for at alle bør ha sitt eget land i enkelte sammenhenger, men suspekt og rasistisk i andre sammenhenger.

Dersom man var helt konsekvent, burde man ikke heller gå inn for at palestinerne ble tatt opp som borgere av Israel, og at de levde i fredelig sameksistens med israelerne i Israel?

Eller man burde akseptere at de samme grunnene som taler for en tostatsløsning i Midt-Østen må være legitime argumenter også i andre diskusjoner, f. eks. om innvandring.

Selv er jeg tilhenger av vår nåværende innvandrings- og flyktningpolitikk. Vi bør hjelpe folk i nød, når deres liv er truet fordi de har kjempet for sitt folks frihet mot undertrykking. Men jeg er ikke tilhenger av at store folkegrupper flyttes fra sitt hjemland til helt andre deler av verden. Store flyktningestrømmer bør hjelpes så nær sitt eget hjemland som mulig, slik at de kan returnere så snart forholdene tillater det.

Ikke fordi jeg ser ned på andre, men fordi jeg tror det vil fungere best for alle parter i det lange løp.

Registrering av "judaser" og "landssvikere".

Norsk Folkeparti-politikeren, Oddbjørn Jonstad lager lister på nettet over personer han betegner som bl a "judaser" og "landssvikere". Selv er jeg ført opp som "landssviker".

Det kan kanskje interessere andre lesere av VD at det finnes et nettsted som kaller seg www.webkontorene.no som har en særdeles anonym forside. Men klikker man seg videre på websiden, viser det seg at det bak den intetsigende forsiden skjuler seg en slags registreringsbase, der Norsk Folkeparti-politikeren, Oddbjørn Jonstad, morer seg med å lage lister over dem han oppfatter som samfunnsfiender og landssvikere.

Selv er jeg ført opp på listen over "landssvikere", http://www.webkontorene.no/Landssvikere.html der Jonstad skriver følgende:

L A N D S S V I K E R E

MANGE PERSONER I NORGE ER IKKE SITT ANSVAR BEVISST - DE BÅDE DIREKTE OG INDIREKTE STØTTER OPP UNDER EN ØKT INNVANDRING OG ISLAMISERING AV LANDET. DETTE ER Å SVIKTE SITT LAND.

GJØR DITT YTTERSTE FOR AT DISSE PERSONENE IKKE SKAL VINNE FREM MED SINE SYNSPUNKTER - ELLER FÅ NOEN INNFLYTELSE PÅ SAMFUNNSUTVIKLINGEN. NEDENFOR ER NOEN AV DEM ANGITT:

PERSONER SOM STØTTER INNVANDRING, ISLAMISERING OG SENSUR

Se også: www.riksrett.no

Ansvarlig for denne siden er Oddbjørn Jonstad: odojo@online.no

Jeg skal altså etter sigende støtte "innvandring, islamisering og sensur". En ting er å lage lister over personer man oppfatter som farlige for samfunnet, en helt annen ting er det tydeligvis å ha evner til å forstå hva folk egentlig står for. Jonstad bygger sin utvelgelse av meg på et sitat fra en artikkel jeg i sin tid på www.nyemeninger.no og det litt komiske er at artikkelens innhold egentlig er det motsatte av det Jonstad har klart å oppfatte.

Jeg oppfordrer slett ikke til islamisering eller sensur, og er egentlig ganske kritisk til mange sider ved norsk innvandrings- og flyktningpolitikk, ikke fordi jeg har noe imot utlendinger, men fordi jeg synes vår politikk i alt for stor grad har vært lite gjennomtenkt, med den følgen at vi ikke har hatt godt nok mottaksapparat, og ikke vært gode nok til å sørge for at de vi tar imot faktisk blir en integrert del av samfunnet.

Jeg skiller altså svært tydelig mellom den politikken som ligger til grunn for inntaket av asylsøkere, som jeg mener bør være streng, konsekvent og rettferdig, og mellom hvordan vi faktisk tar imot flyktningene, der jeg mener vi må være humane, tolerante og imøtekommende. Politikken har dessverre i alt for stor grad vært preget av en slags "la skure og gå"-holdning, der mange flyktninger har blitt sittende i årevis på mottak, for deretter å bli overlatt til seg selv, mens de åpenbart trenger hjelp og støtte.

Men disse poengene har gått Jonstad hus forbi. Det å være talsmann for at vi må gi en human mottakelse til dem vi tar inn i vårt land, kvalifiserer altså til betegnelsen "landssviker", og er ensbetydende med at man er tilhenger av "islamisering og sensur".

Vel, vel, virkeligheten er at jeg er en konsekvent talsmann for meningsmangfold og retten til å komme med alle mulige slags ytringer, så lenge de holder seg innenfor norsk lov.

Og jeg mener det burde være en plikt for alle innvandrere å respektere norsk lov, og å ha som hensikt å bli fullverdige medlemmer av det norske samfunnet.

Noen trenger å ha fiendebilder og mennesker de kan sette i bås, for deretter å hate dem. Noen har innvandrere som fiender, noen har innvandringsvennlige personer, mens atter andre har mer eller mindre reelle "rasister" som sine fiender. Selv ønsker jeg ikke annet enn fred, toleranse, vennlighet og mangfold.

Det gjør meg altså til en "landssviker" i noens øyne.

Men ta en titt på de ulike listene. Kanskje står også du oppført på en av dem.

HL-senterets rapport og faren for å konstruere opp fordommer.

HL-senterets rapport om nordmenns holdninger til ulike minoritetsgrupper er etter min mening fordomsfull og overforenklende. Den unnlater å drøfte om folks holdninger bygger på uvitenhet eller innsikt i virkeligheten.

Antirasistisk senter bruker rapporten for alt den er verdt, og konkluderer med at rapporten avslører at nordmenn gjennomgående er særdeles fordomsfulle og rasistiske mot alle minoritetsgrupper. En slik overfladisk konklusjon viser hvor galt det kan bære av sted når man leser tallene uten å reflektere over om folks svar bygger på uvitenhet og fordommer, eller om de faktisk bygger på sunn skepsis og innsikt i de faktiske forhold.

Svært lett å misbruke statistikk

Det er svært enkelt å lage spørsmål som gjør at man får akkurat de svarene man ønsker seg. Ofte viser ikke tallene det de utgir seg for, men er egentlig svar på helt andre spørsmål enn det spørsmålsstilleren innbiller seg.

For å avsløre om folk har fordommer mot spesielle grupper, har spørsmålsstillerne i HL-senterets undersøkelse blant annet spurt folk hvordan de stiller seg til en del stereotype oppfatninger om spesielle grupper.

Dersom svareren bekrefter at han/hun slutter seg disse stereotypene, viser det at han/hun er fordomsfull. Det høres jo tilforlatelig ut? Eller hva?

Mitt svar er at dette overhode ikke forteller noe som helst om personen virkelig er fordomsfull. Det sier utelukkende noe om hvordan svareren stiller seg til de mest utbredte oppfatningene om en gruppe mennesker.

For å avgjøre om folk er fordomsfulle, må man undersøke om stereotypene som folk tilslutter seg er fordomsfulle.

For å avgjøre om det er utrykk for fordomsfullhet når folk slutter seg til en utbredt oppfatning, krever det en grundig drøfting og undersøkelse om hvorvidt den utbredte oppfatningen virkelig er en fordom, eller om den bygger på faktisk eksisterende og reelle forhold.

Et eksempel:

Jeg vil undersøke om folk er fordomsfulle mot somaliere, og velger HL-senterets metode.

Jeg velger følgende "stereotype oppfatninger" om somaliere:

1. Somaliere kommer dårlig ut på kriminalitetsstatistikker.

2. Somaliere faller i stor grad utenfor arbeidslivet i Norge.

3. Somaliere lever i stor grad på trygd.

Jeg stiller spørsmålene til en utvalgt gruppe nordmenn, og får til svar at størstedelen av de spurte bekrefter at de mener de "stereotype oppfatningene" er riktige.

Konklusjon: Nordmenn flest er skremmende rasistiske, fordomsfulle og preget av fremmedfrykt. Eller?

Et skoleeksempel på feilslått spørsmålsstilling, og jeg mener den i høy grad rammer HL-senterets undersøkelse. De "stereotype oppfatningene" i mitt eksempel, er nemlig ikke fordommer overhode, de bygger på de faktiske forhold, og er statistisk bevisbare. De er altså det motsatte av fordommer og stereotype misoppfatninger.

Så den riktige konklusjonen på min undersøkelse burde være at nordmenn i stor grad bygger på virkeligheten i sin oppfatning av somaliere. (La meg understreke at dette ikke rammer hver enkelt somalier, fordi det også finnes en stor gruppe blant dem som er godt integrert i det norske samfunnet. Men statistisk sett er de dessverre den gruppen som kommer dårligst ut).

Med dette vil jeg ikke påstå at alt det som fremsettes som "stereotype oppfatninger" i HL-rapporten faller i samme kategori som mine eksempler, min kritikk går mer på at de unnlater å drøfte, reflektere over og undersøke om de "stereotype oppfatningene" de anvender i sine spørsmål virkelig er fordommer, eller om de faktisk er ganske nærme sannheten.

Og fordi de ikke kan dokumentere at oppfatningene er gale og fordomsfulle, kan man heller ikke trekke den konklusjonen at folk er fordomsfulle når de tror på dem.

Et eksempel på en "stereotyp oppfatning" som bukes i rapporten, er at amerikanske jøder har for stor innvirkning på amerikansk utenrikspolitikk. Er dette en fordom? Jeg kjenner ikke til amerikansk politikk i detalj, men har da vitterlig hørt nyhetsreportere ofte snakke om den jødiske pressgruppen, som en gruppe velgere en amerikansk president er nødt til å ta hensyn til på grunn av deres store antall. Er også nyhetsreporterne fordomsfulle?

Giftemål og foreldrenes ønsker om at det skal gå sine barn vel.

Et annet forhold som anvendes for å avsløre folks holdninger til ulike minoritetsgrupper, er om de ville mislike dersom en person med minoritetsbakgrunn ble inngiftet i sin familie. Og dersom man vil mislike det, så er det ensbetydende med negative holdninger til gruppen.

Ja, mon det? Her trekker man også konklusjoner på særdeles sviktende grunnlag. Alle undersøkelser vedrørende ekteskap mellom mennesker som har store ulikheter når det gjelder sosial bakgrunn, religion, etnisk opprinnelse osv., viser at de får en del tilleggsutfordringer i sitt ekteskap, som kan være utrolig krevende.

Det betyr ikke at slike ekteskap er dømt til å mislykkes, eller at de automatisk blir problematiske. Men de får en god del tilleggsutfordringer i forhold til mennesker som gifter seg med en med omtrent samme bakgrunn. Jeg taler her både av egen erfaring, og bygget på undersøkelser.

Når folk flest helst ser at deres sønner og døtre helst gifter seg med en med omtrent samme bakgrunn som dem selv, kan det overhode ikke tas til inntekt hverken for fordomsfullhet eller rasistiske holdninger til bestemte grupper. Det kan like gjerne bunne i sunn skepsis mot et uheldig giftemål, og rett og slett i omsorg for sine barn.

Når mange svarer at de ikke ønsker at en f. eks. fra romfolket skal inngiftes i sin familie, må man ta i betraktning at romfolket generelt har hatt meget store problemer med å bli integrert i det norske samfunnet, med faste boliger, fast arbeid, skolegang for barna osv. Dette forholdet er uhyre komplisert, og i Oslo har man opp gjennom årene brukt store summer på velmente, men mislykkede forsøk på å hjelpe dem med integreringen.

Å hevde at det er uttrykk for fordomsfullhet når nordmenn er skeptiske til at å få en representant fra romfolket inngiftet i sin familie, er direkte fordomsfullt og uttrykk for en grov overforenkling av de faktiske forhold.

HL-undersøkelsen avslører: Alle har en viss skepsis til enkelte grupper

Det er høyst menneskelig å ha visse sympatier og antipatier. Enkelte ihuga "antirasister" påstår riktignok at de liker alle grupper, men kommer man nærmere inn på dem, viser det seg så godt som alltid at også de har visse grupper som de har en innebygget antipati mot. Antirasistene har ofte sine egne antipatier, uansett hvor mye de forsøker å benekte det. I debatter viser mange av dem alle de samme trekkene som dem de kritiserer: Dømmesyke, fordomsfullhet mot enkelte grupper og ofte aggressive holdninger - særlig mot dem de mener har foraktelige holdninger.

Som om det er riktig å hate dem som hater. Hat er hat uansett hvor gode motiver man har.

Rapporten viser, så vidt jeg kan se f. eks. at antisemittiske holdninger er mest utbredt blant dem som samtidig er meget kritiske til Israel. (Dersom man godtar rapporten på dens egne premisser).

Det vil altså være større sjanser for å finne antisemittisme hos dem som er overdrevent kritiske til Israels politikk.

Det burde ikke overraske noen.

Venstrevridde vil være skeptiske til høyrevridde.

Høyrevridde vil være skeptiske til venstrevridde.

Rasister vil være skeptiske til antirasister.

Antirasister vil være skeptiske til rasister.

Man finner det samme over alt. Og etter hva jeg har sett av tidligere undersøkelser, så finner man *enda større skepsis* mot majoritetsbefolkningen i mange innvandrergrupper, enn man finner skepsis mot minoritetsgruppene i majoritetsgruppen.

Jeg etterlyser, på samme måte som HL-rapporten, flere undersøkelser i ulike innvandrergrupper for å komplettere bildet av hvordan ulike folkegrupper stiller seg til hverandre i det norske samfunnet.

Alle undersøkelser til nå tyder på at den norske majoritetsbefolkningen er tolerant og inkluderende langt utover det man finner i andre grupper, og i langt høyere grad enn i nesten alle andre land.

Det er det faktiske forhold, til tross for at f. eks. Antirasistisk Senter synes å være talsmenn for at nordmenn generelt er fordomsfulle, rasistiske og forutinntatte.

Hva ønsker de egentlig å oppnå?

Ensidige reaksjoner mot Anfindsen avslører medienes holdning.

Anfindsen pekte på faren ved at storsamfunnet undertrykker visse meninger. Journalistenes ensidige avvisning av hans vitnemåls relevans bekrefter Anfindsens hypotese.

Jeg har intet forhold til Anfindsens meninger fra før av, og har aldri besøkt hans webside, men hørte på mesteparten av hans vitneprov i retten i dag, og hørte også på de journalistiske vurderingene som ble gjort i etterkant, av journalistene Harald Stanghelle og Magnus Takvam på NRK 1.

Jeg har hørt disse journalistene vurdere tidligere vitneprov, der vitnet har fått fremføre temmelig personlige og svært ensidige påstander om hva høyreorienterte mennesker står for; at hvite skal herske over svarte, rike skal herske over fattige osv., hat mot minoritetsgrupper osv., som om dette kjennetegner hele gruppen av innvandrerkritiske mennesker. Såvidt meg bekjent er det like vanlig å uttrykke at man ikke har noe som helst motstand mot innvandrere som sådan, man ønsker bare at de skal forbli i sine egne land.

Det er noe helt annet enn å mene at hvite skal herske over fargede.

Slike innlegg ligger tydeligvis tett opp til journalistenes egne meninger, for de blir alltid kommentert med velvilje og vennlig refleksjon, som om premisset er at alt vitnet har sagt er et udiskutabelt faktum.

Overfor Anfindsens innlegg var tonen fullstendig annerledes. Der journalistene ellers er reflektert og vennlig innstilt, ble Anfindsens innlegg så og si ensidig avvist som irrelevant, uten poenger og uten betydning. Aftenpostens Harald Stanghelle var vel den som mest hovmodig avviste alt Anfindsen sto for ved å påstå at hans *eneste relevante poeng* var at han hadde hevdet at Breivik i hans øyne ikke fremstår som psykotisk.

Til og med dommeren viste sin tydelige misbilligelse med Anfindsens vitnemål, ved å avbryte ham med påstanden om at retten ikke var interessert i hans personlige meninger. Hvorfor hadde han da i det helle tatt fått tillatelse til å vitne? Og hvorfor fikk aktoratets vitner dagene i forveien, som tilsynelatende ønsket å bevise at all innvandringsmotstand utelukkende skyldes nedsettende menneskesyn, rasisme og ondskap snakke uhindret og fremlegge synspunkter som i aller høyeste grad må sies å være egne meninger?

En av rettens aktører hevdet med patos og et fortørnet og moralsk indignert ansiktuttrykk, at han ikke ville stille et eneste spørsmål til vitnet, helt bevisst fordi han ikke ønsket å gi vitnet mer taletid. Og en av bistandsadvokatene var i harnisk og kalte vitnemålet i ettertid for en krenkelse.

Hva er det som gjør at både aktørene i retten og journalistene ikke ønsker å ta i Anfindsens meninger med ildtang, men nærmest behandler ham som en spedalsk som ikke fortjener at hans oppfatninger skal omtales med respekt?

Tja, si det. Det bør være verdt å merke seg at Anfindsen er sterkt kritisk til maktapparatet og pressen. Et viktig poeng hos ham er at spesielle meninger har blitt undertrykt i mediene, og at det er en av grunnene til at mistilliten til demokratiet har fått vokse i enkelte marginale miljøer. Denne mistilliten kan, ifølge Anfindsen, i enkelte miljøer gi grobunn for ekstremisme og ytterliggående synspunkter, og i enkelte ekstreme tilfeller til forsvar av voldelige handlinger.

Jeg mener det er ganske klart at journalistenes ensidige avvisning av disse synspunktenes relevans er en form for unndragelse av eget ansvar, og hvilken journalist ønsker at det skal etableres som et faktum at deres egen unnfallenhet og ensidighet kan ha stimulert til etableringen av ytterliggående grupperinger? Selvsagt vil enhver journalist kategorisk avvise at de selv har noe ansvar for at enkelte føler at det ikke er plass til deres meninger i offentligheten.

Anfindsen har et meget godt poeng når han hevder at pressen ikke har vært maktkritisk i innvandringsspørsmål, den har tvert imot vært maktens forlengede hånd, og bevisst tatt innvandrertilhengernes synspunkt, og systematisk motarbeidet alle som ønsket en åpen debatt om innvandring fra dag en.

De eneste tilfellene der pressen er maktkritisk, er når de hevder at asylpolitikken er for streng. Da er de på banen som pressgruppe for en mer liberal asylpraksis. Når det gjelder å stramme inn og være mer konsekvent, vil du aldri se en journalist stå for dette i dagspressen. De er så godt som alltid mot en slik utvikling.

Det er absolutt grunnlag for å hevde at pressen har sviktet sin rolle. Den har underlagt seg makten og etablissementet, og spilt på lag med dem for å holde visse folkelige meninger nede.

Og selv om man er uenige i disse synspunktene, kan det virkelig være helt irrelevant å gå inn i selve denne problemstillingen på prinsipielt grunnlag når man skal forsøke å finne årsakene til radikaliseringen av Breivik?

Det synes som om man helst ønsker å finne forklaringen i sykelige og ondskapsfulle menneskesyn, og helt se bort fra samfunnsmessige forhold. Pressen, etablissementet, politikere og journalister ønsker selvsagt å toe sine hender og fraskrive seg ethvert ansvar for at enkelte grupper med spesielle synspunkter føler seg utestengt fra den offentlige debatt.

Anfindsen hadde også mange andre interessante temaer i sitt vitnemål. Og hans synsvinkel var å påvise hvorfor noen synes å ha mistet tilliten til demokratiet fordi viktige opplysninger om innvandring er blitt fortiet, benektet og feid under teppet. Dette må da i høyeste grad være et relevant tema for retten?

Hans påvisning av hvordan Statistisk Sentralbyrå har bommet fullstendig på sine beregninger av hvordan innvandrerantallet vil utvikle seg, virket overbevisende på meg. Det synes åpenbart at SSB ganske systematisk har forsøkte å holde tallene nede i en viss periode. Det virker også betenkelig at en person i en sentral stilling i SSB i tillegg var en meget høyprofilert samfunnsdebattant og målbar synspunktet at visse tall ikke hadde noen som

helst interesse for offentligheten, fordi enhver innvandrer vil ha blitt så fornorsket etter et par generasjoner, at det overhode ikke vil kunne merkes på vedkommende at han/hun har en annen etnisk opprinnelse. Det er greit å ha et slikt synspunkt, men at en sentral person i SSB anvender en slik begrunnelse for hvorfor visse tall ikke bør komme offentligheten for øre, eller at det ikke gjør noe at fremtidsprognosene er gale, virker høyst tvilsomt.

Særlig når Anfindsen samtidig kunne bevise gjennom henvisning til en stortingsmelding og offentlig utredning, at regjeringens uttalte mål var å *forhindre* assimilering av innvandrere. Man hadde altså som faktisk mål at innvandrere *ikke skal bli som nordmenn*, men opprettholde sin egen kultur, egen livsstil, egne holdninger osv. i størst mulig grad.

Nyere forskning har avslørt at de innvandrere som klarer seg absolutt best i sitt nye hjemland, er de som i relativt stor grad tar opp i seg norsk levesett og norske verdier, mens de som klarer seg dårligst, er de som tviholder på alt det som stammer fra deres tidligere liv, og avviser alt norsk.

Har jeg så ingenting å utsette på Anfindsens vitnemål? Jo, jeg stiller meg helt bak Lars Gules kritikk av Anfindsens konspiratoriske oppfatning av etablissementets forhold til innvandringen i Norge. Jeg tror hverken de har hatt noen skjult agenda, eller hatt en "innside" kjennskap til at SSBs tall var gale. I det hele tatt tror jeg både makthaverne og pressen har handlet ut fra de beste intensjoner, og en i deres øyne moralsk riktig holdning innvandrerspørsmål. De har ønsket å beskytte innvandrere mot rasisme og urettmessige påstander, og de har forsøkt å forhindre stigmatisering av innvandrere ved at "dårlige tall" angående innvandring skulle utbres og misbrukes til rasistisk stigmatisering.

Men de eller beste intensjoner virker ofte mot sin hensikt, særlig når de går ut på å forsøke å skjule alt negativt, og fremheve alt positivt. Befolkningen vil snart oppfatte at noe ikke stemmer, og det svekker tilliten både til pressen og til myndighetene. Den absolutt beste strategien i ethvert politisk spørsmål, er å få den usminkede og usensurerte sannheten på bordet, og så debattere ut fra de reelle fakta, og ikke tall som er pyntet på, bevisst skjeve, eller bare rett og slett gale.

Jeg må forøvrig få gi honnør til Lars Gule. I de første intervjuene rett etter Anfindsens vitnemål, var han den eneste som ikke kategorisk avviste alt som irrelevant, men kom med saklig kritikk og konkrete innvendinger. Han tilkjennega dessuten at det må være fullt legitimt å stille spørsmål ved tallene i offisielle statistikker, og mene at de ikke er fullt ut korrekte.

Her satt jeg stor pris på Gules saklighet, i kontrast til de øvrige aktørenes ubegrunnede og lettvinte stempling av stort sett alt Anfindsens hadde å bidra med som irrelevant.

Jeg er hverken noen stor innvandrerskeptiker eller spesielt høyrevridd, jeg er bare tilhenger av at alle som er innkalt som vitne må få fremføre det de er innkalt for å forklare uten politisk motivert sensurering, og at alle vitnemål i Breivik-saken må vurderes ut fra de samme etiske prinsipper. Det synes jeg ikke de blir.

Men hva kan man forvente når journalister skal kommentere kritikk av journalister? Er det noe som går igjen i journalisters vurderinger av seg selv, så er det fraværet av selvkritikk.

Jeg er for øvrig enig med Lippestad når han ba Anfindsen om å ikke fremføre de ryktene han hadde fått kjennskap til, om at noen av de rettsmedisinske sakkyndige visstnok skal ha hatt forhåndssamtaler med myndighetene, og at konklusjonen kan ha vært forhåndsbestilt. Disse ryktene virker alt for løse til at de hører hjemme i en rettssak. Men de burde kanskje undersøkes av politiet? For å kunne bekrefte eller avvise om det er noe hold i dem? Personlig tror jeg ikke at slikt forekommer i rettsstaten Norge.

Men ingen problemstilling som kan forklare Breiviks og andre terroristspirers ekstremifisering bør være for "farlig" til å undersøkes, kommenteres og reflekteres over. Enkelte aktørers nærmest kontante og ubegrunnede avvisningen av storsamfunnets, etablissementets og pressens medansvar, tyder oftest på at problemet er verdt nærmer undersøkelser.

Har Breivik større beskyttelse i rettssalen enn i mediene?

I dag bestemte retten at barnepsykologen som mente at Breivik var utsatt for omsorgssvikt som barn ikke skulle vitne på grunn av personvernhensyn. I kveld ble samme mann intervjuet på TV.

På TV2-nyhetene fortalte psykologen åpent om hva han hadde observert, og at han hadde anbefalte at lille Anders burde flyttes vekk fra sin mor, på gunn av omsorgssvikt. Vi fikk høre i detalj om Anders temmelig avvikende atferd som 4-åring.

Dette kan altså kringkastes til publikum i det ganske land, men rettens aktører kan ikke få høre det i rettssalen på grunn av personvernhensyn.

Er det bare jeg som synes dette virker fullstendig ulogisk? Burde ikke retten ha rett til suverent å avgjøre om barnepsykologen skal få vitne i rettssaken mot en mann som tross alt har drept 77 mennesker?

Jeg synes at kontrasten mellom forbrytelsens alvorlighetsgrad og den tiltaltes rettigheter virker nærmest grotesk.

Særlig med tanke på at det nettopp er den tiltaltes tilregnelighet som er selve hovedfokuset for hele rettssaken. Og så kan ikke den personen som kanskje kan bidra med de aller viktigste opplysningene om Breiviks psykiske bakgrunn en gang få vitne, av hensyn til Breivik?

Dette fremstår som det reneste vanvidd, vil jeg nesten påstå. Helt meningsløst. Noen ganger har man nesten vanskelig for å tro hvor sterk beskyttelse vi faktisk gir en drapsmann.

Aktoratets uuttalte oppfordring til dommerne.

Aktoratet beredte grunnen for at massemorderen Anders Behring Breivik kan dømmes tilregnelig, men overlater avgjørelsen til dommerne. Aktoratets sluttprosedyre opplevdes nesten som en uuttalt oppfordring om å dømme Breivik til fengselsdom og ikke til tvungent psykisk helsevern.

Så er rettssaken over, og aktoratet og forsvarerne har holdt sine siste innlegg i retten. Aktoratet leverte en tidvis bevegende og alvorstynget sluttprosedyre, der massemorderen Breiviks grusomme handlinger, og den uendeligheten av sorg han har påført uskyldige mennesker, ble satt grundig i fokus.

Inga Bejer Enghs meget gode innledning, fikk i hvert fall undertegnede til virkelig å kjenne på meningsløsheten i den dype tragedien og den meget rettferdige harmen over at et menneske kan opphøye seg til dommer over uskyldige menneskers liv og død. Hvordan *kan* noen sitte helt uanfektet å høre på hvordan han har ødelagt hundrevis av menneskers liv? En slik følelseskulde og forakt for hvert eneste menneskes ukrenkelige rett til å leve, er nærmest ufattelig.

Folkemeningen har kommet meget godt til syne gjennom en meningsmåling; 75% av nordmenn opplever Breivik som en tilregnelig person, som bør stå ansvarlig for sine handlinger. Det samme har en stor mengde journalister gitt uttrykk for.

Nå mener jeg selvsagt ikke at dette skal ha noen betydning for dommen, men det synes opplagt at selv om de aller fleste opplever Breiviks handlinger som gal manns verk, så opplever de færreste ham som utilregnelig i juridisk forstand. Han viser tydelig at han har skjønt at det han har gjort er galt og uakseptabelt, og har vist en kaldblodig og skremmende evne til å planlegge hvordan han kunne myrde flest mulig mennesker på kortest mulig tid.

Følelseskulden og menneskeforakten er uforståelig, men like fullt er de grufulle og uforståelige handlingene gjennomført av et menneske som virker fullt ut klar over hva han har gjort, som ikke viser tegn til anger og som er selvrettferdig og agitatorisk til det aller siste.

Aktoratet endte opp med å legge ned en påstand om at Breivik må kjennes utilregnelig og idømmes tvungen behandling i psykisk helsevern. Men før de kom så lang, hadde den andre aktoren, Svein Holden, gått så langt i å plukke fra hverandre den første psykiatriske rapporten, at det nærmest ikke var noe igjen av den. Den eneste logiske konsekvensen av hans bevisgjennomgang, ville være å legge ned påstand om tilregnelighet. Men det gjorde aktoratet altså ikke. Hvorfor?

Jeg mener det utelukkende skyldes at de vil overlate denne avgjørelsen til dommerne, slik at ikke aktoratet i ettertid kan beskyldes for å forsøke å innføre en helt ny rettspraksis, som strider mot det juridiske grunnlaget de er bundet av.

De la dessuten til grunn et svært høyt krav til bevisbyrden for å få kjent en tiltalt tilregnelig, ved å hevde at det måtte kreves like sterke beviser som for å få tiltalte kjent skyldig i selve ugjerningen. Men dette standpunktet sådde de egentlig selv tvil om riktigheten av ved å påpeke gjennom flere saker at denne tolkningen av bevisbyrden ikke umiddelbart er ukontroversiell. Og ved å legge seg på et slikt "ytterpunkt" i sin lovtolkning, gjør de det svært lett for dommerne å hevde at aktoratets tolkning er for streng, og dermed sette deres vurdering til side. De har altså gjort det svært lett for dommerne å komme til motsatt konklusjon.

Det samme gjelder aktoratets synspunkt om at de har lagt til grunn det premisset at det er langt verre for en utilregnelig å idømmes fengselsstraff, enn det er for en tilregnelig å idømmes tvungent psykisk helsevern. Her er det også betydelig rom for andre lovtolkninger, som kan være vel så godt juridisk begrunnet.

På alle viktige punkter har altså aktoratet beredt grunnen for at dommerne kan komme til motsatt konklusjon av dem selv. Ja, jeg vil neste gå så langt som til å påstå at deres prosedyre nærmest er en uuttalt oppfordring til dommerne om å dømme Breivik tilregnelig.

Min oppfatning er altså at aktoratet har ønsket, og har gått svært langt i å legge til rette for at Brevik kan dømmes tilregnelig. Men de har følt at det vil være mer riktig at det er dommerne og ikke aktoratet som feller den endelige dommen.

Derfor har de gjort det de har kunnet for selv å undergrave sin egen tiltale ved noen velberegnede grep:

1. Aktoratet leverte svært gode argumenter for at Breivik var tilregnelig.

2. Aktoratet sådde stor tvil om riktigheten av den første rapporten, som konkluderte med at Breivik var psykotisk og paranoid schizofren.

3. Aktoratet hadde få innvendinger mot den 2. rapporten, der Breivik ble erklært tilregnelig.

4. Aktoratet valgte en meget streng tolkning av bevisbyrden for å få kjent tiltalte tilregnelig.

5. Aktoratet valgte å følge et premiss om at det er verre å dømme en utilregnelig til fengsel, enn en tilregnelig til behandling.

Dommerne har nå fått et nærmest ideelt grunnlag for å komme til motsatt konklusjon av aktoratet. De kan **1:** Legge til grunn aktoratets grundige argumentasjon for Breiviks tilregnelighet, **2:** Legge til grunn aktoratets store innvendinger mot rapport nummer 1, **3:** Legge til grunn aktoratets få innvendinger mot rapport nr 2, **4:** Hevde, med godt grunnlag i loven, at aktor har valgt for strenge krav til bevisbyrden for tilregnelighet, **5:** Hevde, med godt grunnlag i loven, at aktoratets premiss om forholdet mellom risikoen for å dømme feil i forhold til tilregnelig/utilregnelig er galt.

Nei, dette kan umulig være en riktig tolkning av aktoratets prosedyre, vil sikkert noen hevde. De sa jo uttrykkelig at dette ikke var den rette saken å forsøke å bruke som brekkstang for å innføre en ny rettspraksis. Ja, og nettopp ved å komme med en slik "advarsel" har de for alltid beskyttet seg mot beskyldninger om at de bevisst har lagt opp til en prosedyre, som bereder grunnen for en tilregnelighetsdom. Det er ikke alltid folk mener bokstavelig det de sier. Selv en aktor i rettssalen har av og til en underliggende agenda. Det tror jeg aktoratet har i denne saken. De har bevisst gjort det svært enkelt for dommerne å overprøve deres premissgrunnlag.

Spørsmålet er nå om dommerne oppfatter aktoratets invitt og ser at de har fått en domsavsigelse om at Breivik er tilregnelig så og si lagt rett opp i fanget. Jeg tror det. Jeg mener at flere av de spørsmålene som kom fra dommerne underveis i aktoratets prosedyre tyder på at de heller mot å oppfatte Breivik som tilregnelig. Bl. a. spurte en av dem om ikke Breiviks vedholdende påstand om at Knights Templar eksisterer kan oppfattes som en bevisst løgn for å skremme, og ikke en psykotisk vrangforestilling. Dette ble det svart bekreftende på.

Men her er jeg ute på gjetninger. Jeg vil ikke bli overrasket dersom begge de to lekdommerne faller ned på tilregnelighet, og da trenger de bare å få med seg en av fagdommerne for å få en dom om tilregnelighet. Og det tror jeg de får. Alt ligger til rette for at Anders Behring Breivik dømmes i norsk rett til forvaring, og at han sannsynligvis vil holdes innesperret resten av sin levetid.

Religiøse menn i krigsuniform.

I natt gikk jeg inn i en stor kirke. Til min overraskelse oppdaget jeg at samtlige tilstedeværende bar militæruniform. Jeg så meg til begge kanter, og så bare menn i uniform.

Man kom inn i kirken forfra, og beveget seg nedover langs benkeradene. De fleste så ut til å være offiserer. Høytidelige menn med en streng mine. Jeg oppdaget at noen av dem hadde en slags forbindelse - allianser. Stemningen var ikke vennlig. Mennene var ganske utilnærmelige, alvorlige.

Jeg bestemte meg for å ta det litt rolig, og avvente hva som ville skje. Satte meg ned på en av de bakerste radene i kirken.

Drøm slutt.

Et bilde på min opplevelse av å debattere med dogmatiske troende?

Jeg vil anta det. Religiøse mennesker, strenge som offiserer, krigere, mest opptatt av å gi ordrer og erobre, krige.

Er Vårt Lands debattforum en krigsskueplass? Enkelte debattanter sier rett ut at de deltar i en verbal krig i debattene.

I alle fall et tankekors for meg.

Hvor er kjærligheten, ydmykheten, inkluderingen og de varme følelsene? Fraværende?

Er alt bare en kamp? En krig det er om å gjøre å vinne?

Uhyret vi alle kan hate.

Meningsytrere av ulike slag står i kø i mediene for å latterliggjøre, fordømme og demonisere alt Anders Behring Breivik står for. Skal vi kaste alle hemninger og alle nyanser over bord for å skape et monster vi alle kan fordømme?

Selv lyden av Breiviks stemme blir gjort til et trekk det er grunn til å håne! Når begynte norske journalister uten hemninger å anvende slike kroppslige forhold som intet menneske rår over til å latterliggjøre folk? Men med Breivik er alt lov! Om han overhode har noe meningsfullt å si innimellom sine åpenbart ekstreme meninger, skal det i hvert fall ikke nevnes. Nå kan vi ta ham kollektivt. Nå har vi kontrollen. La alle hemninger og alle vanlige journalistiske krav til etterrettelighet og nyanser fare!

Medienes analyse av Breiviks første forsvarstale var f. eks. uhyre tynn og mangelfull. De fleste vet kanskje at talen ble offentliggjort i sin helhet i hvert fall i nettavisene. Jeg finleste den ikke, men skummet gjennom, og bet meg merke i en hel del aktuelle saker.

I avisene nøyde man seg stort sett med å erklære at den var full av feil, at Breiviks verden er skrudd og syk, og i f. eks. VG hadde man invitert noen av dem som var omtalt ved navns nevnelse til å avsløre de "grove misforståelsene" til Breivik.

Faktum er at talen inneholdt en hel rekke prinsipielt viktige saker, som det er absolutt grunnlag for å ha kritiske meninger om, bla a det faktum at norske journalister i overveiende grad stemmer på venstresiden, at det eksisterer integreringsproblemer, at det finnes islamistiske grupper som har som mål å innføre islam i Europa, at den lovlig valgte presidenten i Østerrike ble utsatt for boikott av sine europeiske kolleger fordi han representerte "galt" syn, slik at det ble nesten umulig for ham å opprettholde normale internasjonale forbindelser, at det i ganske lang tid i Norge var nærmest umulig å hevde innvandrerkritiske synspunkter uten å bli møtt med avskyerklæringer og stemplet som rasist, folk som ikke har ønsket stor innvandring har aldri hatt noen mulighet til å påvirke en, for dem, uønsket utvikling osv.

Det er faktisk ikke en menneskeplikt å være for stor innvandring! Noen uttaler seg som om det er tilfelle, men vi er frie mennesker i et fritt land og alle har selvsagt rett til å ha en mening om spørsmål av såpass stor betydning for

utviklingen i vårt land! Man er ikke automatisk et moralsk mindreverdig menneske, dersom man er for å opprettholde en mest mulig homogen befolkning. Og nå uttaler jeg meg kun om dette som et politisk standpunkt.

Breiviks forsvarstale inneholdt en meget skarp kritikk av norske journalisters opptreden i innvandringsdebatten, men dette ble, i hvert fall i de avisene jeg leste, fullstendig fortiet.

Det fremstår unektelig noe paradoksalt at de journalistene som Breivik kritiserer (berettiget eller ikke) nå er de som skal formidle sin oppfatning av Breiviks forklaringer og gi en vurdering av hans opptreden og hans personlighet. Særlig når de bruker storslegga på hans politiske standpunkter, og omtaler hans synspunkter som en forrykt verden, som bare finnes i internetts mørkeste avkroker.

Jeg er selvsagt helt enig i at Breivik drar sine synspunkter langt ut i det ekstreme, men innimellom finnes det faktisk saklige poenger, som mange egentlig burde føle seg truffet av.

Og når man velger ut personer som er svært høyprofilerte radikale og innvandringsvennlige til å kommentere Breiviks politiske synspunkter (som f. eks. Lars Gule og Thomas Hylland-Eriksen) så vet man selvsagt hva man får. Det er nesten en vits å bruke så ensidig engasjerte personer som sannhetsvitner. De er selvsagt berettiget til å ha sine oppfatninger om Breivik, men at de skal kunne bidra med noe nyansert og innsiktsfullt, er nærmest som å tro på julenissen.

Min oppfatning er f. eks. at mange journalister og kulturpersoner har bidratt ganske kraftig til å skape et meget fiendtlig klima i innvandrerdebatten, noe som har gitt næring til høyreekstremister, som blir trigget av at det skapes en krigsstemning. Det er ikke bare de høyreekstreme som skaper krigsstemningen, det gjør også ekstremistene på motsatt fløy, særlig gjennom å bruke rasiststempelet og avskyerklæringene svært flittig i de tidlige årene av norsk innvandringspolitikk. Jamfør forøvrig debattredaktøren i Dagbladet som bare noen dager før terroren erklærte med krigstyper i Dagbladet at Norge er et tvers gjennom sykt og rasistisk samfunn. En artikkel som vakte berettiget oppsikt selv i radikale kretser og ble debattert flittig bl a i Klassekampen, så vidt jeg vet.

Men at mediene skal evne å ta tak i denne saken fra den synsvinkelen at de selv kan ha vært med på å bidra til ekstremifiseringen av innvandrerdebatten er tydeligvis å håpe på alt for mye.

De bruker saken for alt den er verdt til å vise frem Breivik som utelukkende en syk og skrudd person, uten et eneste fornuftig ord å bidra med. Alt han står for

blir stemplet som en slags nazisme og fascisme og Breivik selv blir sammenlignet med Hitler.

Jeg har forøvrig tidligere akseptert muligheten av at diagnosen paranoid schizofren kunne være riktig. Etter at den siste sakkyndige rapporten kom, og etter at det har fremkommet tydelig at Breivik er i stand til å endre sin uttrykksmåte og sin oppførsel, ved å dempe ned det grandiose og det som tenderte mot psykotisk selvforherligelse, er jeg mer tilbøyelig til å anse ham som en ganske ordinær terrorist, som er stolt av å ha gjennomført en meget oppsiktsvekkende og brutal terroraksjon.

Han er tydeligvis svært oppsatt på å bli stående som den største terroristen man har sett i Europa etter annen verdenskrig. Hans empati med de stakkars uskyldige ofrene er skremmende fraværende, men det er jo ikke i seg selv noen grunn til ansvarsfraskrivelse.

Jeg har den dypeste medfølelse med ofrene og deres pårørende, men er samtidig ganske betenkt over medienes ensidige og svært massive angrep på Breiviks politiske analyser, nærmest blottet for nyanser. Det som presenteres er overforenklede tabloid-analyser, som selvsagt ikke et øyeblikk nevner Breiviks kritikk av journalistenes opptreden.

Som det ble sagt, meget klokt på TV første dag av rettssaken: Breivik står tiltalt for 77 grusomme og brutale mord. Han er ikke tiltalt for sine politiske meninger.

Og bare for å ha det sagt: Breiviks terroranslag mot det norske samfunnet er dypt, dypt tragisk! Og det paradoksale ved hans gjerninger, som han selv selvsagt ikke innser, er at det faktisk er han selv som utfører nøyaktig det som han påstår at han frykter, og som han i ord sier han ønsker å forhindre: Han angriper og utrydder fullkomment forsvarsløse og uskyldige mennesker, opphever egenmektig vår sivilisasjons grunnlag, og angriper alle våre verdier og tradisjoner. Han hevder i ord at vår sivilisasjon er truet, og så er faktisk ham selv som angriper den!

Kampen om virkelighetsbeskrivelsen av norsk samfunnsutvikling.

Ved å benytte Breiviks til dels sykelige tankegods ser enkelte samfunnsdebattanter muligheten til å angripe alle dem som bare har et snev av sammenfallende meninger med enkelte av Breiviks.

I kjølvannet Breiviks hjerteskjærende terror, foregår det en kamp om virkelighetsbeskrivelsen av den norske samfunnsutviklingen.

Breiviks politiske analyser kan ikke sies å være annet enn en outrert karikatur av innvandringsmotstand og islam angst, og det virker ikke særlig seriøst på meg å bruke dem som et argument for å avvise alt som bare har et snev av likhet med hans analyser.

Jeg kjenner ikke særlig mange seriøse debattanter av vår asylpolitikk som anvender begrepet "kulturmarxisme". Alle vet av svært få i norsk offentlighet er marxister, og de som begynte å anvende begrepet, må åpenbart ha lagt en spesiell betydning av "marxisme" til grunn for å anvende det i en sammenheng hvor man ønsker å betegne spesielle holdninger.

Man kan kanskje anta at de delene av "marxisme" man hadde i tankene var "diktatur" og "likhet". Dersom man trekker ut disse elementene fra marxismen, og setter dem sammen med begrepet "kultur", får man begrepet "kulturmarxisme", og jeg oppfatter det personlig som et "nyord", som ikke er ment å betegne at noen er marxist, men at de har visse trekk som er kjent fra marxistisk teori i sine holdninger. Marx gikk som kjent inn for det kommunistiske samfunn, der alle skulle være likeverdige, men på veien dit skulle man først innom et samfunnsstadium, som Marx kalte "proletariatets diktatur" - en klasse skulle utøve diktatur over de andre klassene.

"Kulturmarxisme", definert som et "nyord", blir dermed en betegnelse på personer som går inn for at alle kulturelle holdninger skal være likeverdige, og disse personene ønsker å pådytte denne meningen på alle andre, som i en form for diktatur.

I denne betydningen blir det ikke særlig interessant å føre noen debatt om man er marxist eller ikke, for det er ikke det dette betegnelsen ønsker å uttrykke. Man kunne forøvrig like godt tenke seg at man kunne bruke et begrep som "kulturdiktatur". Det ville utrykke omtrent det samme meningsinnholdet, om man sier at en person går inn for "kulturdiktatur", som å påstå at vedkommende er "kulturmarxist".

Personlig vil jeg aldri anvendt et slikt begrep, og synes ingenting om det, særlig fordi jeg synes man generelt sett misbruker stigmatiserende merkelapper stygt i debatter om innvandringsspørsmål. Det er forøvrig ganske rimelig å betrakte uttrykket "kulturmarxist" som en reaksjon på betegnelsen "rasist", som vel må være et av moderne tids mest misbrukte begrep. Det brukes om alt mellom himmel og jord, helt fra det som bare har det minste snev av kritikk eller humor knyttet til mennesker med annen etnisk opprinnelse, og til det åpenbart nedlatende.

I de tidligste årene av norsk innvandringsdebatt ble "rasist" brukt særlig stigmatiserende, og de fleste som har fulgt debatten inngående helt fra 1970-tallet, da den første litt større innvandringsbølgen til Norge fant sted, og frem til i dag, er enige om at klimaet for å debattere norsk innvandrings- og asylpolitikk var svært betent de første tiårene.

Avskyerklæringene satt utrolig løst, og FrP, som var det partiet som først satte innvandringsspørsmål på dagsordenen, ble nærmest ansett som spedalske av de andre politiske partiene. Forakten var åpenbar, og man anså det som å få sine hender tilskitnet å skulle samarbeide med et slikt parti.

Avskyen kom særlig godt til uttrykk da FrP begynte å bruke 1. mai til å holde taler, og egg og råtne tomater haglet mot taleren. Jeg husker særlig godt en politisk debatt på NRK rett etter et egg angrep på Carl I Hagen, og bet meg spesielt merke til at *ingen* av de andre partilederne som deltok sa *ett eneste* ord om at de mente det generelt var galt å angripe frie ytringer i samfunnet på den måten. Alle var stilltiende enige i at angrepene var FrPs egen skyld. I den sammenhengen kan jeg legge til at jeg ikke er FrP-velger selv, men jeg husker at jeg synses de andre politikerne avslørte hvor *små* de var da de ikke ville risikere sin egen troverdighet ved å ta avstand fra egg-kasting mot politikere.

Jeg legger for øvrig merke til at det etter Breivik-terroren er blitt vanlig blant enkelte å også utnytte Breiviks litt paranoide konspirasjonsteorier, til å avvise all kritikk av at det har eksistert en ganske utbredt form for "anti-innvandrerkritikk" holdning blant norske journalister, politikere og kulturarbeidere. Det er en kjent sak at norske journalister overveiende stemmer til venstre, og jeg husker veldig godt da de første statistiske undersøkelsene vedrørende innvandringsspørsmål kom, og det viste seg at enkelte innvandrergrupper kom dårlig ut på kriminalitetsstatistikken. En journalist i Dagbladet skrev da en meget selvreflekterende artikkel, der hun innrømmet at hun i sin store iver etter å forsvare innvandrere mot norsk rasisme hadde kommet til å gå for langt den motsatte veien, ved å konsekvent benekte det som statistikken nå beviste.

Det er muligens ikke så vanlig i dag, men i de første tiårene av norsk innvandrings- og flyktningpolitikk, var det svært vanlig å knytte

"menneskesyn" til ens synspunkter. Det vil si det var først og fremst de innvandringsvennlige som var uhyre raske med å blande inn motstandernes menneskesyn. Med andre ord, de mente at de selv hadde et mer moralsk høyverdig og humanistisk menneskesyn, mens de som var innvandrerkritiske hadde et nedverdigende menneskesyn.

Debattene var definitivt preget av harde fronter, og meget negativt ladede og emosjonelle begreper ble gjerne knyttet til det å ta opp innvandrerkritiske spørsmål.

Dette visste selvsagt FrP å utnytte til sin fordel, ved å fremstå som ofre og hoggestabber for de andres ufine angrep, men det problematiske, sett fra de andre partienes synspunkt var at det stort sett var FrP som tjente på det, for i innvandrerspørsmål har folkeflertallet alltid stått nærmest FrPs synspunkter.

Å hevde at det eksisterte en samordnet og planlagt motstand mot innvandringskritiske mennesker, partier og organisasjoner, er etter min mening bare tull, og kan med rette kalles paranoide konspirasjonstanker. Men at det likevel eksisterte en "front" av antirasistiske holdninger, som særlig kom til uttrykk blant journalister, kulturarbeidere og sentrums- og venstreorienterte politikere, det kan det etter min emning ikke herske tvil om.

Og det som særlig kjennetegnet denne fronten var at de gjerne anså sine synspunkter på innvandrings- og flyktningpolitikk som mer moralsk høyverdig og at de bygde på et mer høyverdig menneskesyn, mens motstandernes synspunkter bygget på egoisme, nedsettende menneskesyn og rasisme.

Særlig denne koblingen mellom menneskesyn og moralsk innstilling, tror jeg virket svært provoserende på mange av dem som ønsket å ha en mer åpen debatt om ulike problemer knyttet til innvandringsspørsmål.

Heldigvis er klimaet i norsk debatt om innvandrings- og flyktningspørsmål i fred med å endre seg. Holdningen i dag synes å være at man skal bygge på reelle problemstillinger slik de fremkommer i statistikk og undersøkelser, og ikke bygge på om det kan være moralsk forsvarlig å omtale problemer som opptrer i minoriteter. Det kan ikke herske tvil om at mange har hatt et reelt og legitimt ønske å beskytte minoritetene mot rasisme, men dessverre førte det også til at man forsøkte å underslå reelle problemer, og gikk til alt for harde og uberettigede angrep på dem som ikke ville være med på å glatte over virkeligheten.

Det må også sies, for at bildet skal være komplett at det selvfølgelig også ble ytret meninger som virkelig var rasistiske. Og i slike tilfeller er jeg selvsagt enig i at man reagerer.

Men at de som gikk i front for å gjøre det legitimt å diskutere problematiske sider ved vår innvandrings- og flyktningpolitikk ble utsatt for uberettiget mye hets og moralsk fordømmende angrep i de første årene, er det etter min mening ikke mye tvil om. Jeg har fulgt debatten med stor interesse i snart 40 år. Mange politiske kommentatorer forteller den samme historien.

Dette har Breivik forstørret opp til det absurde, og funnet en offerrolle å identifisere seg med i sitt private korstog mot samfunnets politiske ledere. Det er paranoid, sykelig og absurd, ja, men det forhindrer ikke at den moralske fordømmelsen av det å være mot innvandring har vært hard, til tider. Det kan ikke benektes.

Ikke trakassering i stor skala etter terroren 22. juli.

En gjennomgang og vurdering av Antirasistisk Senters rapport.

Personlig er jeg blant dem som hilser Antirasistisk Senters(AS) rapport velkommen, og mener at all dokumentasjon som kan fortelle noe om nordmenns reaksjoner etter 22/7 er svært viktig for å kunne danne seg et sikkert bilde av hva som foregikk "på gateplan" i de første timene etter at bomben i regjeringskvartalet gikk av.

Media bruker hverandre som kilder.

Hittil har det eksistert svært lite dokumentasjon om disse timene, og de avisene som har forsøkt å finne dokumenterbare tilfeller av trakassering, har søkt forgjeves i politiets registre etter rapporteringer. Svært få har vært villige til å stå frem offentlig med sine vitneobservasjoner.

Likevel har det blitt rapportert om til dels grove tilfeller av trakassering og voldelige angrep, både i avisene og i de sosiale mediene. Men som AS selv sier i sin rapport, så virker det som om aviser og medier i en ikke ubetydelig utstrekning har brukt hverandre som kilder, slik at de udokumenterte historiene har gått igjen i flere medier.

Enkelte har offentlig gitt uttrykk for at det var en nærmest generell tilstand av lynsje-stemning blant nordmenn flest, og at det foregikk spytting, kjeppjaging og trakassering en masse i hovedstaden.

Vi fortjener å få vite sannheten om nordmenns reaksjoner.

Terroren 22/7 vil bli stående i mange århundrer fremover som en av de mest tragiske og grusomme hendelsene i nyere norsk historie. Og vi må anta at nordmenns reaksjoner på terroren også vil bli stående som et vitnesbyrd om vår nasjons kollektive sinnelag.

De aller fleste velger å legge vekt på det gode samholdet, omsorgen og fellesskapsfølelsen terroren førte til. Medfølelsen med de pårørendes sorg var påtagelig, og mange nordmenn var mer eller mindre deprimerte og sorgfulle i ukevis etter den meningsløse terroren.

Men ganske tidlig hevdet også røster i mediene at de første reaksjonene blant folk på gata, da mange var sikre på at det måtte være et islamistisk terrorangrep var preget av holdninger vi ikke burde være stolt av, og at sakesløse og uskyldige "muslimlignende" personer fikk unngjelde for folks raseri. Om dette er riktig, er det både trist og uakseptabelt, og forferdelig trasig for dem det eventuelt gikk ut over.

Men dersom det ikke er riktig, så bør det i sannhetens navn fjernes fra det offisielle og etablerte bildet av nordmenns reaksjoner i kjølvannet av 22/7. Nordmenn fortjener ikke at det blir stående et bilde av oss der vi i stort omfang gikk til angrep på uskyldige muslimer i raseri over terroren, dersom dette ikke er riktig.

"Dybdeintervjuer" eller "kortfattede intervjuer"?

Før jeg kommer inn på noen av enkeltsakene fra rapporten, er det en del mer generelle refleksjoner jeg mener man må gjøre. Det forundrer meg f. eks. at det opplyses i innledningen at "Vi har vært i kontakt med 60-70 informanter og gjort dybdeintervjuer med 15 personer", mens på side tre står det at "Intervjuene har vært relativt kortfattede".

Man hevder altså at relativt kortfattede intervjuer er det samme som dybdeintervjuer. Slike åpenbare inkonsekvenser svekker rapportens troverdighet, etter min mening. Det er svært krevende å lede samtaler som har som mål å få frem en mest mulig sannferdig fremstilling av en kontroversiell hendelse. Det er meget lett å bli ledende, påvirke observanden i en spesiell retning, eller overse mulige avgjørende detaljer som taler i en annen retning enn den man "leter" etter. Når man er såpass lemfeldig med hva man vil kalle intervjuene, dybdeintervjuer eller kortfattede intervjuer så inngir det ikke akkurat tillit.

I tillegg må representantene fra AS sies å ha noe i nærheten av partsinteresse i denne saken, i og med at deres organisasjon i overveiende grad taler innvandreres sak, og ikke fremstår som spesielt objektive i sin virkelighetsbeskrivelse i f. eks. avisinnlegg om rasismen i det norske samfunnet. Mange oppfatter dem som overdrevent negative overfor

nordmenn generelt, og at de ofte svartmaler det norske samfunnet og fremstiller det som et rasistisk samfunn.

Det er ytterst vanskelig for et vitne som har opplevd en opphetet og skremmende hendelse å fremstille hendelsesforløpet på en tilnærmet objektiv måte. I de tilfellene der en person har inngått i en ordveksling med en "angriper", vil enhver ha en tendens til å vektlegge motpartens utsagn og minimalisere sin egen eventuelle medvirkning til at et munnhuggeri har utviklet seg.

Det må også sies at det at enkelte nordmenn ble skremt og redde, og ble forsiktige eller angstfulle overfor personer som hadde utseende som minnet om medienes bilde av terrorister, ikke kan regnes som trakassering. Å være redd etter et meget dramatisk og skremmende bombeanslag mot vår hovedstad er en høyst menneskelig og naturlig reaksjon.

Det er heller ikke nødvendigvis slik at dersom en innvandrer opplevde situasjonen som truende og oppfattet forbipasserendes blikk som sinte eller truende, så var dette nødvendigvis en objektiv observasjon. Personene som passerte kan selv ha vært redde, og angst gir et dårlig grunnlag for å forstå hverandres følelser og reaksjoner. Den redde nordmannen kan på sin side ha oppfattet en muslimlignende person som skummel, med et truende og skremmende ansiktsuttrykk, mens altså begge parter i virkeligheten var redde.

Enkeltsakene.

1. En somalisk jente ble angrepet av en gruppe nordmenn hun kjente. Dette eksempelet reiser en hel rekke spørsmål som krever avklaring for at man skal kunne rubrisere det som et uprovosert angrep. Jenta kjente altså angriperne; Hadde de vært i konflikt tidligere? Var det uvennskap mellom henne og noen av de norske? Opptrådte hun selv provoserende? Hun forteller at hun ba den første gutten om å "fjerne seg". Det er i seg selv en måte å uttrykke seg på, som lett eskalerer en opphetet stemning. Hva annet sa hun? Det forteller ikke intervjuet. Det er godt mulig at denne episoden bare var en hendelse i en pågående konflikt mellom ungdommene. Uansett er det selvfølgelig ufint at en gruppe går mot en enslig person på en slik måte.

2. Algirsk gutt ble sparket på bussen. Igjen lurer man på detaljene fra hendelsesforløpet. En nordmann hindret gutten i å sette seg ved å sette sakene sine der han ville sitte. Hvordan reagerte gutten da? Forsøkte han å tiltvinge seg plassen? Var han provoserende, eller gikk han umiddelbart vekk? Det vet vi ikke, annet enn at han hevder han ikke sa noe. Kanskje nordmennene "så stygt" på ham fordi de var redde? Vanskelig å si. Igjen,

menget stygt å sparke, og ufint å forhindre noen i å sette seg, men hvordan foregikk det egentlig, rent objektivt sett?

3. Kvinner fra Kongo og Irak. Opplevde ufine tilrop, som "kom dere dit dere kom fra" osv. Virker som et troverdig eksempel på trakassering. Men det som skjedde etterpå med folk som var redde for å ta bussen fordi sjåføren hadde arabisk utseende, kan selvsagt ikke medregnes som trakassering. De fleste vet fra mediene at mange terroraksjoner består av flere samkjørte hendelser, med bomber plasser der det er ansamlinger av mennesker. Det å ikke ville gå på en buss rett etter et massivt bombeangrep må sies å være ganske klokt, egentlig, dersom man ønsker å beskytte seg mot fare. En helt rasjonell og legitim reaksjon, vil jeg si. Har ingenting med trakassering å gjøre.

4. Kvinne fra Marokko beskriver sin opplevelse av sinte blikk og aggressiv stemning. Det er vanskelig å se at dette er et eksempel på trakassering. Mer om angst og mistenksomhet. Men trakassering, nei.

5. Etnisk norsk muslim hørte ungdommer snakke seg imellom. Ungdommer som tøffer seg med kjepphøysjargong, men ikke rette mot noen person. Ellers mye beskrivelser av angst, sinne og mistenksomhet, men ikke rettet mot noen spesiell. På slutten et eksempel på en ung marokkansk jente som fikk direkte rasistiske tilrop. Dette er et eksempel jeg mener fortjener betegnelsen trakassering, men det virker ikke som om det er jenta selv som har fortalt, men den etnisk norske muslimen. Det kan hende at hendelsen involverer personer som er omtalt i noen av de andre observasjonene.

6. Kvinne skulle ha taxi, og sjåføren sa han ikke visste om han turte ta henne med etter bombeeksplosjonen. Dette er ikke trakassering, etter min mening. Dessuten viste kvinnen seg meget taleføre og tok kraftig til motmæle. Og hun ble kjørt. Overskriften "Fikk ikke taxi" er altså ganske malplassert.

7. En mann ropte noe ufint inne fra stua til sin kone da denne hjalp de somaliske naboene med koffertene utenfor. Trakassering? Det er vel å trekke det litt langt. Usympatisk? Ja, absolutt.

8. Nordmann ropte "jævla muslimske faen" og "jævla terrorist" til Kenyansk mann. Klart eksempel på trakassering.

9. Mann skjelte ut to arabiske menn utenfor Palestina-leiren. Trakassering - ja.

10. Lillestrøm sentrum et par dager etter 22/7. To innvandrergutter ble jaget, kastet stein etter og ropt skjellsord til. "Breivik skulle drept dere alle". Klart eksempel på trakassering, men dette ligger vel langt utenfor det denne rapporten skulle dokumentere? Skulle det ikke handle om nordmenns reaksjoner da de trodde det var muslimske terrorister som sto bak bomben 22/7?

Rapporten avslutter med å referere til en hel del udokumenterte historier som har versert i ulike medier etter 22/7. Felles for dem, er at det er helt umulig å få dem verifisert. Ikke usannsynlig refererer flere av dem seg til de samme menneskeansamlingene som det er opplyst om i noen av de andre vitneobservasjonene.

Det som kan anføres i denne sammenhengen, er at det ikke i seg selv er trakassering at folkeansamlinger snakker seg imellom om terrorisme, islamisme, innvandring osv. i en opphetet stemning etter en bombeeksplosjon. Det er sikkert ubehagelig å bevitne for en innvandrer, som føler seg ille til mote ved å føle at man er en av dem som blir omtalt, men dette kan ikke kalles trakassering, etter min mening. Det er også tvilsomt om det kan omtales som trakassering at en innvandrer opplever de forbipasserendes blikk som fiendtlig, hatsk eller truende. Dette kan like godt skyldes angst på begge sider.

Trakassering i store mengder?

Som sagt, så hilser jeg Antirasistisk Senters rapport om trakassering på gata i timene etter 22/7 velkommen. Den dokumenterer etter min mening at det forekom enkelte tilfeller av hatske verbale angrep på innvandrere. Slike tilfeller er selvsagt triste og beklagelige, og jeg forstår godt at det oppleves som urettferdig og nedverdigende for rettskafne innvandrere å oppleve slikt. Det er en meget vond følelse å bli angrepet for noe man er helt og holdent uskyldig i bare fordi man på en eller annen måte tilhører en spesiell gruppe mennesker.

Men rapporten er også et eksempel på at man kan være litt vel raske til å sette rasist-stempelet på hendelser som ikke åpenbart er trakassering, men der personer selv har inngått i verbal utveksling med en "angriper". Noe er også rene misforståelser, og eksempelet på Lillestrøm to dager etter terroren faller helt utenfor det rapporten skal omhandle.

Rett skal være rett, og i tilfellet med nordmenns reaksjoner etter 22/7 mener jeg vi må kunne slå fast at det forekom tilfeller av trakassering av innvandrere. Men det synes på meg som om omfanget var svært begrenset. Mitt inntrykk er at nordmenn flest stilte seg avventende helt til politiets opplysninger kunne fortelle at en etnisk nordmann sto bak terroren. Både nordmenn og muslimer ante og fryktet at islamister sto bak, men det synes som om det blir helt feil å påstå at innvandrere ble angrepet i stor skala, selv om enkelte beklagelige tilfeller fant sted.

Bråkmakere og enkelte dumme mennesker innen alle folkeslag

Og om det kan være interessant for en innvandrer å høre fra en nordmann, så må det vel også sies at det dessverre finnes bråkmakere og dumme mennesker innen alle folkeslag, også blant nordmenn; Folk som er hurtig til å

legge skylden på andre og til å trakassere der det er mulig å finne noen syndebukker. Vi må ikke falle for fristelsen til å generalisere disse ukloke individenes handlinger og gjøre dem til uttrykk for nordmenns generelle holdninger. Det fortjener de ikke.

Prinsesse i konformitetens tid.

Prinsesse Märtha skriver bok om engler. Ifølge en biskop og en statsviter på TV2-nyhetene er det uforenlig med hennes rolle som prinsesse. Hvor har de det fra og hvem uttaler de seg på vegne av?

Kongehuset i Norge nyter svært stor respekt blant befolkningen. Oppslutningen om kongedømmet er jevnt høy, og det synes helt usannsynlig at dette skal snu seg. Vår kongefamilie viser i alle forhold en uklanderlig oppførsel - nærmest til det forbilledlige.

Den eneste som skiller seg særlig ut, er prinsesse Märtha. Hun har gjort noe så usannsynlig vilt som å interessere seg for engler. Dette får noen til å dra frem de store, fordømmende alvorsordene om hvor upassende det er for en prinsesse å ha interesser utenfor allfarvei. En prinsesse skal tydeligvis være en innholdsløs gallionsfigur, et levende glansbilde, en konform og ufarlig veggpryd som kan hentes frem ved enkelte anledninger. Men helst skal hun være usynlig og tanketom.

Hva er dette for slags merkverdige og foreldede holdninger? Burde vi ikke heller glede oss over at vi har en prinsesse som, bortsett fra at hun er både vakker og representativ, også er et levende menneske, som følger med i tiden, som har egne meninger og som tør å trosse kravet til konformitet og tanketomhet ved å stå frem og by på hele seg selv?

Det er virkelig forfriskende å oppleve et menneske som våger å utfordre den tvangspregede rollen hun er født inn i ved å gå sin egen vei, ved å finne sine egne interesser, sin egen oppfatning av livet, og å vise den frem for hele folket.

Kirkens representanter som fordømmer Märthas interesse for engler, har etter min mening et enormt forklaringsbehov. Bibelen er jo full av engler! Hører englene bare fortiden til? Var de aktive i en viss periode av menneskehetens historie og så døde de ut? Ble ikke selve Frelserens fødsel varslet til Maria av en engel? Ble ikke hyrdene på marken bedt om å finne Jesus-barnet av engler?

Når en biskop i den norske kirken påstår at det er uforenlig med Märtas rolle som prinsesse å skrive om engler, så virker det jo nesten som hun forsøker å fornekte deler av sin egen tro?

Men det burde ikke overraske noen at kirken motsetter seg nåtidige, religiøse erfaringer. Skal man tro kirken, så er religiøse opplevelser noe som hører fortiden til, og alle nåtidige trosopplevelser, skal kun defineres og styres av kirkens representanter. Kirken vil ikke vite av religiøse opplevelser som strider mot den offisielt definerte tro. Du skal ikke erfare selv, du skal ikke anvende din frie tanke til å utforske religionen, du skal kun tro på den offisielle læren.

Du skal ikke tenke, du skal ikke forstå, du skal ikke oppleve - du skal tro blindt og lydig.

Og hvordan en statsviter skal kunne ha noe som helst grunnlag for å vurdere Märthas religiøse opplevelser er meg en gåte. Statsviteren på TV2 pretenderte da heller ikke å ha noen som helst viten om engler. Hans eneste poeng var at det burde heller ikke Märtha ha. Som om det strider mot noen vedtatte normer for en prinsesse at hun kan ha noen interesse for religion, oversanselige fenomener eller hva som helst annet hun måtte finne interessant!

Prinsesse Märtha er et fargerikt menneske som vi burde være stolt av og glede oss over. Hun deler med oss av sine livserfaringer, og legitimerer folks nåtidige religiøse opplevelser. Jeg kan personlig ikke gå god for alt det prinsesse Märtha står for eller skriver i sine bøker, men jeg vil alltid være en av de varmeste forsvarerne av hennes rett til å trosse de konformitetskrav og den intoleransen som møter henne fra enkelte hold. Kirkens representanter burde være de første til å be ydmykt om unnskyldning, og ta imot prinsessen med åpne armer!

Er "svenskejævel" et rasistisk uttrykk?

Det pågår en til tider opphetet debatt i media om hvorvidt rasisme er et stort problem i Norge. Debatten startet med at Abid Raja påsto i VG at innvandringsminister Sylvi Listhaug fremmer såkalt "hverdagsrasisme" med sine uttalelser, og dette svarte Kjetil Rolness på med en artikkel han kalte "Rasisme her, der og overalt". Og nå har SINDRE BANGSTAD, forsker II, KIFO og CORA ALEXA DØVING, seniorforsker, HL-Senteret gått kraftig i rette med Rolness og kaller ham "rasismefornekter".

For det første må jeg si at det synes noe merkverdig å kalle Rolness for "rasismefornekter", all den tid han skriver i sitt innlegg:

"Hva skjer med rasismen i disse dager? Denne uka har vi fått et uvanlig stygt og klokkerent eksempel på fenomenet, forsøkt bortforklart som typisk trøndersk uttrykksmåte.

Så ja, rasisme finnes. Men om denne saken har vist noe, så er det at de aller, aller fleste finner slike hatytringer avskyelige og uakseptable."

Rolness er altså ikke uenig i at rasisme finnes og av og til gjør seg ufine utslag i offentligheten. Men det jeg opplever at han først og fremst ønsker å drøfte ikke er om rasisme finnes, men hva som skal regnes med i definisjonen av rasisme.

Det kan ikke være mye tvil om at det er høyst uklart hva som faktisk skal defineres som rasisme i vår tid. Den opprinnelige definisjonen gikk ut på at rasisme er når noen mener at enkelte "raser" eller etniske grupper var underlegne andre, eller sagt på en annen måte: At enkelte "raser" er andre overlegne både i verdi og evner.

I våre dager virker det som rasisme omfatter alt som gjelder både saklig og usaklig kritikk, karikeringer, å gjøre narr av og/eller tulle med mørkhudede og/eller innvandrere. Hvor grov karikeringen eller angrepet på den mørkhudede eller innvandreren egentlig er, er nok gjenstand for stor uenighet, og hvor grensen går for hva man må tåle, varierer nok like mye for den enkelte. De som ser veldig mye "rasisme" i vårt samfunn, er nok gjennomgående de som har en veldig "snill" humor og som generelt veldig hurtig vil oppfatte humor som krenkende. Mens de som har en høyere toleransegrense for humorens grenser, ofte vil oppfatte kraftige reaksjoner på det de omfatter som uskyldig humor som temmelig hårsåre og uttrykk for lettkrenkethet, selvhøytidelighet og nærtagenhet. De som aksepterer litt videre grenser for hva som er akseptabel humor, vil også gjerne tåle mer grovkalibret humor rettet mot seg selv, er min erfaring. Og så har vi den gruppen som er særskilt hårsår for humor eller karikering som rammer innvandrere, og som er svært nærtagne på deres vegne. Noen ser ut til å ha gjort det til en svært viktig del av sin virksomhet å lete etter ting de kan oppfatte som rasisme ikke mot seg selv, men mot andre de har bestemt seg for å beskytte.

Det er jo i og for seg fint å ville beskytte andre mot overgrep og krenkelser, men jeg lurer på hvor mye våre innvandrere egentlig tjener på å bli omfattet av slik beskyttelse. Tjener det dem å bli fremstilt som spesielt sårbare og lettkrenkede? Eller ville det tjene dem at man av og til sier: -Så, så, såpass må dere tåle om dere vil regnes som nordmenn. Jeg må innrømme at jeg oppfatter

en del av kritikken mot humor på en innvandrers bekostning som en form for stakkarsliggjøring, som jeg selv ville ha frabedt meg. Når er en innvandrer ikke lenger en innvandrer, men en nordmann? Skal han være innvandrer resten av livet med krav på spesialbeskyttelse, eller bør han behandles som en nordmann?

Det eksisterer ikke samme beskyttelseskrav overfor europeere, synes det som. Eller hvem vil skrike opp om rasisme dersom noen bruker begrepet "svenskejævel"? Det er et uttrykk som er blitt brukt i årtier, men de fleste anser det som en del av den rivaliseringen som til alle tider har eksistert mellom oss og vårt broderfolk. Men sier noen "pakistanerjævel", blir det straks noe annet. Det vil fort karakteriseres som en hatefull, rasistisk ytring. Nei da, det er ikke noe pent uttrykk, det er jo et skjellsord, men er det et rasistisk skjellsord, eller er det "bare" et skjellsord? En venn av meg jobber på en bensinstasjon der alle er innvandrere. Når de skal tulle med hverandre, kaller de gjerne den andre for "din jævla innvandrer". Det er humor for dem. Om en nordmann sa det, ville det selvsagt bli regnet som rasisme.

I akademiske, utdannede miljøer, er gjerne humoren mer forsiktig og hensynsfull, er min opplevelse. Andre steder er humoren mye røffere og direkte, uten hensyn. Når man er en del av et slikt miljø, må man ofte tåle å bli utsatt for deres røffe humor. Men når man opplever det, er det også et tegn på at man er inkludert i miljøet. Man er akseptert og regnes som en av "oss". Dersom man reagerer med "prippenhet" og sårhet over for å "køddes med", ekskluderer man seg selv fra flokken.

Når man hører innvandrere fortelle om sin erfaring med rasisme, er det svært overraskende å høre at noen aldri har opplevd rasisme, mens andre mener de utsettes for rasisme nesten hver dag, og mener at Norge er et rasistisk samfunn. Jeg har ofte lurt på hvorfor dette oppleves så ulikt fra person til person. Kan det være at forskjellen egentlig ligger i dem selv? Kan det hende at det noen opplever som rasisme, av andre oppleves som godlynt humor? Jeg vet ikke. Hun jeg fortalte om fra bensinstasjonen fortalte meg en gang at hun aldri har opplevd rasisme fra nordmenn. Hun hadde derimot svært dårlig erfaring med innvandrergjenger, som kunne opptre særdeles foraktelig og nedverdigende mot henne når hun sto alene i kassa om kvelden og natta. Hun er innvandrer fra Thailand, og ble ofte spurt om de groveste ting fra disse gjengene, som f. eks. om hvor mange hun måtte suge for å klare å komme til Norge. -Du har vel knulla deg hele veien fra Thailand til Norge, du? opplevde hun å bli spurt.

Det er gjort en del undersøkelser om det finnes noen spesielle kjennetegn ved lærere som opplever å bli mobbet av elevene. Man har forsøkt å finne ut om de som melder fra om mobbing har noen bestemte felles karaktertrekk. Og det

fant man faktisk: De lærerne som ble mobbet, var ofte lite fleksible, rigide, forsto dårlig sosiale koder, og fremfor alt, de manglet ofte humor. Kan denne undersøkelsen også overføres på de som mener seg ofte utsatt for rasisme? Kan opplevelsen av å rammes av rasisme, være preget av personens evne til å forstå sosiale koder og mangel på humor? Jeg vet ikke. Men en ting som er sikkert, er at en innvandrer lett kan komme til å oppfatte all motgang og alle nederlag som et utslag av rasisme, mens en etnisk norsk som rammes av samme nederlag og motgang overhode ikke vil sette det i sammenheng med rasisme, men med helt andre omstendigheter. Det krever en god del modenhet for å kunne vurdere sin egen rolle i sosiale sammenhenger. Folk med dårlige sosiale antenner og med en overdreven selvhøytidelighet er alltid utsatt for å rammes av omgivelsenes reaksjoner, uansett om de er hvite, brune eller svarte.

Når det gjelder hatefulle ytringer, er det for øvrig svært mye som tyder på at innvandrerne kommer prosentvis mye dårligere ut enn nordmenn. Politiets rapport over anmeldte hatefulle ytringer og annen hatkriminalitet i Oslo fra 2015, fordeler seg mellom innvandrere og norskfødte i forholdet 1:3, mens antallet innvandrere i forhold til nordmenn i Oslo utgjør 1:6. Det bodde ca. 163 300 innvandrere (ikke norskfødte) i Oslo, mens den totale befolkningen i 2016 utgjorde 975 000. Dessuten må vi regne med at det er en del innvandrere av 2. generasjon blant dem som er norskfødte i statistikken, for det finnes ca. 50 000 innvandrer av 2. generasjon i Oslo. Prosentvis er altså innvandrerne i Oslo mye "verre" til å begå hatefull kriminalitet og komme med hatefulle ytringer enn det etniske nordmenn er.

Det er verdt å merke seg når man skal vurdere rasismen i Norge. Til slutt vil jeg for sikkerhets skyld understreke at jeg selvsagt er mot all rasisme. Denne artikkelen er ikke skrevet for å forsvare rasisme, men utelukkende for å drøfte hva som egentlig ER rasisme, hvorfor vi mennesker opplever så forskjellige reaksjoner fra omverdenen og hvordan rasismen fordeler seg blant innvandrere og nordmenn.

Er legalisering av "lettere" narkotiske stoffer veien å gå?

Politiveteranen Bård Dyrdal tar til orde for at legalisering av stoffer som hasj og marihuana vil løse mange av problemene knyttet til narkotikamisbruk i Norge. Han hevder at dagens tilstand, med mange overdoser og mye narkotikarelatert kriminalitet, beviser at norsk narkotikapolitikk er mislykket,

og mener det vil bli mulig å kontrollere organisert kriminalitet mye bedre dersom "lettere" narkotisk stoffer legaliseres.

Det er relativt vanlig blant tilhengere av legalisering å peke på dagens triste situasjon som et "sannhetsvitne" på at vi må legge om politikken, fordi den vi fører i dag ikke fungerer. Det er egentlig en helt ulogisk måte å argumentere på. Det er selvsagt ikke straffeforfølgelse av narkotikakriminalitet som er årsaken til at folk dør av overdoser og at kriminelle nettverk kan bygge seg opp takket være etterspørselen på det illegale markedet. Årsaken ligger helt andre steder. Mange mennesker er allerede dypt skadede mennesker lenge før de tar sine første trekk med hasj, eller setter sin første heroinsprøyte. Å si at straffeforfølgelse skaper disse problemene, kommer på linje med å hevde med at folk blir mordere fordi vi straffer drap i Norge.

Folk begår stadig vekk kriminalitet i Norge, noen utøver vold, noen mishandler, noen begår innbrudd og svindler, men hvor mange vil påstå at dette er et resultat av en mislykket norsk kriminalpolitikk? Får vi mer kriminalitet fordi kriminalpolitikken er dårlig? Jeg har ennå ikke hørt det argumentet. Unntatt i narkotika-saker, da. Da er det noen som hevder at det er vår politikk overfor narkotikaproblemene som er det som skaper problemer. Jeg vil si at det er misbruket som skaper problemene.

Jeg er helt åpen for å diskutere hva og hvordan vi bør straffeforfølge narkotikakriminalitet. "Alle" er sikkert enig i at det er bakmennene vi må spore opp og straffe. Den enkelte bruker og småselgeren som tjener til eget bruk, bør selvsagt ikke være hovedmålet for politiet. Hvordan hadde det gått med folk som Jens Stoltenberg om han ble tatt for hasjrøyking da han var yngre? spør politiveteran Bård Dyrdal. Det hadde neppe hatt mye å si for hans politiske karriere, sier jeg. Jeg har aldri hørt om folk som får sin karriere ødelagt fordi de ble tatt for hasjrøyking i sin ungdom. Er det ikke faktisk politiets politikk å ikke ramme småbrukerne, men å gå etter de store "fiskene"? Jeg har inntrykk av at det er et stråmannsargument at norsk narkotikapolitikk går ut på å ta småbrukerne og gjøre livet surt for dem, mens smuglere og bakmenn går fri. Vel, nå når det viser seg at politikamrene i Oslo og Asker og Bærum ikke maktet å samarbeide for å stanse narkobaronen Gjermund Cappelen i løpet av 20 års etterforskning og spaning, kan man jo begynne å lure. Tonnevis av hasj har funnet veien ut på markedet, og politiet har vært så og si handlingslammede. At det har vært en utro tjener i Oslo-politiet, synes ganske klart. Om det er den arresterte og tiltalte politietterforsker Eirik Jensen, får rettssaken vise.

Kanskje kan det også få en god effekt når myndighetene nå har bestemt at ordningen med "strafferabatt" skal opphøre, og gjengangskriminelle skal sone fullt ut for den kriminaliteten de har begått, i stedet for at de skal få større

strafferabatt jo mer kriminalitet de har begått. Jeg fatter ikke hvorfor det skal lønne seg å begå mest mulig kriminalitet. Har en person begått 100 kriminelle handlinger, bør han selvsagt dømmes for alle, og straffene bør legges sammen. På den måten vil mange kriminelle komme ut av "sirkulasjon", og kan i hvert fall ikke begå ugjerninger så lenge de sitter inne. Dette kan sikkert også ha en positiv effekt på narkotikakriminaliteten.

Det andre viktige poenget til politiveteran Bård Dyrdal, er at det vil bli lettere å få kontroll over organisert kriminalitet dersom "lettere" stoffer legaliseres. Jeg synes dette fremstår som en svært enkel analyse. Kan man regne med at de nettverkene som i dag selger hasj og marihuana på det norske markedet slutter med kriminalitet dersom disse stoffene legaliseres? Det tviler jeg på. Om vi sammenligner med mafiaen i USA, ble den riktig nok grunnlagt takket være alkoholforbudet, men forsvant den organiserte kriminaliteten da alkohol igjen ble legalisert. Nei, så absolutt ikke. Den fant bare andre områder for sin illegale virksomhet. Vi kan kanskje regne med at det etableres et illegalt marked som selger hasj litt billigere enn den offentlige prisen, slik som i dag med alkohol og sigaretter? Og hva med å utvide virksomheten inn på områder som menneskesmugling, sexmarkedet, ulovlig gambling o. s. v.? Etter min vurdering kan resultatet like godt bli at den organiserte kriminaliteten flytter sin virksomhet over på nye områder, som at den blir lettere å kontrollere fordi "lettere" narkotiske stoffer legaliseres. Tvangsprostitusjon, barnepornografi og menneskesmugling er ganske sikkert områder der det er enorme penger å tjene for skruppelløse og voldelige kriminelle.

Jeg vil også innvende på det sterkeste på betegnelsen "lettere" narkotiske stoffer. Det har de siste årene kommet illevarslende rapporter fra forskere som hevder at legalisering der det er utprøvd, har medført en urovekkende økning av unge mennesker med tunge psykiske problemer som psykoser og angstnevroser, og at dette er en direkte følge av lettere tilgjengelighet på hasj og marihuana. Kan Norge som nasjon være bekjent av å selge stoffer over disk i butikker og på apoteker, som vi vet vil kunne medføre tunge psykiske lidelser og økning av antallet unge mennesker som trenger psykiatrisk behandling?

Vi kan sikkert forbedre mye ved vår behandling av narkotikamisbrukere. Vi kan f. eks. gjerne vurdere å gi gratis heroin til de aller mest slitne og livstrøtte heroinmisbrukerne. Behandlingsapparatet kan sikkert bli bedre, og ikke minst trengs helt sikkert flere plasser. Ungdomspsykiatrien virker katastrofalt underdimensjonert, og kanskje finnes det et forbedringspotensial i politiet slik at folk som tjener seg styrtrike på hasjsmugling ikke får drive sin virksomhet i flere tiår, som Gjermund Cappelen, fordi politiet ikke makter å samkjøre sine ressurser?

Hvorfor er nasjonalfølelse så ubehagelig for den kulturelle eliten?

Det har visst vært en vond høst for vår kulturelite av journalister, kulturarbeidere, mediefolk og venstrevridde politikere. Protestene og reaksjonene på at landets kulturminister har latt seg avbilde i bunad foran et pyntet juletre, mens hun oppfordrer oss til å like det særnorske, det som gjør oss til nordmenn, har vært mange og høylytte. Til og med Aftenposten og ellers relativt sindige høyrepolitikere ber indignert om å slippe å få gnidd inn typiske norske kjennetegn, og protesterer såret mot å få heftet ved seg at de liker Kvikk Lunsj og kålrabistappe.

Vi bør vel vise forståelse for dem som opplever det som et overgrep å bli assosiert med turgåing, sjokolade og mandariner. Kan man tenke seg en verre skjebne enn å bli slått i hartkorn med landsmenn som mener det er typisk norsk å gå på søndagstur eller dyrke vinteridrett? (Obs! Ironi!)

-Å påstå at noe er typisk norsk ender alltid opp i meningsløsheter, hevder man. Og dessuten er det svært ekskluderende overfor dem som har andre preferanser og andre ting de opplever som typisk norsk, mener noen, og ønsker åpenbart å beskytte alle dem som opplever det som dypt sårende og en grov fornærmelse å bli assosiert med Kvikk Lunsj og skigåing. Det blir ikke nevnt av så mange i pressen denne gangen at det først og fremst er våre nye landsmenn man ønsker å beskytte mot den ekskluderende, fornærmende holdningen hos mange nordmenn, om at det faktisk finnes visse ting som er ganske typiske for oss som lever her høyt mot nord.

Men jeg har deltatt i mange debatter på nettet gjennom året, og det vanligste argumentet som brukes i disse debattene, er at vår innvandrerbefolkning føler seg ekskludert og utenfor når nordmenn snakker om noe typisk norsk. Vel, hvorfor uteblir da helt og holdent protestene fra denne gruppen, som de mest ihuga antirasistene og kulturradikale ønsker å beskytte fra disse grove overgrepene fra nordmenn? Tvert imot, er det flere med innvandrerbakgrunn som ber om det motsatte - de ber oss nordmenn om å holde fast ved våre tradisjoner og ikke utradere dem i misforstått forståelse.

Å påstå at det ikke finnes noe typisk norsk, er omtrent like meningsløst som å påstå at det finnes ingenting som kjennetegner den norske julefeiringen. Det er altså ikke typisk norsk å feire jul, gi bort gaver, tenne lys og spise god mat. Det er det jo nesten ingen som gjør. Nå er jo ikke alt dette særnorsk, for vi har alltid blitt påvirket av europeisk kultur, men om det ikke er særnorsk, så er det likevel typisk for oss nordmenn. Selv en person som selv bruker julaften til å spise Pizza Grandiosa og verken pynter eller går i juleselskap, fatter at selv om han ikke selv feirer jula på den typisk norske måten, så finnes det likevel

noe som er typisk for norsk jul - selv om det altså variere noe fra landsdel til landsdel og fra person til person.

Men for mange journalister, politikere og kulturfolk, er det noe ekkelt over det å snakke om at noe er typisk norsk. Det vekker åpenbart ubehag og provoserer dem grenseløst at noen tar opp et slikt emne. Hva er det med dem, mon tro? Hvorfor vekker det slikt ubehag hos dem? Jeg tør påstå at deres reaksjon er milevis unna hva nordmenn flest føler. De fleste nordmenn er glad i landet sitt og i våre tradisjoner. Og 17.mai-feiringen sluttes det opp om fra alle innvandrergrupper. Det virker overhode ikke som de føler noe ubehag over å feire det landets nasjonaldag, som har tatt imot dem og latt dem etablere seg her for å få et godt liv.

Jeg tenkte litt på dette på juleavslutningen til voksenundervisningen der jeg jobber. Særlig da noen av mine elever, to somaliere, en eritreer og en syrer sto fremme på scenen og leste "Så tenner vi våre adventslys", ett vers hver mens en annen samtidig tente et av lysene! Gjennom de siste ukene før jul har jeg undervist disse våre nye landsmenn om norske juletradisjoner, og de har vært svært interesserte og sugd til seg viten om norske juletradisjoner.

Den toleransen de har møtt norske tradisjoner med, burde kanskje tjene som et forbilde for mange antinasjonale, antitradisjonelle og benektere av at det finnes noe typisk norsk.

Innvandring.

Innvandringspolitikk i et større perspektiv.

Oftest debatteres vårt lands innvandringspolitikk i et tidsmessig svært kort perspektiv, og ofte uten noen større visjoner enn å hjelpe enkeltindividet ved å flytte dets fysiske eksistens fra et land til et annet. Det er et aktverdig motiv å ville hjelpe mennesker i nød, men hjelper man egentlig menneskene i et lengre perspektiv ved rive dem opp fra sine røtter og plassere dem i et land hvis språk, kultur, historie, levesett og uskrevne regler for sosialt samvær er dem fullstendig fjernt og ukjent?

Nasjonalfølelse og statstilhørighet er meget underkjente verdier i vår tid, beheftet som de er med meget negative assosiasjoner fra oppblåste og nasjonalfascistiske ideologier fra det 20. århundre. Men i virkeligheten er nasjonalstatene en meget god og velegnet måte å organisere menneskesamfunnene på, og det er selvsagt intet galt i å elske sitt land, og ha en sunn og balansert nasjonalfølelse! Kjærlighet for sitt land betyr ikke automatisk at man ser på andre nasjoner som fiender. Nasjonalfølelse og internasjonalisme lar seg meget godt forenes! Jeg elsker mitt land, og anerkjenner og respekterer at det gjør også innbyggerne i alle andre land med like stor rett! En sunn nasjonalfølelse oppfatter alle land som likeverdige og med samme rett til fredelig eksistens! Mitt lands eksistens skal ikke bygge på undertrykkelsen av andre lands rettigheter, og jeg ønsker selvsagt at alle skal få leve i et land som respekterer enkeltindividets rettigheter.

Demokrati og menneskerettigheter skapes ikke ved at folk flykter!

Men der det eksisterer land med styresett som undertrykker sine innbyggere og ikke respekterer deres rettigheter, kan dette problemet selvsagt ikke løses ved at alle disse innbyggerne flyttes til demokratiske land. Det sier seg egentlig selv at vi bare kan ta imot et meget lite antall lidende fra andre deler av verden, mens resten må forbli i sine egne land, til tross for at disse ennå ikke har utviklet demokratiske og humane styresett. Målt ut fra vår evne og mulighet til å hjelpe ved å ta imot flyktninger, er vi altså ganske hjelpeløse. Så er det heller ikke dette verden trenger for å bli et godt og fredelig sted å leve for hele menneskeheten. Men likevel synes debatten om vår innvandringspolitikk å bygge på den forutsetningen at målet skulle være å flytte befolkningen fra udemokratiske land hvor enkeltgrupper forfølges til Europa og Norge.

Endringer av samfunn krever ofte store ofre og heltemodig innsats!

Flukt løser ikke annet enn problemene på individnivå, og kan sikkert være løsningen for enkelte forfulgte, så lenge de ikke blir for mange, men på samfunnsnivå og i et lengre tidsperspektiv løser det egentlig ingen problemer, og de som blir igjen i sitt land, har selvsagt ingen nytte av at noen flykter, tvert imot. Et land som lider under vanstyre og liten respekt for enkeltindividets rettigheter, trenger selvsagt at alle gode krefter deltar i kampen for å utvikle sitt land i positiv retning. I Norge har vi et enormt fokus på enkeltflyktningene, og striden om vår flyktningpolitikk, splitter vårt land og skaper en meget uheldig polarisering. I mine øyne ville det være atskillig mer fruktbart og fremtidsrettet å sette inn vår hjelp og støtte til dem som velger å forbli i sine hjemland for å bidra til at dette landet kan bli et godt land å bo i for alle dets innbyggere for all fremtid, til tross for at en slik innstilling krever store ofre og heltemodig innsats. Det er ikke særlig stuerent å hevde et slikt synspunkt i vår overopphetede innvandringspolitiske debatt. Men i mine øyne er det de som forblir og kjemper, som er de virkelige heltene, og ikke de som velger å fokusere på å kun løse sitt eget personlige problem på individnivå ved å rømme og la de andre bli igjen. Det er disse heltene som bidrar til å løse hele verdens problemer på lang sikt, mens de som flykter kun løser sitt eget. Det må de selvsagt få lov til å forsøke å gjøre etter beste evne, det er en menneskerett å tenke på seg selv og sine egnes beste, men igjen: Det er ikke dette som løser problemet på lang sikt. Og dessverre er det mange eksempler på at store flyktningestrømmer fører til problemer i mottakerlandet, både for landet og for flyktningene. Men det skal jeg komme tilbake til.

Alle lands beboere har samme utviklingspotensial.

For at verdenssamfunnet med sitt enorme antall enkeltindivider og enorme landområder skal kunne fungere, må det en viss organisering til. Variasjonene i historie, kultur, klima, religion, samfunnsnormer osv varierer så enormt at det ville være meget uhensiktsmessig å forsøke å undertvinge hele verdens befolkning et ensartet styre og likelydende lovverk og normer. Dessuten er det tydelig at de enkelte landområder befinner seg på meget ulike utviklingsstadium når det gjelder demokratiske og humane verdier. Dette forklarer enkelte med at enkelte raser er de andre overlegne. En slik forklaring holder overhode ikke dersom man ser de ulike menneskegruppenes utvikling i et større perspektiv. Mens beboerne i vårt eget landområde befant seg på steinaldernivå, levde f. eks. folk i nordafrikanske(arabiske) landområder i høyt utviklede sivilisasjoner

som brakte menneskeheten vidt fremover i kulturell, vitenskapelig og religiøs forståelse. Skulle vi anvende de ulike folkegruppenes utviklingstrinn fra tidligere tidsepoker som grunnlag for å vurdere menneskegruppenes potensial, kunne vi ikke trukket noen annen konklusjon enn at den hvite folkegruppen var de andre fullstendig underlegen. Men «rase» og hudfarge har overhode ingen relevans i denne sammenhengen.

Deler av vår personlighet dannes gjennom arv.

Alt tyder på at hvert eneste enkeltindivid bærer med seg en utviklingsbasert kulturell personlighetsdel, både personlig og kollektivt, som er dannet gjennom arv og "spesialdesignet" til et liv i det landet der de er født. I en lang periode har et syn på det nyfødte mennesket som et ubeskrevet blad vært så og si enerådende i vår kultur. Men enkeltforskere som våger å gå mot strømmen og har studert mennesket fordomsfritt, har for lengst forstått at menneskene definitivt ikke er tomme ved fødselen. Den sveitsiske psykoanalytikeren, Carl Gustav Jung oppdaget gjennom sine studier at ethvert menneske i tillegg til en individuell psykologisk arv, også inneholdt en kollektiv arv i sin psyke. Og han opererte også med begrepet «arketyper», som innebærer at hvert individ har en nedarvet, instinktiv oppfatning av hva viktige begreper innebærer. F eks har vi alle en medfødt opplevelse av hva det vil si å være en far og en mor. Når vi selv blir far eller mor, aktiveres den medfødte «programmeringen», og vi vil i stor grad handle i overensstemmelse med det bildet vi bærer med oss. For egen del vil jeg legge til, at på grunn av arveligheten, så vil det nedarvede bildet av hva det å være mor innebærer, ikke nødvendigvis er det samme i et høyt utviklet vestlig samfunn og et relativt primitivt samfunn i den uutviklede delen av verden, fordi våre foreldres og vår slekts erfaringer er så ulike. Men mange fellestrekk vil selvsagt kunne påvises.

Ved unnfangelsen danner det seg et individ som ikke bare arver sine genetiske egenskaper fra sine forfedre, men også mottar en psykologisk og kulturell, ja, mange mener også religiøs arv. En slik arv er ikke en statisk og uforanderlig tilstand, for mennesket har en enestående evne til å utvikle seg og vokse, og uhensiktsmessig arv fra sine foreldre kan man forfine og vokse seg ut av. Men det vil ofte være en livslang prosess, som krever stor omstillingsevne og tilpasningsdyktighet, å endre den arven man har mottatt i sitt sinn fra de foregående slekter!

Skifte mellom svært ulike levevilkår er vanskelig.

Det burde egentlig overhode ikke være overraskende når innvandrere og flyktninger til vårt land ofte finner integreringsprosessen til det norske samfunnet vanskelig og krevende. Og det sier seg vel egentlig selv, at de som har kulturelle, psykiske og religiøse verdier som ligger tett opptil de norske, er de som vil klare prosessen lettest. Men det står ikke til å nekte for, etter min mening, at mennesker som kommer fra land som står svært fjernt fra Norge i kulturelle, politiske og religiøse verdier, vil kunne ha svært vanskelig for å forstå og integrere norsk måte å tenke på og til å forholde seg til sine nye omgivelser. Dersom man betrakter de ulike landene fra et utviklingshistorisk perspektiv, kan man noe forenklet anse at det å hente en person fra et meget lite utviklet land, og plassere ham/henne i et av verdens høyest utviklede informasjons- og industriland, vil være som å ta en elev ut fra første klasse, plassere vedkommende i niende klasse, og så forvente at forflytningen skal gå helt smertefritt for seg.

Enklest å vokse opp hos sine egne.

Som sagt så er dette en forenkling, fordi veldig mange forhold spiller inn, som f. eks. hvilket samfunnslag i sitt hjemland vedkommende tilhører. Men fenomenet kan tjene som en meget god forklaring på hvorfor omstillingsprosessen fra en tilværelse i et lite utviklet land til et liv i et høyteknologisk og demokratisk land kan være svært smertefull og vanskelig, for ikke å si nærmest umulig for enkelte. Sannsynligheten er stor for at enkelte av disse innvandrernes og flyktningenes etterkommere vil danne en ny underklasse i sitt nye hjemland, ikke fordi deres rase er mindre begavede eller ikke har utviklingspotensial, men fordi det absolutt beste for ethvert menneske er å få vokse opp i en type kultur og en sivilisasjon som deres personlighet er ”spesialdesignet” for, gjennom arven fra sine foreldre og forfedre, og for enkelte blir det rett og slett en for stor og uoverkommelig oppgave å skulle omstille seg til et liv i et land som på nær sagt samtlige livets områder er vesensforskjellig fra det landet de var tiltenkt et liv i.

Menneskelig mangfold er berikende.

Den forklaringsmodellen jeg her presenterer er så langt fra rasisme som det er mulig å komme, selv om jeg er fullt klar over at det for svært mange fanatiske ”antirasister” sikker vil være vanskelig å oppfatte forskjellen. Jeg tror i det lange løp at det aller beste for de fleste mennesker er å vokse opp

i det landet der de er født, og der deres forfedre har levd før dem (eller i samfunn som ligner), men det skyldes altså ikke at jeg tror at noen «raser» er overlegne andre, eller at blanding av «raser» er uheldig, men fordi jeg betrakter de ulike landene ut fra et utviklingsperspektiv og i et langvarig tidsperspektiv. Nasjonalstatene er etter min mening en god og hensiktsmessig måte å organisere menneskeheten på, og hvert land bør ha frihet til å utvikle sin særegne form for kultur og samfunnsnormer, og så kan vi besøke hverandre og glede oss over å oppleve de rike forskjellene! Jeg ser egentlig ingen spesielt god grunn til at vi skal blande alt sammen i en kjempestor smeltedigel og gjøre alle land like. La oss heller prise forskjellene og glede oss over det menneskelige mangfoldet!

Saklig kritikk eller hitling - hva har best effekt?

Sylvi Listhaug blir kritisert av mange for å virke polariserende og splittende. Men hva skal man si når det dras paralleller til jødeutrydning når Listhaug har vært med politiet under deres arbeid med å finne folk med ulovlig opphold i Norge?

En av dem som har reagert kraftig på reportasjen som viste Listhaug med politiet, er mediekjendis Ingebrigt Steen Jensen. På sin Facebookside forteller han at han fikk assosiasjoner til politiets arrestasjoner av jøder som skulle sendes til konsentrasjonsleirer under krigen:

"Selv klarte jeg ikke la være å tenke på Warszawa-ghettoen og på den delen av politiet i Norge som hjalp tyskerne å finne jøder omtrent på samme vis under krigen. Bank-bank midt på natta! Vis oss papirene! Heraus! Til en leir langt borte, der det er natt og tåke. Er dette greit, eller krysset Listhaug i går en grense vi ikke har vært i nærheten her i landet på over sytti år?"

Det er grufulle og groteske hendelser Steen Jensen viser til. Vi må vel anta at han selv er klar over hvilke reaksjoner slike paralleller vil føre til. Hitling er et uttrykk som har dukket opp de siste årene, og Steen Jensens assosiasjoner til helt uskyldige jøder som ble arrestert fordi de skulle utryddes må vel kunne sies å være et eksempel på slik hitling. Og denne typen paralleller kan ikke karakteriseres som annet enn den verst tenkelige måten å stemple andres

meninger eller handlinger på. Men hva oppnår man med slik type debatt-teknikk?

Man oppnår selvsagt å få en utblåsning for sin egen moralske indignasjon. Og man får selvsagt god respons fra alle dem som synes det er på sin plass å dra paralleller mellom Listhaug og de som gikk nazistenes ærend under krigen. Jeg så at Steen Jensen uttalte på NRK1 i dag at folk har gitt ham stor støtte. Nå synes jeg kanskje ikke at 4-5000 likes tyder på at støtten er så overveldende, og jeg synes Steen Jensen tar hardt i når han skriver at *"Folket er skremt, fortvilet og forbannet."*

Hans utfall mot Sylvi Listhaug er neppe et uttrykk for "folkets" meninger. Og jeg tror han tar grådig feil når han (til NRK1) sier at han forventer at Sylvi Listhaug som en følge av hans Facebook-innlegg vil forstå at hun denne gangen har gjort noe galt og angre det.

Dessverre er som regel effekten av denne type hitling en helt annen, nemlig den motsatte av det Steen Jensen påstår at han forventer. Svært mange opplever nemlig hans debatt-form som svært provoserende og unødvendig og i stedet for at det blir en debatt om Listhaugs handlinger, blir det en debatt om nazi-sammenligningen, og det som kunne blitt en viktig og saklig debatt om hva en statsråd bør gjøre og ikke gjøre, blir en opphetet skyttergravsdebatt om selve sammenligningen med nazi-tiden.

Steen Jensen oppnår altså mest sannsynlig det motsatte av det han sier han ønsker! Hans provokasjon virker splittende og skyver folk ned i skyttergravene, og Listhaug oppnår det hun ønsker: Stor ståhei og oppmerksomhet rundt sin virksomhet som minister.

Det Steen Jensen bør ta med i betraktning, er at dem han omtaler som "folket" slett ikke er redde og skremte av den jobben Listhaug gjør. Tvert imot, folket slutter opp om henne i hopetall, og over 50% mener hun gjør en god eller meget god jobb, om jeg husker de siste tallene korrekt.

Jeg er gjerne med på en diskusjon om hvorvidt det er heldig at Listhaug stiller opp for media på en slik måte hun gjorde denne gangen. Men jeg kan vanskelig se at det at en minister følger politiet i deres arbeid for å finne mennesker med ulovlig opphold i Norge kvalifiserer til så ekstreme sammenligninger som til norsk politi som arresterte jøder under krigen for å sende dem til konsentrasjonsleirer.

For det første er ikke en person som oppholder seg ulovlig i Norge en uskyldig person - det er kriminelt å ikke etterkomme et utvisningsvedtak. Dessuten skal disse menneskene ikke sendes i døden, de skal kun sendes til sitt hjemland. Det er altså ikke grunnlag for noen sammenligning på noe plan. Og norsk flyktninge- og innvandringspolitikk bygger på et bredt forlik på

stortinget. Det kan neppe være kontroversielt at mennesker med ulovlig opphold i Norge oppsøkes av politiet og sendes ut av landet.

Steen Jensen påstår selv at han ikke foretar en sammenligning, men alle og enhver kan se i sitatet fra hans Facebook-side at han drar denne nazi-parallellen. Og hans påstander om at det ikke er han, men de som kritiserer hans hitling som avsporer debatten, faller etter min mening på sin egen urimelighet. Han må selvsagt akseptere at hans argumentasjon blir gjort til gjenstand for kritikk.

Jeg synes folk bør avstå fra denne typen nazi-retorikk. De oppnår ikke annet enn polarisering og spittelse, og ødelegger mulighetene for reelle, saklige debatter. (Saken er også omtalt på TV2s nettsider).

Mindreårige asylsøkere ofre for menneskehandel og sexsalg!

En rapport fra "Institutt for samfunnsforskning" avslører i dag at et stort antall mindreårige som kommer til Norge som asylsøkere i realiteten er ofre for menneskehandel og utsettes for grove overgrep i Norge. Det er snakk om hundrevis av barn.

Rapporten omtales i Dagbladet i dag, og det er definitivt ikke hyggelig lesning. Rapporten er laget på oppdrag av Redd Barna og avslører at Norge ofte er hjelpeløse når det gjelder å hjelpe disse barna, som tvinges av kriminelle både til å stjele og å prostituere seg. Ofte avdekkes ikke forholdene, av og til forsøker myndighetene å hjelpe dem unna bakmennene uten å lykkes, mens mange overhode ikke får hjelp i det hele tatt.

Det er meget foruroligende at myndighetene ikke følger opp de mindreårige asylsøkerne på mottakene bedre enn i dag, og mange forsvinner rett og slett uten at noen vet noe om hvor det er blitt av dem. De mindreårige er de aller mest sårbare asylsøkerne, og det burde ikke være akseptabelt dersom grov utnytting skjer i Norge!

Forskerne skriver følgende, ifølge artikkelen i Dagbladet:

"Det var fra januar 2012 til juni 2015 mistanke om menneskehandel i 139 saker med mindreårige. 52 av sakene er blitt formelt bekreftet - av disse ble fire av ofrene, gjennom asylprosessen hos UDI, avslørt som over 18 år.

Av de bekreftede sakene går det fram at utnyttelsen av mindreårige menneskehandelofre svært ofte skjer her i Norge, ifølge Redd Barna-rapporten: I 15 av de bekreftede sakene fortalte barna om utnyttelse i utlandet - mens utnyttelsen i 34 av sakene foregikk i Norge.

De norske ofrene kommer hovedsakelig fra tre områder:

• Fire av ti kommer fra land i Afrika sør for Sahara, hovedsakelig er dette jenter som utnyttes til sexsalg.
• Den nest største gruppa kommer fra Øst- og Sentral-Europa, både gutter og jenter - som utnyttes både til prostitusjon, tyveri og kriminalitet.
• Den tredje betydelige gruppa er gutter fra Nord-Afrika og Midtøsten, som tvinges til narkotikasalg og annen kriminalitet."

Dessverre er dette et eksempel på at ikke alle som kommer til Norge, kommer hit av fri vilje, eller med gode hensikter. Noen er dessverre ofre for menneskehandel av kyniske bakmenn som utnytter mindreårige til stjeling og sexovergrep.

Norsk asylpolitikk bør legges om!

Jeg har flere ganger gjort meg til talsmann her på VD for at Norge bør legge om vår asylpolitikk, og i stedet for å ta imot dem som har hatt nok penger til å betale menneskesmuglere, selv hente dem som skal få asyl i Norge.

Norsk asylpolitikk gir i dag i realiteten flere millioner mennesker rundt omkring i verden rett til asyl i Norge. Det eneste som hindrer at vi blir oversvømmet av flyktninger i millionantall, er at vi har laget stengsler som er så store at bare et lite mindretall av verdens flyktninger noensinne vil klare å komme til Norge for å søke asyl. Antallet flyktninger på verdensbasis overstiger 50 millioner, og svært mange av disse vil ha rett til asyl i Norge dersom de bare klarte å komme seg hit for å søke.

Dagens system fører til at mange flyktninger legger ut på livsfarlige reiser til Europa, og for dette må de ofte betale store summer til menneskesmuglere, som spekulerer i verdens nød, og setter flyktningene i livsfare ved å ta dem

ombord i skrøpelige farkoster, som når som helst kan synke. Flyktninger dør i tusentall på reisen.

Det kan heller ikke herske tvil om at en del familier sender ut en enslig, mindreårig flyktning, som vil være garantert asyl, og som allerede på mottak møter krav fra familien om å sende penger hjem. Får man en person fra familien på asyl i Norge, vil selvsagt mulighetene være store for å få flere familiemedlemmer hit på familiegjenforening.

Systemet stimulerer altså til å sende "ankerbarn" og det legge grunnlaget for en sterkt voksende industri av skruppelløse menneskesmuglere.

Dette er vi medskyldige i. De som kommer hit, kan ha satt seg i dyp gjeld for å finansiere flukten, eller de er utsendt av sin familie, på familiens bekostning, noen ganger mot sin vilje. At de frivillig ofrer seg for familien er forøvrig ikke særlig mye bedre. Uansett om det er frivillig eller "frivillig", så har de uansett med familiens samtykke utsatt seg for dødsfare og mange forsvinner rett og slett underveis og blir aldri sett igjen.

Jeg ser i disse dager at også UDI-direktøren, Frode Forfang, er inne på de samme tankebanene. I VG kan man lese at han foreslår å legge norsk asylpolitikk helt om, og i stedet for å motta asylflyktninger, bør vi heller ta imot kvoteflyktninger som vi selv henter fra flyktningeleirer.

Ved å gjøre dette, kan vi oppnå en rekke meget gode virkninger: For det første vil vi fjerne hele grunnlaget for menneskesmuglingen av flyktninger fra Afrika og Asia til Europa. På den måten vil vi sannsynligvis rede livet til et stort antall mennesker som ellers ville miste livet på den farefulle reisen.

Vi ville også fjerne helt grunnlaget for at familier kan skrape sammen penger for å sende en mindreårig eller en annen representant for slekten, som de kan bruke som brekkstang for å få tilsendt penger, eller som en mulighet for senere familiegjenforening.

Sjansen for at det kommer et stort antall grunnløse asylsøkere eventuelt uten identitetspapirer vil også bli minimal, i og med at vi selv kan utvelge de flyktningene som allerede er identifisert som reelle flyktninger i FN-systemet.

Vi vil dermed kunne redusere det byråkratiske papirarbeidet her i Norge, og grunnløse asylsøkere vil ikke kunne lage "propper" i systemet som medfører at reelle flyktninger blir sittende i lang tid på mottak før de kommer seg videre i systemet.

Andre store fordeler, er at vi selv helt og holdent får kontroll med hvor mange som kommer til vårt land, og hvor de kommer fra. Vi kan velge ut dem som aller mest trenger beskyttelse eller eventuelt trenger medisinsk eller annen bistand som de ikke kan få i flyktningeleiren. Vi kan også velge å hente hele

familier i stedet for enkeltpersoner, som i neste omgang vil kreve familiegjenforening. Det reelle antallet flyktninger vil dermed bli mye mer oversiktlig og kontrollerbart. Slik ordningen er i dag, må man i gjennomsnitt regne med tre til fire personer på familiegjenforening pr enslig flyktning.

Jeg kan ærlig talt ikke se annet enn kjempestore fordeler ved å legge om vår asylpolitikk i en slik retning som også UDI-direktøren anbefaler. Og det er veldig vanskelig å få øye på en eneste ulempe.

I stedet for å prioritere dem som har kunnet finansiere flukten via en kynisk menneskesmugler, kan vi selv velge ut dem som trenger vår hjelp aller mest.

Selvsagt leses Listhaug med maksimal vrangvilje av forskere og journalister

Forskermiljøet er i harnisk fordi de mener Sylvi Listhaug urettmessig tar deres forskning til inntekt for sine påstander om at enslige mindreårige asylsøkere utsettes for tvang av sin familie for å reise alene for søke asyl. Men gjør Listhaug det?

Her er det avsnittet i Listhaugs kronikk der hun omtaler forskningen på dette området:

"Forskning viser at det svært ofte er foreldrene og familien som sender barna sine ut på farefulle reiser. Dokumentasjon fra henholdsvis Høykommissæren for flyktninger, FAFO- rapporten fra 2014, samt en undersøkelse basert på intervjuer med 30 enslige mindreårige under 15 år fra Psykologisk institutt ved Universitetet i Oslo, avdekker at det i liten grad er barna selv som velger å legge ut på disse farefulle reisene."

Det eneste Listhaug påstår her, er altså at det er familiene som sender barna ut på farefulle reiser, og at det i liten grad er barna selv som velger å legge ut på disse farefulle reisene.

Og hva sier så egentlig undersøkelsene? I Dagbladet omtales funnene bl a slik:

"I intervjuet *står det om barn som føler et sterkt ansvar for å hjelpe familien sin økonomisk. I Norge føler de at de møter stor forståelse for ønsket om å gå på skole, men ikke for ønsket om å jobbe og tjene penger til de som er igjen hjemme. De opplever altså at de har et forsørgeransvar — men ingen av dem sa til*

forskerne at de følte seg tvunget, eller at dette var grunnen til at de hadde reist hjemmefra og søkte asyl."

Barna sier altså at de føler et sterkt ansvar for å hjelpe sin familie økonomisk. Hvordan tror forskerne dette ansvaret har oppstått? I et vakuum? Nei, barna sier ikke at de er tvunget, men når et barn legger ut på en farefull ferd og risikerer livet for å hjelpe familien, blir det temmelig søkt å bastant hevde at det er helt feil å snakke om press fra familien. I mange land har individet en svak stilling, og kollektivet og familiens interesser står over den enkeltes egne ønsker. Når barn reiser halve jordkloden rundt, og sier de gjør det fordi de vil forsørge sin familie, må det være lov, selv i vurderingen av en forskningsrapport, å tolke slike utsagn uavhengig av om barnet selv oppgir at det forekom press. Barn er ofte svært lojale over for sine foreldre, og særlig de barna som opplever grov omsorgssvikt er ofte så lojale at de lyver om foreldrenes svik fordi det oppleves så vondt for dem selv - skam er ofte det som preger barn som pålegges et ansvar som ligger langt over det de burde oppleve som barn. Det er svært vanlig i f. eks. barnevernssaker at de misskjøttede barna ønsker å beskytte sine foreldre.

Og hva ville forskerne si, dersom de foretok en undersøkelse av et visst antall barnevernsbarn og barna systematisk avga svar til foreldrenes fordel og forsøkte å skjule foreldrenes omsorgssvikt? Ville de da påstå at undersøkelsen beviste at barna egentlig ikke var utsatt for omsorgssvikt, fordi de selv benekter det?

Dagbladet skriver videre:

"Hva angår *Fafos forskning, så finnes det ingen rapport om dette temaet fra 2014. Derimot finnes det en fra 2010, av sosialantropolog Cecilie Øien. Også her er 30 mindreårige asylsøkere intervjuet. Øiens intervjuobjekter er over femten år. De fleste sier at avgjørelsen om å reise til Europa ble tatt av eldre familiemedlemmer, i samråd med dem selv. Bare én, jente fra Eritrea, ville ikke dra selv om onkelen bestemte at hun skulle. Disse konklusjonene er nærmere det Listhaug sier, men heller ikke dette gir grunnlag for en kategorisk konklusjon. Noen av tenåringene forteller at de selv bestemte seg for å dra. Motivene de oppgir, varierer. Noen forteller om å være i fare i hjemlandet, andre om ønsket om skolegang og muligheter for en bedre fremtid."*

Det er altså temmelig åpenbart at denne undersøkelsen samsvarer rimelig godt med det Listhaug skriver: Nemlig at det er familiene som i stor grad sender barna ut på den farlige reisen - selv om avgjørelsen altså tas "i samråd" med barnet.

I det neste avsnittet i sin kronikk, skriver Listhaug så:

"Barn tvinges altså i stor grad på flukt og ofte stilles de under press om å sende penger tilbake til familien. Jeg har selv i samtale med ansatte på institusjoner for enslige mindreårige fått bekreftet at det er mange eksempler på at barn gir uttrykk for at de er i Norge selv om de ikke ønsker det selv. Slik skal det ikke være, og dette må vi som ansvarlige politikere gjøre det vi kan for å få bukt med."

Kritikerne av Listhaug tar det for gitt at den første setningen i dette avsnittet, er hennes oppsummering av hva forskningen har avdekket. Og slik kan det selvsagt oppfattes om man leser med vrangvilje. Leser man derimot med et mer nøytralt øye, fremstår denne setningen som en gjentagelse av Listhaugs egne meninger, som hun fremsetter både før og etter dette avsnittet. Og begrunnelsen for at hun hevde at det forekommer tvang, kommer i oppfølgingen til setningen, der Listhaug påpeker at hun i samtale med ansatte har fått bekreftet at det er mange eksempler på at enslige mindreårige gir uttrykk for at de er i Norge selv om de ikke ønsker det. Det er dette argumentet hun anvender som begrunnelse for å bruke uttrykket tvang, slik jeg oppfatter det.

Listhaug bruker altså forskningen til å påvise at barna selv hevder at familiene har spilt en avgjørende rolle for deres avgjørelse om å reise til Norge. Og så bruker hun sine egne erfaringer til å begrunne at hun anser at mange barn har opplevd tvang eller press for å reise ut for å kunne forsørge familien.

Men både forskere og journalister flest leser selvsagt Listhaug med maksimal vrangvilje, i håp om å kunne diskreditere henne. Forskere og journalister flest misliker FrP og hater selvsagt å komme i en situasjon der de kan risikere å bli tatt til inntekt for noe Listhaug mener og påstår.

Og i dette tilfellet ser vi forskere som krever å bli gjengitt ytterst presist og i samsvar med deres egne vurderinger, mens de selv gjengir Listhaug med så stor vrangvilje, at de ikke makter å oppfatte at de faktisk kunne ha valgt å tolke Listhaugs innlegg på en helt annen måte dersom de leste med litt mer velvillige briller.

Man kan også stille forskerne det spørsmålet, om de mener det skal være forbudt å tolke deres resultater annerledes enn det de selv gjør. Dersom et barn f. eks. stjeler i butikken fordi han/hun vet at familien lider, og gir maten til far, mor og søsken, og så hevder at foreldrene ikke har noe med stjelingen å gjøre, så er ikke det automatisk sannheten. Svarene må vurderes i sammenhengen og utsettes for drøftinger og vurderinger. En forsker kan like godt, ved å sette dette opp mot andre forhold i undersøkelsen, komme til den konklusjonen at det er tvilsomt om barna snakker sant når de beskytter foreldrene.

Og Listhaug viser altså til egne erfaringer gjennom samtaler med de ansatte som møter disse barna i mere uformelle samtaler. Skal tro om ikke de svarene er mer sannsynlige, enn når barna intervjues i offisielle forskningssituasjoner?

"He is dead, but he won't lie down"!

Så har vi Hitler- og nazi-påstandene gående igjen. Danmark har vedtatt at asylsøkere må bidra med egne verdier, dersom de har noen, og reaksjonen er mildt sagt småhysteriske. Det strider mot norske verdier, påstår man. Men hva er norske verdier?

Jo, norske verdier er at vi alle bidrar til fellesskapets utgifter, når vi har evner og midler. Min far tilbrakte de siste månedene av sitt liv på sykehjem. Store deler av hans lille pensjon gikk med til å betale for oppholdet. Han var dødssyk av kols. Da han til slutt døde, la jeg merke til at han hadde litt penger igjen på sin konto. Jeg tenkte de kunne komme godt med til begravelsen, og var i banken for å ta dem ut. Damen bak skranken kjente tilfeldigvis min far, og visste at han nettopp var gått bort, og sa at det var forbudt å ta ut penger fra en død manns konto, selv om jeg hadde hatt fullmakt til å bruke den i flere år, fordi jeg gjorde alle innkjøp for min far.

Kommunen og alle som eventuelt hadde utestående penger hos min far, hadde rett på de pengene, fikk jeg vite. Kommunen kunne konfiskere pengene i tilfelle han ikke hadde betalt siste regning på sykehjemmet.

Og ganske riktig: Noen uker etter dødsfallet fikk jeg brev fra kommunen med krav om penger. I brevet krevde de også at min fars gamle stereoanlegg og TV måtte selges for å dekke inn regningen.

Her har man norske verdier: Det kreves av oss alle at vi skal bidra med det lille vi har til fellesskapets utgifter. Slik har det vært i alle år. Hvorfor er ikke dette nazi-verdier? Nei, det er jo bare våre egne syke og gamle det gjelder. De må selvsagt tåle å bli ribbet til skinnet før de dør.

Men når Danmark nå velger å innføre lover som sier at også asylsøkere skal bidra til fellesskapets utgifter, dersom de har muligheter til det, er det ikke måte på hvordan enkelte assosierer dette med uttrekking av gullplomber i tennene til jøder før de skal tilintetgjøres osv. Hitler-sammenligningene sitter igjen løst. Og alle som synes det høres greit ut at også bemidlede asylsøkere kan bidra til de felles utgiftene mens deres søknad er under behandling, er

selvsagt kyniske og menneskeforaktende individer helt uten menneskelig verdi.

Alle vet kanskje ikke at flere land allerede har innført noe lignende. Både Storbritannia og Sveits og flere tyske stater har satt et tak på hvor mye en asylsøker tillates å ha av pengeverdier.

Mange tenker kanskje heller ikke over at selv nordmenn ikke kan ta med så mye de vil til Norge når de har vært utenlands. Grensen er 25000 i kontanter og varer for 6000. Alt over 6000 i varer skal fortolles. I mange andre land er gull svært billig sammenlignet med Norge. Mange steder er det vanlig å ha ganske høye verdier i gull. Det å være asylsøker er jo ikke det samme som å være fattig. Jeg vet ikke om det noensinne er gjort noen forsøk på å kartlegge hvor mye en asylsøker gjennomsnittlig har med seg av verdier til Norge?

I Norge skattlegges de fleste temmelig hardt. Selv minstepensjonister og uføretrygdede må bidra til fellesskapet. Det typiske for en asylsøker, er at han får og får og får i flere år, uten at det kreves noe tilbake. Han får gratis opphold, gratis mat, gratis norskopplæring, en fri integreringspakke osv. De mest seriøse overslagene, viser at en asylsøker gjennomsnittlig koster det norske samfunnet ca. 4 mill. gjennom sitt livsløp. Beløpet varierer selvsagt fra person til person. Men faktum er at mange asylsøkere kan oppholde seg her i årevis og bare motta. Er det norske verdier, som enkelte setter så høyt?

Nei, det er ikke norske verdier. Selv fattige minstepensjonister og uføretrygdede i Norge bidrar til fellesskapet.

Det er helt greit å være mot denne nye loven i Danmark. Det er også helt greit å diskutere om Danmark har satt beløpet for lavt. Men når det nevnes med forakt at man nå skal ta fra asylsøkerne deres smykker, så er tvert imot loven tydeligvis laget for med sikte på dem som har store verdier investert i f. eks. gull, og det gjelder ikke personlige smykker som har affeksjonsverdi.

Men hvorfor er det nødvendig å alltid ta frem de aller styggeste og verste ordene om alt som gjelder asylsøkere? Hvorfor er det nazisme å be en bemidlet asylsøker om å bidra til utgiftene vedrørende sin asylsak, når det er helt greit å ribbe dødssyke gamle og syke til skinnet?

Hitler vender stadig tilbake. De som mener at også en bemidlet asylsøker kan bidra til fellesskapets regninger er nå de nye Hitler'ne. Jeg sier igjen som i den gamle sangen: "He is dead, but he won't lie down"! (Dog i en litt annen betydning enn den opprinnelige). I dag brukes Hitler flittig av dem som ønsker å ramme dem de er uenig med og få satt en stopper for enhver saklig diskusjon. All "de andre" er nazi-umennesker, diskusjon ferdig.

Kriminalstatistikk og myke norske menn.

Mange forhold må tas med i betraktning når vi skal vurdere innvandreres andel av kriminaliteten i Norge. Blant annet det at unge menn er mer kriminelle enn eldre menn og ikke minst mer kriminelle enn kvinner.

Det pågår en relativt heftig debatt vedrørende statistikk over innvandreres andel av kriminaliteten i Norge. Delvis er denne debatten en reaksjon på at SSB har nektet å etterkomme et ønske fra FrP om å utarbeide en statistikk som viser innvandreres og asylsøkeres andel av kriminelle handlinger i Norge sammenlignet med etniske nordmenn. Det er kanskje ikke SSBs aller mest kloke beslutning, tatt i betraktning at deres politiske uavhengighet allerede er satt spørsmål ved pga. tvilsomme uttalelser fra deres nye leder.

Noen har også påpekt statistikkens usikkerhetsmomenter og mulighetene til å misbruke statistikk til nær sagt hva det skal være som en begrunnelse for å ikke utarbeide statistikk over innvandreres andel av kriminaliteten i Norge. Og hva skal den brukes til?

Det siste er det svært enkelt å svare på. Vi arrangerer allerede ikkevoldskurs for enkelte innvandrergrupper og allerede ved å arrangere slike kurs, ligger det premisset at disse menneskene har et annet forhold til vold enn oss. Om statistikken skulle vise at enkelte innvandrergrupper kommer svært dårlig ut når det gjelder voldtekter, bør dette danne et meget godt grunnlag for at nettopp denne gruppen blir pålagt å delta i kurs og opplæring i hvordan Norge forventer at menn skal forholde seg til kvinner, og hvordan norske kvinners opptreden skal forstås for en som ikke er vant til at menn og kvinner omgås fritt og uten anstand. Og hva betyr egentlig et smil eller et nei i ulike kulturer? Det er ikke uten videre gitt at det forstås likt i hele verden.

Norske menn er like ille påstås det av en del debattanter, bare med den forskjellen at norske menn ikke begår overfallsvoldtekter, men heller voldtar fulle jenter på fest - såkalte festvoldtekter. Det de som hevder dette glemmer å overveie, er i hvor stor grad etniske nordmenn egentlig er representert i slike festvoldtekter i forhold til innvandrergrupper. Faktum er nemlig at også på dette feltet er enkelte innvandrergrupper overrepresentert. Myten om at etnisk norske menn voldtar like mye, bare at et foregår på fester, er rett og slett ikke riktig. Også her er enkelte innvandrergrupper overrepresentert.

Norske menn er i realiteten i stor grad "veldresserte" og veloppdragne. Vi har i mye større grad enn mange andre mannsbefolkninger blitt opplært i å respektere kvinner og ikke tvinge dem til noe de ikke selv vil. Ja, gjennom

mediene har norske menn gjennom flere tiår blitt foret med artikler i pressen og ukebladene om det enorme ansvaret vi har for at også kvinner skal ha et godt utbytte av det seksuelle samværet med oss. Noen av oss er i realiteten så samvittighetsfulle og ansvarlige at vi ikke kan tenke oss å avslutte et seksuelt samvær uten å forsikre oss om at også vår kvinnelige sexpartner har fått full tilfredsstillelse. Vi har oppfattet det som vårt ansvar som menn å gi kvinnen ikke bare orgasme, men et fullverdig forspill for å tenne hennes lyster, full orgasme, ja, gjerne multiorgasme, og vi har også lært at det seksuelle samværet bør avsluttes med kos og godsnakk med kjærlighet og varme, slik at kvinnen ikke skal føle at vi bare bruker henne og så overlater henne til seg selv.

Mange norske menn er så usikre på sin egen maskulinitet og rett til å skaffe seg selv en utløsning, at bare den minste følelse av at hans kvinne ikke er tilfreds, fører til at han øyeblikkelig mister sin reisning. Hvordan i alle dager skal en slik mann kunne voldta noen?

Vel, dette var en liten omvei innom den "myke mannen" som faktisk ikke er så uvanlig blant norske menn, der ereksjonsproblemene florerer. Jeg har mine tvil om de samme anfektelsene gjør seg gjeldende hos den overpotente machomannen fra en del andre kulturer.

Men tilbake til emnet: Hvordan kan man lage statistikk som gir et riktig bilde av innvandreres og flyktningers andel av kriminaliteten i Norge? Forleden så jeg noen av de aller mest relevante innvendingene mot en slik statistikk som jeg hittil ikke har sett i offentligheten: I flere innvandrergrupper i Norge, er det en overvekt av menn og disse mennene er ofte unge. Fordi unge menn statistisk sett er mye mer kriminelle enn både eldre menn og kvinner, vil en slik befolkningsgruppe helt naturlig være overrepresentert på statistikken. Dette er både intelligente og vektige argumenter. Og dette er noe som det absolutt må tas høyde for når man utarbeider statistikker.

For å få et reelt bilde av kriminaliteten hos ulike grupper, bør man kanskje derfor vekte den opp mot kjønnssammensetningen og alderssammensetningen i ulike grupper? Og det kan vel neppe være et uoverkommelig problem! Alt man legger inn av forutsetninger som ligger til grunn for en statistikk, vil avgrense feilmarginene og gi et representativt bilde av det man ønsker å finne ut.

Men den kanskje aller beste sammenlignende faktoren får man ved å sammenligne kriminalitetsbildet i Norge med kriminaliteten i de enkelte gruppers hjemland. Dersom et lands kriminalitetsstatistikk viser en langt større hyppighet av voldtekter pr antall innbyggere, må vi selvsagt regne med at dette landets innbyggere vil ta med seg denne hyppigheten av voldtekter til Norge. Dersom flyktningene til Norge representerer et representativt utsnitt

av befolkningen i sitt hjemland, må vi regne med at det kriminalitetsbildet som tegner seg i deres hjemland, vil bli omtrent det samme i Norge. Og det samme innen seksualisert vold og seksuelle overgrep. I den forbindelsen kan jeg nevne at det skjer en voldtekt hvert 7. minutt i Nigeria.

Vi gjør vi klokt i å ikke se bort fra at kvinners stilling i mange land er langt, langt svakere enn i Norge. Rettsvernet er dårlig utbygd for kvinner i mange kulturer og undersøkelser viser at menn i langt større grad anser sex som en rettighet som de kan tiltvinge seg med vold, enn at det skal være et samtykkende samvær mellom likeverdige partnere.

Her har Norge kommet et svært langt stykke på vei, og jeg vil påstå at de som hevder noe annet, grovt undervurderer den norske mannen. Vi er faktisk flasket opp med ansvarsfølelse og har lært at det å bare tenke på sin egen orgasme er noe egoistisk og forkastelig som få av oss vil ha sittende på oss. Å ha samleie med en kvinne og oppleve at hun ingen glede har hatt av samværet er faktisk for svært mange norske menn et nederlag de har vansker med å leve med! Hvordan i all verden skal en slik mann kunne voldta noen?

Har vi en god asylpolitikk når den gir mange millioner rett til asyl?

Vår lovgivning gir i realiteten mange millioner mennesker rundt om på kloden rett til asyl i Norge. Hittil har ikke dette ført til store problemer, fordi de færreste av disse har klart å ta seg til Norge. Men nå kommer flyktningen i stort antall

Vi har gjennom mange år kunnet holde oss med en meget raus asylpolitikk. Folk som flykter fra krig i hjemlandet, har alle kunnet regne med å få asyl i Norge. Vi har ikke stilt noe krav til at de skal være spesielt utsatt for forfølgelse fordi de har vært folkerettsaktivister, politisk aktive eller tilhørt en forfulgt religiøs minoritet.

I realiteten er mange millioner mennesker rundt omkring i verden ifølge vår lovgivning er kvalifisert til å få asyl. Vi har kunnet briske oss over våre inkluderende og åpne holdninger, vår toleranse og vår gjestfrihet.

Men samtidig har vi vært del av et system som gjør at nesten ingen av disse millionene har noen sjanse til å ta seg til Norge for å søke asyl. Schengens

yttergrenser har vært stengt, og i realiteten er det bare de som har hatt mulighet til å betale store summer til menneskesmuglere, som i det hele tatt har greid å ta seg til Norge for å søke asyl. På den måten har vi kunne holde oss med en raus politikk, men samtidig stengt nesten alle ute. Det har i virkeligheten vært en politikk som bygde på grov urettferdighet.

At vi dermed indirekte har gitt grobunn for menneskehandel, korrupsjon og smugling av mennesker, har vi valgt å ignorere. Det viktigste har åpenbart vært å vise vår romslighet og raushet i et lovverk som åpner for asyl til alle "verdens lidende" som vi med sikkerhet visste aldri ville kunne "banke på vår dør".

Dette paradokset, eller dobbeltmoralen, om man vil, er enda mer påtagelig i Sverige. Der erklærer politikerne med patos at all verdens lidende skal finne en åpen dør i Sverige, og der skal de få en trygg havn.

Men nå begynner selv svenskene å se konsekvensene av sin egen rause politikk. Og det som bare for noen måneder siden ble sammenlignet med nazisme og det som verre er, streng grensekontroll, er nå innført, og migranter opplever å bli avvist på grensen.

I Norge har vi en fløy innen politikken som er på linje med svenskene. Rausheten og den jublende begeistringen over å ta imot flest mulig, gir nå resultater også hos oss. Og man jobber aktivt for at hvem som helst som kommer til Norge skal kunne jobbe fra dag en. (At 100 000 nordmenn skal konkurrere om de samme jobbene, unnlater man å nevne). Større oppfordring kan ikke enhver som vurderer Norge som sitt fremtidige hjemland få. Migrantene har tydeligvis oppfattet den enorme velviljen som en ren invitasjon til å komme til Norge.

Og på en måte kan man kanskje si at det kan være en fin ting at vi nå får testet ut hva vi egentlig står for? Joda, vi er rause, inkluderende og åpne, men ikke *så* inkluderende at vi vil ha flere titalls tusen nye "landsmenn" hvert eneste år, eller?

Vi har kommer i et skikkelig dilemma! Skal vi fortsette å være så godhjertede og inkluderende som vi liker å skryte av, selv om det resulterer i, la oss si, 30 - 40 000 tusen nye "nordmenn" i året, som skal få gå rett ut i arbeid og nyte godt av alle fellesskapsgoder som vi har brukt flere generasjoner på å bygge opp?

Eller skal vi innse at dersom dette skjer, så vil det Norge vi kjenner i løpet av få år være forvandlet til det ugjenkjennelige? For det vil selvsagt bli resultatet dersom tilstrømningen av flyktninger fortsetter. For hvorfor skal det stoppe nå? Hvorfor skal ikke alle de andre som drømmer om et bedre liv følge etter?

Politikerne føler at de må handle. Men hva gjør de? Det virker som det er helt umulig å tenke seg til at vi endrer lovverket, slik at færre vil være kvalifisert til å få asyl. Nei, i stedet så virker det som man tenker at man skal "skremme" asylsøkerne vekk, ved å gjøre det langt mindre attraktivt å komme til Norge. Og hva vil resultatet av det bli? Jo, selvsagt vil den fattige delen av vår befolkning, barn som vokser opp under fattigdomsgrensen, vokse seg enda større. Flyktningene er allerede i ferd med å danne Norges nye underklasse, og den vil bare vokse og vokse, jo mer vi strammer inn på asylantenes goder i Norge.

Burde det ikke heller være en bedre vei å gå, å endre lovverket, slik at kravet til å få asyl blir strengere, med den følgen at tilstrømningen blir mindre?

Jeg har personlig aldri skjønt hvorfor asylpolitikken skal være av en slik art at millioner av mennesker er potensielle asylanter i Norge, og at tilfeldighetene har fått rå i forhold til hvem som har klart å ta seg hit. Vi har bygget politikken på urettferdighet og skapt et enormt marked for menneskesmuglere.

Jeg tar gjerne til orde for at vi tar hele asylretten opp til vurdering, og diskuterer om vi ikke skal omgjøre lovverket slik at det kun er de som er forfulgt på grunn av sin aktivitet for menneskerettigheter og mot urettferdigheter, sånn som politiske aktivister, religiøse opposisjonelle, kulturarbeidere som står opp mot undertrykking osv som skal være kvalifisert til å få asyl.

Jeg kan ikke se at det er noen god løsning hverken for oss eller for mennesker fra land som er i krig, at et stort antall mennesker fra dette landet flyttes til et annet sted på kloden. All støtte bør settes inn på å hjelpe dem i nærområdene, slik at de hurtig kan flytte hjem igjen når landet igjen er trygt for det store flertallet.

Politikerne velger nå en metode som skal gjøre det mindre attraktivt å komme hit og søke asyl. Jeg synes de heller burde endre lovverket slik at antallet som er kvalifisert til asyl, går drastisk ned.

Vi kan ikke i lengden holde oss med et regelverk som gir flere millioner mennesker rett til asyl. For nå begynner de jo faktisk å komme - i stort antall. Mye større enn det vårt land tåler.

Vil vi at Norge slik vi kjenner landet vårt i dag skal bestå, bør vi gjøre noe mer enn å bare skjære ned på flyktningenes goder. Og vi bør selvsagt være meget rause med vå hjelp til flyktninger som søker tilflukt i sine naboland. Det bør ikke stå på midler i så måte!

Har Norge 30 000 ledige stillinger?

Venstres Trine Skei Grande er talskvinne for at vi må endre lovverket slik at alle nyankomne flyktninger kan komme rett i arbeid. Det høres kjempeflott ut. Men finnes det 30 000 ledige stillinger i Norge som kan besettes av flyktninger?

Jeg er som mange andre opptatt av at alle flyktninger som kommer til Norge, må tas imot på en mest mulig human og menneskeverdig måte. Kanskje er det en god ide å endre lovverket slik at de hurtigst mulig kan komme seg ut i arbeid?

Ja, i teorien kan man ikke annet enn å se det kloke i et slikt standpunkt. Lediggang er overhode ikke å foretrekke!

Men det hører vel med selv for en politiker å ha en viss realisme i sine mål? Jeg ser i avisen i dag at det nå er nærmere 100 000 arbeidsledige nordmenn. Og så gjorde jeg et google-søk på "ledige stillinger" og fant ut at NAV kan tilby i overkant av 8000 ledige stillinger på landsbasis. Og jeg ser at svært mange av disse stillingen sannsynligvis stiller krav til å beherske norsk.

Hmmm, da lurer jeg litt på: Hvordan i alle dager har Trine Skei Grande tenkt å få 30 000 flyktninger som ikke kan et ord norsk hurtig ut i arbeid?

Jeg må innrømme at hele hennes argumentasjon fremstår som et eneste stort luftslott. Hun snakker om noe som i realiteten er ugjennomførbart!

Hele saken fremstår som drømmerier, eller bevisst retorikk for å fremstå som flyktningenes aller beste venner. Gjerne det, men skaper det ikke bare helt urealistiske forventninger hos de stakkars flyktningen når noen innbiller dem at vi faktisk har 30 000 ledige arbeidsplasser å tilby dem?

Den skremmende polariseringen

Noen av oss har et relativt avslappet til det å motta et antall syriske flyktninger til Norge. Vi anser det verken som en katastrofe for vår kultur eller som verdenshistoriens aller største redningsaksjon som sender oss til himmels av stolthet!

Jeg forstår ærlig talt ikke dem som legger så gigantiske dimensjoner inn i flyktningestrømmen til Europa. Jeg forstår ikke dem som mener det kan

ødelegge vår kultur, og jeg forstår ikke dem som mener dette er selve den ultimate prøvelsen på vår medmenneskelighet og vår moral. Noen omtaler flyktningestrømmen og vår måte å forholde oss til den som noe som skiller onde, egoistiske og laverestående mennesker fra gode, empatiske og høytstående mennesker.

Jeg fatter simpelthen ikke hva som gjør at akkurat dette problemområdet ser ut til å oppfattes som selve skillet mellom sivilisasjon og umoral.

For å innrømme det: Det som skremmer meg aller mest, er den enorme, følelsesladde energien som pumpes inn i debatten. Tidligere venner blir bitre uvenner, og skjellsordene hagler. Det er ikke grenser for hvor lavtstående, primitive, umenneskelig og lite empatiske visse mennesker er, og det er ikke grenser for hvor truet vår sivilisasjon er!

Selv har jeg inntatt en ganske pragmatisk holdning til hele denne situasjonen. Jeg jobber til daglig med opplæring av flyktninger, og møter mennesker som har flyktet til Norge og som inderlig ønsker å bli en del av det norske samfunnet. Da vi hadde valg og argumentering som emne i en norsktime forleden, erklærte en samlet gruppe at de ville stemme Ap, for Ap er det partiet som best ivaretar vanlige folks behov. Jeg kan vanskelig se noe stort problem ved at disse flyktningene vil bli gode norske borgere.

Når det gjelder syriske flyktninger i særdeleshet, så har jeg også møtt mange av dem. Da jeg spurte dem om hvordan livet i Norge er i forhold til livet i deres hjemland, fortalte de at det er nesten identisk. -Vi hadde egentlig ikke lyst til å flykte, sa de, for vi var kjempefornøyd med livet vårt hjemme, men vi måtte, for å overleve. -Men dere hadde kanskje ikke så stor frihet som det jenter har i Norge, spurte jeg dem, for å fiske litt om deres hverdag. -Jo, alt var som i Norge. Vi kunne gå ut og treffe venner, gå på kafe, ha kjærester og alt var omtrent som i Norge. Jeg kan tillegge at de jentene jeg snakket med, hadde lært seg norsk på beundringsverdig kort tid. Jeg anser at de vil bli svært gode, norske samfunnsmedlemmer om de velger å bli her.

Selv har jeg et så avslappet forhold til flyktninger, at jeg innbilte meg at vi i Norge til og med kunne være i stand til å føre en diskusjon vedrørende om ikke enkelte flyktninger har tatt litt vel stor risiko, når de har vært på flukt fra sitt hjemland. Bør ikke selv flyktninger være forsiktige med å risikere sine barns liv når det gjelder å sette dem i synkeferdige farkoster eller i tilnærmet lufttette trailere? Men når jeg innbilte meg at dette er et tema som er diskutabelt hos oss, tok jeg grundig feil. Jeg ble øyeblikkelig "overfalt" av dypt indignerte moralister, som nærmest mente jeg var en gravskjender, som om jeg personlig hadde krenket foreldrene til døde barn. Mens alt jeg gjorde, var å forsøke å stille et åpent spørsmål, som folk må få mene hva de vil om. Man KAN kanskje mener at enkelte flyktninger har latt seg forlede til å sette sine

barn i svært farlige situasjoner, uten å beskyldes for å mangle enhver menneskelig egenskap?

Noen anser tydeligvis situasjonen i Europa for å være selve prøvesteinen på vår sivilisasjon. Det er ikke grenser for graden av moralisme og verdighet de legger inn i situasjonen. Er du talsmann for andre løsninger enn den moralsk opphøyde, settes du ganske automatisk i bås med de aller verste høyrefascistiske, empatiløse, primitive og verdiløse propagandistene.

Brønnpissing mener noen det er dersom man tillater seg å mene at selv flyktninger har et ansvar for sine barn. Mens selv pisser de heller på sine meddebattanter.

Det foregår en skremmende polarisering av debattanter her på VD. Jeg kan vanskelig se at det er noen som virkelig hater flyktninger, men det er dessverre mye som tyder på at de aller mest indignerte hater sine norske meddebattanter, som ikke deler deres synspunkter i denne saken.

Hvorfor denne voldsomme moralske indignasjonen? Noen sier rett ut at de mener deler av det norske folk er en langt større trussel mot vårt samfunn enn det å ta imot et stort antall flyktninger.

Jeg er selv særdeles lite oppkavet over at vi tar imot flyktninger. Jeg har tro på at det norske samfunnet i seg selv har så stor styrke og trygghet at det store flertallet av flyktninger vil finne seg godt til rette, bli godt integrert og bli gode norske samfunnsborgere. Det har jeg gitt uttrykk for i mange innlegg.

Likevel har jeg opplevd å bli grovt trakassert av de aller mest overivrige flyktningetilhengere, som åpenbart anser seg som langt mer overlegen enn meg i menneskelige egenskaper. I deres øyne er jeg en empatiløs høyrefascistisk brønnpisser. Og det skyldes altså at når jeg ser bilder av døde barn, det være seg om de har druknet eller blitt kvalt, så er ofte min første tanke: Men hvordan kunne foreldrene la dette skje?

Det er altså empatiløst, høyrefascistisk brønnpissing.

Jeg fatter ikke at det er nødvendig å la sitt eget engasjement for å hjelpe flyktninger i nød utarte til slik dyp forakt for sine egne landsmenn. Det virker som hatet mot nordmenn blant de mest moralsk indignerte flyktningevennene langt overgår det hatet de verste rasistene nærer mot utlendinger.

Det som skremmer meg er at hatet mot nordmenn fremføres med så stor moralsk overbevisning om at de selv er blant de gode og de moralsk overlegne.

Jeg må nok bare akseptere, at selv om jeg verken er mot å hjelpe flyktninger her i Norge eller anser det som en stor trussel mot vårt samfunn, så er jeg et ondt menneske uten empati. Det får jeg visst bare leve med.

Og dermed stiller jeg nakken klar for hogg nok en gang. Antirasistiske nett-troll, værsågod! Scenen er deres!

Asylsøker"barn"?

Med jevne mellomrom leser man om asylsøker"barn" i avisene og ser reportasjer om dem. Flere ganger har jeg blitt noe overrasket når jeg ser bilder og filmopptak av disse "barna", og ser storvokste mannfolk med kraftig skjeggvekst.

Første gang jeg reagerte på omtalen av en gruppe asylsøkere som "barn", ble det vist filmopptak av disse "barna" idet de spilte fotball på asylmottaket. Filmopptaket viste storvokste mannfolk med kraftig skjeggvekst. Er ikke "barn" en noe misvisende betegnelse når "barna" er 17-18 år?

Nylig kom "barn" igjen i medienes søkelys fordi et "barn" som myndighetene mener er over 18 år skulle flyttes fra asylmottaket. De andre "barna" protesterte kraftig, begikk hærverk og kastet stein. Igjen viser fotografiene i mediene storvokste karer med velutvokst kinnskjegg.

Kunne kanskje mediene finne en mer passende betegnelse enn "barn" på disse storvokste, beskjeggede karene?

Når man kaller dem "barn" i mediene, tenker de fleste av oss på 6-7 åringer og ikke velvoksne mannfolk.

Er det et bevisst valg av mediene for å villede? Noen ganger kan man unders.

Syria-flyktninger og familiegjenforening.

10 000 syriske flyktninger er det antallet flyktninger vi kanskje må forvente kommer til Norge i løpet av få år. Tallet har blitt stående som et slags minstemål på vår raushet og medmenneskelighet. Men tallet vil vel i realiteten bli langt større?

For alle flyktninger til Norge har vel rett til familiegjenforening? Det vil si: Kanskje skal Norge plukke ut hvilke flyktninger vi skal ta imot på en slik måte at ingen av dem vil ha noen familiemedlemmer å hente? Kanskje skal vi bare ta imot hele familier, for å sikre oss at ikke antallet på 10 000 stiger til 40 000 i løpet av få år fordi alle vil hente opp sine familiemedlemmer?

Jeg vet ærlig talt ikke særlig mye om hvordan utvelgelsen i slike tilfeller skjer, men for de utvalgte må det vel fortone seg som å vinne gjeveste gevinst i livets Lotto, mens de som vrakes, sitter igjen i sin elendighet. Ja, for vi kan vel ikke stikke under en stol, at dersom vi sier ja til 10 000, så sier vi samtidig nei til noen hundretusen andre? Men disse hundretusener klarer vi visst godt å avvise, for vi har jo hjulpet så mange ved å ta imot 10 000.

Det hele minner meg litt om en snøstorm på vidda. Flere hundre mennesker er savnet i uværet, og et lite titalls av dem klarer å ta seg frem til den lune og varme hytta vår. Dem slipper vi inn og gir dem mat og lar dem varme seg ved peisen. Og så overlater vi resten av de savnede i stormen til å klare seg selv. Kanskje klarer noen flere å ta seg frem noen dager senere, men dem avviser vi, for vi har satt grensen ved 10 personer i hytta vår.

Men er vi ikke humane og gjestfrie og har vi ikke bevist vår raushet og vårt kristne sinnelag i praksis? De som heller ville valgt å dra ut i stormen for å gi nødhjelp til de hundrevis av andre savnede, beviser hvilken kynisme enkelte er preget av. Heldigvis er vi ikke som dem.

Er empati egentlig en form for selvtilfredsstillelse?

Advokat E. H. VINJE tar i en kronikk i VG i dag opp noen viktige aspekter knyttet til empati og mange menneskers uttalte ønske om å hjelpe andre mennesker som lider nød. Hva er egentlig våre motiver, uegennyttighet eller selvtilfredsstillelse?

-Hadde man hjernescannet giveren, ville man antagelig sett at lystsentrene i hjerne blusser opp i det hun kaster mynten i koppen. Og givergleden fortrenger den rasjonelle tanken om at tigging ikke egentlig hjelper tiggeren, men bare er billig og enkel moro for giveren, skriver Vinje bl a i sin kronikk.

Og her har Vinje utvilsomt et godt poeng. Det kan ikke herske mye tvil om at det å f eks putte noen 20-kroninger i koppen til en tigger medfører en god følelse av å ha hjulpet noen. Det er ingen grunn til å fornekte dette aspektet ved å hjelpe. Særlig når hjelpen ikke koster en selv særlig mye, står det ikke til

å bortforklare at det korte øyeblikket da man lar seg "forføre" av det triste blikket til en rufsete utseende tigger, gir en viss følelse av godhet, en følelse av å dele av sitt overskudd og en viss lindring til en eventuell dårlig samvittighet for sitt eget liv i overflod, mens verdens millioner lider under sult, krig og fattigdom.

Alle hjelper sine egne. Det er en grunnleggende form for selvhjelp. Det er ikke noe særlig å skryte av. Selv de grusomste nazistene var kjærlige mot sine egne barn. I fattige land uten noen form for trygdesystem, er det en sikkerhet for alderdommen å få mange barn, for det er barna som skal være ens trygghet i alderdommen. Altså ligger det en viss egoisme i det å få mange barn. Men er det den eneste følelsen som motiverer for å få barn?

Det å hjelpe er også regulert av sosiale koder. Hjelper man naboen, forventer man at man skal få hjelp tilbake når man selv trenger det. Det blir som en form for gjensidig utveksling av ytelser. Man yter når man kan, og får gjenytelser når man trenger det.

I den politiske verden kan man aldri riktig vite med sikkerhet hva som er en politikers motiver. Det eksisterer definitivt det Vinje kaller for en "godhetsindustri" i vårt land, og jo bedre noen klarer å markedsføre en gruppes hjelpebehov, jo mer hjelp ytes det. Mennesker som lider i stillhet og som glemmes helt i media, får sjelden noe hjelp av oss i de rike, vestlige landene. Vi lar oss styre av de lidende som mediene til enhver tid fokuserer på. I dag er det de syriske flyktningene som løftes frem i mediene. Og straks lar vi oss lede av medienes fokus på deres lidelser, og så "glemmer" vi helt at det i 2014 faktisk fantes 51,2 millioner flyktninger i verden som lider og som mangler det mest elementære av hva vi mennesker trenger for å leve et verdig liv.

De politikerne som følger "godhetsindustrien" i sin politikk er dessverre sjelden fornøyd med å fremme sin egen politikk. Det ville ikke være noe som helst å kritisere dersom et parti selv går inn for å hjelpe, uansett om de er motivert av ekte godhet, ønsket om å fremstå som gode mennesker, ønsket om å vinne stemmer blant likesinnede eller om de ganske kynisk benytter godhetsindustriens makt til å skaffe seg selv makt, dersom de nøyde seg med å fremme egen politikk med positive metoder.

Verre blir det når noen forsøker å få patent på at en bestemt måte å hjelpe på, er den eneste som er motivert av godhet, mens andre måter å hjelpe på egentlig er motivert fra ønsket om å stenge den fattige verdens mennesker ute fra Norge. Egen godhet bør ikke brukes som et våpen mot andre. Godheten blir fort hul og utroverdig når den anvendes, ikke for å fremme hjelp, men for å stemple politiske motstandere som kyniske og menneskefiendtlig. Dersom

ønsket om hjelp ikke fremstår som troverdig, men mer som en øvelse i popularitetsoppnåelse, blir fordømmelsen av andre kun platt og ufin.

Men er dermed alle ønsker om å hjelpe andre mennesker i nød kun å betrakte som en form for selvtilfredsstillelse? Nei, det mener i hvert fall ikke undertegnede. Men den ekte empatiske, føler ikke behov for å proklamere sin godhet for all verden for å sole seg i glansen av sin egen godhet. Den ekte empatiske jobber i det stille, er selvoppofrende og medfølende, og er ikke opptatt av å få verdens anerkjennelse.

Den ekte empatiske er etter min mening mest opptatt av om den hjelpen han/hun yter virkelig hjelper den hjelpetrengende, og er lite opptatt av sin egen selvtilfredsstillelse og følelse av godhet, eller det å sole seg i glansen av egen godhet.

Jeg synes flere av de norske politiske partiene og enkeltpolitikerne kan tjene på å reflektere nærmere over sine egne motiver og sine egne intensjoner med å fremheve sin egen godhetspolitikk fremfor andre partiers.

Politikken har dessverre lett for å preges av symbolsaker, mens opptatthet av de mer langvarige og kroniske verdensproblemene ikke gir noen kortsiktig gevinst. Derfor glemmes de helst.

Men det finnes altså over 50 millioner flyktninger på verdensbasis. Tenk på det av og til, kjære politikere!

Norsk asylpolitikk skaper fattigdom.

Den rødgrønne regjeringen lovet med brask og bram at de skulle avskaffe fattigdommen. Det motsatte har skjedd: Antallet barn som lever i fattigdom har steget. Årsaken? Det skyldes at innvandrerbefolkningen vokser, ifølge NRKs nettsider.

Det er altså økningen i innvandrerbefolkningen i Norge som er den viktigste grunnen til at antall fattige også øker. Årsaken til det er at fattigdommen rammer skjevt. Innvandrerbarn utgjør nærmere 50 % av antallet barn som lever i fattigdom.

Verst er det blant somaliere: 67 % av alle barn i somaliske familier lever under fattigdomsgrensen.

Man kan trygt slå fast at det er vår flyktninge- og innvandringspolitikk som er den direkte årsaken til økningen i antall fattige i Norge.

Og det mange av oss synes er oppsiktsvekkende, er at de fleste politikerne ikke har oppdaget denne sammenhengen. Det fremstår temmelig ubegavet når man lover å avskaffe fattigdommen i Norge, samtidig som man går inn for å fortsette uendret den politikken som skaper fattigdom. Bygger politikerne overhode ikke sine løfter på analyser og reelle undersøkelser av virkeligheten når de fremsetter sine løfter?

Slenger de bare ut av seg løfter om at de vil endre Norge uten overhode å forstå årsakene til det de ønsker å endre?

Personlig har jeg spurt meg selv og andre i lengre tid om vi virkelig hjelper asylanter fra andre land når vi slipper dem inn i Norge og tilbyr dem et liv i Norge som fattige mennesker med få utsikter til noensinne å få et bedre liv. Faren for at deres etterkommere vil leve i fattigdom i flere generasjoner synes reell. Som fler og fler oppdager: Vi er i ferd med å skape en ny underklasse i vårt land. En underklasse som for en stor del består av innvandrere og barn av innvandrere.

Er det ikke på tide at politikerne får opp øynene for disse konsekvensene, og innser at dagens asylpolitikk ikke virker etter intensjonene? Man innbiller seg at man hjelper disse familiene best mulig ved å gi dem asyl i Norge, men virkeligheten burde reise spørsmålet om det vi tilbyr virkelig er hjelp. Hjelp til fattigdom, er et mer dekkende uttrykk.

Professor i sosialmedisin, Per Fugelli, har gått voldsomt ut i norske medier og påstått at den aller største trusselen mot vårt siviliserte samfunn er fremmedfrykt. Jeg vil heller si at den viktigste trusselen mot vårt siviliserte samfunn er politikere som innbiller seg at de hjelper folk i nød, mens de egentlig tilbyr dem et liv som Norges nye underpriviligerte og fattige underklasse.

Gode intensjoner uten evne til selvkritikk er noe av det farligste som fins. Den selvrettferdige og gode i egne øyne kan ofte gjøre stor skade i sin selvopphøyede godhet. De trosser enhver innvending og er overbevist om at alle som har innvendinger mot følgene av deres "godhet" er onde mennesker med dårlige hensikter.

Man har tvert imot meget god grunn til å rope varsko om at vår innvandrings- og asylpolitikk ikke fungerer etter hensikten. Vi innbiller oss at vi hjelper folk, men "hjelpen" er et som fattige og utstøtte.

Litt av en hjelp.

Et tidsskille i norsk innvandringspolitikk - helt uavhengig av Breiviks terror.

Breivik mente at terror måtte til for å endre norsk innvandringspolitikk. I virkeligheten er Norge godt på vei i en helt ny kurs. Aps innvandringspolitikk er ikke lengre bygd på ideen om at det er rasistisk å holde innvandringen nede på et lavt nivå.

Breiviks brutale terror mot sine egne landsmenn er et av de sørgeligste kapitlene i norsk historie. Ganske paradoksalt er det å tenke på at det Breivik selv påstår at han ønsket å oppnå med sine bestialske mord på 77 mennesker, allerede langt på vei har skjedd.

Norsk innvandringspolitikk har, ganske i det stille, gjennomgått en betydelig endring i løpet av de siste årene. De som tenker tilbake bare noen få år, vil huske at Ap-politikere ofte var involvert i krasse ordskifter med FrP-representanter, og sjelden la skjul på at de var sterkt uenig både i FrPs menneskesyn og innvandringspolitikk. Og hvem husker ikke da den ganske "kortlivede" justisministeren, forfatteren Anne Holt, triumferende kunne informere landsmøtet i Ap om at hun hadde innvilget alle kirkeasylantene amnesti?

Men hvor lenge siden er det man har hørt en Ap-politiker uttale seg nedsettende eller sarkastisk om FrPs menneskesyn? Og hvor lenge er det siden den rød-grønne regjeringen ga etter for press og gjorde unntak fra de strenge reglene i humanismens navn?

Det begynner å bli noen år siden. Faktum er at Ap-politikere sjelden diskuterer innvandringspolitikk i mediene i det hele tatt. De bare gjennomfører sin politikk i det stille, og overlater denne arenaen til andre.

Og for den som har fulgt norsk innvandringsdebatt gjennom en årrekke, er det ikke tvil om hvilket av partiene som i virkeligheten har gått "seirende" ut av striden: Det er uten tvil FrP. Den politikken som føres i dag er streng, konsekvent, rettferdig og forutsigbar, og innvandringen til Norge er i realiteten stanset så godt som helt opp. Akkurat slik FrP i alle år har vært tilhenger av og talsmann for.

Tidligere var Aps syn på innvandring preget av ideologisk tenkning om internasjonal solidaritet. Enhver innvandrer var en broder i nød, som man følte forpliktelse til å hjelpe, og de som ikke delte denne ideologien, ble automatisk tillagt et nedsettende syn på andre mennesker, gjerne på grunn av deres mørke hudfarge.

Man evnet stort sett bare å se en eneste grunn til å forhindre innvandring til Norge fra andre land: At man anså utlendinger for å være annenrangs mennesker, altså at man var rasistisk. Lengre ut på venstresiden er slike oppfatninger fremdeles levende. Man klarer ikke å se at det kan finnes en eneste verdig og akseptabel grunn for å holde innvandringen til Norge nede.

Men i Ap har man forlatt den ideologiske tilnærmingen til spørsmålet, og inntatt en mye mer pragmatisk og praktisk holdning. På en enkel måte kan man si at partiets politikk har blitt innhentet av virkeligheten. Norges liberale innvandringspolitikk førte til en så stor strøm av ubegrunnede asylsøkere, at den truet en periode med å kvele hele mottaksapparatet. Asylmottakene ble overbefolket, saksmengden overgikk fullstendig kapasiteten, og ulykkelige mennesker måtte ofte vente i årevis på å få ferdigbehandlet sin sak.

Ganske brått gikk innvandringspolitikken fra å være et ideologisk anliggende til å bli praktisk politikk. Og i praktisk politikk kan man ikke kun bygge på gode hensikter, man må føre en politikk som fungerer i praksis. Man kan ikke ta imot alle mennesker som lider, bare fordi man har et menneskesyn som tilsier en at mennesker i nød skal man hjelpe.

Man må også se i øynene at de som kommer hit, skal integreres, de skal lære norsk, de skal få utdanning og de skal få et arbeid. Det er ikke spesielt humant å ta imot tusener av folk som får et liv i samfunnets utkant, som fattige, dårligst utdannet, isolerte og uvirksomme. Man innså kort og godt at den humane innstillingen ikke bare gjelder som grunn til å innvilge flest mulig søknader om opphold. Den humane innstillingen må også innbefatte at de som får komme inn i Norge faktisk må få et menneskeverdig tilbud i vårt land.

Omtrent samtidig med denne oppvåkningen til virkeligheten, en virkelighet der vi ble nedrent av grunnløse asylsøkere, hadde en årelang saksbehandlingstid, tusenvis av asylsøkere med avslag som ble værende i Norge i årevis, høy kriminalitet blant asylsøkere osv., var Ap nede på et bunn-nivå i oppslutning blant velgerne. Og gjentatte undersøkelser viste ganske udiskutabelt at velgerne var mest enig med FrP i deres innvandringspolitikk.

Jeg skal ikke være for skråsikker på hvor mye akkurat dette spilte inn i den stille endringen i Aps innvandringspolitikk, men faktum er at Ap skiftet kurs helt uten noen høylytt retorikk, og samtidig steg partiet på partibarometrene, og FrP har sunket tilsvarende. Mye tyder på at en stor andel velgere som hadde sett seg grundig lei på Aps skylapper i innvandringspolitikken og derfor stemte FrP i protest, nå har vendt hjem igjen til moderpartiet.

Dette er et av de virkelig store paradoksene ved Breiviks terror. Egentlig hadde den overhode ingen hensikt, dersom ønsket var å oppnå en endring i

norsk innvandringspolitikk. Endringen har i realiteten allerede skjedd. Og det er Ap som har stått for den. Egentlig burde Breivik ha takket dette partiet for å ha fornyet norsk innvandringspolitikk.

Den er nå tilpasset virkeligheten, og mottaket av nye flyktninger ligger på et nivå som Norge klarer å hanskes med. Jeg registrerer forøvrig med stor interesse at til og med det meget innvandringsliberale Venstre nå har forlatt sin gamle strategi for å isolere FrP helt fra politisk innflytelse, og har gjort de nødvendige endringene i sin innvandringspolitikk for å komme FrP i møte: Venstre skal nå bli et foregangsparti når det gjelder å få straffet og hjemsendt kriminelle asylsøkere.

Enda en av sakene til det som tidligere ganske foraktfullt ble kalt "lov og orden"-partiet er blitt lånt av et av de andre politiske partiene i Norge. I virkeligheten har FrP, som det populistiske partiet det er, og naturnødvendig er snare til å ta opp i seg stemningene i folket, forsynt hele spekteret av de norske politiske partiene med politisk tankegods.

Men det er det vel neppe noen som ønsker å innrømme.

Er det automatisk en tragedie for et barn å vokse opp alle andre steder enn i Norge?

I debatten om asylbarna som må vende hjem sammen med sine foreldre, er det en ting som synes å ligge som et vedtatt premiss, uten at det sies rett ut: Det er en tragedie for et barn å vokse opp alle andre steder i verden enn i Norge.

Jeg forstår ikke helt hvorfor det er hensynsløst mot barn at de f. eks. må vokse opp i Etiopia, dersom myndighetene vurderer at det er trygt for foreldrene å vende hjem igjen. Det er jo deres forfedres land, det landet der alle deres slektninger bor, og der de selv har sin opprinnelse.

Lider et hvert barn i Etiopia en tragisk skjebne? Burde vi ikke da få dem alle hit til Norge?

Og dersom det er en tragedie for et barn å skifte miljø når det er 2-3-4-5 år, hvor mange norske barn er ikke da utsatt for barnemishandling ved at foreldrene flytter til andre deler av verden?

Sannheten er vel at barn er uhyre tilpasningsdyktige, og det å ha bakgrunn fra flere kulturer omtales av de fleste som har det, som en stor berikelse!

Jeg kjenner flere som har bodd i flere deler av verden i løpet av sin oppvekst, og ingen synes å ha tatt noe skade av det - tvert imot. I dagens verden er det en enorm fordel å f. eks. beherske flere språk.

Hvorfor synes alle som uttaler seg å ta for gitt, at det eneste humane, er at barn vokser opp i Norge? Kanskje de faktisk er i stand til å ta seg av barna sine også i andre deler av verden?

Er det ikke egentlig uttrykk for et gedigent kulturhovmod når man automatisk tar det for gitt at det er bare i Norge et barn kan ha det godt?

Og burde vi ikke forby norske foreldre å flytte på seg dersom de har barn? Det må vel bli konsekvensen, dersom dette er svært skadelig for barna?

Det er fint å bry seg om andre, men man bør vel også se i øynene at det kan være fint og meningsfullt å bo i det landet ens forfedre har bygget opp for sine etterkommere?

Og så kan man selv være med å bidra for å gjøre sitt land til et enda bedre sted for ens egne barn å vokse opp?

Størstedelen av jordas befolkning vil aldri noensinne kunne få visum til Norge!

Norske og europeiske politikere og media raser over at USAs president har innført midlertidig innreisestopp fra visse land, som er i søkelyset i for å støtte og gi fritt leide til terrorister. Det strider mot våre forpliktelser, våre idealer og vår humane innstilling, påstås det. Men hvor humane er vi egentlig selv mot jordas fattige og lidende befolkning?

Sannheten er at vi har laget en "festung Norwegen" i vårt land, og det samme gjelder mesteparten av Europa. Joda, vi tar imot et lite antall flyktninger, men hvem som har anledning til å søke asyl, er laget slik at alle fattige og alle dem som av sitt samfunn regnes som verdiløse individer og opplever grov familievold, ikke har en sjans til å få beskyttelse. En som bor i et land der det er krig, har fritt fram til å betale menneskesmuglere for å komme til Norge for å søke asyl, mens alle dem som er truet av steining, æresdrap, blodhevn eller brutal vold fra ektemann og slekt og annen grov undertrykking og vold, er utelukket fra å få beskyttelse hos oss og hos alle

andre land i Europa. Er det så forferdelig humant å ta imot flyktninger fra et land i krig, selv om de ikke er direkte truet, men å stenge ute størstedelen av jordens befolkning, som i mange tilfeller har like stor beskyttelse mot vold, drap og overgrep?

Sammen har de "siviliserte" landene konstruert en form for hjelp til en bitteliten del av jordas lidende, og det gjør at vi mener vi er berettiget til å fremheve vår humanisme og vår velvilje overfor jordas lidende mennesker. Men sannheten er at vi meget effektivt stenger ute de aller fleste. Likevel mener vi at vår modell er den eneste humane, og når USAs president våger seg på noe annet, så roper vi ut at humanismen i verden er truet.

Som ektemann til en kvinne fra den fattige delen av verden, vet jeg ganske mye om å være utestengt fra Norge. Mine barns besteforeldre kan i beste fall komme på korte besøk av 3 måneders varighet for å besøke barna våre. Og min kones venninner og kusiner får avslag over en lav sko, fordi myndighetene "mistenker" at de vil misbruke visumet til å forbli i Norge. Mine barn vil altså aldri kunne få et særlig nært forhold til sin slekt, fordi de kommer fra et fattig land. Norge stenger dem effektivt ute ved hjelp av rigide visumregler. Og hadde jeg hatt litt dårligere økonomi, ville min svigerfamilie aldri noensinne fått innreisetillatelse til Norge. Slik er verden for de aller fleste på vår jordklode. Du kan lide uendelig mye under undertrykking, vold og krenkende behandling, til Norge får du ikke komme. Og har du familie her, kan du maksimalt få komme på korte besøk.

I avisene kan vi nå lese om at de som midlertidig er nektet innreise til USA føler seg rasediskriminert, og vi får lese om hvordan de som ble nektet innreise til USA i 1930-årene senere ble drept i konsentrasjonsleirer. Men vi hører ingenting om alle de lidende menneskene som aldri noensinne vil ha en sjanse til å komme til Norge. Dem har vi stengt effektivt ute i vår egen "festung Norwegen"!

Men moralsk overlegne er vi selvsagt, og humanismen formelig lyser av oss! Var det for øvrig noen som fikk med seg at Trump uttalte at han gjerne vil bidra til å opprette sikre soner for flyktningene inne i Syria? Nei vel?

Så humane er vi at vi mener oss berettiget til moralsk fordømmelse av alle andre land som ikke gjør som oss. Det er et skammelig skuespill, spør du meg.

Politikk.

Budsjettforhandlingene - maktkamp om bagateller!

I flere medier har det de siste dagene kommet frem hvor utrolig liten forskjell det er på de ulike partienes tilbud og krav i klimaspørsmål. Det er nærmest som man måper av forbauselse over det enorme oppstyret rundt disse forhandlingene.

På Dagsnytt 18 i går, fortalte en klimaforsker at regjeringens politikk innebærer en reduksjon av klimaskadelige utslipp på ca. 100 000 tonn, så langt det er mulig å tolke de ulike tallene. Til sammenligning innebærer KrFs forslag 150 000 tonn reduksjon i følge denne forskeren. Mens for å oppfylle de klimamålene Norge har forpliktet seg til internasjonalt, burde reduksjonen ha vært på 800 000 pr år!

De tallene både regjeringen og KrF står for, er altså milevis unna det som burde ha vært realitetene dersom Norge skal klare å komme i mål innen fristen med det vi har forpliktet oss til.

Jeg tror at de fleste er klar over at for FrP, så er det nærmest politisk umulig å heve avgifter og priser som angår bilkjøring. Det er et så viktig område for partiets sjel og partiets grunnfjell, at det å innføre store utgifter for bilkjørere for FrP vil være som for KrF å senke prisene dramatisk på alkohol. Alle som vil samarbeide med KrF forstår at man KAN ikke forvente å få med seg KrF på lavere priser på alkohol.

Likevel har det åpenbart vært av den ytterste viktighet for både V og KrF å tvinge FrP i kne ved å kreve at de skal gå med på å ofre en av sine aller største kjernesaker for at V og KrF skal kunne notere en stor seier i forhandlingene.

Forskjellene i tilbud og krav, er forøvrig ifølge flere av dagens aviser, så ytterst små, og effekten av å gjennomføre den utgiftsøkningen V og KrF forlanger er så liten at den ikke en gang kan beregnes.

Det synes åpenbart at dette overhode ikke dreier seg om viktige tall, men om ren maktkamp. V og KrF ser seg tjent med å kreve at FrP skal oppgi kanskje sin aller mest sentrale politiske sak. Tallene betyr nesten ingenting, mens det å tvinge FrP og dermed regjeringen i kne i maktkamp betyr alt.

Og forresten: Hva annet betyr det såkalte "grønne skiftet" enn økte utgifter, økte priser og dårligere økonomi for folk flest?

Jeg synes det er en tilsnikelse å kalle økte utgifter for et "grønt skifte". Kan man ikke heller kalle det for økte skatter og avgifter og høyere priser, for det er jo det det er! Men "grønt skifte" høres jo mye flottere ut en økte skatter, avgifter og priser.

Når lovverket svikter, har vi alltids Sylvi Listhaug å rette skytset mot!

Det har kommet mediene for øre at en somalier har fått inndratt sitt norske statsborgerskap fordi UDI mener han oppga gale opplysninger i sin asylsøknad for 17 år siden. "Alle" tar det selvsagt for gitt at dette er enda et umenneskelig resultat av Sylvi Listhaugs kyniske politikk! Mediene kringkaster sine løse antagelser til seerne, og stormen av protester mot Listhaugs umenneskelighet når nye høyder. Nazistempelet sitter løst i kommentarfeltene.

SVs Heikki Holmås kommer selvsagt øyeblikkelig på banen og mener det er uverdig med slik praksis i et rettssamfunn. Aps Thorbjørn Jagland er så rasende over det grusomme landet Norge, at han går milevis på ski i rent sinne. Diverse advokater er skråsikre på at det strider mot menneskerettighetene, og Trine Skei Grande vil øyeblikkelig frata forvaltningen retten til å avgjøre hvem som skal miste sitt statsborgerskap.

Men vent nå litt! Hvem er det egentlig som har laget det lovverket UDI bygger på? Og er det nå virkelig Sylvi Listhaug som har instruert UDI til å være så harde i den aktuelle saken?

De få journalistene som tar seg bryet med å undersøke sakens realiteter, finner fort ut at lovverket stammer fra et vedtak som ble gjort av et samlet Storting da venstremannen Odd Einar Dørum var justisminister i 2005. Vedtaket ble altså støttet av alle partiene, og hverken Thorbjørn Jagland eller Heikki Holmås protesterte den gangen, selv om de begge satt på Stortinget. Men når de nå ser resultatet av deres eget vedtak, strider det "plutselig" mot rettsikkerheten, bryter menneskerettighetene og gjør Norge til en uanstendig og uverdig rettsstat.

Saken ble både belyst og debattert den gangen, og *ingen* politikere ønsket noen foreldelsesfrist, fordi det var opplagt for alle at den som lyver for å få norsk statsborgerskap, selvsagt må miste det når løgnen oppdages.

Politikere har visst svært kort langtidsminne, og "glemmer" hva de selv gikk inn for en gang i nær fortid. Mye enklere da å velte sitt sinne over på Sylvi Listhaug som intet har hatt å gjøre med dette lovverket, som enkelte politikere nå raser over, selv om de selv eller deres partifeller faktisk har laget lovene!

Men nå blåser det en raseriets vind over landet, og da står selvsagt en del politikere i kø for å kaste seg på bølgen av antipati mot Sylvi Listhaug, for selv å fremstå i et lysende humanismens lys, stikk i strid med det de selv vedtok

for mindre enn ti år siden. Hva kaller man slikt? Populisme av verste sort! Når politikere ikke en gang klarer å forsvare sine egne vedtak, men snur kappen etter vinden når realitetene går opp for dem, ser vi de verste utslagene av den rendyrkede populismen.

Men selv om lovene er laget slik at en somalier som har vært 17 år i Norge kan kastes ut fordi han har løyet, så er vel likevel denne saken et resultat av at Sylvi Listhaug har startet et råkjør ved å kreve at UDI skal gå gjennom gamle saker? Så hun har vel uansett skylda? Nei, se det er heller ikke riktig! Denne saken ble oversendt UDI fra politiet i 2014, da Sylvi Listhaug ennå ikke var blitt minister for flyktninger og integrering. Hun har altså overhode intet med denne saken å gjøre. UDI er en selvstendig forvaltningsinstans som ikke lager sitt eget lovverk, men som styres helt og holdent av de lovene Stortinget vedtar. Hele ansvaret ligger altså på Stortinget. Og det ansvaret er det nå noen som fossror vekk fra.

Både de mediene som har fremstilt denne saken på et meget tendensiøst, for ikke å si direkte feilaktig grunnlag, og de politikerne som retter sitt harde skyts mot regjeringen og Sylvi Listhaug, bør snarest ta til vettet og innse fakta i sakene. Men fakta ser ikke ut til å bety så mye for enkelte, så lenge de kan score billige poenger på sin påståtte innvandringsvennlighet og humanisme.

Det er skremmende lavt nivå over en del norske medier og politikere for tiden. Hadde de enda hatt så mye guts at de kunne stå frem og si: -Sorry, Listhaug, vi tok feil. Det var det kollektive Stortinget som laget dette lovverket som vi nå raser mot. Vi har alle et ansvar for å lage et humant lovverk, og når vi selv har ansvaret, bør vi ikke sette syndebukk-stempelet på andre og selv toe våre hender.

Skal det nå bli lett å få norsk statsborgerskap men vanskelig å miste det?

I og med KrFs avgjørelse om å støtte forslaget om at det kun er domstolene som kan tilbakekalle statsborgerskap når svindel oppdages, har vi kommet i den merkelige situasjon at det vil bli mye lettere å oppnå et norsk statsborgerskap enn å miste det. Man anser altså ikke at det er så nøye med undersøkelsene av identitet osv. for å få

statsborgerskap, men tilsvarende viktig å stille høye beviskrav når et feilaktig oppnådd statsborgerskap eventuelt skal tilbakekalles.

For de av oss som er opptatt av konsekvens, rettssikkerhet og likebehandling er det ganske vanskelig å forstå at våre politikere nå har så høy tillit til UDI at de er tiltrodd å gi innvandrere norsk statsborgerskap, men man har samtidig så stor mistillit til UDIs integritet, upartiskhet og evne til å vurdere bevis, at man vil frata dem retten til også å trekke tilbake de statsborgerskapene de oppdager at de feilaktig har tildelt.

Hvordan rimer dette med det mange politikere som nå hevder at et norsk statsborgerskap bør henge høyt og ikke anses som noe man lettvint kan oppnå eller miste? Det er åpenbart at vi nå kommer i en situasjon, der politikerne egentlig ikke har tillit til den institusjonen som tildeler innvandrere norsk statsborgerskap.

Men det er altså ikke så nøye. Man kan ikke trekke noen annen konklusjon enn at disse politikerne mener at et norsk statsborgerskap kan tildeles av en institusjon de egentlig ikke har tillit til.

I mine øyne burde det eneste riktige være at den samme instansen som tildeler et statsborgerskap også har myndighet til å trekke det tilbake. Om det vedtas at kun domstolene kan tilbakekalle statsborgerskap, bør også alle saker som vedrører tildeling av statsborgerskap føres for domstolen. I mine øyne er det det eneste konsekvente og rettslig sett riktige.

Slik det er nå, sitter mange av oss igjen med en følelse av at tildelingen av statsborgerskap er en relativt sett mer ubetydelig ting, mens det å miste det er langt mer alvorlig.

En eneste sak, med store oppslag i mediene og en storm av raseri, har fått politikerne til å handle i panikk. Det oppsiktsvekkende er at denne saken fremdeles verserer for retten og ikke har fått sin avgjørelse. Helt uten å diskutere gjennom eller drøfte sakens meget alvorlige prinsipielle karakter insisterer flertallet på å vedta en helt ny lovgivning. Burde man ikke, i stedet for å trekke en eventuell forhastet konklusjon nærmest i ekspressfart, ha lagt opp til en prinsipiell drøfting i Stortinget, der alle sider av saken kunne belyses og gjennomdiskuteres, før man fattet en impulsiv hastebestemmelse? Det er sjelden noe klokt å fatte avgjørelser i øyeblikkets følelsesopprør uten å ha tenkt gjennom alle eventuelle konsekvenser av et vedtak.

Er det noe som kjennetegner våre politikere, etter min mening, så er det dessverre at de sjelden makter å overskue den fulle konsekvensen av sine vedtak. Først når lovene blir satt ut i livet, oppdager de alle de utilsiktede konsekvensene som de ikke hadde rukket å tenke gjennom.

Jeg vil personlig kalle de siste ukenes hendelser på dette området som panikkartet populisme og korttenkthet.

Hvorfor haster det så fryktelig å få dette på plass så og si over natten? Kunne man i alle fall ikke vente til domstolen har fattet sitt vedtak i den aktuelle saken? Hva om domstolen faktisk gir UDI medhold? Vil ikke det tyde på at UDIs saksbehandling ikke er så lettvint og useriøs som det mange nå hevder?

Men vi vet altså ennå ikke utfallet av den dagsaktuelle saken. Men om avgjørelsen går mot UDIs avgjørelse, vil også det kunne ha stor betydning for hvordan UDI i fremtiden ville ha behandlet fremtidige saker. Men den muligheten for UDI til en justering av sin praksis blir nå borte før retten har fått sagt et eneste ord om saken.

Sylvi Listhaug og folkeviljen.

Dagbladet har offentliggjort en undersøkelse som viser at 55% av de spurte mener at Sylvi Listhaug gjør en god jobb som minister. Dette er usedvanlig høye tall i norsk sammenheng. Selv norske statsministre har ligget nede på 20-tallet.

Dagbladets undersøkelse viser at selv innen Ap og Venstre, er det ca. 40% som synes Listhaug gjør en god jobb. Når det gjelder Ap, er dette nok ganske som forventet, da Aps egen politikk ligger tett opp til regjeringens, men når det gjelder Venstre, er det oppsiktsvekkende, all den tid Trine Schei Grande er en av de partilederne som har profilert seg sterkest som motstander av regjeringens innstramningsforslag.

Av de 55% som har svart at de synes Listhaug gjør en god jobbe, svarer 22% at hun gjør en "meget god jobb", mens totalt 38% av de spurte synes Listhaug gjør en dårlig jobb.

Mange mener svært mye om Sylvi Listhaug, og det er ikke tvil om at hun er en omstridt person. Men selv de aller mest negative bør nok innse at støtten til den jobben Sylvi Listhaug gjør, er stor i det norske folk. Man kan like det eller ikke, men flertallet anser uten tvil at hun er rett dame på rett plass i vår tid, og at de løsningene hun har lansert på de utfordringene den nye flyktningestrømmen gir oss, er de beste for Norge.

Er da det norske folk et folkeslag helt uten medmenneskelighet og nestekjærlighet? Noen vil sikkert påstå det. Andre vil si at det er ikke empati det står på, men en realistisk vurdering av hva som er den beste måten å hjelpe folk på flukt på, både for dem selv og for oss.

Om flyktningestrømmen fortsetter i samme takt som i fjor, vil mange vestlige land utvilsomt få så stor tilstrømning at vi overhode ikke vil ha nok kapasitet til å gi alle flyktningene en verdig mottagelse. Da må de i så fall bo i teltleirer også i Norge, og det vil kunne bli en mer eller mindre permanent tilstand i årevis fremover. Og man kan vanskelig tvinge flyktningene til å reise til øst-europeiske land mot sin vilje, eller tvinge disse landene til å ta imot like mange flyktninger som Vest-Europa, når nesten ingen frivillig reiser dit.

Nordmenn flest mener åpenbart at vi heller bør hjelpe flyktningene der de er, og vår Statsminister har gjort en god innsats for å skaffe giverland som vil gi økonomisk støtte til denne humanitære innsatsen, og hun har selv garantert for at Norge vil bidra med 10 milliarder.

Jeg synes tallene over støtten til Sylvi Listhaug bør kunne danne et godt bakteppe for videre diskusjoner om flyktningesitasjonen her på VD.

Det er åpenbart et flertall som synes Listhaug fører den beste politikken for Norge akkurat nå. Det må man selvsagt få mene hva man vil om, men tallenes tale er helt entydig.

Å nei! Ikke enda flere pinligheter i kontrollkomiteen!

Jeg ser at Abid Raja vil ta opp justisdepartementets video der de presenterer hvilke saker som er gjennomført i stortingets kontrollkomite. Og Kolberg sier seg mer enn villig til å imøtekomme ønsket. Å nei! La oss slippe det sirkuset en gang til!

Var det ikke nok med de seneste seansene der de selvsamme politikerne satte hele stortinget i forlegenhet med sin pinlige opptreden? Resultatet ble som kjent at alt fortsatte som før, men før det hadde disse "kontrollørene" rukket å avsløre at de helt mangler evner til å lytte til og ta til seg saklige argumenter, og at de misbrukte kontrollkomiteen til kun å markere sin egen politikk! I stedet for å spørre om Anundsen har misbrukt departementets midler (skarve 50 000), bør de oppskjørtede herrene spørre seg om det ikke faktisk er dem selv som misbruker stortingets kontrollkomite til egenmarkeringer.

Er det noen i dette landet som innbiller seg at Abid Raja og Martin Kolberg virkelig er i stand til å vurdere saklig og objektivt i denne saken? Raja har jo allerede bestemt seg for at det har skjedd et misbruk! Han burde bli erklært inhabil og forutinntatt, og mangler i mine øyne enhver troverdighet.

Dessverre må vi regne med at resten av "kontrollørene" ikke vil nøle med å kaste seg over denne enestående sjansen til å markere sin avsky for Anundsen nok en gang, og vi velgere kan bli nødt til å måtte overvære enda en gang at disse høye herrer blamerer seg selv og gjør hele stortinget til latter med sine begrensede evner.

Skjønner de ikke at de kaster bort både midler og tid på dette evinnelige gnålet sitt? Det minner mest om krangler i sandkassen i barnehagen og er totalt uverdig for såkalt "ansvarlige" politikere.

Dette grenser til det latterlige. Kan ikke noen fortelle herrene at de dummer seg grundig ut? Småligheten kjenner ingen grenser, og at Anundsen fra FrP faktisk har klart å få til noe i justisdepartementet er visst rett og slett ikke til å holde ut for misunnelige politikere.

Liker du at folk snakker nedsettende om hverandre?

At de fremhever sin egen fortreffelighet på andres bekostning? At de bevisst forsøker å fremstå som bedre mennesker enn de andre? At de trekker frem alt det verste de kan tenke seg om andre og overøser sine motstandere med anklager?

Om ditt svar på dette er ja, har du to fine uker å glede deg til før valget. Daglig kan vi skue våre politikere oppføre seg som uhøflige og uoppdragne pøbler på TV til alle døgnets tider.

Som barn lærer de fleste av oss at vi skal ha en viss respekt for andre. Man skal ikke fremheve seg selv på andres bekostning. Man skal ta ansvaret for sine egne feil, og ikke beskylde andre for ting de ikke kan noe for.

Men i politikken har visst våre folkevalgte tatt seg fri fra all anstendighet, all verdighet og alt som heter hensynsfullhet over for andre.

De tillegger hverandre de verst tenkelige motiver, og skryter uhemmet av seg selv og sitt parti.

Noen ganger tenker jeg i mitt stille sinn at jeg hater valgkamper. Jeg hater å se voksne mennesker oppføre seg som forvokste tenåringer uten grenser.

Dersom folk ellers oppførte seg som dem, ville vi kalt det uverdig, for ikke å si mobbing. Og så lurer vi på hvorfor våre barn ikke slutter å mobbe hverandre?

Støre, Ap og FrP-koden

Støre bør ta seg en prat med Jens Stoltenberg. Han visste nøyaktig hvordan han skulle knekke FrP-koden. Det var å legge seg så tett opp til FrPs flyktningpolitikk at ingen Ap velgere valgte å gå fra Ap til FrP i protest,

Det er *en* viktig grunn til at folk stemmer FrP: Partiets innvandrings- og flyktningpolitikk. Mange målinger gjennom årene har vist at folk flest mener FrPs politikk på dette området er den beste for landet. Dette gjelder også for mange AP-velgere. De ønsker egentlig et Ap-styre, og har veldig liten sans for FrPs økonomiske liberalisme, eller partiets linje overfor uføretrygdede, sosialklienter og andre kronisk syke. De fleste av oss liker ikke at de som har lite fra før av skal få enda mindre.

Men det var før Støre kom på banen og triumferende hevdet at Norge bør ta imot 10 000 flyktninger fra Syria. Lovnaden ga kjemperespons på landsmøtet, og jubelen sto i taket. Men få uker etterpå, kom velgernes reaksjon. På den første meningsmålingen etter Aps landsmøte, gikk Ap tilbake med 5 prosentpoeng. Høyre og FrP gjorde tilsvarende byks fremover på målingen.

Jeg tror Støre grovt har feilberegnet hvor han har velgerne hen. Jeg tror nemlig bestemt ikke at det store flertallet av nordmenn ønsker denne måten å hjelpe flyktninger på. Velgerne flest vil gjerne at vi hjelper, men ønsker at hjelpen skal gis i flyktningenes nærområder.

Fremtiden må vise om trenden fra den siste meningsmålingen vil fortsette. Jeg tror personlig, at jo høyre medieprofil Støre og Ap velger i flyktningspørsmålet i tiden fremover, jo mer vil de synke på de politiske barometrene. Støre har ennå ikke knekt FrP-koden, og vil måtte slite med dette helt til han forstår at selv ihuga Ap-folk velger FrP i protest dersom Ap-ledelsen forsøker å tvinge gjennom en venstredreining som innebærer en langt mer liberal innvandrings- og flyktningpolitikk.

Fremtiden får vise.....

Fra stormende jubel til stille kompromiss

Til stormende jubel erklærte Støre at Norge må ta imot 10 000 flyktninger. Og jubelen var ikke mindre da KrF vedtok det samme. Men så svarte folket med å la Ap synke dramatisk på meningsmålingen. Og nå er jubelen stilnet og saken dysset ned.

Jeg slutter aldri å forundre meg over hvordan realpolitikken får selv de mest entusiastiske idealistene til å løpe vekk fra sine idealer. Alle vet at det er flertall på stortinget for at Norge skal ta imot 10 000 syriske flyktninger, og for de partiene som har erklært seg som tilhengere av dette, gjenstår kun å banke saken gjennom i stortinget gjennom en flertallsavgjørelse.

Men hva skjer når meningsmålingene sier sitt, og de selvsamme partiene innser at de likevel ikke har en vinnersak som vekker velgernes begeistring og får dem til å flokke til partiet, men tvert imot viser sin misnøye ved å gi motstanderne et etterlengtet oppsving på barometrene?

Jo, da gjør man full retrett og velger i stedet å innlede forhandlinger, som alle vet vil ende med at det reelle tallet for flyktninger som får komme til Norge, vil bli dramatisk mindre enn 10 000. Og slik slipper Ap, KrF og V å ta ansvaret alene for sitt standpunkt, slik at velgerne ikke kan klandre dem og straffe dem i ettertid. Den eneste måten å ikke tape stort på saken, er å få med H og FrP på en felles avgjørelse slik at de må dele ansvaret, og dermed ikke kan høste noen gevinst på saken.

Slik handler realpolitikere. Store ord og mye idealisme overfor sine egne, beregnende taktikere i møte med velgernes dom. Her gjelder det å ikke tape velgere!

Støres symbolpolitikk

Støre foreslår at Norge tar imot 10 000 syriske flyktninger. Det har vi sikkert både råd til og plass til. Men løser det noen problemer, utenom at

en liten andel syrere får en bedre fremtid? Svaret er selvsagt nei. Men han får sikkert mye goodwill!

Det er dypt tragisk at deler av verden er rammet av krig, terror og sult. De fleste av oss blir forferdet og triste av å se reportasjer som viser mennesker som lider nød, som maltrakteres og dør. Særlig når barn lider, rammer det de fleste av oss hardt.

Nødlidende fra Afrika og Asia søker mot Europa som en løsning på sin håpløse situasjon. Mange risikerer livet i overfylte båter, og har betalt store summer for å komme seg vekk fra krig, sult og nød.

Det er forståelig, og selvsagt bør vi kunne stille båter til rådighet for å redde mennesker som ellers risikerer drukningsdøden. Som et rikt og sivilisert land bør vi selvsagt alltid forsøke å bidra når vi har muligheter til å redde liv.

Det er heller ikke noe å si på at Norge mottar 10 000 syriske flyktninger. Vi vil sikkert kunne gi dem et trygt liv i Norge, med tilbud om utdanning og arbeid.

Men har vi egentlig dermed løst noen av de presserende problemene knyttet til krig, terror og nød i deler av Asia og Afrika? Svaret er åpenbart nei. Det dreier seg egentlig kun om en form for symbolpolitikk, som ikke kan regnes som annet enn en dråpe i havet.

Jeg sier ikke dermed at vi ikke skal gjøre som Støre foreslår, men slike kortsiktige hjelpetiltak bør ikke komme i stedet for mer langsiktig tenkning og måter å løse de mer grunnleggende problemene. Europa kan ikke i det lange løp fortsette å motta tusener eller millioner av flyktninger fra den krigsherjede delen av verden. Problemene må løses der menneskene befinner seg.

Jeg synes derfor det blir litt vel kortsiktig å sette alle krefter inn på kun å hjelpe et visst antall flyktninger, mens man ikke på noen måte setter fokus på hva slags tiltak som kan avhjelpe de virkelige problemene. Mange av båtflyktningene vil sannsynligvis ikke en gang tilfredsstille kravene for å få asyl, og må regne med å bli sendt tilbake. Deres sjansespill med egnes og med egne barns liv er for de flestes vedkommende fullstendig bortkastet.

Hva kan vesten gjøre? Drive et bedre opplysningsarbeid i Nord-Afrika, slik at det blir kjent at de som betaler menneskesmuglere store pengesummer, ofte lider drukningsdøden, og uansett bare vil bli sendt i retur?

Og hva med å vende blikket mot det enorme ansvaret vesten har ved å forsyne hele den fattige delen av verden med enorme mengder våpen? Denne høyst umoralske, men uhyre inntektsbringende aktiviteten medfører at morderiske hærer av krigere forsynes med det nyeste og beste av dødbringende våpen, og uten en strøm av våpen fra vestens våpenprodusenter kunne neppe all denne

krigerske volden finne sted. Vestens våpenprodusenter tjener seg styrtrike og selv norske våpen finner veien inn i krigsherjede konflikter. Norge burde i det minste øyeblikkelig nedlegge all vår egen våpenproduksjon!

Vesten har et enormt ansvar for at mennesker lider i den tredje verden. Og det hjelper lite å bøte på dette blodige ansvaret ved å ta imot et lite antall ofre for kriger som vi selv muliggjør. Gjennom våre allierte, og spesielt USA, som kynisk lar en strøm av våpen tilflyte konfliktområder, bærer vi et enormt ansvar for verdens ondskap. Men er vi villige til å erkjenne vårt ansvar?

Nei, vi bøter heller på problemene med symbolske handlinger, som gir oss god samvittighet og gir øket oppslutning.

KrF dynger FrP ned med hemningsløs kritikk

Og etterpå påstår de at det er FrP som skaper et dårlig samarbeidsklima. Det finnes visst ikke grenser for hva KrF-folk mener de kan komme med av kritiske påstander mot FrP, uten at de dermed også må påta seg ansvaret for å ødelegge samarbeidsklimaet

Det har vært høy temperatur mellom KrF og FrP den siste tiden. I KrF er man oppgitt over FrP, og synes FrP ødelegger klimaet for samarbeidet partiene mellom. Men hvem er det egentlig som skader samarbeidet?

For ikke mange uker siden, ble justisministeren grillet i en såkalt "utspørring" i Stortingets kontrollkomite, som mest av alt minnet om den reneste sjikane, der ingen syntes å ha den aller minste interesse i hva justisministeren faktisk svarte. Det kom tydelig frem av både justisministerens og politidirektørens svar at justisministeren hadde *fjernet* prioriteringen av utsendelse av lengeværende asylfamilier med barn, men at politiet *ikke* hadde oppfattet endringen. Politidirektøren karakteriserte det som *"pinlig" og "dårlig politihåndverk"* at ikke politiet hadde oppdaget endringen.

Likevel påstår representanter for KrF etter utspørringen at justisministeren *ikke har gjort noe som helst* for å endre instruksen, og åpenbart har brutt avtalen med KrF. Hvordan i all verden kan de komme med slike påstander, når justisministeren nettopp har forklart at han *har* endret instruksen til politiet? KrF-folk følger opp her på VD med å hevde at FrP åpenbart har brutt avtalen om å endre instruksen, som om de ikke har oppfattet et eneste ord av utspørringen i kontrollkomiteen! Hvorfor i all verden har man utspørringer, når man gir helt blaffen i å ta svarene til etterretning? Justisministeren kunne

like godt sittet og svart *bla bla bla*, for ingen i KrF ser ut til å ha oppfattet hva han svarte. Og forstår man ikke i KrF-kretser hvor utrolig provoserende det er at de i denne saken *allierer seg* med Ap og SV, nettopp de partiene som har *innført* den utsendelsespolitikken som KrF beskylder FrP for ikke å ha endret? Det må ha virket helt ødeleggende for samarbeidsklimaet at KrF går i allianse med SV og AP og utsetter FrPs justisminister for en særdeles ydmykende utspørring, som av ansvarlige politikere ble karakterisert som ren sjikane.

Så har vi konflikten mellom Sandberg og Hareide, der Hareide ble rasende fordi Per Sandberg hevdet at KrF, som et parti som har gått inn for stor innvandring, burde være villig til å ta ansvaret for de problemene som innvandringen har medført. Sandberg uttrykte seg riktig nok en smule klønete, men jeg tror alle forsto at det var dette som var Sandbergs budskap. Men dette er så provoserende for KrF, at de med raseri påstår at Sandberg med slike påstander ødelegger samarbeidsklimaet.

Og så overser man ganske lettvint at Sandbergs uttalelser kom som en reaksjon på KrFs Dagrunn Eriksen, som tidligere på dagen, i NRKs morgensending, kom med påstander om at FrPs kritikk av det flerkulturelle samfunnet fungerer som en selvoppfyllende profeti, og at fordi FrP påpeker problemer knyttet til innvandring, så fører det til at innvandrerungdom dropper ut av skolen og at innvandrerungdom lettere blir radikalisert og blir IS-krigere. Eriksen gjentok dessuten flere ganger at FrP til stadighet sier til innvandrerungdom: -Du hører ikke til her, du burde ikke vært her.

Dette er i realiteten meget grove beskyldninger. At en kritikk av det flerkulturelle samfunnet fører til de problemene innvandrerungdom sliter med, må sies å være en høyst hjemmesnekret hobby-uttalelse, som mangler enhver realitetsorientering. Det at innvandrerungdom får problemer, skyldes meget komplekse forhold, og det er uhyre lettvint å påstå at det skyldes FrP. Å falle utenfor det sosiale liv, være arbeidsledig, føle seg utenfor og isolert, gjøre det svakt på skolen, mangle norske venner osv. er mye mer sannsynlige årsaker til dropout fra skolen og eventuell radikalisering, og det å legge skylden for dette på FrP må sies å være helt ødeleggende for samarbeidet!

Men tas dette opp av mediefolk og KrF'ere? Nei, overhode ikke. Det virker ikke som om de i det hele tatt oppdager i hvor høy grad de selv forsurer samarbeidsklimaet og provoserer et samarbeidsparti, KrF, som har ønsket stor innvandring, blir rasende når FrP hevder at de ikke bare kan ta æren for at vårt samfunn er blitt fargerikt, men også bør være villig til å ta "æren" for at vi nå har fått visse problemer til Norge, som har kommet sammen med innvandringen, f. eks. omskjæring, tvangsekteskap, radikalisering osv. Men det

vil ikke KrF, de gir i stedet FrP ansvaret for problemene. Er ikke egentlig det litt feigt?

Og så har vi neste sak. FrPs Hagesæter kritiserer i en artikkel den norske biskopen som er fortaler for at kirken bør ta stilling i rene partipolitiske spørsmål, som f. eks. å gå inn for høyere skatt. I innledningen i sin artikkel, drar Hagesæter en parallell til sterke religiøse krefter i Midtøsten og Afrika som stadig tilriver seg større makt. For en relativt nøytral leser, er det ganske lett å forstå at parallellen gjelder islamistiske grupper, som anser religion og politikk som to sider av samme sak. I og for seg en ikke urimelig sammenligning i og med at den kanskje sterkeste kritikken av islam, er at det er både en politikk og en religion. Det er et høyst relevant perspektiv, når sterke krefter i kirken går inn for at den norske kirken skal bli mer politisk. Men likevel er en slik parallell meget uheldig, fordi den norske kirken har så lite til felles med disse islamistiske gruppene. Derfor er jeg enig i at parallellen var provoserende og ufin. Men på spørsmål om han mener at disse gruppene har noe til felles med den norske kirken, svarte Hagesæter et tydelig NEI, han brukte parallellen for bevisst å provosere frem en diskusjon. Likevel fortsetter man på KrF-hold å hevde at Hagesæter setter likhetstegn mellom Boko Haram og norske biskoper. Saklig? Jeg synes ikke det!

Dem om det, men kritikken fra KrF-hold stanser ikke der. Man påstår at FrP har en tvilsom holdning til ytringsfriheten, fordi en FrP-representant sier seg sterkt uenig i at kirken skal ta stilling i rent partipolitiske saker som f. eks. skattenivået, og mener kritikken er et forsøk på å frata prestene ytringsfriheten. Dette er selvsagt en meningsløs påstand. Om det å kritisere en bestemt utvikling i kirken er et angrep på ytringsfriheten, så må all kritikk av andres ytringer regnes som et angrep på ytringsfriheten. Det Hagesæter har gjort, er å benytte sin egen ytringsfrihet til å fremme kritikk mot andres ytringer. Det er selvsagt fullt og helt innenfor hvordan ytringsfriheten skal fungere.

Til dette må man legge at KrF helt siden samarbeidprosjektet har startet til stadighet har gitt uttrykk for at det egentlig ligger under deres verdighet å samarbeide med et parti som FrP. Om man ikke har sagt det offisielt, så har det fremkommet ved mange tilfeller fra tillitsvalgte og andre medlemmer. KrF lar det skinne gjennom ved enhver tenkelig anledning at de føler seg moralsk høyt hevet over FrP. Og så klager man til stadighet for at FrP skader samarbeidsklimaet.

Sannheten er vel snarere at KrF gjør alt hva de kan for å ydmyke FrP, og bruker enhver anledning som byr seg til å påpeke sin overlegenhet.

Nå er ikke FrP mitt parti, heller ikke KrF, så mine observasjoner må sies å komme fra en ganske partinøytral person!

Aps justisminister gikk inn for å bryte menneskerettighetene!

Det kom sterke angrep på Siv Jensen da hun erklærte at hun kunne tenkes å ville bryte menneskerettighetene for å få sendt Krekar ut av Norge. Hvorfor vakte det ikke samme oppsikt da Ap's justisminister gikk inn for det samme?

Lars Gule og andre krevde her på VD at det måtte reises mistillitsforslag mot finansministeren og gikk langt i å karakterisere hennes uttalelser som totalt uakseptable. Så viser det seg altså at for ikke mer enn et tiår siden, så gikk Aps daværende justisminister, Knut Storberget, og andre Ap-tillitsvalgte inn for nøyaktig det samme.

Storbergets argumentasjon var at mennesker som søker beskyttelse i Norge, gjennom sine egne uakseptable handlinger kan bidra til å oppheve sin egen rett til beskyttelse, f. eks. gjennom flykapring, som det gjaldt den gangen, og fordi de må anses å representere en trussel mot landets innbyggere.

Jeg følger aktivt med i det politiske liv gjennom våre medier, og kan faktisk ikke huske at det vakte noe nær den samme bestyrtelsen fra venstresiden og i ulike antirasistmiljøer den gangen.

Men nå har vi en blå-blå regjering med FrP i regjeringsposisjon, og alle FrPs fiender benytter tydeligvis enhver situasjon de kan til å gå på statsrådjakt. Det må være hele antirasisthærens våte drøm å få avsatt både Siv Jensen og Anders Anundsen.

Gleden og jubelen vil sannsynligvis stå i taket, dersom man kan klare å påføre FrP et slikt sviende nederlag. For mange er FrP den ultimate fienden, som de vil sky få midler for å ramme politisk.

Når Siv Jensen mener at noen selv har opphevet sin rett til beskyttelse fører det til storm i antirasistleiren. Da Aps egen justisminister hevdet nøyaktig det samme, førte det ikke en gang til flau bris.

Pussig?

Justisministeren beviste sitt overlegne intellekt!

Til tross for stor pasjon og emosjonelle utgytelser, dokumenterte opposisjonen at de ikke når justisministerens intellektuelle kapasitet til knærne. Spesielt lederen av utspørringen, Ap's Kolberg, demonstrerte sin usedvanlige evne til å misoppfatte!

Selv etter at politidirektøren beklaget og betegnet det som "pinlig" at hans etat ikke hadde klart å oppfatte de åpenbare endringene i selve den instruksen de skal forholde seg til: det som kalles "tildelingsbrevet" fra justisdepartementet, fortsatte Kolberg å omtale denne aller viktigste instruksen som et tilfeldig brev som inneholdt tilfeldige ord. Han tviholdt på at det måtte være helt umulig for PU å oppfatte at et "tilfeldig" ord var endret fra tidligere. Skal man virkelig ha så lave forventinger til den høyeste ledelsen i Politiets Utlendingsseksjon, at de ikke evner å registrere at formuleringen "lengeværende barnefamilier" var fjernet fra fjorårets instruks over det som skal prioriteres for utsendelse?

Anundsen kunne dokumentere igjen og igjen, at justisdepartementet hadde fulgt opp avtalen med Krf og Venstre, og fjernet Aps gamle instruks om at lengeværende "asylbarn" skulle prioriteres i utsendingssaker, og forandret dette til at barnefamilier generelt skal prioriteres. Dette innebærer en betydelig endring fra tidligere instruks, som hadde lengeværende barnefamilier som en av de viktigste prioriteringsområdene for politiet. Avtalen med KrF og Venstre var at lengeværende barnefamilier hverken skal prioriteres eller vernes, og det er åpenbart at dette var innholdet i justisministerens instruks til PU.

Så vidt jeg kan se, har Anundsen kun gjort en eneste feil: Han har stolt for mye på sine underordnede. Han har tatt for gitt, at når PU mottok en instruks gjennom tildelingsbrevet om en prioriteringsrekkefølge i utsendelser, så ville de følge den. Denne feilen gjør nok ikke Anundsen igjen. I fremtiden vil han nok gå PU (Politiets Utlendingsseksjon) og POD (Politidirektoratet) nærmere etter i sømmene, og kontrollere nøye om de følger opp de instruksene de får fra justisministeren.

Og så hevder opposisjonen at justisdepartementet fikk en lang rekke advarselsmeldinger fra PU som tydelig viste at de ikke hadde oppfattet justisministerens instruks. Anundsen gjentok gang etter gang, at disse advarslene ikke gjaldt at instruksen ikke ble fulgt, men en advarsel om at visse saker kunne medføre medieomtale. Selv etter at dette var klargjort en lang rekke ganger, var det åpenbart at dette ikke nådde inn i hodene til Martin

Kolberg og andre hyper-emosjonelle anklagere, som syntes helt uten et klart tenkende intellekt.

Venstrepolitikeren Abid Raja avslørte til slutt i sin utspørring at han tydeligvis ikke en gang hadde oppfattet hva avtalen mellom regjeringen og KrF og V gikk ut på. Anundsen forklarte igjen og igjen at avtalen gikk ut på at lengeværende barnefamilier ikke skulle prioriteres for utsending, men de skulle heller ikke få spesiell beskyttelse. Dette innebærer selvsagt at lengeværende barnefamilier OGSÅ kunne sendes ut, selv etter avtalen. Dette var åpenbart umulig å forstå for Raja, som mente avtalen gikk ut på at ingen lengeværende familier med barn skulle utsendes, og at disse burde hentes hjem igjen.

Dette er første gang jeg har fulgt en utspørring i regi av Stortingets kontrollkomite fra begynnelse til slutt. Jeg må innrømme at jeg er sjokkert over våre politikeres lave intellektuelle nivå, hvordan de åpenbart er styrt av emosjonelle følelser og mangler grunnleggende saklighet i sine vurderinger. Jeg tør påstå at de ligger lavere enn en tilfeldig samling legfolk som diskuterer politikk rundt middagsbordet eller over en halvliter.

Jeg blir rett og slett skremt over hvordan føleri og emosjoner synes å styre våre stortingspolitikeres vurderinger. Takke meg til at vi har en intellektuell kapasitet som Anders Anundsen som justisminister i vårt land. Han var en av svært få som utmerket seg ved å ha en klar tanke og et logisk resonnement uten følerier og småhysteriske emosjoner.

Hva forventer Hamas å oppnå med sin strategi?

En positiv melding i dag: Både palestinerne og israelerne vil fortsette fredssamtalene for å oppnå en varig fred. Men palestinerne vil ikke forlenge den 72 timers våpenhvilen og det ble skutt raketter mot Israel fra palestinsk side.

De aller fleste synes denne konflikten er dypt tragisk, og ønsker inderlig at partene skal komme til enighet. Selv har jeg i alle år hatt atskillig sympati for Israels rett til å forsvare seg mot naboer som vil utslette dem, men samtidig synes jeg Israelerne er alt for harde og kompromissløse i sine gjengjeldelsaksjoner. Jeg mener de burde avstå fra å gjengjelde disse siste rakettene med de voldsomme aksjonene, som er varslet.

Men jeg synes det må være relevant og legitimt å undre seg over hva Hamas egentlig håper på å oppnå med sin strategi? Virker det hensiktsmessig og i

deres befolknings interesse å nekte å forlenge våpenhvilen? Og hva med rakettene? Er det ikke temmelig forutsigbart at det vil komme harde motangrep fra Israelsk side mot denne provokasjonen? Nå leser jeg i mediene at Hamas hevder at det ikke er de som står bak rakettutskytingene. Jeg må innrømme at jeg har litt vanskelig for å være sikker på dette, og i alle tilfeller tyder det jo på at Hamas ikke har særlig god kontroll i sitt eget land.

Om det er andre som står bak rakettene, kan det vel ikke anses som annet enn bevisste provokasjoner for å forhindre en fredsløsning. Og i så tilfelle burde i alle fall Israel ikke la provokatører få styre deres reaksjoner, for da oppnår de ytterliggående islamistene akkurat det de ønsker, nemlig å forhindre enhver fredsprosess.

Sett fra utsiden, synes det som om det bare finnes en eneste fornuftig løsning i den nåværende situasjonen: En permanent våpenhvile og fortsatte forhandlinger. Jeg har vanskelig for å forstå hvorfor Hamas ikke ønsker dette. Det vil da tjene deres egen befolkning og forhindre flere voldsomme motaksjoner fra Israels side?

Jeg kan ikke fri meg fra å tenke at dersom palestinerne hadde valgt fredslinjen for mange år siden, så ville de i dag ha hatt sin egen stat. Men dessverre har makthaverne valgt konfrontasjonslinjen, og det mener jeg de har tapt stort på. Palestinernes kår har jo blitt dårligere og dårligere tiår for tiår. Har ikke deres styresmakter et medansvar for dette?

Dette fritar ikke Israel for ansvar for palestinernes lidelser. Israels aksjoner synes hjerterå og brutale mot en hardt prøvet sivilbefolkning. At den palestinske ledelsen ikke forstår sin egen befolknings beste, forsvarer ikke israelske aksjoner som rammer sivile og barn.

Det styrker ikke min tiltro til palestinske myndigheter når vi også kan lese i mediene i dag at palestinere som mistenkes for å spionere for Israelere så og si skytes på stedet, om vi skal tro meldingene.

Kan ikke partene bare slutte å provosere hverandre nå, og heller snakke sammen? Og love hverandre at all krigføring er slutt?

Utnytting av tragedier til å fremme egen politikk

Heikki Holmås i SV mener norsk oljepolitikk har skyld i de tragiske dødsfallene på Filippinene. Et ganske oppsiktsvekkende utsagn fra et parti en som selv satt i regjering i åtte år og var medansvarlig for utformingen av norsk oljepolitikk..

Når noen forsøker å utnytte tragiske hendelser til å fremme egne politiske synspunkter, fører det som oftest til hard kritikk fra mange hold. Særlig rammer denne kritikken ofte de som setter tragiske hendelser der innvandrere eller asylsøkere har vært involvert i sammenheng med norsk asylpolitikk. Senest så vi at disse kritikerne var hurtig ute og stemplet det som uverdig å ta utgangspunkt i de tragiske bussdrapene i Årdal for å mene noe om norsk asylpolitikk.

Heikki Holmås anvender nå tragedien etter uværet i Filippinene der tusenvis ble drept, og atter mange tusener har mistet sine hjem til å angripe norsk oljepolitikk. Om han er gjengitt riktig i mediene, mener han at Norge er direkte medansvarlig for de mange dødsfallene, fordi norsk oljepolitikk bidrar til klimaendringer som etter Holmås' mening har skapt uværet.

Uansett hva man måtte mene om klimaendringene og om norsk oljepolitikk, så synes jeg det er uverdig å bruke filippinernes tragedie til å angripe norsk oljepolitikk. Særlig uverdig blir det når det kommer fra et parti som har sittet i regjering de siste åtte årene, og dermed er medansvarlig for den politikken Norge fører på det feltet.

Medias meningsløse overdrivelser.

Jeg forundres stadig over hvordan media kommenterer hendelser i det politiske liv. Da Siv Jensen visket en stille henstilling til Erna Solberg om å ikke kommentere en sak som angikk Siv, kalte TV2s reporter det "å gi munnkurv" til Erna.

Og da Erna valgte å ikke gå inn i saken, kalte reporteren det at hun "aksepterte å få munnkurv".

Noen omtaler hendelsen som at nå er Siv blitt sjefen på borgerlig side.

Da nestlederen holdt pressekonferanse for å tilbakevise beskyldningene om at FrP er et rasistisk og høyreekstremt parti, sa han at slik ordet "snikislamisering" har blitt brukt i ettertid, var det kanskje et dårlig ord å velge.

En kommentator fikk dette til å bli at han "irettesatte" Siv Jensen, og stakk en mikrofon opp i ansiktet til Jensen og spurte hvordan det føltes å bli "irettesatt" av sin egen nestleder.

Man kan ikke unngå å legge merke til at enkelte i media gjør sitt ytterste for å forstørre opp mikroskopiske saker i sonderingsprosessen mellom de fire borgerlige partiene, tydeligvis i håp om å skape konflikter.

Media viser som så mange ganger før at de har sin egen agenda. I dette tilfellet er det tydeligvis om å gjøre for mange journalister å forsøke å skape en kile av konflikt mellom samtalepartene.

At NRK inviterer lederen av valgets største taper, Solbakken og ikke minst mannen som i et øyeblikk av villfarelse innbilte seg å ha løst FrP-gåten en gang for alle, vitner også om et ønske om å gjøre maksimalt ut av enkelte utenlandske journalisters åpenbare lettvintheter om FrP.

Om jeg synes dårlig om SV fra før av, er ikke min antipati blitt mindre av at de allierer seg med utenlandske kommentatorer som beskylder FrP for å være rasister og høyreekstreme med link til Andres Behring Breivik, og fortsetter hetsen mot FrP så godt de kan. De har selv tapt valget, velgerne har rømt fra dem, men i stedet for å akseptere at folk flest har vendt dem ryggen, opptrer de som smålige dommere over et parti som har fire ganger så stor oppslutning som dem selv.

Og som Høyre-representanten i debatten på NRK sa det: Faktum er at SV har stemt sammen med FrP i de aller fleste sakene i stortinget som har handlet om innstramninger i asylpolitikken. Og de sitter i en regjerning som av mange oppfattes som hjerteå og følelseskald i sakene om asylbarna, og som i realiteten har gjennomført den politikken FrP først gikk inn for i asylpolitikken. Men da FrP satte sakene på dagsordenen, var de rasister, ifølge SV. Men når SV gjennomfører det i regjeringsposisjon, er det rett og rimelig.

At SV nå allierer seg med usaklige, utenlandske journalister og forsøker å utnytte rasismeanklagene mot FrP til egen vinning er intet annet enn smålig og ondskapsfullt. Dette er de usympatiske skyggesidene ved det politiske liv. Og mange journalister avslører igjen sin egen agenda. De forstørrer opp mikroskopiske, nærmest ikke-eksisterende saker til å bli elefanter i håp om å kunne bidra til konflikt i den borgerlige leiren.

Hva med litt mer saklighet og edruelighet i kommentarene?

Tenker man tilbake til Soria Moria-samtalene, så var journalistkorpsets opptreden en helt annen, preget av velvillighet og sympati.

Men med Siv Jensen i regjeringssamtaler er alt av sjofelheter tillatt, tydeligvis.

Pinlig fra KrFs nestleder.

I media i dag både hører og leser jeg at KrFs nestleder har uttalt at KrF "ikke står inne for" de nye innstramningene i asylpolitikken. Er det virkelig mulig å "ikke stå inne for" en forpliktende avtale som man selv har vært med på å fremforhandle?

Med forbehold om at nestlederen er gjengitt korrekt, må jeg si at dette fremstår både som flaut og pinlig. Er det ikke slik at når et parti inngår i et forpliktende samarbeid med andre partier, og i fellesskap utarbeider en politikk som alle skal støtte, så betyr det helt konkret at alle partene *står inne for* avtalen? Er det ikke det det hele dreier seg om når man forplikter seg? Man finner en felles politikk, og så *står man alle inne for* den i fellesskap?

Dersom alle de fire samarbeidspartnerne hadde hatt samme holdning som KrFs nestleder kunne vi jo i prinsippet si at de fire partiene skulle føre en politikk som *ingen av dem* står inne for? For alt er jo kompromisser, og ingen har fått innfridd sine krav fullt ut.

Erna Solberg har i de siste dagene fremstått som en meget romslig, raus og inkluderende leder. Hun har tydelig gitt uttrykk for at alle partiene skulle oppleve å ha fått seire.

Hadde hun vært av det litt mer firkantede slaget, synes jeg ikke det hadde vært urimelig om hun ba om en klargjøring fra KrF.

Står de inne for samarbeidsavtalen, eller gjør de det ikke?

Dette minner meg litt om SV som sto og demonstrerte mot sin egen regjering foran stortinget.

KrF gjør det på en litt mer dannet måte. De tar ganske enkelt avstand fra den politikken de selv har fremforhandlet og erklærer at de ikke står inne for den.

Et forsøk på å få i både pose og sekk?

Illojalt og uredelig, synes nå jeg.

Man må gjerne si at politikken på et område ikke er blitt sånn som man hadde ønsket ideelt sett fordi man har måttet inngå kompromisser, men at man selvsagt står inne for det man selv har vært med på å forplikte seg til.

Erna viser statsmannskunster.

Erna Solbergs siste pressekonferanse var en oppvisning i samarbeidsevner på sitt aller beste. Alle samarbeidspartnerne skal oppleve at de har oppnådd seire gjennom samarbeidet, sa Erna i sin visdom.

Jeg var personlig dypt rørt og imponert over vår sannsynligvis neste statsminister, Erna Solberg, på hennes pressekonferanse i dag.

Hennes uttalte samarbeidsvilje og ønske om at alle de fire aktuelle partnerne skal oppleve å komme seirende ut av samarbeidet, gir løfter om et konstruktivt samarbeid mellom de fire partiene.

Det var også rørende å oppleve hvordan Erna forsvarte FrP mot usaklige og infame angrep fra utlandet, godt støttet av en av valgets største tapere, SV. Erna viser omsorg for sine samarbeidspartnere, og demonstrerer tydelig at hun aksepterer det utskjelte partiet FrP, av mange oppfattet som politikkens pariakaste eller ondskapens representanter, som en reell og selvstendig samarbeidspartner. Ære være Erna for at hun overser manges fordommer og antipatier og ser at selv FrP består av helt vanlige mennesker som kjemper for det de tror på.

Vi er tydeligvis forbi det stadiet der de politiske partiene i fellesskap støter en stor del av velgernes preferanse ut i kulda, og anser det som en viktigere sak å utestenge FrP fra all innflytelse, enn å få politisk makt til å gjennomføre egne saker.

Det er et modningstegn ved norske politikere. De har nådd over barnestadiet der man nekter å "leke" med visse barn fordi de er annerledes. "Jeg kan leke med alle andre, bare ikke FrP", sa man før. Nå viser Erna og de andre politikerne i den kommende firepartiregjeringen at man faktisk kan snakke med alle andre, og finne gode og konstruktive løsninger for landet.

FrP har mange ført sin valgkamp-politikk på mange saker som burde glede de fleste. Bedre helsesektor, bedre eldreomsorg, fjerning av den meget usolidariske samordningen av pensjoner for de aller fattigste minstepensjonistene, lavere skatter på lave pensjoner, tøffere politikk mot ikke-reelle asylsøkere som kun ønsker å utnytte vår gjestfrihet osv. I virkeligheten er dette meget gode velferdssaker, som et hvert parti burde kunne tilslutte seg.

Jeg håper inderlig at Erna Solbergs gode samarbeidsånd smitter over på de andre partiene, slik at de sammen kan meisle ut en god borgerlig politikk basert på frihet og ikke tvang, og en videreføring av det beste ved vårt

velferdssamfunn, men også et oppgjør med sider ved velferdssamfunnet som er utdaterte og som ikke virker etter hensikten.

De borgerlige partiene på sitt beste står for gode fellesskapsløsninger, men også respekt for det menneskelige mangfold, ulikheter uten tvang og den frie foretaksviljen.

Jeg synes Erna viser meget lovende takter. Hun står for toleranse, inkludering, omsorg og frihet. Jeg har tro på at hun på sikt kan vise seg å være den landsmoderen Norge trenger i en ny tid, da sosialismen med sin ensretting og tvang har utspilt sin rolle for alvor.

Lykke til, til alle de fire borgerlige partiene med Erna Solberg i førersete. En flott dame med alle gode muligheter til å lykkes.

Knut Arild Hareide foreslår at Norge bør ta imot langt flere asylsøkere fra Syria.

Hvorfor det, egentlig? For at de kan bidra til å øke andelen fattige innvandrere som har dannet den nye underklassen i Norge? I enkelte grupper innvandrere bor 70 % av barna i fattige familier.

Jeg tviler ikke på at Hareide har de alle beste intensjoner. Han innbiller seg sikkert at ved å ta inn 10-20 000 asylsøkere fra Syria så vil Norge gi disse menneskene en bedre fremtid.

Men hva er de faktiske forhold? Hva er virkeligheten? Jo, virkeligheten er at svært mange av disse asylsøkerne som Norge tar imot med de beste intensjoner, danner den nye fattige underklassen i Norge, isolerte, med dårlige framtidsutsikter og fattige.

Jeg blir like overrasket hver eneste gang jeg hører norske politikere uttale seg som om det eneste saliggjørende for et menneske i andre deler av verden er å få komme til Norge. Ja vel. Og hva venter dem her? Lange opphold, isolerte på asylmottak. Og etterpå elendige kommunale leiligheter og isolasjon fra samfunnet, samtidig som de danner en ny underklasse her i landet av fattige.

Vet ikke norske politikere hvordan virkeligheten fungerer i sitt eget land? Snakker de mot bedre vitende, eller innbiller de seg virkelig at vi gjør folk en tjeneste ved å tilby dem fattigdom, isolasjon og dårlige framtidsutsikter i Norge?

Jeg blir like sjokkert hver gang norske politikere avslører sin grunnleggende uvitenhet.

For de samme pengene som det koster oss å ta imot 10 000 flyktninger fra f. eks. Syria, kan vi hjelpe minst det tidobbelte med medisinsk hjelp, mat og annen nødhjelp i nærområdene, slik at de kan vende hjem til sitt hjemland når krisen er over.

Det er virkelig tragisk å se hvordan medlidenhet og ønsket om å hjelpe i kombinasjon med liten innsikt i hva som faktisk hjelper, fører tusener av mennesker inn i et liv i fattigdom i Norge.

Ser du virkelig ikke hva du bidrar til, Hareide? Eller er du så blindet av ditt ønske om å være snill og god?

Ministeren som er flau over norske menn!

Jeg trodde det var slutt på den tiden da man generaliserte og stigmatiserte en hel gruppe mennesker på grunn av noen få individers ugjerninger. Men ikke så for statsråd Inga Marte Torkildsen.

- Det er umulig ikke å bli opprørt over en slik historie. Jeg føler meg flau på vegne av norske menn som har skapt denne historien ved å kjøpe sex, sier statsråden, SV-nestlederen og den profilerte feministen til Dagbladet.

Dette er Barne-, likestillings- og inkluderingsministerens reaksjon på en meget tragisk historie om en litauisk kvinne som er blitt tvunget til å selge sex i Norge, og som har opplevd fornedring og tvang fra kyniske menneskeselgere.

Alle er enige om at dette er en dypt tragiske historie. Men Inga Marte Torkildsen går enda lengre. Hun hevder at "norske menn" er ansvarlig for at slike ting skjer i Norge.

Dette er en form for generalisering og stigmatisering av norske menn som ikke burde forekomme i vårt samfunn. Man skriver f. eks. ikke lengre at "innvandrere er ansvarlige for overfallsvoldtektene", eller at "asylsøkere er årsaken til at det selges narkotika i Norge".

Hvorfor er det så greit å omtale "norske menn" som en kollektiv gruppe som er ansvarlig for det et lite mindretall begår av ugjerninger?

Mannen er dessverre fritt vilt hos enkelte feminister. Når det gjelder menn tillater man seg en uttrykksmåte og en generalisering som ingen hadde tålt hadde det vært snakk om en annen menneskegruppe.

Medier.

Demokratisering av ytringsfriheten!

Det er en gledelig utvikling når norsk avisverden blir utfordret av stadig flere kanaler for meningsytring på nettet! Jeg er en av dem som er sterkt kritisk til avisenes snevre meningsformidling, og opplever det som et problem at størsteparten av norske journalister tilhører sentrum eller venstresiden, og formidler en tolkning av virkeligheten som ikke deles av store deler av den norske befolkning. I tillegg bedriver avisene i større og større grad en trivialiseringsjournalistikk, der hovedoppslagene handler om totalt uinteressante opplysninger vedrørende deltagere i reality-programmer og rosabloggere.

Det synes opplagt for undertegnede at norske journalister har en spesiell agenda, som i meget stor grad preger deres kommentarer til viktige samfunnsspørsmål. Det kommer ikke kun frem i kommentarartiklene, men preger også utvalget av nyhetssaker, og særlig er dette åpenbart i alt som vedrører innvandrings- og flyktningpolitikk. Reportasjene er gjerne svært personfokusert og formidler tragiske historier om enkeltmennesker, mens undersøkelser viser at det folk flest ønsker, er heller et fyldigere bakgrunnsmateriale som kan gi dem saklig informasjon både om årsakene flyktningestrømmen, hvem det er som egentlig flykter og om hvilke konsekvenser den store strømmen vil ha rent praktisk for vårt land.

Det som også skremmer undertegnede, er at avisene åpenbart jager i flokk. Jeg mistenker at journalister flest for det meste omgås andre journalister og søker anerkjennelse blant sine kolleger mye mer enn de våger å gå på tvers av det etablerte virkelighetsbildet i journalistverdenen. Og svært betenkelig er det når journalistene mener de er bedre skikket til å forholde seg til enkelthendelser enn det leserne er. Når journalisten fortier hendelser som kan gi et dårlig bilde av grupper de ønsker å beskytte, er det fare på ferde. Men det har skjedd og skjer dessverre i svært stor grad. Flere saker gjennom det siste året har avslørt at journalister heller underslår negative hendelser enn å omtale dem, i frykt for at de skal skape rasisme blant den «uopplyste almuen». Og følgen er at den jevne avisleser, etter å ha opplevd gang på gang at "uønskede" opplysninger ikke formidles til

leseren, ikke lengre stoler på journalistene. Ikke uten grunn er journalister på topp over de yrkesgruppene folk flest har liten tillit til. Sammen med politikere, for øvrig. Det burde ikke overraske noen!

Mediene trenger kort sagt korrigering fra kilder som har et langt større spekter av meninger og oppfatninger av virkeligheten enn det snevre journalistandpunktet. Ytrings-friheten trenger arenaer der dyktige skribenter som ikke slipper til i papiravisene kan utfordre etablissementet og formilde informasjon og synspunkter som ikke slipper til i den politisk korrekte avis-verdenen! Vi trenger motstemmer og debattanter som ikke følger mainstream, men som våger å tenke tanker som ikke slipper gjennom i andre kanaler enn på nettet. Vi trenger friske meningsytringer, originale tanker, og meningsbrytninger til glede for dem som synes det er et gode i seg selv at vi har et rikt mangfold av meninger og måter å forstå virkeligheten på.

Jeg hilser «Debatt1» velkommen i så måte, og håper dette debattforumet kan bli et forum der de originale tankene og friske meningene kan formidles til glede for alle som setter pris på meningsmangfold. Det er mangfold vår medieverden trenger, og fora som slipper til dem som tenker nytt og ikke bare vandrer i de opptråkkede stiene!

Medienes nye, meningsløse klisje: «Bildet som stanset krigen».

Bildet av den flyktende vietnamesiske jenta fra 1972 har igjen kommet i fokus, og igjen flommer våre aviser over av en meningsløs klisje: «Bildet som endret krigen», «Bildet som forandret verden» osv. Tror avisene virkelig på denne påstanden?

Faktum er at krigen så godt som var over i 1972. Leser man om krigen på f. eks. «Store Norske» sine websider, kan man se at den aller siste amerikanske krigshandlingen var en massiv bombing i julen 1972. Deretter ga amerikanerne seg, og man gikk inn i fredsforhandlinger i 1973. Men skyldtes det virkelig at verden og amerikanske styresmakter brått hadde fått et helt nytt syn på krigen på grunn av et enslig bilde?

Nei, selvfølgelig ikke. Det er utrolig at seriøse journalister virkelig kan innbille seg at et bilde som ble presentert i avisene i 1972 endret noe som helst. Lyndon B. Johnson, den amerikanske presidenten som hadde pøst inn amerikanske bakkestyrker og teppebombet de stakkars vietnameserne med napalm og bomber, hadde gitt opp Vietnamkrigen og frasa seg gjenvalg i 1968. Det sies at han gikk inn i en dyp depresjon etter sin tid som krigspresident, og mange setter det i sammenheng med hans massive ansvar for millioner av døde mennesker. Den neste presidenten, Richard Nixon, var omtrent av samme kaliber, hensynsløs, brutal og korrupt, og måtte gå av i skam etter at hans sanne natur ble avslørt foran hele verden før hans andre presidentperiode var over.

Den amerikanske og den internasjonale antikrigsbevegelsen hadde i årevis drevet et massivt arbeid for å få en slutt på krigen i 1972, og det amerikanske folk var krigstrøtte og lei av å få sine sønner hjem i kister. Nærmere 50 000 amerikanere døde i denne meningsløse krigen og over 300 000 var kvestet for livet – for ikke å snakke om alle dem som var psykisk ødelagt og aldri maktet å vende tilbake til et normalt liv.

Verden hadde til fulle fått øynene opp for de amerikanske grusomhetene i 1972 og amerikanerne selv var desillusjonerte og lei av de endeløse myrderiene som ikke førte noe steds hen.

De forferdelige bildene fra Vietnam kom som en bekreftelse på de grusomhetene som alle var kjent med. Og å påstå at det ene bildet av de flyktende barna alene endret verdens syn på krigen og endret krigens gang, er så historieløst og klisjepreget, at jeg ikke kan tro at noen mener det på alvor.

Men pressen vil kanskje ha det til at det er DE, gjennom sin publisering av disse bildene, som skal ha æren for at krigen tok slutt? Bare avisene finner de rette bildene, så kan de endre historiens gang? En gigantisk selvovervurdering som i realiteten er skremmende.

Den samme klisjeen ble tatt i bruk etter at det triste og hjerteskjærende bilde av den druknede Aylan ble publisert i avisene midt under den største flyktningestrømmen i fjor. Journalistene var ute med sitt vanlige klisjeaktige språk og hevdet at det bildet, på samme måte som bildet av de flyktende barna i Vietnam, kunne endre flyktningenes situasjon og endre opinionens syn på flyktningene.

Denne meningsløse spådommen ble gjort grundig til skamme. Ingenting endret seg til det bedre. Tvert imot falt publiseringen av dette bildet omtrent sammen med en endring i opinionen i motsatt retning. Bildet endret ingenting til det positive for flyktningenes del. Flere og flere land begynte å motsette seg å ta imot flere flyktninger, opinionen vendte seg mot flyktningestrømmen og folk syntes det begynte å holde.

Men lærer journalistene av historien? Nei, de samme klisjeene tas frem gang etter gang. Det og det bildet endret verden og endret krigen. Jeg blir av og til – ofte faktisk – temmelig oppgitt over våre journalister som ser ut til å leve i sin helt egne verden, fjernt fra virkeligheten.

Hva med medienes eget omdømmeproblem?

Pressen og andre medier hevder at norsk skiidrett har fått et omdømmeproblem. Men hva med medienes eget omdømmeproblem? Journalister har fra før av svært liten tillit blant folk. Er det et godt trekk å forhåndsdømme nasjonens mest populære idrettshelter?

Mediene knallharde kjør mot norsk skiidrett begynner å få følger. Følger for mediene selv. For ikke mange år siden avslørte en undersøkelse at de yrkesgruppene nordmenn flest har lavest tillit til, er politikere og journalister.

Og sinnet mange føler etter det de opplever som ensidig forhåndsdømming av folkekjære idrettsutøvere i mediene kommer tydelig til uttrykk i sosiale medier.

I flere uker har mediene kommet med stadig nye oppslag der det påstås fra ulike hold at norske skiløpere jukser, at de medisinerer helt friske utøvere for å oppnå bedre prestasjoner og at Therese Johaug lyver. Gamle, svenske skihelter blir hentet frem for å fortelle at Johaug lyver og skjuler fakta, og utenlandske utøvere og trenere får fritt mikrofonstativ i norske medier for å fortelle om den gjennområtne skinasjonen Norge, som driver systematisk doping.

Nå begynner den ensidige forhåndsdømmingen å få konsekvenser. Astma- og allergiforbundet melder at unge idrettsutøvere med astma ikke tør å ta medisinen sin fordi de blir beskyldt for å jukse. Den norske skiskytteren Tiril Eckhoff sier det samme. Hun har fått diagnosen astma, selv om sykdommen ikke er kronisk, men slår ut i perioder. Hun tør ikke lengre ta sin medisin fordi hun ikke vil leve med å bli betraktet som jukser.

Når skal mediene besinne seg og se i øynene at deres ensidige omtale av astmamedisin som juks og at Norge medisinerer helt friske utøvere begynner å få følger som kan være skadelige?

Det ser faktisk ut til at enkelte medier begynner å innse at de har gått langt over streken for akseptabel journalistikk. TV2s Ernst A Lersveen har blitt innkalt på teppet til ledelsen og bedt om å dempe seg i sin omtale av Johaug-saken. Han har vært en av de eller fremste til å så tvil om Johaugs forklaring. Og den kanskje aller hissigste kritikeren av norsk skiidrett, VGs sportskommentator Leif Welhaven, ser ut til å registrere at hans ensidighet slår tilbake på ham selv. Reaksjonene mot den aggressive og pågående journalistikken møter så stor oppstandelse blant folk flest på sosiale medier, at han faktisk har prestert en ørliten tendens til selvransakelse.

Det burde flere gjøre. Mange mennesker reagerer kraftig på den måten norske medier har behandlet noen av våre mest folkekjære idrettsutøvere. Sakene må selvsagt omtales og spørsmål stilles, men disse sakene har blitt omtalt med en så skremmende ensidighet og med en så massiv medieomtale, at det begynner å minne om personforfølgelse.

Og mediene jager som vanlig i flokk. De som i det hele tatt stiller spørsmål ved sin egen ensidighet påberoper seg at de driver kritisk journalistikk. Ja vel, så kritisk journalistikk er blitt ensbetydende med mistenkeliggjøring, ensidighet og forhåndsdømming?

Mediene innser ikke at de er i ferd med å påføre seg selv et gedigent omdømmeproblem. Når folk forteller, slik en artikkelforfatter gjorde her på

verdidebatt, at hun nesten ikke orker å åpne en avis om dagen pga. av all hetsen mot enkeltpersoner, burde det mane til ettertanke.

I mine øyne er det ikke skiløperne som er de store taperne i denne saken, det er pressen og de andre mediene som ikke har vist seg saken voksen. Ensidigheten og forhåndsdømmingen har vært skremmende og antallet artikler der man gir ordet fritt til hvem det skal være for at de skal fortelle at norske skiløpere er juksere og at Johaug er en løgner, står overhode ikke i rimelig forhold til sakens reelle innhold.

Dette står klart: Det er kun Sundby som er dømt for å ha inntatt for stor dose astmamedisin. INGEN andre har hittil gjort noe som strider mot skisportens regler for bruk av astmamedisin. Det er *ikke* bevist at helt friske utøvere har fått astmamedisin for å forbedre deres prestasjoner. Norske leger sier de utelukkende har behandlet utøvere med astma eller andre luftveisproblemer på et medisinskfaglig grunnlag. Og Johaug er ennå ikke dømt.

Men jeg er redd dommen over norske medier kan bli hard. De ser ikke at det er de som faktisk ødelegger sitt omdømme, som fra før av er ytterst tvilsomt. Folks lesevaner er under endring, og dersom tilliten til de tradisjonelle mediene blir lav nok, søker folk flest andre steder som kilde til informasjon.

DET burde pressen kanskje ta mer alvorlig?

Vårt Land og maktkritisk journalistikk.

Jeg leste det første innlegget Vårt Lands nye redaktør skrev her på VD. Hun understreket at VL skal være en avis som skal jobbe i forsoningens tjeneste. Det er et fint og edelt mål. Men kan det innebære en fare for å forskjønne virkeligheten?

"Skal vi være der og støtte opp om debatten i islam, støtte dem som bryter og dem som blir, må vi først sørge for å ha et fellesskap for frie og kritiske ytringer. Vårt Land skal være en slik fellesarena. Og vi skal ha med oss Fangens visjon: Vi skal i enhver forstand jobbe i forsoningens tjeneste", skriver Åshild Mathiesen.

Vi som følger med i de redaksjonelle artiklene her på VD, har tydelig oppfattet at de ønsker å trekke frem det positive som skjer i forhold til islam i Norge. VL

ønsker ikke å skape fiendebilder og vil for all del ikke gi folk et inntrykk av at islam er en farlig religion eller at dens tilhengere har dårlige holdninger.

Det er en på mange måter prisverdig og meget forståelig holdning. Mange tenker på den muslimske innvandrerbefolkningen som en minoritet, som de ønsker å verne mot fordømmende og rasistiske holdninger.

Men kan denne måten å betrakte muslimer som en gruppe man ønsker å verne, innebære at man kan komme til ubevisst å forskjønne den virkeligheten mange muslimer lever i, av frykt for å nøre opp under fordommer og fordømmende generaliseringer?

Alle aviser i Norge ser ut til å ønske å drive undersøkende og maktkritisk journalistikk. Man tar parti med den lille mann som blir utsatt for maktmisbruk. Men hvem er egentlig makten og hvem er "den lille mann" når det kommer til storsamfunnet kontra islam og muslimer?

På meg virker det som de fleste mediene i Norge utelukkende tenker på makten som myndighetene, regjeringen, storsamfunnet og, i innvandrings- og flyktningesaker, ikke minst Sylvi Listhaug. Å være maktkritisk og drive undersøkende journalistikk, oppfattes ganske ensidig som å være kritisk mot Sylvi Listhaug og å finne situasjoner der muslimer og/eller flyktninger generelt blir utsatt for dårlig behandling.

Men så glemmer man helt at innen muslimske miljøer i alle land, vil det eksistere et formelt og/eller uformelt maktapparat, som kan utøve stor makt over miljøets menigmann på gode eller mindre gode måter. Maktkritisk og undersøkende journalistikk kan og bør praktiseres overfor, ikke bare storsamfunnet, men også overfor minoritetsgruppenes mektige, som i mange tilfeller kan utøve en vel så stor makt over minoritetsgruppens medlemmer, som det storsamfunnet kan.

Ja, for mange av oss virker det som den indre justisen i enkelte innvandrergrupper faktisk er mye større enn i det norske storsamfunnet. Og undersøkelser viser at en del minoritetsgrupper er langt mindre tolerante og langt mer dømmende overfor andre grupper samt ulike typer normbrudd og "avvik" enn det etniske nordmenn er.

Dessverre er dette et område som de fleste mediene bare ugjerne befatter seg med. Den maktkritiske og undersøkende journalistikken retter seg nærmest utelukkende mot storsamfunnets maktutøvelse, mens minoritetsgruppene behandles som en relativt ensartet gruppe, selv om de i sitt indre liv også har maktgrupper som kan undertrykker de andre.

Især har jeg inntrykk av at avisen Vårt Land, som skal virke i forsoningens tjeneste skyr kritikk av interne forhold muslimer imellom. Man nøyer seg med

å rapportere alle gledelige hendelser som viser en positiv side ved islam, og så underslår man eller man overser mye av det som er kritikkverdig, der f. eks. kvinner og barn lider under patriarkalske verdier som praktiseres svært strengt av mange menn (og kvinner, faktisk).

En stor fare ved alt virke for forsoning er at man ender i forskjønning og konfliktskyhet. Det kan aldri bli noen forsoning før de reelle problemene avsløres og kommer frem i dagen. Norsk presse har i mange år vært skånselløs når det gjelder å avsløre undertrykking og maktmisbruk både fra kirkelige autoritetspersoner, politikere og ikke minst fra menn overfor kvinner. Men avisene er langt mer forsiktige når det gjelder å bedrive denne kritiske journalistikken overfor maktgrupper blant muslimer eller andre innvandrergrupper. Svikter man ikke da de svake i disse gruppene? De som trenger vår oppmerksomhet og vår beskyttelse? De som er dobbelt utsatt? Både fra storsamfunnet og fra maktgrupper i sin egen minoritetsgruppe?

Det er greit å kritisere kristne ledere nord og ned, men er det like stuerent i norske medier å drive undersøkende journalistikk overfor muslimsk maktmisbruk? Er mediene så preget av en oppfatning av "oss" og "dem", at de rett og slett er alt for tilbakeholdne med kritikk når det rammer noen av "dem"? Er vi harde og nådeløse mot alle "oss", men milde og forståelsesfulle overfor alle "dem"? De er jo tross alt våre gjester. Eller er de det, når de har valgt å bosette seg her?

Den nye karikaturstriden!

Det har blusset opp en ny karikaturstrid i norske medier. Denne gangen er det en med innvandrerbakgrunn som er karikert som en ape, og det mangler ikke på harde rasistanklager, påstander om at det er en simpel dotegning osv.

Den norske kunstneren og satirikeren Thomas Knarvik tegnet en karikatur av den svenske politikeren og skribenten Ali Esbati på sin Facebook-side nylig, og den ble ansett som så uakseptabel at Knarviks Facebook-side ble lukket.

Jeg så debatten på Dagsnytt 18 forleden kveld, der tegneren fikk komme til orde, og han fortalte at bakgrunnen for tegningen, som forøvrig heter "Apenes konge" var at Ali Esbati, som er relativt kjent for å bruke ordet rasist om

andre, har påstått at NRKs nylige reportasje som omhandlet problemene i Rinkeby var rasistisk.

Dette, sammen med en tegning av iranske parlamentarikere tegnet som aper av en iransk tegner, inspirerte Knarvik til å lage en karikatur av Ali som ape, hengende i en gren, med en endetarmsåpning av enorm størrelse mens han roper "Ni er rasist. Ni er rasist".

Den iranske tegneren som tegnet iranske parlamentarikere som aper, fikk forøvrig en fengselsstraff på 12 år.

Tegningens budskap er, ifølge Knarvik, at Ali Esbati sprer rasismestempelet som apen på tegningen sprer sin avføring, og bruker rasismestempelet som en form for maktmisbruk for å stanse legitime debatter. Tegneren er forøvrig kunstutdannet og hevder at Charlie Hebdoe er hans viktigste inspirasjonskilde.

Tegningen har avstedkommet harde beskyldninger om rasisme, og debatten har herjet de sosiale mediene noen dager

Også i dagsavisene har tegningen fått sine motstandere:

SVs Snorre Valen har kalt tegningen rasistisk, og krever at Knarvik skal be Ali Esbati om unnskyldning.

Vår venn her fra VD, Lars Gule, kaller Knarvik en drittsekk.

Mens bloggeren George Gooding forsvarer Knarviks tegning og mener kritikken er feilslått.

Jeg kan på det varmeste anbefale å lese de tre innleggene. Det er interessant lesning. En interessant opplysning kommer fra Gooding, som er norskamerikaner og kan fortelle at det er lang tradisjon både i Frankrike og USA for å fremstille politikere og andre maktmennesker som aper i karikaturer. George W. Bush ble f eks ofte tegnet som ape. Og i denne valgkampen så har presidentkandidaten Ted Cruz og hans familie blitt tegnet som aper av amerikanske karikaturtegnere.

Litt interessant er det også å se bilder av Ali Esbati, og se at han er helt hvit i huden. Ape-karikaturen kan altså neppe være et forsøk på å spille på "svart afrikaner-apesammenligningen".

Gooding forteller forøvrig at Iran selv holdt svarte som slaver i sin tid.

Så spørsmålet blir, om man koker saken ned til en enkel problemstilling: Er det rasisme dersom man fremstiller en hvit iraner som en ape i en karikatur, mens det er helt legitimt å fremstille hvite mennesker som aper?

Jeg tror neppe noen vil kalle en tegning av George W. Bush som ape for rasistisk. Men er det grunn for å kalle en tegning av en (hvit) person med iransk opprinnelse som ape for rasistisk?

Legg forøvrig merke til at Lars Gule er usedvanlig hardhendt i sine karakteristikker av tegneren. Er det virkelig *så* grusomt å lage provoserende, satiriske tegninger?

Men han er jo hverken svart eller mørkhudet - han er hvit!

Spørsmålet man kanskje burde stille seg, er altså om det er rasistisk å karikere den hvite iraneren Ali Esbati som ape, men ikke rasistisk å f eks karikere George W Bush som ape?

I begge tilfellene er det åpenbart ikke pga sitt utseende at de tegnes som aper, men fordi noen ønsker å kritisere dem for å ha en form for "primitiv" tankegang. Tegningen må altså anses som et angrep på synspunkter og på politisk aktivitet mer enn et angrep på et utseende. Ali Esban ligner da definitivt ikke på en ape i virkeligheten.

I Aftenpostens nettutgave står også en artikkel som fordømmer tegningen i harde ordelag, og setter tegningen inn i en tradisjon der hvite rasister har laget nedsettende tegninger av fargede personer.

Artikkelen er skrevet av Mala Wang-Naveen, og heter De stygge og farlige apestrekene.

"Dehumanisering av svarte og mørkhudede ved hjelp av politiske hatkarikaturer der svarte blir fremstilt som aper har vært normal praksis blant hvite rasister", skriver Mala Wang-Neveen.

Det som er det store problemet med hennes påstand, er at *Ali Esbani hverken er svart eller mørhudet, han er hvit!* Han har riktignok iransk opprinnelse, men artikkelen ledsages av et bilde av ham, og det burde være åpenbart for de fleste at Ali Esbani har lys hud! Han er ikke mørkhudet!

Men alle dem som kritiserer karikaturen, har tydeligvis bestemt seg for å overse dette iøynefallende faktum, og har åpenbart bestemt seg for at Esbani er enten svart eller mørkhudet.

Og hvor går grensen for hva vi bør tillate av satiriske karikaturer? Jeg har da sett karikaturer av norske og internasjonale politikere som er minst like nedverdigende og stygge som den tegningen folk nå kritiserer i harde ordelag. Hva er det som gjør at det plutselig nå er så mange som er bekymret for hvordan politikere karikeres? Har det å gjøre med at en med utenlandsk opprinnelse er karikert? Er det alle dem som mener utlendinger og personer

med utenlandsk opprinnelse skal ha et spesielt vern som nå iler til med sin "antirasisme"?

Ikke er han ikke-europeer heller, er han ikke en svenske?

John Olav Egeland i Dagbladet er også knallhard i sin kritikk av tegningen, og uttaler at *"Thomas Knarvik tok det hele til et nytt nivå, på laveste hylle. Tegningen inngår i en mørk satirisk tradisjon der ikke-europeere framstilles som ville dyr..."*

Det er mulig jeg har misforstått her, men er ikke Ali Esbani et svensk riksdagsmedlem med svensk statsborgerskap? Wang-Naveen i Aftenposten utnevner altså Esbani til å være svart eller mørkhudet, mens Egeland utnevner ham til å være ikke-europeer, men faktum er vel at han er en hvit svenske, som har bakgrunn fra Iran, et land som altså selv har en forhistorie med å bruke svarte afrikanere som slaver.

En del innvandrere klager over at det tar så lang tid å bli akseptert som nordmann. Jeg antar det er det samme i Sverige. Når er en innvandrer ikke lengre en svart ikke-europeer og når er han svensk?

Ja, er det ikke nettopp et tegn på at alle disse kommentatorene som dømmer tegningen knallhardt, at de *ikke* anser Esbani for å være svensk, selv om han snakker flytende svensk, er medlem av riksdagen og er en høyprofilert skribent og mediekommentator? Hvis ikke han er svensk, hvem kan da sies å være svensk? Da er vel ikke en gang den svenske statsministeren å anse som svensk.

Dagbladet trykket selv for 11 år siden en tegning av en naken Erna Solberg som ble knullet bakfra av grisen Carl I Hagen mens Lars Sponheim ledet grisens penis inn i Erna.

Som avisleser gjennom hele mitt voksne liv, kan jeg huske mange karikaturtegninger av norske politikere som ikke kan karakteriseres som annet en svært grove. Gjennom et hurtig søk på google finner jeg raskt frem til den famøse tegningen av kommunalminister (den gangen) Erna Solberg som ligger naken på alle fire, mens en gris som åpenbart er Carl I Hagen knuller henne bakfra. Ved siden av står landbruksminister Lars Sponheim og sørger for å lede grisens penis inn i Ernas skjede.

Har Dagbladet nå helt og holdent skiftet redaksjonell linje? Egeland kaller Knarviks karikatur en dotegning på aller laveste hylle. Den er ufyselig, rasistisk og uverdig.

Det virker som noen og enhver holder seg med en dobbelt moralsk standard her. Man tåler så inderlig vel at dem man selv forakter blir karikert på aller

verste vis. Mens når ens egne venner utsettes for det samme, får pipa en annen lyd og de harde beskyldningene hagler.

Dagbladet liker tydeligvis simple dotegninger på laveste nivå når deres egne uttalte "fiender" rammes!

Stanghelle sparker nådeløst nedover med medienes sjofleste maktspråk!

Harald Stanghelle går fullstendig berserk i Aftenposten med medienes aller mest nådeløse maktspråk i sitt forsøk på karakterdrap på tegneren Thomas Knarvik, som Stanghelle kaller "En brutalitetens pioner". Et særdeles merkverdig forsøk på å sette en stygg merkelapp på en karikaturtegner, all den tid de tegningene som gjengis i Aftenposten, overhode ikke inneholder noe brutalitet. Intet blod, ingen vold, ingen krig - kun karikeringer av medienes og politikkens maktfigurer. Men det går igjen i hele Stanghelles omtale av Knarviks karikaturer: Han forsøker å klebe alle de verste og mest stigmatiserende klistrelappene han eier i sitt vokabular på Knarvik: I Stanghelles verden er Knarviks tegninger, brutale, ufri, oser av forakt, propagandistiske, kneblende, rasistiske, motbydelige, rå makt, osv.

Og som om denne tiraden av de aller verst tenkelige måter å karakterisere tegningene på ikke er nok, smører Stanghelle på med påstander som at Knarvik kommer i samme kategori som "Sør-Afrikas lojale apartheid-tegnere". "Slike som tegnet «advarsler» mot «blandingsekteskapets følger"! Hvorfor tar ikke Stanghelle skrittet helt ut med en gang og drar parallellene direkte til Hitler, nazismen og det tredje rikets lojale tegnere, som fremstilte jødene som rotter? Ja, det lurer jeg på, men selv for Stanghelle så går det visst en tynn grense som han ikke overstiger. Han stopper opp ved det rasistiske apartheidregimet, og lar Hitler ligge foreløpig. Stanghelle er altså mannen som leder den avisen som selv var nazistenes lydige medløpere under krigen og støttet både massedeportasjon av jøder og trykket Hamsuns skammelige nekrolog over Hitler. Er det tanken på sin egen avis sitt nedrige svik som ligger bak Stanghelles verbale massakre av en nåtidig karikaturtegner som leker seg med å karikere og erte mediemakten?

Stanghelle kunne like godt dratt den helt ut. Alle skjønner jo at han tenker på nazismen når han karakteriserer Knarviks tegninger med adjektiver som er som hentet ut fra omtale av nazismens aller verste propaganda.

Men det mest skremmende av alt, OG frekkeste, er at Stanghelle snur absolutt alt på hode, og mener Knarvik er representant for makten, mens dem han

driver gjøn med, som er maktfulle mediefolk, politikere og høyprofilerte meningsdannere, er sårbare enkeltmennesker som rammes av makten, ja, som rammes så hardt at de kan tenkes å trekke seg fra alt offentlig liv. Ja, særlig, Harald Stanghelle, Lars Gule og Trond Giske føler seg sikkert så brutalt tråkket på av "makten", at de vurderer å trekke seg fra det offentlige liv. Hvor synd er det egentlig på dem som blir karikert og drevet gjøn med av en av våre moderne karikaturtegnere? Karikaturtegnere har til alle tider karikert maktmenneskene!

Knarvik har åpenbart skjønt hva som ligger bak Stanghelles voldsomme reaksjon. En av Norges mest maktfulle mediemennesker, selveste redaktøren i Norges fremste avis, Aftenposten, nemlig Harald Stanghelle, er blitt så tirret at han overdriver inntil det latterlige i maktspråk og sjofel omtale, og den eneste tegningen som kan forklare hva som foregår, er Knarviks karikatur av Stanghelle som sitter på en gedigen pekefinger som kiler ham på hans mest ømme område, med tilhørende sitat: "Grab'em by the pussy!" Et usedvanlig godt tilsvar fra Knarvik! Kan ikke sies bedre med en eneste tegning!

Og så glemmer Stanghelle helt at de fleste aviser gjennom historien har holdt seg med karikaturtegnere som er kritiske til avisenes motstandere, og at det finnes en lang tradisjon for å tegne politikere både som dyr og i seksuelle posisjoner. Han har åpenbart glemt tegningen av Erna Solberg som gris som bedekkes av en annen politikergris fra Dagbladet for noen få år siden.

Men i Stanghelles verden er dette åpenbart uttrykk for frie tegnere, mens Knarvik er brutalt undertrykket av sin egen agenda, ufri og propagandistisk. Det er jo grenseløst frekt at han karikerer dem som kritiserer ham. Den slag burde selvsagt Stanghelle og andre maktfulle mediefolk kunne be seg fri for.

Det er nesten så man må le når Stanghelle mener Knarvik representerer MAKTEN, mens han selv kommer i kategori med Trond Giske og Lars Gule, som er uskyldige ofre for harselas.

Sjelden har vi sett noe tydeligere eksempel maktens selvhøytidelighet, nærtagenhet og pompøsitet.

Takke meg til at vi har modige tegnere som Thomas Knarvik!

Nytt nedsettende begrep man kan slå folk i hodet med: ARTSISME!

Den en gang så ærverdige kulturavisen med sylskarpe intellektuelle tenkere og elegante penner, Dagbladet, har dessverre havnet i rollen som formidler av lettvintheter. Ser de ikke annet enn rasisme og sexisme over alt? Det nye uttrykket er artsisme.

Den selvutnevnte kultureliten har funnet opp en ny isme som de kan klandre oss alle for: Artsisme, lansert av Dagblad-journalisten Axel Braanen Sterri i denne artikkelen:

-Å spise kjøtt er et like alvorlig moralsk overtramp som rasisme og sexisme.

Og om man klikker på saken, kommer følgende overskrift fram:

-Rasisme, sexisme og artsisme.

Nå har Dagbladet tre områder de kan sette nedsettende betegnelser på folk de er uenig med: Alle kjenner vel til betegnelsen rasisme, som brukes om alt som med en god dose vrangvilje kan oppfattes som kritisk omtale av andre etniske grupper, og sexisme omfatter vel omtrent alle menn som ikke underdanig innrømmer at mannen er roten til alt ondt.

Og nå må vi passe oss dere, vi som spiser kjøtt: Det er i følge Braanen et like alvorlig moralsk overtramp som rasisme og sexisme å spise kjøtt, og det dekkes av følgende nye begrep: *Artsisme.*

Skal vi le eller gråte av dette tullballet? Artsisme betyr altså at vi utøver rasisme eller sexisme overfor dyr. At vi mener at vi kan spise dem og at vi er et høyere utviklet vesen enn dem. Vel, kan Braanen vise til oppfinnelser som dyr har frembragt? Kan han påvise kunstnere av høy kvalitet blant dyra? Syngende sauer? Teknologiske genier i grisebingen? Kuer som skriver høyverdig litteratur?

Jeg tror for min del jeg tar sjansen på å bli kalt artsist og innrømmer at jeg setter mennesker høyere enn dyr. Og jeg spiser også kjøttet deres må jeg motstrebende innrømme. Ikke for det. Jeg er utrolig glad i dyra våre. Ja, jeg tror jeg kan gå så langt som til å kalle meg en dyrevenn. Vi har både kanin, katt og hund i vår familie. Akvariefisk også. Jeg er også så artsistisk at jeg kan rangere dyra etter intelligens også. Nederst kommer fiskene, som jeg anser som hakket mer intelligent enn planter. Så kommer kaninen. Deretter setter jeg hunden og katten omtrent på samme nivå.

Og tenk på alle de artsistiske dyra, da dere. Mange dyr er jo de reneste rasistene, unnskyld artsistene, og *spiser* andre dyr. Hvilken frekkhet å opphøye seg slik over andre dyr, da. De burde vel straffes? Løver må jo anses som de reneste kriminelle. Og som likeverdige med menneskene bør de vel stilles for samme domstoler som oss?

En annen og langt alvorligere sak, synes jeg journalisten Maren Sæbøs artikkel om den stakkars lille gutten som ble utstøtt av sin familie er. I hennes øyne er det reinspikka rasisme å publisere en sak som viser en blond, hvit kvinne som redder et døende lite svart barn:

Ung blond kvinne redder døende mørkt barn. Men det er noe som skurrer.

Rystende om Hope - men også en rasistisk stereotypi heter artikkelen, og der de fleste mennesker ser en hjerteskjærende scene, der et to år gammelt utstøtt barn, utarmet av sult og tørst blir tatt tilbake til livet av en omsorgsfull kvinne, ser altså Maren Sæbø kun rasisme og en form for nedsettende journalistikk, spesialtilpasset moderne medier, der man formidler stereotyper om afrikanere. Jeg må innrømme at jeg ble sjokkert langt inn i hjerterota over den skremmende kynismen Sæbøs innlegg er preget av. Ikke ett ord om hvor tragisk saken er for den lille, hjelpeløse gutten. ikke ett ord om hvor godt det var å se at han ble reddet - kun spekulative påstander for å ramme dem som tross alt forøker å hjelpe.

Da jeg selv så den lille filmsnutten med den lille gutten for noen dager siden, gikk det lang tid før sorgen over å se hans hjelpeløshet forlot meg. Den traff meg rett i hjerterota, der det gjør aller vondest. Et hjelpeløst barn som ingen vil vite av. Men dette er altså spekulativt, og bør ikke vises frem, ifølge Sæbø, for det formilder stereotyper og bekrefter vårt eget nedsettende syn på afrikanske land.

Vi bør altså ikke vise virkeligheten for barn i verden. Ganske rart å høre dette fra akkurat Dagbladet, som ikke akkurat var tilbakeholdne med å vise bilder av hjelpeløse flyktninger og lidende og døde barn i den sammenhengen. Alle husker vel det hjerteskjærende bildet av Aylan som lå død på stranda, druknet under familiens ferd i en usikker båt på vei til Europa.

Hvorfor formidlet ikke dette bildet rasisme og stereotyper? Nei, dette bildet ble anvendt flittig av Dagbladet for å fremme en bestemt innvandringspolitikk og for å påpeke hvor forferdelige vi nordmenn er som ikke har åpne grenser. Døde barn kan altså godt brukes for å ramme oss selv, men døde og lidende barn som viser en tragisk side ved enkelte uutviklede land, de bør skjules, og holdes vekke fra mediene fordi det er rasisme og formidler et stereotypt bilde av andre land.

Jeg gremmes. Det er i mine øyne uttrykk for en så skremmende dobbeltmoral, at jeg nesten ikke kan tro at seriøse journalister kan mene noe slikt.

Og så skjønner ikke journalister at de er den yrkesgruppen folk har aller minst tillit til? Nest etter politikere, er det vel.

Men det bekrefter det bildet mange av oss har fått forsterket gjennom det siste året. Det som ikke tjener journalistenes agenda, det skal helst skjules og forties. De tror ikke vi leserne er i stand til å ta imot sannheten. Derfor må de skjule visse forhold for oss.

Jeg ER faktisk skremt.

Hva er egentlig VDs agenda i striden om julegudstjenester i skoletiden?

Det ser ut som det er blitt en automatikk her på VD at dersom du skriver et krast angrep på tradisjonen med julegudstjenester så gis angrepet hovedoppslag eller settes på listen over redaksjonens anbefalinger.

Vi ytterst få som forsøker å argumentere for å bevare gudstjenestene, får ikke tilnærmelsesvis samme oppmerksomhet. Men våre artikler er vel sannsynligvis for dårlige!

Når en redaksjon velger ut artikler til hovedoppslag over tid, så begynner det gjerne etter hvert å danne seg et mønster som gjenspeiler en agenda som redaksjonen ønsker å stå for. Jeg vet ikke om det er bare meg, men om jeg skal tolke hvordan redaksjonen utvelger artikler angående skolegudstjenester, så kan jeg ikke si annet enn at det virker som de er tilhengere av å avskaffe hele ordningen. Det kunne kanskje være like greit å uttrykke dette helt klart og utvetydig i en kommentarartikkel?

Jeg undrer meg også over hvor få kristne som i det hele tatt er på banen for å si noe positivt om julegudstjenestene for barn. Har kristenfolket allerede gitt opp, og innstilt seg på at dette er en tapt sak? Er kristne mennesker kommet så sterkt på defensiven av kjøret fra antijulegudstjeneste-lobbyen, at de ikke våger å tone flagg og fortelle om den skjønne opplevelsen en julegudstjeneste for barn kan være?

Jeg har forsøkt i mange innlegg å fortelle om hva en slik gudstjeneste vanligvis inneholder. De som påstår at det er en smalsporet forkynnelse av en bestemt

kristen tro høres ut som de er helt desorientert mht. hva en gudstjeneste egentlig inneholder.

Det jeg setter aller mest pris på, er nok prosesjonen av hvitkledde barn med tente lys og alle bønnene om fred og kjærlighet i verden, og alle bønnene og omsorgen og omtanken for all verdens barn, når barna tenner lys og leser egne bønner om at verdens barn må få det godt, slippe krig, sult og lidelse og om at alle barn må få skolegang!

Det er også fint å høre på presten som gjerne forsøker å trekke opp en kontrast til den kommersielle julen, og minner oss om at julen kan og bør være en tid for ettertanke og kjærlighet og omsorg, ikke bare kjøpejag og mas om å få de fineste gavene!

Og ja vel, så blir gjerne juleevangeliet lest eller spilt som et lite skuespill av noen elever! Jeg tror kanskje ikke at det vil provosere så fryktelig mange å se elever i kostyme med en dukke i en krybbe. Men, ok, jeg skjønner at for mange er dette et ytterst provoserende (og krenkende) scenario å måtte overvære.

Derfor tvinger vi ingen til å være med til kirken før jul. Alle har et fullt og helt frivillig valg, og det nye av året er at man gjerne må gjøre en aktiv handling for å melde seg på!

Jeg har ytterst vanskelig for å forstå de som mener dette er en grov krenking av deres frie valg av trosopplæring for sine barn. Dere barn trenger jo ikke slettes ikke å være med, men enkelte er ikke fornøyd før de har klart å påtvinge det store flertallet som ønsker å beholde denne tradisjonen (ca. 70 %), sitt eget syn og fått satt en stopper for at andre barn går til julegudstjeneste.

La meg i samme omgang få uttrykke min forundring over at VD har valgt en person som har som uttrykt mål å motarbeide all religion, som han anser som noe uønsket, noe som påvirker folk negativt, og noe han helst ville sett vi var fri for, som en av sine mest foretrukne debattanter. Hovedoppslag etter hovedoppslag av artikler som angriper skolegudstjenester og religiøs tro i sin alminnelighet, er ikke helt hva jeg forventer å finne på VD.

At en person som har som agenda å aktivt jobbe *mot* religiøs tro er blant VDs aller mest foretrukne skribenter, synes jeg er merkverdig.

Jakten på sensasjoner, etter jakt på en løve!

Afrikas mest kjente og populære løve ble myrdet på bestialsk vis, kunne hele den vestlige verden lese i store oppslag forleden dag. Morderen ble raskt ønsket livet av, har måttet stenge sin tannlegepraksis og er blitt folkefiende nummer en.

Men så fant en journalist på å oppsøke løvens hjemland, Zimbabwe, for å høre hva de synes der om at deres høyt elskede og svært kjente løve, Cecil, var myrdet!

Hva? Cecil? Aldri hørt om han, var svaret derfra. Og journalisten kan melde at dette sannsynligvis gjelder for 99% av befolkningen, hvorav de aller fleste kun har sett løver på fotografier.

Og folk som bor nære en av nasjonalparkene der det vitterlig bor løver, forbinder stort sett løver med livsfarlige dyr som dreper buskapen.

Nei, Cecil har visst kun status som berømt og elsket i vesten. Og i Zimbabwe leer man ikke en gang på et øyelokk over at en løve er drept.

De blir tvert imot mistenkelige over denne overfokuseringen på en drept løve, og mistenker at det ligger andre motiver bak, som å forhindre landet i å kunne utnytte sine ressurser som de vil.

Og mens det hele pågår drepes millioner av dyr over hele verden, enten ved jakt, eller gjennom slakting i matvareproduksjonen som føde for oss mennesker.

Og en stakkars gris fra Norge får neppe like stor medieoppmerksomhet som en løve fra Zimbabwe!

Og vi lesere har fått enda et godt eksempel på hvordan journalistene jobber. Det styrker ikke akkurat min tiltro til yrkesgruppen, må vite.

Dagsrevyen tatt med buksa nede

Kan vi stole på Dagsrevyen og NRK i deres fremstilling av saker som har med trafficking, menneskehandel, innvandring og flyktninger å gjøre?

Dagsrevyen har måttet krype til korset og innrømme at de sendte et åtte minutter langt innslag som de visste var uriktig. De unnlot bevisst å formidle viktig informasjon, som ville korrigert det falske bildet de ville gi av en "stakkars" romkvinne som "sannsynligvis" er uskyldig dømt i Norge. Dagsrevyen "glemte" å fortelle at hun har drevet menneskehandel med egne og andres barn og medvirket til at hennes egen datter har blitt voldtatt.

Skyr Dagsrevyen ingen midler når de ønsker å lage tåredryppende historier om "uskyldige" utlendingers møte med det "brutale" Norge?

Skremmende.

Stor ståhei for ingenting - bortkastet raseri.

Et oppslag i VG førte til at det haglet med avskyerklæringer mot Marte Krog fra kvinnehold. Nå beklager VG at de forårsaket rabalderet og innrømmer at alt bygde på en misforståelse. De hadde ikke en gang snakket med henne.

Personlig synes jeg det var ganske merkelig å observere det enorme raseriet det vakte hos mange kvinner at en velstående kvinne uttalte offentlig at man får tid til det man ønsker, og at selv nybakte mødre kunne få tid til å trene bare de tok seg sammen.

Er det fryktelig provoserende? Det synes i hvert fall et stort antall svært taleføre kvinner, fra fagforeningsledere til redaktører og journalister. Det var ikke måte på hvordan Marte Krog fikk sitt pass påskrevet. Og så er hun jo velstående, må vite. Er du over middels rik i Norge bør du ikke komme her og komme her. I hvert fall ikke dersom du er kvinne. Det godtar man ikke i kvinnekretser.

Hva er det som gjør at kvinner virker så såre og lette å tirre til raseri, spurte jeg meg selv. Er det den dårlige samvittigheten fordi de føler med seg selv at de ikke strekker til? Det kan mange ganger virke sånn. Jeg synes uansett mange kvinner var urimelig harde mot sin medsøster. I slike situasjoner kommer man lett til å tenke på det gamle ordtaket "kvinne er kvinne verst".

Og i dag kan vi altså lese i VG at all bruduljen bygde på en misforståelse. Ja, faktisk hadde ingen i VG en gang snakket med Marte Krog. De hadde bare lest et intervju i bladet "Mamma", der hun ble intervjuet om hvordan hun selv opplevde å være mor.

Og nå kommer det frem at hun faktisk ikke kom med en eneste formaning til andre mødre i det hele tatt. Hun snakket for det meste om seg selv. Ordene i intervjuet falt slik:

"-Liker du å trene?

-Nei, jeg synes det er helt jævlig. Både å trene og etterpå.

Hun synes hun ser altfor mange mammaer som gir opp når de får barn.

- Det tror jeg ikke er sunt. Kroppen har enda mer behov for trening når man blir eldre. Man må bare ta seg sammen."

I VGs ganske frie tolkning av disse svarene ble det forvandlet til:

"«Marte Kroghs oppfordring til norske mammaer: Ta dere sammen og tren mer!».

På VG Nett samme dag var tittelen «Finansfrue Marte Krogh: Ta dere sammen og tren mer!»."

VGs journalist forvandlet altså et utsagn som var myntet på henne selv til en oppfordring til norske mammaer - og dessuten la man for sikkerhets skyld til opplysningen om at Marte Krog er "finansfrue".

Journalisten lagde altså sprengstoff der det knapt fantes en liten kinaputt. Og reaksjonen ble akkurat som forventet. Raseri og avskyerklæringer.

Man må i hvert fall rose VG for at de beklager, selv om det har tatt veldig lang tid å innrømme sin brøde. Særlig med tanke på at Marte Krog allerede samme dag som saken sto på trykk ba om å få gi tilsvar. Men VG nektet å ta inn hennes oppklaring der hun gjorde rede for sakens rette sammenheng.

Er det blitt en ny trend innen media å innrømme sine feiltagelser etter at NRK Dagsrevyen ble avslørt i å ha regelrett forfalsket en reportasje om en romkvinne for å kunne konstruere opp et tilfelle av storsamfunnets "overgrep" mot minoriteter? Vi kan jo håpe det. Intet ville være bedre enn at medienes gjengivelse av fakta ikke ble styrt av ønsket om å lage sensasjoner eller av egen politiske agenda.

Har vi så noe å lære av dette, utover at mediene kanskje har behov for å ettergå sin etterrettelighet og evne til objektiv gjengivelse av sine saker? Tja,

kanskje det kan være en nyttig lærdom å sikre seg at man faktisk har fått en sak riktig gjengitt før man æreskjeller andre mennesker i media? Det burde kanskje Petter Northug også gjort da han lot seg tirre fordi det sto i avisene at hans argeste svenske konkurrent regnet med å "knuse" ham. I følge Hellner selv sa han bare til journalisten at han syntes Northug var en sterk løper, men at han håpet å slå ham av og til.

Å kommunisere med media som mellommann kan bære helt galt av sted. Men det blir jo ofte god underholdning av slike misforståelser.

Selv har jeg vært mest forundret over hvor utrolig mye rabalder en ganske uskyldig uttalelse fra en norsk finansfrue kunne avstedkomme. Er virkelig norske kvinner så sinte på hverandre?

En avslørende uttalelse.

Nylig lanserte Rune Berglund Steen sin nye meget kritiske bok, "Svartebok over norsk asylpolitikk." I en debatt i Aktuelt på NRK sier han at han ikke kan få seg til å tro så dårlig om andre mennesker, at de er svindlere.

For ikke mange dagene siden fulgte jeg en debatt på NRK, som tok utgangspunkt i Rune Berglund Steens meget kritiske bok, "Svartebok over norsk asylpolitikk". Jeg har ikke selv lest boken, men stusset veldig over en uttalelse Steen kom med i løpet av debatten. Problemstillingen var at en statssekretær fra AP, som også deltok i debatten, hevdet at myndighetene dessverre måtte bruke mye ressurser på å fastslå hvem blant asylsøkerne som er "ekte" søkere som trenger beskyttelsesbehov, og hvem som er uberettigede søkere, som kun ønsker å svindle seg til et opphold i Norge på falske premisser, men som egentlig ikke trenger beskyttelse.

Til dette svarte Rune Berglund Steen at han ikke kunne få seg til å tro så dårlig om andre, at han vil mistenke noen for å være uærlige. Han hadde den oppfatning om andre mennesker, at de ikke kunne være annerledes enn ham selv, og han var en ærlig mann.

De aller fleste av oss ønsker å ha et positivt syn på andre mennesker, og anser alle i utgangspunktet å være gode mennesker, om ikke annet er bevist.

Men det sier seg egentlig selv at en slik innstilling vil være en katastrofe dersom den deles av alle som arbeider med norsk asylpolitikk. Det ligger til

grunn for deres arbeid at de er forpliktet til å undersøke asylantenes opplysninger med et kritisk blikk, for å kunne fastslå om de er reelle asylsøkere som virkelig trenger beskyttelse. Dersom man ikke er i stand til å innse at enkelte mennesker er svindlere, så kan man rett og slett ikke utføre en slik jobb. Det ville være omtrent som om en dommer som skal avsi dommer i kriminalsaker, ikke tror at noen av dem hans skal dømme er i stand til å begå kriminelle handlinger fordi han ikke kan få seg til å tro så dårlig om folk.

Dette har selvsagt ikke noe å gjøre med å forhåndsdømme eller være forutinntatt, det har tvert imot å gjøre med å være realistisk og virkelighetstro i sin oppfatning. Dessverre begår enkelte mennesker kriminelle handlinger, og enkelte forsøker å snike seg til en plass som asylsøker, på falske premisser. Og de som gjør det, ødelegger dessverre for alle ærlige og ekte asylsøkere.

Ved å fornekte at enkelte mennesker er uærlige, avslører egentlig en kritiker av vår asylpolitikk mest om sin egen naivitet, og dermed stiller det hans kritikk i et litt dårlig lys, spør du meg. Dersom en slik naivitet ligger til grunn for kritikken, lurer man på hvor reelt grunnlaget for kritikken egentlig er.

For øvrig slo deg meg igjen, som så mange ganger før, hvor åpenbart partisk programleder Ole Torp ofte er. Hans spørsmål til dem som forsvarer norsk asylpolitikk var pågående og kritiske, mens spørsmålene til Rune Berglund Steen mer hadde preg av vennlige henvendelser. Er det ikke en debattleders oppgave å fremstå som nøytral i selve debatten?

Kan vi ikke heller avsette pressen?

Media har fått alle sine våte drømmer oppfylt. 22/7-kommisjonens kritikk fører til en svekket regjering og pressen værer statsrådblod. Det finnes visst ikke grenser for ville spekulasjoner og hysterisk kritikk på sviktende grunnlag.

Aller lengst går VG, som karakteriserer Grete Faremos ønske om en habilitetsvurdering av sitt forhold til Øystein Meland som *et velregissert karaktermord* av sistnevnte.

Hvor langt er pressen villig til å gå i sin blodtørstige statsrådsjakt og elleville spekulasjoner i sin egenkonstruerte fantasiverden?

Pressen er ofte opptatt av at ulike samfunnsinstanser må være under demokratisk kontroll, og deres arbeid overvåkes og kontrolleres.

Men pressen selv må vel sies å være den mest udemokratiske maktinstitusjon som finnes i vårt samfunn? Når har redaktører og selvbestaltede "samfunnsvoktere" i mediene noensinne blitt valgt?

Jeg har ikke hatt noen som helst mulighet til å påvirke hvem som skal styre den kanskje viktigste maktfaktoren i vårt samfunn på vegne av meg. Hadde jeg hatt mulighet til å velge, ville jeg avsatt stort sett hele redaksjonen og journaliststaben i alle de største avisene, og erstattet dem med langt mer edruelige, saklige og etterrettelige journalister.

Pressen på sitt beste holder makten i ørene og forhindrer maktmisbruk. Pressen på sitt verste, slik vi ser nå om dagen, opptrer som en selvbestaltet maktutøver, som synes å innbille seg at det er de som forvalter den egentlige politiske makten i Norge.

Jeg ønsker ikke at journalister med en egen politisk agenda og som streber etter makt skal avgjøre hvem som skal styre Norge. Selv om det åpenbart er deres ønske.

Jeg har fulgt nyhetene på TV gjennom hele dagen og maken til grunnløse og ville spekulasjoner har jeg sjelden opplevd.

Norsk presse på sitt mest hysterisk i overdrevne og grunnløse spekulasjoner. Norsk presse som egenhendig ønsker å avsette statsministre og statsråder, og selv avgjøre hvem som skal inneha Norges viktigste embeter og stillinger.

Den mest udemokratiske maktinstitusjonen i vårt samfunn utøver sin makt i velregisserte statsrådangrep. Kan noen være så snill å reise mistillitsforslag mot norsk presse?

Jeg stemmer avgjort *for* mistillit.

Aftenposten, Trump og falske billedbevis!

Norske medier har vært fulle av påstander om løgner fra Trump sin side i dagene etter innsettelsen. Et såkalt "billedbevis" skal etter sigende bevise at langt flere var til stede ved Obamas innsettelse enn ved Trumps. Men har mediene brydd seg om å undersøke "billedbeviset" nøyere for å sjekke om det virkelig er troverdig? Nei, man tar uten videre et "billedbevis" for god fisk og følger opp med påstander om at Trump og hans medarbeidere lyver når de

avviser at det var så få til stede ved innsettelsen som bildet angivelig viser. Aftenposten går høyt ut på banen og skriver i en redaksjonell artikkel:

"Anslaget ble fulgt opp med to absurde angrep på amerikanske medier. Det ene tok utgangspunkt i at mange medier viste bilder av fremmøtet på, sammenliknet med bilder tatt da Barack Obama ble innsatt. Bildene talte sitt tydelige språk: Langt flere møtte frem for å følge Obamas innsettelse."

Ganske utrolig at en seriøs avis uten videre tar et slikt "billedbevis" for god fisk uten å undersøke om det faktisk gjengir det korrekte antallet ved de to innsettelsene. Intet er lettere i våre dager enn å forfalske bilder, eller å lage billedmontasjer som er misvisende og ikke gjengir virkeligheten på en korrekt måte. Selv antydet jeg allerede for et par dager siden at bildene kunne vært tatt på forskjellig tidspunkt i innsettelsen. Og ganske riktig: Endelig har en avis gjort egne undersøkelser før de fremsetter sine løgnpåstander og hva har man funnet ut: Jo, nøyaktig som jeg antydet. Bildet fra Obamas innsettelse er tatt langt ute i innsettelsen, faktisk mot slutten, da alle tilskuerne var kommet på plass. Mens bildet fra Trumps innsettelse er tatt helt i begynnelsen av hans innsettelse, lenge før alle tilskuerne var kommet til plassene sine. Dessuten opplyses det at tilskuerne ved Trumps innsettelse måtte gjennom en mer omfattende sikkerhetsprosedyre, noe som forsinket mange av tilskuerne. Her er det Dagbladet skriver om dette i dag:

"Det er imidlertid noe bildene ikke forteller, og som gjør historien litt mer nyansert. Bildene er nemlig tatt på forskjellige tidspunkter på dagen.

Det skriver danske Ekstra Bladet.

Tatt på forskjellige tidspunkt.

Avisa har vært i kontakt med nyhetsbyrået Associated Press som videreformidlet bildene. Bildene er skjermbilder fra en video, forklarer fotoredaktør i nyhetsbyrået, Tony Hicks.

- De to bildene er tatt fra toppen av Washington-monumentet, sier Hicks.

Bildene er tatt av nyhetsbyrået Reuters. De skriver at bildet av Trumps innsettelse ble tatt klokka 12.01, ett minutt etter at han begynte å avlegge eden som president, mens bildet av Obamas innsettelse ble tatt klokka 13.27. Da var Obama i ferd med å runde av talen han holdt, ifølge Reuters.

I tillegg måtte publikummere som ville høre på Trump, gjennom en noe mer komplisert prosess for å komme seg til tilskuerplassene, ifølge pressesekretær Spicer."

Utrolig pinlig for Aftenposten og svært mange andre medier!

Så viser det seg altså at Trump&co har helt rett når media lyver når de omtaler innsettelsen. Det falske "billedbeviset" er bare enda et eksempel på medienes lettvinte omgang med fakta når de omtaler Trump. Det er ikke grenser for hvor foraktelig mange medier omtaler ham med, og når det gjelder å finne detaljer å henge seg opp, ser det ut til at de fleste media nærmest går helt av skaftet i sin vrangvilje. Selv det at Trump avsluttet sin innsettelse med en knyttneve blir omtalt som truende og aggressivt. På Youtube har noen tatt seg tid til å samle en rekke bilder av ulike statsledere idet de knytter neven. Der kan man se flere bilder av Obama med knyttet neve, og ikke minst paven og en lang rekke andre ledere. Men det er vel slik med Trump at mediene er på leting etter noe de kan tolke i absolutt verste mening og kritisere. Det som er fint og flott når andre gjør det, er truende, aggressivt og et tegn på at mørket er på vei inn i verden når Trump gjør det.

Medienes lettvinte omgang med fakta viser at Trump gjør rett i å ikke stole på dem.

Den pinlige avsløringen av dette falske "billedbevist" viser med all tydelighet at Trump har rett når han ikke stoler på medias gjengivelser. Media har åpenbart sin egen agenda, og beskylder stadig vekk Trump for å lyve. Når de slenger ut påstander om løgn, burde de i hvert fall sikre seg at de selv ikke presenterer løgner eller falske påstander. I dette tilfellet er nesten en samlet norsk presse tatt med buksa nede. Man tar et forfalsket billedbevis for sannhet helt uten å gjøre egne undersøkelser.

Skole.

Ny kampsak for HEF? Avskaffe ski, skøyter, turer, overnatting, leirskoler osv. i skolen.

Mange av dem som er mot skolegudstjenester, henviser til selve det urettferdige og uheldige i at ikke alle elevene deltar i samme aktivitet. Mange innvandrerforeldre lar ikke barna sine få være med på tradisjonelle aktiviteter i skoletiden.

Nylig ble en skole omtalt i media der innvandrerforeldrene gjennom avstemninger hadde blokkert for at skolen skulle arrangere aktiviteter som har lang tradisjon i norsk skole, som f. eks. leirskole, overnattingsturer osv.

Skolene har til enhver tid inneholdt ulike aktiviteter for barna både som et ledd i opplæringen, men også som et ledd i å skape trivsel og godt sosialt miljø i klassene. De fleste som ser tilbake på sin egen skoletid, husker kanskje aller best de gangene man gjorde noe helt annet enn å sitte inne på skolebenken og skrive og regne.

Men disse aktivitetene er ikke like populære blant mange innvandrerforeldre. De kommer fra kulturer der det er ganske uvanlig at skolene arrangerer slike aktiviteter, og mange har også en mye strengere form for barneoppdragelse, og barna holdes i mange familier mye mer hjemme, i stedet for å delta i tradisjonelle norske aktiviteter som skøyter og skigåing.

Det er kanskje ikke så kjekt for disse barna når de ikke får lov av sine foreldre til å delta på de aktivitetene som klassen ellers er med på, og det aller verste er kanskje når de må holdes på skolen hele den uka når resten av klasse er på leirskole.

De aller fleste argumentene for å avskaffe julegudstjenester i skolens regi, passer like godt som argumenter for å avskaffe alle mulige aktiviteter som ikke alle elevene får lov til å delta i.

Nei, det er stor forskjell på livssynsaktiviteter og andre aktiviteter, vil man innvende. Ja, er det nå det, om man velger barnas perspektiv? Er det verre for en elev å måtte være på skolen når de andre går på gudstjeneste enn når en elev må være på skolen når resten av klassen går på skøyter, ski eller skal på turer med overnatting?

Dersom selve utenforskapet er anstøtsstenen, kommer årsaken i andre rekke for barna. Det oppleves nok ganske likt å ikke kunne være med de andre uansett hva aktiviteten er.

Hvordan skal vi møte dette? Skal vi avskaffe alle aktiviteter der noen av våre nye landsmenn sier nei på vegne av sine barn?

Jeg sier nei, både til å avvikle skolegudstjenestene og til å avvikle andre tilbud i skolen som har lang tradisjon i skoleverket!

Men vi må selvsagt sørge for at de som ikke deltar i aktivitetene sammen med resten av klassen, får et likeverdig og godt tilbud.

Hvorfor har akkurat jula blitt selve markeringsdagen for særinteresser?

De fleste av oss har et avslappet forhold til jula og ulike typer julefeiring. Vi hisser oss ikke opp over verken at Jesus nevnes eller at over å se nisser, juletrær eller pakker. De fleste innvandrere ser også ut til å ta julen med stor fatning.

Men noen har åpenbart bestemt seg for å bruke julen som sin aller viktigste arena for å markere særinteresser! Der de fleste av oss anser jula som en kjærkommen tid for å ha fri fra jobben, være sammen med familien, spise og kose oss, se våre barn være glade osv, er det tydelig av flere innlegg her på VD, at enkelte human-etikere anser jula for å være en nærmest sammenhengende krenkelse og dypt sårende høytid, der de og deres barn tvinges til å høre navnet Jesus, tvinges til å se nisser og tvinges til å se pyntede juletrær. Det oppleves åpenbart som dypt krenkende og sårende!

Hva i all verden kan årsaken være til at jula har blitt en slik ustoppelig kilde til vonde følelser, opplevelser av krenkelser og fornærmelse for enkelte nordmenn?

Ja, det er virkelig vanskelig å fatte! Hva med å vise litt storsinn, hva med å vise litt toleranse og velvilje? Nei, jula er for en del nordmenn blitt selve den delen av året da krenkelsene er dypest og man nærmest vil demonstrere sine særinteresser og sin vrangvilje.

Det er først og fremst skolene som har blitt arena for markeringen av særinteressene! Man skal for enhver pris ikke høre navnet Jesus, nisser bør forbys og det bør også alle andre tegn på at vi feirer jul i Norge. Julen bør simpelthen utryddes fra norsk skole, ifølge de mest fanatiske anti-jul menneskene! Alt som på en eller annen måte kan virke provoserende på en eller annen anti-religiøs eller anti-jul person bør renses ut fra skolen.

Hva er det som provoserer så fryktelig? Jeg vet simpelthen ikke. Jeg fatter ikke hvorfor noen enkeltpersoner i Norge oppfatter det som så dypt krenkende at

vi fortsetter å feire en høytid som har lange tradisjoner i vårt land. Og disse menneskene skyver gjerne det flerkulturelle samfunnet foran seg, selv om jeg personlig aldri har hørt en eneste muslim som har reagert på at nordmenn feirer jul. Ja, mange av dem synes faktisk det er koselig med norsk jul, og har intet ønske om at nordmenn skal slutte å feire jul. Mange av dem lar til og med sine barn gå i kirken på skolegudstjenestene! -Mine barn må lære noe om norsk kultur, sier de gjerne.

Men ikke så for en del anti-religion-fanatikere. For dem er det at andres barn går i kirken i skoletiden før jul den ultimate krenkelsen av deres egne barn, selv om de får et likeverdig tilbud!

Ja, jeg må innrømme det: Jeg er inderlig lei av særinger, surpomper og intolerante mennesker som ikke bare krever at deres egne barn skal få særbehandling, men også krever å få bestemme over alle de andre, de som er i flertall, de som synes det faktisk er både fint, stemningsfullt og flott med jula.

Folk som krever å bestemme ikke bare over sine egne barn, men også over alle andres barn, lærer opp sine barn i intoleranse, særheter og vrangvilje. De innbiller seg at de kjemper en edel kamp - det krenkede barnet mot flertallets undertrykkelse - og så fatter de ikke at det er de selv som kjemper for intoleranse og mindretallets tyranni over flertallet.

Måtte freden senke seg over alle fredelig, tolerante og vidsynte mennesker, og måtte alle dem som krever særforhold for seg selv og sine barn se i øynene at enkelte flertallstradisjoner faktisk fortjener å få leve, til tross for deres egen særhet, fordi flertallet ønsker det slik og fordi deres egne barn har fulle rettigheter til å fritas!

(Jeg kommer ikke til å diskutere dette innlegget med krenkede foreldre! Det er så slitsomt i lengden å diskutere med folk som oppfatter julegudstjenestene som et dypt krenkende angrep på dem selv og deres barn, selv om de er fritatt fra å delta og gis fullverdige, alternative tilbud. Det blir rett og slett for personlig å dynges ned av all denne krenketheten!)

Skolegudstjenester - kritikk av kirken og av kristne er feiladressert!

Skolegudstjenesten før jul har blitt livlig debattert på VD nå i tiden før jul. Enkelte debattanter uttrykker sterk kritikk mot kirken og mot

kristne mennesker! Denne kritikken er feiladressert! Det er landets pedagoger som inviterer til gudstjeneste

I debattene har det blitt rettet sterk kritikk både mot kirken og mot kristne for å utnytte sin sterke posisjon i landet til å påtvinge norske skoleelever den kristne tro.

Det er åpenbart mange som ikke er kjent med realitetene i denne saken. Realiteten er at det IKKE er kirken eller kristne mennesker som ønsker å opprettholde den mangeårige tradisjonen med julegudstjenester, men det er norske skoler som inviterer til disse årlige begivenhetene (der alle som ikke ønsker å delta, gis fritak!)

Det er altså norske pedagoger som på denne måten ønsker å gi elevene innsikt og egenopplevelse i en kulturtradisjon som går langt tilbake i skolens historie! Og dette ønsket om å gjøre elevene delaktig i en langvarig skoletradisjon er hjemlet i lovverket, som er vedtatt av norske politikere!

Skolene er ikke pålagt å invitere til skolegudstjeneste før jul, men det er fullt tillatt. Lovhjemmelen og begrunnelsen for denne, kan man lese på Utdanningsdirektoratets (UDIR) hjemmeside:

"Skolen kan gjennomføre gudstjenester som en del av sin generelle kultur- og tradisjonsformidling. Gudstjenesten kan ikke være en del av KRLE-faget.»

De som er svært sinte på kristne mennesker og på kirken, bes merke seg at denne skolegudstjenesten anses av våre myndigheter for å være en del av en generell kultur- og tradisjonsformidling!

Om man vil være sint, indignert og krenket, er altså norske politikere og pedagoger de rette personene å rette sin vrede mot!

De som argumenterer sterkest mot skolegudstjenester, ynder å argumentere mot at det er uriktig å favorisere ett kirkesamfunn fremfor andre! Ved å anvende dette argumentet forsøker de åpenbart å fremstille Den Norske Kirke som et kirkesamfunn på lik linje med alle andre, og ønsker derved å underslå at kirken i Norge har hatt en særstilling gjennom mange århundrer og at den fremdeles er det å regne som en folkekirke, i og med at størstedelen av det norske folk er medlemmer der!

Dette har altså med generell kultur- og tradisjonsformidling å gjøre! Det er åpenbart vanskelig å fatte for enkelte sterkt indignerte mennesker! De har fullstendig misforstått alt sammen, og mener å se et ønske om å omvende alle norske barn til å bli kristne i luthersk tradisjon!

Pedagogenes og politikernes ønske er åpenbart et helt annet: De ønsker å gi elevene erfaring med en urgammel kulturtradisjon i norsk skole!

Jeg kan jo legge til en personlig opplevelse: Jeg deltok i dag i en flerkulturell avslutningsfest på den institusjonen der jeg arbeider med å lære innvandrere og flyktninger norsk. Programmet representerte en unik og flott blanding av norsk juletradisjon med et knippe svært fargerike kulturinnslag fra de ulike gruppene som er representert på vår skole!

Vi spilte både norsk julemusikk, tradisjonelle kristne julesanger og lærerne opptrådte med sang og julenissen på låven (ved undertegnede). Studentene jublet og satte stor pris på innslagene, som ga dem erfaring med norsk jul. Ja, de gikk til og med rundt juletreet. Deretter spilte de ulike etniske gruppene musikk fra sitt hjemland, og hele forsamlingen deltok i herlig dans både fra Eritrea, Somalia, Afghanistan, Syria og flere andre land!

Det hele var en herlig blanding av ulike lands tradisjoner! Det var simpelthen en fantastisk flott opplevelse.

(Og jeg må innrømme at jeg i mitt stille sinn tenkte: Så heldige vi er som slipper unna alle særinteresser fra folk som er rasende over å måtte oppleve norsk juletradisjon! Får antijul-mafiaen i Norge snusen i dette, blir vi vel tvunget til helt å fjerne alt som bare kan *minne* om norsk juletradisjon i dette! Men heldigvis slipper vi visst unna også i år!)

Og våre brukere så ut til å stortrives, helt uvitende om at det (ifølge mange debattanter her på VD) er en grov krenkelse av dem å utsette dem for norsk religiøs påvirkning! De lever heldigvis foreløpig i uvitenhet om hvor sinte de burde være!

Måtte freden senke seg også over de sinteste anti-skolegudstjeneste-debattantene, som ser på jula som en god arena for å markere sine særinteresser, mens vi andre gleder oss over glade barn, ro i sjelen, ettertanke, fri fra jobben, hyggelig samvær og god stemning!

Skolegudstjenestene - mindretallstyranniets seier over flertallet?

Kirken og skolen må for all del ikke la en meget velorganisert og aktiv mindretallsgruppe få eie makten over flertallet. Jeg misliker at kristne går inn for å fjerne skolegudstjenestene bare for å få fred. Fred er ei det beste, men at man noget vil!

Det finnes svært mange taleføre mennesker blant dem som ønsker å avskaffe skolegudstjenestene. De er velorganiserte, de er pågående og de har en enorm utholdenhet. De tror åpenbart på sin egen sak, når de ønsker å påtvinge flertallet sitt mindretallssyn. Det skremmende ved denne pressgruppen, er at de slett ikke er fornøyd med at deres egne barn får et ikke-religiøst tilbud, nei de er ikke fornøyd før de har klart å tvinge gjennom at heller ikke andre barn skal få et tilbud som 70% av det norske folk ønsker.

De vil påføre oss et mindretallstyranni, der de i rettferdighetens og trosfrihetens navn mener å kunne kreve at det flertallet ønsker for sine barn, det skal nektes dem. Mindretallet skal bestemme, ikke bare over hva deres egne barn skal få av tilbud, men også hva flertallets barn skal tilbys. Om kirken og skolen gir etter, vil det være et skammelig knefall for mindretallstyranniet!

Kirken og skolen er på defensiven, virker det som. Flere og flere kristne tar til orde for at vi bør gi etter for mindretallet og la dem få bestemmelsesretten. Jeg synes de er feige og svake, som går inn for dette.

La meg likevel si at jeg synes det er en god ting at foreldre som ønsker at deres barn skal delta i skolegudstjenestene, aktivt må melde sine barn på denne aktiviteten. På mine barns skole, får vi hver høst et skjema, der vi krysser av for om våre barn skal gå i kirken eller om de skal delta i et likeverdig tilbud i skolens regi. Det er bare tull som enkelte skribenter påstår at de som ikke skal delta på gudstjenestene blir overlatt til å rote rundt alene, eller hva det er som påstås. Skolene er pliktige til å gi et likeverdig tilbud til dem som ikke skal i kirken, og om dette ikke gis, er det en god grunn til å ta tak i det som foreldre og sørge for at det blir opprettet. Jeg vil anta at ingen foreldre vil mene at dersom det tilbudet som gis i norsktimene, er for dårlig, så må vi avskaffe norskfaget.

Det er ikke noe mål i seg selv at elever til enhver tid skal gjøre det samme. Klassene deles opp i grupper hele uka gjennom. Mye av undervisningen foregår i grupper, og ulike elevgrupper gis ulikt tilbud. Norsk skole har lang tradisjon for å dele opp elevene i f. eks. formingsfaget, og det samme gjøres i mange andre sammenhenger. Skolen er faktisk pålagt å gi differensiert undervisning og mange skoler deler elevene i midlertidige nivådelte grupper for bedre å kunne imøtekomme deres behov. At det er splittende og uakseptabelt å dele elevene i grupper, faller på sin egen urimelighet. Det gjøres hele tiden.

Også innvandrerelever opplever å få sin undervisning i mindre grupper helt til de behersker norsk så godt, at de kan integreres fullt ut i klassen. Det ville være nærmest et overgrep mot et barn som ikke kan et ord norsk, å sette det inn i en klasse der all undervisning foregår på norsk. Skal man følge logikken til motstanderne mot skolegudstjenester, så skulle man altså tvinge elever inn

i klassen fra første dag, fordi de mener det er uakseptabelt å differensiere etter behov, interesser og ønsker.

Sannheten er vel at de sterke talsmennene og -kvinnene for å fjerne all religion fra skolen, i realiteten selv misliker sterkt alt som smaker av religiøsitet. De ønsker religiøsitet fjernet fra skolen, fra samfunnet og fra menneskelivet generelt. Mange debattanter her på VD viser svært tydelig hva de går inn for: De ønsker at religionene skal forsvinne. Og et viktig delmål for dem er å fjerne religionene fra skolen. Hvorfor ikke innrømme dette først som sist? Ateistene og human-etikerne er drevet av sin sterke antipati mot all tro, og ser det som et mål å utrydde religiøsiteten blant nordmenn.

Ingen tvinges til å gå på skolegudstjeneste. Det er frivillig. Det dreier seg høyst om en til to timer pr år. Alle som ikke vil delta i skolegudstjenesten, skal få et likeverdig tilbud. I mange storbyer er faktisk de gruppene som får et annet tilbud større enn de som går i kirken.

Det er meningsløst å snakke om diskriminering av ikke-troende så lenge ingen tvinges til å gå i kirken.

På den andre siden vil jeg oppfordre kirkene og skolene til å arrangere skolegudstjenestene slik at de får et allmennreligiøst preg. Det ville være svært provoserende om man f. eks. arrangerte nattverd i en skolegudstjeneste. Om kirkene ønsker å la være å provosere unødvendig, bør man legge til side de spesifikt kristne troselementene, og heller legge vekt på det allmennmenneskelige, så som de gode verdiene vårt samfunn bygger på: Omtanke for barn i hele verden, bønner om fred for alle barn, ønsker om at alle barn må få vokse opp og ha det godt er elementer som naturlig bør finne sin plass i skolegudstjenester. Og slik er det allerede! Jeg har deltatt i mange skolegudstjenester, og jeg lurer på om de mest hardnakkede ateistene egentlig vet hvordan en vanlig skolegudstjeneste forløper. Det tror jeg ikke, for om de gjorde det, ville de innse at mesteparten av deres negative argumenter overhode ikke passer i forhold til en gjennomsnittlig skolegudstjeneste.

Menneskeheten har gjennom historien i stor grad trodd på en høyere makt. Denne troen har forgrenet seg i en flora av religioner. Men ingen kan påstå at det er verdiløst å ha gjort seg en erfaring med hva tro og religiøsitet dreier seg om. Man kan gjerne ønske seg for sine barn at de skal isoleres fra denne fellesmenneskelige erfaringen, og det har man anledning til, men det er etter min mening hårreisende at folk som selv sterkt misliker religiøsitet skal få bruke sin mindretallsmakt til å bestemme at flertallet av det norske folk ikke skal få lov til å opprettholde en mange hundreårig tradisjon som altså 70% ønsker.

Jeg skjønner egentlig ikke at man ikke får en litt dårlig følelse av å stå så hardt på for å forsøke å undertrykke flertallet, så lenge man er sikret at ens egne barn slipper å delta. Slike forsøk på å påtvinge andre sitt syn, virker på meg både udemokratisk og utilbørlig. Ingen tvinger jo deres barn til å delta mot deres ønske. Men motstanderne av skolegudstjenester er ikke fornøyd med å få bestemme over sine egne barn, de gir deg ikke før de klarer å påtvinge alle andre sitt eget syn.

Apropos stigmatisering og gruppepress - bør gymfaget avvikles?

Som vanlig kommer det innlegg på VD når julen nærmer seg om hvor forferdelig det oppleves for enkelte elever å måtte ta stilling til om de skal delta i skolegudstjeneste eller alternativ samling. Ubehagelig gruppepress og stigmatisering, sier noen.

Som lærer i grunnskolen gjennom mange år, har jeg deltatt på mange skolegudstjenester. Når sant skal sies, har jeg ikke opplevd mange protester blant elevene for at de har måttet delta i disse årlige foreteelsene, om de da ikke har vært blant dem som har vært fritatt.

I et annet av skolens fag, derimot, har jeg merket meg at mange elever opplever dette faget som en eneste lang lidelse. Man sier at religionene er så sterkt knyttet til personligheten, at det oppleves som krenkende dersom denne delen av livet blir utsatt for tvang eller ufrihet.

Til det vil jeg si, at det sikkert er riktig, og derfor går jeg også inn for frivillighet. Men dersom man ønsker å avskaffe skolegudstjenester for at elevene skal fritas for gruppepress, stigmatisering og utilbørligheter, så vil man oppnå en langt større effekt dersom man fjerne gymfaget fra skolens planer, eller innfører frivillighet. Kroppen er nemlig det som volder de aller fleste unge størst problemer, og i gymfaget blir de eksponert for fellesskapet i all sin skrøpelighet og utilstrekkelighet.

Ja, jeg vil faktisk gå så langt som til å hevde at gymfaget, skiftningen av klær, eksponering av en kropp man er misfornøyd med, oppleves som en direkte fornedrelse av mange elever. Og særlig gjelder kanskje dette dem som lider av overvekt, og som alltid vil prestere dårlig i enhver aktivitet, fordi aktivitetene i seg selv krever at du skal være slank og veltrent.

Ikke i noen fag skjer det så mye skjult mobbing, erting og trakassering som i gymfaget. I garderobesituasjonen har det foregått mange fornedrelser opp gjennom historien.

Og hva med de som misliker sterkt å delta i lagspill? Som misliker det fordi de alltid kommer til kort, aldri blir sentret til, og ikke er ønsket på noe lag? Ingen andre lider under lavere status i en elevflokk enn den som er hjelpeløs i idrett, fotball og andre fysiske aktiviteter.

Den som virkelig vil gå løs på gruppepress, stigmatisering og mobbing i skoleverket, bør glemme skolegudstjenestene, som kun foregår en gang i året, og heller fokusere på gymtimene, på lidelsene, nederlagene og ubehaget et stort antall elever opplever flere ganger hver uke.

Dette innlegget er skrevet først og fremst for å få øynene opp til dem som mener at skolegudstjenestene er et så enormt stort problem for den vanlige elev. Min påstand er at de virkelige problemene med gruppepress, stigmatisering og trakassering foregår på helt andre områder i skolehverdagen. Den lille timen en gang i året representerer egentlig en minimal del av problemet som en helhet.

Det gråter elever hver eneste dag på skolen pga. deres nederlag i gymtimene, og over fornedrelsen de føler over å måtte eksponere sin aller mest sårbare del til alles skue og demonstrere sin mislykkethet og tilkortkommenhet.

Til dem som er opptatt av å motarbeide gruppepress og stigmatisering vil jeg si: Glem skolegudstjenestene og skift fokus til der hvor de virkelige problemene ligger.

Mislykket norsk matematikk-pedagogikk.

Igjen bekrefter Pisa-undersøkelsen at norske elevers matematikk-kunnskaper er meget middelmådige. Politikere og pedagogiske forskere synes å famle i blinde uten å forstå grunnen. Årsaken er i realiteten enkel: Pedagogikken er forfeilet.

For en som har undervist i matematikk på barnetrinnet er det temmelig lett å peke på en del pedagogiske metoder i norsk skole, som både hver for seg og sammen har systematisk svekket våre elevers evne til å bli gode i matematikk.

Forståelse kontra regneteknikk.

I norsk skole har man gått mer og mer vekk fra å terpe regneteknikker og over på å skape *forståelse.* Tanken har vært at man ikke kan bli en god regner uten å forstå alle sammenhengene i problemstilling og utregning. Resultatet har blitt at man i realiteten kompliserer noe som egentlig er ganske enkelt. Elever som kunne blitt gode regnere dersom de fikk lære seg regneteknikk, blir forvirret og opplever faget som vanskelig og uoverkommelig.

"Konkretisering" gjennom teksteksempler.

I norsk skole har vi hatt klokketro på at en hverdagsliggjøring av matematikkfaget vil vekke interesse og gjøre faget mer konkret. Resultatet har blitt matematikk-bøker som er fulle av tekst for å lage konkrete regneeksempler. Dårlige lesere blir dermed også dårlige regnere, fordi de har vansker med å tilegne seg problemstillingen. Elever som tidligere opplevde matematikk-faget som en kjærkommen avveksling fra all lesing, og som var gode i matematikk, blir nå også dårlige i dette faget.

Spiralprinsippet - lære litt etter litt.

I løpet et skoleår skal elevene gjennom et meget stort antall emner. Det resulterer at man farer over den ene regnemåten etter den andre med harelabb. Ofte er det ytterst få regneoppgaver etter hvert emne, med det resultatet at det store flertallet av elevene ennå ikke har regneteknikken inne når emnet forlates og man går hastig videre. Tanken er at de skal lære litt det ene året, og så bygge videre på det grunnlaget det neste året. I realiteten blir det slik at de fleste må læret alt på nytt neste gang emnet står på planen, fordi de ikke husker noen ting fra det de lærte året før.

Tilpasset opplæring - invitasjon til underyting.

Tilpasset opplæring er det nye mantraet i norsk skole. Alle skal få lære på sitt nivå, og få utfordringer tilpasset sine evner. Det høres fint ut i teorien, men fungerer dårlig i praksis. Før kunne læreren drive klasseundervisning og trekke de svakere elevene med i klassens tempo og dermed gi dem et løft og inspirasjon til å yte ekstra for å følge klassen. Nå ser man mange eksempler på at elever blir late underytere fordi læreren gir dem alt for enkle oppgaver med langsom progresjon i beste mening. Men elever trenger et visst press på seg for å yte på topp. Aksepterer vi at store deler av elevene er dårlige i matematikk og gir dem undervisning deretter, opprettholder vi et dårlig nivå.

Ansvar for egen læring - grov overvurdering av barns evner.

Prinsippet om at barn lærer bedre når de selv får avgjøre hva de trenger og hva de ønsker å lære er en ren katastrofe for matematikk-nivået. Det er rett og slett dårlig gjort overfor barn å gi dem et ansvar som selv mange voksne vil ha

problemer med å klare. Elever må ikke gis mer ansvar enn det de er i stand til å håndtere. Resultatet av ansvar for egen læring, er at særlig svake elever lett velger for lavt nivå og sier seg fornøyd med å klare lite. Det inviterer til underyting. Elever trenger at læreren motiverer, setter nivået og utøver et mildt press og krever innsats og arbeidsdisiplin. At læreren meget tydelig gir uttrykk for sine forventninger har særdeles stor innvirkning på elevenes prestasjoner.

Selvdisiplin og utholdenhet - er det nødvendig da?

Selvdisiplin og utholdenhet er dessverre mangelvare hos mange elever i skolen. Og det må dessverre politikerne og skolepolitikken ta ansvaret for. Vi har glemt at for å bli god i noe, så må man faktisk jobbe hardt. Vi innbiller elevene at de kan bli gode uten å bruke tid, krefter og ha fokus. I stedet velger de gjerne snarveiene og det som krever minst innsats. Norske skolepolitikere mener f. eks. det ikke er bevist at lekser ikke har noen effekt og mener vi gjerne kan sløyfe hjemmearbeidet. Det ville være en katastrofe for elevenes læring. Foreldrene er blant de viktigste faktorene for å hjelpe sine barn til å bli faglig gode og til å utvikle selvdisiplin og utholdenhet.

Fagintegrering - matematikkfaget taper.

I mange år har vi trodd at den beste læringen oppnås ved å lage undervisningsopplegg der flere fag inngår i et emne. Da vil elevene se at alt henger sammen og man unngår et kunstig skille mellom ulike faggrupper. Det viser seg at det er svært vanskelig å gi matematikkfaget den plassen det trenger i slike fagintegrerte opplegg. Ofte "slenger" man på noen matetikkoppgaver til slutt, for også å kunne bruke matte-timene med god samvittighet til prosjektet, men slik bli man ikke god i matematikk. Faget har sin egen særegenhet og krever full oppmerksomhet og fokus for at man skal bli god. Og barna må forstå at det faktisk krever en viss arbeidsinnsats for å bli en god regner.

Det er hverken flere matte-timer eller mer etterutdanning av lærere som kreves for at norske elever igjen skal bli gode i matematikk. Det krever en fullstendig omlegging av den pedagogikken vi bygger på i norsk skole. Først når politikerne og pedagogiske forskere forstår dette, og skaper en skole deretter, vil vi kunne oppleve at elevene blir flinkere. Og det ønsker vi vel alle?

Jens Brun-Pedersen, HEF og skolegudstjenester

I debatten om skolegudstjenester skriver Brun-Pedersen i HEF at luthersk-kristne elever er de eneste som får praktisere sin tro i skoletiden. Dette er galt. Alle elever får rutinemessig fri fra skolen for å feire sin religions høytider.

I debatten Ja til skolegudstjenester skriver Brun-Pedersen: *"Det er og blir i strid med likebehandlingsprinsippene at luthersk-kristne elever kan delta i tilbedelse av sin religion i skoletiden mens alle andre blir henvist til sin fritid når det gjelder slikt."*

Brun-Pedersen har også tidligere kommet med denne påstanden i debatter på verdidebatt, og jeg har da opplyst ham om at elever fra andre religioner har full anledning til å praktisere sin religion i skoletiden ved å søke om fri i forbindelse med høytider.

Bør du ikke justere din argumentasjon i denne saken, Brun-Pedersen, slik at dine fakta-påstander er i overensstemmelse med realitetene?

Jeg har også skrevet et innlegg i den aktuelle debatten om dette, men da Brun-Pedersen ikke har besvart det, synes jeg saken fortjener en egen artikkel. Kanskje det blir lettere for Brun-Pedersen å oppdage utfordringen til ham da.

Frivillige skolegudstjenester - så langt fra trostvang man kan komme. Men skjønner HEF det?

Etter nok en gang å ha deltatt i en debatt om skolegudstjenester, der humanetikere for n'te gang fastslår at det strider mot menneskerettighetene å påtvinge folk en bestemt religion, lurer jeg på om de innser hva trostvang virkelig er?

Hver gang emnet skolegudstjenester debatteres, popper humanetikere opp og protesterer vilt mot at de påtvinges en bestemt religion. Selv det at det står i vår grunnlov at Norges verdigrunnlag er det kristne og humanistiske, mener man er en form for trostvang. Hva i all verden venter de sterkt antikristne seg? At man skal skrive om den norske historien og fjerne kristendommen fra vår historie slik kommunistlandene retusjerer bilder og fjerner personer non grata for evig fra historien?

Å betegne Norges verdigrunnlag som det kristne og humanistiske, innebærer selvsagt ikke et krav om at den enkelte borger skal tilslutte seg den kristne tro eller et humanistisk livssyn. Grunnloven slår kun fast et faktum, nemlig at Norge har et spesifikt verdigrunnlag som vårt samfunns lover og institusjoner skal bygge på. Og vi forventer at enhver borger av landet aksepterer og innretter seg etter dette verdigrunnlaget.

Men et lands verdigrunnlag har overhode intet med den enkeltes tro å gjøre. I Norge har vi full trosfrihet. Alle kan tro hva de selv vil og ingen utsettes for noen tvang i så måte.

Men uansett om det ligger enkelte humanetikere svært tungt for brystet, så har nå en gang Norge vært et kristent land i ca. 1000 år, og det kan man ikke endre på uten å bedrive historieforfalskning. Men når jeg leser at enkelte humanetikere mener at betegnelsen på vårt nåværende verdigrunnlag bør slettes og erstattes med en form for fremtidsvisjon der ingen religioner eksisterer, så undrer jeg meg på om hva som egentlig er deres problem? Jeg må innrømme at det for meg minner sterkt om en form for fobi når man oppfatter en betegnelse på et verdigrunnlag, som uttrykker ganske presist dets opprinnelse, som en form for troskrav eller innebærer en utilbørlig forskjellsbehandling.

Det får meg til å trekke den slutningen at vi har å gjøre med en så overdreven hårsårhet, at bare det å nevne ordet kristendom i offentlig regi, oppfattes som en grov krenkelse. Virkelighetsoppfatningen er med andre ord så selektiv og offerrollen så nærliggende at det som av de fleste oppleves som små bagateller, av en viss type humanetikere oppleves som massiv undertrykking og trostvang, nærmest forfølgelse.

Men det er altså et faktum at enkelte humanetikere opplever det som et krav til å tro på kristendommen som religion at det står i vår grunnlov at Norges verdigrunnlag er det kristne og humanistiske. Og en høyst frivillig gudstjeneste som vanligvis vil vare en eneste skoletime pr år**,** oppleves som et grovt overgrep og trostvang, selv om enhver humanetiker-elev får et fullt likeverdig tilbud. Men man er ikke fornøyd med at ens egne barn slipper unna skolegudstjenesten. Man krever at alle andre også må slutte å gå til skolegudstjeneste, selv om det store flertallet beviselig ønsker det. Det blir omtrent som om foreldrene til en handikappet elev som ikke kan delta i klassens gymtimer, skulle kreve at all gymnastikk i skolens regi skal forbys for å ta hensyn til deres barn.

Vi som jevnlig deltar i foreldremøter i ulike sammenhenger, kjenner nok den typen foreldre som utelukkende ser seg selv og sitt eget barn. De bruker gjerne opp hele fellesskapets tid på å klage over forhold som kun gjelder deres eget barn og neglisjerer fellesskapets behov. Mange humanetikere minner

meg om disse egensentrerte foreldrene. Særlig grovt blir det når man argumenterer med at det er et overgrep fra fellesskapet når det demokratiske flertallet fastsetter samfunnets og skolens verdigrunnlag og innhold.

Hva i all verden er det egentlig man venter seg? At mindretallet skal ha makten og råderetten over våre demokratiske institusjoner? En form for diktatorisk råderett for mindretallet over flertallet?

Norsk skole gjenspeiler på en meget god måte samfunnets mangfoldighet og forhistorie. Ingen elever i norsk skole tvinges til tro, men all trosutøvelse er frivillig. I god pakt med norsk historie, der skole og religion har vært tett sammenknyttet, har vi bevart skikken med å tilby en skolegudstjeneste før jul. Men den er frivillig. Ingen tvinges til å delta. Elever som ikke deltar etter eget eller foreldrenes ønske, gis et fullverdig alternativt tilbud. Og elever av andre religioner gis fri på deres tros helligdager, i tillegg til de norske fridagene med religiøs opprinnelse. Vi foretar altså en forskjellsbehandling i favør av andre trosretninger. Og de får bruke sin skoletid til å praktisere sin tro når deres religion feirer sine høytidsdager.

Selv tilhører jeg en minoritet innen kristendommen, og vet godt hva det vil si å befinne seg i mindretall. Jeg skulle selvsagt også ønske at alle delte mine synspunkter. Men i respekt for flertallets syn, kan jeg selvsagt ikke kreve å få påtvinge alle andre min tro.

Når jeg diskuterer med enkelte humanetikere begynner jeg virkelig å lure på om vi befinner oss i samme virkelighet. Eller hva skal man si om at avsynging av en salme betegnes som et grovt overgrep? Jeg må si jeg undres.

14 svar om skolegudstjenester.

Åpent svar til Jens Brun-Pedersen fra en tilhenger av frivillige skolegudstjenester.

Brun-Pedersens spørsmål står med uthevet skrift.

1. Er det naturlig at en kunnskapsinstitusjon som er for alle - i et land som preges av et økende mangfold, bidrar til at elever deltar i religiøse handlinger i et utvalgt trossamfunn?

SA: For det første: Skolen er ikke kun en kunnskapsinstitusjon. Skolen skal bidra til å utvikle hele mennesket, og ikke minst gi elevene et sett verdier: de kristne og humanistiske. Allerede her ser man tydelig at kristendommen har

en særstilling i det norske samfunn og i skolen. Det økende mangfoldet i Norge kan ikke endre på dette, eller på kristendommens særstilling gjennom de siste 1000 år. Jeg tror du vil ha store vansker med å finne et land som vil endre sine skolers innhold for å ta hensyn til nye innvandrere. Personlig vil jeg neppe forvente at et muslimsk land skulle endre sin skolepolitikk fordi jeg flytter dit med mine barn. Og det ville ikke falle meg inn å stille noe krav om noe slikt til et land som eventuelt hadde reddet meg og min familie fra forfølgelse. I Norge utsettes ingen for trostvang, i og med at skolegudstjenester er frivillige. Jeg har dessuten til gode å registrere at det skulle være et folkekrav fra f. eks. muslimer i Norge at skolegudstjenester må lovforbys. Er det ikke heller humanetikerne som mer eller mindre mot andre troendes vilje og ønske som (mis)bruker dem som et alibi for sine egne ønsker om å forby all religionsutøvelse i skolen?

2. Hvordan rimer det med gjensidighetsprinsippet (den gylne regel) at en skole tilbyr religiøs praksis i skoletiden til kristne elever, mens alle andre må bruke fritiden sin til slikt?

SA: Det rimer godt med norske tradisjoner, både religiøse og kulturelle, at man har en eller to skolegudstjenester i året i vår folkekirke, der det store flertallet er døpt. Vårt samfunn bærer tydelig preg av kristendommens sentrale stilling gjennom feiring av høytider, som St. Hans, Lucia, Jul og påske, Oslo har bilde av en helgen i byvåpenet osv.

Brun-Pedersen må for øvrig åpenbart være feilinformert vedrørende andre trosretningers muligheter til trosutøvelse i skoletiden. De med annen religiøs tilknytning kan be sine barn fri på sine egne høytidsdager, og slike fridager gis ganske automatisk. Det er altså ikke riktig at alle andre troende må bruke bare sin fritid til religiøs praksis. En elev som hvert år gis fri en hel dag for å feire Id, får i realiteten bruke en mye større del av sin skoledag til religiøs praksis enn en som deltar på en eller to skolegudstjenester i året, noe som høyst tar et par skoletimer. Dersom man skal forby skolegudstjenester bør man vel også forby fridager for muslimske elever som ønsker å feire Id? Da bør vel all religionsutøvelse i skoletiden forbys? Faren ved dette er at muslimer lett vil kunne oppfatte det som en form for religiøs intoleranse, og det ønsker kanskje ikke humanetikere å fremstå som overfor annerledes troende?

3. Hvordan kan en rettferdiggjøre en slik praksis med en skole som har likeverd og likebehandling som en norm og verdi?

SA: Norsk skole har, som påpekt ovenfor, en meget stor grad av likeverd og likebehandling. Ingen utsettes for trostvang. Alle trosretninger kan be elever fri for å delta i feiringen av religiøse høytider, og alle elever skal gis likeverdige tilbud dersom andre er fraværende pga. gudstjeneste. Her er du

visst feilinformert, Brun-Pedersen. Likebehandling er regelen.

4. Hva er logikken i at skolemyndighetene har nedlagt forbud mot forkynnelse i RLE-undervisningen, mens det er tillatt i øvrig skoletid?

SA: Det trengs ikke et lovforbud mot å drive religiøs forkynning i f. eks. mattetimer. Lærerne er pliktig å følge skolens planer, og meg bekjent inneholder ingen fagplaner i skolen noe om forkynning. En lærer som bruker skoletimer til forkynning, vil hurtig få store problemer. Enkelte ting sier seg selv. Ikke alt må forbys ved lov for at det skal være opplagt.

5. Kan deltakelse i religiøse handlinger i skoletiden være i strid med menneskerettighetenes intensjoner når en dom fra den europeiske menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg fastslår at "obligatorisk religionsundervisning skal være objektiv, kritisk og pluralistisk"? (2007)

SA: Svaret er uhyre enkelt: **Nei.** Det står spesifikt at *obligatorisk* religionsundervisning skal være objektiv. Skolegudstjenester er ikke obligatoriske, og kan således ikke komme inn under denne paragrafen.

6. Noen rettferdiggjør skolegudstjenester med at et flertall av elevene/Norges befolkning er kristne. Dersom ikke religiøse aktiviteter skilles fra kunnskapsformidling på et prinsipielt grunnlag, hva kan det føre til den dagen et flertall av elevene eller befolkningen ikke er kristne?

SA: Det spørsmålet synes jeg vi bør utsette til denne dagen inntreffer. Pr. i dag synes det temmelig åpenbart at et stort flertall av befolkningen er såre fornøyd med kirkens stilling i skolen og i samfunnet forøvrig.

7. Kan vi være enige om at elever som blir igjen på skolen når et flertall går til kirken, kan føle seg stigmatisert?

SA: Elever kan selvsagt føle seg stigmatisert i mange ulike sammenhenger i skolen. De som trenger spesialundervisning kan også føle seg stigmatisert, men skal vi slutte å gi dem den undervisningen de trenger av den grunn? Elever som er faglig svake, føler seg sikkert også stigmatisert, selv om de er inne i klasserommet. Det samme med elever som f. eks. har vektproblemer og presterer dårlig i gymtimene. Det er uhyre sårt å føle seg annerledes i mange sammenhenger, men særlig gjelder dette der man opplever at ens aller mest private og intime, nemlig kroppen, blir eksponert og det åpenbarer seg for enhver at man er ubehjelpelig i fysiske aktiviteter. Skal vi da avskaffe gym som fag? Jeg tror tusener av norske barn daglig opplever gymtimene som både ydmykende og nedverdigende.

Det er dessuten ikke selvsagt at elever som får andre tilbud enn flertallet, føler seg stigmatisert. Jeg har selv opplevd som lærer mange ganger at det oppleves som urettferdig av flertallet at ikke de får være med ut til spesialundervisning. Særlig gjelder det når spesialpedagogen er dyktig til å gjøre spesialundervisningen så attraktiv som mulig. I enkelte klasser gjør man det slik at spesialeleven får lov til å ha med seg en elev ut hver gang, slik et etter hvert hele klassen skal få oppleve dette "godet". Likeledes kan skolene gjøre alternativet til skolegudstjeneste svært attraktivt. Så vil disse elevene oppleve det de får som et ekstra gode.

8. Skolegudstjenester fører ofte til et gruppepress blant elevene – om deltakelse eller ikke. Er det riktig at en offentlig fellesskole bidrar til en splittelse av elevflokken i forkant av høytider?

SA: Dette argumentet kan i realiteten brukes mot enhver forskjellbehandling og gruppeinndeling i skoleverket. Men det nytter ikke å tenke slik i dagens skole. Elever har krav på tilpasset undervisning og dermed kan ikke alt være likt for alle elever til enhver tid. Noen vil også si at det skaper splid at de flinke elevene skal få lov til å gå videre i pensum, mens svakere elever blir hengende igjen. Skal vi da hindre de flinke i å få arbeide i sitt tempo, for å ta hensyn til de svakere elevene? Nei, denne tenkningen om at alt skal være likt for alle er ute av skolen for lengst. Elevene opplever daglig at det er forskjell på dem. Slik er livet i skolen blitt. Elever skal få følge eget tempo, egne interesser og egne evner.

9. Er det riktig av en fellesskole å bidra til at noen foreldre, elever og lærere må eksponere sitt ikke-evangelisk-lutherske livssyn ved å melde om fritak?

SA: Man trenger, meg bekjent, ikke eksponere noe som helst *utad* for å få fritak. Eventuelle grunner forblir internt. Ingen andre trenger å vite noe som helst om hva som er grunnlaget for fritak.

10. De fleste er enige om at livssynstilhørighet er mer privat og følsomt enn partitilhørighet. Hva er da grunnen til at en skole kan sende elever til gudstjenester på faste tider av året mens det er utenkelig at man skulle sende dem til møter i et utvalgt parti i skoletiden?

SA: Sammenligningen halter, fordi ingen partier har hatt bare tilnærmelsesvis den samme stillingen i Norge, som det kirken har. Dersom Ap hadde styrt landet i 1000 år, ville jeg anse det som ganske akseptabelt at dette på en eller annen måte satte spor etter seg i skolen. Men en skolegudstjeneste kan mye bedre sammenlignes med at skolen i fellesskap gikk for å høre et foredrag av

statsministeren. Det spesielle med statsministeren er at han/hun både tilhører et parti, men også er statsminister for hele landet. Jeg vet ikke hvor glad Høyre-velgere ville være for å la barna høre på en Ap-statsminister, men situasjonen har, rent prinsipielt mye til felles med en skolegudstjeneste. Kristendommen har vært hele landets religion i 1000 år, men ikke nødvendigvis preferansen til hver enkelt.

11. Hvorfor utfordrer ikke Den norske kirke foreldre som er medlemmer, til å sende sine barn til kirken i fritiden – nå som kirken årlig får godt over 200 millioner kroner (og kan få 300 millioner neste år) til trosopplæring av sine menighetsbarn? Er ikke denne finansieringen fra myndighetene et godt nok grunnlag for at de kristne selv skal sørge for at den kristne arven og kristendommens plass kan bli ivaretatt i det norske samfunnet?

SA: Igjen: Her må Brun-Pedersen være feilinformert. Begge mine jenter er døpt og de får jevnlig tilsendt materiale og invitasjoner til deltagelse ved barnegudstjenester fra Den Norske Kirke.

12. Hvis spørsmålet om skolegudstjenester har å gjøre med bevaring og respekt for den kristne kulturarven, hvorfor er det ikke tilstrekkelig at arven og tradisjonene blir drøftet på kritisk vis i flere skolefag, som i norsk-, historie-, musikk-, samfunns- og i religionsfaget?

SA: Det skyldes at religioner har et annet aspekt enn det rent teoretiske, og det er opplevelsesdimensjonen. Å være til stede i et kirkerom enten i stillhet eller for å høre sang, musikk, bønner, opptredener osv. gir en opplevelse av høytid, som "fattige" ord i et klasserom ikke kan erstatte. Jeg vil sammenligne det å undervise i religion, men forby religiøse opplevelser med å undervise i musikk, men forby sang og musikk, undervise i matlaging, men forby å lage mat, undervise i sløyd, men forby snekring osv.

13. Hva kan grunnen være til at det ville vært helt utenkelig at fellesskoler i siviliserte land som USA og Frankrike aktivt bidro til at elevene skulle delta i religiøse handlinger i et utvalgt trossamfunn?

SA: Sammenligningen med disse landene halter, fordi de har en grunnleggende annerledes tradisjon enn i Norge. Jeg synes for øvrig det er pussig når jeg ser humanetikere holder USA opp som et eksempel til etterfølgelse. Jeg vet ingen andre vestlige land der religionen blir eksponert så mye i offentlig sammenheng, og der tilhørigheten i en menighet er en så viktig og sentral del av livet til mange. Til og med presidentens taler hører tidvis ut som den reneste forkynnelse i gudstro, og mektige, karismatiske religiøse

ledere er presidentenes aller beste venner og rådgivere. Hvordan ville Brun-Pedersen like det dersom Stoltenberg i hver eneste tale priste Gud og velsignet Norge i Guds navn? Er det noe han ønsker?

Frankrike har gått til den motsatte ytterligheten, og forbyr alle religiøse plagg og symboler i mange sammenhenger. Vil Brun-Pedersen ha slike forbud også i Norge? Er det å vise religiøs toleranse? Bør ikke religiøse mennesker få kle seg som de vil så lenge det ikke går ut over andre?

14. Er det uvesentlig i denne diskusjonen at "Barneombodet har i den seinare tida motteke mange meldingar frå urolege foreldre som fortel om at Den norske kyrkja har ein altfor stor plass i skulekvardagen til barna"?

SA: Det er vanskelig å forholde seg til en såpass diffus "størrelse" som "mange meldinger" fra urolige foreldre. Det kan dreie seg om alt fra 10 til noen hundre, eller hva som helst, egentlig. Det blir omtrent som om jeg sier at jeg har snakket med et utall foreldre og barn, og alle ber om at skolegudstjenestene må få fortsette.

Jeg vil for øvrig påstå at de skolegudstjenestene vi diskuterer representerer en nærmest ubetydelig del av barnas skolehverdag. Kanskje 1-2 timer i året. For de fleste norske barn er religiøse opplevelser stort sett noe som er fraværende i deres skolehverdag. Ut fra humanetikeres protester, skulle man kanskje tro at norske elever utsettes for massivt trospress og intoleranse, men faktum er at skolegudstjenestene representerer en forsvinnende liten del av skoleåret. Som tidligere påpekt, vil en elev som fritas hvert år for å delta i Id feiring bruke en langt større del av undervisningstiden til religiøs praksis.

Jeg må til slutt få vedgå at jeg synes denne iveren etter å få innført et lovforbud mot skolegudstjenester, altså få stanset dem ved hjelp av tvang, for meg får et skjær av intoleranse. Mindretallet er ikke fornøyd med at de selv ikke trenger å la sine barn delta i skolegudstjenestene, de er ikke fornøyd før de også har klart å forby det store flertallet å la sine barn delta i noe de ønsker. Hvorfor er det så viktig å tvinge dette gjennom for andre barn, når man allerede har fått det gode å kunne bestemme hva ens egne barn skal delta i?

Og hva vil vi sitte igjen med av livssyn i skolen når kristendommen er radert bort helt og holdent? Jo, da vil Brun-Pedersen og hans like ha fått gjeninnført et nytt livssynsmonopol i skolen, og det nye livssynsmonopolet heter humanetikken. Norsk skole videreformidler dette livssynet hele tiden gjennom sine holdninger og verdier. Skolen er gjennomsyret av verdier. Og om dagens trend fortsetter, vil snart humanetikerne ha livssynsmonopol i norsk skole. Det er nemlig fullt mulig å drive humanetisk påvirkning fra

læreren. Og det gjør lærerne hver eneste dag, i form av å formidle humanetiske verdier.

Selv vil jeg gjerne sende mine barn i gudstjeneste, selv om jeg har et meget nyansert syn på kristendommen. Men det har nå vært Norges religion i 1000 år og preger fremdeles våre liv på mange måter. Jeg er tilhenger av religiøsitet som et viktig aspekt i menneskelivet: Det å søke etter det opphøyde og hellige, det å finne inn til de eviggyldige verdiene i stillhet og høytid. Jeg har deltatt i mange skolegudstjenester, og har ikke opplevd noen annen arena som kan erstatte opplevelsen av hvitkledde barn med tente lys som ber om hjelp til alle verdens fattige og lidende barn. Det er rørende, vakkert og fremmer de aller beste verdiene i menneskelivet: Nestekjærlighet, samhørighet og omtanke for hverandre. Hvor ellers finner vi noe som ligner, i vårt stress etter materielle goder og jag etter nytelse og selvtilfredshet?

For meg fremstår en stund i kirken med barna som en oase av søken etter det gode og eviggyldige i livet.

Den vil jeg gjerne beholde for de kommende slekter.

Barneombudet går langt utenfor sitt kompetanseområde når hun mener skolen bør være religionsfri.

Barneombudet går i en kommentar til Stålsett-utvalgets innstilling inn for at skolen bør være religionsfri. Barna kan gå i kirken når som helst med sine foreldre utenfor skoletid, er barneombudets begrunnelse.

Jeg må innrømme at jeg er meget overrasket over at barneombudet mener at det ligger innenfor hennes kompetanseområde å mene noe om religionsundervisning i norsk skole.

Har hun spesiell viten om hva det betyr for barn å få erfaringer og opplevelser innen barnas trosliv? Har hun psykologisk og faglig innsikt i hva religion betyr i menneskers liv?

Umiddelbart er mine svar "nei" på mine egne spørsmål. Jeg kan ikke forestille meg annet enn at barneombudet tilråder en religionsfri skole ut fra sine egne personlige preferanser. Det er særdeles betenkelig.

Selve hennes hovedargument kan man anvende om nær sagt enhver aktivitet i skolen. Om foreldrene ønsker opplæring i samfunnsansvar, etikk, likestilling, respekt for sine medmennesker, samlivslære osv., så kan foreldrene ta seg av den opplæringen privat. Da slipper man at et barn opplever at skolen lærer dem noe som ikke samsvarer 100 % med det foreldrene lærer dem. Ja, en stor del av våre innvandrerelever kan komme til å oppleve en nærmest schizofren motsetning mellom hva skolen lærer dem om f. eks. homofili, og det foreldrene lærer dem hjemme. Ut fra barneombudets argumentasjon burde da dette fjernes helt og holdent fra skolens planer, for barn vil kunne oppleve en motsetning mellom skole og hjem.

Eller hva med gymnastikk? Er det ikke unødvendig at skolen bruker tid på det, når alle foreldre kan ta med sine barn på turer og ulike fysiske aktiviteter på fritiden?

Argumentet om at foreldrene selv kan sørge for opplæringen i religion på fritiden, er i virkeligheten irrelevant når det anvendes på denne måten. Det kan brukes for å fjerne nær sagt hva det skal være fra skolen.

Spørsmålet man bør ta stilling til er om det er relevant og meningsfullt for barn i norsk skole å få innsikt i og opplæring i hva kristendommen har betydd for det norske samfunn, og også å gi dem visse erfaringer i religiøs tro.

Svaret på dette synes å være et udiskutabelt "JA". Uansett om enkelte ikke-troende helst hadde sett at norsk skole ble 100 % religionsfri, kan man vanskelig bestride at kristendommen har spilt en meget sentral rolle i utviklingen av det norske samfunnet, og den som ikke kjenner denne viktige koblingen mellom historie og tro må nærmest karakteriseres som fullstendig ignorant i forhold til å forstå sitt eget lands historie.

Man må også stille seg spørsmålet om religionsopplevelse er en så uvesentlig del av menneskelivet, at det innebærer en erfaringsverden som våre barn gjerne kan være foruten, om ikke foreldrene selv oppsøker det på sine barns vegne. Når man tenker på religionenes utbredelse i verdenssamfunnet, virker det neppe som dette er en helt ubetydelig del av menneskenes liv. Tvert imot. For størstedelen av jordas befolkning spiller deres religion en særdeles stor rolle i deres liv.

Men barneombudet mener altså at hun har kompetanse til å mene at menneskenes religiøse liv er av en så underordnet og ubetydelig betydning for menneskenes liv, at det bør fjernes fra skolen. Jeg er sterkt uenig med henne. Hvordan skal barn kunne få noen innsikt i eller noen erfaring med den religiøse dimensjonen i livet, dersom de aldri møter dette i sin opplæring og foreldrene ikke er sitt ansvar bevisst, men unnlater helt å forholde seg til denne dimensjonen ved det å være menneske?

Jeg tør påstå at de norske barna som går ut av norsk skole, om barneombudet får det som hun vil, og all religion raderes ut av skolen, vil få et langt fattigere grunnlag til å oppleve og mene noe om et område som for flertallet av jordens befolkning oppleves som kanskje det aller viktigste aspektet ved deres liv: Nemlig deres religion.

Barneombudet bør sporenstreks innse at dette ligger milevis unna hennes kompetanseområde, og la være å ha en mening om et så viktig samfunnsanliggende. Det er så langt fra hennes jobb å støtte at norsk skole blir religionsfri. Det er andre saksområder som sårt trenger barneombudets oppmerksomhet, og der hun kan utføre gode ting for å styrke barnas livsvilkår i vårt samfunn.

Kjenner ikke Ap-toppene sin egen skolepolitikk?

Det forundrer meg når Ap-debattanter argumenterer heftig mot innføringen av karakterer fra 5. trinn. Vet de ikke at de selv i prinsippet allerede har gjeninnført karakterer fra første klasse?

I norsk skole er alle lærere i løpet av de siste årene pålagt å gi alle elever fra 1. klasse en standardisert tilbakemelding om hvordan de ligger an i forhold til målene for det enkelte alderstrinn.

Alle elever fra første klasse skal få en av tre standardiserte vurderingsbetegnelser:

-lav måloppnåelse

-middels måloppnåelse

-høy måloppnåelse

På barnetrinnet har de fleste skolene valgt å bytte ut disse betegnelsene med mer nøytrale betegnelser som f. eks.:

-du er i gang

-du har kommet et stykke på vei

-du har kommet langt

Helt i det stille har disse betegnelsene blitt innført i norsk skole, uten at noen synes å forstå at dette i prinsippet er en gjeninnføring av karakterer helt fra første klasse.

I gamle dager fikk elevene karakterene M(meget godt), G(Godt) og Ng(Nokså godt). Nå har man gjeninnført karakterene, men med nye betegnelser. Man kan tydelig se følgende samsvar mellom de gamle og nye karakterene:

Ng=lav måloppnåelse

G=middels måloppnåelse

Mg=god måloppnåelse

Hva er en karakter? Man kan si det er en standardisert betegnelse som betegner elevens prestasjoner i forhold til det som er en forventet prestasjon på det aktuelle alderstrinnet.

De nye betegnelsene for måloppnåelse tilfredsstiller altså fullt ut definisjonen på hva en karakter er for noe.

Karakterer er altså gjeninnført helt i det stille fra første klasse i norsk skole. Likevel uttaler rød-grønne politikere at de er mot gjeninnføring av karakterer fra femte klasse, og at det er demoraliserende og sjokkartet for elever å få vite hvor de står faglig ved hjelp av en på forhånd definert betegnelse - en karakter.

Hadde det ikke vært mer redelig og bedre i samsvar med virkeligheten å innrømme at man allerede har innført et nytt karaktersystem?

Er det egentlig noe verre for en elev å få vite at han/hun har prestert et resultat som kvalifiserer til betegnelsen "Nokså godt", enn å få vite at prestasjonen kvalifiserer til "lav måloppnåelse"?

Selv tror jeg at jeg ville foretrukket "Nokså godt". Det høres jo ganske bra ut, gjør det ikke?

Venstre vil lytte i skolepolitikken. Men til hvem?

Venstre lanserer seg som skolepartiet og presenter en tipunktsplan for hvordan skolen skal forbedres. Et av punktene går ut på at de vil lytte til lærerne og elevene. Men de bør være forberedt på å få et mangfold av ulike svar etter som hvem de spør.

Venstres tipunktsplan ligner til forveksling alle de andre partienes forslag til tiltak for å forbedre skolen. Det synes å være felles for Venstre og de andre partiene at de har svært gode intensjoner, men dessverre ikke synes å ha

forstått hva som egentlig har bragt norsk skole i den situasjonen av middelmådighet som vi befinner oss i.

Det hjelper dessverre ikke å lytte og det hjelper heller ikke å etterutdanne lærerne i årevis, dersom dem man lytter til er de samme som har bragt oss dit vi er, eller man utdanner lærerne i mer av den samme pedagogikken som allerede har feilet.

Min erfaring er at norsk skole fullstendig har overvurdert elevenes evne til selv å ta ansvar for sin egen læring. Man har gitt dem et ansvar de mangler modenhet til å takle, og man har gitt dem alt for stor frihet til å velge bort det de ikke "liker"

Det er vel og bra at man vil lære opp barn og unge til ansvar, men man må alltid ta deres aldersnivå med i betraktning og kun gi dem den graden av ansvar som de har modenhet til å takle. Gir man for mye ansvar, lærer man egentlig opp elevene i ansvarsløshet, fordi de opplever friheten så stor at de mister oversikten og opplever at systemet inviterer til underyting.

Det er mange gode grunner til at elevene har voksne lærere, bl. a. fordi læreren har bedre oversikt over lærestoffet, vet hvilket arbeid som kreves for å nå målene og kan motivere og inspirere elevene til å holde ut tungt arbeid over lengre tid, der elevene lett vil gi opp om de overlates til seg selv.

Norsk skole har lyttet alt for lenge til pedagoger som forsøker å innbille lærere og elever at det finnes snarveier til å bli kunnskapsrike og dyktige. Det er en myte som dessverre fremdeles er levende i norsk skole at trivsel automatisk fører til god læring. Og når elevene stritter mot, senker man gjerne kravene og nivået heller enn å være ærlige og innrømme at det krever hardt arbeid over lang tid å bli god i et fag.

Elevene skal selvsagt ikke mistrives, men det er en misforståelse når man tror at det å senke kravene automatisk gir bedre trivsel, og at det igjen øker læringen. Det er dessverre motsatt. Når skolesituasjonen mister preg av å være en seriøs og viktig tid i de unges liv, og mer og mer minner om en morsom fritidsaktivitet, synker de unges prestasjoner, og før de internasjonale prøvene som gjorde at vi kunne sammenligne oss med alle andre land avslørte at norske elever sakket stadig akterut, klarte de toneangivende pedagogene og politisk ansvarlige å lure oss til å tro på at alt ble stadig bedre.

Men nå vet vi bedre. Man kan ikke trives frem til gode resultater. Man må jobbe hardt. Norske elever mangler etter min vurdering grunnleggende selvdisiplin, utholdenhet og målrettethet. Det gjør de fordi de voksne har innbilt dem at de ikke trenger det for å bli gode elever.

I stedet for å senke kravene, gi større ansvar og valgfrihet bør vi gjøre det vi kan for at elevenes arbeidsevner, selvdisiplin og utholdenhet kan styrkes. Det gjør vi best gjennom å la dem jobbe systematisk med grunnleggende ferdigheter til disse blir automatisert slik at basisen for å kunne gå løs på mer problemorientert oppgaveløsning. Det hjelper ikke å være god til å finne løsninger, dersom man ikke klarer å regne ut svaret fordi man er for dårlig i matematikk. Og hvordan i all verden skal man i det hele tatt lese seg frem til hva selve problemet består i, dersom man ikke en gang kan lese ordentlig?

Norsk undervisning bygger i stor grad på spiralprinsippet. Man kommer innom en stor variasjon av emner, men før man forlater det ene og går over til neste emnet, har bare et lite fåtall elever tilegnet seg det i så stor grad at de kan sies å beherske det. Neste gang det kommer på planen, blir det for de flestes vedkommende som å starte helt på nytt. Man ville tjent stort på å senke antallet emner, og heller holde på med dem så lenge at kunnskapen sitter for det store flertallets vedkommende. Særlig gjelder dette i matematikk, et fag der Norge er fullstendig akterutseilt. Det er i realiteten full krise for matematikkfaget i Norge. Om vi ikke gjør noe, vil antallet elever som behersker realfagene nærme seg null.

Jeg håper inderlig Venstre lytter til de erfarne lærerne i norsk skole. De som har undervist en hel mannsalder, og som vet hvor skoen trykker. Lytt for all del ikke på skrivebordsteoretikerne, de pedagogiske allviterne som ikke selv underviser barn. De som hevder at hardt arbeid er bortkastet og at lekser er en uting. De som mener at bare barna får bestemme selv hva de vil lære, så går alt av seg selv.

Matematikkfadesen i norsk skole!

Regjeringen vil styrke matematikkundervisningen med tre timer pr. uke, og samtidig gjøre det mer attraktivt for realister å arbeide i skolen. Men er det sikkert at mer undervisning av den typen som ikke fungerer er svaret?

Norske elever scorer bare middelmådig på internasjonale kunnskapsundersøkelser. Det er temmelig uforståelig at regjeringen virker helt ute av stand til å gjøre noe effektivt for å heve elevenes faglige nivå. Aller dårligst er tilstanden i matematikk. Nivået er nærmest katastrofalt dårlig, og det er nesten rystende å sammenligne det fagstoffet elevene i dag skal

beherske, med det faglige nivået i skolebøker fra bare 30-40 år siden. Jeg vil påstå at man ligger flere år etter det tilsvarende klassetrinnet fra den gangen.

Regjeringens svar på det lave nivået i matematikk er å gi elevene flere timer pr uke av den matematikkundervisningen som allerede har vist seg å ikke fungere. Man trenger ikke være særlig flink til å spå om fremtiden for å forutse at flere timer overhode ikke vil heve nivået. Kanskje kan det til og med virke helt mot sin hensikt, for etter min mening skyldes ikke det lave nivået at elevene har for få timer, men at undervisningen drives på helt gal måte. Enda mer av den samme undervisningen vil kunne trette ut elevene, og gjøre dem enda mer negativt innstilt til dette faget.

Det er flere viktige årsaker til at matematikkundervisningen i Norge ikke fungerer. Men i bunnen ligger en fullstendig misforstått oppfatning av at man kan bli god i matematikk bare den er problemorientert, og handler om dagligdagse situasjoner. Dette har resultert i at man har laget læreverk som inneholder mye tekst som skal beskrive bakgrunnen for oppgaven, og lite øvelsesoppgaver som går ut på å automatisere selve de tekniske regneoperasjonene.

Og la meg si det slik: Det hjelper svært lite å kunne finne løsningen på en hverdagslig regneoperasjon, for så å oppdage at man ikke har gode nok regneferdigheter til å regne ut det endelige svaret.

Det er en god beskrivelse av situasjonen i norsk skole: Elevene bruker mye tid på finne ut hvordan oppgaver skal løses, men klarer ikke å løse dem.

Skylden for dette vil jeg i hovedsak legge på en pedagogikk som undervurderer de rent tekniske regneferdighetene, og anser det som nesten bortkastet å øve på basisferdighetene for man kan jo bare regne ut svaret med en kalkulator.

Denne tankegangen er katastrofal for et fag som matematikk, der det som gjør en til en god matematiker, først og fremst er at man behersker regneteknikken. Behersker man den, blir man også bedre i stand til å finne løsningen på innfløkte problemstillinger.

Man kan gjerne sammenligne det med å lære å spille fiolin. Dette instrumentet er teknisk meget utfordrende, og alle forstår at man er nødt for å øve teknikk før man kan briljere med intrikate og teknisk utfordrende fiolinstykker. De som er gode på et instrument, er stort sett helt enige i at det som trengs for å bli god er å øve, øve, øve.

Men i norsk skole har man forsøkt å innbille elevene at det er mulig å bli god i matematikk uten å øve. Og der har man problemet i et nøtteskall: Det er helt umulig å lære matematikk uten å øve og repetere regneoperasjoner til de

sitter så og si i ryggmargen, og multiplikasjonstabellen kan bare læres på en eneste måte: Ved å pugge, øve og gjenta.

Man må rette og slett venne elevene mye tidligere til at det å bli god i matematikk, krever disiplin, arbeidsinnsats og utholdenhet. Man må finne tilbake til det som er matematikkfagets unike egenart, og slutte å innbille seg at man kan lære matematikk ved bare å leke butikk og forsøke å finne dagligdagse situasjoner der man trenger regneoperasjoner, eller integrere matematikkfaget inn i temaarbeid. All forskning viser at matematikkfaget taper stort på å bare bli et lite bi-tema i andre fag. "Og så regner vi litt til slutt for å oppfylle matematikk-kvoten."

For mange lesesvake elever, er mange av dagens matematikkverk den reneste katastrofen. Man åpner opp en side, og ser tekst, på tekst, på tekst. Skolesvake gutter som tidligere i hvert fall var gode i matematikk, opplever å bli tapere også i dette faget, fordi de er dårlige lesere, som om lesing skulle være en forutsetning for å bli god i matematikk. Det er det ikke.

Skolen trenger matematikere som har respekt for sitt fags egenart og som ønsker å lede elevene inn i matematikkens verden, ikke gjennom å bare leke, men gjennom hardt arbeid. Det er utrolig mye spennende i matematikkfaget, men undervisningen må skje på fagets premisser og elevene må dyktiggjøres i å beherske regningsartene til fingerspissene.

Et av de grelleste eksemplene på misforstått matematikkundervisning leste jeg om i et stort oppslag i en av våre dagsaviser for noen år siden. En skole skulle ha om vinkler, og valgte at undervisningen skulle foregå utendørs på ski. Elevene gikk fiskebein og satte skiene i vinkler på ulike måter, og dette ble hyllet som et enestående fint eksempel på praktisk matematikk. Elevene hadde det sikkert gøy, og det var sikkert en fin opplevelse, men sannheten er vel at elevene lærte minimalt om regning med vinkler. Å tro noe annet, er å lure både elever og foreldre.

Til slutt litt om regjerningens intensjoner om å gjøre det attraktivt å jobbe i skolen. Jeg er uhyre spent på hva dette skal innebære. Norske myndigheter har gjennom de siste årene systematisk gjort skolen til et mindre og mindre attraktivt sted å jobbe. Da jeg begynte som lærer, hadde yrket en rekke meget positive trekk: Man hadde stor grad av kontroll over sin egen arbeidstid, og man ble gitt et relativt stort ansvar til selv å velge metode og utvikle en type undervisning der man følte at man kunne fungere optimalt som lærer.

Nå har byråkratiet for fullt gjort sitt inntog i skolen, og et hav av tid går med til å skrive rapporter til enhver instans som tenkes kan. Alt skal dokumenteres og arkiveres og den papirmassen man produserer i løpet av et skoleår er gedigen. Men blir det bedre undervisning av det? Nei, definitivt ikke. Lærernes

hovedfokus burde være i klasserommet, og alt det andre de har blitt pålagt fortrenger dette fokuset, og gjør i realiteten skolen til et langt dårligere lærested, i tillegg til at det kjaser og maser ut lærerne, og gjør mange lærere kronisk slitne og oppgitte.

Alle disse tidligere attraktive fordelene i læreryrket har myndighetene fjernet, og så vidt jeg vet, er man i full gang med å fjerne lærernes lange sommerferie/avspasering om sommeren. Læreryrket utvikler seg stikk motsatt vei av alle andre yrker, der man der det er mulig innfører større og større fleksibilitet mht. både arbeidstid og arbeidsoppgaver.

Der læreren tidligere var en høyt ansett fagperson, med stor selvstendighet og faglig dyktighet, er han nå nærmest blitt en byråkrat som er underlagt et fordummende og energitappende regime av byråkratisk overstyring og ensretting.

Skal myndighetene ha noe som helst håp om at unge mennesker skal synes det virker attraktivt å arbeide i norsk skole, må de skifte retning fullstendig.

Ellers får lærerskolene kun middelmådige studenter, som har valgt lærerutdanningen som tredje eller fjerdeprioritet. Det lover ikke godt for norsk skole. Selv ville jeg aldri i verden ha blitt lærer om igjen.

Krise i norsk skole?

Norsk skole produserer elever som er faglig middelmådige, og med liten evne til selvdisiplin og fokus. Undervisningen blir ofte forstyrret av uro, og mobbing og trakassering er en del av mange elevers hverdag. Hva har gått galt?

Jeg er selvsagt enig med dem som hevder at rammene for elevenes arbeid i skolen kan være en medvirkende årsak til at elever blir frustrerte og at det oppstår uro. Som skole må man selvsagt løpende vurdere om undervisningsoppleggene er gode nok, om undervisningen er formålstjenlig og om de øvrige rammene tilfredsstiller barnas behov for å bli sett og få oppfølging.

Men rammene i skolen er selvsagt ikke det eneste som kan medvirke til at skolehverdagen fungerer dårlig. Man fratar elevene medansvar for sin egen

oppførsel dersom man ikke også er villig til å stille visse krav til akseptabel adferd, en viss arbeidsinnsats, fokus og disiplin.

Elever er som mennesker flest, en blanding av muligheter til utvikling samt en del høyst menneskelig tendenser til latskap, opposisjonstrang og ønske om å ha det gøy. Mange elever er meget veloppdragne og flittige, mens andre har store vansker med å innordne seg et felles regelverk og ellers forholde seg til lærere og elever på en vennlig og respektfull måte.

Voksne mennesker trenger ytre reaksjonsformer når de viser uakseptabel adferd. Derfor har vi et rettssystem der de som skader andre, stjeler osv., blir underlagt samfunnets reaksjoner. Hvordan kan vi forvente at barn, som er langt mer umodne og uansvarlige individer, helt skal klare seg uten visse ytre reaksjonsmåter når de plager andre, stjeler, mobber eller forstyrrer undervisningen?

Internasjonale undersøkelser viser at norske elever er ganske middelmådige faglig, men at de er gode på medbestemmelse, demokrati og modenhet. Samtidig har norsk skole et betydelig disiplinproblem, som viser seg helt opp til høyskolenivå, der man hører om 19-20 åringer har problemer med å sitte stille og høre på en forelesning uten å forstyrre.

Hvordan har vi havnet der?

Jeg vil peke på noen faktorer som jeg mener har hatt stor betydning for at norsk skole produserer elever med gjennomgående lavt faglig nivå, og problemer med å holde disiplin.

1. Feminiseringen av skolen.

Mennene er så godt som borte fra de lavere trinnene i norsk skole. Det betyr at elevene i mange år lever i en kvinneverden, og det er sikkert trygt og godt på mange måter. Men det betyr også at den litt mer kontante reaksjonsmåten som menn ofte representerer, er fraværende. Kvinner er gjennomgående mer tålmodige, tillater mer, gir flere sjanser og vegrer seg ofte mot å gi kontante reaksjoner mot uakseptabel atferd. Dette er ikke en kritikk av kvinner. Det er en kritikk av at myndighetene ikke gjør mer for å gjøre det attraktivt også for menn å jobbe på de lavere trinnene.

2. Ansvar for egen læring.

Skolen har, sikkert i beste mening, i mange år lagt opp til at elevene skal lære medansvar, og de skal selv være med på å finne ut hva de trenger og ønsker å lære. Det er i og for seg en fin tanke, men den er dratt alt for langt ut i det ekstreme, og i stedet for å lære ansvarlighet, blir mange elever frustrerte og usikre fordi de blir pålagt et ansvar som ligger skyhøyt over deres modenhetsnivå. Resultatet blir at de lærer uansvarlighet, og føler man seg

dum faglig, ender man gjerne opp som bråkmaker og klovn, for alle liker å være flinke til noe, og å bli sett og lagt merke til.

3. Fjerning av sanksjoneringsmuligheter.

I løpet av de siste årene har skolemyndighetene fjernet fler og fler av lærerens sanksjoneringsmuligheter. Det forekommer dessverre både vold, mobbing og trakassering av medelever i norsk skole. Det må man selvsagt slå ned på og vise at man ikke tolererer, men myndighetene er i ferd med å fjerne enhver mulighet til å sanksjonere mot uakseptabel adferd. Man skal ikke lengre kunne utvise elever, og en stund fikk vi vite at vi heller ikke fikk lov til å ta elever ut av undervisningen, fordi det regnes som en utilbørlig straff. Når elevene ser at dårlig oppførsel ikke får konsekvenser, virker det meget demoraliserende og de andre elevene som rammes av enkeltelevers regelbrudd blir skadelidende og synes det er urettferdig.

4. Pikeskole.

Jentene gjør det generelt bedre og bedre i norsk skole og guttene gjør det dårligere. Det er selvsagt en god ting at jentene er faglig meget gode. Men hvorfor sakker guttene akterut? Norsk skole er lagt opp på en måte som er best tilpasset flinke elever med godt utviklet selvdisiplin. Dette gagner selvsagt jentene. Guttene er generelt mer ustrukturerte, fysisk urolige og mer uansvarlige. Forsøk å la en gutt som bare tenker på neste friminutt, som elsker å leke og spille fotball, ta ansvar for egen læring. Det fungerer ikke særlig godt. Guttene trenger klare rammer, konkrete arbeidsoppgaver og kontante reaksjoner når de bryter regler. Skolen svikter i høy grad guttenes behov, med den følgen at guttene sakker akterut faglig, og at de får utvikle en uakseptabel atferd.

5. Målstyring og læreplaner.

Skolen har blitt så opptatt av målstyring og utarbeiding av læreplaner, ukeplaner, lekseplaner osv., at det har blitt en papirproduksjon av en annen verden. Lærerne blir målt etter hvor gode planer de lager, heller enn hvordan deres undervisning er. Fokus blir flyttet fra tilstedeværelsen i klasserommet og over på produksjonene av skriv til elever, skriv hjem, skriv til arkiv, skriv til teamleder, inspektør og rektor. Elever helt ned i barnetrinnet får med seg hjem planer bestående av flere tettskrevne A4-sider om målene for enhver liten arbeidsoppgave, og en stakkars dårlig leser og urokråke blir helt hjelpeløs og oppgitt over å få noe slikt i hendene. Ambisjonsnivået er skyhøyt, men fører med seg at faglig svake og dårlige lesere blir desillusjonert og forvirret.

6. Uansvarliggjøring.

Faglig skal elevene ha medbestemmelse over hva de trenger og ønsker å lære. Men når det gjelder ansvar for bøker, lekser og annet de må huske, er de nå helt umyndiggjort. Alt blir lagt opp i fanget på dem uten at de trenger å løfte en finger. I tidligere tider skrev elevene sin egen timeplan og sine egne lekser etter tavla. Nå får de alt på papir, som bare kan stappes ned i sekken uten en tanke på hva som står der. Bøkene, som tidligere ble oppbevart hjemme, slik at elevene kunne finne frem hva de trengte hver dag, ligger nå på skolen og det har blitt lærerens ansvar at elevene får med seg riktige bøker hjem. Gymtøy o. l. trenger de ikke huske selv, for det står på ukeplanen.

7. Skolen - en serviceinstitusjon.

Skolen omtaler selv at elevene og foreldrene skal ha visse servicekrav. Skolen er blitt en serviceinstitusjon som skal yte elever og foreldre den servicen de til enhver tid krever. Der vår skole tidligere var en læringsinstitusjon der man kunne kreve en viss innsats fra elever og foreldre, er nå alt snudd på hodet. Oppfører en elev seg dårlig, er det skolens skyld fordi den ikke klarer å opprettholde disiplin. Gjør han ikke lekser, skyldes det dårlig undervisning. Alt skal tilpasses eleven, og de oppfattes som skjøre persilleblader som ikke tåler motgang.

8. Tilpasset undervisning.

Dette har blitt skolens mantra. Helst skal 28 elever sitte med hver sin plan, med hvert sitt individuelle undervisningsopplegg, egen lekseplan, og særbehandling på alle plan. Dette legger et umenneskelig ansvar på lærerne, som i tillegg nå er tvunget til å oppholde seg på skolen frem til kl. 4 de fleste dagene. Det stilles ingen krav til hva de foretar seg i den tiden de ikke er på møter, som forøvrig oppleves som fullstendig meningsløse av flertallet av lærerne, man innførte så og si over natten et krav til tilstedeværelsesplikt, uten overhode å presentere hva som var hensikten med tilstedeværelsen, eller forklarte hvorfor ikke arbeidet kunne utføres hjemme slik det alltid har vært. For meg virket det som man gjorde dette utfra et misforstått prinsipp om at lærere ikke skal ha noen fordeler fremfor andre yrker. Resultatet: Stressede og slitne lærere med mindre og mindre mulighet til kontroll over egen tid.

Norsk skole er i krise, vil jeg påstå. Den produserer elever som er høyst middelmådige faglig, som mangler disiplin, evne til å holde fokus og til å yte det de er gode for. Vi produserer underytere, som ser på skolen som en lekeplass der de kan boltre seg uten ansvar.

Det aller verste er at skolens mål og innhold blir fullstendig snudd på hodet hver gang en ny regjering skal markere seg i skolepolitikken. Fra den ene dagen til den andre blir den forrige regjerningens planer forkastet og helt nye prinsipper innført. Omtrent som om en fabrikk som produserer biler skulle gå

over til å produsere fly, så og si over natten. Hadde norsk skole vært en bedrift, hadde den vært konkurs for lenge siden. Styringen av skolen har vært katastrofalt dårlig.

Min påstand er at den eneste grunnen til at norsk skole fungerer såpass godt som den tross alt gjør, er at lærerne vet hva som fungerer og som ikke fungerer, og at til tross for de skiftende pedagogiske retningene, opprettholder en viss stabilitet i undervisningen, selv om det er pedagogisk helt ukorrekt. Lærerne redder politikerne fra katastrofen ved i det stille å veie opp for politikernes idioti.

Endringskåte politikere ødelegger skolen.

De 30 årene jeg har jobbet i norsk skole, har mest av alt vært preget av at pedagogiske metoder og retninger til stadighet har blitt endret, ofte i stikk motsatte retninger. Kvaliteten i skolen forringes systematisk av endringskåte politikere.

Det aller verste eksempelet på ideologisk motiverte endringer som har rammet norsk skole, fant sted i 1997. Som vanlig skulle store reformer settes i gang så og si over natta, uten forutgående forskning eller utprøving i mindre skala for å kunne forutsi effekten av endringene.

All tenkning skulle snus fullstendig på hodet, og alle gamle og velprøvde metoder skulle forkastes. Vi pedagoger i skolen fikk høre at alt vi hadde praktisert tidligere i norsk skole var foreldet, unyttig og direkte ødeleggende for elevenes læring.

Læreren skulle ikke lengre være klassens leder og autoritet. Han/hun skulle fra nå av kun være en pedagogisk veileder som skulle stå klar til å hjelpe elevene i deres individuelle forskningsprosjekter. Prosjektundervisning, der elevene selv avgjør hva de trenger og ønsker å lære, skulle innføres helt fra første klasse, og i syvende klasse var man pålagt at hele 70 % av all skoletid skulle fylles med prosjekter.

Læreren som veiledet elever i fellesskap fra tavla, eller endog brukte tavla til å forklare elevene det han følte de burde vite før de satt i gang med forskningen, ble ansett for å være en bakstreversk og latterlig figur, som var moden for pensjon.

Samtidig som denne revolusjonen skulle gjennomføres, kom 6-åringene inn i norsk skole, og samtlige elever hoppet over et klassetrinn. Det syntes

skolebokforfatterne å ha oversett, for de nye læreverkene som ble lansert samtidig med reformen, var for mange fags vedkommende basert på at gjennomsnittseleven hadde svært velutviklede evner til abstrakt tenkning, dybdeinnsikt i filosofi og religion, og en refleksjonsevne som lå skyhøyt over hva man kan forvente av barn, som ofte er svært konkret i sin tenkemåte. Jeg husker godt vi skulle lese om filosofi i det nye læreverket i en 5. klasse (ni- og tiåringer) og man forventet at disse små barna skulle kunne reflektere over Sokrates', Platons og andre filosofers relativt komplekse tanker, som selv mange voksne har vansker med å sette seg inn i.

Etter hvert som vi leste oss gjennom teksten, tok elevenes ansiktsuttrykk mer og mer formen av store spørsmålstegn. Flertallet hadde store problemer med å fatte noe som helst av teksten. Og etterpå skulle de diskutere innholdet i det de ikke hadde fattet noe som helst av. Ikke en eneste elev hadde noe å si. Og så skulle de lage prosjektoppgave over emner fra filosofihistorien.

Det vanligste scenariet i løpet av skoleløpet, skulle altså være at elevene forsket på selvstendig grunnlag, og selv avgjorde hva som er verdt å lære. Læreren som autoritet og klasseleder ble ansett for å være det største hinderet for den lærevillige eleven, som ikke måtte hemmes av lærerens pålegg og styring av undervisningen.

Norsk skole synes å være en av de få arenaene, der det tydeligvis regnes for å være en kjempestor ulempe å ha erfaring. Myndigheter og skoleledelse formidler temmelig åpenlyst at eldre lærere ikke har evnen til annet enn å "snu bunken" fra året før, og vi bør for all del ikke være så bakstreverske at vi stiller spørsmålstegn ved om alle de nymotens pedagogiske retningene egentlig er så mye bedre enn de metodene som har vært utprøvd og har bevist sin berettigelse gjennom mange tiår.

Man skulle kanskje tro at erfaring både med å få en klasse til å bli sosialt velfungerende og til å få maksimal læring, ville bli ansett som en verdifull kompetanse og nyttig erfaring. Men ikke så i norsk skole. Erfaring blir tvert imot ansett som et tegn på at man er utbrukt, umoderne og en hemsko for å innføre nye reformer.

Skolen og myndighetene formidler gjennom sine hyppige endringer og forkasting av all tradisjon og godt fungerende pedagogikk følgende beskjed til sine erfarne pedagoger: Du er gammeldags og unyttig, og det eneste håpet for deg er at du glemmer all erfaring du har tilegnet deg gjennom en lang yrkeskarriere og kaster deg på de moderne og moteriktige pedagogiske metodene.

I dag er lite igjen av den katastrofale reformen av 1997, igangsatt av den tidens undervisningsminister, Gudmund Hernes. Den bygde på et fullstendig

virkelighetsfjernt syn på elevene, som kun passer på et ørlite mindretall av de aller mest begavede, disiplinerte og selvstendige barna; kanskje et par stykker i hver klasse.

Det store flertallet av elever trenger en tydelig klasseleder, som utøver sin autoritet med trygghet, som tilrettelegger undervisningsstoffet, gir elevene konkrete og relevante arbeidsoppgaver og som har oversikt over og styrer undervisningen fra sin posisjon som ansvarlig pedagog.

Innenfor de rammer læreren setter, bygd på hans pedagogiske vurdering av elevene, kan barna så få visse friheter til å selv å velge fordypningsemner, men bare innenfor visse rammer. Blir friheten og egenansvaret langt større enn et barn har forutsetninger for å klare, blir resultatet at eleven mister oversikten, ikke makter å få grep om læringsstoffet, og læringen blir deretter; svært dårlig.

Reform-97 ble avsluttet etter noen få år, heldigvis. Det var i virkeligheten et gedigent eksperiment, et sjansespill med våre barns læring som innsats. Mange lærere sa allerede før reformen at dette ikke kom til å fungere, basert på sin lange erfaring med undervisning av elever. Disse lærerne ble hurtig forsøkt kneblet ved å antyde at deres innvendinger kun var motivert av at de var gammeldagse, slitne og utdaterte. Men det var disse lærerne som fikk rett. Og da de spurte om reformen bygde på forskning eller om det bare var et eksperiment ingen kunne forutsi resultatet av, så var deres spørsmål høyst relevant, og man burde kanskje ha lyttet til dem i større grad.

Heldigvis har nye undervisningsministre ryddet opp i noe av kaoset etter Hernes' vanvittige eksperimenter. Nye reformer har fulgt etter, og på nytt har vi fått høre at alt vi drev med i den perioden eksperimentene pågikk var fullstendig bortkastet. Igjen skal det gamle forkastes og nye pedagogiske retninger er på moten. Og norsk skole kaster seg som vanlig halseløst på motepedagogikken.

Burde man ikke snart innse at skolen, som de fleste andre institusjoner, fungerer aller best når man bygger på det som har vist seg gjennom erfaring å fungere aller best, og så eventuelt innføre nye metoder, når disse først har vært utprøvd og forsket på i mindre skala, og eventuelt har bevist sin berettigelse gjennom seriøs utprøving?

Det er en katastrofe for norsk skole at den fungerer som en arena for politikeres ideologiske markeringsbehov og ikke styres etter velfungerende pedagogiske læringsprinsipper.

Når skal politikerne lære å holde fingrene av fatet?

Idrett.

Astmamedisin i langrenn - norsk selvpisking på sitt verste.

Det er ikke forbudt å bruke astmamedisin i rimelige doser for idrettsutøvere. For tiden foregår en avansert selvpisking mot langrennsmiljøet av aviskommentatorer som bla a gir Justyna Kowalczyk støtte i hennes personforfølgelse av Marit Bjørgen.

Det er ikke grenser for hvor selvkritiske vi nordmenn føler at vi må være. Selv på tynt grunnlag må vi i rettferdighetens navn dømme oss selv og våre landsmenn nedenom og hjem. Vi er visst verdens aller verste folkeferd på de fleste områder, skal vi tro aviskommentatorene.

Justyna Kowalczyk drev i mange år en regelrett personforfølgelse av astmatikeren Marit Bjørgen og påsto at hun vant over Kowalczyk fordi hun brukte astmamedisin. Disse smålige anklagene ble gjentatt år etter år, hver gang Bjørgen sto igjen som vinneren av et skirenn.

Nå påstår antatt seriøse norske aviser at Kowalczyk hadde rett hele tiden. Norske utøvere har oppnådd fordeler og forbedret sine prestasjoner takket være bruk av astmamedisin.

Hva er det som gjør at vi nordmenn selv på uhyre spinkelt grunnlag er så villige til å dømme oss selv nord og ned og frata oss selv all verdighet?

Jeg fatter det ikke. Det er intet som hittil tyder på at norske skiidrettsutøvere har oppnådd noen sportslige fordeler som en følge av astmamedisinering. Ja, vår fremste mannlige skiløper ble dømt for å ha inntatt en for stor dose, men dette har intet med doping å gjøre, men en feiltolkning av regelverket.

Det er alt som har foregått av regelbrudd.

Alt annet er kun snakk om hvorvidt det kun er medisinsk forsvarlig å innta astmamedisin i de tilfellene man har en diagnostisert astma, eller også dersom en idrettsutøver får påvist akutte problemer med innsnevring av luftveiene og eller såre og slimete luftveier - altså astmalignende luftveisvansker.

Jeg har selv aldri blitt diagnostisert med astma. Men da jeg liker å jogge både vinter og sommer, opplevde jeg en vinter at jeg fikk store luftveisproblemer etter å ha jogget i kulden. Min lege nølte ikke med å foreskrive en astmainhalator som jeg kunne bruke når jeg skulle jogge i stor kulde.

Jeg er altså selv et eksempel på en fullkomment frisk person som fikk foreskrevet astmamedisin for å behandle astmalignende problemer etter jogging på vinterstid.

Dette ser ut til å være en helt ordinær praksis blant norske leger. Får man pusteproblemer pga. innsnevring av luftveiene etter jogging i kulde, får man gjerne foreskrevet behandling med inhalator beregnet på astmatikere.

Jeg jogget hverken hurtigere eller lengre etter at jeg fikk astmamedisin. Den eneste effekten var at jeg slapp det fryktelige ubehaget med å få pusteproblemer etter at jeg hadde jogget.

Hva er det med oss nordmenn som gjør at vi må gjøre oss selv så dårlige og usle? Og hva er det med de legene som uten videre fordømmer bruken av astmamedisin og helt uten innsikt i bruken påstår at det er åpenbart at det brukes fordi det er prestasjonsfremmende?

Lider vi nordmenn av et selvpiningssyndrom? Vi ser det i debatt etter debatt. Noen er alltid parate til å påstå at Norge må være verdens aller verste på et hvilket som helst område som diskuteres.

Skadefrydens søte kløe.

Vi ser de aller mest usympatiske sidene ved skadefryden utfolde seg i disse dager. Therese Johaug har fått i seg et forbudt stoff, og fiendene av norsk langrenn har fått det "beviset" de har lett lenge etter for at norsk langrenn er gjennområtten.

"Hun har lenge gått som Muhlegg". "Hun lyver". "Dette er usannsynlig". "Hun bør få minst 2 års utestengning", lyder det fra avisforsidene. Svenske kommentatorer, som lenge har sett sine langrennsløpere bli knust av de norske, samt den alltid sutrete og klagende Justyna Kowaltzchyk har fått det "beviset" de har lengtet lenge etter. Et ulovlig stoff er funnet i Therese Johaugs prøver, og her har vi det "endelige beviset" for at norsk langrennssuksess bygger på systematisk doping.

Intet formildende taler til Johaugs fordel! Dommen er allerede klar: Hun har dopet seg gjennom hele sin karriere og her har vi beviset for det. Omstendighetene i saken er vi fullstendig uinteressert i. Vi har vår egen forklaring, og det er klart at Johaug sitter der og lyver for hele verden!

Det er stygt å se det scenariet som nå utfolder seg i Sverige og Polen! Misunnelsen, skadefryden og andre av menneskets laveste instinkter har visst

tatt helt over for rettferdighet, rettsregler og menneskelig moral. Endelig! Er det ikke herlig dere, nå kan vi godte oss i fordømmelse og skadefryd!

Og hva i all verden er det med enkelte norske kommentatorer? I VG skrives det at all glede ved norsk langrennssport er knust for lang tid fremover. Hva er det som driver en slik mann? Klarer han ikke å se i øynene at en menneskelig feil er begått og at det Johaug og hennes lege nå trenger ikke er en hysterisk overreaksjon som dømmer hele den norske idrettsverdenen nord og ned, men kloke overveininger som ikke legger sten til byrden?

Jeg skjønner ikke helt hvorfor norsk presse er så overdrevent opptatt av norsk renomme i utlandet. Da jeg var ung, så lærte jeg at man ikke skal bry seg så mye om hva andre mener, så lenge man selv vet at man har gjort det riktige. Ens egen samvittighet er det som betyr noe, ikke hva andre måtte mene. Men norsk presse synes nærmest hysterisk opptatt av at norsk langrenn har ødelagt sitt rennomme for lang tid fremover. Ja, hva så? Er det andres fordømmelse av oss vi skal legge vekt på, eller er det om vi selv gjør det som er riktig i våre egne øyne?

Norge har ikke lengre troverdighet i utlandet, sier noen. Ingen tror på oss lengre. Hva så? Det synes jeg vi ganske enkelt skal ignorerer. Vi skal undersøke om vi har gjort noe galt, og forholde oss til resultatet av undersøkelsene. At enkelte svensker og polakker i sin mørke misunnelse og skadefryd ikke lengre har tillit til oss, kan vi trygt ignorerer. Det er ikke mennesker som tror vi lyver og som er overbevist om at all norsk suksess bygger på et gjennområttent system som har dopet våre utøvere i årevis, som skal avgjøre Norges integritet. La oss ettergå vårt system nøye og finne årsaken til denne miseren, og la andre tenke akkurat hva de vil.

Misunnelse og skadefryd bør ikke få bestemme agendaen for norsk langrenn.

Heldigvis finnes noen kloke stemmer midt oppe i hysteriet. La meg spesielt nevne Lena Andersson, svensk forfatter. I en artikkel i Aftenposten ber hun idretten besinne seg så den ikke får et forhold til dopingreglene som IS har til Koranen. Hun etterspør en vurdering basert på omstendighetene rundt dopingbruddet mer enn en straff som er blottet for menneskelige vurderinger av hvilken kontekst stoffet er inntatt under. Skal vi automatisk tro at enhver utøver som gir en rimelig forklaring i realiteten lyver? Eller skal vi følge vår vanlige etikk for juridisk vurdering og si at enhver er uskyldig inntil noe annet er bevist? *Kan* det faktisk være sannheten at Johaug fikk i seg disse mikroskopiske sporene av et forbudt stoff pga en tragisk feiltagelse, og at hun faktisk snakker sant? Alle som har sett Johaugs forklaring ved selvsyn bør innrømme at alt ved hennes fremtoning og hennes kroppsspråk tyder på at hun faktisk snakker sant!

Jeg vil også henvise til en meget klok og reflektert artikkel, også i Aftenposten, av lege Wasim Zahid! Han uttrykker sin medfølelse med den situasjonen Johaug har havnet i, og legger ansvaret på det medisinske støtteapparatet. Det synes ganske klart for ethvert klartenkt menneske at denne tragiske situasjonen skyldes at en lege ikke var tilstrekkelig oppmerksom og at hans avgjørelser ikke ble kvalitetssikret av en annen lege. Og Johaug ser også ut til å ha begått en unnlatelsessynd ved ikke å ha dobbeltsjekket preparatet hun fikk for å smøre sine såre lepper. Det burde hun selvsagt ha gjort.

Kan det virke som det medisinske apparatet rundt våre langrennsutøvere har utviklet en viss form for sløvhet eller en svekket årvåkenhet overfor hva slags stoffer utøverne får i seg? Har det gått så til de grader på skinner inntil nå at man ikke en gang har tenkt tanken at man kan gjør en personlig feil, med den følgen at utøveren ender i gapestokken og stemples som doper og juksemaker av hele langrennsverdenen?

For mitt vedkommende ser det ut til at det er så risikofylt og konsekvensene er så enorme for utøverne for en feil begått av en lege, at man bør sikre at alle avgjørelser bør dobbeltsjekkes av en annen lege, hvis oppgave må være å være kritisk til ethvert stoff som måtte gis til en utøver og gjøre alle mulige undersøkelser om stoffet kan være forbudt eller uetisk å forskrive, med den følgen at utøveren kan få problemer.

En lege ser ikke ut til å være nok. Man bør ha den kvalitetssikringen det er å ansette ytterligere en leg hvis oppgave er å være kritisk til ethvert medisinsk preparat som foreskrives til utøverne.

Jeg er personlig overhode ikke i tvil om at norsk idrett er ren og at de har som mål å følge de aller høyeste etiske prinsipper for å holde norsk idrett dopingfri. Det som har skjedd de siste månedene, skyldes feiltagelser og personlige feilvurderinger, som i fremtiden kan forebygges av en dobbeltsjekk i form av en lege nr. to som kvalitetssikrer de stoffene en utøver får foreskrevet av sin lege.

Jeg aksepterer at Johaug bør få en viss straff for sitt brudd på dopingreglene. Men alt tatt i betraktning bør en relativt mild straff, f. eks. på 2-3 måneders utestengelse, være det mest riktige. Jeg håper inderlig at den norske dopingkomiteen ikke gir etter for presset fra de mest fanatiske og bokstavtro og gir henne en langvarig straff på f. eks. 2 år. Det ville overhode ikke stå i rimelig forhold til "forsyndelsen" selv om den til fulle ville tilfredsstille alle fiendene av norsk langrenn.

La oss ikke gi dem gleden av å godte seg over at en ærlig og dedikert norsk utøver får ødelagt sin karriere for å tilfredsstille dem som gjerne ser norsk langrennssport knust og ødelagt slik at de selv kan begynne å vinne igjen!

Litt agurk-nytt fra Tour de France - om medienes presisjonsnivå.

De fleste av oss er i ferie-modus, og engasjementet for de store debattene er heller labert. Jeg er sikkert ikke den eneste som vier noe av ferietiden til å følge de norske sykkelrytterne som kjemper tappert om topp-plasseringene i Frankrike.

Ingen norske etappe-seire så langt, men absolutt hederlig innsats med enkelte 5. og 7. plasseringer pluss en sterk 3. plass av Alexander Kristoff. Svært hyggelig at Boasson Hagen ser ut til å finne formen igjen etter noen magre år.

Heldigvis har våre gutter unngått å havne i bakken, eller vært innblandet i andre dramatiske hendelser. Så heldig var ikke den danske syklisten, Jakob Fuglsang på gårsdagens etappe. Han fikk et ublidt møte med asfalten etter et sammenstøt med en motorsykkel.

På fjernsynsbildene ser man Fuglsang på vei oppover en stigning, da en av motorsyklene som følger rittet skal til å passere ham med relativt god klaring på høyre side. Plutselig skjener Fuglsang til høyre, støter sammen med motorsykkelen som er på vei forbi, og Fuglsang deiser i bakken. Jeg strevde litt med å finne en video på nettet som viser hendelsen tydelig, men her er en som først viser motorsyklisten kjøre sikksakk gjennom feltet, og holder på å treffe en av syklistene litt tidligere, og få sekunder senere, ser man motorsykkelen kjære forbi Fuglsang på høyre side, hvoretter han skjener ut til høyre, angivelig for å gjøre et rykk forbi konkurrentene foran.

Men hva rapporterer mediene? Jo, med fete typer får vi vite at Fuglsang ble "kjørt ned" av en motorsykkel, og selv hevder Fuglsang at han ble "kjørt ned bakfra", og var fryktelig sint på føreren. Det er ikke vanskelig å forstå at en idrettsutøver full av adrenalin i skuffelse kan være noe usaklig, men verre er det at mediene ikke evner å referere saklig til en hendelse. Så de ikke selv at det var et sammenstøt der det er ytterst vanskelig å fordele skyld? Motorsykkelen var på vei forbi, mens syklisten nærmest selv kjørte inn i den. Det nærmeste jeg kan komme en skylddeling, må være at det synes som om det var et hendelig uhell. Fuglsang var nok noe uoppmerksom, og så seg ikke godt nok til høyre da han skiftet posisjon.

Men mediene har felt dommen: Fuglsang ble **meiet ned** av en motorsykkel, og sjåføren er nå kastet ut av rittet, får vi vite.

Ingen stor sak i den store verden, men nok til å vekke litt ergrelse over medienes lave presisjonsnivå. Er det mange ferievikarer på vakt i disse late ferieukene?

OL-titting - en prøvelse i empati

Vi er mange som sitter foran TV'en i disse OL-tider. Men når det går dårlig med nordmennene, klarer vi å glede oss over at også andre nasjoner får oppfylt sine drømmer når de ser sine idoler triumfere?

Idrett er på mange måter vår tids versjon av krig i vår del av verden. Og når man ser bilder fra enkelte fotball-tribuner som viser fotballtilhengere som denger løs på motstanderlagets supportere med hat i blikket, får man virkelig bekreftet at idretten fungerer som arena for nasjonalistisk hat og voldsutøvelse, akkurat som krigene gjorde tidligere.

Selv tilhører vi nok den mer siviliserte delen av idrettssupportere, men det står vel ikke til å nekte for at vi føler oss aller mest tilfredse etter en OL-sendingen, dersom den har inneholdt i hvert fall et par norske medaljer. Men hva gjør man når det går helt elendig med de norske håpene? Blir det en ettermiddag med dårlig humør, irritasjon, kort lunte og kjefting på kone og barn?

Jeg husker en gang jeg hadde en gutt i klassen som var innbitt Liverpool-tilhenger. Og han var ikke bare en overfladisk og godlynt supporter. Nei, han var innbitt inntil det fanatiske, og dersom Liverpool hadde tapt i helgas serierunde, kunne jeg se det ved første blikk da han entret klasserommet mandag morgen. Skuldrene var sammensunkne, kroppsholdningen resignert og ansiktet uttrykte en nedtrykthet som om all verdens elendighet hadde rammet ham. Han tok seg gjerne litt opp igjen utover uka og sånn på onsdag, torsdag var han seg selv igjen og så frem til helgas fotballrunde, oppildnet av tanken på at hans helter igjen hadde sjansen til å banke et annet lag ned i støvlene.

Nordmenn er generelt veldig gode tilskuere, vil jeg hevde. Vi er generøse og unner motstanderne sine seire og er i stand til å glede oss over gode idrettsprestasjoner, selv om våre egne gutter og jenter mislykkes. Stafetten i OL på Lillehammer er et godt eksempel i så måte. Alle så frem til stafetten for menn, og flere år i forveien hadde vi gledet oss til at Norge skulle triumfere over alle verdens skinasjoner. Våre gutter skulle vise verden at Norge er best i

verden når det kommer til skiidrett. Men så var det den jæ..a italieneren. Han hang på Dæhlie og nektet å dra, den usympatiske sleipingen. Som en klegg "limte" han seg fast på bakskiene til vårt idol og tror du ikke han dro til på oppløpet og gikk i føringen for første gang i løpet, og banket gutten vår i spurten? Publikum og TV-seerne var lamslåtte. Hva hadde skjedd? Tapte vi? Det var nesten naturstridig. Stillheten senket seg på OL-stadion, mens folk forsøkte å svelge tapet og gjenvinne realitetsorienteringen. Men så, etter ca 10 sekunder brøt jubelen løs. Vi hyllet Italias gutter med en velfortjent honnør til deres imponerende prestasjon. De hadde tross alt slått verdens beste idrettsnasjon ...

Situasjonen sier mye om hvor krevende det kan være å være idrettssupporter. Man blir ustanselig satt på prøve, må svelge nederlag og lære seg å glede seg også over andre lands idrettsutøvere. Da kan det være verdt å minne seg selv på at også de har nedlagt et nesten umenneskelig treningsarbeid og har sine drømmer og sine forventninger om å lykkes? Og deres lands innbyggere gledes når de lykkes og skaffer nasjonen gull, sølv og bronse og ikke minst ære og lykkefølelse.

OL-titting er i realiteten en virkelig prøvelse i empati. Selv pleier jeg å ha noen utenlandske utøvere som jeg heier på ved siden av de norske, slik at jeg ikke blir altfor nedtrykt når de norske feiler. Sånn som på skiskyting for damer i dag. Jeg har adoptert en av de tsjekkiske jentene som min yndling ved siden av de norske jentene, hun heter Gabriela Soukalova, er svært sympatisk og utrolig pen og er ofte med og kjemper i teten. Men dessverre, i dag sviktet de norske jentene totalt, skjøt seg fullstendig bort, og ikke en gang Soukalova fikk medalje. Men heldigvis hadde jeg en superdeilig middag på lur. Så nå har jeg fått meg en utsøkt, kulinarisk opplevelse med noen glass rødvin til. Livet er ikke så verst likevel.....

Og i morgen må det vel løsne for våre gutter og jenter?

Når arrogansen blinder vår oppfatningsevne

Gerhard Heiberg får massiv kritikk for å ha uttalt at nordmenn er arrogante. Men var det det han sa? Nei, han sa at nordmenn blir *oppfattet* som arrogante. Hva er det som gjør at vi er så nærtagende? Er det vår arroganse som blir pirket borti?

Du skal ikke komme her og kritisere nordmenn i saker som vedrører vinteridrett, og i hvert fall ikke skiidrett. Man kødder ikke med selve oppfinnerne av skisporten, landet som huset skisportens vugge og som er verdensmestre i alt som angår skisport. Vi er selvsagt hevet over smålige regler og idiotiske bestemmelser som andre land må følge.

Vi har bare ett eneste budskap til IOC: Vi nordmenn gjør som vi vil og det har dere bare å respektere.

Når Gerhard Heiberg forsøker å mane oss til å ligge litt lavere i terrenget og ikke ta oss til rette overfor regelverket, fordi vi allerede i utgangspunktet blir oppfattet som arrogante, hisser vi oss opp så til de grader, at vi faktisk ikke makter å oppfatte hva Heiberg faktisk sier. Vi hører bare:

Nordmenn er arrogante. Men var det det han sa? Nei, men det bryr oss ikke hva han sa, for han mente sikkert det vi tro han mente, den arrogante pampen.

Og slikt finner vi oss selvsagt i. Sånt sier man ikke til oppfinnerne av skisporten. Vi som har holdt liv i skisporten og utviklet den til det den er i dag.... Eller .... eh, er det ikke vi som har utviklet skisporten? Nei vel? Å, er det slik at nordmenn har kjempet med nebb og klør mot enhver forandring av regler og distanser? Var vi mot at kvinner skulle få delta? Å ja. Var vi bitre motstandere av v-stilen? Oj, fillern. Hva sier du? Motarbeidet vi skøyting med alle midler fra første stund? Uff da.....

Sannheten er at Norge har satt seg på sin høye hest og vært så erkekonservative og kjepphøye som det er mulig å bli. Vi har trodd at vi eier skisporten, men har i virkeligheten vært arrogante besserwissere som ikke tåler å bli pillet på nesen.

Og det skal jaggu Heiberg få betale for. Han bør holde seg til kanapeene og sjampanjen og slutte å komme her og komme her.

Slik arroganse tåler vi ikke.

Den svenske "doping"-dokumentaren.

Det som kom frem av opplysninger i dokumentaren kan kun gi grunnlag for en eneste konklusjon: "Noen" manipulerte sannsynligvis med sitt blod for å få høye verdier av hemoglobin. Men hvem som gjorde det er helt umulig å si.

Dokumentaren inneholdt lite egentlig dokumentasjon: Noen meget få enkeltstående blodverditester som ble tatt før renn ved hjelp av såkalt screening for å avsløre høye verdier – dvs. med en slags liten lommemaskin.

Verdiene var uoffisielle og ikke tillatt offentliggjort.

Allerede ved fremleggelsen av disse verdiene burde man tatt det forbeholdet at det hefter en viss usikkerhet ved dem, og antall tester var meget lite. Alt for lite til å ta for gitt at de er representative for den faktiske utviklingen av langrennsløpernes blodverditester i løpet av 1990-tallet.

I tillegg opplyses det i starten av programmet at enkeltutøvere godt kan ha unormalt høye verdier på helt naturlig vis.

Dermed sparker man beina under alle de senere spekulasjonene i "dokumentaren".

Så lenge en eneste mann med naturlig høye blodverdier settes i bås med alle de andre med høye verdier, og man antyder at de alle må ha jukset, så rammer mann minst *en uskyldig person.*

Av det som ble lagt fram kan man kun trekke den konklusjonen at *noen* sannsynligvis drev med bloddoping eller EPO.

Men å gå svært langt i å rette mistanken mot bestemte navngitte personer blir helt galt i mine øyne.

Der synes jeg de svenske journalistene ble svært spekulative. Når i tillegg enkelte fagfolk kom med påstander som:

"Man kunne umulig vinne noe i langrenn på 1990-tallet uten å dope seg"

eller

"Ingen kan oppnå slike verdier uten doping"

Så feller de en kollektiv dom som de mangler grunnlag, ifølge dokumentaren selv, for man har jo allerede i innledningen slått fast at slike verdier godt kunne finnes helt naturlig hos enkeltløpere.

Jeg la også merke til at man valgte ganske ensidig å bruke eksperter som bekreftet at doping må ha forekommet.

Man unnlot nesten helt å hente inn ekspertkommentarer fra fagfolk som faktisk fulgte de aktuelle løperne tett på.

Uttalelsene ble gitt som helt generelle kommentarer uten noen innsikt i den enkelte løpers treningsregime, naturlige blodverdier, høydeopphold osv.

Jeg synes det ble vel mye spekulasjoner og lite dokumentasjon. At selve hovedbeviset ble fremskaffet av Finlands mest notoriske dopingtrener virker heller ikke overbevisende.

Finnene ble tatt med buksa nede i sitt eget VM, og har alltid beskyldt de andre for å jukse slik de gjorde selv. Deres fremste juksetrener er neppe noe godt sannhetsvitne.

Alt i alt synes jeg neppe at de norske løperne har noen grunn til å ta disse tynne spekulasjonene særlig tungt.

Til det manglet programmet tyngde, troverdighet og fremfor alt dokumentasjon.

Når journalisten føler seg større en den saken han kommenterer.

For få dager siden publiserte VG det som må være at av tidenes mest ydmykende og krenkende karakterdrap på en norsk idrettsutøver. "En selvforherligende tufs" sto det å lese med fete typer på forsiden, og saken ble omtalt over tre sider i avisen.

Hvem er så denne *"selvforherligende tufsen"?* Jo, det er norsk landslagsspiller i fotball, John Arne Riise, som i disse dager har slått den norske rekorden over flest spilte landskamper gjennom historien. Han er den mest nyttige og blant de aller beste fotballspillerne gjennom tidene i Norges mest populære idrett. Jeg oppdaget først da jeg var på den andre siden av jordkloden og skulle forsøke å snakke med noen som hverken forsto engelsk eller norsk, hvor internasjonalt kjent John Arne Riise var. Først da vi kom inn på "football" og "Liverpool" og jeg nevnte navnet "Riise" lysnet de opp i gjenkjennelse. "Riise" var faktisk det eneste de visste om Norge.

Og hva er det John Arne Riise har foretatt seg? Har han begått mord på fotballbanen? Voldtekt? Annen grov kriminalitet? Hva er det for slags totalt uforsvarlig eller kriminell opptreden Riise har gjort seg skyldig i?

Jo, han har skrevet noen twitter-meldinger der han avslører en viss bitterhet overfor sin hjemby, som han tydeligvis synes ikke har behandlet ham på en fair måte.

Er det selvforherligelse? Er det å be om mer hyllest av fotball-Norge?

Hva VG har klart å lese inn i disse få linjene på twitter overgår det meste jeg har sett av fantasifulle tolkninger. VG klarte å gjøre disse få linjene om til at Riise mener han generelt har fått for lite hyllest av Norge, og laget sågar en spørreundersøkelse i sin nettutgave der spørsmålene var om man syntes at John Arne Riise burde få mer hyllest, eller om han hatt fått nok hyllest som det var.

"Å hylle seg selv en krevende øvelse", uttalte VGs kommentator, Truls Dæhli, i et TV-intervju. Det er tydeligvis en mye mer krevende øvelse å utøve journalistyrket med en viss respekt og ydmykhet overfor dem man omtaler. Kommentatoren uttaler at noen måtte sette Riise til veggs og gi ham en tilbakemelding som reflekterte hans uhyrlige adferd.

Men hvor har en VG-journalist fått sitt mandat til å irettesette idrettsutøverne som mennesker, og så og si tråkke dem ned når de stikker seg for mye frem? Det er helt greit at VGs sportsjournalister kommenterer og vurderer utøvernes prestasjoner på idrettsbanen, men personlig har jeg vanskelig for å forstå hvilke kvalifikasjoner de skulle ha til å oppheve seg selv til overdommere over idrettsutøvernes rent menneskelige kvaliteter, og setter dem grundig og ydmykende på plass dersom de går utover det journalistene kan akseptere som verdig oppførsel av en idrettsutøver.

I mine øyne tyder det på at journalisten har hevet seg selv opp til ikke bare en dommer over idrettsprestasjonene, men setter seg selv så høyt over selve idretten, at de også er kvalifisert til og har rett til å sette idrettsutøverne i skammekroken om de ikke er ydmyke nok etter journalistens smak.

John Arne Riise kan vel sies å være ganske unorsk i sin opptreden. Han er en selvbevisst mann, som tydeligvis er bevisst om sines kvaliteter både som fotballspiller og som mann og menneske. Han er dessuten utadvendt, åpen og byr på seg selv på godt og vondt. Ikke alt han har gjort har vært like gjennomtenkt, men sånn er det med alle oss mennesker, vi gjør av og til dumme ting.

Noen mennesker har et større ego enn andre og vet å gjøre seg bemerket. John Arne Riise er en slik type. Det er tydeligvis mer enn sportskommentator Truls Dæhli kan tolerere. I beste jantelov-stil føler han behov for å jekke Riise grundig ned. Men hva slags idrettstyper ønsker han seg egentlig? De litt stille og fåmælte typene som er gudbenådede idrettsutøvere, men som ellers ikke har noe å by på?

Jeg oppfatter John Arne Riises twitter-meldinger som et spark til hans hjemby. Av en eller annen grunn, føler han at de ikke har behandlet ham slik de burde. Ingen av oss kan vel si med sikkerhet om Riise har grunn til å føle seg dårlig behandlet. Men om den statuen de har reist, virkelig er en statue av John Arne

Riise, virker det jo unektelig noe merkverdig at det ikke kan stå på sokkelen, at det faktisk er Riise som er skulpturert. Det skulle være omtrent som om man reiste en statue nordpå av Petter Dass og kalte den "presten", eller en statue av Henrik Wergeland på Eidsvoll og kalte den "dikteren".

Eller skulle vi bare skrive "skøyteløperen" på statuen av Oscar Mathiesen, eller "løperen" på statuen av Grethe Waitz?

Hva som er grunnen til at man ikke kunne skrive hvem statuen av John Arne Riise faktisk forestiller, vet jeg ikke. Men jeg vet at så og si hver minste lille bygd i Norge gjerne ønsker å utnytte det maksimalt for å skaffe seg publisitet dersom en eller annen kjent person har en tilknytning til bygda. Og dersom John Arne Riise virkelig føler det slik at man ikke ønsket hans navn på statuen fordi hjembygdas fotballmiljø ikke ønsker ham noe godt, men tvert imot har antipatier mot ham, så ville jeg snarest invitere ham til hjembyen be om et oppklaringsmøte dersom jeg var en person med myndighet i Aalesund, for å få saken ut av verden.

Om du har fått mediene mot deg, er du sjanseløs. Samme hva du foretar deg, blir det oppfattet og omtalt negativt. Har de bestemt seg for at du er en person man kan mobbe offentlig i samlet flokk, kan du like godt gi opp. Tone Damli Aaberge er en annet slik person. Samme hva hun gjør er gribbene i pressen klare til å tråkke henne ned. Enkelte tåles rett og slett ikke av mediene.

Det er ufint og ulekkert å være vitne til. Det er dessuten sjofel maktmisbruk.

Mediene har ingen rett til å misbruke sin makt til å mobbe enkeltmennesker. Men de gjør det - igjen og igjen.

PS. Og akkurat i dette øyeblikket scorer den "selvforherligende tufsen", John Arne Riise mål på straffe i det 90. minutt i sin 106. landskamp for Norge, og holder Norge fortsatt med i kampen om å komme til VM om to år. Måtte Truls Dæhli spise i seg både sine ord og gjerne hele den utgaven av VG der han foretok karakterdrap på en av Norges aller beste idrettsutøvere.

Var Jari Isometsä full under pressekonferansen i Lahti i 2001?

Jeg husker godt den selsomme pressekonferansen i Lahti i 2001 da den finske skiløperen Jari Isometsä innrømmet å ha dopet seg. Jeg så pressekonferansen den gangen og jeg har sett utdrag fra den flere ganger

siden. Det som slo både meg og svært mange andre, var hvor tilsynelatende lett Isometsä tok det hele. Han smilte og understreket at det ikke var noen katastrofe, han var bare en av mange finske skiidrettsutøvere, og mange av de andre ville gjøre det kjempegodt.

I ettertid har det kommet frem en meget plausibel forklaring på hvorfor Isometsä smilte og var så fornøyd: Da det ble klart at han ble avslørt, ble det fremforhandlet en kontrakt i en sauna, der de andre finske skiløperne garanterte at de ville kompensere Isometsä med ca. 1 mill. kroner dersom han tok på seg ansvaret helt alene. Noen og enhver kan jo komme til å se glad ut, om vi nettopp har fått 1 mill. kroner i gave sånn helt uten videre.

Men nå lanserer Simen Lønning en helt ny forklaring på Isometsäs oppførsel i en artikkel i nettavisen: Isometsä var faktisk full! Og derav hans merkelige oppførsel. Og hvordan vet Simen Lønning at Isometsä var full? Som jeg skrev, så har jeg sett den omtalte pressekonferansen flere ganger, og selv om det fremstår som noe merkelig at Isometsä smiler så mye, så ser han helt edru, klartenkt og normal ut. Ingen snøvling, ingen uklar tale, ingen blodskutte øyne eller preg av å være herjet av alkohol. Og vi så ham jo også gå for egen maskin ut fra pressekonferansen. Ingen sjangling eller ustø skritt der i gården!

Men ifølge Lønning var han altså full. Og hvor har Lønning det fra? Jo det har han fått vite av kommentator i Adresseavisen Kjetil Krogsæter. Han snakket nemlig personlig med Isometsä og har fortalt at Isometsä luktet alkohol. Og han hadde drukket så mye at han åpenbart var preget av det. Men som Krogsæter siteres på: - Om han hadde drukket seg full selv, eller om de hadde fyrt på han litt for at han skulle våge å stille opp, det vet jeg ikke.

Artikkelen ledsages av et bilde som ser ut til å være tatt under pressekonferansen. Den finske treneren, som administrerte dopingen av det finske laget, ses i bakgrunnen. Ta en god titt på Jari Isometsä på dette bildet. Ser du hans klare blikk? Hans våkne og skjerpede åsyn? Er dette en full mann? Er det slik fulle menn ser ut? Ikke i min verden! Å påstå at Isometsä var tydelig preget av å ha drukket mye, må sies å være en ren spekulasjon på ytterst tvilsomt grunnlag. Å bygge påstander om fyll på at en journalist mener å ha luktet sprit, er vel også et relativt tynt grunnlag. Det kan være Isometsäs etterbarberingsvann eller munnspray journalisten luktet! Eller noe annet som han forvekslet med alkohollukt.

For dem som vil se Isometsä med egne øyne fra pressekonferansen, kan jeg anbefale denne videoen. Han kan ses ca 1.22 inn i videoen. Ved siden av sitter hans nedbrutte kone, akkurat som på pressekonferansen. Ser denne mannen full ut, synes du? Jeg synes han ser klinkende edru ut.

Religion og tro.

Julefeiring i det moderne samfunnet.

Det er andre juledag ettermiddag, og i familien vår er alle opptatt med sitt. Far sitter ved sin pc og skriver, min kone snakker med slektninger på telefonen og barna spiller PlayStation og/eller holder på med sitt siste byggesett. Og for meg er dette noe av det aller beste med jula: At alle kan få fri fra forpliktelser og kan dyrke sine egne interesser og hobbyer. Joda, jula er også familiesammenkomster, middager og julefrokoster, og det er både hyggelig og givende, men de fleste dagene i juleferien er for oss den deilige sorten fritid som går ut på at hver enkelt får disponere tiden akkurat slik han/hun ønsker.

Men hva med det religiøse innholdet? Hva med omtanken for andre som ikke har det så bra som oss selv? Hva med medfølelsen for verdens lidende i krig og fattigdom?

Selv er jeg religiøs, men ikke av det tradisjonelle kristne slaget. Jeg anser Jesus som en Guds budbringer som ville lære menneskene å leve i fred og kjærlighet med hverandre, og samtidig fortelle oss at Gud ikke er en vred og hevngjerrig Gud, som kan tenkes å straffe oss i sinne, eller som trenger et offer i form av sin sønns død for å elske oss.

Men da må det vel være litt problematisk å feire en typisk kristen jul med fokus på jesusbarnet, da? Egentlig ikke. Kirken har jo etter hvert nesten fjernet læren om helvete for de ufrelste fra sin forkynnelse, og jeg opplever det som relativt ukontroversielt at man feirer fødselen til det mennesket som er sentral i troen for millioner av mennesker. Mitt inntrykk er at for de fleste av oss er jula tett knyttet til barndommens opplevelser og stemninger. Da lar vi nostalgien fylle oss, og ønsker at intet skal endres fra vår barndoms jul. Akkurat hva som er det religiøse innholdet i jula, virker det som kanskje de færreste bryr seg om. Men jeg husker da godt at presten i kirken snakket mye om dem som ikke er så heldig stilt som oss selv, og at jula bør være en høytid da vi tenker på andre enn oss selv og inkluderer alle dem som lider i våre bønner. Jeg kan ikke si noe annet enn at det er et særdeles vakkert budskap, som jeg kan slutte meg helt og holdent til.

Og man kan jo ikke la være å gledes over barnas forventninger og glede over jula. Det er en blanding av forventningene til hva slags gaver de skal få, men også glede over familiesamvær og felles aktiviteter - og så all den fritiden de kan bruke til sine egne interesser, da. Og så er det all den deilige maten: Pinnekjøtt, ribbe, juletorsk, ovnsbakt laks og andre herligheter som hører jula til, for ikke å forglemme risgrøt, karamellpudding og

sitronfromasj. For oss som er glad i god mat og drikke, er jula selveste rosinen i pølsa hva angår nytelser. Jeg sa drikke, og for vår del er det både med og uten alkohol. Barna har ikke vondt av å se at pappa nyter et glass rødvin, en akevitt eller en juleøl, er min filosofi. Så lenge det er kontrollert og "kultivert" drikking, viser det heller at alkohol ikke er noe farlig i seg selv, det avgjørende er hvordan den nytes - og ikke minst i hvor store mengder.

Men har ikke kommersialismen tatt over hele julefeiringen, da, sier noen? Kjøpepresset er enormt og handelsstanden utnytter jula for alt den er verdt, og jula blir visst bare lengre og lengre, starter tidligere og slutter senere. Joda, det kan man nok ikke nekte for. Men samtidig: Ville det ikke være litt trist dersom hele desember gikk uten at forretningene ble pyntet opp med lys og dekorasjoner? En eller annen festlighet bør vi vel kunne unne oss nå når året er på sitt mørkeste, været ikke frister til utendørsaktiviteter og vi alle er nokså slitne etter en lang høst med arbeid.

Den gylne middelveien er alltid den beste, sier man. Og når det gjelder jula, vil jeg si meg helt enig. Og jeg må nok innrømme at kontrasten mellom det livet Jesus levde, som en fattig og idealistisk mann helt uten lyst på materiell velstand eller makt, og vår måte å nesten velte oss i overflod, kan bli noe påtrengende. Er det virkelig en verdig måte å feire Jesu fødsel på, å feire oss selv med en overflod av mat og drikke og millioner av kroner brukt på nye ting? Hvorfor skal vi gi oss selv dyre gaver, for å feire en mann som ba sine tilhengere om å gi bort alt de eide og leve i fattigdom dersom de ønsket å følge sin mesters forbilde? Her er det åpenbart et paradoks mellom vår moderne feiring, og hvem det menneske mange av oss feirer faktisk var.

Hva med å la julefeiringen få være en feiring av at dagene blir lengre og at lyset er på vei tilbake? Hva med å la det bli en høytid for å minnes alle som ikke har det så godt som oss selv? En lysfest der vi er opptatt av at alle må inkluderes og der vi fokuserer på alle lidende i verden med bønn om at deres lidelser må ta slutt? Jeg er sikker på at Jesus ikke ville bli lei seg over at vi utsetter feiringen av ham til påsken. I påsken kan vi alle finne den ro og verdighet som bør prege en dag der vi ønsker å minnes det kjærligste av alle kjærlige mennesker på jorden og hans selvoppofrende liv for å tjene menneskene og lære oss om den kjærlige Gud!

Det enkle valget - troen som ikke krever selvstendig tenkning.

Jeg lurer på om de som alltid forsvarer de etablerte tolkningene av både bibelen, og av trosdogmene som ble skapt av de gamle kirkefedrene, er klar over at de har valgt den aller enkleste formen for tro?

Det å overta ferdig uttenkte tanker, ferdig uttenkte dogmer og ferdig uttenkte trospåbud fremstår som den "safe" troen - den som ikke krever særlig selvstendig refleksjon eller egne overveielser.

Man tar alt som stammer fra fortidens måte å forstå ting på for god fisk og gjør det til sitt eget.

Selvfølgelig kan også den ortodoks kristne ha gjort seg sine refleksjoner, men han/hun trenger det ikke egentlig, for svarene er gitt på forhånd: *Alt* som de uttenkte for 1500-2000 år siden er korrekt og utviklingen av religiøs forståelse har stanset opp. Ingenting mer er å forstå. I hvert fall ikke dersom det rokker ved fortidens tanker.

For en som har overtatt et nær 2000 år gammelt tankegods kan det være fristende å fremstille det å tenke selv, det å tolke selv og det å reflektere og komme til nye konklusjoner, som utelukkende å snu kappen etter vinden og gi etter for tidsånden.

Synsing og føleri, kalles det meget nedlatende å sette bibelsitater under lupen og gjøre seg sine egne refleksjoner. Egne meninger og egne tolkninger anses som det mest meningsløse man kan gjøre, for vi har jo allerede alle svarene fra fortidens religiøse. Koldtbordsteologi er en annen nedsettende betegnelse på det å velge andre bibelsteder å bygge på enn dem den ortodokse læren bygger på.

Forsøker man å reflektere selvstendig, kalles det også gjerne å sette seg selv over Gud, som om alt som står i bibelen er direkte nedskrevet av Gud.

Men har de mange dogmatiske religiøse oppdaget at fortidens religiøse faktisk gjorde akkurat det samme som mange nytenkende kristne gjør i dag: De utvalgte bestemte bibelsteder fremfor andre og de tolket disse i *en* bestemt retning slik at de alle underbygget det trossystemet man hadde vedtatt.

En moderne fordomsfri kristen vil lett se at bibelen ikke er entydig, men gir flere ulike svar på samme problemstilling.

Den dogmatiske bygger på den troen at bibelen er entydig og gir enkle og klare svar. Den reflekterte ser at bibelen gir flere svar på samme spørsmål, og innser at det er helt fritt opp til det enkelte menneske å anvende sin gudgitte,

frie tanke til å kjenne etter hva som stemmer overens med sin samvittighet, sin oppfatning av hva kjærlighet er og hva slags egenskaper man mener kjennetegner Gud.

Et kjærlig, barmhjertig og tilgivende menneske vil ha store problemer med å tenke seg en Gud som kan tenkes å dømme store deler av menneskeheten til evige fortapelsen.

Det er de som går inn for den harde, den uforsonlige og den nådeløse straffen som synes det gir god mening at de som tror annerledes enn dem selv skal gis evig fortapelse. Og de ser ut til å være såre fornøyd med den løsningen og mener visst det er vel fortjent å fortapes.

Vanskelig å forstå for mange av oss at noen kan være så hjerterå.

Hvorfor har det festet seg et bilde av kristendommen som utelukkende ond og autoritær?

Det pågår en meget interessant debatt i media etter at Knut Arild Hareide påsto at han er kristen først og dernest nordmann. En av VDs skribenter, Hans Petter Halvorsen har som svar kommet med harde angrep på kristendommen og religion som sådan.

Også den like skriveføre teologen og debattanten Espen Ottoson har latt sin stemme høre i denne debatten i en kronikk i VG.

Det som slår en leser av Hans Petter Halvorsens innlegg, er at han har dannet seg et bilde av kristendommen og kristne mennesker som er utelukkende negativt. Han ser dessverre ikke ut til å ha fått med seg at utviklingen av vårt samfunn i mer sivilisert retning har falt sammen med en tilsvarende utvikling av kirken.

Samfunnets sivilisasjonsutvikling har pågått parallelt med en tilsvarende utvikling i kirken. Hvem som har vært pådriver og hvem som har vært hinderet, er ikke entydig. Mennesker som er svært negative til religion, har åpenbart dannet seg et bilde av at kirken utelukkende har vært motstander av all positiv utvikling, mens sannheten er at den samme kampen mellom "det gamle" og "det nye" har vært like tydelig innen kirken som i samfunnet forøvrig.

Men hvorfor har det autoritære, helvetestruende og menneskefiendtlige bildet av kristendommen festet seg så hardt i mange mennesker bevissthet? Kan det skyldes at den onde og autoritære presten har blitt anvendt så ofte innen samfunnsdebatt, film og litteratur, mens den gode, omsorgsfulle og ansvarlige presten helt har blitt underkommunisert?

Kristne har nærmest utelukkende fått rollen som de bakstreverske, moraliserende og fordømmende skurkene i norsk historiefremstilling, er min mening. De kjærlige, ansvarsfulle og kloke prestene har ikke fått noen rolle i norsk offentlighet.

Og en annen ting som synes å være helt ukjent i norsk offentlighet er at det var teologene, altså kristne mennesker som gikk i front for å gi et menneskeverdig liv til handikappede, foreldreløse barn og fattige mennesker. Over hele Europa gikk det en bølge av medmenneskelighet på 1800-tallet, og motivet var å gi alle samfunnets utstøtte og lidende et verdig liv. Døve, blinde, psykisk utviklingshemmede og fysisk handikappede ble hentet ut fra en bortgjemt tilstand der de vansmektet i skam, og ble gitt undervisning og opplæring slik at de kunne livnære seg selv i livet.

Det er visst helt ukjent at dette ble gjort i regi av det kristne borgerskapet. Det er visst også ukjent at kristenheten gjennom historien har vært svært opptatt av å leve opp til Jesus ord om at det du gjør for den sultne, den lidende og den fattige, det gjør du for "meg".

Her mener jeg skribenten Hans Petter Halvorsen begår en alvorlig historisk brøler. Han trekker frem utelukkende det temmelig klisjeaktige negative bildet av kirkens historie og ignorerer fullstendig de svært gode bidragene kriken og de kristne har bidratt med i samfunnsutviklingen.

Han overser også fullstendig de virkelig gode og kjærlige prestene som hadde en ekteført omsorg for sin menighet og som veiledet dem og lærte dem ansvar for de svakeste. Dessverre har klisjeen om at enhver norsk prest var en truende, ond og helvetes svovelpredikant dessverre festet seg hos mange religionsfiender!

Halvorsen overser også dessverre at det kontinuerlig pågår en svært aktiv diskusjon innen kristenheten om hvordan man skal forstå kompliserte religiøse spørsmål. Det synet Halvorsen mener er "det kristne", nemlig at alt godt som skjer utelukkende skyldes Gud, og at vi derav trekker den konklusjonen at Gud er god, er alt for enkelt. Derfor er det heller ikke noe grunnlag for hans påstand om at alt ondt som skjer dermed burde bevise at Gud er ond.

Det ser ikke ut til at Halvorsen har klart å få med seg at dette er en ganske omstridt måte å oppfatte livets tildragelser på. Ja, de fleste kristne tror at Gud

er god, og at han ønsker å inspirere oss til å gjøre det gode, men det er selvsagt opp til å selv å velge. Velger vi det onde, er det selvsagt helt urimelig å gi skylden på Gud og hevde at Gud må være ond fordi så mange mennesker velger det onde. Halvorsen har tilsynelatende ingen innsikt i det synet at mennesker har et fritt valg til å velge de gode impulsene i våre tanker eller de onde, selviske og egoistiske. Selv mener jeg det er svært meningsfylt å mene at Gud ønsker å dra oss i god retning, mens de onde kreftene i universet og i oss selv forsøker å dra oss i ond retning.

Men en ting kan jeg være enig med Halvorsen i. Det er en farlig vei å begi seg inn på, å tro at absolutt alt endrer seg bare man tror. Jeg har til gode å forstå hva mange kristne mener med at de blir "frelst" og "født pånу", og når det har skjedd, så ser man verden på en helt ny måte og man blir fri fra det som plager den ikke-troende. Det er en svært farlig øvelse å forsøke å innbille seg at den fysisk eller psykisk syke skal bli helbredet bare troen er sterk nok. Det vil uhyre lett resultere i at den syke får følelsen av at hans/hennes tro er for svak eller gal. Det må aldri bli slik at det skal oppfattes som en tilleggsbelastning for en troende at hans/hennes sykdom ikke blir helbredet gjennom hans/hennes tro.

For Gud helbreder ikke alt, og man blir ikke særlig annerledes av å tro enn å ikke tro. Livets utfordringer er fremdeles de samme, og det samme er smerten over det i livet som ikke blir slik vi ønsker oss.

Men min egen opplevelse er at i lengden, i livets store perspektiver, så kan troen på Gud og hans gode hjelp gi meg støtte til å komme inn på en god vei for mitt eget liv. Men det kommer ikke som et resultat av at jeg forsøker å gå den veien andre mennesker viser for meg, men at jeg slår inn på den veien som jeg selv føler er den rette for meg. For Gud er en *indre* veileder, og det er i full tillit til ham at vi kan føle hans hjelp, og ikke gjennom å følge en vei som en eller annen prest, sjelesørger, skriften eller en guru peker ut for oss. Og vil man følge Guds vei, er ikke helbredelsen øyeblikkelig. Man må like full tålmodig vente på at f. eks. en dyp depresjon må gå gjennom en tidkrevende helbredelsesprosess. Det krever svært ofte tålmodighet og langvarig innsats å følge Guds vei. Intet blir lettvint bare fordi man tror!

DER har kirken og mange kristne menigheter en utfordring. Mange ledere har trodd at de sitter med et fasitsvar om hva som er riktig for andre troende. Men fasitsvaret finnes inne i den enkelte og i han/hennes relasjon til Gud. Og til syvende og sist tar man selv valget. Joda, Gud inspirerer oss og peker ut en vei for oss, men svært ofte blir våre liv en lang omvei før vi finner frem til vår egen vei. Jeg er sikker på at vi alle har lagt en plan for våre liv før vår inkarnasjon. Og den viktigste oppgaven i livet her på jorden blir så å finne denne veien som vi egentlig ønsket å gå. Og det er når vi kommer helt på

avveie at vi blir rammet av depresjoner, tungsinn og angst og livet oppleves som meningsløs.

En bønn til Gud vil alltid hjelpe oss til å finne en vei ut av uføret. Men det er opp til oss selv å lytte - heller til vår indre "stemme" enn til presten, sjelesørgeren eller til den konforme oppfatningen av hva en kristen bør gjøre. DER har kristendommen en sann utfordring! Å ikke hemme den originale, nyskapende og tenkeren av nye tanker.

Det har skjedd alt for ofte at de nye impulsene drepes av den etablerte oppfatningen.

Evangelienes opprinnelse burde være en plikt å kjenne til for alle kristne!

En del kristne har et uhyre forenklet syn på både det nye testamentet og resten av bibelen, og hevder at hvert eneste ord må regnes som Guds ord fordi det er" innblåst" av DHÅ. De samme mener ofte at alt kun kan forstås på en eneste måte: Deres egen!

Jeg må si at det er forunderlig hvor enormt skråsikre enkelte kristne er på at hvert eneste ord i bibelen stammer direkte fra Gud og hvor utrolig ensidige de er i sin måte å forstå innholdet på.

Det er helt entydig hva Gud mener om dette og hint, påstår noen.

Mener man noe annet, går man mot det som Gud selv mener er riktig!

Er det virkelig grunn for å være så til de grader sikker på at bibelen alltid uttrykker Guds ord rent og utvetydig, og er det virkelig så lite rom for å oppfatte ulike utsagn på ulike måter?

Jeg er selv troende og jeg må si jeg har en særdeles trygg og sikker overbevisning og et svært personlig gudsforhold. Jeg må likevel innrømme at det står utrolig mye rart i bibelen, som både er ukjærlig og middelaldersk.

Og om vi nå tenker oss at Gud virkelig forsøkte av alle krefter å nå frem til bibelens ulike forfattere med sin lære, hvor sannsynlig er det egentlig at de som mottok guddommelig inspirasjon virkelig var i stand til å oppfatte og gjengi Guds ord slik han innga dem sine ord i deres tanker?

Eller sagt på en annen måte: Hvor sannsynlig er det at Gud kunne nå frem i tankene om at man skal behandle sine medmennesker med forståelse, mildhet og kjærlighet, dersom den som mottok Guds inspirasjon allerede var dypt overbevist om at Gud er streng og hevngjerrig og mener at det er riktig å steine alle ulydige mennesker til døde? Ville vedkommende uten videre forkaste sin tidligere overbevisning og gå inn for et diametralt motsatt syn fordi han opplevde at Gud fortalte ham det? Med mitt kjennskap til menneskenaturen vil jeg tillate meg å tvile på det. Mye mer sannsynlig ville vedkommende tro at djevelen forsøkte å innsnike falske tanker i hans sinn! - Kjære Gud, fri meg fra djevelens onde tanker, ville sikkert mange si!

Det å motta Guds inspirasjon i sine tanker, er selvsagt ikke ensbetydende med at det som kommer ut av vedkommendes munn er det samme som det som ble inngitt ham/henne i tankene!

Men noen kristne tar overhode *ingen* takhøyde for at oppfatningen av Gud og hans ønsker for menneskene, kan ha en eneste feilkilde! Man utgår uten videre fra at alt som er nedskrevet av mennesker og samlet i bibelen, er Guds rene tanker.

Da kjenner man dessverre menneskenaturen dårlig. Det finnes ytterst få mennesker som har evner til å motta den rene guddommelig tanke uten at den forurenses av deres eget og av det mørket de inneholder.

Det gjelder også i høyeste grad evangelistene. Dessuten er det det problematiske av det vi kjenner som våre evangelier kun er kopier av kopier av kopier. Vi kjenner ingen av evangeliene i originalutgave, og hva som burde gi større grunn til bekymring, er at de ulike kopiene vi kjenner til, ikke alltid stemmer overens.

Dessverre tyder det meste på at de ulike menighetene og ulike avskriverne tok seg store friheter når det gjaldt å tilpasse skriftene sine egne oppfatninger, og bibelforskere har i mange tilfeller, ved å sammenligne deler av teksten, kunnet påvise at ordvalg og setningsbygning avslører at deler av tekstene MÅ være forfattet av en annen enn hoveddelen.

Jeg synes enhver troende burde sette seg inn i det som er realitetene bak våre bibeltekster. Det å påstå at ethvert ord må være Guds egen tanke, strider mot enhver moderne måte å forstå tekster på. Mange mennesker var tydeligvis involvert i å skape tekstene slik de fremstår i dag. Mange la til, fjernet, redigerte og endret helt etter eget forgodtbefinnende. Dette er etter hvert så tydelig dokumentert, at kun den som nekter å se virkeligheten i øynene, kan fortsette å fornekte det i det uendelige.

Jeg vil anbefale alle kristne, både de mer frittenkende og de ortodokse og bokstavtro å lese Aftenpostens kronikk om dette emnet:

Det du ikke visste om Bibelen av Andreas Wahl Blomkvist, medisinstudent, forsker og redaktør, Æsculap.

Uhyre viktig informasjon for enhver troende som ønsker å vite sannheten bak det som anses å være "Guds ord". En moderne troende i vår opplyste tidsalder bør sørge for å ikke leve i uvitenhetens tåkeverden angående sin tros opprinnelse. Opprinnelsen til kristenhetens "hellige skrifter" er uhyre mye mer komplisert enn enkelte innbiller seg. Å påstå at hvert ord i bibelen er Guds rene tanke, er i virkeligheten uttrykk for liten innsikt, uvitenhet og liten historisk opplysthet!

Friheten i troen!

Evangelienes autensitet er beheftet med mange usikkerhetsfaktorer. Skriftene gikk gjennom mange ledd før de ble kanonisert og dannet den samlingen vi har i dag. Alle detaljer er neppe like troverdige! Dette gir enhver kristen stor frihet i sin tro!

Den klassiske kristne oppfatningen av bibelen er at den er "Guds ord", og at man som troende er forpliktet til å bruke bibelen som rettesnor i alle livets enkeltheter. Når "Guds ord" har talt, er ingen andre synspunkter akseptable. Men kan man uten videre gå ut fra at evangeliene ordrett er "innblåst" av Gud og gjengir Jesus liv og lære korrekt ned til den minste detalj? Nei, definitivt ikke.

Vi må nok regne med at evangeliene gir et nokså broket bilde av enkelthetene i Jesus liv og forkynnelse. Man skal ikke ha lest mye i evangeliene før man finner utsagn som ikke rimer så godt overens, ja, som nesten motsier hverandre.

I beste fall kan vi anta at det store helhetsbildet som evangeliene gir av Jesus kan stemme sånn noenlunde med de virkelige hendelsene.

De gamle kirkefedrene var svært opptatt av å skape en enhetlig tro, og dessverre hadde mange den holdningen at divergerende meninger burde bekjempes og utryddes, i stedet for at de fikk leve side om side. Stridighetene var mange og temmelig bitre og pågikk gjennom de første århundrene etter Jesu død.

Noen av de første kristne avviste dogmet om soningsdøden!

Det fantes flere grener av den første kristendommen, og det typiske var at de alle hadde sine egne oppfatninger av ulike stridsspørsmål. Gnostikerne er et eksempel på en slik tidlig variant av kristendommen, og selv om de også var en temmelig uensartet gruppe, hadde de det felles, at den såkalte soningsdøden ikke var en del av deres lære om Jesus. De trodde altså ikke at Jesus døde for våre synder, men at han heller skal tjene som et forbilde til etterlevelse, slik at vi alle kan nå ny innsikt og opplysthet, såkalt "gnosis". Dette er forøvrig tatt opp igjen av enkelte new age retninger som snakker om å oppnå en "kristus-bevissthet", altså en høyere form for innsikt.

Den kanskje aller best kjente forskeren som har beskjeftiget seg med gnostikerne i flere tiår, er den kristne Elaine Pagels, og hennes bøker leses over hele verden. Hun daterer deres kanskje aller best kjente skrift, Tomas evangeliet, til år 60, og mener at sannsynligheten er stor for at forfatteren av Markus evangeliet kjente til Thomas evangeliet.

Til dette kan man også tilføye at evangeliene egentlig inneholder svært lite om soningsdøden. Når man tenker på at dette dogmet danner selve grunnlaget for dagens kristne tro, og har en så altomfattende betydning at det står om liv og død i etterlivet, er det merkverdig at ikke Jesu forkynnelse har dette som selve hovedemne! Men Jesus nevner det knapt, og personlig ser jeg på de få setningene om at han døde for å frelse oss som innskutte i ettertid, skapt av en veldig Jesus-forkynner som fikk langt større gjennomslag en disiplene selv: Paulus fra Tarsus! Men som skriftlærd maktet han dessverre ikke å legge av seg sine gammeljødiske tanker og skapte selv teorien om at Jesus var et offerlam.

Ta også med at Jesus i evangeliene bekrefter at "Gud ønsker ikke offer, men barmhjertighet!" Er det sannsynlig at en mann som snart skulle bli verdenshistoriens største offer - menneskeoffer - ville uttale seg sånn?

Dogmet om treenigheten ble vedtatt på et kirkemøte!

Et annet dogme som har et like usikkert opphav, er dogmet om treenighetsdogmet. Det blir overhode ikke omtalt av Jesus i evangeliene. Jesus omtaler seg selv nokså konsekvent som "Guds sønn" og aldri som hans likeverdige. Det å omtale seg som ett med faderen, er et billedlig uttrykk for en følelse av åndelig enhet, omtrent som om når to ektefeller omtales som ett i kjærlighet og ekteskap. Jeg kan ikke forstå annet enn at Jesus ved konsekvent å omtale sin relasjon til Gud som et far-sønn forhold vil fortelle oss at han er skapt av Gud!

Hva er så den hellige ånd, som Jesus omtaler? I eldre tider var "ånd" et uttrykk som bruktes om våre tankeevner. "Svake i ånden" var et uttrykk som betegnet det vi i dag ville omtale som psykisk utviklingshemmede. Når Jesus således

talte om den hellige ånd, er den mest nærliggende tolkningen etter min mening å tenke seg at han omtaler "Guds tanke". Han ba altså Gud om å styrke disiplene ved hjelp av sin hellige tanke.

Igjen kan vi sannsynligvis spore guddommeliggjøringen av Jesus tilbake til en av hans aller første tilhengere: Paulus. Paulus ble en veldig forkjemper for Jesus, men i sin store kjærlighet til sitt forbilde, ville han gjøre ham enda større enn han faktisk var. Visst var Jesus et enestående fantastisk menneske og en utsending fra Gud, men han var neppe Gud selv. Det var i hvert fall åpenbart ikke hans egen mening.

La oss også huske på at Jesus selv bekrefter i skriften at "Israels Gud er EN!" Når ble da Gud tre? Jesus syntes ikke å ha den minste kjennskap til treenighetsdogmet. Men etter store stridigheter ble til slutt treenighetsdogmet vedtatt, og Jesus ble likestilt med Gud og DHÅ.

Jesu meningsløse slektstre.

Matteus-evangeliet åpner med å fortelle om Jesu slektstre, og fører det tilbake helt til David. Men det høyst merkverdige ved dette treet, er at i stedet for å bevise at Jesus er av Davids ætt, så beviser det at Jesus slett ikke er i slekt med noen av dem som nevnes i ættetavlen. For den slutter med å omtale Josef, ikke som Jesu far, men som mannen til Maria, som fødte han som kalles Kristus. Matteus presenterer altså en slektstavle med mennesker som Jesus overhode ikke er i slekt med. (Jeg er godt klar over at Jesus sies å være av Davids ætt på morssiden).

Selv ser jeg kun en eneste logisk forklaring på denne slektstavlen. Den må ha blitt endret på et visst stadium. Noen(kanskje Matteus selv?) klarte tydeligvis å få satt opp et slektstre, også ved hjelp av å bruke morssiden, selv om det var svært uvanlig, som beviste at Jesus var av Davids ætt, men da evangeliene skulle samordnes, og evangeliene kanoniseres, var det etablert en tro på at Jesus var født av en jomfru, og da kunne man selvsagt ikke operere med en ættetavle som fortale at Josef var Jesu far, og så gjorde man en "bitteliten" endring i teksten i den gode hensikt å skape en enhetlig tro uten kilder til uoverensstemmelser. Sannsynligvis ble det gjort flere slike små endringer, tilføyelser eller strykninger i "det godes tjeneste"!

Var Jesus syndfri?

For de fleste kristne er det svært om å gjøre at Jesus var absolutt syndfri! Det følger ganske naturlig av at de mener han var Gud, noe altså Jesus selv åpenbart ikke mente! Men tyder evangeliene på at Jesus ikke begikk en eneste synd, et eneste lite ukjærlig feiltrinn? Svaret på det er nei. Det er flere eksempler på at Jesus opptrådte på måter som ikke kan kalles for annet enn ukjærlige.

For eksempel nektet han en gang å treffe sin mor og sine søsken som gjerne ville møte ham. Uansett om Jesus hadde et dårlig forhold til dem, eller hva det nå skyldtes, vil jeg mene at det ikke akkurat er uttrykk for guddommelighet å nekte å se sin familie når de savner deg og ønsker å få snakke med sin bror og sønn.

Jesus var også helt urimelig streng mot sine tilhengere da han krevde av dem at de skulle fornekte sin familie. Det er et trekk som dessverre ligner på hvordan enkelte sekter i vår tid krever av sine medlemmer at de skal bryte helt med sin familie og anse sekten som sin rette familie.

Og så har vi hendelsen med fikentreet. Jesus var sulten og ville finne noe å spise i et fikentre, men det var uten frukter, hvorpå Jesus forbannet det og sa noe slikt som at aldri skal noen mer spise frukter fra deg. Og dermed tørket treet inn fra rota. Kan dette sies å være en syndfri handling? Ikke i mine begreper. Det er en høyst menneskelig reaksjon og tydelig uttrykk for at også Jesus kunne gjøre ukloke handlinger i ergrelse eller sinne.

Forringer noe av dette Jesus?

Nei, absolutt ikke, i hvert fall ikke i mine øyne. Jesus var fullt ut menneske, og følte og tenkte og reagerte som et menneske. Men hans kjærlige natur overstrålte alle lavere, menneskelige trekk, og hans kjærlighet til og medlidenhet med de lidende menneskene overgikk alt hva noe annet menneske har vært i stand til. Og han søkte intet for sin egen del, han ofret alt sitt eget for å tjene menneskene, for å gi dem lindring, trøst og helbredelse og han forkynte et revolusjonerende nytt budskap om hvem Gud egentlig er. Han sto opp imot et maktfullt presteskap som krevde monopol på all gudsdyrkelse, og Jesus lærte folket at alle kan kontakte Gud direkte gjennom en kjærlig bønn fra hjertet. Han lærte dem også at alle er like mye verdt i Guds øyne, og ingen står over andre eller har noen forrang hos Gud, slik presteskapet mente de hadde. I Guds øyne er ingen for ussel, syndig eller verdiløs, men alle har en likeverdig plass i Guds kjærlige hjerte!

Frihet til å tro det som ligger vårt hjerte nærmest!

En svært viktig konsekvens av at det hefter så stor usikkerhet til de ulike kristne dogmene, er at ingen kristne trenger å føle seg forpliktet av dem, som om de skulle være Guds egne trossetninger. Det at detaljene i evangeliene er så usikre, betyr at det blir ganske meningsløst å hevde med skråsikkerhet at det er tale om "Guds ord" i enhver enkelhet. Det åpner for at enhver kristen bør føle stor frihet til å finne en tro som samsvarer med deres egen overbevisning. Og her er Jesu budskap meget velegnet å søke etter, fordi det i sin kjerne bygger på det aller kjærligste og edleste som et menneske kan tro på: Nestekjærlighet, barmhjertighet, omtanke, toleranse, omsorg for den

svake, ikke søke hevn, men elske sine fiender er verdier som vår sivilisasjon er bygget på, og som alle mennesker bør søke å leve etter!

Det er altså Jesu budskap vi bør søke å etterleve, vi skal "dyrke" Jesu lære, men i stedet så dyrker dessverre mange kristne mennesket Jesus som Gud og krever at man skal slutte seg til bestemte dogmer for å oppnå frelse. Ingen trenger å tro noe de selv ikke kan tilslutte seg i sitt hjerte, for det er ikke den rette troen som frelser. Vi er allerede frelst av Gud i den forstand at vi alle har del i det evige liv i kraft av å være skapt av Gud. Gud har nedlagt noe av sitt eget i hver eneste menneskeånd, og det Gud skaper av sitt eget, kan aldri dø, slik Gud selv er udødelig.

Gud ber ikke om annet enn at vi følger våre aller beste og edleste idealer, og søker det vakreste og edleste i vår tro. Men ellers kan vi tilslutte oss den trosretning eller filosofi som vi selv finner mest meningsfull!

Var Jesus syndfri?

Dogmet om soningsdøden hviler på at Jesus var Gud og absolutt syndfri, hevdes det fra kristenhold. Hadde Jesus vært et syndig menneske hadde hans offerdød ikke kunnet frelse menneskeheten, heter det. Men var Jesus virkelig syndfri?

De siste ukene har jeg skrevet flere artikler om hvor sikker vi kan være på bibelens autensitet og om hvor stor sannsynlighet det er for at de kristne dogmene, som f. eks. jomfrufødselen, treenigheten, Jesus som syndfri Gud og soningsdøden virkelig har en opprinnelse i Jesu egen lære.

Det er mye som tyder på at dogmene ikke har sin opprinnelse i Jesu egen forkynnelse, men at de først oppsto i ettertid ved de menneskene som ikke kjente mesteren, men som gjorde forsøk på å forstå og tolke hans lære ved å høre på vitnenes fortellinger. Mye tyder på at de dessverre, i sin store kjærlighet til Jesus, forsøkte å gjøre ham enda større enn det han faktisk var, og fra å være et menneske som alle oss andre, ble Jesus opphøyet til å være en absolutt syndfri Gud.

Men er det grunnlag for å hevde det ut fra bibelens tekster? Jeg vil personlig svare et absolutt nei! Det er flere episoder i evangeliene som viser en Jesus som ikke alltid var kjærlig, ikke alltid imøtekommende, men noen ganger svært streng og krevende, i så stor grad at han helt sikkert må ha gjort

mennesker triste og lei seg. Jesus var uten tvil det kjærligste av alle kjærlige mennesker som har levd, men han møtte svært mye motgang, kritikk og trusler fra de skriftlærde og det religiøse maktapparatet, og det er ingenting å si på at han i visse situasjoner kunne opptre oppfarende og være vred. Men hos Jesus var slik vrede kun av kortvarig karakter, for det som preget hans sinn over alt annet, var ønsket om å kunne lindre det lidende folkets smerte og formidle det revolusjonerende budskapet om Gud som alle menneskers milde, kjærlige og tilgivende far.

Jesus fornekter sin mor og sine brødre

Men i evangeliene finner vi spor etter at Jesus også kunne være hard og nådeløs i enkelte situasjoner. Og i flere skriftsteder ser det ut til at Jesus fornekter sin egen mor og sine brødre og nekter å treffe dem, selv om de har oppsøkt ham og ønsker å se ham og snakke med ham. -Min sanne familie er de som følger meg og gjør Guds vilje, sa Jesus.

Matt 12: 46. ff. Og folk satt omkring ham, og de sa til ham: Se, din mor og dine brødre er utenfor og spør etter deg. 33 Han svarte dem og sa: Hvem er min mor og mine brødre? 34 Og han så på dem som satt omkring ham, og sa: Se, her er min mor og mine brødre! 35 Den som gjør Guds vilje, han er min bror og søster og mor.

Mark 3,31 Da kom Jesu mor og hans brødre. De ble stående utenfor, og sendte bud inn og bad ham komme ut. Og folk satt omkring ham, og de sa til ham: Se, din mor og dine brødre er utenfor og spør etter deg. 33 Han svarte dem og sa: Hvem er min mor og mine brødre? 34 Og han så på dem som satt omkring ham, og sa: Se, her er min mor og mine brødre!

Luk 8,19 Hans mor og hans brødre kom til ham, men de kunne ikke nå fram til ham for folket. Noen sa da til ham: Din mor og dine brødre står utenfor og vil gjerne få se deg. Men han svarte og sa til dem: Min mor og mine brødre, det er de som hører Guds ord og gjør etter det.

-Men dette er bare noe Jesus sier mens han er på vei ut for å møte sin familie, innvender enkelte kristne. Ja, det kan man jo gjerne tro for egen del. Men i evangeliene sies intet om dette. Vi får bare vite at Jesu mor og brødre oppsøker ham, og Jesus svarer med å henvise til sine følgere og påstår at det er DE som er hans familie. Evangeliene forteller IKKE at Jesus går ut for å ta imot sin familie.

Jesus forbanner fikentreet slik at det tørker inn og dør

Og så er det historien om da Jesus var sulten, ser et fikentre på avstand, går bort til det for å finne noe å spise, men oppdager at treet er uten frukter, og i teksten får vi vite at det er utenfor sesongen for at fikentrærne bærer frukt.

Jesu reaksjon på dette, er å forbanne treet for at heller ingen andre skal få nyte treets frukter, og fikentreet tørker ut og dør. Man skal kanskje helst ikke spekulere i Jesu følelser, men det er nærliggende å tenke seg at Jesus ble skuffet over at han ikke fikk stilt sin sult, og forbannet treet i vrede, men det er selvsagt en tolkning som sikkert mange ikke er enig i. Men hva som i hvert fall er sikkert, er at Jesus forbannet et fikentre slik at det døde, helt uten at treet kom til nytte for noen, slik som når vi mennesker hogger tømmer for å utnytte tømmeret til noe nyttig. Jesu forbannelse fremstår som en noe meningsløs handling, selv om han selv hevder at det er et bevis på hvor enorm styrke man får gjennom å ha tillit til bønnen. Har man nok styrke, kan man be et fjell om å kaste seg selv i havet. Her synes Jesus å ha uttalt seg ganske uoverveid.

Fikentreet uten frukt
12 Neste dag, da de gikk fra Betania, ble Jesus sulten. 13 Langt borte så han et fikentre med løv, og han gikk for å se om han kanskje kunne finne noe på det. Men da han kom bort til det, fant han ikke annet enn blad, for det var ikke tiden for fikener. 14 Da sa han til treet: «Aldri mer skal noen spise frukt av deg!» Og disiplene hans hørte det.

20 Da de tidlig om morgenen gikk forbi fikentreet, så de at det var visnet fra roten av. 21 Peter husket Jesu ord og sa: «Rabbi! Se, fikentreet som du forbannet, er visnet.» 22 Og Jesus svarte dem: «Ha tro til Gud! 23 Sannelig, jeg sier dere: Om noen sier til dette fjellet: 'Løft deg og kast deg i havet!' og han ikke tviler i sitt hjerte, men tror at det han sier, vil skje, da skal det også gå slik. 24 Derfor sier jeg dere: Alt dere ber om i bønnene deres – tro at dere har fått det, og dere skal få det. (Markus, 11).

Fikentreet uten frukt
18 Da han tidlig neste morgen var på vei inn til byen, ble han sulten. 19 Han fikk se et fikentre ved veien og gikk bort til det, men fant ikke annet enn blad. Da sa han til treet: «Aldri mer skal du bære frukt.» Med det samme visnet treet.20 Disiplene undret seg da de så det, og spurte: «Hvordan kunne treet visne så brått?» (Matteus, 21).

Jesus stiller strenge krav og nekter en tilhenger å begrave sin far

Til slutt i denne artikkelen der jeg trekker frem skriftsteder som tydelig viser at Jesus kunne være svært menneskelig i sine reaksjoner, og absolutt ikke syndfri, vil jeg trekke frem en del sitater som viser at Jesus noen ganger kunne stille helt urimelig strenge krav til sine tilhengere. Av en rik mann krevde Jesus at han skulle selge all sin eiendom og dele den med de fattige, en som ønsket å være Jesu tilhenger ble nektet av Jesus å delta i sin fars begravelse og en annen tilhenger fikk ikke lov til å si farvel til sin familie av Jesus. Er ikke dette så harde krav at det må betraktes som lite forståelsesfullt, lite

imøtekommende, ja nærmest syndig, å stille slike krav til dem som ønsket å følge Jesus?

Hva det koster å være en disippel
25 Store folkeskarer fulgte med Jesus, og han vendte seg til dem og sa:
26 «Om noen kommer til meg og ikke setter dette høyere enn far og mor, kone og barn, brødre og søstre, ja, høyere enn sitt eget liv, kan han ikke være min disippel. 27 Den som ikke bærer sitt kors og følger etter meg, kan ikke være min disippel.

33 Slik er det altså: Ingen av dere kan være min disippel uten å gi avkall på alt han eier. Lukas 14.

37 Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verdig. Den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verdig. 38 Og den som ikke tar sitt kors opp og følger etter meg, er meg ikke verdig. 39 Den som finner sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det. Matteus 10.

Jesus sa til ham: «Vil du være helhjertet, gå da bort og selg det du eier, og gi det til de fattige. Da skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!» 22 Men da den unge mannen hørte det, gikk han bedrøvet bort, for han eide mye. Matteus 19.

9 Og dere skal ikke kalle noen her på jorden far, for én er deres Far, han som er i himmelen. Matteus, 23.

Å følge etter Jesus
34 Så kalte han til seg både folket og disiplene sine og sa til dem: «Om noen vil følge etter meg, må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.
Markus, 8.

Jesus krever alt
57 Mens de gikk der på veien, var det en som sa til ham: «Jeg vil følge deg hvor du enn går.» 58 Jesus svarte: «Revene har hi, og himmelens fugler har rede, men Menneskesønnen har ikke noe han kan hvile hodet på.»
59 Han sa til en annen: «Følg meg!» Men mannen svarte: «Herre, la meg først få gå hjem og begrave min far.» 60 Da sa Jesus til ham: «La de døde begrave sine døde, men gå du av sted og forkynn Guds rike.»
61 Det var også en annen som sa: «Jeg vil følge deg, Herre, men la meg først få si farvel til dem der hjemme.» 62 Men Jesus svarte: «Ingen som har lagt hånden på plogen og så ser seg tilbake, er skikket for Guds rike.» Lukas, 9.

Legg merke til at Jesus krever av sine tilhengere at de skal slutte å kalle sin far for far, de skal fornekte seg selv og elske Jesus høyere enn sin mor, far, ektefelle og barn. Jeg vil påstå at Jesus i disse forholdene er både ukjærlig og

hard, og jeg kan på ingen måte være med på at dette er en opptreden som er verdig en Gud.

I alle disse hendelsene som jeg her har trukket frem, fremstår en Jesus som er svært menneskelig og absolutt ikke syndfri eller guddommelig. Jesus var i mine øyne et opphøyet, kjærlig vesen, men i sin natur et menneske, som tydeligvis kunne opptre urimelig strengt, og hans tendens til å sette sine følgere opp mot sin familie, er absolutt ikke kjærlig eller forståelsesfull.

Men dermed faller hele bunnen ut under soningsdøden! Dersom Jesus ikke var syndfri og ikke opptrådte som en Gud i all sin ferd, kan han heller ikke ha frikjøpt menneskeheten ved sin død, slik kristenheten begrunner dette dogmet! Jesus begikk selv synder, og kunne dermed ikke ta på seg all verdens synder og sone dem ved sin offerdød.

Men det er klart, mange kristne vil i det lengste blånekte for at det er syndig å forbanne et fikentre så det dør, nekte å treffe sin mor og sine brødre, nekte en følger å delta i sin fars begravelse og nekte en annen følger å si farvel til sin familie!

Men kanskje fler og fler, når disse eksemplene får lov til å synke inn, innser at Jesus, til tross for sitt kjærlige og imøtekommende vesen, også kunne begå synder? Han var tross alt et menneske som alle oss andre.

Kunne Jesus frelst oss dersom han døde av alderdom?

De siste ukene har jeg drøftet flere sider ved kristendommen, bla a dogmene, bibelens autensitet og om evangeliene kan sies å bevise at Jesus var syndfri. I denne artikkelen spør jeg om korsfestelsen var en nødvendig del av frelsesgjerningen.

I denne fjerde artikkelen i rekken vil jeg altså drøfte hvilken rolle korsfestelsen egentlig spilte i det frelsesprosjektet man tror på i den tradisjonelle kristendommen. Men aller først må jeg tilkjennegi mitt eget ståsted i forhold til troen på at Jesu død var en offerdød som skulle frelse menneskeheten og frikjøpe oss fra alle våre synder, og gjennom det opprette en ny pakt mellom menneskene og Gud, fordi Gud var i ferd med å oppgi oss. Jeg mener dette er en konstruksjon som ble oppfunnet etter Jesu død av den skriftlærde Paulus, som ikke maktet å frigjøre seg fra sin gammeljødiske bakgrunn, der offertanken var grunnfestet. Tusener på tusener av uskyldige dyr og mennesker har gjennom historien blitt drept, tappet for blod og blodet

brent for å blidgjøre gudene, og troen på ofringen av mennesket Jesus som en soningsdød føyer seg pent inn i denne tradisjonen.

Var Jesus ingenting uten offerdøden?

I samtale med tradisjonelle kristne, blir man ofte møtt med det synpunktet at Jesus i seg selv er ingenting om det ikke var for offerdøden. Man anser Jesus for å ha vært Gud selv, og om man tar bort offerdøden, så blir det ingenting igjen av Jesus. Selv har jeg altså et helt annet syn. Jeg mener Jesus var Guds utsending, og at han presenterte en revolusjonerende kjærlighetslære og et revolusjonerende nytt gudsbilde som stred mot det nedarvede bildet av Gud som krigersk og hevngjerrig. Jesus levde et liv i selvoppofrelse og viet hele sitt liv til å forkynne Guds kjærlighets- og barmhjertighetslære og til å lindre den lidende menneskehetens lidelser. Jesus søkte aldri noe for seg selv, eide kun en kjortel, sine sandaler, en vandrestav og sitt drikkebeger, og var tro mot sine høye og edle idealer til det siste.

Medvirket Gud til Jesu død på korset?

Tradisjonelle kristne mener gjerne at Gud var involvert i Jesu død på korset. Mange kan riktignok ikke helt redegjøre for hvordan Gud var innblandet, men mange mener korsets mystikk oppsto med Guds medvirkning. Det er noe som står helt fjernt fra den tro jeg selv tilslutter meg. Om Gud skal ha vært innblandet i Jesu død på korset, kan man ikke si annet enn at Gud har medvirket til mord! Det mener jeg er utenkelig. Og hvorfor måtte Jesus egentlig dø på korset? Kunne han ikke like godt ha frelst oss om han hadde levd et langt liv og til slutt dødd av alderdom? Han kunne vel like godt overvinne døden selv om han døde som gammel?

Noen ganger lurer jeg alvorlig på om ikke kristne har et slags romantisk forhold til døden på korset. Den lidende Jesus på korset pryder mange altere og tusener av mennesker verden over bærer krusifikset i kjede rundt halsen, som om det er noe vakkert, noe litt romantisk og skjønt! I virkeligheten viser det altså Jesus i sin aller mest fornedrede situasjon i livet, torturert, hånet og plaget. Og han trekker sine siste åndedrag i dyp smerte - fullstendig ydmyket. Er det virkelig noe å dyrke som om det er vakkert og romantisk?

Selv har jeg fundert mye over om Jesus selv kunne gjort noe for å slippe døden på korset. Eller er det slik at korsets død var forutbestemt og planlagt av Gud?

Ville alderdomsdøden også kunne frelse?

Selv ser jeg for meg en Jesus som levde helt til alderdommen, vant seg flere og flere tilhengere og til og med ble akseptert og ansett av det øverste religiøse presteskapet i Jødeland. Flere av dem var åpenbart beveget av Jesus lære, og

den rike Josef av Arimatea oppgis å ha vært en tilhenger av Jesus, slik Jesus sikkert hadde tilhengere både blant makthaverne og den rike overklassen.

Men da folket fikk sjansen til å få Jesus satt fri, vendte deres vrede seg mot ham, og de krevde at han skulle ofres. Hvorfor? Hadde Jesus også skaffet seg fiender gjennom sitt virke? Det vet vi ikke mye om, men selv mener jeg Jesus kunne være temmelig krevende og kompromissløs overfor dem som ville følge ham. Han krevde alt av dem, at de skulle selge alt de eide og leve i fattigdom, at de skulle fornekte sin familie og at de ikke en gang skulle fortette å anse sin egen far for å være sin far.

Kan det være at Jesus, til tross for sin store kjærlighet til menneskene, til de lidende og til de utstøtte, skaffet seg fiender blant de maktfulle og de rike fordi han støtte dem fra seg gjennom sine harde krav? Kunne han kanskje ha tjent på å være mer imøtekommende overfor dem og innsett at de kunne tjene hans sak, gjøre hans lære akseptert selv blant de sterke og maktfulle? Kunne Jesus på den måten ha unngått korsets død, og heller kunnet leve et langt liv helt til han døde av alderdom?

Jeg undres på hva tradisjonelle kristne vil mene om dette. De som tror at selve døden til Jesus var nødvendig for at frelsen skulle bli reell.

Hva om Jesus vant de maktfulle og rike for sin kjærlighetslære?

Selv mener jeg at døden ikke kan frelse noen. Det er kjærligheten som frelser. Og Jesu kjærlighet til sin Gud og til folket var utvilsomt enorm! Men var han for hard mot de mektige og de rike? Skulle han heller ha forsøkt å vinne dem for sin lære enn å skyve dem fra seg med alt for rigide krav?

I motsetning til de fleste kristne som anser at Jesus ble født til denne jorden for å bli korsfestet og frelse menneskeheten i den nye pakt, anser altså jeg Jesus for å være Guds utsending for å lære oss om den sanne Gud, hans kjærlighet, barmhjertighet og tilgivelse, og for å overbringe en kjærlighetslære fra Gud. En lære som handler om å ikke søke hevn, men tilgi våre fiender, elske dem, be for dem og miskunne dem!

Jesu lære har i realiteten vært den viktigste byggesteinen i hele den europeiske sivilisasjonen. Jeg fatter ikke at noen kan mene at en mann hvis lære har preget verden gjennom de to tusen årene som har gått siden hans død, kan sies å være ingenting uten offerdøden. Selv om Jesus led døden på korset, levde hans lære videre og preget menneskeheten i positiv retning.

Jesus er absolutt stor nok i seg selv. La oss slutte å mene at han intet er verdt uten korsets død, og la oss heller "dyrke" hans lære og ikke dyrke Jesus som Gud. For han var kun et menneske. Men sannsynligvis verdenshistoriens aller viktigste menneske!

Troens mange aspekter.

I snever betydning kan troen anses å handle kun om ens gudsforhold og hva slags religion eller trossystem man tilslutter seg. Men tro er så mye mer, og griper gjerne inn i både ens menneskesyn og samfunnssyn.

Dette skal ikke handle om julegudstjenester enda en gang, men i akkurat den debatten synes jeg det kommer ganske klart frem at noen gjerne oppfatter troen kun som snever forkynnelse av bestemte religiøse oppfatninger, mens andre fremhever troens samfunnsmessige betydning som både kultur- og tradisjonsbærer!

Begge deler er ulike aspekter ved troen, og ingen av dem kan selvsagt ekskluderes fra helhetsbildet. Men man står selvsagt fritt til å velge hva man vil vektlegge. Selv er jeg f. eks. ikke en særlig gjennomsnittlig kristen, idet jeg ikke tror på dogmene, og når jeg likevel går inn for julegudstjenester for norske skolebarn, er det ikke fordi jeg er så opptatt av kristen forkynning av dogmatisk kristendom, men fordi jeg vektlegger andre sider ved begivenheten, nemlig julegudstjenesten som uttrykk for norsk tradisjon, norske verdier og norsk kultur, og ikke minst det at julegudstjenestenes innhold først og fremst er *omtanke for andre!*

Men nok om det. Man kan på mange måter betrakte vår egen tid som en viktig brytningstid for religionene. Kristendommen møter utfordringer fra mange hold, fra nyreligiøsitet, new age, humanetikken og fra den rene ateisme. Dessuten har det kommet mange mennesker til Norge med andre religioner, kanskje da spesielt islam.

Der kristendommen tidligere hadde stor makt over folk gjennom å forvalte sannheten om det evige liv, og kunne true folk til tro, er troen i vår tid mer og mer blitt en frivillig sak. Vi frykter ikke lengre helvete og mange føler seg særdeles vel ved å slippe å ha hengende over seg et sett moralregler som de egentlig ikke kan tilslutte seg, og som oppleves som livsbegrensende.

Og akkurat dette er etter min mening et særdeles viktig aspekt ved religiøs tro: Nemlig det kravet som alle religioner nødvendigvis inneholder om at vi skal underkaste oss et sett leveregler, som ikke kommer innenfra oss selv, men som blir ansett for å være guddommelige. Jo mer autoritært den religiøse rettroenhet påtvinges det enkelte individ, jo mindre spillerom får den enkelte personlighet, og jo mindre spillerom får enkeltmennesket til selv å søke etter det sanne og edle i menneskelivet.

Kristendommen har gått en lang vei fra svært autoritær religion, som krevde full underkastelse for visse trosdogmer og leveregler, under trusselen om evig

pine, frem til vår tid, der de ytre troskravene blir stadig mer nedtonet, og det rent personlige gudsforholdet før større og større plass.

Idealer og leveregler får selvsagt en langt større betydning for enkeltmennesket, dersom det oppleves som en indre overbevisning, enn dersom det er påtvunget utenfra. Ved at kristendommen har beveget seg mer og mer vekk fra den autoritære troen, har idealene til folk flest mer og mer blitt en internalisert del av deres personlighet, og disse idealene er ofte mer eller mindre like både for troende og ikke-troende i vårt samfunn.

Den samme utviklingen har ikke skjedd i mange muslimske land. Troen fremstår som autoritær, levereglene absolutte, og underkastelse kreves i langt større grad enn i våre hjemlige trossamfunn.

Denne autoritære troen går gjerne hånd i hånd med et samfunnssystem som er udemokratisk og autoritært, og samfunnsverdiene og menneskesynet har gjerne utviklet seg i liten grad gjennom hundrer av år. Studerer man straffemetoder i disse landene, der de mest ultrakonservative utgavene av islam praktiseres, så ligner de svært mye på det man kan finne i det gamle testamentet. Meget primitive straffemetoder, som utøves uhyre strengt og urettferdig. Kvinnene har gjennomgående svært lav verdi, og anses som mannens eiendom.

Som kristne kan man lett gå i den fella å innbille seg at kristendommen er alle andre religioner overlegen, fordi det er de landene der kristendommen har stått sterkt som har hatt den mest omfattende sivilisasjonsutviklingen. Men er det så enkelt? Ja visst var Jesus sannsynligvis det kjærligste av alle kjærlige mennesker som har levd, men det gikk ikke mange århundrene før kristendommen var kommet i en maktposisjon og ble praktisert nådeløst og undertrykkende, akkurat på lik linje som islam. Så hvorfor utviklet kristendommen seg videre i god retning, ut av rollen som undertrykkende og autoritær?

Det er ikke troende kristne i dag som har æren for denne utviklingen, selvsagt! Og kanskje ikke fortidens troende heller i så stor grad? Sannheten er at kristendommen utviklet seg i human retning hånd i hånd med en generell sivilisasjonsutvikling. Mest riktig vil det nok være å si at kristendommen sto i et gjensidig påvirkningsforhold med resten av samfunnet. Og der enkelte utelukkende ser på troen som en negativ, kan man ikke nekte for at kristen nestekjærlighet har avstedkommet mange fine og edle idealer hos svært mange mennesker.

Det samme ser vi selvsagt innen islam. Muslimer som søker etter det gode og edle i sin religion, finner de samme gode verdiene som den gode kristne gjør. For disse verdiene finnes også i islam. Men de som ønsker makt, som ønsker å

undertrykke og som ønsker å tvangsutbre sin religion og sitt samfunnssyn, de finner dessverre også deler av islam, som de kan misbruke til sitt forehavende.

Selv velger jeg altså å legge vekt på det gode i kristendommen. På tilgivelse, barmhjertighet og kjærlighet! Ikke fordi jeg føler at jeg må underlegge meg disse kristne verdiene, men fordi de samsvarer med mitt indre "livskart" om jeg kan kalle det det. Den gode troen finner man etter min mening når det rent ytre i troen smelter sammen med ens indre opplevelse av hva som er godt og edelt!

Jeg er antiautoritær av natur, og har vondt for å underlegge meg autoriteter som påbyr meg å tro det ene eller det andre. Jeg foretrekker å lete og finne det som passer for meg personlig. Derfor er jeg tilhenger av Jesus, fordi han var en sannhetssøker som ikke underkastet seg det etablerte religiøse maktapparatet, men presenterte en helt ny og revolusjonerende oppfatning av Gud, som alle menneskers kjærlige far, og ikke en streng guddom som bare kunne kontaktes av de maktfulle og etter helt bestemte, fastlåste regler.

Nei, Gud kan kontaktes direkte av alle gjennom en kjærlig bønn. Han gjør ikke forskjell på liten eller stor, rik eller fattig, bryr seg ikke om seksuell legning, politisk oppfatning eller hvilken religion vi tilslutter oss.

Ja, Gud elsker ikke-troende like høyt som troende av alle slag. Han spør bare om dette ene: Om vi søker etter det fineste, beste og edleste i vårt tro eller vår overbevisning, og forsøker i ett og alt å følge våre fineste idealer.

Så kan alle menneskeskapte påbud og tvangsdogmer seile sin egen sjø! For det som er vårt eget, vår egen indre og faste overbevisning, det er langt mer verdifullt enn det som andre forsøker å tvinge ned over oss!

Må Guds fred senke seg over menneskeheten!

For en troende er det ikke alltid like lett å være sikker på hvordan man skal forholde seg til jula! Jula har jo kanskje først og fremst blitt årets mest kommersielle hendelse, og er det ikke temmelig egoistisk å dyrke vår velstand på denne måten?

Jo, det er det nok, må kanskje de fleste av oss innrømme. Vi feirer Jesu fødselsdag, men det er oss selv som får alle gavene, all maten, all velstanden! Når vi går i fødselsdagsselskap, gir vi jo ikke oss selv gaver, vi gir gaver til den vi feirer!

Det er noe veldig barnslig over måten vi feirer jul på i vår kultur! Det er vanskelig å få øye på noen verdier og tanker som går ut over det rent personlige, verdier som innebærer omtanke for andre og for fellesskapet!

For den historieinteresserte kristne, blander det seg også inn noen andre litt problematiske fakta. Nyere forskning viser at det er svært usannsynlig at Jesus virkelig ble født på julaften, og dessuten er hans fødsel satt ca 5 år for sent. Egentlig avslutter vi altså året 2020 i år. Det får så være, verre er det vel egentlig at julaften slett ikke er Jesu fødselsdag!

Men, selvsagt bør det ikke by på store problemer i si at jula er blitt en symbolsk feiring av Jesu fødselsdag. Mange barn opplever at deres fødselsdag feires noen uker før eller etter selve dagen, fordi det passer bedre å ha selskapet da, og da kan vi vel godt gjøre det for Jesu vedkommende også? Joda, men er det ikke likevel temmelig barnslig å drive å gi hverandre gaver og fråtse i all vår overflod når vi skal feire Jesus? Denne mannen som ikke eide annet enn sin kjortel, en vandrestav og sine sandaler? Som avskydde jordisk gods, rikdom og makt, og som søkte det enkle, det jordnære og det fattigslige? Som sa til dem som ville følge ham at de måtte gi bort all sin rikdom og dele den med de fattige?

Er min agenda å ta fra oss et påskudd til å få noen dagers fri fra hverdagens stress nå, da? Hadde jeg heller sett at vi avlyste hele julen og heller ga alle pengene vi ville ha brukt til verdens fattige? Skal vi gå fra den ene ytterligheten til den andre og gjøre jula om til en høytid der vi heller enn å fråtse selv, gir fra oss alt?

Ja, mener jeg det? Vel, ja, innerst inne synes jeg det ville ha vært en mye mer verdig måte å feire Jesu fødselsdag på, og det ville virkelig ha vært i Jesu ånd; Å tenke på dem som har mindre enn oss, dem som lider og dem som lever i uverdige forhold. Flere og flere bruker da også jula til å oppsøke de ensomme, dem uten hjem og dem uten noe å feire for!

Men ville det være rettferdig overfor våre egne barn å ta fra dem jula, som betyr så mye for dem? Ville de ikke ha blitt forferdelig skuffet og triste? Jo, helt sikkert, og derfor synes jeg det er å gå alt for langt dersom vi skulle finne på å avlyse hele vår feiring slik den er i dag. Men kanskje det er mulig å gjøre begge deler og få i både pose og sekk?

Jeg må innrømme at jeg synes det er utrolig deilig med det avbrekket fra hverdagen som jula innebærer! Dagene er mørke, det er kaldt og ugjestmildt ute, og i år lyser ikke en gang den hvite, rene snøen opp utenfor her hos oss, men tåke og lavt skydekke gjør dagene enda mørkere enn vanlig. Fra gammelt av har menneskene her nord alltid hatt en midtvinterfeiring på denne tiden av året. Jula var opprinnelig en hedensk skikk, som ved et stille kompromiss gikk

over til å bli Jesu fødselsdag etter hvert som kristendommen beveget seg nordover.

Så at vi alle trenger en oppmuntring nå på den mørkeste årstiden, er ganske sikkert. Og for min del, kan julefeiringen gjerne forbli den blandingen av hedensk og kristen jul som den er i dag! Vi trenger alle tradisjoner, det binder oss sammen og er med på å skape vår felles kultur.

Likevel tror jeg ikke Jesus ville bli lei seg dersom vi gjør jula til en høytid med et noe dypere innhold enn bare å ha en fest med gaver, god mat og julemoro. Jeg tror ikke han ville bli lei seg om vi nedtoner dette med bursdagsfeiring, og heller gir jula et innhold av nestekjærlighet, omtanke, gode ønsker og bønn om fred og kjærlighet for hele menneskeheten!

Og akkurat her vil jeg gi skolene og kirkene ros for hvordan jultiden gjerne feires i julegudstjenestene. Jeg har vært med på svært mange, og det som først og fremst kjennetegner dem, er det store fokuset på omtanke for andre! Barna deltar gjerne med sine egne bønner, skrevet av dem selv, der de ber om Guds hjelp for alle barn i verden som på en eller annen måte lider - under krig, mishandling, fattigdom eller manglende skolegang! For meg er dette julas vakreste opplevelse! Den uselviske bønnen, som ikke inneholder noen ønsker for seg selv, men som helt og holdent retter seg mot andre barn. Den uselviske bønnen i medfølelse for andres lidelser, synes jeg overgår alt annet av gode verdier jeg kan tenke meg! Uten at jeg derved mener det er noe galt i også å be for seg selv, dersom man selv har det vondt.

Men jeg vil oppfordre alle troende til å slutte seg sammen om den uselviske bønnen nå i juletiden. En uselvisk bønn om at Guds fred må senke seg over menneskene. At de lidende må få oppleve lindring, at de fattige må få mat og at jordens ledere må innse at forhandlinger er en bedre vei å gå enn å føre krig mot hverandre og drepe uskyldige mennesker, sivile, kvinner og barn!

Må Gud styrke alle gode, fredelige og hjelpsomme krefter på jorden!! Amen!

Hva i all verden foretok Jesus og "den hellige ånd" seg i alle tusenårene før NT?

Ok, jeg innrømmer det. Jeg har ikke lest hele GT! Men jeg søkte forlede på nettbibelen etter DHÅ og etter Jesus, men fant ingenting om at de var

virksomme i alle de tusener av årene som gikk forut for Jesu inkarnasjon på jorden.

De som kjenner bakgrunnshistorien for treenigjetsdogmet vet at det både var gjenstand for stor uenighet og stridigheter, og først noen 300 år etter Jesu død, ble det vedtatt på et kirkemøte at det finnes noe som kaltes for den treenige Gud, som besto av tre "guder", Gud selv, Jesus og "den hellige ånd".

I alle årtusenene som gikk forut for dette, og som GT forteller mye om i detalj, hører vi intet om at Gud ikke var en, men tre selvstendige vesener.

Men hvorfor er to av disse delene av Gud helt uvirksomme i mange tusen år? Kristne fester jo lit til utsagn om Jesus som at han eksisterte allerede før Abraham, slik en av evangelistene forteller. Men hva drev han med?

Hvorfor trådte både Jesus og den hellige ånd, ifølge kristendommen inn på historiens arena først etter at Jesus var født?

Begge to er jo likestilte deler av Gud, i dette "trehodede" vesenet, men de gir seg ikke til kjenne før mange tusen år etter at vi begynner å høre om Gud?

Vel, jeg skal ikke drøye så lenge med å avsløre hva jeg tror: At Jesus skal være den samme som Gud selv, ble faktisk ikke oppfunnet som teori før etter at han hadde levd sitt liv på jorden og blitt myrdet, og enda noen århundrer etter det. Og det samme med den hellige ånd. Den hellige ånd er en oppfinnelse som overhode ikke blir omtalt hverken i GT eller i NT, etter hva jeg har klart å finne ut ved å søke i nettbibelen. Om dette er feil, så mottar jeg gjerne korreksjon med henvisninger til skriftsteder!

Det synes åpenbart for svært mange, at Jesus var et selvstendig menneske, som ikke kalte seg annet enn Guds sønn. Han hevdet ALDRI at han selv var Gud, men dette er noe som ble lansert *etter* Jesu død, av enkelte av hans tilhengere. Jesus sa det aldri selv!

Men, Jesus omtalte jo noe han kalte den hellige ånd, hva var i så fall det? I eldre tider var "ånd" det begrepet man brukte om den enkeltes kognitive og tankemessige evner. Psykisk utviklingshemmede ble omtalt som fattige i ånden, senere som åndssvake. Ånden var altså betegnelsen for den enkeltes tankeverden, evner og muligheter for å lære og utvikle seg.

Når man talte om disse barna, som var fattige i ånden, så anså man dem ikke for ånder, eller deres tanker som himmelske vesener, man talte kun om deres kognitive og tankemessige evner. Og når Jesus omtalte "den hellige ånd" kan dette utfra fortidens begreper kun forstås som *den helliges tanke!* Og med den hellige tanke mente Jesus selvfølgelig Guds tanke. Selv hadde jeg et meget nært forhold til min far da han levde, og derfor også en tett tankeforbindelse. Svært mange ganger opplevde jeg at jeg ganske brått

begynte å tenke på ham, og noen sekunder etterpå ringte telefonen. Og hvem var i den andre enden? Jo, min far. Min tanke hadde mottatt impulser fra hans tanke da han var i ferd med å ringe meg opp!

Når Jesus omtalte den hellige ånd, mente han simpelthen Guds tanke, som er hellig, guddommelig og uten begrensninger. Men det er intet i NT som tyder på at den hellige ånd er et selvstendig vesen, som skal likestilles med Gud selv og på forunderlig vis er en del av Gud. Treenigheten har kun en eneste analogi i den jordiske verden og det er det schizofrene mennesket. Personligheten som har blitt splittet, som i det ene øyeblikket er en og i det neste en annen, og i det deretter følgende en tredje person. Det finnes ingen annen måte å konkretisere troen på treenighetsdogmet på. Det finnes ingen annen analogi! Men det schizofrene mennesket er mentalt syk, det er uttrykk for et psykisk sammenbrudd.

I følge bibelen, omtales hverken Jesus eller DHÅ i de mange tusener av år som gikk forut for Jesu fødsel.

Det bekrefter meget sigende det mange av oss tror: Treenighetsdogmet ble først oppfunnet noen hundre år etter at Jesus hadde levd på jorden. I alle tusener av år før dette, hadde ingen noen som helst ide om at noe slikt merkverdig fantes!

Virker trosbekjennelsen ekskluderende?

Under gudstjenestene i kirken bes menigheten reise seg og fremsi trosbekjennelsen høyt i kor. Hvilken dypere verdi har dette for den enkelte, egentlig? Og hvordan oppleves det for dem som ikke kan delta fordi deres tro er litt annerledes?

Tro og gudsforhold er en uhyre personlig ting. Det er et område der ingen andre kan delta i våre tanker, fordi relasjonen er mellom det enkelte individ og Gud på et indre plan. De færreste snakker særlig mye høyt om sitt forhold til Gud. Men av det lille man av og til får del i, er det åpenbart at oppfatningene av Guds vesen, hans egenskaper og personlighet er ytterst variable. Noen tror Gud er en kraft som virker i universet og den enkelte, andre mener han er et personlig vesen med et legeme, mens atter andre anser ham for å være en ånd uten legeme. Også når det gjelde hans personlige egenskaper er variasjonen stor. Noen legger vekt på det kjærlige og tilgivende, andre mener han kan bli både vred og hevnende.

Slik er det også med de ulike trossetningene i den offisielle kristendommen. Mange kan ha et dypt og personlig gudsforhold, men avviser enkelte av dogmene, og føler et visst ubehag hver gang menigheten blir bedt om å fremsi troen på disse dogmene.

Har egentlig fremsigelsen av visse trosdogmer noen dypere og varig verdi for den enkelte? Og hvorfor i all verden må det fremsies høyt? Det kan minne om en form for proklamasjon der all verden skal høre at man bekjenner seg til "riktig" tro. Kunne man ikke like godt fremsi sin tro i sine tanker, stille, kun mellom seg og Gud?

En fremsigelse av troen høyt, kan lett bli en form for utvendig og tanketom hendelse, som ikke griper den troende på et dypere plan. Det gjelder selvsagt ikke alle og ikke alltid, men faren er der for at en slik proklamering blir vanemessig og utvendig. En mere dyptfølt indre bønn, ville sannsynligvis ha en mye mer personlig betydning for den enkelte. Så kunne man stå helt fritt til å pleie sitt eget personlige gudsforhold - kun mellom seg selv og Gud!

Jeg er en av dem som har det slik at jeg ikke kan delta med full overbevisning i trosbekjennelsen. Jeg tror simpelthen ikke på hele innholdet. Og jeg ser heller ingen verdi i å fremsi den høyt. Derfor er hele dette punktet et forstyrrende og til en viss grad ubehagelig element i gudstjenestene for min del. Jeg vet at mange andre har det likedan. I så stor grad at de bare svært sjelden oppsøker kirken. De føler seg ikke inkludert i flokken - ja, man kan heller si at de føler seg utenfor, ekskludert og ensomme om sin opplevelse.

Det er litt leit å være i kirken, i huset til Gud, som man elsker, dersom man føler det ensomt og ubehagelig, og enkelte føler kanskje til og med at de er uærlige både mot seg selv og Gud ved i det hele tatt å være til stedet.

Jeg synes kirken alvorlig bør overveie å fjerne dette punktet fra gudstjenesten. Innse at den enkeltes forhold til Gud er av en så personlig art at det blir umulig å sammenfatte det i noen setninger som alle skal eller kan slutte opp om. Det ville fjerne en viktig anstøtssten for mange mennesker, og vil kunne bidra til å gjøre kirken til en aktuell arena for mange mennesker som i dag føler at de ikke hører hjemme der.

Alle burde kunne føle seg hjemme, velkommen og inkludert i Guds hus!

Guds måte å gjøre seg kjent for oss mennesker.

Mange kristne er overbevist om at når Jesus kommer igjen, slik han lovet, så vil han komme som meget lett gjenkjennelig, slik at ingen vil være i tvil om hans identitet. Men er det slik Gud velger å åpenbare seg og sitt budskap for oss mennesker?

"Alle" vet at svaret på dette spørsmålet er et rungende "nei"! Da Jesus ble inkarnert på jorden for mer enn 2000 år siden, var det på det nærmeste ingen som gjenkjente ham. Han kom ikke i en lett gjenkjennbar skikkelse. Tvert imot kom han til jorden som en av samfunnets fattige og anonyme. Nesten ingen av hans samtidige forsto at det var selveste den varslede Messias som inkarnerte som en temmelig ubetydelig sønn av en tømrer. Og Kristus vokste opp, upåaktet av de fleste, og levde et anonymt liv helt til han nådde 30-årsalderen.

Det jødiske presteskapet ventet på en Messias som med ett slag skulle velte den undertrykkelsen som jødefolket var utsatt for, og de så ham som en maktfull konge, en lett gjenkjennelig og maktfull person som ville innta tronen som keiser og frigjøre folket fra trelldom og undertrykkelse.

Men Jesus svarte ikke til noen av de forventningene som var stilt til ham. "Mitt rike er ikke av denne verden", sa Jesus. Han søkte aldri makt for egen del, ja, han fremsto som en ydmyk hjelper, som en av verdens aller mest smålåtne tjenere av menneskeheten.

Men når Jesus skal komme igjen, er mange kristne overbevist om at han vil vise seg i sin fulle prakt, som en himmelsk guddommelighet som ingen vil ta feil av. Han vil overbevise alle om sin styrke og fremstå som maktfull, sterk og uomtvistelig.

Men er det Guds metode? Alle vet svaret: Nei, det er ikke slik Gud åpenbarer seg selv og sine tjenere på jorden. Guds representanter åpenbarer seg med et budskap som må forstås med hjertet! Troen på Gud hviler ikke på sikre og uomtvistelige beviser, men på tro, intuisjon og følelser. Gud har aldri åpenbart seg for menneskene på en måte som ikke etterlater tvil.

Og hvorfor det? Jeg kan ikke tenke meg andre grunner enn at troen hviler på andre fundamenter enn på at Gud beviser sin eksistens gjennom sikre, fysiske beviser. Og hvorfor viser simpelthen ikke Gud seg i sin fulle prakt for hele menneskeheten som den kjærlige guddommen han er?

Jo, fordi det menneske som ikke i seg selv er i stand til å sette seg i forbindelse med den aller høyeste kjærlighetskilden i universet, simpelthen ikke har den utviklede kjærlighetsevnen, den intuisjonen og den ydmykheten som skal til for å gjenkjenne Gud i sitt indre. Den som krever fysiske bevis er ikke rede til å

motta Guds kjærlighet i sitt indre. Han/hun kan godt være et godt og kjærlig menneske, men mangler ennå den ydmykheten som kreves for å gi seg hen til en større makt i universet. Mennesket elsker å være sin egen herre, elsker å tro at de selv er suverene i sin forståelse av universets sammenhenger.

Det krever både styrke og ydmykhet å innse at man selv mangler den styrken som skal til for å beherske jorden og universet. Det krever styrke å innse sin svakhet, som likevel er en gigantisk styrke når den belives av troen på Guds altomfattende kjærlighet!

Når Jesus kommer igjen, vil han gjøre det på en måte som Gud alltid har anvendt for å åpenbare seg. Han vil fremføre et budskap som man må gjenkjenne med sin kjærlighetsevne og ydmykhet. Gud vil aldri la Jesus fremstå som en maktfull Hersker over jorden.

Vi som tror på Jesu andre komme bør ikke se etter en konge eller keiser med makt til å dømme levende og døde. Vi bør se etter et budskap, en meddelelse som fremføres i ydmykhet og som må gjenkjennes av hjertet. Gjerne fra en ubetydelighet, en av de minste.

Kun de ydmyke i hjertet, de som anser seg som den minste av de minste, de som ikke søker makt eller høye stillinger vil kunne evne å gjenkjenne Jesu andre komme.

De hovmodige, de rettroende i egne øyne, de nedlatende og selvutnevnte rettroende vil ikke eie tilstrekkelig ydmykhet til å gjenkjenne Jesu andre komme.

Det er trist, men sant.

Kristendom som fatalisme.

De mest ortodokse og i egne øyne de mest bokstavtro, hevder hardnakket at hvert eneste ord i Bibelen er Guds ord. Bibelen representerer ifølge dem den endegyldige guddommelige sannhet, og alt annet som presenteres, kommer fra Satan eller antikrist!

Men er det ikke egentlig en "djevelens" logikk, at absolutt alt som vedrører Gud, Jesus og kristendom, men som stammer fra tiden etter at Bibelen ble skrevet på forhånd må avvises som løgn, bedrag og djevelskap, ikke på grunn av sitt innhold, men kun fordi det stammer fra "feil" tid - altså tiden etter at Bibelen ble skrevet?

I mine øyne blir dette en form for fatalisme, som lukker helt for at enhver moden tanke, veloverveid erkjennelse og nyvunnen toleranse kan finne veien inn i vår tro.

Nei, alt som smaker av "moderne" tanker avvises konsekvent som den såkalte "tidsånden", noe lett foraktelig, kortvarig og helt uten verdi. Mens Bibelen fremholdes som Guds ord, den eneste evigvarende sannheten, som aldri kan endres på, moderniseres eller bringes bedre i samklang med menneskehetens nyvunne erkjennelser og omtanke for dem av oss som er annerledes.

"Den menneskelige fornuften" holdes også frem som noe som har spilt falitt, fordi alt som har skjedd av ondskap blir ansett som en følge av "menneskelig fornuft" og fravær av Gud. Nå er det dessverre ikke særlig vanskelig å finne groteske overgrep som er begått av dem som mener seg inspirert av kristendommen, men da kommer gjerne den innvendingen at disse egentlig ikke kan regnes som kristne. Men de mente da i hvert fall selv at de var kristne da de myrdet i Guds navn.

Kan det virkelig være slik at da menneskene skrev ned sin oppfatning av Gud for 4000 år siden, 3000 år siden, 2000 år siden, så må dette regnes som direkte avskrift av Guds meninger, mens når kloke mennesker skriver om sin oppfatning av Gud i år 2015, så finnes det intet av Gud i det de skriver? Det er kun menneskeliggjorte meninger, den menneskelige fornuften som har spilt falitt, eller er det direkte inspirert av djevelen og av antikrist?

For meg blir dette en form for ren fatalisme, der menneskenes fremtid kun ligger i en aksept av fortidens tankemønstre, tankemønstre som var preget av et gudsbilde som de fleste i dag har forlatt, nemlig Gud som en hevngjerrig, krigersk og tidvis deprimert Gud som ikke evnet å tilgi sine skapninger og holdt på å miste kontakten med dem. Skal vi virkelig tro at Guds kjærlighetsevne er så mangelfull at han holdt på å gi oss opp, på grunn av våre synder?

Så kom Jesus, og viste oss en annen Gud. En kjærlig, tilgivende, allmektig og allkjærlig Gud, som ikke trenger å blidgjøres av det brennende blodet til slaktede dyr. Nei, i stedet ble Jesus slaktet som et hvilket som helst offerdyr, og blodet skal rense oss alle. Men er ikke dette en uhyre primitiv tankegang som vi alle fordømmer og tar avstand fra? Er det riktig å ofre Guds sønn, men uriktig å ofre barn og dyr til Guds blidgjørelse?

Det er vanskelig å fatte for et moderne tankende menneske at hele den ortodokse kristendommen faktisk hviler på menneskeofring. Ser virkelig ikke flere at dette er en forhistorisk tankegang som stammer fra de aller mest primitive samfunnene i vår jords historie?

Rundt Jesu liv og død er det bygget opp en dogmatikk som det kreves at man må akseptere og ta til seg som sin tro, og dersom man ikke gjør det, skal man knuses og tilintetgjøres av Gud. Noen mener sågar at man skal lide i helvete i all evighet. Den totale tilintetgjørelsen vi kanskje være å foretrekke? Og ikke forstår jeg at det noensinne kan bli snakk om at noen kan være lykkelige i himmelriket med tanke på at mange av dem de elsket aller høyest i sitt liv skal lide i evigheten eller skal for evig tilintetgjøres.

Og det som kanskje burde opprøre oss aller mest, er at dersom kristendommen ble praktisert i det praktiske liv, så ville det lede til alvorlige straffer. Det er ikke lov å ta liv, det er ikke tillatt å utsette andre for lidelse, det er ikke lov å straffe noen på grunn av tro eller meninger - men Gud skal gjøre alt dette, tror man. Han skal drepe folk, utsette dem for lidelser, de skal straffes på grunn av deres tro eller manglende tro, og han har til og med straffet en uskyldig mann med døden. Det er heller ikke lov å straffe noen for andres forbrytelser - likevel tror man at Gud straffet Jesus med døden, selv om han var fullstendig uskyldig, men han tok noen andres straff - noe som i seg selv er straffbart på jorden.

Man mener altså at Gud vil utføre og har utført gjerninger som er straffbare på jorden. Ikke bare straffbare - han kommer faktisk i samme kategori som masseutryddere som Stalin, Hitler, Mao og Pol Pot.

Er det ikke på tide at vi ser på disse meningsløshetene med et nytt blikk? Bør vi ikke heller lytte til kloke, religiøse mennesker som av et oppriktig hjerte presenterer en annen tro i dag, i 2015?

Er det virkelig troverdig at alle som skriver om en annen kristendom, en annen Gud og en annen Jesus er inspirert av Satan og antikrist?

Tenk om folket hadde tenkt slik da Jesus presenterte sitt budskap? Det vil si; Det gjorde de jo, de mente Jesus var inspirert av Satan og så myrdet de Jesus i stedet for å lytte til ham. For han talte jo midt imot den etablerte troen!

Finnes eller fantes en gang helvete?

Det har vært mange debatter om helvete på VD denne høsten. Notto Thelle har argumentert for at det er ukristelig og ubibelsk å tro at noen skal lide evig i helvete, mens andre har spurt seg om hvorfor det da står så mye om helvete i skriften?

Selv hører jeg til dem som sier meg enig med Thelle i mesteparten av hans betraktninger omkring helvete. Men likevel må jeg innrømme at jeg har forståelse for at noen ikke mener det er så bibelsk å uten videre se helt bort fra helvete, all den tid selv Jesus advarte mot dette onde sted!

Bibelen bør tolkes og forstås i sammenheng, og om man finner en "gjennomgangstone" i tekstene og det brått kommer tekstdeler som lyder umusikalsk i forhold til denne tonen, er det all grunn til å stoppe opp for å undersøke saken nærmere. Akkurat det gjør jeg når det gjelder troen på helvete som et ondt og lidelsesfylt sted som Gud har opprettet for å anvende det som straff for alle ikke troende, der de skal lide onde plager i all evighet.

Rimer denne oppfatningen med det generelle bildet Jesus viser oss av Gud? Etter min mening nei. Gud fremstår i Jesu forkynnelse som en kjærlig, barmhjertig og tilgivende Gud, som aldri avviser noen og som aldri oppfordrer til vold eller hevn. Tvert imot sier Jesus helt klart at dersom vi vil elske Gud må vi tilgi og elske alle våre fiender. Er det sannsynlig at en Gud som ber oss elske og tilgi alle våre fiender, selv praktiserer massemord eller utsetter sine egne barn for lidelser som skal overgå alt av jordiske lidelser? Og ikke bare skal de lide, de skal lide i all evighet.

Jeg tør si ganske bestemt at dette stemmer uhyre dårlig over ens. Det fremstår som høyst usannsynlig i mine øyne at Gud på den ene siden er universets kjærligste vesen, men på den andre siden praktiserer en justis overfor sine egne barn, som ikke kan kalles annet enn hjerterå, hard, ubarmhjertig og skånselløs. Ingen formildende faktorer, ingen forbehold - tror du ikke rett, så skal du lide til evig tid.

Nå tales det ikke lengre så mye om dette i norske kirker, men likevel ligger denne læren der i det stille, og trekkes frem en sjelden gang f. eks. i debatter her på VD. Og det mangler sannelig ikke på kristne som støtter helveteslæren fullt ut, og som finner den helt rimelig, ja rettferdig og fin.

Som i så mange andre spørsmål som bibelen ikke gir svar på, så finnes det et annet verk som gir langt fyldigere forklaringer på gåter som opptar menneskene - nemlig "Vandre mot Lyset!" Og i denne boken kan vi lese at det er en meget god grunn til at menneskeheten fryktet å havne i helvete etter sin død. For det fantes nemlig et slikt ondt sted i forhistoriske tid. Men det ble ikke skapt av Gud, og det ble ikke anvendt av Gud for å straffe de ikke troende. Men om ikke dette onde stedet var skapt av Gud, hva slags sted var det da, og hvem hadde skapt det?

Helvetessfæren var en formørket åndelig verden som lå som en usynlig kule omkring jorden. Denne verdenen var opprinnelig skapt av Gud som bolig for sine engler, som skulle lede menneskeheten, men da noen av Guds engler falt

for mørket og selv ville være skapere, men skapte av mørket (myten om syndefallet) ble både jordkloden og dette skjønne oppholdsstedet ødelagt, og fra å være en vakker verden ble det gradvis forvandlet til et landskap av ruiner, illeluktende sumper, råtten gjørme og et dypt mørke. Her holdt de falne englene til, under sin leder som vi kjenner under mange navn, den onde selv.

Her hersket de onde maktene fullt og helt, og alle menneskeånder som hadde levd et syndefullt og ondt liv da de levde som mennesker på jorden, ble dratt til dette stedet av sin egen ondskap, og oppholdet her sto for alle som det ondeste og mest lidelsesfulle man kunne tenke seg. Jesus kjente selvsagt også godt til denne verdenen, og han visste hvilke lidelser som ventet de menneskene som havnet i selskap med alle djevlene som plaget og torturerte dem med onde tanker.

Derfor advarte Jesus sterkt mot å føre et liv som kunne resultere i at menneskene ikke maktet å vende hjem til sine himmelske boliger, men ble dratt til helvetessfæren.

Men ifølge Vandre mot Lyset! var det aldri Jesu mening å påstå at det var Gud som sendte folk til helvete. Og ifølge VmL visste heller ikke Jesus noe sikkert om hvor lenge oppholdet i helvetsessfæren kunne komme til å vare for dem som først havnet der. Men han sørget for å fremstille helvete så grelt som mulig, for å motivere folkene til å føre et liv som ikke medførte fare for å havne der.

I følge Vandre mot Lyset! bygger altså myten om helvete på en realitet, som en gang eksisterte. Men det gjør det altså ikke lengre. Jesus og hans hjelpere oppsøkte som åndelige vesener helvetessfæren og viste seg for de fortapte sjelene, og store grupper valgte å følge dem, og ble ført av lysvesener tilbake til himmelen. Helt til kun to skapninger fantes igjen av de onde åndene: Den onde selv og hans kvinnelige dual. De flyktet for livet fordi de var redd Gud ville knuse dem og tilintetgjøre dem. De flyktet usette rundt på jordens overflate, og da helvete var tomt for levende vesener, utslettet Gud hele denne onde verdenen og *helvete finnes altså ikke mer.*

Og til slutt fant Jesus også den onde selv, og da denne møtte Jesu kjærlige stråleglans, og Jesus brakte ham til mennesker som ba for ham, valgte den onde å ta sjansen på å følge sin eldre bror til Gud, og Gud tilga ham.

Men Satan var fullstendig knust og ødelagt av all den ondskap han hadde forårsaket, og som nå for fullt vendte seg mot ham selv og nesten knuste ham med sin tyngende byrde. Men Jesus og hans medhjelpere holdt ham oppe, og i Vandre mot Lyset! ber den onde en meget beveget og dyptfølt bønn til hele

menneskeheten om å tilgi ham all hans ondskap. Djevelen er altså ikke lengre ond! Han har vendt om til lyset!

Men bare en tilgivende bønn gitt i kjærlighet kan bidra til å gjenopprette den dypest falnes kjærlige og geniale personlighet til det en gang var! Og ved den bønnen vil man bidra til at all verdens ondskap mister noe av sin kraft over menneskene. Men den dypest falne vil ikke kunne nå til sin tidligere personlighet før alle mennesker på jordkloden har tilgitt ham.

Måtte all verdens folk høre hans bønn om tilgivelse og besvare den!

Jeg har en drøm!

Om en kirke for hele folket! En kirke som ikke krever tilslutning til bestemte dogmer, som ikke forkynner for noen at de skal fortapes, og ikke ber oss om å messe frem troen på en dogmatikk som ligger fjernt fra de fleste av oss.

Har du undret deg over hva som bringer oss nærme Gud? Hva som vekker til live det edleste i oss selv, og som kan skape gjenklang hos vår alles far og skaper?

Vekker det til live de dypere og edleste følelsene å messe frem at man tror på jomfrufødsel, en guddom som på merkverdig vis er EN men allikevel tre, at døde og lemlestede legemer kan stå opp igjen og komme til liv?

Eller er det i den hengivne bønnen til Gud direkte fra vårt hjerte, vi kommer i samklang med Gud?

Jeg er ikke et øyeblikk i tvil om hva som virkelig betyr noe i vårt gudsforhold. Det er ikke det overfladisk, det ytre eller det vanemessige. Det er inderligheten, dybden i følelsene og ektheten i hengivenheten til troen på Guds kjærlighet som vekker det edleste i oss.

Kirken har i alt for mange år lidd under den misforståelsen at det er *riktigheten* av troen som er det essensielle. Dersom man tror, men troen er feil, så har den ingen verdi. Kun troen på bestemte dogmer og læresetninger er noen verdi, og all annen tro, hvor oppriktig, ekte og ærlig den er, er bortkastet i Guds øyne.

En slik holdning er etter min mening "ugudelig", ekskluderende og meningsløs. Jeg er overbevist om at Gud ikke tenker slik. Han spør oss ikke hva vi tror på, eller om vi i det hele tatt tror, men om vi lever etter våre aller edleste og mest uselviske idealer.

Og for å hjelpe oss å ikke fare vill, har Gud gitt oss en guddommelig gave: Vår samvittighet. Følger vi alltid vår samvittighet, vår beste overbevisning om å gjøre det riktige, så vil Gud aldri kreve noe mer av oss. Han krever ikke at vi tilslutter oss bestemte dogmer eller menneskeskapte troskrav, men kun om dette ene: Om vi alltid gjør det aller beste vi kan.

Alle religioner er en vei til Gud, om man ikke vektlegger det ytre og vanemessige, men søker etter de dypere og varige verdiene i sin tro!

Derfor ønsker jeg en kirke som lar det være opp til den enkelte å ha sin personlige tro, og som ønsker å hjelpe oss og inspirere oss til å søke og finne de gode verdiene, en guddommelig moral og en himmelsk etikk for vår livsførsel.

Kirken skal ikke kreve av oss at vi tilslutter oss andres tro, men at vi finner vår egen, basert på de evige, universelle verdiene.

La oss alle ha dette i våre tanker når vi skal delta i kirkevalget som er rett rundt hjørnet.

Bør vi kreve noe av kirken til gjengjeld for de to milliarder i støtte som de får over statsbudsjettet?

Det kan ikke være lett hverken for politikere eller for kirken selv å forholde seg til det faktum at de finansieres i så stor grad av samfunnets midler. Føler prestene at de burde stå i gjeld til samfunnet forøvrig? Føler de at de burde tilpasse sitt læringsgrunnlag til det folket som holder økonomisk liv i dem? Burde kirken ha en lære som ivaretar ALLE samfunnets medlemmer, og ikke bare dem som har en bestemt trosoppfatning?

Kirken har på den ene siden et trosgrunnlag og en trosbekjennelse, og på den andre siden et samfunnsoppdrag som folkekirke.

Hvordan skal de finne en god plattform i skjæringspunktet mellom disse to funksjonene, som lett kan komme på kollisjonskurs med hverandre?

Det har i flere år gått i retning av en splittelse mellom stat og kirke, men spørsmålet er om ikke de to har vært så tett sammenvevd opp gjennom historien at et fullt skille rett og slett ikke er mulig? Burde ikke i så fall

absolutt alle privilegier kirken har fremfor andre trossamfunn opphøre? Og burde ikke det også inkludere alle økonomiske privilegier?

Homofilispørsmålet er et område, der jeg personlig mener kirken svikter sin rolle som folkekirke. Den har så langt valgt å være en kirke kun for heterofile. Homofiles kjærlighet blir ikke akseptert på linje med heterofil, og enkelte innen kirken går så langt som til å erklære homofil kjærlighet som syndig i Guds øyne. De mest ekstreme hevder sågar at homofile som lever ut sin kjærlighet, ender i fortapelse. Men heldigvis er kirkens flertall mer på linje med dem som avviser homofili med "kjærlig" ekskludering fra retten til å inngå ekteskap i deres regi.

Burde ikke kirken i et slikt spørsmål legge større vekt på sin rolle som folkekirke og innrette seg etter de endringene som har skjedd ellers i samfunnet? Kirken (og andre religiøse organisasjoner) er vel snart de eneste som tviholder på forhistoriske vrangforestillinger angående homofili, og som nekter å innse at resten av oss i humanismens og toleransens navn erkjenner at hvem man velger som sin livsledsager, må være det enkelte individs selvfølgelige rett.

I slike spørsmål mener jeg kirken bør innrette seg etter samfunnets lover og regler, og innse at deres eldgamle fordommer mot homofili er utdaterte og forkastelige.

Så lenge kirken vier, bør de likestille homofile og heterofile par, og vie alle voksne mennesker som ønsker å benytte seg av folkekirkens tjenester. Men det aller beste ville være om kirken frasier seg retten til å foreta vielser, og lar dette være en oppgave for staten, ved å la alle par inngå en juridisk samlivskontrakt hos sorenskriveren. Det er intet hellig eller guddommelig ved et samliv i seg selv. Det er en overenskomst mellom to mennesker om å leve sammen.

Kirken bør begrense seg til å ta imot det nygifte paret for å gi dem en velsignelse og be for deres samliv.

Selv synes jeg dog kirken burde gå enda lengre i å legge fra seg noen av sine eldgamle dogmer og troskrav. Særlig dogmet om at drapet på Jesus var en ønsket handling fra Guds side, for at han kunne utholde sine syndige mennesker, støter mange mennesker vekk fra kirken. Det samme gjør det meningsløse dogmet om at Jesus var født av en jomfru, og dogmet om den fysiske oppstandelsen.

Som enkeltmedlem av kirken må gjerne folk tro på slikt, men at kirken skal avkreve folk å gi sin tilslutning til slike usannsynlige dogmer i en trosbekjennelse, virker støtende og ekskluderende.

For å være en ekte folkekirke, bør kirken legge til side all dogmatikk og alle troskrav, fokusere på sin rolle som samlende for alle troende, og legge opp sine ritualer, sine gudstjenester og sine seremonier på en måte som ikke ekskluderer, men som inkluderer alle dem som søker kirken for å få en opplevelse av nærvær til Gud.

Det er på tide man ser kirkens rolle som samfunnstjenere i lys av det enorme økonomiske bidraget de mottar fra samfunnet.

De av kirkens menn og kvinner som ikke kan akseptere at kirken skal bli et sted for alle mennesker, bør heller oppsøke religiøse organisasjoner, der de kan fastholde kirkens eldgamle lære, uten tanke på å måtte inkludere alle i Guds flokk.

Kirken bør rendyrke sin rolle som en kirke for alle Guds barn, uansett om de tror eller ikke tror på de foreldede dogmene og læresetningene.

Kan det ikke være nok å ville møte Gud? Dersom kirken velger en slik vei, synes jeg de absolutt ville være verdige å motta samfunnets økonomiske støtte i samme grad som nå. Om de heller vil tviholde på sin "eneste rette lære", synes jeg ikke samfunnet, i rettferdighetens navn, kan gi dem en slik særstilling fremfor andre trossamfunn.

Fri vilje - illusjon eller realitet?

I diskusjoner om lidelse i verden, brukes ofte den frie vilje som begrep, ved at religiøse mennesker hevder at Gud aldri krenker den frie vilje, og derfor ikke kan avskaffe lidelse ved tvang. Ateister benekter ofte eksistensen av en slik fri vilje.

Men hvem har rett? Kan vi mennesker hevde at vi suverent og selvstendig bestemmer over våre handlinger, eller er det bare en illusjon, mens virkeligheten er at vi blir styrt av andre faktorer utenfor oss selv?

Fra barneårene husker sikkert de fleste at det lå sterke begrensninger på hva vi kunne foreta oss. De voksne hadde satt visse regler for hvor vi fikk lov til å oppholde oss, hvor lenge vi kunne være ute og andre regler som begrenset våre bevegelsesmuligheter.

På skolen var det likedan; Vi måtte være til stede til visse tider, lære oss å sitte i ro og rekke opp hånda dersom vi ville si noe osv.

Man kan sikkert ikke si at unge mennesker får muligheten til å utfolde sin egen vilje i så stor grad. Og det er kanskje like godt? Typisk for mange unge, er at de gir etter for øyeblikkets fristelse til å gjøre det som frister akkurat her og nå, og klarer ikke i så stor grad å tenke langsiktig og forkaste øyeblikkets impuls.

Vi kan kanskje snakke om at vi voksne "låner" de unge litt av vår vilje, når vi styrer dem på en måte som vi har erfart er nyttig og klok på lang sikt?

Men etter hvert forventer vi at de unge gradvis skal ta over styringen av seg selv og sin tid helt og holdent, og vi trekker oss tilbake og overlater mer og mer til dem selv å ta konsekvensene av sine egne valg. Da er det om å gjøre at vi lar denne prosessen få gå gradvis, slik at den unge kan modnes og utvikle sin egen vilje litt etter litt. Det er uklokt både å gi dem for stor frihet for tidlig, men også holde dem tilbake når de begynner å bli modne for å bestemme mer selv.

Men hvorfor velger barna å gjøre som de gjør, enten de følger de voksnes regler, eller de bryter dem? Det er et faktum at ulike unge reagerer svært forskjellig på de reglene de voksne setter for dem. Forskningen viser dog at unge som får for snevre grenser, gjerne vil forsøke å bryte seg ut av dette "fengselet" ved å gjøre opprør mot reglene, mens unge som mangler regler, vil oppfatte det som en form for likegyldighet fra de voksnes side, og vil ofte provosere fram grensesetting gjennom uakseptabel atferd. Begge deler er altså like uklokt.

Men den sunne unge er gjerne den som har akkurat passe strenge grenser og fornuftige regler å forholde seg til. Som voksen vil han/hun lett kunne danne seg sine egne, sunne normer for akseptabel atferd og en rimelig balansert selvhevding, samtidig som man tar vanlig hensyn til andre, slik at det kan oppstå god kommunikasjon og samhandling.

Men handler en slik sunn voksen nødvendigvis ut fra en fullkomment fri vilje? Er vi ikke alle mer eller mindre styrt av våre foreldres forventninger, normene som har preget oss i oppveksten, omgivelsenes reaksjoner på ulik atferd osv.?

Det er selvsagt ikke til å nekte for at vi alle påvirkes i større eller mindre grad av omgivelsene. De som har hatt en svært streng mor eller far, forteller gjerne om at den strenge foreldrestemmen fortsetter å "kommandere" dem og "kritisere" dem gjennom voksenlivet, men nå er det ikke farens eller morens stemme de hører, det er sin egen internaliserte "foreldrestemme" i form av tanker. På den måten kan man bli sin egen undertrykker og ikke bli fri før man har tatt et grundig oppgjør med sin bakgrunn, og lært seg å ignorere slike formaninger som legger en hemsko på ens utfoldelsesmuligheter.

Likedan er det med samfunnets normer, den sosiale gruppens normer, yrkesgruppens normer osv. De fleste mennesker er avhengig av sosial tilhørighet i en gruppe, og vil oftest ikke ønske å skille seg ut fra gruppens måte å leve sine liv på. Det koster ofte å bryte med gruppens normer, i form av sosial utstøting eller andre typer ubehagelige konsekvenser.

Mener jeg dermed at vi egentlig ikke har en fri vilje, men at vi alle er styrt av et normsett som gjelder i vår omgangskrets?

Jeg mener absolutt vi har en fri vilje, og at vi har en iboende mulighet til å trosse alle tillærte normer, alle forventninger og all påvirkning fra andre. Men det tar tid og trening å lære å kjenne sin egen vilje. Man må gjerne gjøre seg mange erfaringer i å markere sin egenvilje og kjenne på kroppen hva andres reaksjoner gjør med en. Det er ikke så godt å få negative reaksjoner fra ens venner eller kolleger, og svært mange vil frivillig velge det konforme og det forutsigbare fordi de heller ofrer litt av sin selvstendighet for å kunne høre til et sted.

Mens andre vil føle en sterkere og sterkere tilskyndelse til å følge sin egen vei, sin egen intuisjon og sin egen overbevisning til tross for at de møte motgang, til tross for at de får ubehagelige reaksjoner og til tross for at de kan komme til å stå alene.

Det kan synes som om det er slik at jo sterkere overbevisning man har av å gjøre noe meningsfullt og viktig, jo mer er man villig til å gi avkall på for å følge sin overbevisning. Og opplever man å komme i harmonisk samklang med en sterk indre trang til å gå nye veier, så vil ofte følelsen av indre styrke og overbevisning vokse i takt med at man våger å følge sin egen vei, og ikke bare vandre på de opptråkkede stiene.

Særlig gjelder dette når man beveger seg bort fra de veiene som syntes naturlige og trygge og som foreldrene kanskje forventet at man skulle velge.

Så ja, vi påvirkes og ja, vår vilje må modnes og utvikles, men i siste ende, dersom vi evner å nå inn til den innerste kjernen av vår guddommelige personlighet, så vil vi erfare at vi har en fullkomment fri vilje av guddommelig styrke. Og da kan vi stå fullkomment alene om det trengs, og likevel oppleve livet som meningsfullt.

Denne guddommelige, frie viljen er gitt oss som en gave fra Gud, og han har lovet å aldri krenke den, uansett om vi skulle misbruke den. Han vil støtte oss, gi oss tankeimpulser og vise oss gjennom inspirasjon den beste veien for oss, men alle valgene må vi gjøre selv, fullkomment frivillig!

Religionene som indikator på sivilisasjonsutvikling.

Er det religionene som skaper menneskene, eller er det menneskene som skaper religionene? Eller sagt på en annen måte: Ville verden sett helt annerledes og bedre ut uten religioner? Noen mener visst det. Så enkelt er det nok ikke, spør du meg.

Menneskenes religiøse oppfatninger har endret seg i svært stor grad gjennom historien. Fra å tilbe solen, og å ofre dyr og mennesker til ære for, eller i frykt for gudenes vrede, har menneskene (i hvert fall i vår del av verden) utviklet religioner som i større grad er preget av omtanke og forståelse for andre. (Selv om enda en del gjenstår, før vi kan si at eller er inkludert som likeverdige).

Hver søndag bes det både om fred på jorden, om brød for alle og om at alle skal vernes av Guds sterke hånd. Kirken er på mange måter et uttrykk for vårt samfunns allmennmenneskelige holdninger. Men hva er det som er årsaken til dette? Er det menneskene som har utviklet seg og endret sin religion, eller er det religionen som har vært den viktigste påvirkningsfaktoren som har endret samfunnet?

For å kunne svare på det spørsmålet, må man selvsagt ta i betraktning selve religionens utgangspunkt. Og i kristendommens tilfelle, var utgangspunktet Jesus og hans kjærlighets- og barmhjertighetslære. Jesus søkte aldri makt eller jordisk gods eller noe annet for egen vinnings skyld. Hans budskap var tilgivelse og kjærlighet, og han ba oss oppgi hat og hevntanker og heller elske og tilgi våre fiender.

Utgangspunktet må vel sies å være ideelt. En etisk høyverdig og menneskevennlig lære, som burde kunne endre verden om den hadde vunnet utbredelse i store deler av verden. Men den gjorde jo det, kristendommen vant større og større terreng og bredte seg ut over stadig større områder. Så hvorfor ble ikke verden et bedre sted å være for stadig flere?

Dessverre var det ikke Jesu rene og uforfalskede lære som vant frem. Underveis endret læren seg og nye læresetninger, nye dogmer og nye krav til riktig tro ble lagt til. Etter hvert som kristendommen ble en maktfaktor, fant mennesker som søkte makt at troen kunne benyttes for å opprettholde sine maktposisjoner og skremme folket til underkuelse. Noe slikt inneholdt ikke den opprinnelige læren til Jesus. Jesus søkte ingen makt, tvert imot var han i stadig opposisjon til det religiøse maktapparatet og brøt med deres krav og påbud og viste folket at de alle hadde en egen kanal til Gud, gjennom oppriktig

bønn og tilbedelse. I følge Jesus, trenger man ikke noe mellomledd eller noen fortaler hos Gud, han kan kontaktes direkte.

Maktmennesker endret altså den enkle læren til Jesus, og skapte en religiøs institusjon med makt til å fordømme og forbanne menneskene, og i sin enkle overtro, godtok menneskene at de ville lide evig i helvete dersom de ikke bøyde seg for kirkens påbud og krav, og frykten og redselen for den evige pine var et meget velegnet middel for å skape og utøve makt. Men akk så fjernt fra Jesu egne tanker. Og guddommen ble til en vred, fryktelig Gud, som straffet og ødela avlinger, skapte naturkatastrofer og plaget menneskene, om de ikke underkastet seg.

Vi kan trygt fastslå at det ikke var kristendommen i seg selv som skapte dette vrengbildet av en tro, det var menneskene som fylte troen med hat og maktsyke. Slik betraktet, blir det temmelig meningsløst å påstå at intet av denne onde makten som kristendommen utviklet seg til, hadde eksistert uten at religioner i seg selv var en realitet. Og kristendommen er et meget godt eksempel i så måte, for gjennom den mørke middelalderen ble det praktisert en trosutøvelse som var temmelig grotesk sammenlignet med sitt utgangspunkt.

I følge Jesus er Gud en mild og kjærlig farsskikkelse, som ikke dømmer og ikke ekskluderer, men om likevel kan være streng. Men han er aldri urettferdig og ikke smålig og urimelig.

Gjennom de siste århundrene, har kristendommen fortsatt å utvikle seg, men denne gangen kan vi vel si at den har gått i motsatt retning. Man har søkt mot det gode og edle i troen, og renset ut mer og mer av gammel overtro og urimeligheter. Troen forsøkes ikke lengre å påtvinges folk gjennom frykt og skremsler, men gjennom det frivillige valg og gjennom å søke etter det gode og edle i menneskene.

For mitt eget vedkommende, håper jeg at de aller siste dogmene også renses ut av den kristne tro, slik at vi blir kvitt også de siste villfarelsene om at ikke alle Guds skapninger har evig liv, og at Jesus måtte ofres av Gud som et blodig offerlam for hele menneskeheten. Jeg anser også disse dogmene som menneskeskapte, som en feilslutning eller en feiltolkning foretatt av en jødisk skriftlærd, som ikke maktet å legge fra seg den eldgamle offertanken.

Da vil Jesu lære kunne gjenreises fullt og helt og skinne for all verden, og føre menneskene mot en verden der all vold, alle hevntanker og all maktutøvelse langsomt vil ryddes bort fra vår jord.

Hvor går islam?

Troen påvirker menneskene, men menneskene påvirker også troen. Kristendommen har endret seg svært mye de siste århundrene - i takt med den generelle samfunnsutviklingen. Kan vi forvente like positive endringer for islams vedkommende?

Som jeg skrev i innlegget Religionene som indikator på sivilisasjonsutvikling. ser det ut til at kristendommen i de første mange århundrene fjernet seg mer og mer fra sitt utgangspunkt, nemlig Jesu enkle barmhjertighets- og kjærlighetslære, men at man på et visst tidspunkt begynte å ta et oppgjør med menneskeskapte dogmer, trospåbud, helevetsforkynning og skremselsmetoder. Dette oppgjøret har fortsatt inn i vår tid, og pågår fremdeles. Mange kloke kvinner og menn innen kirken er preget av samfunnets generelle sivilisasjonsutvikling, og implementerer denne i kirkens lære. Med det mener jeg ikke at alt godt i kirken kommer fra samfunnet rundt den, men at samfunnet og kirken tar del i en felles samfunnsmessig utvikling, der man gjensidig påvirker hverandre.

For islams vedkommende, ser det det ut til at bare en liten andel av den samlede muslimske verdensbefolkningen er i ferd med å reformere sin tro på samme måte som det har skjedd for kristendommens del. Men det betyr selvsagt ikke at det ikke skjer noe også innen islam. De nye tankene ser bare ikke ut til å ha fått så stort fotfeste ennå - i hvert fall ikke i en slik grad at det preger vårt nyhetsbilde. Men våre hjemlige muslimer har i løpet av det siste året vist gjennom flere hendelser, at de også ønsker å stå for de verdiene vi gjerne ønsker skal være et fellesgode for alle nordmenn. F eks så vi dette da muslimer slo en menneskelig ring rundt en jødisk synagoge i Oslo, for å vise sin solidaritet etter massakren i Frankrike.

Islam har selvsagt hatt en annen utvikling en kristendommen, delvis fordi utgangspunktet var annerledes, men etter min mening, først og fremst fordi islam slo rot i en del av verden der en lignende sivilisasjonsutvikling som vår ikke har funnet sted i samme grad.

Dette er den aller viktigste grunnen til at islam på verdensbasis for oss fremstår som preget av foreldede holdninger og et generelt menneske- og samfunnssyn som vi mener vi selv forlot for århundrer siden, etter min mening. Om vi skal sammenligne islam med kristendommen på en måte som yter rettferdighet til begge religionene, må vi sammenligne hvordan islam og kristendom praktiseres i land som står på noenlunde samme sted i sivilisasjonsutvikling. Og da finner vi at de to religionene fremstår ganske like,

hva gjelder grad av toleranse og etiske holdninger. Den sentralafrikanske republikk er et godt eksempel. Der forfølger man hverandre gjensidig.

Islam i ulike land gjenspeiler altså den generelle sivilisasjonsutviklingen i landet. Det viser de norske muslimene meget godt, idet de over tid har overtatt fellesskapets etikk og holdninger og gjort dem sine egne - eller de var deres egne i utgangspunktet.

Men nå står det heller ikke til å nekte for at islam har et ganske annet utgangspunkt enn kristendommen, idet dens grunnlegger, Muhammed, utviklet seg gjennom livet fra å være en fredsommelig visjonær og religiøs nytenker til å bli en maktpolitiker som førte krig og vant territorier i Guds navn. Man kan på en måte si at Muhammed i siste del av sitt liv gikk til angrep på sin egen kjærlighetslære. Og de muslimene som fører akkurat denne tradisjonen videre, finner dessverre støtte i Muhammeds eget eksempel for sin praksis. Mens de muslimene som bygger på Muhammeds freds- og kjærlighetslære, finner støtte i en annen del av profetens undervisning.

Dette at Muhammed endret seg i meget negativ retning, gjør det kanskje vanskeligere for muslimer å reformere sin lære, når man tar i betraktning at de ikke bare må ta et oppgjør med den måten islam har blitt praktisert på gjennom historien, men også må ta et oppgjør med sin egen profet. Dette siste, vil nok mange muslimer finne uhyre vanskelig.

Men også for islams læres vedkommende, finner man de samme verdiene som preget Jesu lære. Muhammed var en stor tilhenger av Jesus og anså ham som et stort forbilde.

Både for kristendommens og islams vedkommende kan vi altså slå fast at det er menneskene som har påvirket religionene i negativ retning, og som også må utvikle dem videre og rense dem for gammel vranglære. Og mens vår reformasjon har pågått i århundrer, har muslimene så vidt påbegynt sin.

Men resultatet vil bli det samme over tid: En religion preget av nestekjærlighet, barmhjertighet og toleranse. Islam vil garantert også ende der! Men hvor lang tid det vil ta, vet kun Gud.

Paulus: "De som tålmodig gjør det gode og søker herlighet, ære og uforgjengelighet, får evig liv".

Kun den som tror, skal få del i det evige liv, er vi vant til å høre fra mange kristne. Livets to utganger synes for enkelte å være udiskutabelt. Men selv Paulus sa ganske tydelig i brevet til romerne at det ikke er troen som skaffer oss evig liv.

Her er et lengre sitat, der Pauli uttalelse forekommer:

"Derfor har du ingen unnskyldning, du menneske som dømmer, hvem du enn er. For når du dømmer en annen, fordømmer du deg selv. Du som dømmer, gjør jo det samme selv, 2 og vi vet at Guds dom med rette rammer dem som driver med slikt. 3 Men når du, menneske, dømmer dem som gjør slikt, og selv gjør det samme, mener du da at du skal slippe unna Guds dom? 4 Eller forakter du hans uendelig store godhet, overbærenhet og tålmodighet? Skjønner du ikke at Guds godhet driver deg til omvendelse? 5 Med ditt harde hjerte som ikke vil vende om, hoper du opp vrede over deg til vredens dag, når Gud åpenbarer sin rettferdige dom. 6 *Han skal lønne hver og en etter det han har gjort:* 7 De som tålmodig gjør det gode og søker herlighet, ære og uforgjengelighet, får evig liv. 8 Men de som i selvgodhet er ulydige mot sannheten og lar seg lede av uretten, har vrede og harme i vente. 9 Nød og angst skal komme over hvert menneske som gjør det onde, jøde først og så greker. 10 Men herlighet, ære og fred skal den få som gjør det gode, jøde først og så greker. 11 For Gud gjør ikke forskjell på folk."

Hvorfor legger ikke kristne, og ikke minst kirken, my større vekt på denne helt utvetydige uttalelsen fra Paulus:

"De som tålmodig gjør det gode og søker herlighet, ære og uforgjengelighet, får evig liv."

Utsagnet står i grell kontrast til dogmet om at kun de som tror, skal få del i det evige liv. Det viser også med all tydelighet hvor mye bibelen spriker i mange retninger. Det ene utsagnet slår ofte det andre i hjel.

I forbindelse med diskusjoner om f. eks. homofili, synes jeg også de mest fordømmende overfor andre menneskers kjærlighet bør legge seg på minnet hva Paulus sier om Guds godhet, overbærenhet og tålmodighet, og hvor sterkt han advarer mot å opptre som dommer over andre mennesker.

Dette avsnittet burde vekke ettertanken hos dem som betrakter Gud som en hard og ubarmhjertig dommer, og som bruker Gud som sin kilde når de er hard mot andre.

Hanne Nabintu Herland tar feil!

Konservative kristne foreskriver gjerne den gamle medisinen for å bøte på kirkens synkende oppslutning: Mer av det som fungerte i gamle dager! Men tidene er nye, og kirken må innse at den må gjenvinne sin troverdighet på helt andre måter!

Når jeg leser Herlands innlegg, Europas behov for ny åndelighet, får jeg en sterk fornemmelse av at den ligner svært mye på selvkritikken hos politiske partier som har gjort det dårlig i valg: Vi gjorde ikke nok for å få frem vårt budskap! At folk ikke ville ha det budskapet de frontet, er det sjelden noen som innser. Akkurat det samme skjedde da en meningsmåling for noen år siden viste at journalister og politikere er dem som har lavest tillit i befolkningen. Begge gruppene svarte med å vurdere hvordan de bedre kunne overbevise folket om at de tok feil. Ingen innså at de hadde liten troverdighet, fordi de hadde vist i praksis at de faktisk var upålitelige!

Herland legger ansvaret for kirkens tilbakegang på kirkens passivitet. Det er en svært enkel måte å forklare kirkens tilbakegang på.

De konservative kristne mener kirken må tone tydeligere flagg som en kirke som holder fast ved de gamle dogmene. Særlig mener man kirken er for lite streng. Gud krever noe av oss, han er streng og krever at vi skal holde oss til "hans bud". Kirken er blitt et popularitetsbarometer som følger kortvarige strømninger og populære synspunkter som ikke koster, påstår den konservative kristne. Herland føyer seg inn i rekken av disse. Bare kirken er streng nok og tydelig nok, så vil befolkningen strømme tilbake.

Jeg tror Herland tar fullstendig feil. Hennes tolkning passet sikkert for hundre år siden, men er helt og holdent feilslått i vår tid.

Mentaliteten blant den oppvoksende slekt, er at ingen samfunnsinstitusjon i seg selv har noen autoritet som innebærer at deres synspunkter skal aksepteres uten innsigelser. Dette er særlig merkbart for skolen og kirken, institusjoner som i tidligere tider nøt stor respekt, og hvis meninger hadde stor betydning i befolkningen, og som dannet viktige normer for hva man kunne mene. I vår tid, er denne autoriteten forsvunnet. De unge gir rett og

slett blaffen i hva de gamle autoritetene måtte mene om dette og hint. De unge krever å få bestemme selv hva de vil mene, og om deres meninger går helt på tvers av hva det de gamle autoritetene mener er akseptabelt, så kunne det ikke bety mindre.

Denne forandringen i hvem som tillegges meningsstyrende makt i vårt samfunn, er åpenbart særlig vanskelig å akseptere for mange i kirken. Man ønsker så inderlig sterkt å ha den gamle autoriteten og makten over folk, og er overbevist om at bare kirken er tydelig nok, så vil folket lystre. Men problemet er slett ikke at kirken ikke er tydelig nok: Sannheten er at folk i det store og hele ikke oppfatter kirken som verdt å rette seg etter. De aller fleste oppfatter kirken som god å ha ved livets store høytider, men i hverdagen gir man fullstendig blaffen i hva kirkens synspunkter måtte være. Man følger sin egen fornuft eller lytter til helt andre kilder enn kirken. Kirken oppfattes som utdatert, gammeldags og irrelevant. Det er dessverre sannheten.

Ja vel, men hva så? Skal kirken snu kappen etter vinden, og ta opp i seg de "moderne" holdningene som råder i samfunnet? Skal kirken legge vekt på underholdning, ufarlig kos og nytelse? Nei, selvsagt ikke!

Men kirken har etter min mening en eneste vei å gå, som kan gjenopprette tilliten mellom kirken og befolkningen, og det er å legge til side de eldgamle dogmene og møte befolkningen på det de faktisk er opptatt av, i stedet for å forkynne en lære, som bare et ørlite mindretall finner troverdig.

Kirken bør gi opp dogmet om jomfrufødselen, dogmet om soningsdøden og ta entydig og klart avstand fra den gamle helveteslæren. Disse dogmene har utspilt sin betydning, og virker gammeldagse, usannsynlige og lite troverdige. Vårt samfunns humanistiske utvikling har gjort at det er uhyre vanskelig å tro at Gud skulle la størsteparten av sine barn lide i evighet, og at Guds sønn skulle drepes for å ta på seg alles synder virker urettferdig, meningsløst og ukjærlig. Det er rett og slett ikke mulig for rettferdighetssøkende, humane og intelligente unge mennesker å tro på disse gamle meningsløshetene. Dette er forhistoriens tro, som dessverre ikke passer for moderne, frittenkende mennesker.

Kirken har kun en ting å gjøre. Innse at folk flest for lengst har passert dem i humanisme, nestekjærlighet og toleranse og forkaste sine dogmatiske trospåbud. De er utgått på dato.

Og Herlands medisin, å forkynne den gammeldagse troen enda tydeligere, vil føre til at kirken ytterligere mister troverdighet og oppslutning. Kirken må vise villighet til å fornye sin tro og sin lære, og forsøke å møte de unge generasjonene med en ærlig dialog om det som faktisk opptar dem, i stedet for å strebe etter å tvinge dem inn i en tro, som ingen lengre finner relevant.

Kirken er i gang med en nyorientering. Den må de videreføre og gå inn i den nye tid uten å tviholde på fortidens dogmer. Det holder rett og slett ikke overfor unge, frittenkende mennesker uten autoritetsangst.

Det kjærligste av alle kjærlige mennesker!

La oss på denne langfredagen minnes ham som aldri søkte noe for egen del, men som forsaket all menneskelig lyst og alt begjær etter jordisk gods og makt, i selvoppofrelse, for å vie sitt liv til å være Guds og menneskehetens tjener!

Jeg tenker selvsagt på Jesus, som på denne kvelden for nærmere 2000 år siden møtte døden gjennom historiens kanskje aller mest brutale og groteske henrettelsesmetode. Jesus kunne kanskje ha unnsluppet sine forfølgere, men i stedet for å flykte i redsel for sitt liv, gikk han dem i møte og overlot seg selv til bødlene. For Jesus var ingen feiging. Han visste hva som ventet ham: Brutal tortur og korsets død!

Selv hører jeg til blant dem som ikke tror Jesus anså seg selv for å være et blodig offer for den nye pakt, men en utsending fra Gud, som lot seg inkarnere i den lidelsesfulle verden for å tjene menneskene og for å bringe Guds kjærlighetsbudskap til jorden. Og gjennom oppveksten våknet tydeligvis Jesu' interesse for å studere de gamle religiøse skriftene som ble oppbevart i templene rundt omkring i Palestina. Og de skriftlærde må sikkert ha sett på Jesus som en kommende skriftlærd, som kunne få en høy stilling i presteskapet og forkynne deres strengt regulerte lære, som alle folk var kuet av.

Men Jesus var ikke kommet for å søke makt, eller for å opprettholde den strenge jødiske læren om den strenge, krevende og straffende Gud. Jesus var tvert imot inkarnert for å vise hvor aldeles galt dette gamle gudsbildet var, og han kjempet med stor styrke for å få folket og de lærde til å forstå at den Gud de trodde på, ikke var den ekte Gud, den Gud Jesus kunne huske fra sitt liv i sfærene før sin inkarnasjon som Jesus. For i sitt indre bar Jesus et klart og strålende bilde av den milde og kjærlige Gud, som så med stor sorg på menneskene onde gjerninger og deres tro på at Gud var streng, uforsonlig og hard.

Og Jesus vant med tiden mange tilhengere. Og selv de skriftlærde så at han vant tilhengere, og flere av dem tenkte at Jesus kanskje kunne anvendes av

dem for å styrke deres stilling blant folket. Og i det skjulte tilbød de Jesus å bli en av dem, og de ville gi ham makt og utnevne ham til jødenes konge og den ventede Messias. Men Jesus motsatte seg alle slike tilbud. Han søkte ingen makt, og ville heller være en av Guds aller minste enn en maktfull prest og skriftlærd.

Men med sine skjulte planer, gjorde rådet i Jerusalem seg sårbare, og fryktet at romernes spioner kunne oppdage at de hadde smidd renker i det skjulte for å øke sin makt. Og da det gikk rykter om et snarlig opprør i Jerusalem, ville Pontius Pilatus vise handlekraft og arrestere den kanskje viktigste opponenten blant israelfolket, Jesus. Men dette kom Kaifas for øret, og han handlet lynraskt og arresterte selv Jesus og anklaget ham for blasfemi. Således kunne rådet unngå å få anklager mot seg for å stå i ledtog med Jesus og hans tilhengere.

Så for å redde sitt eget skinn ofret rådet Jesus, og dømte ham til en grufull død. Og Pontius Pilatus, som gjennomskuet rådets dobbeltspill, fikk medynk med Jesus, som for ham fremsto som en fullkomment uskyldig mann. Men Pilatus sto selv svakt, og våget ikke å gå åpent ut mot rådet. I Stedet ofret også han Jesus, og ga ham til bødlene.

Og Jesus led de grusomste pinslene et menneske kan lide. Hans styrke var stor, og hans tillit til sin Far var uten grenser. Men han innså at han var overvunnet av de primitive og uforstandige menneskene, for han klarte ikke å vinne de lærde og de maktfulle for sin nye lære. Og det eneste som sto igjen for ham var ved sin egen død å bekrefte sannheten av sin lære, og før han forlot denne verden, tilga han alle dem som hadde skadet ham, kjempet mot ham, maltraktert ham og drept ham. Han bekreftet på denne måten de guddommelige ord han uttale i Bergprekenen: -Dersom du vil ligne Gud, må du tilgi, be for, miskunne og elske dine fiender.

Og før han utåndet, ba Jesus sin far om å motta hans ånd!!

Men hvem av oss er i stand til å tilgi alle våre fiender? Ikke svært mange vil jeg tro. Dessverre søker menneskene heller hevn og ønsker alt ondt over sine fiender. Når skal vi lære oss å følge Jesu' budskap og elske selv våre verste fiender og alle dem som gjør oss ondt? Om hele menneskeheten ville følge denne enkle læresetningen ville all krig og alle ugjerninger opphøre, og freden ville senke seg over denne lille jordkloden, der vi alle er så avhengig av hverandre.

La oss alle i stillhet be en kjærlig bønn og sende vår dype takknemlighet til Jesus, vår bror, som viste oss Guds kjærlighets stråleglans! Og som har vært et forbilde for kjærlige mennesker i århundrer og vært inspirasjonskilde til en uendelighet av gode gjerninger, vakker kunst og vakker musikk. Og når den

læren menneskene konstruerte omkring Jesu' liv har vært misbrukt av maktmennesker til undertrykking og maktutøvelse, så fører dette til uendelig stor sorg i de himmelske sfærer, og bare Guds trøst kan lindre Jesu' dype sorg over menneskenes uforstand. For Jesus er ikke Gud, han er Guds sønn, akkurat som alle vi andre er Guds sønner og døtre.

Takk, vår kjære bror, for din kjærlighets dybde og din uendelige tålmodighet!

Menneskehetens aller største utfordring!

Det er lett å bli opprørt og frastøtt av de overgrepene vi ser på TV fra ulike deler av verden. Særlig når de blir ekstra bestialske, og uskyldige mennesker halshogges, kvinner steines etter å ha blitt voldtatt osv. Vi vemmes og vil helst ikke se det

Men hva er den beste måten for oss som regner oss som kristne mennesker, å reagere på disse avskyelighetene? Hva vil i det lange løp kunne forbedre den svært vanskelige situasjonen mange av jordens mennesker befinner seg i? Bør vi gå inn med soldater og bombe grupper som IS og Boko Haram sønder og sammen og utslette dem fra jordens overflate, og så er problemet løst? Bør vi forby islam i vårt eget land og forsøke å utrydde islam som religion, fordi det er denne religionen noen av verdens aller verste terrorister hevder å representere?

Som sagt, er det lett å bli opprørt og la vemmelsen og raseriet ta overhånden i sitt sinn over disse gruppenes forakt for menneskelivet og for alle de verdiene vi selv ønsker å stå for.

Her ga faktisk Jesus oss svaret. Og jeg synes vi bør ha tillit til at Jesus hadde dyp innsikt i hvilken metode som faktisk har effekt for å bekjempe ondskapen. For som Jesus sa til oss: -Dersom du vil ligne Gud, må du tilgi, elske, miskunne og be for dine fiender!

Jesus ba oss altså ikke bare om å be for dem vi elsker, vår familie og alle dem som vi er enige med og de som er våre trosfeller. Nei, han ba oss be for selv dem vi kanskje aller helst vil hate, forakte og utrydde fra jordens overflate. Selv dem som skader menneskene aller mest, ba Jesus oss be for!

Betyr det dermed at han ba oss være likegyldige, og ikke føle med ofrene? Nei, absolutt ikke. Vi skal selvsagt be for alle ofrene og alle dem som lider under overgrep og undertrykking. Men klarer vi å la vår dype kjærlighet og

medlidenhet også omfatte overgriperen og voldsutøveren? Vel, hver enkelt må tale for seg selv, men faktum er kanskje at disse overgriperne er de som har aller mest vondt i vente, som en følge av sine onde handlinger. Jeg mener bestemt at Jesus hadde innsikt i en av Guds lovmessigheter som går ut på at alle som påfører andre lidelse, selv må møte tilbakeslaget forårsaket av sine egne onde handlinger, og i siste ende vil Gud sørge for at rettferdigheten seirer, ved at ingen vil lide mer enn de har påført andre av lidelse. Det betyr selvsagt ikke at noen fortjener lidelse, eller at Gud påfører noen lidelse, men at Guds rettferdighet i siste ende vil seire.

Gud påfører ingen lidelse, det er det menneskene selv som gjør. Men Gud har skapt en lovmessighet som gjør at overgriperne aldri klarer å unnslippe følgene av sin ondskap! De må i dyp ydmykhet møte de grufulle erkjennelsene av sin egen ondskap! Og det vil være uendelig vondt å se i øynene hvor mye lidelse de har forårsaket!

Og vi andre, hva kan vi gjøre? Jo, vi kan tilføre konfliktområder stor lysstyrke ved å be for alle involverte, sende dem omsorgsfulle og kjærlige tanker og be om Guds hjelpe til å mildne sinnet og ufølsomheten hos de som har latt sitt sinn bli oppfylt av det onde!

Jesus hadde så stor innsikt i Guds lover, at han godt visste at det kun er vår dyptfølte bønn og medfølelse som kan føre til at konflikter mellom mennesker kan mildnes og løses. Vårt raseri, affekt og ønske om å drepe og utrydde våre fiender tilfører kun konfliktene mer mørkeenergi og gir kraft til ondskapen!

La oss alle be om fred på jorden i denne krevende tiden for menneskeheten! For kjærligheten er den eneste lindrende kraft i denne verden!

Religiøs tro og oversanselige fenomener

Mange ateister og kristne har en ting felles: De avviser alle former for "overnaturlige fenomener". Den kristne begrunner gjerne sin avvisning med at dette strider mot bibelen, mens ateisten avviser at det overhode finnes noe "uforklarlig".

I min religiøse forestillingsverden eksisterer det mye som menneskene ikke har noen rasjonell forklaring på. Og det aller viktigste er eksistensen av to motsatt rettede energiformer: mørket og lyset. Mørket er jordens og den

fysiske verdens energiform, mens lyset er den oversanselige energiform som er ikke-fysisk og usynlig for oss mennesker.

I følge min tro, består mennesket av en blanding av disse to energiformene. Vår kropp er skapt av den jordiske materie, og derfor reell og synlig i den jordiske verden, mens Gud til hvert legeme har knyttet en ånd, som består av lyset og derfor er usynlig for våre øyne. Ånden er sammenvevd med legemet, og i lysets verden, eller himmelriket, som noen gjerne kaller det, er ånden like så reel og stofflig for innvånerne der.

En gang skapt er ånden udødelig, mens legemet dør og oppløses etter endt liv.

Hva har dette så med oversanselige fenomener å gjøre? Jo, vår ånd, som altså er skapt av lyset, har en rekke evner som skiller det fra det jordiske legemet. Åndelegemet dør ikke, men lever videre etter vår død, og etter en tid i den oversanselige verden, inkarneres vi på nytt for å fortsette vår livsvei, på veg mot å bli helstøpte og modne åndelige vesener.

Åndelegemet har også evnen til å bevege seg med tankens kraft, og kan således bevege seg over uendelig store avstander uten noe kommunikasjonsmiddel; dit tanken vil, der følger legemet etter. Åndelegemet har også en mye, mye større utstråling enn det jordiske legemet, og hos enkelte jordiske mennesker er denne utstrålingen så kraftig, at den kan overføres til andre med lite livsenergi.

Intet av dette kan påvises med vitenskapelige metoder. Men i vår tid har interessen for disse fenomenene blitt stadig større, og flere og flere har satt seg som mål å finne levende mennesker, som kan demonstrere eksistensen av ulike uforklarlige fenomener, som altså sett fra oversanselig side, er komplett naturlige og selvfølgelige.

Et fenomen som er gjort til gjenstand for grundige undersøkelser, er reinkarnasjon, og flere forskere mener nå å kunne dokumentere at reinkarnasjon er en realitet. Jeg anbefaler et google-søk!

Reinkarnasjon - ikke straff men vårt ja til livet!

Ingen inkarnasjon kan skje uten at man selv velger livet. Vi mennesker velger selv hvem vil inkarnere sammen med, og hvilke utfordringer vi vil møte. Gud straffer ingen med "dårlige" inkarnasjoner.

I debatten som fulgte innlegget Religiøs tro og oversanselige fenomener, ble reinkarnasjon nevnt, og enkelte kristne troende hadde en del kritiske innvendinger mot troen på reinkarnasjon.

Derfor vil jeg gjerne bruke en ny artikkel til å kommentere enkelte motforestillinger mot denne troen. Det er forresten verdt å merke seg at opp mot halvparten av jordens befolkning tror på en eller annen form for gjenfødsel, men det eksisterer flere utgaver av denne troen.

Selv slutter jeg meg til reinkarnasjonslæren, slik den presenteres i det danske religiøse verket, Vandrer mod Lyset! Og en ting som er svært viktig å understreke for å unngå enhver misforståelse om at reinkarnasjon er en form for "Guds straffedom", er at intet menneske inkarnerer på jorden, uten selv å velge det! Og vi samtykker også før vår inkarnasjon i hvor vår inkarnasjon skal foregår, hvem som skal være våre foreldre og hva slags utfordringer vi ønsker å møte! Dette er en grunnforutsetning for alle menneskeliv, og ingen møter noen form for straffedom eller "dårlige" inkarnasjoner mot sin vilje. Alt liv er frivillig! Gud skaper ikke sykdom, han påfører oss ikke lidelse eller gir oss en tidlig død for å straffe oss for tidligere forsyndelser. Når mennesker blir rammet av sykdom på jorden, skyldes det enten smitte, eller en arvelig svakhet, og aldri "Guds straffedom".

En annen ting er at den menneskeånd som skal inkarnere ikke alltid umiddelbart vil samtykke til den inkarnasjonsplanen som presenteres for dem. Særlig de mer umodne menneskeåndene kan ha ønsker om å leve et liv i luksus og uten vanskelige utfordringer, og innser ikke alltid at et liv uten utfordringer, egentlig er et liv uten å lære noe og uten å vokse og modnes følelsesmessig eller åndelig. Målet med menneskelivet er å styrkes i retning av å følge vår samvittighet, motstå mørkets fristelser og velge lysets vei! Som rettesnor for hvert menneske har Gud utstyrt oss alle med en samvittighet, og om vi alltid følger samvittighetens stemme, er vi sikre på å ikke fare vill på jorden. En skytsånd følger oss alle, og er vår hjelper ved å lede oss inn på de veiene vi har planlagt før vi inkarnerte. All slik påvirkning skjer gjennom tankeinspirasjon, men det er alltid frivillig om vi følger skytsåndens tankeinspirasjon.

Kristus er Guds stedfortredende leder av alle menneskers inkarnasjoner, og det er ikke uten grunn han var fullt klar over at han hadde en særstilling i himmelriket, da han levde på jorden som Jesus av Nazareth. "Mitt rike er ikke av denne verden", sa Jesus, og hadde åpenbart erindringer om at hans "rike" var i himmelen, som hele menneskehetens leder.

Før vi inkarneres legger vi en plan for vårt liv og vi får se hvordan ytterpunktene for vår inkarnasjon vil kunne arte seg, om vi lykkes 100% i våre planer, eller om mislykkes totalt. Mellom disse to ytterpunktene vil vårt

liv utfolde seg, men dessverre når kun de færreste det potensialet de har i seg. Jorden er en mørkets verden, og mørkets ulike fristelser bringer alt for ofte selv den mest begavede ut av kurs og forhindrer oss i å nå det maksimale potensialet vi innebærer.

Men hvorfor lider menneskene, dersom Gud er en kjærlig far for alle og ikke ønsker at noen skal lide eller ha det vondt? Jeg har forklart mange ganger her på verdidebatt, at jeg ikke tror Gud har skapt denne verdens lidelser og heller ikke menneskenes skrøpelige legemer. Guds plan var at jorden skulle være en lysplanet helt uten død og lidelse, og menneskene skulle skapes av lyset og av Guds eget, og de skulle ikke være underlagt død og lidelse, men en gang skapt, eksistere i evighet!

Men da Gud delaktiggjorde sine først skapte "barn" i sitt skapelsesprosjekt, ble noen av disse rammet av den selvbeundrende tanke og begynte selv å eksperimentere med å skape levende skapninger som de kunne styre. Men da de ikke behersket lysets livsgåte, for det gjør kun Gud, så valgte de å skape av mørkets energi, og dermed frigjorde de det av Gud innkapslede mørket, som flommet inn over jorden og forvandlet den fra en lysverden til en mørkest verden, der død og lidelse ble en realitet.

All lidelse på jorden er derfor skaperne av menneskelegemet sitt ansvar, og ikke Guds. På en bønn fra de falne englene, påtok Gud seg å hjelpe dem med sine mislykkede skapninger, og han knyttet en lysets ånd til hver enkelt, og gjorde oss delaktig i det evige liv. Men for at de umodne menneskene skal kunne utvikle seg til helstøpte, åndelige individer, må vi leve igjen og igjen, for ved hver eneste inkarnasjon å bli mer innsiktsfulle, klokere og sterkere i vår evne til å motstå mørket og velge lyset.

Gud skaper altså ikke lidelse for noen mennesker. Guds kjærlighet og hans barmhjertighet står over alt annet, og ethvert menneske som angrer sine onde handlinger og onde tanker, får alltid sjansen til å sone den lidelse de har påført andre, gjennom å utføre en kjærlighetsgjerning. En slik kjærlighetsgjerning kan være å redde mennesker fra truende farer, gjøre oppfinnelser eller skape hjelpemidler som kan hjelpe mange mennesker eller på annen måte gjøre noe som kan komme mange mennesker til gode.

Men mot den harde og uforsonlige, den som har påført andre vonde lidelser og som nekter å se det i øynene og nekter å angre sin ondskap, er det vanskelig å innse nytten av en kjærlighetsgjerning, og da blir gjerne stillstand resultatet. Før de innser konsekvensene av sin egen ondskap, er det ikke mulig for dem å nå videre i sin utvikling.

Og i ett tilfelle er Guds lover helt konsekvente. Det er når et menneske har forårsaket andres død, gjennom drap, og har klart å unndra seg den jordiske

straffen. Da pålegges de å redde et antall mennesker fra døden, og når de utfører denne redningsdåden, vil de mangle Guds beskyttelse. De kan da risikere at de selv blir skadet - ikke fordi Gud skader dem, men fordi situasjonen krever at de helt uegennyttig setter sitt eget liv i fare under redningsaksjonen.

Men hva da med barn som blir født i krigsområder, av voldelige foreldre, av pedofile av uforstandige eller av ufølsomme mødre og fedre? Til det er å si at disse foreldrene selv velger å få barn, og det at deres barn står i fare for å få vonde opplevelser, er på ingen måte Guds skyld eller Guds ønske! Gud ønsker ikke at noen skal oppleve noe vondt, og gjennom skytsånden gjør Gud alt som er mulig for å lede de voksne vekk fra onde tilbøyeligheter og vekk fra alt som kan skape lidelse for deres barn. Men Gud kan ikke gripe direkte inn i menneskenes liv gjennom tvang. Vi må selv frivillig velge vår vei gjennom livet! Men Gud og hans utsendinger gir oss all mulig hjelp for at vi skal finne den beste veien gjennom våre liv.

Og Gud sørger for at rettferdigheten seirer i siste ende, ikke ved at Gud påfører noen lidelse, men ved at ingen i siste ende lider noe mer enn det de selv har påført andre. Vi vil alle, før vi forlater jordelivet, ha lidd og opplevd onde ting, men altså ikke mer enn det vi selv har forårsaket.

Gud har altså intet ansvar for at jorden ble et sted der lidelse og død ble en realitet. Ansvaret hviler på de av hans første skapninger som valgte å skape av mørket. Dette er symbolsk beskrevet i sagnet om syndefallet i Bibelen. De var høyintelligente, åndelige vesener som selv ville skape levende vesener, som de kunne lede. Gjennom sitt fall, påførte de seg selv uendelig mye lidelse, for derved kom de selv inn under mørkets makt, og ble det ondes slaver. I dag har de alle sammen forlatt jorden og vendt hjem til Guds rike. Gud har tilgitt dem, akkurat slik Jesus beskrev i lignelsen om den bortkomne sønnen. Ingen kan synke så dypt at det ikke finnes en vei tilbake, og Gud er alltid parat til å tilgi en angrende synder. Disse falne englene, trenger også vår tilgivelse. De lider mest av alle pga. sine onde gjerninger. Ved å tilgi dem, vil vi kunne bidra til å løse dem fra deres lidelser. Og de forbannelsene de har utslynget over menneskeheten vil slettes. Og aller mest trenger den ondeste av de onde vår medfølelse og vår tilgivelse - ham vi kjenner som Satan, Lucifer, djevelen osv. Ved å tilgi ham, utfører vi den aller største kjærlighetsgjerning noe menneske kan utføre - i Guds og Jesu' navn! For at ikke hans tidligere navn skal hefte ved ham for all evighet, har Gud gitt ham et nytt navn: Ardor! Og han ber oss om vår tilgivelse for det onde han har forårsaket. La oss alle tilgi ham!

EN Gud for hele menneskeheten!

I etterkant av terroren i Paris har det oppstått en viss diskusjon om hva som er "ekte" islam, og om hvorvidt Allah kan være den samme som den kristne Gud. Noen avviser dette kategorisk. Men er det så enkelt?

Det fremstår for meg som temmelig uforståelig at enkelte kristne så kategorisk avviser at muslimenes Allah og deres egen kristne Gud kan være en og samme personlighet. Allah betyr jo vitterlig Gud på arabisk, og det synes noe søkt å avvise at det kan dreie seg om samme Gud, utelukkende basert på språklige forskjeller. Ingen vil vel avvise at God er den samme som Gud?

Finnes det noen støtte i Bibelen for at det finnes flere Guder? Vel, meg bekjent sies det opptil flere steder at Gud er en, og at han hersker over hele verden.

Men Allah synes å være en helt annerledes personlighet enn Gud, hevder noen. Vel, det kommer vel litt an på øynene som ser, gjør det ikke? Det er ikke vanskelig å finne steder i det gamle testamentet der Gud fremstilles som både nidkjær, vred, hevngjerrig og nådeløs. Og det er kanskje nettopp disse egenskapene enkelte kristne mener er typiske for islam og for Allah, og ikke minst for Muhammed.

Når det gjelder Muhammed, så synes det som om mange kjennere skiller mellom den unge og den eldre Muhammed. Den unge Muhammed fremstår som en idealistisk religiøs søker, som opplevde flere sterke åpenbaringer, og sto for en kjærlig og tolerant tro, ikke ulik Jesu' budskap. Men der Jesus aldri søkte makt for egen del, ble Muhammed i tillegg til å være en religiøs reformator, også en krigsherre som kjempet om jordisk makt.

Her skiller altså de to religionsgrunnleggerne seg fra hverandre. Jesus kjempet aldri for å få makt, og lot seg heller drepe for å bekrefte sannheten av sine ord, mens Muhammed ble en mektig krigsherre.

Men før dette hadde han allerede klart å etablere en lære, basert på sine åpenbaringer, men som dessverre senere ble iblandet utsagn fra den senere tiden, der Muhammed sto i konflikt med de vantro og søkte å profilere seg mot dem. Derfor synes det som om islam ble en blanding av religiøs idealisme med kamp mot væpnede motstandere.

Spørsmålet blir så: Hva er den "sanne" islam? Er det den delen av troen som priser fred, barmhjertighet og toleranse, eller er det den delen av troen som fremstår mer som en politisk filosofi?

Om vi tar et skråblikk på kristendommen igjen, så er det etter min mening ikke særlig vanskelig å påvise at også kristendommen fremstår som en

blanding av et kjærlighetsbudskap og en krigslære, der GTs Gud fremstår som svært motsetningsfylt og humørsyk. Det ene øyeblikket ber han israelittene søke blodig hevn over sine fiender, i det andre øyeblikket er han som en kjærlig og mild far.

Det synes altså som om kristendommen og islam har dette felles: De inneholder en dobbelthet, og budskapet er splittet: Det inneholder både kjærlighet og krigsretorikk.

Det er derfor etter min mening absolutt umulig å snakke om hva som er den "ekte" islam og hva som er den "ekte" kristendommen. Og for meg synes det også åpenbart at Allah er den samme som Gud.

Her er noen sitater fra Koranen:

"16 hvorved Gud leder dem som søker Hans velbehag på fredens veier. Han fører dem fra mørket til lyset ved Sin bestemmelse og leder dem på den rette vei."

"90 Be Herren om tilgivelse, og omvend dere til Ham! Herren er nåderik, fylt av kjærlighet."

"92 Han svarte: «Ingen bebreidelser over dere i dag! Gud vil tilgi dere. Han er den største i barmhjertighet."

"96 De som tror og lever rettskaffent, dem vil den Barmhjertige møte med kjærlighet."

"208 Dere som tror, søk hen til fred og harmoni alle sammen. Følg ikke i Satans fotspor. Han er deres erklærte fiende."

Om en troende muslim skal ta sin hellige bok på alvor, synes det vanskelig å komme forbi disse kjærlige ordene som handler om tilgivelse, fred, harmoni og barmhjertighet.

Men, når det gjelder trosspørsmål, så gjelder til fulle de kloke ordene som en skribent har uttalt her på VD: De gode søker etter det gode i sin religion, mens de onde søker etter det onde i sin religion.

Det er meget gledelig å se at det finnes mange muslimer i Norge, som virkelig er gode mennesker, og som også søker etter det gode i sin religion, akkurat som mange kristne gjør.

På www.islam.no fant jeg også i sin tid dette sitatet:

"Vi ber Allah om en fredelig verden, fri for undertrykkelse, okkupasjon, diktatur og terrorisme. En verden hvor alle mennesker føler at de er søsken og handler deretter."

Bedre kan det ikke sies, etter min mening.

Etiske problemer ved kristendommen: "Gud" dreper!

Jeg setter Gud i anførselstegn, fordi jeg overhode ikke kan tro på bibeltekster eller dogmer som tillegger Gud slike primitive handlinger. Men selve hoved-dogmet i kristendommen bygger faktisk på at Gud medvirket til et mord: Mordet på Jesus!

Jeg mener tiden må være moden for at vi som regner oss selv som Jesu' følgere setter et kritisk søkelys på absolutt *alle* sider ved den etablerte kristne troen. Og gjør man det, er det ikke like vakkert alt som åpenbarer seg.

Kristne her på VD har en tendens til å anse sin tro for høyt hevet over islam, og argumenterer flittig for at Jesus og Muhammed inntok et vesensforskjellig syn på det å søke jordisk makt og det å delta i krigføring og erobringer.

Det er riktig nok. Jesu' lære var absolutt revolusjonerende for sin tid. Han hevdet ikke bare at vi ikke skulle søke hevn og makt, han påsto at dersom vi vil ligne Gud, så skal vi faktisk *elske* våre fiender! Jeg vil spørre i den sammenhengen: Er det mange kristne som elsker muslimer eller islamistiske terrorister for den saks skyld?

Er det mange kristne som elsker, ber for, miskunner og tilgir islamistiske terrorister? Det er det sikkert noen kristne som gjør, selv om de ikke akkurat virker å være i flertall her på VD.

Hvorfor ba Jesus oss elske og be for våre fiender, mon tro? Var det fordi han hadde en innsikt i en universell lovmessighet som ikke umiddelbart er åpenbar for det jevne mennesket? Kan det være at Jesus ba oss elske og be for våre fiender, fordi han visste at dersom mange nok mennesker ba for dem som fremstår som onde, så ville disse bønnene og de kjærlige tankene i seg selv trekke så mye kjærlighet til de onde, at deres ondskap, deres hat og deres onde planer kunne komme til å endre seg?

I en bok jeg elsker (Vandre mot Lyset!), står det at dersom et helt folk, altså hele landets innbyggere alle i fellesskap ba til Gud om hans beskyttelse, så ville den samlede kjærlighetskraften være så sterk, at de ville bli uangripelige for en ond, truende makt. Tror man så mye på bønnens makt og på kjærlighetens kraft at man kan godta dette? Jeg gjør det!!

Men tilbake til den etablerte kristne tro. Selv om de aller fleste slutter seg til Jesu' kjærlighetsbudskap, og svært mye nestekjærlighet, barmhjertighet og gode gjerninger er inspirert av Mesterens lære, så står det ikke til å nekte for at vi også finner noen svært etisk problematiske sider ved den kristne tro.

Og for å begynne med begynnelsen i Bibelen, GT, så er står det ikke til å fornekte at Bibelens "Gud" er en ytterst omskiftelig og vankelmodig Gud. I det ene øyeblikket er han kjærlig og raus, i det neste er han nedtrykt, hevngjerrig og krigersk. Kan dette være et sant uttrykk for Guds vesen? Ligner Gud på en gjennomsnittlig maktperson som søker makt, hevn og krig mot sine fiender, og lover rikdom, gode avlinger og fruktbarhet til sine venner?

Jeg vil påstå at dette overhode ikke gir mening hos en troende som anser Gud for å være universets kjærlige sentrum, og som rår over et lyshav av lysets kjærlighet, som han velvillig styrer mot alle dem som er mottakelige for kjærligheten, og som ber om og ønsker å sende Guds kjærlighet videre til verdens skapninger.

Ber vi om å være Guds hjelpere på jorden, lar han oss tilflyte sin lysenergi i overflod, og den styres videre til alle dem vi ber for og føler kjærlighet for. Ber vi for alle verdens terrorister, sender vi Guds kjærlighet til dem, og er vi mange nok som ber, blir kjærlighetskraften så sterk, at ingen lengre kan motstå den. Da endres deres sinn gradvis og der hatet og krigerskheten tidligere har regjert, kan vennlighet og gode tanker vinne innpass.

Men menneskeheten er ikke slik Jesus ba oss om. Mange kristne, som burde følge Jesu' oppfordring og elske, tilgi og be for sine fiender, gjør ikke det. I stedet hater de dem og ønsker at de skal tilintetgjøres. Fjernere kan man ikke komme fra Jesu' budskap!

Den ultimate fjernheten fra den ekte Gud finner man i historier som Noahs ark. I denne ugudelige historien sies det på fullt alvor at "Gud" var så lei av menneskenes synder at han bestemte seg for å utrydde dem alle som en. Men i sin "nåde", bestemte han seg for å la noen ytterst få, nemlig Noah og hans familie, og representanter for alle dyreartene overleve massemordet. Mange kristne hevder at denne historien må anses som et uttrykk for fortidens misforståelser, mens andre tror fullt og fast på at dette er et ekte uttrykk for Guds vesen. Han var intet annet enn en krigersk, hevngjerrig og utålmodig hersker over menneskene, og følte han for det, kunne han tenkes å utrydde dem, eller oppfordre dem til å utrydde sine fiender.

Min påstand, er at dette bildet av Gud, må være forfalsket. Jeg anser Gud for å være allkjærlig, allmektig og uendelig tålmodig med sine skapninger, menneskene, og om vi feiler, dømmer han oss selvsagt ikke til døden gjennom

drukningsdøden. Bibelen må være forfalsket av den onde, som vil ha oss til å frykte Gud i stedet for å elske ham.

Dersom den onde klarte å få menneskene til å frykte Gud, ville han også oppnå at menneskene ikke turte å be til Gud med tillit og kjærlighet, men med frykt og underdanighet. Selve begrepet "nåde" er en absolutt misvisende betegnelse på Guds forhold til oss: En kjærlig far/mor føler selvsagt ikke "nåde" for sine barn, han/hun føler kjærlighet! Og det føler også Gud for oss. Han elsker oss - hver enkelt, selv dem som farer vill og kommer fullstendig på avveier. Selv en terrorist er elsket av Gud og tilhører Guds "barneflokk".

"Nåde" er et begrep som inneholder overdreven respekt, frykt og en følelse av uverdighet. Begrepet er oppfunnet av den onde. Gud føler ikke "nåde", han føler kjærlighet!

Og så til selve hoved-dogmet i den kristne lære: Troen på at Jesus døde for våre synder for å gjenopprette vårt forhold til "Gud". "Gud" kunne ikke lengre utstå våre synder, og kunne ikke lengre ha samkvem med oss. Gud ville fullstendig ha forlatt oss om ikke hans sønn, Jesus ble myrdet! Døden skulle forløse forholdet mellom Gud og hans skapninger.

Hele dette dogmet bygger egentlig på at det kan være en kjærlig gjerning å drepe. Dette er høyst etisk problematisk og strider i virkeligheten fullstendig mot hele vår måte å tenke på i et sivilisert, velutviklet samfunn. Vi redder liv, vi helbreder sykdommer, vi forlenger livet og lindrer lidelse, mens altså soningsdøden bygger på den ideen at Gud skal ha vært innblandet i planleggingen av mordet på Jesus. Uten Guds medvirkning, ingen soningsdød. Gud har medvirket til mord. Og Jesus medvirket til sitt eget selvmord. Jeg fatter ikke at noen kan feste lit til dette meningsløse dogmet! Drap skal føre til kjærlighet og forløsning? For ikke å snakke om at alle dem som ble brukt som medvirkende til drapet, ble bevisst gjort til skyldige i drap - for at Jesus skulle kunne gjenoppstå. Pontius Pilatus og Kaifas ble alle nådeløse redskaper for "Gud", som gjorde dem til drapsmenn for at soningsdøden kunne oppfylles.

Helveteslæren er en annen svært ufin side ved kristendommen. Troen på helvete er heldigvis på full vei ut av kjærlige kristnes tro. Moderne, humane og ansvarlige kristne kan selvsagt ikke tro at "Gud" skal dømme en del av sine egne skapninger til evig lidelse eller tilintetgjørelse. En slik "Gud" kan ikke kalles annet enn ond, urettferdig og følelseskald, ja, nærmest psykopatisk. Hvordan i all verden skal det kunne være noen glede i himmelen, når både Gud og alle andre vet at de har en lidende bror eller søster i helvete? Min påstand er at dersom dette virkelig var tilfelle, så ville Jesus ha krevd å få ende i helvete, for han identifiserte seg aldri med de sterke, vinnerne og de vellykkede, han holdt seg heller med de utstøtte, synderne, de syke og lidende.

Det eneste rette stedet for Jesus, ville altså ha vært helvete! Jeg ville også ha bedt Gud om å få havne der, om jeg virkelig trodde at helvete fantes.

Og så er det dette groteske og vulgære skriftet "Johannes åpenbaring" som enkelte har henvist til her på VD i det siste. Dette skriftet er så destruktivt og pessimistisk at det er helt uforståelig at det har blitt inntatt i Bibelen, side om side med Jesu' optimistiske og enkle kjærlighetslære. I dette ugudelige skriftet blir Gud igjen gjort til morder, idet han skal komme til å tilintetgjøre djevelen i ildsjøen. En av Guds egne skapninger, som har falt for mørket skal altså myrdes og tilintetgjøres av "Gud" selv. Dette er etter min mening både blasfemisk og gudsbespottelig, og strider på alle punkter mot den Gud Jesus åpenbarer for oss. Om du vil ligne Gud, må du elske, be for, tilgi og miskunne dine fiender, sa Jesus, mens altså mange tekster i Bibelen forteller at Gud utryddet, drepte og hatet sine fiender.

Den ondes tanker har åpenbart funnet sin vei inn i Bibelens tekster.

Det er på tide at den etablerte kristne kirken i Norge tar et endelig oppgjør med denne ugudelige tale, og fører kristendommen tilbake til dens enkle og opprinnelige form: Kjærligheten, tilgivelsen og barmhjertighet står over alt annet, og Gud kan selvsagt ikke tenkes å ville myrde, utrydde eller drepe noen. Det er djevelens tale, rett og slett.

Og klarer det kristne fellesskapet å samle seg om å rense læren for den ondes innsnikelser, vil kjærligheten få en enorm seier i vår verden, og lyset vil bre seg og rense ut de onde tankene som preger mange menneskers måte å tenke på.

Religionsfobikeren.

Det finnes en ny nype livssynsmennesker i vår tid. De som har en fobi mot alt som smaker av religion, som mener seg krenket dersom de må høre religiøse ytringer, og som høylytt krever at deres eget religionsfobiske livssyn skal være enerådende.

Under dekke av å være forkjempere for religiøs toleranse, ønsker religionsfobikeren tydeligvis å forby enhver religiøs aktivitet som ikke er privat eller foregår i lukkede forsamlinger. På en merkelig måte klarer de å få sin egen intoleranse og sin egen fobi mot å overvære religiøs aktivitet til å være et utslag av vidsyn og toleranse. Hvem er de egentlig tolerante mot? Jo i virkeligheten krever de ubegrenset toleranse for sin egen fobi, og tanken om

at de selv kunne vise toleranse overfor religiøse mennesker, er visst så fjernt fra dem at tanken neppe kan ha slått dem.

Toleranse for en religionsfobisk person innebærer ikke at han/hun selv skal utvise denne høyverdige holdningen, nei det er ALLE ANDRE som skal utvise toleranse overfor religionsfobikerens motvilje mot alt som smaker av religion. For en slik fobiker oppleves det som en dyp krenkelse, ja nærmest et grovt overgrep om han/hun eller deres barn må overhøre f. eks. et religiøst bordvers.

"Gledens herre vær vår gjest, ved vårt bord i dag.

Gjør vårt måltid til en fest, etter ditt behag."

Jeg er ganske sikker på at størstedelen av jordens mennesker godt kunne synge et slikt vers uten at det førte til motvilje og ubehag. Men ikke slik for religionsfobikeren. Han/hun føler seg dypt krenket over å høre noen synge det før maten, og mener det er grenseløst intolerant at ikke han/hun kan få bestemme at ingen andre skal ha lov til å synge det annet enn i sitt eget hjem bak lukkede dører.

Hva er egentlig toleranse? Er ikke toleranse noe ethvert menneske selv skal utvise overfor andre? Å kreve bestemte hensyn fra andre overfor seg selv, har intet med toleranse å gjøre. Det grenser langt nærmere mot intoleranse. Det er den krenkede på egne vegne som ønsker å bestemme over alle andre, og avgjøre i hvilke sammenhenger de skal få utøve sin tro.

Det er intolerant å kreve en bestemt tro av noen, ja. Men det er ikke intoleranse at folk utøver sin religion i ulike sammenhenger, selv i det offentlige rom, når det er frivillig å delta.

Det er den religionsfobiske som står for intoleransen. Å forsøke å tilrane seg toleranse-synspunktet er i virkeligheten utrolig frekt. Den religionsfobiske vil ikke være fornøy før alle spor etter religion er utryddet annet enn som en skjult aktivitet i lukkede forsamlinger.

Nordisk religionskrig anno 2014.

Jeg antar at det ikke skjer så ofte at norske troende opplever at det opprettes egne websider hvis utelukkende hensikt er å publisere alvorlige anklager mot dem om å drive undergravende virksomhet mot den troen de tilslutter seg.

Selv har jeg fått denne noe tvilsomme æren, og kanskje noen av leserne på VD kan ha interesse av å få et lite innblikk i hvordan noen finner det hensiktsmessig selv i vår del av verden, å "forsvare" sin tro anno 2014?

Jeg har i mange innlegg her på VD fortalt om en dansk bok, som utkom i København i 1920, med tittel "Vandrer mod Lyset!". Selv kom jeg over dette verket for mer enn 25 år siden, og det gjorde umiddelbart et gedigent inntrykk på meg. I boken fortelles det en helt ny historie om hvordan livet på jorden oppsto, og om hvorfor jorden ble arena for kampen mellom det gode og det onde. VmL forteller også en litt annen historie om Jesu' liv og gir en forklaring på han død og "gjenoppstandelse" som skiller seg ganske vesentlig fra den tradisjonelle kristne.

Jeg fattet som sagt stor interesse for "Vandrer mod Lyset!", og fant ganske hurtig ut at det overhode ikke var gjort noen forskning omkring de menneskene som var involvert i fremkomsten av boken. Og bakgrunnen er temmelig oppsiktsvekkende, og sikkert veldig usannsynlig for noen. Det var nemlig en ganske vanlig dansk kvinne, som opplevde å kunne "høre" tankene fra oversanselige ånder, som ble kontaktet bl. a. av sin avdøde fars ånd, og hun ble bedt om å formidle et oversanselig budskap av enorm betydning for menneskeheten.

Nå var det ikke selve denne spesielle tilblivelsesmåten av VmL, som gjorde at jeg fattet interesse for boken, men tvert imot selve *innholdet i boken.* Jeg hadde nemlig i mange år vært på religiøs søken, og i VmL fant jeg et verdensbilde som tiltalte meg sterkt, og som samsvarte med mange av de tankene jeg hadde gjort meg selv. Dessuten inneholder VmL en fremstilling av Gud som samsvarer helt og holdent med mitt indre bilde av den kjærlige guddommen, og det forklares hvordan menneskene gjennom historien har tillagt Gud visse egenskaper som mer skyldes det ondes påvirkning enn det gir et sant bilde av Gud, vår alles kjærlige far.

Da jeg innså at ingen forskning var gjort når det gjaldt fremkomsten av VmL, bestemte jeg meg for å bli VmLs aller første forsker og historiker, og gjorde mange undersøkelser og reiser til Danmark for å oppsøke etterkommere og slektninger av de menneskene som var involvert. Og jeg ble møtt stor velvilje og åpne dører, og fikk innsyn i en mengde gamle dokumenter, bilder og bøker. Alt dette har jeg presentert på min egen VmL-webside, www.vandrermotlyset.net

Men denne forskningen har dessverre falt en gruppe VmL-tilhengere svært tungt for brystet, og de beskylder meg for egentlig å gjøre alt jeg kan for å ødelegge for VmL, og *forhindre at verket blir utbredt.* En ganske utrolig påstand egentlig, tatt i betraktning at jeg har brukt flere år med tusenvis av

arbeidstimer, og tusenvis av kroner, på å lage en fremstilling av den boken jeg elsker mer enn noe annet, bortsett fra min familie.

De historiske personene som var involvert i fremkomsten av VmL, var først og fremst mediet, Johanne Agerskov, som altså hadde en så velutviklet evne til å "høre" med sitt indre øre, at hun kunne gjenfortelle hva de åndelige personlighetene "sa" til henne, setning for setning. Det hun gjenfortalte, ble nedskrevet av bl. a. hennes mann, Michael Agerskov. Og den som dikterte henne, var i første rekke hennes avdøde fars åndelige personlighet, Rasmus Malling-Hansen. Malling-Hansen var en meget fargerik dansk prest som levde fra 1835 til 1890, og han var også oppfinner og naturvitenskapelig forsker. Malling-Hansen var bl a oppfinneren av verdens aller første kommersielt fremstilte skrivemaskin, den såkalte skrivekulen.

Grunnen til den store motstanden mot meg blant en del tilhengere av VmL, er at vi er uenige om et brev som Johanne Agerskov publiserte mot slutten av sitt liv, lenge etter at VmL var utgitt. I dette brevet, gjerne kalt Bispebrevet, som bl a ble utsendt til alle de danske bispene, het det seg at dersom de ikke innen en frist på to år, reformerte det religiøse grunnlaget for den danske kirke og la VmL til grunn, så ville Gud muligens for millioner av år avbryte all forbindelse med menneskeheten slik at de kunne synke så dypt ned i synd, ugjerninger og lidelse at hele utviklingen av menneskeheten kunne begynne forfra igjen.

Jeg, og mange med meg finner denne setningen meget ukjærlig og synes den mest av alt minner om et forsøk på utpresning, så vi rett og slett avviser at den kan stamme fra lysets ånder, men at Johanne Agerskov mot slutten av sitt liv, da hun var sliten, syk og desillusjonert må ha blitt narret av mørkets ånder til å utgi et brev som dessverre strider mot hele VmLs grunnide, nemlig at all tro må være frivillig og at Gud er ren kjærlighet.

Men denne oppfatningen faller enkelte VmL-tilhengere meget tungt for brystet. Til dette kan også legges til at Johanne Agerskov mot slutten av sitt liv fikk ødelagt alle bilder av seg selv, og enkelte VmL-tilhengere mener at dette var etter oppfordring fra Gud eller hans medhjelpere.

Selv er jeg av en annen oppfatning. Jeg tror hun ødela bildene fordi hun var skuffet over det danske samfunnets mottagelse av VmL, samt at hun var en ytterst privat person, som ikke ønsket noen oppmerksomhet omkring seg selv. Jeg har derfor valgt å offentliggjøre de bildene jeg har funnet av henne og hennes mann i Danmark. Dette har også ført til at jeg har blitt utsatt for hard kritikk fra enkelte. Jeg vil derimot sammenligne "fotoforbudet" av Johanne Agerskov, med forbudet mot å lage avbildninger av Muhammed. Begge deler fremstår like meningsløst i 2014.

Uenigheten om disse spørsmålene, har gjort meg til en meget omstridt person innen VmL-kretser, særlig i Danmark, selv om det må sies at jeg også har noen tilhengere der. Det siste fremstøtet fra mine motstandere er en egen webside, der jeg utsettes for de aller groveste personangrep: http://sverreavnskog.wordpress.com/ laget av den danske VmL-tilhengeren, Esneda Olsen.

Og her er et lite knippe av utsagnene om meg:

Det er sygt!

Det må siges, SAs mental tilstand efterlader mange ubesvarede spørgsmål!

Hvor er hans samvittighed? Han tager sig åbenbart ikke af sin samvittighed eller er han "samvittighedsløs"?

Det er så syg en tankegang!

SA må være syg, men ikke så syg, at han selv er i ledtog med mørkets kraft mod Johanne Agerskovs minde!

...hvor målrettede han har arbejdet med det ene formål for øje, at miskreditere mediet Johanne Agerskov og smadret VmLs udbredelse, får man det umiddelbart indtryk af, at denne mand har frivillig ladet sig overtage af mørkets ødelæggende kraft.

Er der ikke elendighed nok i verden for det menneske, SA?
Man får det indtryk af, at SA vil så gerne beholde den kristne dogmatik i hele den formørkede struktur

Hans troværdig er så lavt, at man behøver ikke at gå tilbage i tiden før Ardors tilbagevenden for at mene, at SA selv er grimt angreb af mørkets kræfter.

Dersom Bispebrevet ikke eksisterede, vil et menneske som Sverre Avnskog finde på helt noget andet for at ødelægge VmLs udbredelse – uanset!

Det er nok for mig! Det er så sygeligt dette her!

SA undervurderer Lysets intelligenser på den meste surrealistisk, mystisk og åndssvag måde!

Dette menneske, Sverre Avnskog, er gået ud af forstand!

Han har gjort sig fortjent til at blive fritaget for flere åndssvage inkarnationer her på jorden!

Helt ærligt, der er noget galt med denne mand,...

Ustandseligt forsøger SA at give et forvrænget billede af de omstændigheder, der udspillede sig på jorden i kampen mellem de Yngste og de Ældste

SA kan overhovedet ikke tænke rationelt og endnu mindre… abstrakt!

Hvis jeg ikke vidste, at det her blev skrevet af SA, vil jeg mene, at det var et barn der havde jo gjort det!

Er der ikke VmL han vil så ivrig formidle? Nej, det er det ikke! Det er først og fremmest SIT STORE EGO!

Jo mere jeg læser hvad SA har skrevet i tidens løb, jo mere overbevidst er jeg blevet over, at han INTET har forstået hvad der står i værkerne!

...han har haft nogle utroligt høje tanker om sig selv.

Det er meget uheldigt at læse karikaturagtige dele af VmL, som SA plejer at gøre for egen vinding skyld!

Uanset hvordan og hvor meget SA vil fordreje alt hvad der står i VmL...

...SA, der ihærdig forsøger at forpurre VmLs mulighed for at blive kendt og anerkendt af endnu flere mennesker, her og i udlandet!

SAs konstante forsøg for at så tvivl, om Johanne Agerskovs troværdighed og integritet som midler, er under al kritik. En opmærksom og rettænkende læser, skal nok fornemme i hans omstrikte skrifter også et vidnesbyrd om et menneske (SA), der på så usædvanlig måde, dyrker sit uhyrlige kæmpe stort alter ego!

...et klart bevis på, at SA er så selvbestaltede og så usaglige i hans såkaldte analyser, at det skriger til "himlen"!

...hvis det omstridte dokument ikke fandtes, havde SA alligevel ført undergravende virksomhed mod VmL...

Man må nesten begynne å undre seg over hvilke grove forbrytelser denne Sverre Avnskog har begått? De må vel minst komme i samme kategori som den norske massemorderen Anders Behring Breivik, som gjerne omtales på omtrent samme måte. Men nei, så er det altså bare snakk om en person Esneda Olsen er uenig med om hvordan VmL skal forstås. Personlig har jeg problemer med å forstå hvordan Esneda Olsen kan ha det godt med seg selv over å skrive så mye ondt om et annet menneske, helt uavhengig av at det er meg hun karakteriserer på den måten hun gjør. Jeg tviler på at man jubler i himmelen over at en VmL-tilhenger skriver på denne måten om en annen person som også tror på VmL. Selv blir jeg usigelig trist over alt det onde Esneda Olsen har å si om et medmenneske som aldri har gjort henne noe, og jeg kan ikke kalle det annet enn en råhet og hjerteløshet som overgår alt hva jeg tidligere har lest av en VmL-tilhenger.

Men det burde kanskje ikke overraske i denne verden av religionskriger?

Hadde Gud blitt avmektig?

De fleste av oss religiøse mener at Gud er allmektig, det vil si det finnes ingen grenser for hva han kan gjøre, dersom han ønsker det. Likevel mener mange at Gud hadde mistet evnen til å ha kontakt med menneskene før den nye pakten.

Gud og menneskene hadde mistet kontakten pga. menneskenes synd, heter det seg. Derfor måtte det inngås en ny pakt mellom Gud og menneskene. Vi måtte så og si løskjøpes ved at Guds sønn ga sitt liv som et blodig offer.

Det vil si, at dersom Jesus ikke hadde vært villig til å gi sitt liv, så ville Gud og menneskene vært adskilt for evig og alltid.

Det undrer meg at ikke flere kristne stusser på dette forholdet, for hele denne offertanken innebærer at Gud hadde mistet sin allmakt og i stedet blitt avmektig. Gud var rådløs og hadde ingen muligheter til å gjenopprette kontakten uten gjennom et blodig offer.

Det skjer også i den menneskelige verden at mennesker utfører heltegjerninger der de redder et stort antall mennesker fra døden, og så ender det med at redningsmannen eller -kvinnen selv mister sitt liv. De forblir for alltid store helter i vår bevissthet. Men er det fordi de dør, vi beundrer dem? Nei, selvsagt ikke. Vi beundrer dem for at de våget å redde så mange liv, til tross for at det satte deres eget liv i fare. Det er altså deres gjerninger vi beundrer, døden er bare en tragisk følge av deres heltemot.

Men i Jesu' tilfelle, er det utelukkende hans død, som verdsettes. I følge offertanken, så gjorde Jesus egentlig ikke noe annet enn å la seg drepe. Han kan altså ikke sammenlignes med en hverdagshelt som redder mange mennesker ut av et brennende hus eller ut av en synkende båt. Nei han ble "bare" drept.

Nå sier sikker mange at, jo Jesus reddet alle menneskene, for om ikke han ble drept, ville vi alle være fortapt. Men da må jeg igjen spørre: Betyr det at Gud var blitt avmektig? Er ikke Gud allmektig? Finnes det unntak fra Guds allmakt?

Kjærlighetens grunnide er at den omfatter alle. Gud elsker alle mennesker like høyt, og gjør ikke forskjell på hverken liten eller stor, rik eller fattig, svart eller hvit. Men ifølge offertanken, skal offeret unntas fra kjærligheten og omtanken. Et komplett uskyldig menneske eller dyr drepes for å tjene som offer for alle de andre. Det er i virkeligheten en grusom gjerning å drepe kun for å drepe, og så tro at et meningsløst drap skal tjene kjærligheten. Et drap er uansett et drap. Og personlig er jeg nødt for å avvise at Gud overhode kan ha spilt en rolle i planleggingen av et mord.

Dette bekreftes av et utsagn i bibelen: Jesus sier et sted at Gud ikke ønsker offer, men barmhjertighet. Et slikt utsagn står i tydelig motsetning til hele offerideen, og bekrefter for meg at det må bygge på en misforståelse og en, sikkert velment, feilaktig tolkning foretatt av en jødisk skriftlærd, som var så preget av den jødiske offertradisjonen, at han ikke klarte å frigjøre seg fra sin gamle religion.

Mange har pekt på den aller første kristne teologen, når de vil finne opphavsmannen til ideen om at Jesus ble ofret som en ny pakt mellom Gud og menneskene: Paulus. Han var en jødisk skriftlærd, som først var en meget iherdig forfølger av de første kristne, men som senere ble omvendt. Det er lett så se en linje fra jødiske offertanker til ideen om at også Jesus måtte være et offer.

Jeg har registrert at denne ideen fremstår som mer og mer uforståelig, særlig for unge mennesker. Det hel fremstår som ukjærlig og ubarmhjertig. Dessuten er det noe merkverdig ved at en annens død kan frikjøpe andre mennesker fra å ta ansvaret for sine egne synder. I Norge er det forbudt å straffe noen for det noen andre har gjort. Ligger Guds etiske nivå lavere enn det norske samfunnets?

Det tror jeg ikke. Jesus ble drept som følge av maktkampen mellom de jødiske lederne og de romerske myndighetene og Jesus ble brukt som offer for at alle kunne toe sine hender. Myndighetene fryktet et opprør, og for å bevise at de ikke sto i ledtog med opprørerne, handlet Kaifas hurtig og valgte selv å arrestere en som kunne mistenkes for å stå bak opprøret. Pontius Pilatus forsto fullt ut at Jesus var uskyldig, men toet sine hender og stadfestet dommen, fordi han fryktet for sin egen stilling om han viste "svakhet".

Dermed var Jesu' skjebne beseglet, og han gikk sine dommere i møte uten frykt fordi han ikke så noen annen utvei enn å gi sitt liv for å bekrefte sannheten av sin lære. Å flykte fra døden, falt ham ikke inn. Jesus var ingen feiging. Og hans kjærlighetsbudskap har preget verden siden.

Islam eller voldelig æreskultur?

Naturlig nok vekker det avsky når islamistiske terrorister regelrett henretter nesten en hel avisredaksjon. Men er disse terroristene først og fremst muslimer, eller svært voldelige representanter for en æreskultur?

For ikke lenge siden gikk et norskprodusert fjernsynsprogram fra et muslimsk land, der bl. a. gutter og menn ble intervjuet om sitt syn på kvinner generelt, og om sin families kvinnelige medlemmer spesielt. Det var rystende å høre deres uttalelser, og det var åpenbart at kvinner i deres øyne hadde ytterst liten verdi.

Både fedre og brødre uttalte at dersom deres datter eller søster foretok seg noe som satte familiens ære på spill, og førte til negativt folkesnakk, ville de ikke nøle med å drepe henne. Ikke et ord ble sagt om at de først ville undersøke om det var noe hold i folkesnakket, eller om jenta helt uskyldig hadde blitt gjenstand for sladder.

Nei, hun burde drepes kun basert på den negative omtalen familien ble utsatt for.

Når det gjelder den dagsaktuelle terroraksjonen i Frankrike, er det også verdt å merke seg at den hjelpeløse politimannen som hjerteløst ble henrettet med et skudd i hodet, ifølge enkelte aviser faktisk var muslim. De islamistiske terroristene dreper altså like gjerne sine egne trosfeller.

Jeg ser på dette som et uttrykk for at voldelige islamister ikke først og fremst er muslimer, som bygger på den islamske lære, men som svært voldelige representanter for en æreskultur, som gjerne tyr til drap for å gjenopprette sin ære når den har blitt krenket. Det bygger jeg også på det jeg selv har lest i koranen, der det er vanskelig å finne støtte for disse brutale og hjerteskjærende mordene. Jeg hører til dem som synes vi bør skille helt klart mellom religionene i seg selv, og de menneskene som misbruker sin religion til å utøve vold, undertrykkelse eller overgrep. Vi vet alle at mange grusomheter også blir og har blitt utført i andre religioners navn, også kristendommen. Men stort sett ingen kristne i vår del av verden mener at det finnes noen støtte i Jesu' lære for å utøve terror.

Slik føler også mange muslimer i forhold til sin tro. Alle de muslimene som søker etter det gode i sin religion, som selvsagt finnes der, tar avstand fra all terrorisme, undertrykking og fanatisme. Jeg treffer på mange muslimer i mitt arbeid, og alle som en uttrykker de sin forferdelse over at noen kan være så hjerteløse og brutale i islams navn.

Dette bør vi merke oss, etter min mening!

Har Muhammed noe ansvar for nåtidens islamistiske terror?

I debatten som fulgte hans innlegg om frifinnelsen av en av våre hjemlige ekstremister, kommer Lars Gule med noen utsagn der han helt uforbeholdent frikjenner Muhammed for ethvert ansvar. Er det virkelig så enkelt?

Gule skriver bl a:

"Ellers er det ganske opplagt at det ikke er Muhammeds skyld at det finnes islamistiske ekstremister i dag. Det må da være måte på langtidsvirkninger gjennom historien. Men at en del av disse ekstremistene mener de kan tolke Koranen og andre uttalelser av og om Muhammed på en slik måte at det legitimerer deres ekstremisme, er også ganske opplagt."

"Det er bare regulære idioter - eller religiøse fanatikere av samme type som vi finner i IS - som kan hevde at andres profeter/guder virker gjennom historien - og på onde måter, mens egen profet/gud også virker gjennom historien - men bare positivt."

(Fra debatten i tråden, Ubaydullah Hussain tapte i retten!)

Er det virkelig så opplagt at Muhammed ikke selv i dag inspirerer enkelte muslimer i svært negativ retning? Og er det så hårreisende idiotisk å mene at Jesus ikke på samme måte inspirerer *til maktbruk og autoritære holdninger?*

Jeg oppfatter meg selv som et relativt fordomsfritt menneske, og jeg ser absolutt faren for at kristne ensidig fordømmer islam, mens de selv forherliger sin egen religion. Likevel er jeg ikke uten videre villig til å avvise denne hypotesen før den er underlagt langt grundigere undersøkelser på fritt grunnlag av folk som virkelig har gått i dybden i forhold til religionenes ulike påvirkning av troende.

Det er ikke helt urimelig å tolke Gules utsagn dithen at han mener at religionsgrunnleggere som Jesus og Muhammed ikke på noen måte påvirker sine tilhengere i dag, etter så mange hundre år. Han skriver jo faktisk: "*Det må da være måte på langtidsvirkninger gjennom historien."* Jeg antar likevel at Gule ikke kan mene på fullt alvor at religiøse mennesker i dag ikke er under påvirkning av hverken Jesus eller Muhammed. Men om han virkelig mener det, vil jeg utfordre ham til å begrunne det med henvisning til forskning foretatt av *religionsvitere.*

Selv er jeg overbevist om at troende av i dag er under sterk innflytelse av stifterne av de religionene de tilslutter seg. Ligger det ikke i sakens natur at man slutter seg til den religionen der man finner inspirasjon og samklang med sine egne verdier og holdninger? Om man avviser alt Muhammed sto for, blir man vel neppe muslim?

Min hypotese er altså at troende i dag inspireres av sin religions grunnlegger. Kristne inspireres av Jesus og muslimer inspireres av Muhammed, i tillegg til at man også finner inspirasjon i samfunnets generelle utvikling av verdier og holdninger, påvirkning fra foreldre og skole osv. Det er et vidt spekter av påvirkningsfaktorer.

Men man kommer altså, etter min mening ikke utenom sine store forbilder og profeter.

En redelig og fordomsfri undersøkelse av hvordan henholdsvis kristne og muslimer påvirkes av sine respektive religionsgrunnleggere, må derfor innebære en grundig undersøkelse og vurdering av det budskapet henholdsvis Jesus og Muhammed formidlet i sin lære.

En slik undersøkelse avslører ganske hurtig en meget vesentlig ulikhet mellom Jesus' og Muhammeds jordiske liv. Der Jesus avviste ethvert forsøk på å skaffe seg jordisk makt, utviklet Muhammed seg til å bli en maktperson som søkte og skaffet seg stor jordisk makt gjennom krigføring mot de "vantro". (Jeg er ikke religionsviter, men bygger mine synspunkter på relativt anerkjente offentlige fremstillinger gjennom bl. a. norske biografier.)

Muhammed synes altså å ha både en religiøs og en politisk side. Mens Jesus sa klart at man skulle gi keiserens hva keiserens er. Hans ærend var kun å videreformidle en religiøs lære, som åpenbart var ikke-voldelig, kjærlig og tolerant. Både kvinner og barn ble av Jesus løftet frem og gitt en verdig plass i fellesskapet.

Det samme kan man dessverre ikke si om Muhammed. Det virker som de fleste Muhammed-kjennere er relativt enige om at Muhammed utviklet seg fra å være en meget religiøst inspirert mann som talte svært henførende til sine tilhengere, til å bli et maktmenneske med svært tvilsomme holdninger til kvinner og til f. eks. barneekteskap, og med krigerske og voldelige holdninger overfor sine fiender, og oppfordret sine tilhengere til å gå til krig mot dem.

Jeg har lest koranen, og synes denne boken gjenspeiler Muhammeds utvikling og holdninger. Koranen inneholder noen utsagn om kjærlighet, toleranse og fred, men disse er ikke særlig mange. Langt større plass har utsagn som er rettet mot de vantro og hva som skal bli deres skjebne.

Finner man det samme hos Jesus? Mitt svar er ganske klart: Jesus sto hele sitt liv for ikkevold, nestekjærlighet og fred. Han lot seg heller drepe enn å forsøke å kjempe mot sine fiender. Og han uttale at vi skal elske, be for, miskunne og tilgi våre fiender. Jeg kan personlig ikke finne at dette er de dominerende holdningene i koranen, som i langt større grad har en konfronterende holdning til annerledes troende.

Er det så intet negativt å si om kristendommen? Jo, men heller om det gamle testamentet enn om Jesus. I det gamle testamentet fremstår en Gud som tidvis er kjærlig og mild, men som ofte er vred, hevngjerrig og oppfordrer israelittene til å utrydde sine fiender. De kristne som finner sin inspirasjon her, kan med en viss rett sammenlignes med islamistiske ekstremister, etter min mening. Den vrede og hevngjerrige Guden i GT kan lett brukes som begrunnelse for vold og autoritære holdninger.

Jeg mener altså vi kan se visse likhetstrekk mellom kristne som inspireres av GT med muslimer, som lar seg inspirere av den delen av Muhammeds lære som er direkte maktpolitisk. Men langt den største delen av kristenheten har for lengst forlatt den utdaterte læren i GT, og gjennom reformasjoner og nytolkninger har kristenheten utviklet seg mer og mer henimot Jesu' barmhjertighets- og kjærlighetslære. Det samme kan vi dessverre ikke si om islam. De muslimske samfunnene har for en stor del ikke gjennomgått tilsvarende reformasjoner som kristendommen, og det synes å mangle et grundig oppgjør med de mer tvilsomme sidene ved Muhammeds lære. Og her det ikke bare snakk om å *tolke* Muhammed på den og den måten, men å ta et oppgjør med uheldige holdninger som han *faktisk sto for, praktiserte og lærte* sine tilhengere.

Så mitt svar på spørsmålet om profeter og religionsstiftere har et ansvar for den læren deres tilhengere praktiserer, er et ubetinget ja, så lenge den er i samsvar med den læren profeten/læreren faktisk lærte bort.

Jesus i Bibelen: Det evige liv omfatter åpenbart flere enn bare de troende!

Noen av Jesu ord i Bergprekenen burde vekke undring hos dem som med sikkerhet hevder at Jesus i sin forkynnelse sto for evig fortapelse for ikke troende. Det er ganske tydelig at flere enn bare troende skal arve Guds rike og kalles Guds barn.

Jesus sa følgende:

BERGPREKENEN (Kap. 5–7)
Saligprisningene
5 Da Jesus så folkemengden, gikk han opp i fjellet. Der satte han seg, og disiplene samlet seg om ham. 2 Han tok til orde og lærte dem:

3 «Salige er de som er fattige i ånden,
for himmelriket er deres.

4 Salige er de som sørger,
for de skal trøstes.

5 Salige er de ydmyke,
for de skal arve jorden.

6 Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten,
for de skal mettes.

7 Salige er de barmhjertige,
for de skal få barmhjertighet.

8 Salige er de rene av hjertet,
for de skal se Gud.

9 Salige er de som skaper fred,
for de skal kalles Guds barn.

10 Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld,
for himmelriket er deres.

Kan uttrykk som "himmelriket er deres", "de skal se Gud", og "de skal kalles Guds barn" innebære annet enn at disse gruppene som omtales som dette, skal tilhøre "den evige flokk"? Og legg merke til at det står intet om at man må være *troende for å eie himmelriket, se Gud eller kalles Guds barn* - det holder lenge med å være fattig i ånden, ren av hjertet og bli forfulgt for rettferdighets skyld.

Kan Jesus mene noe annet enn at disse menneskene skal få det evige liv? Om det ikke er hans mening, så må man vel si at han kaster blår i deres øyne. Og det kan jeg aldri tenke meg at Jesus ville gjøre.

Jeg vil påstå at også metaforene "de skal trøstes", "de skal arve jorden", "de skal mettes" og "skal få barmhjertighet" må oppfattes som bilder som peker

langt utover det rent jordiske livet. Alle vet at det ikke er tilstrekkelig å hungre etter rettferdighet for å få rettferdighet i dette livet. Dessverre er livet fullt av urettferdighet til tross for den enkeltes inderlige ønsker. Et slikt utsagn må derfor antas å peke langt utover den enkeltes jordeliv. Den rettferdige skal få rettferdighet i et evig perspektiv.

Jeg oppfatter Jesu utsagn som et løfte til menneskene om at vi alle vil få del i Guds gave til menneskene, nemlig det evige liv.

Jeg vil også legge til at det "onde sted", "helvete" eller hva man valgte å kalle det ikke med sikkerhet kan sies å bety evig fortapelse, men heller en vond opplevelse etter ens død, der man møter konsekvensene av sine egne eventuelle onde tanker og gjerninger, ikke som evig fortapelse, men som en lidelsesfull tilstand når man ser sitt eget liv i perspektiv av himmelrikets lys.

Jeg mener Jesus budskap opplagt var at vi alle har del i det evige liv, mens andre utsagn tyder på at han advarte mot at vi etter vår død må gjennom et mer eller mindre lidelsesfullt møte med tilbakeslaget av våre egne onde gjerninger. Og det er ganske opplagt at jo mer man har levd i overensstemmelse med sin samvittighet og vært rettferdig, medlidende og nestekjærlig, jo lettere ville dette møtet med sine eventuelle onde gjerninger være.

Jeg kan vanskelig tolke Jesu ord i Bergprekenen på annen måte.

Man lover ikke himmelriket til en gruppe mennesker dersom man mener de skal fortapes om de ikke tror. Tro er ikke noe tema i lovprisningene, men menneskelige kvaliteter, som skal føre til at man skal få store belønninger. Ikke fordi man tror, men fordi man lever etter kjærlighetens lover.

Jesus beviste at alle lever videre etter døden.

For et tenkende menneske knytter det seg en hel rekke svært besværlige spørsmål til det såkalte påskeunderet. Spørsmål som etter min mening burde føre til større ettertanke hos kristne troende. Selv har jeg funnet noen andre svar enn de offisielle.

Som lærer med mer enn 30 års undervisning i Kristendom, KRL og RLE, er jeg vant til å høre på elevers temmelig kritiske spørsmål til kristendommens ulike læresetninger. De mest opprørte innvendingene kommer gjerne i forbindelse med Jesu grusomme og groteske død på korset. -Det var fryktelig dårlig gjort

av Gud å få Jesus drept. -Han hadde ikke gjort noe galt og så ble han drept, det var urettferdig.

En helt naturlig reaksjon for barn, er å sympatisere med offeret, med den urettferdige behandlede og den som forsvarsløst må lide. At de derfor vender sitt sinne mot de skriftlærde, mot Kaifas og mot Pontius Pilatus, må derfor sies å være en sunn reaksjon, og uttrykk for en rettferdig harme. Men hva verre er, og som i større grad burde bekymre kristenheten, er at mange barn også vender sin harme mot Gud. De får i undervisningen vite at Jesus gjennom henrettelsen av ham, var et offerlam, som lot seg frivillig drepe for Guds skyld, slik at Gud kunne tilgi menneskenes synder. -Men da er jo Gud en morder, våger de mest kritiske å innvende. -Er Gud virkelig så slem?

Fra barn får man gjerne høre den usminkede sannheten. Barna er fremtidens troende, og i dag finnes det nær sagt ingen frykt eller ingen underdanig respekt for autoritetenes lære hos våre oppvoksende slekter. Og skal vi ta deres oppriktige og undrende spørsmål som et varsel om hvilken retning fremtidens kirke vil ta, er det ikke særlig vanskelig å spå at alle de gamle dogmene og læresetningene vil bli gjenstand for helt nye vurderinger. I følge undersøkelser, er troen på helvete på full fart ut av folketroen. Folk flest har simpelthen ikke noen tro av at Gud har beredt de ikke-troende en evighet i lidelse på et ondt sted. Det strider mot all humanitær tankegang, at mens menneskene gjør svært mye for å avhjelpe og motvirke all lidelse på jorden, så skulle liksom Gud ha satt lidelsen i system, som en form for evig konsentrasjonsleir.

Men hvorfor måtte Gud ha et blodig offer for å kunne inngå en ny pakt med menneskene, spør man seg. Elsket han oss ikke høyt nok til å kunne tilgi uten dette brutale frikjøpet? Det er ikke den groteske henrettelsen som er hovedpoenget, sier andre troende. Det er Jesu *oppstandelse* som frelser oss, ikke hans død. Men om det er tilfelle, hvorfor kunne ikke Gud bare la Jesus dø en naturlig død, og så la ham oppstå? Hvorfor måtte han tortureres og gjennomgå så ufattelig mye lidelse? Hvorfor måtte han utsettes for verdenshistoriens kanskje aller mest lidelsesfulle henrettelsesmetode? Om Jesu død var arrangert av Gud, må vel Gud også sies å være skyldig i å gjøre alle de menneskene som deltok i henrettelsen til medskyldige i drap. Er ikke det uetisk og straffbart?

Det finnes en annen versjon av denne hendelsen, som fortelles i det religiøse verket, Vandre mot Lyset. ifølge VmL, ble Jesus drept som følge av et komplott satt i scene av den religiøse lederen, Kaifas. Det gikk rykter i Jerusalem om et forestående folkeopprør mot romerne, og da flere av rådets medlemmer hadde vært i kontakt med Jesus for om mulig å utnytte hans popularitet til egen vinning, fryktet Kaifas at rådet kunne bli beskyldt for å stå i ledtog med

opprørerne. For med ett slag å bevise at rådet ikke hadde noen forbindelse med opprørerne, og samtidig bli kvitt den brysomme Jesus, som bestred rådets lære og opponerte mot dem, ga Kaifas ordre om å få Jesus arrestert. Og rådet dømte Jesus skånselløst til døden. Pontius Pilatus gjennomskuet rådets falskhet og innså at Jesus var uskyldig. Han gjorde flere forsøk på å komme ut av situasjonen uten å måtte henrette en uskyldig mann, men folkets vrede hadde vendt seg mot Jesus. Og Pilatus våget ikke annet enn å la ham henrette.

Et av medlemmene av rådet, Josef av Arimatea, var en av rådets medlemmer som beundret Jesu lære aller mest. Han hadde et inderlig håp om å få oppleve den varslede Messias i sin levetid. Men han var naget av tvil og krevde av Jesus at han skulle bevise at han var Messias for å tro ham. Det ville ikke Jesus, og de to skiltes som uvenner. Da Josef hørte rykter om at Jesu tilhengere fortalte at Jesus hadde lovet å vise seg for dem etter sin død, fikk han den ideen at han ville sikre seg kontrollen over Jesu legeme, slik at han kunne være sikker på hva som var sannheten om Jesus. Og han tilbød disiplene å få gravlegge Jesus i det gravkammeret han hadde forberedt til sitt eget døde legeme. Og i nattens mulm og mørke dro han til graven og stjal Jesu legeme, fraktet det til en avsidesliggende del av sin eiendom, og gravde det ned der. Og det ble aldri noensinne funnet.

Jesus oppfylte sitt løfte til sine disipler, og viste seg for både Maria Magdalena og for de gjenværende apostlene. Men han viste seg for dem i sitt *åndelige legeme,* for å vise dem at døden ikke seirer over noe menneske, men at vi alle lever videre i vår åndelige skikkelse etter det jordiske legemets død. I følge VmL var Jesu død hverken en offergjerning eller en frelsergjerning, men resultatet av at de religiøse lederne iverksatte et komplott for å få tatt ham av dage. Men hva gjenstår da av Jesu misjon? Var ikke da hans liv forgjeves? Nei, på ingen måte. Intet menneske har satt sitt preg på verdenshistorien som mennesket Jesus. Hans lære om kjærlighet, fred og tilgivelse var revolusjonerende for sin tid, og har inspirert store mengder mennesker til å praktisere hans enkle budskap. Men dessverre ble hans lære også utnyttet av religiøse maktmennesker, og gjennom ulike tolkninger og misforståelser konstruerte man en ny lære som man krevde at menneskene måtte tilslutte seg for å oppnå frelse og evig liv. Dette var så fjernt fra den antidogmatiske og enkle læren til Jesus som man kan komme. Hans budskap var at vi alle er like verdifulle i Guds øyne uansett tro, at vi alle har en direkte kontakt til Gud gjennom bønnen, og at vi alle lever videre etter legemets død.

Ikke nåde - men kjærlighet.

Hvordan man best kan beskrive Guds følelser for sine skapninger, har alltid opptatt meg. Hvor mange fedre og mødre vil beskrive sine følelser for sine barn med begrepet nåde, mon tro? Ikke særlig mange, vil jeg tro, om noen i det hele tatt.

John E Mevik har skrevet meget interessant om dette i Gud - en tyrann? Jeg synes han beskriver meget godt hvordan nådebegrepet dekker et forhold mellom en underdanig og mindre verdifull undersått og en opphøyet, litt fjern og kald overherre. For de av oss som har barn, vil et foreldre-barn forhold som bygget på nåde, fortone seg som fullstendig fjernt og forhistorisk. Kanskje var det slik en gang, at foreldrene følte seg høyt hevet over sine barn, og bare aller nådigst kunne godta dem og akseptere at de tross alt hadde livets rett.

Spør man foreldre av i dag hva de føler for sine barn, vil jeg anta at minst 99,9 prosent vil si at de er glad i sine barn, eller at de elsker dem. Den mest dekkende betegnelsen for våre følelser for barna er altså utvilsomt *kjærlighet.* Likevel er kirkens budskap at Gud ikke føler annet enn nåde for oss, som er hans åndelige barn. Og vi fortjener heller ikke mer, legger man ofte til. Gud står altså langt tilbake for en gjennomsnittsforelder i sine følelser for de skapningene han har gitt livet, uten å spørre noen av oss om vi egentlig har ønsket å bli til. Vi eksisterer kun fordi Gud ønsket det, og fordi han skapte oss. Burde vi ikke da forvente noe mer fra vår skaper enn at han aller nådigst kan akseptere vår eksistens? Burde vi ikke faktisk kunne forvente at han elsker oss?

Vi forventer alle at en mor og en far elsker sine barn. Ja, faktisk mener vi vel at foreldrene har en *plikt* til å gi sine barn kjærlighet. Har vi ikke plikt til å gi de barna vi setter til verden alt det de trenger for å få et meningsfullt liv? Og av alt det barn trenger, er vel de fleste klar over at kjærlighet er det aller viktigste. Vi har gitt våre barn livet, uten å spørre dem om de vil være våre barn. Selvsagt skal vi gi dem bare det aller beste vi kan.

Men Gud er altså dårligere enn oss. Han føler kun nåde, og vi fortjener knapt det en gang. Kan det være riktig?

Nei, nei og atter nei, svarer det innenfra meg selv. Dette er ikke den Gud jeg kan føle er til stede i mitt sinn og i mine følelser, når jeg ber til ham. Da kan jeg føle nærværet av en kjærlig far-mor, som alltid er rede til å gi meg kjærlighet, trøst og lindring. Er det kun min egen innbilning? Lever jeg på en falsk forestilling om at jeg fortjener kjærlighet fra min skaper? Er jeg egentlig så

ond i mitt vesen at Gud egentlig ikke ønsker å kjennes ved meg, men i sin nåde så aksepterer han min eksistens?

Dessverre er det dette kirkens lære forsøker å innbille oss. De forkynner oss at Gud er en fjern og kald hersker som kun ser i nåde til sine undersåtter. Jeg kan ikke fatte hvor de har det fra. Eller, dette forhistoriske gudsbildet stammer selvsagt fra en tid da menneskene fryktet Guds vrede og hans tilintetgjørelse. Men i dag er denne frykten og underdanigheten temmelig fjernt for de fleste mennesker. Våre barn frykter oss ikke, slik de sikkert gjorde for noen generasjoner siden, de stoler å oss, har tillit til oss og tar vår kjærlighet for gitt, dersom vi behandler dem slik de fortjener og slik vi har plikt til.

En kjærlig forelder vet selvsagt at han eller hun er langt mer moden, voksen og innsiktsfull enn sine barn. Men betyr det at vi føler oss høyt hevet over dem i verdi? Nei, slettes ikke. Heller det motsatte. Vi gledes daglig over barnets fremgang og dets nye erobringer og nye innsikt. Foreldrekjærligheten er slik at gleden over barnets utvikling langt overgår ALT annet vi kan oppleve. For vi vet alle at vi selv en gang var prisgitt de voksnes forståelse og deres hjelp når vi vaklet og var usikre, da vi en gang stolte på de voksne og trodde de visste alt. Og så blir vi voksne selv og ville gjerne ha beskyttet våre barn fra alle nederlag og all smerte, men vi må bare erkjenne at det kan vi ikke, for barnet er avhengig av å prøve og feile for å kunne lære.

Slik er Guds forhold til oss. Som den aller kjærligste mor eller far. Hans kjærlighet til oss er uendelig stor og hans tålmodighet med oss når vi feiler er umålelig. Han elsker oss tusen ganger tusen ganger mer enn en jordisk forelder. Og om vi kontakter ham med en ekteføIt og oppriktig bønn fra hjertet, kan vi føle hans kjærlige nærvær.

Tanker over «Vandre mot Lyset!».

For meg har det alltid betydd mye at Vandre mot Lysets budskap om de ulike religionene er at Gud på ingen måte legger seg opp i hva den enkelte tror på, men lar det være fritt opp til den enkelte å velge religion.

HVA BETYR ALLE MEST FOR MEG I VML? Det er sikkert ulikt for oss alle hva i VmL som opptar oss aller mest til ulike tidspunkt. For meg har det alltid betydd mye at VmLs budskap om de ulike religionene er at Gud på ingen måte

legger seg opp i hva den enkelte tror på, men lar det være fritt opp til den enkelte å velge religion. Det som i sin tid gjorde at jeg ikke kunne tro på den tradisjonelle kristendommen, var at den inneholder en form for "trosrasisme", som noen kaller det, nemlig at kun de som tror på Jesu soningsdød har evig liv, mens resten vil gå fortapt eller lide i all evighet. Jeg er for øvrig erfart at mange kristne ikke lengre tror på helvete eller evige pinsler, men jeg misliker enhver tro som innebærer at man innbiller seg at man har en særstilling hos Gud. Faktisk synes jeg dette også kan være verdt å tenke gjennom for oss VmL-tilhengere. Vi tror jo, som alle andre troende, at det er VI som eier sannheten, og kan det faktisk være en viss fare også for oss å utvikle et visst hovmod og nedlatenhet til andre trosretninger som vi ikke deler? Jeg er redd svaret er ja, men det får hver enkelt selv ta stilling til, selvsagt.

Men VmL er jo en snarvei, vil kanskje noen si. Ja, slik er det, VmL kan fungere som en snarvei, men da tror jeg at man virkelig må ha tatt til seg og leve etter VmLs budskaper. Jeg tror faktisk ikke det automatisk medfører en snarvei bare å tilslutte seg VmL i ord, man må leve VmL i sitt følelsesliv og i sin livsvei. Selv er jeg ikke så redd for litt temperatur i våre diskusjoner, men om sinnet blusser opp for så å forsvinne igjen etter relativt kort tid, er det høyst menneskelig. Verre er det om man lar sinnet få feste i sitt sinn og utvikle seg til hat.

Når jeg diskuterer med andre troende, pleier jeg å legge vekt på at alle trosretninger er likeverdige i Guds øyne. Ja, faktisk tror jeg Gud overhode ikke bryr seg om at noen slett ikke tror på ham, fordi Gud oppfatter en sorgfull tanke som en bønn om hjelp og en glad tanke som en takk for at han gav oss livet. Om noen gjennom selvstendig refleksjon kommer frem til at Gud ikke kan eksistere fordi det er så mye ondskap i verden, så tror jeg Gud aksepterer en slik holdning, fordi han elsker at vi bruker den frie vilje absolutt helt fritt. Selv en bønn til en tregud eller en helgen vil Gud også bønnhøre dersom bønnen bes av et oppriktig og tillitsfullt hjerte. Og så må vi ikke glemme at Kristus har lovet å be for alle dem som ikke makter å be selv. De som hevder at det kan komme en tid der ingen lengre klarer å be oppriktig til Gud, tar altså grunnleggende feil. Og kristne, som tror på den treenige Gud, kommer selvsagt i samme kategori som alle andre: Dersom de er oppriktige i sin bønn, bønnhøres de selvsagt av Gud, selv om de har en litt feilaktig oppfatning av Guds enhet, ifølge VmL. Vi som tror på VmL bør se på alle troende og ikke troende som våre brødre og søstre i ånden og aldri komme til å tro at vi på noe som helst måte står hevet over andre, eller har rett til å felle dommer over annerledes troende.

HVORDAN REAGERER GUD NÅR VI AVVISER HAM? Det viktigste eksempelet på avvisning av Gud i VmL, er sannsynligvis de eldstes fall for

mørket da Gud stilte sine først skapte barn overfor muligheten at noen av dem ville bli utvalgt fremfor andre til å lede de umodne menneskeåndene. Dette er mytologisk gjengitt i bibelen som syndefallet. I VML omtales de av englene som falt for mørket for de eldste, mens de som ble igjen i Guds rike for de yngste. Gud visste selvsagt øyeblikkelig hva følgene kunne bli av de begynnende selvbeundrende tankene hos de eldste, og han advarte dem flere ganger da de valgte å følge sin overbevisning om at de måtte bli de utvalgte ved å oppholde seg i lengre perioder på jorden. Gud advarte dem også ved hver eneste korsvei, når de eldste ble trukket lengre og lengre inn i mørkets makt. De eldste svarte aldri på Guds kallende stemme, men Gud visste alltid hva de eldste foretok seg, på samme måte som han visste hva som rørte seg i hver enkelt av de eldstes tanker. VmL forteller igjen og igjen at Gud alltid følger hver og en av sine skapninger, og han vet når vi er mottagelig for en lysimpuls. Resultatet av de eldstes fall, ble at jorden langsomt ble omdannet til en fysisk jord av det mørket de eldste frigjorde, og kaoset hersket. For å forsøke å gjenopprette orden, skapte de eldste menneskene, som de planla å lede. Men menneskene kunne føle den onde utstrålingen fra de eldste, og vendte deg mot solen og strakte hendene mot lyset. Og på noen av de eldstes bønn påtok Gud seg ansvaret for menneskene og ga hver av dem en udødelig ånd, skapt av lyset og av Guds eget.

Josef av Arimatea er et godt eksempel i så måte på hvordan Gud følger de falne til enhver tid. Gud påla Jesus å søke etter Josef, fordi Jesus hadde vendt seg fra Josef i vrede i stedet for å forsøke å trekke ham til seg, med den følgen at Josef ikke turte stå frem som Jesu tilhenger. Men det gikk mange århundrer før Kristus fant ham i helvetessfæren. Først da Gud kunne se at Josef i sine tanker var rede til å vende om, viste han Jesus hvor han kunne finne Josef. Gud visste at det ikke var noen hensikt å lede Kristus til Josef på et tidligere stadium, fordi han kunne se av Josefs tanker at han var uimottagelig for lyspåvirkning. For å kunne vite det, måtte selvfølgelig Gud følge Josef i sine tanker til enhver tid. Det at Gud ikke stadig maser og roper forgjeves, skal selvsagt ikke forstås som at han avbryter forbindelsen med sine skapninger. Han følger dem *alltid* om de så vandrer i det klareste lys, eller det dypeste mørke. Han opprettholder forbindelsen til alle tider.

Vi må heller ikke glemme at Gud opplever selv en sorgfull tanke som en bønn om hjelp. Og Gud besvarer enhver oppriktig bønn. Om selv den dypest falne bare føler en ørliten sorgfull tanke, så vi den øyeblikkelig besvares av en lysstrøm fra Gud, som vil styrke vedkommendes evne til å føle medlidenhet. Gud hjelper således også alle dem som avviser ham. Gud elsker at vi anvender den frie viljen han har gitt oss, og om et menneske avviser Gud i skuffelse over at Gud tillater så mye vondt å skje, så aksepterer Gud selvsagt det. Men han fortsetter å følge også ateisten og humanetikeren som aldri ber om hjelp, men

disse menneskenes kjærlighetsevne, deres medlidenhet og omtanke, møtes av Gud med en lysbølge som styrker dem i lysets retning. I tillegg ber Kristus for dem, for han har lovet oss å be for alle dem som ikke makter å be selv.

Jeg er sikker på at de eldste som begynte å føle medlidenhet med sine mislykkede menneskeskapninger, fikk denne følelsen forsterket av Guds gjensvar til dem, uten at de selv var klar over det. Og deres medlidenhet ble styrket så mye, at neste gang Gud kalte, ba de om hjelp til sine skapninger og ikke for seg selv. I virkeligheten hadde det altså trolig foregått en, for de eldste, ubevisst interaksjon mellom dem og Gud, og de hadde fått en lystilførsel fra Gud, som svar på deres medlidenhet.

Gud styrker alle sine skapninger når de føler kjærlighet eller medlidenhet, fordi en slik følelse oppfattes av Gud som en bekreftelse av deres tillit til Guds hjelp. Og Gud kjenner alles tanker, fordi han alltid opprettholder forbindelsen til hver enkelt av oss.

HVORDAN REAGERER GUD NÅR HANS SKAPNINGER LIDER? Det finnes flere eksempler i VmL på at Gud utsendinger til jorden har vært trette, oppgitte og nær ved å oppgi sin gjerning. I VmL er Guds reaksjon i slike situasjoner svært ens og forutsigbar: Gud er alltid rede til å gjenoppbygge de lidende ved å styrke dem, gi dem trøst og energi. Gud beskrives i VmL som den absolutte beherskeren av lyset. Han gjennomstrømmes kontinuerlig av universets lysstrøm, og kan best illustreres som et uuttømmelig lyshav. Gud kan aldri miste energi, aldri bli trett og aldri føle at han mangler muligheter for å hjelpe sine skapninger videre. Gud er svært sorgfull over våre lidelser, ja, men hans sorg tapper ham ikke for energi. Han har et reservoar å hente energi fra som aldri tømmes. Da de yngste var nær ved å gi opp, så ga Gud dem enda mer styrke og enda mer energi. Når noen av de eldste ba om Guds hjelp til sine mislykkede skapninger, overtok Gud ansvaret og gjenoppbygde de falne eldstes personlighet etter hvert som de vendte hjem. Når de yngste vender hjem etter sine inkarnasjoner, sorgfulle og tappet for energi etter å ha kjempet mot voldsomme mørkekrefter som har påført dem ubeskrivelige lidelser, så er Gud rede til å overøse dem med sin kjærlighet og sin lysenergi, og takket være at Gud gjenoppbygger deres energi, blir de yngste rede til å gjenoppta sitt arbeid for menneskehetens fremgang. Gud mangler aldri løsninger. Når vi lider, våker han over oss og når vi ber om hjelp reiser han oss opp igjen og når vi har tillit til ham, øker han vår styrke og vår kjærlighetsevne. Gud er universets kjærlighetssentrum, han følger oss alltid og han overøser oss med kjærlighet. Det er han som holder selve livsnerven i sin hånd, og når farene blir for store og truende, så gjør han lystilførselen enda sterkere slik at mørket aldri kan vinne. Vi kan definitivt stole på Gud. Når alt annet svikter, er likevel Gud der, rede til å finne løsninger både i det store og det små.

HVORFOR ER VML EN SNARVEI? I følge VmL er alle religionene likestilt i Guds øyne, og han legger seg overhode ikke opp i hvilken religion vi velger å tilslutte oss, så lenge vi søker etter det edleste og det beste i vår tro. Dette er viktig å merke seg også for oss VmL-tilhengere, synes jeg. Vi er jo sikre på at vår tro er sannheten, mens de andre trosretninger kun inneholder små brokker av sannheten. Men vi må ikke glemme at ingen av oss egentlig VET hva som er sant. Det er kun noe vi tror. Og alle andre troende kan med like stor rett som oss si at det er deres tro som er den sanneste. Man kommer neppe særlig langt i diskusjoner med andre troende i en konkurranse om hvilken tro som beviselig er sannest. Man må pent akseptere at f. eks. den kristnes tro er like så sann for kristne som VmL er for oss.

Selv har jeg hatt mange utrolig fine opplevelser i kristne menigheter. Man kan oppleve en hengivenhet i troen og en kjærlighet i lovprisningen av Gud som jeg sjelden har opplevd i VmL-kretser. Særlig ofte har jeg opplevd en samhørighet og et trosfellesskap uten like i menigheter der det brukes mye sang og musikk. Intet er som å lovprise Gud sammen på tvers av trosretninger i sang og musikk.

Vi må ikke glemme at det har skjedd en rivende utvikling innen kristen tro gjennom årene. Det er bare sjelden man treffer på den holdningen at den kristne hevder å være skyldfri, fordi Jesus har sonet deres synder. De aller fleste kristne jeg har diskutert med er svært opptatt av at man ingen tilgivelse kan få før man har angret og bedt om tilgivelse - også fra Gud. I en menighet jeg kjennere godt, ble alle medlemmene oppfordret til å oppsøke mennesker man hadde noe utestående med, og så be dem om tilgivelse. En handling helt i VmLs ånd.

Men likevel heter det seg altså i VmL at verket er en snarvei. Hvorfor det egentlig? Fordi VmL er den sanneste troen? Nei, det betyr jo ikke noe i Guds øyne. Men hva er det som skiller VmL fra alle andre trosretninger? Jo, det må vel være tilgivelsen av Ardor. Det må være det som skiller VmL fra andre trosretninger. Med tilgivelsen av Ardor, løser vi oss selv fra hans forbannelser, samtidig som vi bringer hele menneskeheten et lite skritt nærmere å være løst fra sin binding til sin onde skaper. Det er dette som er så unikt med VmL, og om vi kan klare å skape forståelse for viktigheten av tilgivelsen av Ardor også hos andre troende, så ville det etter min mening kunne ha en enormt viktig betydning. Ardor, som er kjent under mange navn, f. eks. djevelen, Lucifer, styggen, gamle Erik osv., har oppgitt sin rolle som mørkets hersker, og har vendt hjem til Gud og fått Guds tilgivelse for sine ugjerninger. Nå ber han om menneskehetens tilgivelse.

I bibelen finne man de Jesu-ord som burde få alle kristne til å forstå viktigheten av å tilgi Ardor. I Bergprekenen sier nemlig Jesus:

"Om du vil ligne Gud, må du tilgi, miskunne, be for og elske dine fiender". (Gjengitt etter hukommelsen).

Det står ikke at man skal tilgi alle sine fiender unntatt djevelen, men at man skal tilgi alle.

Ergo burde det ikke være vanskelig for en kristen å feste lit til at Jesus virkelig mener at vi bør og skal tilgi djevelen. I diskusjon med kristne har jeg opplevd at denne tanken, å tilgi djevelen, ikke er dem helt fremmed. Mens andre igjen lurer på om jeg har blitt helt tullerusk. Men jeg synes det er god grunn for oss å minne oss selv på at det er ikke egentlig "riktigheten" av vår tro som gjør at VmL er en snarvei. Det er selve det grunnleggende budskapet om å tilgi Ardor og alle andre man har noe utestående med.

Hvorfor velger religionskritikere helst den karikerte utgaven av troen?

Svaret gir seg i grunnen selv. Velger man de meste ekstreme og ulogiske formene for kristendom, faller det seg uhyre lett å finne åpenbare ankepunkter. For mange troende oppfattes denne typen kritikk som ganske meningsløs fordi den er så lettvint.

En slik kritikk er seneste fremført av både artikkelforfatteren og i mange av de etterfølgende innleggene i En ubrukelig, udugelig og inkompetent Gud? Mange fremstiller her den kristne tro som en form for egodyrking, der Gud hjelper enhver som tror på ham med alt helt ned til de mest hverdagslige banaliteter, mens Gud er fullstendig likegyldig overfor all verdens lidelse. De aller fleste må jo være enig i at denne "guden", om han virkelig var slik, må være grusomt urettferdig, kynisk og følelseskald. Og alle som tror på ham er selvsagt imbesile idioter. Jeg vil si at det tvert imot er denne måten å kritisere tro på, som er temmelig evneløs, fordi de aller fleste troende kristne for lengst har beveget seg videre fra en slik forhistorisk gudsoppfatning.

En del felles forutsetninger synes å være felles for den overforenklede og lettvinte kritikken.

1. Gud hjelper bare kristne.

Jeg tror bare et lite mindretall troende fortsatt tror at "deres" Gud bare hjelper dem som tror. Jeg snakker jevnlig med religiøse, og stort sett alle jeg kjenner, er overbevist om at Gud hjelper alle mennesker som ønsker det gode. Og de

menneskene som har latt det onde ta bolig i sitt sinn, får også hjelp av Gud, ved at han inngir dem gode tankeimpulser til å gjøre det gode, og mentale advarsler når de skal til å utføre onde gjerninger. Men fordi Gud har skapt alle med en fri vilje, tvinger han ingen mot deres egen vilje. Hvordan skulle han gjøre det? Skulle hver den som tenker en ond tanke, hjernevaskes av Gud, slik at vedkommende oppgir sin frie tanke? Vanskelig å se for seg, må jeg innrømme. Så selv om Gud inspirerer og påvirker alle til det gode, lykkes det ikke alltid å oppnå det resultatet han ønsker, fordi menneskene selv vil det onde.

2. Gud løfter ikke en finger for å avskaffe lidelse.

Igjen, dette er det vel neppe noen kristne som tror. Gud har ikke skapt ondskap og lidelse, og han lider med alle lidende. Og igjen: Gud søker å påvirke alle verdens ledere gjennom tankeinspirasjon i god retning, til å føle ansvar for sin befolknings ve og vel, avskaffe fattigdom og sult, lære dem å leve i fred, gi dem utdanning og velferd. Om man betrakter Gud som menneskenes åndelige far, kan man jo spørre om det ville være rettferdig å klandre en jordisk far dersom noen av hans barn ikke følger hans bud, men blir kriminelle og onde, selv om faren har gjort alt godt for dem? Svaret er selvsagt nei. Man kan ikke klandre Gud for at jordens ledere velger å heller bruke sitt lands midler på våpen i stedet for å skaffe føde til sitt folk.

Som sagt: Gud har ikke skapt lidelse om ondskap. Derfor kan han heller ikke klandres for at mennesker med en fri vilje velger det onde. Kan vi vite noe om Guds påvirkning hjelper? Vel, ingen kan si noe sikkert om verden hadde sett enda verre ut uten Guds og han medhjelperes stadige innsats for å bringe verden videre. Men faktum er: Det blir stadig færre væpnede konflikter i verden. Det blir stadig færre analfabeter. Livsfarlige, smittsomme sykdommer er utryddet i store deler av verden. Stadig færre mennesker lever i den dypeste fattigdom. Det er all grunn til å fastslå at verden jevnt over går fremover.

Noen nevner Utøya som et bevis på at Gud ikke løfter en finger for å avverge lidelse. Jeg vil påstå at ingen kan si med sikkerhet at Gud ikke var til stedet i alle de involvertes tanker i denne fryktelige hendelsen. Han kan ha vært til stede i massemorderens tanker i lang tid for å søke å avverge drapene. Han kan ha vært til stede i hver enkelt ungdoms tanker for å vise dem vei slik at flest mulig fant et skjulested. Og han kan ha vært til stede i alle hjelpernes tanker, de som risikerte livet for å redde flest mulig fra døden. Og ikke minst, han kan ha vært til stede hos alle som søkte trøst i sorg og lidelse.

Men ennå er vi ikke nådd det samfunnet Gud ønsker for alle verdens beboere: Et liv i fred, med minst mulig sykdom og lidelse, med fremgang for alle

land innen utdanning og velferd og med mennesker som skaper vakker kunst, musikk og litteratur og mye annet til glede for våre liv.

Hvilken retning tar kirken?

Jeg har stor tro på en kirke som utvikler seg i samsvar med menneskehetenes felleseide forståelse og erkjennelser. Klokskap, toleranse og menneskelige erfaringer bør styre oss der skriften er åpenbart ukjærlig, dømmende eller intolerant.

Man skal ikke lete lenge i bibelen, før man finner eksempler på en oppførsel fra Guds side, som virker fullstendig uforståelig sett fra et fredelig nåtidsmenneskes ståsted. Kan det virkelig stemme at Gud til tider har vært hevnlysten, vred og omskiftelig? Mitt svar er et klart nei. Når Gud blir tillagt slike egenskaper, må det skyldes at datidens mennesker innbilte seg at det var Gud som sto bak ulike hendelser som vi i dag vet skyldes ganske naturlige variasjoner i værforhold og klima f eks. Men den gangen folk ikke fattet hva som forårsaket naturkatastrofer, falt det seg ganske naturlig at de fryktet Guds vrede.

Men i dag vet vi bedre. Som troende må man etter min mening være villig til å se med kritiske øyne på bibelen. Man bør ikke uten videre godta det som en sannhet når det står at Gud uttalte seg direkte til menneskene og ba dem utrydde sine fiender osv. Jeg tviler meget sterkt på at Gud uttalte seg noe mer direkte til menneskene for tusener av år siden, enn han gjør i dag. Skriften fikk den formen den gjorde fordi forfatterne ga innholdet en litterær form, og ikke fordi noen kunne høre Guds stemme rent fysisk. Gud påvirker oss gjennom tankeinspirasjon og åndelige opplevelser, og ikke gjennom å la sin stemme gjenlyde slik at den blir hørbar for det fysiske øre.

Troen på helvete, som et sted der Gud henviser de ikke-troende til et evig liv i lidelse, er i ferd med å svekkes, både innad i kirken og i befolkningen, og godt er det. Det samsvarer overhode ikke med bildet av en kjærlig og barmhjertig Gud, at han noensinne kunne tenkes å opprette en slik grufull forordning. Igjen må vi se i øynene at datidsmenneskenes bilde av den vrede og hevnlystne Gud har sneket seg inn i deres forståelse av endetiden. Personlig ser jeg ikke bort fra at det en gang fantes et åndelig rike som var ødelagt av falne ånder, slik at det opplevdes som et helvete å befinne seg der. Og det synes som om Jesus var klar over eksistensen av et lidelsesfylt sted som døde menneskers ånder kunne bli trukket til etter deres død. Bibelen er på mange

måter fortellingen om kampen mellom det gode og det onde, og det synes åpenbart at noen av Guds egne skapninger på et tidspunkt falt for mørket og ble det godes fiender. Og de forsøkte å trekke menneskene etter seg.

Med tanke på de enorme endringene i menneskenes levevilkår, må man kunne si at mye tyder på at det gode er i ferd med å få overtaket over det onde. Fattigdommen i verden er på vei nedover, sykdommer utryddes takket være vaksiner, det blir stadig færre analfabeter, antallet konflikter og kriger i verden har aldri vært så lavt osv. Veldig mye tyder på at lysets representanter i den åndelige verden har klart å bekjempe mørkets påvirkning på menneskene i meget stor grad. Kan det være tilfelle at det gode er i ferd med å få overtaket? Jeg tror det. Og jeg ser det gjerne i sammenheng med at all menneskelig erfaring med et helvete synes å ha blitt borte. Om dette onde riket er utslettet og ikke lengre eksisterer, finner jeg ikke usannsynlig, og det har i alle tilfelle aldri vært snakk om et ondt sted skapt av Gud for å straffe menneskene. Gud skaper selvsagt ikke onde verdener, og vil aldri bevisst påføre sine egne barn lidelse.

Selv ser jeg også frem til den dagen kirken begynner å sette lyset på selve sitt hoved-dogme: Troen på at Jesus har sonet alle våre synder, og tatt på seg all vår skyld. En slik tankegang har svært mange felles trekk med menneskenes urgamle ide om at Gud må blidgjøres gjennom dyreofre, og en uendelighet av uskyldige dyr har blitt drept og deres blod brent på alteret for å blidgjøre Gud slik at han skulle beskytte menneskene og gi dem gode avlinger. I dag vet vi bedre. Vi slipper ikke unna naturkatastrofer eller sikres gode avlinger fordi Gud er nådig eller blid. Ikke så rent få mennesker har også blitt drept av samme grunn. Familier har ofret sine egne barn og bare tanken vekker gru og opprørthet på oss som elsker våre barn over alt annet.

Men likevel tror mange at Jesus ofret seg frivillig for å inngå en ny pakt med Gud, som på det tidspunktet muligens ikke var i stand til å fortsette sitt forhold til menneskene på grunn av all deres synd. For det første virker det høyst merkverdig at Gud kunne tenk seg å forlate sine barn når de led som aller mest. Hvilken forelder oppgir sitt barn når det lider og strever? For det andre er det svært vanskelig å se hvilken mekanisme det er som trer i kraft i Guds sinn, når det som før drapet på Jesus så mørkt og dystert ut, brått ble vendt til det gode kun fordi Jesus døde. Jeg tør påstå at døden aldri kan frelse, det kan bare kjærligheten. Man kan jo gjerne mene at det var Jesu kjærlighet til oss som gjorde at han lot seg drepe, men da var det jo ikke selve døden som frelser oss, men Jesu kjærlighet. Og den kjærligheten viste han på uendelig mange andre måter gjennom sin livsgjerning.

Jesus åpenbarte vår åndelige fars sanne vesen for oss, og han viste oss Gud som barmhjertig, kjærlig og god. Vil vi være som Gud, må vi elske,

miskunne, be for og velsigne våre fiender, sa Jesus. Det bør være vårt forbilde. Og ikke et forfalsket bilde av en Gud som trenger ofre, som er hevnlysten og vred og som kan tenkes å la sine egne skapninger lide med fullt overlegg.

Er folkekirken i ferd med å miste sitt folk?

Mange vil nok svare et ja på det spørsmålet. Jeg er ingen tilhenger av at kirken stadig vekk skal snu kappen etter vinden. Men kanskje finnes det en grense for hvor fjernt fra folkets følelser kirken kan bevege seg før folk flest oppgir dem?

Mange synes det er leit at kirkemøtet igjen avviste å lage en liturgi for vigsel av likekjønnede partnere. Om man skal kunne si noe positivt om avstemningen, så må det være at avstemningsresultatet viste at en stor del av kirkemøtet, til tross for at de var i mindretall, har innsett at Norges befolkning anser at kirken ikke bør sette seg til overdommer over hvilken kjærlighet som kan finnes verdig i Guds øyne.

Men flertallet bestemte uansett at DNK fremdeles skal dele folks kjærlighet opp i verdig og uverdig i Guds øyne. De støter med dette en stor del av det norske folk fra seg. Ikke fordi det norske folk er ofre for kortvarige motebølger i livssynsspørsmål, men fordi nordmenn flest har overvunnet de eldgamle fordommene mot likekjønnet kjærlighet.

Homofile i Norge ønsker å få sin kjærlighet bekreftet fremfor Gud. De ønsker å leve i livslange, monogame partnerskap velsignet av kirken fremfor sin menighet. Selv er jeg prinsipiell tilhenger av at all ekteskapsinngåelse bør foregå sivilt, og at kjærlighetsparet etterpå bør kunne få sin menighets velsignelse. Men så lenge kirkene vier, bør de ikke utvelge hvilken kjærlighet som kan aksepteres i Guds øyne. For det vet bare Gud, og mennesker bør ikke oppheve seg til dommere over andres kjærlighet.

Jeg føler en dyp sorg over at den strenge "rettroenhet" igjen har vunnet over kjærligheten i DNK. Det er sørgelig og nedslående. Og spørsmålet er kanskje hvor lenge det norske folk er villig til å tilgi kirkens uforstand og kjærlighetsfiendtlige praksis uten for alvor å miste troen på den?

Men det tenker visst de "rett-troende" lite på. Heller stå steilt på "troen" og miste folket enn å vise mykhet, forsonlighet og ydmykhet. Hvor finner kirken begrunnelse for sin steilhet og sin hardhet?

Hadde Jesus likt vår måte å feire hans fødselsdag?

Kan vårt samfunns julefeiring sies å være i Jesu' ånd? Nå mener jeg ikke å være gledesdreper, men kanskje Jesus hadde blitt glad for å slippe å få sitt navn knyttet til en orgie av overflod og nytelse?

Ikke misforstå meg, jeg setter personlig meget stor pris på å feire Jul. All den gode maten, gavene, pynten, stemningen og juletreet. Alt vekker kjærkomne minner og skaper stemning, og kombinert med det fysiske velværet som følger av å spise så mye godt gjør det jula til en fin feiring av at vi går mot lysere tider. Det føles nesten tyngre og tyngre for hvert år som går, mørket som brer seg mer og mer på bekostning av lyset, det dårlige været, tåke, regn og vind som plager oss. Så selvsagt må vi feire at sola snur, og lyset igjen blir sterkere og sterkere.

Men er dette egentlig en verdig måte å feire Jesu' fødsel på? Jesus, dette selvoppofrende mennesket, som ikke eide noe annet enn en kjortel, et par sandaler og en vandrestav. Han, som avskydde overflod, luksus og eiertrang, som oppgav alt for seg selv og bare ville være menneskenes tjener, og som til slutt ga avkall på sitt eget liv uten å forsvare seg eller forsøke å flykte.

Er det egentlig rettferdig overfor Jesu' selvoppofrelse å feire hans fødselsdag ved å velte oss i overflod og luksus? Burde vi ikke heller gå ut på gaten og dele ut av vår overflod til de fattige, invitere dem inn for å dele et måltid eller gi dem noe fra vår rikholdige garderobe? Ville ikke det vært mer i samsvar med det Jesus sto for i all sin gjerning?

Kunne det simpelthen være en god ide at kirken og kristenfolket gir fra seg julefeiringen og lar den bli en ren midtvintersfest, slik mange mener at den engang var, før vi omgjorde den til en feiring av Jesu' fødsel?

Det synes jeg burde være noe å tenke på for alle som ønsker å være tro mot det kjærligste av alle kjærlige mennesker som noen gang har levd på jorden; Jesus.

Om den tonedøve hardnakket benekter at det finnes vakker musikk.

Dersom den blinde er skråsikker på at ingen kan se, eller den døve benekter at det overhode finnes lyd, vil de fleste av oss trekke overbærende på smilebåndet. Vi vet at de snakker ut fra uvitenhet fordi de selv mangler en sans som vi andre har.

I samme kategori som den tonedøve, blinde eller døve som benekter at andre kan sanse ved hjelp av en sans de mangler selv, kommer ateisten som envist påstår at alt som har med religion eller oversanselige fenomener å gjøre må være oppdiktet fordi folk har vært angstfulle, uvitende eller rett og slett dumme.

Det er mange måter å være ateist, humanist eller human-etiker på.

Man har den tolerante varianten, som jeg selv har stor sans for, som sier at han/hun selv ikke tror, men på ingen måte avviser andres tro som idioti.

Her på VD har vi en del ateister og human-etikere av en annen kategori. De som selv ikke tror, og som samtidig hevder at alle troende er feige, angstfulle, dumme og uintelligente.

Det disse menneskene ikke er i stand til å se, er at det faktisk finnes mennesker som har andre og utvidede sanser enn dem selv. Religiøse og oversanselige fenomener kan nemlig ikke ses med de fysiske øyne, de kan ikke høres med de fysiske ørene, men de kan likevel sanses - ved hjelp av følelser, intuisjon og en form for klarsyn.

"Den som søker, skal finne", står det i bibelen. Og det er et meget sant uttrykk. Det finnes en overveldende mengde litteratur som omhandler mange ulike oversanselige fenomener, og om og av mennesker som har hatt ekstraordinære opplevelser av åndelig art.

Den tidligere presten Helge Hognestad samlet i sin tid slike opplevelser og utga dem i bokform, og det folk rapporterte å ha opplevd, kan vanskelig beskrives som annet enn uforklarlig, dersom vi kun holder oss til den fysiske verden.

"Det jeg ikke kan sanse det eksisterer ikke", synes å være en del menneskers slogan. Dermed avskjærer de seg fra noensinne å få kjennskap til at verden inneholder flere dimensjoner enn den rent fysiske.

Det står de selvsagt fritt til å gjøre, men derfra til å idioterklære størstedelen av menneskeheten er det et langt skritt.

Det er et faktum at det finnes mennesker med ekstraordinære sanser, som kan sanse og erkjenne åndelige sammenhenger som ikke er åpenbare for våre fysiske sanser. Jesus var et slikt menneske, etter min mening. I tillegg til å kunne sanse det "usansbare" tyder også mye på at han bar med seg mentale erindringsbilder av livet i den åndelige verden. Man kan kalle det fjernerindringer. Det finnes andre mennesker som også har hatt slike fjernerindringer. Det finnes bøker skrevet av mennesker med slike evner. Joan Grant er en av dem.

I tillegg finnes det mennesker som kan se og sanse den auraen som vi alle omgir oss med. Mange kan sanse energier, føle på menneskers utstråling om de har god eller dårlig energistrøm. Alle kjenner vi at vi noen ganger har mye energi, mens andre ganger føler vi oss helt tomme. Men ingen har hittil kunnet måle energinivået i en kropp. Men noen kan altså sanse energiutstrålingen til et menneske.

For dem som ikke har forsøkt det før, vil jeg sterkt anbefale å finne en kjempestor furu, sette seg godt til rette ved dens fot, med ryggen godt inntil stammen, og så bare sitte og føle hvordan treets energi sakte strømmer inn i deg. Naturen er raus, og treet deler velvillig av sin livsenergi med mennesket som sitter og tenker på det med velvilje. Det er en herlig opplevelse, og man føler seg meget oppløftet i ettertid.

Størstedelen av menneskeheten er overbevist om at det finnes en åndelig verden i tillegg til den fysiske. De gamle profetene og religionsstifterne Buddha, Jesus og Muhammed har forsøkt å beskrive for menneskene hvordan sammenhengen mellom den jordiske og den åndelige, oversanselige verden skal forstås.

I vår tid søker mange mennesker nye veier, og det er kanskje et tegn på at de synes de gamle religionene er blitt statiske og dogmatiske og at de ikke tilfredsstiller den søken som preger et moderne menneske.

Selv håper og tror jeg at kirken i Norge vil utvikle seg videre i en positiv retning, vekk fra dogmene og fremover mot en tro som ikke støter, krenker eller gjør at noen føler seg ekskludert. I så måte synes jeg pave Frans' uttalelser fra den siste tid lover godt, når han uttaler at Gud aldri vil avvise et oppriktig menneske uansett tid og sted, og at dersom den kristne tro oppleves dømmende eller skremmende så har den kristne kirke feilet.

Kirken skal ikke dømme i Guds navn. Den skal inkludere, trøste og reise den som mangler livstro opp på bena igjen.

Og det gamle dogmet om at bare den som tror på Jesu død på korset har evig liv, hører selvsagt intet sted hjemme i en nestekjærlig og inkluderende tro. En slik menneskefiendtlig oppdeling av menneskeheten i dem som skal leve evig

og dem som skal gå fortapt burde være forhistorie og rubriseres som en av kristendommens blindveier, som man bør forlate hurtigst mulig.

Ingen i vår tid ved sine fulle fem ville la en "syndebukk" ta på seg skylden for alle andres ugjerninger og plage syndebukken til døde. Det ville være inhumant, brutalt og moralsk forkastelig. Vi vet at alle i vårt samfunn må ta ansvar for sine egne handlinger.

Slik er det også i evighetslivet. Det onde vi begår, vil før eller siden ramme oss selv, for at rettferdigheten kan gjenopprettes.

Men Gud er kjærlig og rettferdig og over alt annet står kjærligheten og barmhjertigheten.

Har pave Frans en mer inkluderende gudsoppfatning enn mange norske kristne?

Jeg spør fordi jeg leser en liten reportasje I VG i dag, som refererer til en uttalelse fra Paven: "Du spør meg om de kristnes Gud tilgir de som ikke er troende, og de som ikke søker Guds tro. Til det er å si: Guds nåde har ingen grenser..."

"... når du går til ham med et åpent, ærlig og angrende hjerte".

For en som meg, som alltid har hevdet at Gud i realiteten legger svært liten vekt på om vi tror eller ikke tror, fordi Han uansett fortsetter å tro på oss, er dette forløsende ord å lese. Jeg har alltid ment at det ikke eksisterer noen frist for å tro, eller at når fristen er ute, gjenstår bare evig fortapelse.

En slik oppfatning er etter min mening uforenlig med en kjærlig Gud. Det kan neppe kalles kjærlig å la som mye som en eneste av sine skapninger gå fortapt.

Nå er altså Paven enig med meg, og man kan bare håpe at hans meget inkluderende og kjærlige gudsoppfatning når inn til alle kristne mennesker, slik at vi slipper å høre mer av den formørkede tanken om at Gud kan tenkes å la noen gå fortapt.

Gud kan oppsøkes når som helst vi måtte ønske det, i dette jordelivet eller senere - Han tar alltid imot et oppriktig og ærlig søkende menneske.

Pave Frans fortsetter:

"Til og med for dem som ikke har noen tro, eksisterer synd når folk ikke følger sin samvittighet".

Også her hevder Paven et synspunkt angående synd som jeg selv lenge har vært talsmann for. Han står tydeligvis for et universelt syndsbegrep, som omfatter alle mennesker, troende som ikke troende og troende av et hvert slag. Synd er ikke å bryte noen trospålagte forbud eller påbud, men å handle mot sin egen samvittighet. En slik syndsoppfatning innebærer også at hvert menneske har sin egen samvittighet som den sikreste rettesnor for hva som er rett og galt for den enkelte. På jorden dømmes vi av den jordiske domstol. I evighetsperspektivet dømmes vi av vår egen samvittighet.

Denne universelle oppfatningen av synd, gir begrepet synd en ny betydning, utover det å bryte et kristent påbud eller forbud, og gjør det til et spørsmål om den enkeltes forhold til sin egen oppfatning av å gjøre det rette eller det gale. Å handle overlagt mot bedre vitende må derved være den største synd. Å handle i villelse og uoverlagt er en langt mildere synd.

Mange kristne burde kanskje også legge seg følgende uttalelse fra Pave Frans på minnet:

"Om noen er homofile og søker Herren, hvilken rett har jeg å fordømme dem?" Anvender vi pavens oppfatning av begrepet synd, er det den homofiles egen samvittighet som skal lede ham/henne og ikke kirkens eventuelle misbilligelse.

Livsbegrensende kontra livsbejaende livssyn.

På verdidebatt diskuterer troende med ikke troende. Man legger fort merke til at for mange ikke troende synes det å være særdeles viktig å fortelle troende hvor irrasjonelle, uintelligente og ekstreme de er.

Jeg har alltid oppfattet humanetikken som et livssyn som står for toleranse. Men etter å ha debattert med en del humanetikere gjennom de siste månedene, forstår jeg til fulle at det langt fra er noen automatikk i at man er særlig tolerant bare fordi man kaller seg humanetiker. Man kunne neste være fristet til å mene at man finner like stor intoleranse mot troende blant enkelte humanetikere, som de selv påstår at man finner hos enkelte forstokkede troende. Intoleransen synes å være temmelig likelig fordelt mellom de ulike livssynene.

Jeg forstår at humanetikken oppsto som en reaksjon på den mørke, truende helveteslæren som preget deler av kristendommen i tidligere tider. Men det var definitivt ikke bare humanetikere som reagerte, det gjorde også mange kristne, og slik jeg oppfatter kirken i dag, befinner den seg meget langt vekk fra gamle tiders helvetespredikanter som forsøkte å true folk til tro. Du finner lite av det om du besøker kirken en søndag i vår tid. Og selv håper jeg inderlig at kirken om ikke lenge vil ta et endelig oppgjør med den dogmatiske troen på at bare den som tror, vil få del i det evige liv. Jeg er enig med dem som hevder at det ligger noe ekskluderende i dette dogmet, og det deler menneskene opp på en svært uakseptabel måte i dem som skal leve evig og dem som skal forgå.

Jeg er altså ikke så fjernt fra å forstå humanetikkens innvendinger mot den dogmatiske kristendommen. Likevel vil jeg påstå at enkelte høyprofilerte humanetikeres holdning til religiøse tradisjoner og religiøse menneskers tro på at det finnes noe mer enn bare det materielle, jordiske livet grenser til det foraktelige og intolerante. En ting er at man kritiserer enkelte trossetninger og dogmer i de ulike religionene, noe helt annet er å anse all tro på oversanselige fenomener som idioti, ekstremisme og grensende til en psykisk lidelse. Da har humanetikeren gått langt over en toleranseterskel og selv inntatt en intolerant holdning til mennesker som tror annerledes enn dem selv.

Når man går så langt som til å kalle det at en elev i skolen overhører en salme for et overgrep og en grov krenkelse, har man etter min mening tatt steget over i det totalt overdrevne, og man kan spørre seg om det ikke har blitt tale om en form for fobi som styrer argumentasjonen – religionsfobi. Og man undres også tidvis: Skal ikke en humanetiker også utvise toleranse mot annerledes tenkende? De krever jo for seg selv at de ikke skal utsettes for troendes forkynnelse, men burde de ikke da være svært nøye med selv å utvise toleranse?

Selv om jeg er i opposisjon til enkelte av de kristne dogmene, mener jeg det bør være helt naturlig at norske, religiøse og kulturelle tradisjoner har en sentral plass i vårt skoleverk. Skolen skal ikke kun formidle kunnskaper, den skal formidle holdninger, tradisjon og identitet. Det blir helt galt for meg om man med et pennestrøk utradere hele den norske kulturelle identiteten i "toleransens" navn. Alle elever, både troende og ikke troende, etniske norske og innvandrere/flyktninger, trenger å få med seg en norsk identitet for å kunne bli fullverdige borgere av vårt land. Det skal selvsagt ikke drives forkynnelse i norsk skole. Men det lar seg ikke fornekte at vårt samfunn i nærmest 1000 år har blitt bygget med kristendommen som fundament.

En del ikke troende synes å ha hengt seg helt opp i de mer tvilsomme sidene ved kristen praksis. Jeg skal på ingen måte fornekte at kristendommen har

hatt sider som fremstår som meget intolerante og fordømmende. Men disse negative sidene, som har vært praktisert av enkelte, kan på ingen måte overskygge det faktum at svært mange av vårt samfunns sivilisasjonskjennetegn stammer fra Jesu' lære. I en ganske primitiv tid, kjennetegnet av liten eller ingen respekt for menneskeverdet, presenterte Jesus en lære som var fullkomment revolusjonerende for sin tid; I stedet for hevn oppfordret han til tilgivelse, i stedet for å fordømme de utstøtte talte han om inkludering og i stedet for hat prediket han kjærlighet og fred. Jesus oppfordret til å ikke dømme og hate, men til å tilgi, be for, velsigne og elske sine fiender. Og overfor kvinner og barn inntok han en stilling som ingen før ham hadde gjort. Han var i realiteten den første talsmann for likeverdstanken mellom kvinne og mann, og barna opphøyde han til dem som står nærmest gudsriket i sin troskyldige og naive barnetro. Ingen før ham hadde gitt barna en slik opphøyet plass blant menneskene.

Det kan ikke herske tvil om at vår sivilisasjons verdigrunnlag bygger på den læren som Jesus presenterte for 2000 år siden. Det kan overhode ikke overskygges av de ugjerningene som dessverre har blitt utført i kristendommens navn opp gjennom historien. Men dette er maktsøkende menneskers misbruk av kristendommen, og det kan vanskelig legges Jesus til last at den kirken som ble grunnlagt på hans navn har begått ugjerninger og maktovergrep. Og dessuten er dette bare en del av kristendommens historie. Historien om Jesus har som intet annet inspirert kunstnere til å skape kunst av himmelsk karakter gjennom historien og inspirert tusenvis av fromme og kjærlige mennesker til medmenneskelige og barmhjertige gjerninger.

Jesus er uten tvil verdenshistoriens fremste inspirator til fred, kjærlighet og barmhjertighet mellom menneskene. Når en sekt av humanetikere nå ønsker ham radert ut av skolen, begrunner de det gjerne med at skolen skal være livssynsnøytral. Ingen trosretninger skal ha forrang overfor andre. Men kan man uten videre fornekte at hele vår sivilisasjon bygger på den læren som Jesus prediket i det gamle jødelandet for 2000 år siden? Nei, det er særdeles historieløst og nærmest ignorant å forsøke å fornekte eller bortforklare dette faktum. Kristendommen har en selvfølgelig plass i vår sivilisasjon og i vår historie.

Muligens har mange humanetikere opplevd skyggesidene ved kristendommen, og bærer på traumer etter personlige opplevelser av tvang og trusler. Men enkeltmenneskers dårlige opplevelser bør ikke få tjene som grunnlag for å utrydde den kristne tradisjonen i skolen. Norge har aldri vært et sekulært samfunn, men har lange tradisjoner for å være knyttet tett til den kristne lære. Dette bør heller ikke den nye tidens innvandring endre på. Hvem ville f. eks. utvandre til et muslimsk land og der kreve at landets tro skulle

utraderes? En innvandrer har selvsagt intet legitimt krav på at Norge skal avsverge seg sin tro. Kan man som innvandrer/flyktning ikke akseptere at vi er et kristent land, har man intet her å gjøre. Det ligger i sakens natur at en innvandrer/flyktning i respekt for sitt nye hjemland, som kanskje har reddet hans/hennes liv, må akseptere at det landet han/hun har kommet til får beholde sin tro.

Selv om vår sivilisasjon bygger på Jesu lære, tolererer vi selvsagt alle andre religioner og livssyn. Det foreligger intet troskrav og alle kan fritt dyrke sin egen tro eller sin egen ikke-tro. Den siste tidens diskusjoner her på VD, viser med all tydelighet at sterke krefter innen humanetiske kretser ønsker å stemple all tro som ekstremisme. I sin nye definisjon av deskriptiv ekstremisme stempler den humanetiske talsmannen Lars Gule alt som ikke bygger på den vitenskapelige rasjonalismen som ekstremisme. Denne overdrevne troen på hva vitenskapen er i stand til å forstå og forklare, vil jeg påstå har særdeles lav tilslutning blant den jevne nordmann. Svært mange mennesker har opplevd fenomener og hendelser i sitt liv, som overhode ikke lar seg forklare vitenskapelig. De aller fleste mennesker er fullt klar over at livet inneholder sider som overhode ikke lar seg forklare på en enkel måte. Jeg vil påstå at den som mener at intet annet eksisterer enn det rasjonelle og materielle, har en særdeles innskrenket og fattigslig oppfatning av det mangfoldige menneskelivet.

Det er kun i matematikken at man kan føre entydige beviser som ikke lar seg bestride. Ellers må vitenskapen begrense seg til å observere og beskrive fysiske utslag av ulike prosesser. Det at vitenskapen f. eks. kan beskrive hva som skjer rent kroppslig skjer når man er forelsket, betyr selvsagt ikke at det er disse kroppslige utslagene som er innholdet i selve følelsen. Den kan kun føles for å forstå hva den innebærer. Den som tror at en følelse kommer som en følge av de fysisk målbare utslagene har selvsagt snudd hele saken på hodet. De fysiske utslagene kommer som en følge av følelsen og ikke omvendt.

Det samme gjelder ved opplevelsen av vakker musikk, kjærlighet, omsorg og menneskelig varme. Vitenskapen er i realiteten hjelpeløs overfor å forklare hva dette egentlig er. Vitenskapen kan ikke bevise eller motbevise at kjærligheten eksisterer, den kan ikke forklare hva som gjør enkelte kunstuttrykk geniale eller forklare hvorfor mennesket er i stand til å føle kontakten med Gud i sitt hjerte så reell at man ikke er et øyeblikk i tvil om at den er virkelig, og at Gud virkelig eksisterer. Denne opplevelsen av Guds eksistens er så virkelig at man overhode ikke trenger andre beviser eller rasjonelle forklaringer. Her har vitenskapen intet å tilføre. Absolutt intet.

Det synes svært vanskelig for mange humanetikere å innse at som lærer i skolen, så bygger man hele sin holdning til elevene på et livssyn og et sett

verdier som dette livssynet utleder. Enkelte tror tydeligvis at læreren bare formidler kunnskaper og intet annet. Dette er meget fjernt fra virkeligheten. Læreren formidler sitt menneskesyn, sin evne til omsorg, sin evne til å likestille elevene, sin evne til å gi hver enkelt en unik verdi og sin evne til å bringe toleranse og inkludering inn i skolelivet. En lærer praktiserer kort sagt sitt verdigrunnlag og sitt livssyn dagen gjennom. Hans/hennes menneskelige kvaliteter settes på prøve hele tiden, når elevene konfronterer ham/henne med sine problemer, sine konflikter og sine nederlag. Hittil har norsk skole bygd sine verdier på det kristne og humanistiske livssyn. Sterke krefter vil at absolutt alt som smaker av kristen tro og tradisjon skal raderes ut av skolen, og kaller dette for livssynsnøytralitet. Dette er en bevisst eller ubevisst løgn. Fjerner man alt av kristendom fra skolen, sitter man igjen med et livssynsmonopol: Da har humanetikerne fått en skole som bygger på deres eget livssyn, og har i tillegg klart å tilsnike det betegnelsen livssynsnøytralt. Det er i realiteten et gedigent bedrag.

Det er intet nøytralt ved å fjerne Gud og Jesu lære fra skolen. Det har intet med nøytralitet å gjøre å praktisere et livssyn som baserer seg på at Gud ikke eksisterer. Humanetikk er ikke et nøytralt livssyn. Det er et livssyn blant mange andre.

Hva er det som skulle gjøre det mer nøytralt at skolen formidler indirekte eller direkte at Gud ikke eksisterer enn at han virkelig eksisterer?

De fleste nordmenn tror på Gud. De fleste nordmenn feirer jul. De fleste nordmenn bygger sitt livssyn på kristne og humanistiske verdier. De fleste nordmenn tror at livet inneholder mangt og meget som vitenskapen ikke kan forklare.

Det ville være en tragedie dersom det lille mindretallet mennesker som mangler en personlig tro, som mener livet kun består av den jordiske materien og ingenting annet og som helt mangler fantasi og vidd til å forestille seg noe mer skulle få lov til å bestemme agendaen for fellesskapets normer. Og om disse temmelig begrensede og ensporede menneskene i tillegg skulle tillegges autoritet til å definere hva som skal betegnes som ekstremistisk vil jeg kalle det en hån mot det menneskelige mangfoldet.

Fri oss fra disse livsinnskrenkende, fantasiødeleggende og destruktive kreftene. De gjør livet så utrolig lite, mens det i virkeligheten inneholder så uendelig mye mer enn et enslig menneske er i stand til å fatte.

Kan en utvikling basert på "survival of the fittest" føre til humanisme?

De som sverger til utviklingslæren synes å mene at vår hjernestørrelse kan forklare både våre store kognitive evner og vår utvikling av humanistiske samfunn. Men kan en større hjerne i seg selv forklare hvorfor menneskene tar vare på de svakeste?

Om jeg har forstått kjernen i utviklingslæren, så bygger den på at encellede vesener etter hvert utviklet seg til mer og mer avanserte livsformer ved at cellene dannet stadig nye og mer kompliserte sammenslutninger og bygningsstrukturer. Ingen tanke eller intelligens har styrt og designet cellesammenslutningen, som derimot har skjedd vilkårlig og som et resultat av tilfeldige mutasjoner.

Etter at nye livsformer var dannet, avgjorde deres kvalitet og deres levedyktighet om de ville bli ført videre. Gjennom tusener og millioner av år av mutasjoner og "survival of the fittest" har naturen frembragt all verdens livsformer, inkludert det høyest utviklede vesenet av alle: Mennesket.

Vår utvikling og fremkomst bygger altså på en utvikling fra så og si intet (i realiteten en rekke grunnstoffer), og frem til tenkende og skapende vesener.

Ingen mennesker har hittil klart å gjenta en slik utvikling i laboratorier. Ingen kan få encellede vesener til å utvikle seg til noe annet enn det de var i utgangspunktet. Og ingen kan få liv til å oppstå fra jordens ulike stoffer og kjemiske forbindelser.

Livsgåten er altså uløst.

Likevel slutter mange seg til denne læren, som ikke lar seg verifisere på noe område, med en sikkerhet som kanskje kan undre noen, med tanke på mangelen på bevis.

Selv tror jeg delvis på utviklingslæren. Men i mine øyne kunne den ikke skje uten at en høyere intelligens var involvert. Jeg tror altså at utviklingen har foregått i store trekk slik den er beskrevet av vitenskapen, med den "lille" forskjellen at jeg tror hele utviklingen er satt i gang av Gud, ved at han har nedlagt en hel mengde livsspirer i jorden, og disse livsspirene ble tilført jordens energi og satte i gang en utvikling frem mot de urbildene som Gud hadde nedlagt i hver spire. Grunnstoffene dannet celler og cellene sluttet seg altså sammen til høyere livsformer fordi de ble styrt til å gjøre det.

Men jordens stoffer har meget begrenset evne til å danne virkelig høyerestående individer. Dyreartenes liv er riktig nok komplisert og mange har nådd veldig langt i levesett og sosiale relasjoner, men de er alle et

speilbilde av utviklingens basis i "the survival of the fittest". Det er den sterkestes rett som dominerer i dyreverdenen. Svakere og ikke-levedyktige individer blir mobbet i hjel eller dør av mangel på næring fordi de ikke evner å opprettholde sitt liv ved egen hjelp.

Naturen er brutal og nådeløs. Liv som ikke overlever ved egen hjelp dør ut.

Men man tror altså at naturen har maktet å frembringe siviliserte menneskesamfunn der livet bygger på det stikk motsatte av "survival of the fittest". Vårt samfunn bygger på humanistiske verdier som innebærer at vi *ikke* lar svake og syke mennesker dø fordi de ikke er "levedyktige". Tvert imot. Vi gjør det *motsatte*. Vi bruker enorme ressurser på å opprettholde livet til multihandikappede barn og voksne, som i tidligere tider ville blitt satt ut for å dø.

Menneskene i vårt samfunn i dag, bygger altså på den stikk motsatte verdien av det prinsippet som visstnok har lagt grunnlaget for hele vår eksistens.

Hvordan forklarer man det?

Fører en større hjerne automatisk til mer empati, mer omsorg og større innsikt i at alt liv er verdifullt?

Det er et faktum at menneskehjernen ikke bare har blitt større - den har fått en *grunnleggende ny kvalitet:* Menneskene har evnen til selvrefleksjon, til å endre seg og til å utvikle seg i human retning.

Der skiller vi oss i meget stor grad fra dyra. Svært lite endrer seg i dyrenes liv over generasjonene. De følger sine instinkter og gjentar stort sett sine forfedres liv ned til minste detalj.

Men ikke menneskene. Vi lager vakker kunst, musikk og litteratur. Vi finner opp og utvikler kompliserte kommunikasjonsformer, medisiner og andre hjelpemidler for å gjøre livet mer behagelig.

Og dette gjør vi fordi vi er fremkommet ved hjelp av "survival of the fittest"? Men det er jo nettopp ikke "survival og the fittest" vi bedriver i våre liv! Vi gjør *det motsatte.* Vi legger til rette for at de syke, handikappede, blinde, døve osv. får leve et meningsfylt liv, til tross for deres manglende evne til å klare seg uten hjelp og støtte.

Når var det vi brøt med det prinsippet som frembragte livet på jorden?

Når sluttet vi å være dyr som lot de svake blant oss dø en smertefull død fordi de ikke kunne klare seg selv?

Mitt svar: Vi gjorde det den gangen Gud ga oss en guddommelig gnist av sitt eget. Vi gjorde det den gangen Gud ga oss en himmelsk ånd, som stammer direkte fra Gud selv, og inneholder Guds egen kjærlighetsspire.

Da Gud ga oss samvittighet, evnen til selvrefleksjon, kjærlighet og omtanke, den dagen skilte vi lag med dyra.

Og siden har vi utviklet oss stadig fremover i vår evne til å ivareta alle mennesker, uansett deres medfødte tilstand, deres evner eller deres svakheter.

Vi er mennesker fordi vi er et avbilde av Gud selv.

"Suvival of the fittest" kan aldri frembringe omtanke, innlevelse, kunst og humanisme. Det kan bare kjærligheten!

En ekstremists bekjennelser.

Jeg har alltid trodd at jeg er et ganske normalt menneske. Etter at Lars Gule har publisert sin ekstremismedefinisjon her på VD, vet jeg nå at jeg har tatt grundig feil. Jeg er en ekstremist. Faktisk blant de alle mest ekstreme ekstremistene.

Det skyldes at jeg tilhører en trosretning med meget lav tilslutning, og min tro er dessuten en dypt integrert del av min personlighet, og preger min tilværelse hver eneste dag. I følge Lars Gules definisjon, som kan leses i hans siste artikkel her på VD, er skal all tro som ikke bare har en overfladisk og ganske likegyldig trosopplevelse, fra nå betegnes som deskriptiv ekstremisme. Vi kommer altså i kategori med voldelige høyreekstremister og islamistiske terrorister, som også hører inn under den samme kategorien.

Stigmatisering og intoleranse.

Man kunne sikkert bare le av en ekstremismedefinisjon som er så vid at den omfatter store deler av menneskeheten. Men det er dessverre ikke latterlig når den kommer fra en såpass toneangivende debattant og mye brukt ekspertkommentator som Lars Gule. Han regnes visstnok for å være ekspert på ekstremisme, og han lyttes til. Og Gule har spesialdesignet sin definisjon slik at all religiøsitet av det litt mer forpliktende slaget ekstremisterklæres, både fordi den strider mot det vitenskapelige bevisbare og mot det som er mest utbredt. Jo mer din tro betyr for deg, jo mer ekstremistisk er du. Denne måten å betrakte religiøs tro på, kan ikke karakteriseres på annen måte en

som grov intoleranse og stigmatisering. Å putte troende, fredelige og samvittighetsfulle mennesker i bås med voldelige høyreekstremister og islamistiske terrorister er dessuten fullstendig meningsløst, fordi de står stå uendelig fjernt fra hverandre at de tilhører to ulike verdener. Gules definisjon er ikke bare intolerant og stigmatiserende, den er også fullstendig meningsløs fordi den ikke skiller ut den ekstremismen som virkelig er farlig for samfunnet, med helt vanlig og fredelig tro. Hvilken verdi har en slik vidtfavnende definisjon, og hva kan den egentlig brukes til?

Ensretting og innskrenket normalitetsbegrep.

Lars Gules definisjon legger grunnlaget for en skremmende ensretting og et særdeles innskrenket normalitetsbegrep. Bare de menneskene som enten har en meget overfladisk tro eller som kun bekjenner seg til majoritetens synspunkter kan sies å tilhøre den gruppen som faller innenfor normalitetsbegrepet. Alle andre mennesker vil etter Gules definisjon være ekstremister. Og det ligger i ekstremismebegrepets allerede etablerte betydning at det betegner en høyst uønsket gruppe mennesker. Ingen vil ha et samfunn med farlig og truende ekstremister. Som samfunn ønsker vi selvsagt å oppdra våre kommende generasjoner til å ikke slutte seg til ekstremistiske grupper. Neste skritt fra Gules definisjon blir dermed å gi samfunnet mandat til aktivt å arbeide mot religiøsitet og mot oppfatninger på nær sagt alle områder som strider mot flertallsoppfatningene. Gules definisjon peker dermed mot en samfunnsform vi kjenner meget godt fra før av: De totalitære regimene der religionene er forbudt og der avvikende meninger blir erklært som ulovlige. Det gjemmer seg svært mye totalitær tankegang i Gules ideologi.

Fra humanisme til livssynsmonopol.

Følgen av Gules ekstremismedefinisjon vil nødvendigvis være at man med begrunnelse i den vil få legitimitet til å arbeide aktivt for å avskaffe det mangfoldige, fargerike og tolerante samfunnet. Setter man Gules siste artikkel i sammenheng med hans agitasjon for den absolutt religionsfrie skolen, ser man tydelig hva som egentlig er hans agenda: Den ateistiske skolen der man vil kunne drive undervisning som påviser at religiøs tro er ensbetydende med ekstremisme. Gule påstår at han er tilhenger av livssynsnøytralitet, men i realiteten er han tilhenger av livssynsmonopol der det ateistiske livssyn skal være enerådende og danne grunnlaget for all undervisning. Og med Gules definisjon på ekstremisme blir det enda mer opplagt at i den skolen han ser for seg vil ateismen være kombinert med et syn på all religiøsitet som ekstremisme.

Som man har sett av flere artikler her på VD den seneste tiden oppfordres det ikke av human-etikere til at den enkelte elev og foreldre bør inngå i en åpen kommunikasjon med den enkelte lærer som de mener legger for stor vekt på f.

eks. det å synge julesanger og synge for maten med vers som nevner Gud. Nei, slike overgrep og krenkelser (som det kalles av human-etikerne) bør anmeldes direkte til topps og Human Etisk Forbund ønsker, som vi har fått høre, å opptre som et uavhengig overvåkingsorgan der brudd på reglene kan anmeldes og registreres. Er det flere en meg som får assosiasjoner til kommunistsamfunn der selv barn ble oppfordret til å anmelde sine foreldre for brudd på rett ideologisk tro?

Nei til mangfold og nyvinninger.

Et temmelig komisk utslag av Gules definisjon av ekstremisme er at alle nye oppdagelser og nyvinninger som idet de oppdages bare får tilslutning ev et fåtall, vil måtte erklæres som ekstremisme. Han som først oppdaget at jorda var rund og ikke flat var altså en ekstremist, og det samme vil alle dem som gjør nye vitenskapelige oppdagelser være. Alt som strider mot den etablerte vitenskapen vil kunne ekstremisterklæres og det vil danne et legitimitetsgrunnlag for samfunnet til å bekjempe enhver ny oppdagelse, oppfinnelse og ikke minst alle nye menneskelige erkjennelser innen etikk, filosofi og ikke minst religiøsitet. I Gules framtidssamfunn der all religiøsitet vil være ekstremisterklært og alle religiøse vil være stigmatisert og ansett som likeverdige med voldelige ekstremister, må man anta at all offentlig religionsutøvelse vil være svært vanskeliggjort. Tross alt, hvem vil åpent kunne utøve sin tro i et samfunn der all tro er ekstremisterklært? Man må nok også anta at den maktfulle gruppen av ateister som vil være erklært som den eneste gruppen innenfor normalitetsbegrepet vil kunne oppfatte det som sin rett å bekjempe ekstremistiske, uønskede retninger, som f. eks. religiøs tro.

Hvor er de troende i denne debatten?

Det forundrer meg stort at ikke flere troende mennesker er på banen i denne debatten. Jeg er personlig stygt redd for at det er Lars Gules definisjoner som vil vinne frem i fremtidens samfunn. Vi ser stadige tegn på at troen presses ut og forsøkes marginalisert i flere og flere sammenhenger, og personlig er jeg redd for at det ikke er lenge før man må regne med å erklæres for en ekstremist om man er mot abort, mot aktiv dødshjelp, aktiv utøver av sin tro, tilhenger av stort mangfold og toleranse. Gules definisjoner peker mot ensretting, innsnevring av normalitetsbegreper, intoleranse og ekstremisterklæring selv av fredelig og kjærlig trosutøvelse. Mine egne idealer henger nøye sammen med min tro på den kjærlige og tolerante Gud. Mitt idealsamfunn er et mangfoldig og frodig samfunn der det er plass til absolutt alle minoriteter på alle områder. Jeg er tilhenger av raushet og stor takhøyde for alle frie ytringer. I mine øyne elsker Gud det mangfoldige, menneskelige samfunnet.

I følge Lars Gules definisjoner er jeg blant de aller mest ekstreme av ekstremistene i vårt samfunn. Jeg vil tro jeg representerer en stor og overhengende fare for samfunnet.

Den symbolske fortellingen om syndefallet. Hva betyr den egentlig?

De fleste kjenner sannsynligvis til historien om hvordan Eva ble fristet av slangen og fikk Adam til å smake på den forbudne frukt, med den følgen at de ble drevet ut av paradis. Hvordan skal vi forstå denne symbolske fortellingen?

Den er åpenbart symbolladet, og man kan vel se helt bort fra at den skal oppfattes bokstavelig. Det er ikke forbundet med spesielt stor fare å ta en bit av et eple. Men slangen er et velkjent symbol på fristelse og sluhet, og for å finne ut mer bestemt hva som fristet Adam og Eva, trenger eplet en nærmere undersøkelse.

Eplet er en frukt fra naturen som gir oss mennesker næring og energi. Og det som er kjennetegnet ved eplet, er at det består av en kjerne med frø, og fruktkjøtt rundt. Vi kan spise fruktkjøttet, mens frøene kan plantes og frembringe nye frukttrær og er på sett og vis udødelige. Det synes nærliggende å la fruktkjøttet symbolisere den forgjengelige og dødelige energiform og kjernen med frøene den energiformen som er udødelig og evigvarende.

I følge det danske bokverket "Vandrer mod Lyset!", utgitt i København i 1920 finnes det to slike energiformer i universet, og der kalles den energiformen som er udødelig og som gir evig liv for *lyset,* mens den dødelige, forgjengelige energiformen som kun kan skape dødelig liv for *mørket.*

Om vi bruker den ovenstående symbolske forståelsen av eplet i fortellingen om Adam og Eva, tyder det på at Guds skapninger på et tidspunkt valgte å finne næring i den forgjengelige energiform, altså mørket. Og her må vi forstå det å spise også på en symbolsk måte, og det å ta til seg næring, i denne sammenhengen den forgjengelige næring, må da bety at man psykisk eller åndelig sett lar seg inspirere av og anvender *mørkets kraft.*

Guds skapninger lot seg altså på et tidspunkt da de levde i idyll og harmoni i paradis, et bilde på Guds rike, friste til å begynne å eksperimentere med mørket. Og dette drev dem ut av paradis; altså gjorde deres eksperimenter

med mørket at de mistet kontakten med Gud og med lysets energi. Og mørket har den egenskapen at det sakte men sikkert omgjør dem det har fått makt over til sine *slaver.*

Det er ikke til å undres over at det var Eva som først kjente på fristelsen til å beskjeftige seg med mørket. Eva symboliserer den kvinnelige energiform, *tanken*, som er mer intuitiv og følsom enn den mannlige, og det var ganske selvfølgelig at idéen om selv å undersøke mørket av nysgjerrighet oppsto hos et kvinnelig individ. Men ved å lytte til sin kvinnelige duals tankeinnskytelse, var det mannen som satte fristelsen ut i livet ved sin mannlige energiform: *viljen.* Men dermed var de begge blitt fanget av mørkets makt og mistet kontakten til lyset. Og mørket fikk mer og mer makt over dem.

Fortellingen og Adam og Eva handler altså ikke om verdens to første mennesker og heller ikke om epler og slanger i bokstavelig forstand. I følge VmL er hele denne historien resultatet av at en av Guds utsendinger til jorden en gang for veldig lenge siden forsøkte å gi en symbolsk fremstilling av hva som er årsaken til at menneskenes verden er så full av synd og ondskap, når Gud er så kjærlig og barmhjertig.

Gud ønsket ikke å leve et liv i ensomhet i sitt rike, men skapte et stort antall skjønne åndelige vesener, de som vi gjerne kaller englene, og de levde alle sammen livet i Guds rike, et rike som bestyr utelukkende av lys, og der mørket er totalt fraværende. Det betyr at det ikke fantes sykdom, død, misunnelse eller sjalusi blant de først skapte. De levde et liv i herlighet og Gud og hans hjelpere underviste dem i livets mysterier og mangfoldige utslag. De fikk innsikt i og skapte innen kunst og vitenskap.

Men på et tidspunkt måtte Gud la sine skapninger møte mørket, slik at de i kraft av egen vilje kunne lære å avvise mørkets fristelser, for den som aldri har møtt mørket, vil for alltid være som et umodent barn, åndelig sett, og ikke en helstøpt åndelig personlighet.

Gud lot sine skapninger møte mørket idet han ga dem beskjed om at han hadde tenkt å skape nye vesener, menneskeåndene, som han tenkte å la de langt mer modne først skapte være åndeligere ledere for. Men alle ville ikke få del i oppdraget. Gud informerte dem om at han blant dem ville utvelge de som var best egnet til å lede de umodne menneskeåndene. De skulle lede menneskene ved å åpenbare seg for dem og ved å gi dem tankeinspirasjon.

Dette brakte de først skapte åndene i en situasjon av en viss usikkerhet, og i samme øyeblikk ble de for første gang stilt overfor mørket, idet de ble fristet til å føle seg som bedre egnet enn de andre til å bli utvalgt. De først skapte ble fristet av den selvbeundrende tanke, og noen lot seg overmanne av tanken på at de selvfølgelig måtte bli de utvalgte, og når de først hadde latt mørket få

innpass i sine tanker, maktet de ikke ved sin vilje å avvise disse mørketankene, og gradvis fikk mørket mer og mer makt over dem.

Mørket vakte også deres utålmodighet, og de syntes Gud nølte unødvendig lenge med å avgjøre hvem som skulle få oppdraget med å være åndelige ledere for de vesenene Gud planla. De dro derfor selv til den kloden som Gud hadde skapt som bolig for de planlagte menneskeåndene, og det møtte dem en vakker lysverden som snart var klar for å bli åstedet for menneskenes vandringer. Menneskene skulle være lysvesener som aldri ville lide under død eller sykdom, og gjennom de først skaptes veiledning skulle de utvikle seg gradvis til mer og mer modne personligheter.

Men ved sin egenmektige opptreden, inspirert av mørket, og mot Guds vilje, frigjorde de falne åndelige vesenene store mengder mørke som veltet inn over jorden og forurenset denne, og snart var den skjønne lysverdenen forvandlet av mørket til en mørkeverden, bestående av mørkets forgjengelige stoff-form, den fysiske materien. Og mørket belivet og frembrakte mange av Gud nedlagte livsspirer i jorden, men de skapningene og plantene som derved oppsto, sto uendelig langt fra de skjønne dyrene og plantene Gud hadde lagt ned spirene til. Mørket frembrakte ufyselig, heslige og gigantiske dyreformer og tornefulle, stygge planter. Og jordens vakre landskap ble forvandlet til sumper og illeluktende sjøer.

Og da de falne åndelige vesenene så den ulykken de hadde forårsaket ble de forskrekket og sa: -Men det var ikke dette vi ønsket. La oss se om vi kan skape vesener som vi selv kan lede og så kan vi få skapt orden i dette kaoset.

Og de ble alle enige om å gjøre et forsøk på å skape egne vesener. Men uansett hvor mye de forsøkte å skape av lyset, mislyktes de alltid for kun Gud kjenner livsgåten, og kun han er i stand til å skape av lyset.

De falne bestemte seg derfor for å forsøke å skape av mørket. Og det var de fullt ut i stand til. Og så skapte disse falne meget høytstående åndelige vesenene sine skapninger, som mest av alt lignet på primitive apelignende mennesker.

Menneskenes legemer er altså ikke skapt av Gud men av noen av Guds første skapninger, som falt for mørket og selv begynte å eksperimentere med å skape av mørket.

Men de falne evnet på ingen måte å lede sine skapninger. De primitive menneskene gjøs tilbake for den onde utstrålingen fra de falne åndene og strakte i stedet sine hender mot solens lys og søkte hjelp fra lyset. Og de rømte forskremt av sted og når de ble sultne kastet de seg over de små dyrene de kunne finne og spiste dem.

Når disse primitive menneskene døde, steg det opp fra den døde kroppen en åndelig mørkegjenpart, men den eide ikke bevissthet og var som et dødt spøkelse som vandret rundt uten mål og mening. Etter hvert vandret det tusener av slike hjernedøde spøkelser på jorden, og noen av de falne åndene følte medlidenhet med sine mislykkede skapninger, og ba fortvilet til Gud om hans hjelp. Og Gud lovet å påta seg ansvaret for menneskene. Og han tilførte alle menneskeåndene en gnist av sitt eget vesen, og tilførte dem en lysbevissthet og inkluderte dem i det evige liv.

Dette er grunnen til at menneskene er en blanding av ånd og kropp, lys og mørke, en blanding av evig liv og forgjengelighet og død. Kroppen dør, men ånden lever videre og søker hjem til det åndelige livet i sfærene etter kroppens død.

Og de høye åndelige vesenene som avviste mørkets fristelser, og som ble værende i Guds rike, ble gitt oppgaven å lede menneskene på våre jordelivs vandringer. Av og til inkarnerer også disse vesenene som mennesker og vi kjenner dem alle som geniale kunstnere, komponister, nyskapende oppfinnere og statsledere av verdensformat. En av disse var det som en gang forsøkte å lage en symbolsk fremstilling av hva som skjedde da noen av Guds første skapninger falt for mørket og forårsaket at jordkloden og menneskenes liv har blitt preget av sykdom, lidelse og død, og ikke ble det livet i lyset som var Gud mening.

Men en dag vil vi alle forlate jorden og fortsette livet i våre himmelske boliger.

Oppgir Gud dem som ikke tror på hans eksistens?

Jeg antar at de fleste troende er overbevist om at Gud er en langt bedre forelder enn en typisk jordisk mor eller far. Hans kjærlighet til sine skapninger har snarere karakter av guddommelighet enn av jordisk smålighet.

Likevel er det mange troende som synes det virker sannsynlig at dersom vi ikke tror på Gud, så anser Gud det som at vi har vendt oss bort fra ham og ønsker å leve et liv med fravær av Gud. Og Gud aksepterer valget og oppgir dermed sin skapning.

Noen tror endog at Gud oppgir sin ikke-troende sønn eller datter i så stor grad at han lar dem lide i all evighet.

Er dette også en typisk reaksjon fra en jordisk mor eller far? Dersom en sønn eller datter føler seg så fjernt fra sine foreldre, enten på grunn av problemer eller fordi de føler de står for helt andre verdier, at de ikke ønsker kontakt med dem, er det da en typisk reaksjon å erklære "da er du ikke lengre min sønn(eller datter)"?

Slik vil kanskje en meget hard og ufølsom forelder reagere; en stolt og stivsinnet person som krever lojalitet og lydighet.

Men vil noen si at dette i så fall er et godt bilde på den guddommelige kjærligheten?

Det er ikke så ofte jeg henviser til Paulus, men de fleste kjenner sikkert hans utrolig vakre beskrivelse av den himmelske kjærligheten:

4 Kjærligheten er tålmodig, kjærligheten er velvillig,

den misunner ikke, skryter ikke, er ikke hovmodig.

5 Kjærligheten krenker ikke, søker ikke sitt eget,

er ikke oppfarende og gjemmer ikke på det onde.

6 Den gleder seg ikke over urett,

men har sin glede i sannheten.

7 Kjærligheten utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt.

Paulus' første brev til korinterne 13:4-7

Dersom det var riktig, ville jeg si det var et simpelt eksempel på hovmodig og lite velvillig kjærlighet. Dersom Guds eksistens er en realitet, og han har skapt vår menneskelige identitet, så er jo ikke dette foreldre-barn forholdet avhengig av om vi aksepterer det eller ikke. Relasjonen eksisterer like fullt uansett hva vi mennesker tror på.

Vi kan ikke velge bort våre jordiske foreldre heller, og uansett om vi velger å aldri se dem, er de likevel vår mor og far, og de aller fleste foreldre vil aldri noensinne glemme et eneste av sine barn, men lengte kjærlighetsfullt etter å gjense dem, uansett hvor lang tid det måtte ta før adskillelsen er over.

Slik er det også med Gud. En adskillelse fra ham er alltid midlertidig, og vi forsvinner aldri noensinne ut av hans tanker eller vekk fra hans utstråling av guddommelig kjærlighet. Guds kjærlighet omslutter alle troende av alle religioner og alle ikke-troende.

En ikke-troende som lever sitt liv i overensstemmelse med sine humanistiske idealer, er like nær Gud som den troende, og vil motta inspirasjon og fred fra

Gud, som vil oppfatte vedkommendes glede over livet som en takksigelse for sin eksistens, og Gud vil glede seg med ham/henne.

Nåde er et begrep som ligger langt unna den guddommelige kjærligheten, og jeg slutter aldri å forundres over at kirken mener at nåde er et begrep som dekker best det Gud føler for oss. Hvilken mor eller far vil beskrive sine følelser for sine barn som *nåde?* Gud er selvsagt ikke dårligere enn en jordisk far eller mor.

Det Gud føler for oss er den fullkomment uselviske, tålmodige og utholdende kjærligheten, som ikke kjenner noen grenser, men som fortsetter inn i uendeligheten.

Guds kjærlighet til oss er manifestert i det evige liv, som han skjenket oss alle da han skapte vår eksistens. Gud går selvsagt aldri vekk fra sine løfter. Uansett hva vi foretar oss i dette livet, er vår eksistens sikret i all evighet, omsluttet av Guds himmelske kjærlighet.

Tro, religion og vitenskap.

Noen mener å vite med stor sikkerhet den hele og fulle sannheten om menneskets og universets eksistens. Skråsikkerheten synes like stor både hos mange ikke-troende, og troende av ulike slag. Er ikke sannheten at uendelig mye ennå ikke kan erkjennes?

Det hevdes av en del ikke-troende at det å være troende må være fryktelig irrasjonelt, fordi troen ikke kan bevises.

Og de som slutter seg til et eksisterende religionssystem, synes ofte like skråsikre på at deres egen tro er den eneste, eviggyldige sannheten.

Jeg tror disse to ytterlighetene ikke deles av det store flertallet av mennesker i vårt land. Jeg hører ofte folk uttale at "jeg er troende, men jeg har min egen tro".

Tro eller ikke tro er en så privat ting og henger så tett sammen med vår personlighet at dens innhold vil variere nesten like mye som menneskene varierer i personlighet.

Det er mye i livet som ikke kan påvises vitenskapelig, men som de fleste av oss likevel tror på. Det gjelder særlig alt som har med menneskelige følelser, kunst, intuisjon og fornemmelser å gjøre.

Dersom man uten videre vil avvise alt vi ikke forstår og alt som ikke kan måles vitenskapelig, måtte man avvise eksistensen av viktige sider av det å være menneske.

Man kan ikke påvise tanken vitenskapelig, og heller ikke kjærligheten. Man kan påvise en viss aktivitet i hjernen og kroppen forøvrig, men man kan ikke måle en tankes eller følelses intensitet, styrke eller innhold. Likevel vet vi at både tanker og følelser er en realitet.

Og vi kan alle *føle* eksistensen av et annet menneskes kjærlighet til oss. Vi kan oppfatte den på mange plan, både fysisk gjennom våre fysiske sanser, men også gjennom vårt følelsesapparat og vår intuisjon.

Svært få vil sannsynligvis si at fordi et menneskes kjærlighet ikke kan påvises vitenskapelig, så eksisterer den ikke.

Likeledes mener mange mennesker at de kan sanse Guds eksistens gjennom sine følelser, sin intuisjon og sin evne til tankemessig erkjennelse. Om Gud eksisterer i en form som ikke kan påvises vitenskapelig, så sier det seg selv at da kan han bare sanses på annet vis.

Det at Gud ikke eksisterer i en fysisk, jordisk kropp betyr selvsagt ikke at det derved er bevist at han ikke eksisterer.

Det betyr kun at han ikke kan påvises ved våre nåværende kjente måter å måle fysiske størrelser på.

Innen hjerneforskning har man i årevis forsøkt å finne senteret i hjernen for den menneskelige bevissthet. Vi vet alle at vi har en bevissthet, en jeg-følelse, det som er meg selv. Dersom vi mennesker kun består av vår fysiske kropp og intet annet, må denne jeg-følelsen ha et senter i den fysiske hjernen. Til tross for at forskere har søkt etter dette senteret i hjernen, har ingen hittil funnet det.

Det kan jo muligens tolkes som at bevisstheten eksisterer uavhengig av kroppen, vil noen hevde. Mange troverdige eksempler finnes på folk som har vært såkalt hjernedøde, men som likevel har registrert alt rundt seg.

Det synes temmelig nytteløst å diskutere om den ene religionen er sannere enn en annen. Jeg synes det er helt greit at det enkelte menneske hevder at sin egen religion er sann for *en selv*, så lenge man erkjenner at alle andre opplever det likedan.

Jeg synes heller ikke det er noe mål å etablere som en eviggyldig sannhet at den eller den religiøse oppfatningen er den eviggyldige sannheten.

Jeg leste i en hovedfagsavhandling i teologi at man hadde funnet indikasjoner på at vårt gudsbilde i stor grad ble påvirket av vårt forhold til våre foreldre, og særlig til vår far. Gjennom dybdeintervjuer hadde hovedfagsstudenten funnet ut at de som beskrev sin far som autoritær og fjern, gjerne hadde et bilde av Gud som en opphøyet, litt streng og fjern figur. Gudsbilde samsvarte i stor grad med farsforholdet. På samme måte var det med dem som beskrev sin far som varm, kjærlig og forståelsesfull. Deres bilde av Gud lignet også i stor grad på deres oppfatning av faren.

Dette betyr selvsagt ikke at Gud kun er et resultat av vår fantasi, men at vårt forhold til ham preges av våre egne opplevelser i forhold til våre foreldre.

Genial kunst, musikk og litteratur kan ikke lages etter vitenskapelige metoder. Ingen vet hvorfor noe musikk gjør oss triste mens annen musikk gjør oss glade. Det vil si man vet at det har med moll og dur å gjøre, men så vidt jeg vet, kan ingen bevise vitenskapelig hvorfor moll-musikk lyder trist.

Trosopplevelsene er meget personlige og kan etter min mening best sammenlignes med kunstopplevelser. Man kjenner med seg selv at kunsten påvirker ens følelser og tanker, men ingen kan bevise vitenskapelig hva som skjer.

På samme måte vet den troende at enkelte indre opplevelser er høyst reelle for en selv, til tross for at de er "uvitenskapelige".

Og dersom man f. eks. opplever igjen og igjen at når man tenker intenst på en man elsker, så går det bare noen få minutter, så ringer vedkommende, så står jo individet helt fritt til å tro at våre tanker og følelser kan påvirke andre mennesker, selv over store avstander.

På samme måten kan man oppleve Gud gjennom en tankemessig og følelsesmessig forbindelse.

Fantasi, vil noen si. Høyst reelt vil andre si.

Indre opplevelser er selvsagt høyst reelle for dem som opplever dem. Og dersom man gjennom bønn opplever en dyp hjertets fred og kontakt til Gud, så er selvsagt opplevelsen høyst virkelig.

Hva er sannhet?

Før de fire evangeliene i Bibelen ble utvalgt, eksisterte det et stort mangfold av ulike evangelier og fortellinger om Jesus. Etter kanoniseringen ble alle disse urevangeliene forsøkt utryddet og gjort ulovlig å eie. Man ønsket en enhetlig lære.

For oss som har et inderlig ønske om å finne et mest mulig komplett og riktig bilde av hvem Jesus var, er det en tragedie at alle disse gamle tekstene ble utryddet.

I mine yngre dager, da jeg trålet ulike bokhandlere på jakt etter alternative beretninger om Jesus, kom jeg over en bok som hevdet å være et av de forbudte urevangeliene. Det er en fascinerende bok, som samsvarer med Bibelens evangelier på noen punker, og der man også kan gjenfinne en del av utsagnene fra Thomas-evangeliet.

Jeg har ingen forutsetning til å avgjøre om dette evangeliet virkelig *er* et av de gamle forsvunne urevangeliene, men husker at jeg fant stor inspirasjon i dette skriftet.

Blant annet inneholder det en meget fin beskrivelse av hva sannhet er, som jeg synes kan ha noe å fortelle til alle mennesker. Jesus forteller i denne teksten at det finnes bare *en* sannhet, og den kjennes av Gud alene, og vi mennesker makter kun å se enkelte sider av sannheten.

Jeg synes dette kapittelet forteller så klokt om sannhet, at det burde leses av alle som tror de kjenner den eneste og riktige sannheten. Det gjør de nemlig neppe. (Dessverre kjenner jeg teksten kun på dansk, men det burde være ganske lettfattelig for oss nordmenn.)

"Hvad er sandhed?

(1) Atter var de tolv forsamlede indenfor kredsen al palmetræer, og en af dem., nemlig Thomas, sagde til de andre: "Hvad er sandhed? For de samme ting synes at være forskellige for forskellige sind, endog for det samme sind på forskellige tidspunkter. Altså,. hvad er sandhed?"

(2) Og mens de endnu talte, kom Jesus ind i deres midte og sagde: "Sandhed, én og absolut, er i Gud alene; for intet menneske, heller ikke noget menneskes krop, kender det, som Gud alene kender, ham som er alt i alle. Til menneskene åbenbares sandheden alt efter deres evne til at forstå og modtage.

(3) Den eneste sandhed har mange sider, og den ene ser kun den ene side, den anden en anden; og nogle kan se mere end andre, alt efter som det er givet dem.

(4) Se på denne krystal, hvordan det ene lys åbenbares i tolv facetter, ja, i fire gange tolv; og hver facet reflekterer en stråle al lyset; og når en betragter en facet og en anden en anden, så er det dog den samme krystal og den ene lyskilde, som skinner i dem alle.

(5) Ligeledes når en bestiger et bjerg og har nået en vis højde og siger: "Der er bjergets top! Lad os nå den!" Men når de har nået denne højde - se, da er der en anden bagved den; sådan er det, indtil de når den højde, hvorfra ingen anden kan ses mere, som er sådan, at de kan nå den.

(6) Således er det med sandheden. jeg er sandheden, vejen og livet; og jeg har givet jer sandheden, som jeg har modtaget ovenfra. Og det, som en kan se og modtage, ses og modtages ikke af den anden. Det, som synes sandt for nogle, synes andre ikke kan være sandt. De, som er nede i dalen, ser ikke som dem, der er oppe på bjergets top.

(7) Men for hver enkelt er det sandhed, som det ene sind ser den, og for den tid, indtil en højere sandhed åbenbares for ham; og den sjæl, som kan modtage mere lys, skal få mere lys. Derfor: fordøm ikke andre, for at i ikke skal fordømmes.

(8) Efterhånden som i holder kærlighedens hellige lov, som jeg har givet jer, så skal sandheden mere og mere åbenbares for jer; og sandhedens Ånd, som kommer ovenfra, skal, efter nok så mange omvandringer, lede jer til den hele sandhed; ligesom den brændende sky ledede Israels børn gennem ørkenen.

(9) Vær tro mod det lys, i har, indtil et højere lys gives Jer. Søg mere lys, og i skal leve i overflod; hvil ikke, inden I har fundet det.

(10) Gud giver jer alle sandheden ligesom en stige med mange trin til sjælens frelse og fuldkommengørelse; og det, som synes at være sandheden i dag, skal i forlade for den højere sandhed af i morgen. Stræb efter at nå fuldkommenheden.

(11) De, der holder den hellige lov, som jeg har givet jer, skal redde deres sjæle, hvor forskelligt de end må opfatte den sandhed, som jeg har givet dem.

(12) Mange vil sige til mig: 'Herre, Herre, vi var ivrige efter din sandhed!' Men jeg vil svare dem: 'Nej, men andre skulle se den, som i ser den, og ikke nogen anden sandhed ved siden at. Tro uden kærlighed er død! Kærlighed er lovens opfyldelse.'

(13) Hvorledes skal troen på det, de modtager, kunne gavne dem, såfremt de udøver den i uretfærdighed? De, som har kærlighed, har alle ting, og uden kærlighed findes ingenting at værdi. Lad enhver holde fast i, hvad han ser er sandheden i kærlighed, i vished om, at der hvor ingen kærlighed findes er sandheden et dødt bogstav uden værdi.

(14) Blivende er godhed og sandhed og skønhed, men størst iblandt disse er godheden. Hvis nogen har had til deres fæller og har forhærdet deres hjerter imod dyrene i Guds hænder, hvordan kan da de, hvis øjne er forblindede, se sandheden, som kan frelse dem, da deres hjerter er forhærdede mod Guds skabning?

(15) Sådan som jeg har modtaget sandheden, har jeg givet den til jer. Lad hver enkelt modtage den ifølge hans lys og evne til at forstå; og forfølg ikke dem, som modtager den i en anden udtydning.

(16) For sandheden er Guds magt, og den vil til slut sejre over alle fejltagelser. Men den hellige lov, som jeg har givet jer, er letfattelig for alle, og den er retfærdig og god. Lad alle adlyde den til deres sjæles frelse."

Min vei til troen.

Jeg har det samme utgangspunktet som veldig mange andre nordmenn, vil jeg tro; som en liten gutt med stor tro på Gud og Jesus. Barnetroen har vært en god ballast å ha med seg, og forutsetningen for å ha glede av å beskjeftige seg med religiøse spørsmål, er selvsagt at det i bunnen ligger en vilje og et ønske om å tro.

Men som jeg har vært inne på i mange innlegg tidligere, så er det en uhyre komplisert prosess som leder frem til hva et menneske til syvende og sist tror på. Noen hevder at det kun er et resultat av et ganske enkelt valg, men det er jeg sterkt uenig i. Tro er ikke et valg, men en stadig pågående prosess i sinnet, som kan ses som en vekselvirkning mellom ens sinn, religiøse impulser og livet selv. Dersom hele ens personlighet avviser spesielle læresetninger, så kan man selvsagt ikke tvinge seg selv til tro. Tro vekkes av den gjenklangen man føler i sitt indre med et budskap og en forklaring på livets sammenhenger.

Som ungdom oppsto tvilen og avvisningen av en del av de kristne dogmene som på meg virket usannsynlige og i uoverensstemmelse med hvordan jeg opplevde livet. Jeg var en ganske alvorlig og ettertenksom ung mann, og godtok bare de "sannhetene" som jeg følte talte direkte og sant til meg selv. Jeg har aldri kunnet godta det overfladiske eller det motsetningsfylte, som var umulig å forstå med vanlig logikk.

Gjennom årene kom jeg borti mange miljøer som ga meg rikelig med impulser til bedre forståelse av sammenhengene i livet; innen psykologi,

drømmetydning, tidlig kristendom, gnostisisme, nyreligiøsitet osv. Jeg ble på nytt en troende, men som voksen har man jo en dypere og mer moden form for tro, der man forsøker å finne svar på de gåtene man som barn godtok uten innvendinger.

Jeg har i grunnen alltid vært en søker, og lest utrolig mye religiøs litteratur og det var da jeg var på stadig leting i byens ulike bokhandlere etter litteratur om Jesus, at jeg kom over «*Vandrer mod Lyset!*», og allerede ved første gjennomlesning hadde jeg en meget dyp følelse av at dette var det sanne budskapet *for meg.* Svært mye av innholdet stemte overens med det jeg selv allerede hadde kommet frem til gjennom egne refleksjoner, mens andre ting var helt nytt, men virket samtidig meget troverdig, logisk og uten selvmotsigelser.

Møtet med VmL gjorde såpass dypt inntrykk på mitt sinn, at mitt liv fra da av ble endret, og det vaktes et håp hos meg om at jeg muligvis kunne utrette noe for å gjøre VmL kjent blant flere mennesker. Og siden har denne troen blitt forsterket gjennom ulike opplevelser på det personlige plan, gjennom mennesker jeg har møtt, tilsynelatende tilfeldige sammentreff, drømmeliv osv.

Jeg er alltid veldig nøye med å understreke at selv om jeg er sikker på at min tro er den rette for meg, så vil jeg aldri kunne tro at det kun er *jeg* og mine trosfeller som har Gud på vår side, eller at vi på noen måte har forrang hos Gud fremfor andre troende.

Jeg er overbevist om at Gud er meget tolerant og likestiller alle religionene og ikke krever av oss at vi skal tilslutte oss en bestemt tro. Jeg må innrømme at jeg synes det er et meget usympatisk trekk ved enkelte kristne når de hevder at kun de selv og de som tror som dem som skal ha evig liv, mens resten skal gå fortapt.

For meg synes det åpenbart at menneskene gjennom tidene har hatt mange åpenbaringer av Gud og mange av dem har vært ekte og dype, men ofte iblandet mørkets innsnikelser. Det må selvsagt være opp til hvert enkelt menneske hvilke åpenbaringer man ønsker å finne sin inspirasjon i og hvilken trosretning man ønsker å tilslutte seg. Og Gud er med oss alle, uansett tro. Men Gud ønsker selvsagt at vi skal søke de dypere verdiene i vår tro, de eviggyldige, humane og menneskevennlige delene, som samsvarer med det beste i oss selv. Jeg mener dette er evige, gudgitte verdier som alle samvittighetsfulle mennesker kommer frem til, uansett tro eller ikke-tro.

Som jeg tidligere har skrevet i et stort antall innlegg her på VD, så er jeg tilhenger av det menneskelige mangfold og er overbevist om at Gud elsker at menneskene søker etter sine egne svar. Jeg kan ikke tenke meg at Gud har noe ønske om at alle mennesker skal tenke likt. Det er jo nettopp det dypt

fascinerende ved den frie tanken, som Gud har skapt oss med, at tanken tar sin egen retning.

Men som menneske har man selvsagt en rett og en plikt til å ytre sine meninger, dersom man føler at ens samvittighet ber en om å stå åpent frem med sin gudstro og sin opplevelse av Gud og menneskenes forhold til Gud. Det går fint an å ha den dypeste respekt for andres rett til fritt å praktisere sin tro, samtidig som man forteller åpent om sin egen oppfatning av Gud. Og om man mener andre har en gal oppfatning av Guds vesen, fordi det strider mot ens egen indre opplevelse, har man selvsagt rett til å ytre det. Man kan likevel respektere andre menneskers rett til å mene noe annet.

Jeg er sikker på at alle mennesker legger en plan for sitt liv før man fødes. Man planlegger hva man ønsker å oppnå og utrette, og man planlegger hvilke utfordringer man trenger og ønsker å møte.

Kanskje planlegger man også å treffe på spesielle mennesker som man har uoppgjorte ting i forhold til, eller man ønsker å danne et samarbeid for å utrette en spesiell misjon. Når man når voksen alder, vil man få tankeimpulser fra sitt indre om hvilke veier man bør søke i livet, og ens indre vil forsøke å lede en inn på den retningen man har sett for seg for sitt liv.

Er mennesket aktpågivende overfor sin samvittighet og sine indre tankeimpulser, vil man kunne finne den veien man hadde utsett for seg selv, og man vil kunne finne løsninger på gamle følelsesknuter og konflikter og man vil kunne utføre de gjerningene man hadde planlagt. Men dessverre er ikke alle like tro mot sine innerste følelser og tanker og mange mennesker faller for ulike fristelser og kortsiktige tanker og deres liv blir en sørgelig affære i forhold til hva det kunne ha vært. Finner man sin indre vei, øker ens energi og livskraft, mens den minker og blir svak når man fullstendig farer vill. Og man får gjerne drømmer om å løpe i kvikksand eller at man har mistet all kraft og knapt makter å bevege seg fremover. osv. De fleste av oss har opplevd slike ubehagelige drømmer fra tid til annen. Da kan det være lurt å tenke gjennom om man virkelig fører det livet man innerst inne føler er rett for en selv.

Vi mennesker inneholder alle svarene i våre liv i våre egne tanker og følelser og i vår samvittighet. Kunsten er ikke å følge en bestemt retning som andre peker ut for deg, men å finne den retningen som best er i samklang med ens eget indre kompass. Det er den sikreste måten å finne riktig vei i sitt liv.

Et overforenklet og selvsentrert verdensbilde!

Etter nok en gang å ha debattert med en gruppe kristne her på VD, kommer her en oppsummering av en bestemt form for kristendom som avtegner seg i mange av disse debattantenes religiøse synspunkter. Dette står kun for min egen regning.

1. Det finnes kun *en* riktig og sann form for kristendom, og den forvaltes av et ganske lite mindretall kristne. Alle andre oppfatninger er løgnaktige og usanne. Dette er helt objektivt og udiskutabelt.

2. Det finnes kun *en* form for kristendom som virkelig bygger på Bibelen. Alle andre måter å tolke skriften på er et resultat av klipp og lim-metoden, og er en selvlaget religion. De som har denne formen for løgnaktig tro, bygger ikke på *hele* Bibelen, mens den sanne troen bygger på at hvert ord i Bibelen er diktert av Gud, gjennom Den Hellige Ånd.

3. Det er kun kristne som kommer til himmelen etter sin død. Alle andre troende og ikke- troende skal lide i evighet i helvete. Dette er en grei og fin ordning, som ikke avstedkommer noen form for sorg over alle de milliarder av lidende mennesker. Man synes å være glad for å være blant de utvalgte og ”riktig troende” og synes de som skal lide kun har seg selv å takke. De fortjener sin lidelse.

4. Selv om man finner at de kristne dogmene strider mot sin overbevisning, forstand og følelser, er det et meget enkelt valg å begynne å tro på dem. Man bare velger. Deretter kommer man i kontakt med Gud og den sanne tro. De som ikke velger å tro, har seg selv å takke for at evige lidelser venter dem.

5. Det er kun kristne som har en sann kontakt med Gud. Alle andre trosretninger er falske, og alle som tror på dem skal gå evig fortapt.

6. Det er kun kristne som opplever sanne kall fra Gud. Et kall fra Gud går alltid ut på at man skal bli kristen. Det går ikke an å motta kall fra Gud for en muslim, hindu, buddhist, jøde osv, dersom kallet går ut på å forbli i sin tro. Det er kun et kall fra Gud dersom man blir oppfordret til å forlate sin tro og bli kristen.

7. Det er kun det kristne verdensbildet som er sant. Alt annet er løgn og bedrag. Alle andre troende og ikke-troende lever på en løgn og skal gå evig fortapt.

8. Gud har kun ett ønske og det er at alle mennesker skal bli kristne og innse at alt annet er løgn.

9. Ingen personlige Gudsopplevelser har noen som helst verdi dersom de ikke kan belegges med sitater fra Bibelen. Kun det som samsvarer med bibelsitater, kan være sant. Alt annet er løgn og bedrag.

10. På troens område vil det ikke skje noen form for utvikling eller komme ny innsikt. Alt som er å vite om livet, det hinsidige og ellers alle livets mange sider, det vet vi i dag, for det står i Bibelen.

11. Menneskeheten vil aldri finne ut noe nytt om Gud eller religiøsitet, for alt som er å vite, står allerede i Bibelen. Det som ikke står i Bibelen, eksisterer ikke.

Er det egentlig noe igjen å diskutere?

La meg legge til at jeg selv er en dypt religiøs og troende mann. Men jeg er en av disse vantro som har en selvlaget, løgnaktig tro, fordi jeg velger å vektlegge andre deler av Bibelen enn de rett-troende.

Jeg er overbevist om at Gud er meget tolerant og ikke ønsker å tvinge noen til å slutte seg til en bestemt tro. Han lar oss velge den troen som ligger vårt hjerte nærmest, og krever ikke annet av oss enn at vi skal søke etter det beste i oss selv og følge vår samvittighet og de eviggyldige verdiene, som er menneskehetens felleseie og ikke bare finnes hos kristne mennesker, men hos alle sanne menneskevenner i alle religioner og humane ikke-troende mennesker.

Noen mennesker tror ikke fordi de føler seg verdiløse, er motløse eller plaget av tvil, eller er overbevist om at Gud umulig kan elske dem. For disse menneskene vil det alltid stå åndelige vesener klare til å be for dem, når de ikke makter å be selv.

Gud krever ikke en gang av oss at vi skal tro på Ham. Hans eksistens er ikke avhengig av at menneskene tror på ham.

Gud elsker oss uansett, og Han tror på oss enten vi tror på Ham eller ikke.

Gud har skapt et hjem i himmelen til hver og en av sine skapninger, og Han vil sørge for at alle finner veien til det hjemmet Gud har skapt for dem.

Kristne og muslimer har veldig mye felles!

Det er med undring jeg ser at mange kristne her på VD er meget negative til at vi har fått en muslimsk minister i Norge for første gang. I mine øyne er det mye mer som forener enn som skiller muslimer og kristne.

Dette skal ikke bli et langt innlegg, men jeg må si at det overrasker meg at så mange kristne opplever det som svært negativt at muslimen Hadia Tajik har blitt kulturminister. Hva er det som gjør at en del troende kristne er så negative til troende muslimer? Burde de ikke ha mye felles i sin gudstro og i sin vektlegging av at samfunnet skal bygge på visse verdier som de motiverer ut fra sin tro?

De verdiene som uttrykkes av moderate muslimer ligner til forveksling på de verdiene flertallet av kristne uttrykker, spør du meg. Man er bekymret for det man anser som et visst moralsk forfall i dagens samfunn, og ønsker at vår ungdom skal lære gode verdier og ikke havne på skråplanet med utagerende drikking og festing.

Jeg har snakket med mange muslimske foreldre i mitt arbeid som lærer, og mange av dem har uttrykt mye av den samme bekymringen for samfunnsutviklingen som mange kristne deler.

Man ønsker dessuten mer respekt for verdier, ansvar for de eldre og syke, familieverdier, bygge på gode verdifulle tradisjoner osv.

Er det ikke til forveksling det samme?

Men fra visse kristenhold synes det å ha fått en muslimsk minister å være den reneste tragedien for Norge, til tross for alle de likhetene jeg har påpekt. Man ville visst mye heller ha hatt en uttalt ateist i ministerposten.

Hva er det som gjør at de som presumtivt burde stå sammen om de samme verdiene synes å sky hverandre nærmest som pesten? Det er nærliggende å oppfatte det som et utslag av en form for frykt for det som står en nær, men som samtidig er meget fjerne på enkelte punkter. Muslimene godtar ikke Jesus som Guds sønn, og aksepterer heller ikke at han døde for våre synder. Er det for mye for enkelte kristne å klare å leve med andre troende som ikke deler dette vesentlige punktet for mange kristne? Er man redd for at dette dogmet skal få konkurranse og Jesus bli redusert til "bare" en profet på linje med Muhammed?

Jeg vet ikke, men det forundrer meg. Jeg ville heller tro at mange kristne og muslimer ville finne et fellesskap i sin tro og sin tilslutning til mange av de

samme verdiene. La meg få understreke at jeg her taler om moderate muslimer, og ikke ytterliggående islamister.

Det synes også å være et typisk trekk at jo mer konservativ og bibeltro kristen, jo mer motstand har man mot muslimer, og jo mer liberal og nytenkende kristen, jo mer positiv er man.

De ytterliggående troende i begge leire fremstår som uforsonlige motstandere, mens de moderate kreftene i begge religionene synes å være fredelig innstilt til hverandre og ser på hverandre med større toleranse og forståelse.

Dette er i hvert fall slik det der ut for en som har fulgt debattene noen få dager. Jeg er klar over at dette sikkert vil være fryktelig provoserende for en del islam-kritikere, men ikke desto mindre er det et tydelig mønster som avtegner seg for en observatør.

Kan vitenskapen bevise at kjærligheten eksisterer?

Enkelte mener at kun vitenskapen kan gi svar på tilværelsens mange uforståelige sammenhenger. Men kan vitenskapen bevise noe som ikke lar seg måle ved hjelp av fysisk måleinstrumenter?

Vitenskapen kan måle og dokumentere våre kroppslige reaksjoner når vi føler sinne, glede og kanskje kjærlighet. Men kan vitenskapen måle selve kjærligheten og påvise at den eksisterer som en følelse vi kan føle?

Nei, selvsagt ikke.

Kan vitenskapen bevise hva som gjør at musikk er vakker og fengende? Kan den gi oss en oppskrift på hvorfor Mozarts "Eine kleine Nachtmusik" oppleves som vakker og åndfull?

Nei, selvsagt ikke.

Kan vitenskapen måle om våre tanker kan bevege seg ut fra oss og påvirke et annet menneske? Kan man ved vitenskapelige metoder måle tankens hurtighet og påvirkningskraft?

Nei, selvsagt ikke.

Vitenskapen kan bare måle det som er målbart ved hjelp av vitenskapelige måleinstrumenter. Det som ikke kan registreres på et måleinstrument, kan vitenskapen ikke si noe som helst om.

Kjærligheten kan kun føles, vakker musikk kan oppleves og et menneskes tankeutstråling kan kun sanses ved hjelp av intuisjon og følelser.

Så enkelt er det.

Det som ikke vitenskapen kan måle, må vi forklare på andre måter.

Hvordan oppsto troen på helvete?

Det er meget gledelig at det for tiden foregår en åpen debatt om troen på helvete, og på evig fortapelse for dem som ikke tror. Bibelen forteller svært lite om hvordan et eventuelt helvete egentlig oppsto, og hva slags hensikt det tjente.

I følge min viktigste kilde i trosspørsmål, "Vandrer mod Lyset!"(VmL) har troen på et helvete, et ondt og lidelsesfylt sted der enkelte mennesker havnet etter sin død, et forbilde i den faktiske virkelighet.

Universet er Guds skapelse. Men Gud skaper aldri av mørket, der det finnes lidelse og død, bare av lyset, der alt liv er bestående og evig, og derfor kan selvsagt ikke et ondt sted være skapt slik av Gud.

Det ødelagte riket.

Helvetessfæren, eller "det ødelagte riket" som det kalles i VmL, oppsto som en følge av at en del av Guds først skapninger, englene, falt for fristelsen til selv å eksperimentere med å skape liv. Men de oppdaget snart at de ikke maktet å skape liv av lyset, og de valgte derfor å eksperimentere med mørket, for å se om de var i stand til å skape liv av mørket.

Det bibelske sagnet om syndefallet er en symbolsk beretning om de falne englene, som spiste av den forbudne frukten. De spiste fruktkjøttet, som omslutter kjernen, med de livgivende frøene. Fruktkjøttet er symbolet på mørket, som er forgjengelig, mens kjernen symboliserer lyset, det blivende livet, som er innkapslet i mørket.

Englenes fall for mørket, frigjorde en mengde mørke, som fløt inn over det riket Gud hadde skapt som oppholdssteder for englene, og brøt det langsomt ned og la det i ruiner. Det ble et heslig og stygt sted, uten lys og håp, og onde dunster og sumper erstattet det vakre lysriket Gud opprinnelig hadde skapt for englene.

I disse heslige omgivelsene levde de falne englene i lange tider, og de menneskene som hadde levd et liv i synd og ondskap, ble etter sin død, da deres ånd frigjorde seg fra det døde legemet, trukket til dette onde riket, og ble bundet av sin egen ondskap til å leve som slaver av mørket og de onde åndelige vesenene som hersket der.

Kristus beseiret mørket i helvetessfæren.

Men Kristus og de gjenværende englene oppga aldri å vinne både de falne englene og menneskeåndene tilbake til lyset, og Gud kalte med jevne mellomrom på alle villfarne ånder, for å få dem til å erindre livet i Guds rike, angre sin ondskap, og vende hjem til Gud.

På et tidspunkt våget Kristus og hans medhjelpere seg ned i det ødelagte riket, og over alt hvor de ferdes, utstrålte de et lys av håp og kjærlighet, som vakte håpet hos mange av de falne og lidende. En etter en valgte de å vende hjem, og englene ledet dem ut av helvete og opp til sfærene.

Bare djevelen og hans dual var til slutt igjen og de flyktet rundt på jorden, usette av menneskene. Men da det ødelagte riket var tomt, valgte Gud å slette det, og derfor eksisterer det ikke lengre et ondt sted som tiltrekker seg onde mennesker etter deres død.

Helvete finnes ikke mer!

Alle vender nå hjem til livet i sfærene for å forberede seg til et nytt jordisk liv, etter å ha gjennomgått sitt siste liv og nøye gjort rede for alle sine tanker og gjerninger, og etter å ha gjennomgått en hvile- og læretid for å forberede seg til sitt neste jordeliv, som de selv har beredt seg gjennom sine fortidige gode og onde gjerninger.

Djevelen har også siden vendt om, etter at Kristus brakte ham til noen mennesker, som på Kristi oppfordring ba for ham. Den kjærlige bønnen vakte sorgen og angeren hos djevelen, og også håpet om at Gud ikke ville knuse og tilintetgjøre ham, men ta imot ham og tilgi ham hans grusomme synder som mørkets og ondskapens fyste. Og likeledes valgte djevelens kvinnelige dual å vende om til lyset.

Mørket eksisterer i stort monn på jordkloden fremdeles, men mørkets trone står nå tom. Det vil si at mørket ikke har en leder, som vi kan erfare den personlige, onde påvirkningen fra. Helvetessfæren finnes heller ikke, og derfor har menneskenes erfaringer ved nær-døden-opplevelser og lignende ikke lengre preg av å bli trukket til et ondt og mørkt sted, men alle opplever at de er på vei mot lyset!

Det er derfor ikke merkelig at både troen på helvete og djevelen er på full fart ut av folks erfaringsverden.

Verden er i endring.

En uhyre gledelig nyhet burde dette være! Og det preger også verden på mange områder. Men mørket er ikke utryddet, og mange av de onde planene djevelen smidde før han vendte om, påvirker oss fremdeles gjennom onde tankestrømmer. Kun ved å følge vår samvittighet, og alltid gjøre det som vi etter det beste i oss selv mener er riktig, kan vi hjelpe lyset til seier på jorden, og vår lille klode kan bli et sted med fred og velstand for alle!

"Kristne" krenkelser!

På allehelgensdag for noen år siden var jeg tilstede på gudstjeneste, fordi jeg ønsket å få oppleve kirkerommets nærhet til Gud. Av prestens munn kom det ut et budskap som fortalte at jeg skulle ende i helvete.

I stedet for å lete etter bibelsteder som kan støtte opp under sitt budskap om at livet skal ha to utganger, synes jeg de kristne heller burde sette sitt fokus på det enkelte menneskes opplevelse av å motta helvetesbudskapet.

Det faller seg visst ganske enkelt for mange, å stenge ute livet og menneskene, og kun la sin religion og sitt gudsforhold få styres av årtusen år gamle skrifter. Ganske ubesværet og uten innlevelse, kan mange kristne ramse opp mengder av skriftsteder som dømmer størstedelen av menneskeheten til evig fortapelse og lidelse.

Tenker man overhode på at det er enkeltmennesker man på denne måten dømmer til evig lidelse? Tenker man på deres følelser, deres livs opplevelser, alle de levde dagene i håp om kjærlighet og forståelse? Tenker man på at alle disse fordømte har mennesker som elsker dem og som ønsker dem alt godt i deres liv? Tenker man på at de har en mor og en far, som har bekymret seg og håpet og lidd med sine elskede barn? Som har grått og vært fortvilet når deres barn har lidd, og som har vært lettet og glade når problemene igjen har ordnet seg?

Tenker man på at hvert enkelt av disse individene som skal lide evig, faktisk har et unikt og ukrenkelig menneskeverd?

De som gjør seg til talsmenn og -kvinner for to utganger fra livet; frelse eller lidelse, utviser i mine øyne en kulde og menneskeforakt som vi som samfunn overhode ikke ville ha tålt fra andre mennesker i samfunnslivet. Men i religiøse sammenhenger stiller vi visst ikke det samme kravet til

hensynsfullhet, medfølelse og respekt for menneskets hellige og ukrenkelige verdi.

Selv opplevde jeg det som en dyp krenkelse da presten ytret sine kalde og fordømmende ord. Jeg hadde ikke trodd at noen i den norske kirken i det 21. århundret fremdeles ville trekke frem en bibeltekst med et slikt budskap. Det var som om et gufs fra tidligere tiders helvetesteologi slo mot meg.

Jeg hadde oppsøkt kirken for å oppleve nærhet til Gud - for å finne håp og trøst og fellesskap med Gud og mennesker.

I stedet var prestens budskap at jeg er uønsket hos Gud , og uønsket i den kristne sammenheng. Og ikke bare jeg. Hele min familie, mine foreldre og mine søsken er dømt til evig lidelse. De tror nemlig som meg, og godtar ikke at drapet på Jesus var en kjærlig gjerning, som skal frelse oss fra synder, som vi ønsker selv å stå ansvarlig for.

Mine synder kan jeg stå for selv. Jeg trenger ingen til å straffes uskyldig for noe jeg har gjort. Jeg er fullt rede til å stå overfor min ånds skaper og ta den straffen jeg måtte ha gjort meg fortjent til. Men om mine synder er så store at de skal gi meg evig fortapelse, så tør jeg påstå at hele menneskeheten fortjener å gå sin utslettelse i møte.

Men slik er det selvsagt ikke. Gud er ikke på nivå med et dømmesykt og selvrettferdig menneske. Gud elsker hvert enkelt av sine barn med den samme dype og inderlige kjærlighet. Han vil selvsagt aldri la noen av oss gå fortapt.

Enkelte kristne talsmenn for evig lidelse for de vantro synes å fullstendig ha glemt det enkelte menneskes hellige og ukrenkelige verdi. Det er kanskje lettere å dømme en hel milliard mennesker til lidelse, enn å ta dem for seg en og en og gå gjennom deres tusenvis av dager med levd liv i håp og drømmer? Det blir litt som massemordet. Til slutt blir hvert menneske bare et nummer i rekken av drepte, og ikke et unikt enkeltindivid.

Til dem som argumenterer så heftig og ivrig for fortapelsens realitet vil jeg gjerne oppfordre: Forsøk å se for deg det enkelte menneske som skal lide. Se for deg små barn, ungdommer, kvinner og menn. Se dem en og en lide og ha lidelsesfulle pinsler. Se for deg ansiktene deres i smerte. Ikke let i Bibelen etter støtte for din helvetestro, men se for deg hvert eneste av de menneskene som din tro henviser til den evige lidelsen.

Sekterisme eller mangfold?

Det forundrer meg ofte at en del kristnes svar på at folk mer og mer ser ut til å miste interessen for kirkens forkynnelse, er at man må ha mer av den forkynnelsen som åpenbart ikke fenger folk.

Mer dogmer, skarpere forkynnelse og tydeligere morallære, synes å være svaret for den mer dogmetro delen av kristenheten.

I mine øyne er de dessverre ikke villig til å se i øynene at det er selve *innholdet* i den forkynnelsen man allerede bedriver som folk flest opplever som temmelig meningsløs og lite engasjerende.

Man sier at man må være tydeligere på å vise hva som er *sannheten.* Men hvem sin sannhet er det da man taler om?

Er det sannheten til dogmetro bibelfikserte troende, eller er det sannheten til de menneskene man ønsker skal oppsøke kirken?

Dersom man ønsker at folk frivillig skal oppsøke kirken, bør man ikke da tilby de besøkende en opplevelse som de selv ønsker, og som de selv finner mening i?

Man kan vel neppe forvente at folk skal oppsøke kirken for å kjede seg, eller for å bli forvirret fordi de synes kirkens lære er forvirrende, eller føler seg små og betydningsløse fordi de blir dynget ned med syndserklæringer?

Som pedagog har jeg rikelig med erfaring med hvordan man kan vekke elevenes interesse. Man må fremføre et budskap med engasjement og overbevisning, men man må også møte elevene med åpenhet, tiltro og ekte interesse, og elevene må få bearbeide og gjøre læringsstoffet til sitt eget gjennom dialog, med åpning for undring, uenighet, og diskusjon.

I kirken opplever man en god del av det første punktet - formidling av et budskap. Men ellers virker det som om man er knekkende likegyldig til tilhørernes opplevelser. Ønsker man deres engasjement, bør man også slippe deres livserfaringer, trosopplevelser og meninger til.

Skolen kan gjøre seg selv til en levende organisme gjennom dialog, elevmedvirkning og åpenhet mot elevenes erfaringer.

Det samme gjelder kirken. Man må tørre å løfte blikket opp fra skriften og se livet i øynene. Livet leves her og nå, og det virker temmelig meningsløst å tro at 2000 år gamle bibeltekster skal kunne si alt som er å si om menneskelivet og vårt forhold til religiøse opplevelser.

Jeg mener kirken kun har en vei å gå for å beholde sin posisjon som en institusjon som betyr noe i folks liv. Den må ta skrittet fullt ut og bli en ekte

folkekirke, som åpner for folks religiøse erfaringer av alle slag, og ikke møter den troende med et fasitsvar, som man krever at folk må godta uten innvendinger og uten medvirkning.

Det er på høy tid at kirken tar et oppgjør med de gamle dogmene, som ble til i en tid da menneskenes erkjennelsesevne sto på et helt annet nivå enn i dag.

Jeg har selv overvært diskusjoner mellom ganske vanlige norske unge, og for en dogmetro kristen burde det vekke stor bekymring over hvor utrolig få fra den oppvoksende slekt som finner det troverdig at Jesus måtte drepes for at vi andre skal frelses. De aller fleste finner dette dogmet fryktelig urettferdig, lite trolig og temmelig meningsløst.

Kirken bør oppgi dogmetroen og gjøre seg selv til en åpen folkekirke, som møter de troende fordomsfritt og åpent, med en gudstjeneste som kan vekke folks lengt etter de høyere verdier på en god og positiv måte.

I stedet for å heve en moralsk og fordømmende pekefinger, og kreve tilslutning til bestemte dogmer, bør man søke å vekke det aller beste i folks sinn, for alle inneholder etter min mening et ønske om å erfare det hellige, det opphøyde og det evige.

Et menneske som føler seg oppfylt av det gode, vil i seg selv inneholde et ønske om å gjøre det gode. En som møtes med moralske pekefingre vil lett reagere med trass og stivsinn.

Dersom kirken skulle velge å profilere en sterkere morallære, og en mer markant forkynnelse basert på dogmene, vil sjansene være svært store for at kirken ender opp som en liten sekt.

Ønsker kirken å være et sted for folket, der folk og tro kan eksistere i samspill og dialog, bør den ta et endelig oppgjør med den dogmatiske troen, og åpne seg opp enda mer for nåtidsmenneskets religiøse erfaringer. Da kan kirken beholde sin rolle som en betydningsfull faktor i menneskenes liv.

Jeg håper og tror at dette vil bli utviklingen. Vi trenger kirken i vårt samfunn. Vi trenger et sted der folk kan møtes i fellesskap og oppleve at vi selv inneholder en bit av det hellige.

Reinkarnasjon - svaret på livets tilsynelatende urettferdighet.

Dersom menneskene kun lever ett liv, må man vel kunne fastslå at livet synes grusomt urettferdig. Noen fødes til et liv i overflod, mens andre fødes til lidelse, fattigdom, sykdom og tidlig død.

Dersom det er Gud som har skapt menneskene og deres livsbetingelser, hvordan kunne Han med vitende og vilje skape livet så urettferdig? Og hva i all verden kan hensikten være med at menneskene skal gjøre seg så utrolig forskjellige erfaringer?

Mitt gudsbilde er av en fullkomment rettferdig, allkjærlig og allmektig Gud. Jeg er helt på det rene med at vi som tror på den allmektige Gud har et forklaringsproblem i forhold til all urettferdighet og lidelse på jorden. Dersom Gud har skapt alt i universet, sitter Han ikke da med ansvaret også for all lidelse og urettferdighet?

Englenes fall.

Et fullgodt svar på slike problemer har jeg funnet i det religiøse verket, "Vandrer mod Lyset!". Der fortelles det i detalj om hvordan Gud har skapt levende vesener i flere omganger. Englene, som de fleste av oss kjenner fra Bibelen, ble skapt en uendelighet før menneskene, og de levde et liv i herlighet og utvikling i Guds rike. Da tanken om å skape nye vesener i Guds tanke, ville han la dem leve på en egen klode, ledet fremover i åndelig modenhet gjennom tankeinspirasjon og åpenbaringer av englene. Menneskenes oppholdssted skulle være en klode som besto av det guddommelige materiale, lyset, og ingen synd sykdom eller død ville eksistere i dette idylliske riket.

Englene visste om Guds planer, men de hadde ikke mottatt noen meddelelse om hvem av dem som skulle lede menneskene. På et visst tidspunkt ble noen av dem utålmodige, og mente at de måtte bli de utvalgte blant englene til å lede menneskene. De forlot livet i Gudsrike, for å ta den nye planeten i øyesyn. Og da de syntes Gud nølte, ble de alle sammen enige om å forsøke å løse livsgåten og selv forsøke å skape levende vesener. Dette kjennes fra Bibelen som syndefallet, og ble begynnelsen på kampen mellom det gode og det onde, med jordkloden som åsted for kampen.

De falne englenes ansvar for lidelse og død.

De falne englene fant snart ut at de ikke hadde evner til å skape liv av lyset, for det er kun Gud som kan skape udødelig liv, og de bestemte seg derfor til å forsøke å skape av lysets motsetning; Mørket. Og de var fullt i stand til å skape av dette stoffet, som ikke inneholder udødeligheten, men som innebærer sykdom, synd og død. Det var altså ikke Gud, men de falne englene som skapte

de første apelignende menneskevesenene. De var særdeles ufullkomne, og da englene forsøkte å lede dem, fornemmet menneskene englenes onde utstråling og flyktet vekk fra dem. Og da de så solen som lyste på deres verden, strakte de hendene mot lyset og tilba lyskilden.

Gud tok ansvaret for menneskene.

Men når menneskene døde, så englene at det reiste seg opp en "skygge" fra det døde legemet, men disse skyggene var uten bevissthet, og var dømt til å vandre rundt i evighet, uten tanke og vilje. Da noen av englene innså det tragiske livet deres skapelsesforsøk hadde frembrakt, henvendte de seg i sorg til Gud og ba ham hjelpe deres elendige skapninger til et meningsfullt liv. Og Gud hørte deres bønn og lovte å ta seg av menneskene, og Han knyttet til alle de levende menneskene en åndelig personlighet, en menneskeånd, og også legionen av "skygger", de døde menneskene, ble belivet med en åndelig personlighet, og de ble knyttet til et ufødt menneskefoster for å leve som mennesker. Og ved at Gud hadde påtatt seg ansvaret for menneskene, og alltid knytter en udødelig ånd til deres legemer, har Han også gitt oss delaktighet i det evige liv, og ingen mennesker vil noensinne gå fortapt, men vil leve evig i Guds rike. Dette må på ingen måte oppleves som en tvang, for ved hjemkomsten fra et nylig tilendebrakt liv, får vi alle stilt spørsmålet om vi ønsker å fortsette livet. Hittil har ingen svart nei.

Englenes fall hadde forvandlet lysplaneten jorden til en mørkeplanet, og det vakre landskapet, med mangeartede livsformer, var forvandlet av mørket til stinkende sumper, bevokst med heslige vekster. Noen av de livsspirene Gud hadde nedlagt i jordklodens aura, var befruktet av mørket i stedet for lyset, og frembrakt heslige og stygge dyreskikkelser, dinosaurene.

Stadige gjenfødsler for å vokse i åndelig modenhet.

Dette ble menneskenes levested de første lange tider, og de var særdeles primitive skikkelser, og det de englene som ikke hadde falt, sin oppgave å lede dem fremover til stadig mer siviliserte livsformer, og i stadig økende modenhet. Og for at utviklingen skulle være mulig, måtte den enkelte menneskeånd gjenfødes gang etter gang, for å lære av sine tanker og gjerninger, og for å gradvis utvikle seg til mer og mer helstøpte personligheter, som velger det gode fremfor det onde av egen fri vilje, og ikke under tvang, for Gud tvinger aldri noen, men respekterer den frie viljen som Han har gitt oss.

Gjennom de stadige reinkarnasjonene vil menneskene gjennomleve alle livets ulike aspekter, både i fattigdom og i velstand, som underordnet og som lederskikkelse, og på den måten sikres livet rettferdighet.

Reinkarnasjonstanken er utbredt i store deler av verden, og er en del av troen i flere av de store verdensreligionene, som buddhismen og hinduismen. Denne læren brer seg også mer og mer i den vestlige verden, og også i Norge viser undersøkelser at flere og flere stiller seg åpen for at vi blir gjenfødt. Blant tilhengerne av denne læren, er også mange som regner seg som kristne.

Vitenskapelig forskning.

Mange dogmetro kristne skjeler kun til Bibelen, for å avgjøre om noe kan være riktig, og dersom de ikke finner grunnlag for læren der, har de en tendens til å avvise den fullstendig. Jeg finner det personlig ganske meningsløst å tro at alt som vedrører menneskelivet skulle være kjent for menneskene for flere tusen år siden, og for å danne seg et sikkert bilde av hvor sannsynlig reinkarnasjonslæren kan være, bør man også være villig til å sette seg inn i studier fra det virkelige liv, og løfte blikket fra skriften for en stakket stund.

Det burde være verdt å merke seg at det faktisk foreligger en god del ganske sikre reinkarnasjonsfortellinger. Altså: I noen ganske sjeldne tilfeller har det blitt født mennesker som av en eller annen grunn har erindringer om å ha levd før. Det finnes f eks eksempler på barn som har begynt spontant å fortelle om sin "forrige" mor, "forrige" far osv. I noen tilfeller har noen valgt å etterforske opplysningene som har fremkommet, og har til å med klart å lokalisere det mennesket som den unge mener å ha vært i sitt forrige liv.

For dem som virkelig ønsker å fordype seg i emnet, finnes det en masse litteratur om emnet, og mye av det er meget seriøst. Jeg kan særlig nevne Ian Stevenson, M. D.: Where reincarnation and biology intersect. Praeger Publishers, USA 1997. 206 sider ill.

Forbehold.

La meg, før jeg går videre, understreke at jeg ikke er blant dem som oppfordrer folk til å oppsøke informasjon om sine tidligere liv. Det er en grunn til at de aller fleste av oss ikke kan huske noe om å ha levd før, og det er fordi det i de aller fleste tilfeller kun vil skape forstyrrelser for oss i vårt nåværende liv, dersom vi skulle leve med erindringer om hva vi har opplevd og foretatt oss i århundrer bakover i tid.

Reinkarnasjon bør etter min mening ikke være en selskapslek, der man oppsøker hypnotisører o. l. for å forsøke å gjenoppleve fortiden. Ved noen få tilfeller var jeg i mine yngre dager hos healere som mente de kunne "se" mine tidligere liv. Men det kunne de slett ikke, for det den ene sa, stemte ikke overens med det den andre sa. Så det oppga jeg fort.

Senere i mitt liv har jeg opplevd å få enkelte opplysninger om mine tidligere identiteter i drømmer. Og har også ved et tilfelle opplevd å stå ved en grav, da

en varm energi begynte å strømme gjennom meg, samtidig som jeg "hørte" en stemme i mine tanker som sa gjentatte ganger: "Dette er deg". Men disse opplevelsene er høyst personlige, og kan selvsagt ikke tjene som annet enn å gi meg selv en visshet om at reinkarnasjon er en realitet for meg.

Jeg er også særdeles forsiktig med å anvende reinkarnasjonstanken som en form for å "holde dom" over andre. Vi vet så ytterst lite om et menneskes forhistorie og nåværende livserfaringer, at det å begi seg ut på å "forklare" andres atferd og opplevelser ut fra reinkarnasjonstanken, er noe jeg på det sterkeste vil advare mot.

Karma og gjengjeldelsesloven.

Reinkarnasjon er heller ikke en form for skjebnestyring av livet. I min tro, som er inspirert av "Vandrer mot Lyset" ved siden av Bibelen, opererer vi med begrepet "Gjengjeldelsesloven". Den fungerer slik at alle tanker og handlinger før eller siden vender tilbake til sin opphavsmann.

Gjengjeldelsesloven fungerer både i et kort perspektiv, i dette ene livet, eller den kan fungere i et århundre- eller årtusener langt perspektiv. Det er sikkert mange mennesker som har tenkt tanken: "Ja, der fikk jeg fordi jeg selv har vært så..... "

Men gjengjeldelsen kan altså ingen lure seg unna, men den kan komme på så mange forskjellige måter. De handlingene man angrer, og ber om tilgivelse for, og får tilgivelse for, er således oppgjort. Men de onde handlingene man har utsatt andre for, og som ikke er angret, må gjøres opp for på andre måter. Ikke ved at Gud straffer en eller gjør en ondt, men ved at Guds medarbeidere, englene, som er i stand til å "arrangere" våre livssituasjoner, kan sørge for at vi møter spesielle mennesker eller spesielle situasjoner i løpet av vårt liv, der vi vil oppleve å møte konsekvensene våre egne handlinger fra tidligere liv, der vi har utsatt andre for lidelse eller krenkelser.

Likeledes vil alle gode tanker og gode handlinger vende tilbake til oss i form av f. eks. suksess og fremgang. Men "belønningen" kommer ikke dersom man tror man kan gjøre gode gjerninger bevisst for å oppnå fordeler. Kun det som gjøres helt uten baktanke eller med ønske om belønning, har virkelig verdi. Det er når man gjør det gode, fordi man simpelthen ikke kan noe annet, og ikke venter noe tilbake, at man kan tale om virkelig godhet.

For meg er altså reinkarnasjon det eneste livsprinsipp som kan forklare verdens grove urettferdighet. Det fremstår som en gedigen urettferdighet dersom vi bare hadde et eneste liv, og noen fikk leve i overflod og harmoni, mens andre må leve et liv i fattigdom og lidelse. I den form for reinkarnasjon som jeg tror på, vil vi alle måtte leve under alle mulige slags livsforhold, både

som fattig og rik, undersått og overordnet. I siste ende vil vi ha opplevd alle livets fasetter og livsforhold. Men jeg tro ikke man skifter kjønn.

Livet som menneske, kan sammenlignes med en skolegang. Vi begynner vår "utdanning" i vårt første liv, som umodne og uerfarne ånder, og gjennom våre stadige gjenfødsler oppnår vi stadig større modenhet og bredere erfaringsgrunnlag. Målet er å bli helstøpte, åndelige personligheter med en sterk vilje som vi anvender i det godes tjeneste av egen fri vilje. Gud har skapt oss med en fri vilje, og derfor tvinger aldri Gud oss til å velge det gode. Vi vil stadig velge feil, og gå oss vill, og den eneste måten vi kan lære på, er ved å møte konsekvensene av våre valg i form av anger og bønn om tilgivelse, eller i form av å måtte møte den samme gjerningen som vi selv har utsatt andre for, men denne gangen som offer. Det er gjengjeldelsesloven i sin strengeste form. Den kommer til anvendelse når det ikke finnes tegn til forståelse eller anger, men barde hardhet og uforsonlighet.

Kan man dermed si at alle som blir offer i dette livet, fortjener det? Nei, definitivt ikke. Det vet vi intet om. Vi har ingen mulighet til å vite noe som helst om andre menneskers karma, og det er kun en eneste måte å reagere på som samsvarer med vår medmenneskelighet, og det er å hjelpe og støtte alle lidende, for vi vet intet om hva som ligger til grunn for andres livssituasjon.

Men ifølge gjengjeldelsesloven vil ingen til slutt ha lidd mer enn vedkommende selv har påført andre av lidelse. All lidelse som skyldes ulykker, naturkatastrofer osv., blir trukket fra i karma-regnskapet. Mister man livet i en ulykke som man er helt uten skyld i, vil dette altså bringe ens karma-regnskap i bedre balanse for kommende liv, slik at framtidsutsiktene blir lysere i kommende liv.

Kristus – menneskehetens leder.

Alt liv i den jordiske natur går i syklus. Blomstene spirer og blomstrer, for å visne og død, men overlever som frø, som igjen kan spire. Slik tror jeg også det er med menneskene. Vår ånd blir knyttet til et menneskefoster, vi vokser opp og utretter det vi kom for når vi står i vår fulle kraft, blir gamle, og kroppen dør. Men ånden vender hjem til sfærene, der vi alle har en bolig, som venter på oss. Der oppholder vi oss mens vi stilles overfor alle våre tanker og gjerninger fra vårt liv, og mottar opplæring for å styrke oss til vårt neste liv. Etter en viss hviletid, blir vi igjen knyttet til et menneskefoster, og livssyklusen fortsetter.

Kristus er i denne sammenhengen englenes leder, og er den som leder alle menneskeånders inkarnasjoner, på vegne av Gud. Han er menneskehetens åndelige leder og har lovet å føre oss alle gjennom våre jordeliv, slik at vi kan gjennomgå den utviklingen vi trenger. Vi har alle dessuten en engel som følger oss i det jordiske liv, vår skytsengel, som kan påvirke oss gjennom

tankeinnskytelser og tankeinspirasjon. Men det er Gud som sitter med den fulle oversikt, og griper inn i alle sammenhenger der det av en eller annen grunn er nødvendig. Når alle menneskeånder har nådd så langt i modenhet som det er mulig å komme i den jordiske verden, løses vi alle fra videre inkarnasjoner på jorden, og jordkloden vil ha utspilt sin rolle som skueplass for de menneskelige dramaer. Livet fortsetter for alle i Guds rike, der ingen død, sykdom eller lidelse finnes. Livet i den fysiske verden er for alltid forbi.

Kan man være kristen og samtidig tro på reinkarnasjon? For meg, er det å være kristen å følge Jesu' budskap og hans lære om kjærlighet, fred og barmhjertighet. Alle kristne vektlegger ulike deler av evangeliene. Noen velger seg ut bibeltekster som handler om livets to utganger, og frelse for bare de som tror osv. Jeg bygger heller på de bibeltekstene som handler om å elske Gud og sin neste som seg selv, å elske, tilgi, velsigne og be for dem som hater og forfølger deg osv. Gud ønsker *ikke offer*, men kjærlighet og barmhjertighet. Gud er *en,* osv. Jeg liker ikke så godt å utbasunere over alt at jeg er kristen, fordi det så lett oppfattes som at man setter seg over andre mennesker og dømmer dem. Jeg liker godt å kalle meg Jesus-følger.

Det finnes ikke noe minstekrav til hva man må tilslutte seg i Bibelen for å være kristen. Mange kristne har glemt vesentlige ting om toleranse, nestekjærlighet og ydmykhet, og har som en viktig del av sin trosutøvelse stadig å påpeke at de er de eneste som vil få del i det evige liv, mens alle andre skal gå fortapt og lide i all evighet. De er likevel tydelige på at det er *de* som er de "virkelig" kristne. Jeg mener man da har forlatt den ekte kristendommen, og har mistet av syne selve kjærlighetsbudskapet mot sin neste. Jeg kaller det religiøst hovmod, som fullstendig mangler ydmykhet overfor sine medmennesker.

Personlig er jeg ikke så veldig glad i begrepet "nåde", som anvendes så mye blant kristne. Nåde minner for mye om en slags motvillig innrømmelse: "Å la nåde gå for rett." Jeg mener det som kjennetegner Guds følelser overfor oss, ligner mer på den følelsen de fleste mennesker har for sine barn: Han elsker oss dypt og inderlig. Hvem kan si at de føler "nåde" for sine barn?

Over karma-loven, eller gjengjeldelsesloven står Guds og menneskers kjærlighet og barmhjertighet. Det betyr at dersom man oppnår tilgivelse fra Gud og mennesker for sine synder mot dem, så kan de onde eller hensynsfulle gjerningene sones ved å utføre en kjærlighetsgjerning. Det er kun dersom man er hard, uforsonlig og ufølsom at man må sone etter de strengeste bestemmelsene. I ekstreme tilfeller må drap sones med å bli drept selv. Men det er bare de tilfellene der gjerningsmannen nekter å bøye seg, nekter å føle anger, nekter å innse hva han/hun har påført andre av lidelse.

Og det kan altså ikke snus på hodet, slik at man innbiller seg at alle drap er rettferdige handlinger, for da må offeret selv ha vært drapsmann tidligere. Slik

er det nemlig ikke, og ingen vet uten Gud hva som er bakgrunnen eller den rette sammenhengen. Reinkarnasjon er ikke ensbetydende med skjebnetro, der alt er forutbestemt. Livet er fullt av tilfeldigheter og sammenhenger som intet menneske kan overskue, og menneskenes frie vilje medfører at svært lite uansett går etter den på forhånd uttenkte planen.

Kristi frelsergjerning. Personlig tror jeg ikke at Jesu' død på korset var en frelsergjerning, men Kristus er alle menneskers åndelige leder, og hans frelsergjerning består i at han vil sørge for at ingen mennesker gir opp på veien mot lyset, men vil lede oss alle trygt og sikkert frem mot Guds rike dersom vi følger ham. Dessuten er han lysets fremste forkjemper, og gjennom å oppsøke universets mest formørkede avkroker, og "frelse" selv de dypest falne gjennom sin kjærlighet, har han utført de mest verdifulle frelsesgjerninger noe vesen kan utføre. Og alle lidende, alle som føler seg fortapt og oppgitt, alle som er ved å oppgi håpet, har alltid en trygg hånd i Kristus, som aldri vil slippe dem, men vil gjenreise dem, og be for dem, når de selv har oppgitt å be til Gud om hjelp!

Det er motivet og hensikten som vektlegges. La meg først få si at det jeg har fortalt om reinkarnasjon og karma-loven kun er i de grove trekk. Alle små nyanser blir selvsagt tatt hensyn til, og enhver tanke og et hvert motiv vil selvsagt tale for eller mot vedkommende som skal stå til regnskap. En utilsiktet krenkelse teller selvsagt helt annerledes enn en villet krenkelse, og den som føler seg krenket har selvsagt selv ansvaret for hvordan vedkommende reagerer tilbake.

Som jeg pleier å si til elevene i skolen: -Dersom en person dulter borti deg ved et uhell, og du slår vedkommende som gjengjeldelse, så er det du som bevisst slår som gjør noe galt. Den som var uheldig mente egentlig ikke noe vondt. Det er altså motivet, hensiktene og bevisstheten om sin handling som er avgjørende, akkurat som i domstolene, som legger vekt på om en handling er aktsom, forsettlig eller overlagt.

Henrettelsen av Jesus. Jeg oppfatter drapet på Jesus kun som en brutal henrettelse uten noen annen mening. Jeg finner støtte for dette synet flere steder i evangeliene. Tydeligst i utsagnene om at Gud ikke ønsker noe offer, bare kjærlighet og barmhjertighet. Dette har egentlig ikke noe spesielt med mitt syn på reinkarnasjon å gjøre, men er en oppfatning jeg hadde lenge før jeg i det hele tatt visste hva reinkarnasjon var.

Nåde eller kjærlighet? Jeg oppfatter ikke "nåde" som et dekkende begrep for Guds forhold til oss, men fortrekker å kalle det kjærlighet. Forsoning oppnår vi alle når vi angrer og ber om tilgivelse. Vi kan få tilgivelse fra Gud når vi har syndet mot det "hellige" i oss selv, handlet mot vår samvittighet osv., men det vi har gjort mot andre, kan kun vedkommende selv tilgi oss. Dersom man

krenker sin kone, nytter det lite å be Gud om tilgivelse, man må be sin kone om tilgivelse. Og bare hun kan gi tilgivelsen. Merk at også det å være hard, og ikke ville tilgi en oppriktig angrende person, også vil ha sine konsekvenser for en selv.

Jesus var den ventede Messias. Kristus er menneskehetens åndelig leder på vegne av Gud, og leder oss i alle våre inkarnasjoner. Han våker over oss, og ber for oss og løfter oss opp når vi er i ferd med å gi opp og gli ned i håpløsheten. Han har lovet å lede alle menneskeånder på sin vandring inntil vi møtes i Guds rike. Alle i Guds rike visste at Jesus ville komme til å inkarnere for å bringe Guds kjærlighetsbudskap til menneskene. Derfor var det mange av profetene som profeterte om hans komme. Jesus var den ventede Messias.

Hva er Den Hellige Ånd? Den Hellige Ånd oppfatter jeg som Guds tanke. Gud kan påvirke oss alle gjennom tankekraft, når det er nødvendig, og vi vil da oppleve Hans tankepåvirkning som en forsterket tankeinnskytelse om å handle på en bestemt måte. Men Den hellige Ånd er i mine øyne ikke et selvstendig vesen.

Trosliv og reinkarnasjon.

Når man finner en tro som er i samklang med ens indre opplevelse av Gud og av virkeligheten, så har det den virkningen på alle at de blir oppfylt av glede, inderlighet og tilfredshet. Jeg ser av mange kristnes innlegg at de tror at det kun er de selv som har en levende tro, mens alle andres tro bygger på løgn og vranglære. Slik er det selvsagt ikke. Min tro er svært levende, oppfyller meg helt, og får frem det beste i meg, slik jeg selv opplever det. Den bringer meg nærmere både virkeligheten, min neste, meg selv og Gud. Min tro motiverer meg til å handle ut fra mine innerste idealer om uselviskhet og godhet.

Dersom vi har krenket noen uten å ville det eller huske det, så kommer det selvsagt helt an på om i hvor høy grad vi har vært hensynsløse. Om vi har vært åpenbart hensynsløse, og burde ha forstått at vi såret, eller om vi ikke kunne ha forutsetning for å forstå det. Men generelt kan man si at jo mer bevisst en krenkelse er, jo større ansvar pådrar vi oss.

Gjengjeldelsesloven fungerer fullkomment rettferdig, og bygger på alle de impliserte partenes ansvar for egne handlinger. Man må gjøre regnskap for hvert eneste motiv, og "motparten" må gjøre rede for sine motiver og sin medvirkning i situasjonen. Ingen dømmes urettferdig.

Alle gode tanker og gode gjerninger vender også tilbake til sin opphavsmann. Men bare det man gjør uten å ha som motiv å tjene på det. Den som f. eks. gir en million kroner til veldedig arbeid fordi han vil sole seg i glansen av sin gave, oppnår altså intet. Bare de gode gjerningene som gjøres i det stille ut fra

et godt hjerte vil skaffe giveren gode resultater i det nåværende eller kommende liv.

Å trekke den slutningen at en tro på reinkarnasjon i seg selv gjør mennesker mer egoistiske og selviske er det ikke grunnlag for. Reinkarnasjonslærens budskap er jo det motsatte: Det som gagner et menneske aller best både på kort og lang sikt, er å søke etter de høyere verdiene i menneskelivet; Uselviskhet, kjærlighet og barmhjertighet. Om noen mennesker som tror på reinkarnasjon virker selvsentrerte, kan det neppe være en *følge* av at de tror på reinkarnasjon. Det er nok mer sannsynlig at de er så opptatt av hvem de selv kan ha vært i tidligere liv fordi de var selvsentrerte *fra før av.*

Reinkarnasjonslærens budskap er også at livet skal leves her og nå, blant annet fordi det er den beste forutsetningen for å kunne utvikle seg som menneske, slik at man senere kan nå enda lengre i sin innsikt og i sine muligheter til å være et betydningsfullt medmenneske for sin omgivelse.

Bevissthet uavhengig av kroppen.

Alle tror selvsagt som de vil, men forhåpentligvis kan det interessere noen at det foregår forskning mange steder i verden for å kunne fastslå om vår ånd, eller bevissthet, kan eksistere uavhengig av kroppen. Fra flere sykehus rapporteres det f eks om folk som har vært bevisstløse av narkose, i ettertid kan fortelle at deres bevissthet var "våken" under hele operasjonen. De opplevde at deres bevissthet forlot kroppen og "svevde" oppunder taket, mens den observerte alt som skjedde i rommet. I ettertid har personer kunnet fortelle detaljer fra operasjonen, som kun de tilstedeværende var klar over.

Vitenskapen oppfatter altså dette emnet, om vår bevissthet kan eksistere uten kroppen, som såpass interessant, at man ønsker å utforske det.

Det forekommer relativt sikre reinkarnasjonsberetninger, der personer kan erindre å ha levet før, og der opplysningene faktisk kan gjøres til gjenstand for vitenskapelige studier.

Grunnlag for å avvise reinkarnasjon?

Som tidligere sagt, så forundrer det meg ofte at mange kristne avviser reinkarnasjonslæren kun etter å ha fastslått at Bibelen ikke gir noe klart svar om det. Man forventer vel ikke at Bibelen kan gi svaret på absolutt alle eksistensielle spørsmål som opptar menneskeheten i vår tid? Jeg mener, siste ord i Bibelen ble skrevet for snart 2000 år siden. Antar man at det ikke kan oppstå nye erkjennelser, eller ny viten, i vår tid, som faktisk var ukjent for 2000 år siden?

Hva med nyere tids innsikt i menneskets psyke, og ulike former for psykologiske mekanismer? Jeg antar at mye av dette ikke var utforsket i år 0.

Skal man derved avvise alle slike nye innsikter? Dersom f. eks. reinkarnasjon faktisk kan dokumenteres med ganske stor sikkerhet gjennom forskning, skal man da avvise det fordi det ikke står noe om det i Bibelen?

Betyr ikke det at dersom man utelukkende bygger på Bibelen som kilde i alle sine livsspørsmål, at man blir stående temmelig på stedet hvil, og avviser all ny viten som er utviklet i vår tid? For meg personlig har det betydd svært mye å få innsikt i hva vitenskapen, tenkere, psykologer og filosofer mener om tilværelsens mange ulike aspekter, og jeg ville for all del ikke vært det foruten. Blir det ikke litt snevert å utelukkende bygge på Bibelen?

Dersom man vitenskapelig kan bevise at en person som er bevisstløs, og overhode ikke har noen hjerneaktivitet i sin fysiske hjerne, men som likevel hevder å ha vært fullkomment våken, og kan beskrive detaljer fra f. eks. en operasjonssal som kun de tilstedeværende har opplevd, må ikke det tjene som et bevis for at vedkommendes bevissthet har forlatt kroppen, og at således den menneskelige bevissthet kan eksistere utenfor kroppen?

Mange mener at mennesket består av en sjel, som inkarnerer i en kropp. Når vi er det mennesket vi er i denne inkarnasjonen, henger selvsagt kroppen og ånden/sjelen nøye sammen, og den vi *er* består selvsagt både av ånd og kropp. Men dersom det kan påvises vitenskapelig at bevisstheten fortsetter å eksistere utenfor kroppen, når denne er klinisk død, eller uten bevissthet, og ingen hjerneaktivitet foregår, så åpner det etter min mening for helt nye perspektiver, inkludert reinkarnasjon.

Menneskenes vei videre.

Hvis vitenskapen kan bevise at bevisstheten kan eksistere utenom kroppen, blir det i mine øyne temmelig meningsløst å påstå at dette er feil, fordi det ikke står noe i Bibelen om at slikt er mulig. Legger man til dette at det finnes mange tusen dokumenterte tilfeller av reinkarnasjonsberetninger som er grundig undersøkt og verifisert, synes det litt vel lettvint å bare avfeie alt helt uten videre.

Men noen slår seg tydeligvis til ro med bare å tro det som man visste for 2000 år siden. Men det store flertallet av mennesker har nok større behov enn som så, og tar til seg alle de nye oppdagelsene som gjøres også i vår tid. Jeg synes det har lite å gjøre med å selge sin tro billig, eller velge den lettvinte veien, som enkelte kaller det, dersom man ønsker at også kristendommen skal utvikle seg sammen med menneskehetens økende erkjennelser og større innsikt. Velger kirken å stå på stedet hvil, er jeg personlig redd for at den går sin egen undergang i møte. Folk flest krever noe mer enn 2000 år gamle svar på nåtidens spørsmål.

Dette sier jeg fordi jeg mener at vi trenger en levende kirke, og fordi jeg bryr meg om kirken som institusjon. Det er tragisk dersom kirken velger å fornekte all ny menneskelig erkjennelse, synes jeg. Da vil folk finne andre veier å gå. Det ville være synd dersom menneskenes vei videre går uten kirken.

En ny teologi for en ny tid!

Noen kaller utviklingen av en teologi som samsvarer bedre med menneskenes økede erkjennelsesevne litt foraktelig for at man faller for "tidsånden". Jeg vil hevde at det er kirkens eneste håp om å overleve som betydningsfull institusjon i vår tid.

Det forundrer meg ofte at mange konservative kristne ønsker at alt som vedgår religiøse spørsmål så og si skal stå på stedet hvil. Ingen utvikling skal foregå, alt skal være ved det gamle.

På andre av livets områder skjer det en stadig utvikling. Legevitenskapen finner stadig nye måter å bekjempe sykdommer på, oppdragelsesmetoder blir stadig mer humane, menneskerettighetene er kommet mer og mer i fokus, vi forsøker å bekjempe all utnytting av mennesker, vi forstår mer og mer av de fysiske lovmessighetene i naturen, forskningen går fremover på de fleste av livets områder osv.

Men når det gjelder religiøs forståelse, så skal alt stå stille. Alt nytt blir avvist som "tidsånd" eller som vranglære og villedning, eller freidige omformuleringer uten grunnlag i eldre tiders tradisjoner.

Faktum er vel at denne konservatismen er i ferd med å gjøre kirken mer og mer utdatert i forhold til menneskenes generelle utvikling og forståelse. Særlig på grunn av utviklingen av barns rettigheter og synet på foreldre/barn-relasjonen fremstår det gamle gudsbildet av den vrede og hevnlystne "gud", som er både uberegnelig, autoritær og tyrannisk som mer og mer en middelaldersk utgave av en særdeles dårlig far.

Folks bilde av en god forelder har endret seg enormt i løpet av det siste århundret, mens noen tviholder på et gudsbilde som ble skapt for årtusener siden, da menneskene innbilte seg at nær sagt alt som gikk galt i deres liv var en følge av "guds" straffedom. I dag vet vi bedre. Vi vet at uvær og naturkatastrofer ikke er skapt av Gud, men av innviklede sammenhenger i naturen.

Å innbille folk at Gud står på et lavere nivå enn en gjennomsnittlig jordisk far, holder ikke lengre. De fleste forstår at dette må bygge på misforståelser og på fortidsmenneskets frykt for alt mellom himmel og jord.

Jeg vil dessuten på det sterkeste bestride at den mer moderne teologien fremkommer ved at man forlater Bibelen. Den fremkommer ved at man *vektlegger andre deler av Bibelen.* I stedet for å plukke frem alle utsagn som forteller om Guds vrede, straff, hevn og helvete, velger man å legge vekt på de delene av Bibelen som peker i en helt annen retning, som peker mot en allkjærlig Gud, som elsker alle, inkludert dem som har falt aller dypest.

Jesus sier uten forbehold i Bergprekenen, at dersom vi vil være lik Gud, må vi elske, tilgi, be for og velsigne alle dem som forbanner, forfølger og hater oss.

Det kan ikke bety annet enn at Gud også elsker og velsigner alle dem som hater og forbanner Ham. Dem man elsker, lar man ikke gå til grunne, og man hater dem ikke!

I de mange vakre lignelsene om gjeteren som omsorgsfullt hegner om sin hjord, og aldri vil miste en eneste en, og i lignelsen om den fortapte sønn, viser Jesus oss Guds sanne ansikt: Den allkjærlige Faderen, som tar imot hver den som oppsøker Ham, og som aldri slutter å søke etter de bortkomne.

Gud har ingen forbehold når han øser av sin altomsluttende kjærlighet, og Han setter ingen frist for å vende seg til Ham.

Det er på høy tid at kirken oppgir sin helveteslære, og sitt foreldede bilde av Gud som en dårlig, autoritær og uberegnelig farsskikkelse. Dersom kirken ikke er villig til å anerkjenne menneskenes økede erkjennelsesevne og fornyede innsikt, er jeg redd den vil ende som en ørliten, ubetydelig sekt av sinte, autoritetstro og tradisjonsbundne gamlinger!

Vi trenger kirken i vårt samfunn. Vi trenger noen som kan bidra til å løfte oss opp fra det hverdagslige slitet, noen til å hjelpe oss å vende vårt blikk oppover, mot de høyere og evige verdiene som vår ånd streber etter. Vi trenger ikke en kirke som skremmer oss, trykker oss ned og tar fra oss motet.

Måtte de nye og friske kreftene med ny og kjærlighetsfull innsikt vinne over de gamle mørkemannskreftene! Ellers er jeg stygt redd for at kirken går sin egen undergang i møte!

"Helvete" eksisterte en gang, men som noe ganske annet.

Svært mange av menneskenes mytologiske og religiøse historier har sin opprinnelse i faktiske hendelser og personer. Men da menneskene i årmillioner sto på et meget lavt åndelig nivå, og hadde svært liten innsikt i mange av jordens tildragelser, misforsto de oftest de forskjellige hendelsene og opplevelsene.

Det synes ganske sannsynlig, i mine øyne, at troen på et sted preget av ondskap, lidelse og håpløshet, må ha hatt sitt "forbilde" i et faktisk eksisterende sted. Man kjenner f. eks. til i dag, at mennesker som har vært meget nær ved å være døde, kan fortelle at de opplever at livet fortsetter etter den fysiske kroppens død, at de står foran inngangen til en lysverden og at noen av dem de sto meget nær i livet, står klare til å ta imot dem i "lysriket". (Nær-døden-opplevelser).

På samme måte må man anta at troen på "det onde sted" oppsto fordi enkelte mennesker som hadde vært døden nær, kunne rapporterer at de var på vei til et sted som var himmelrikets motsetning, et ødelagt rike, som lå i ruiner, og der kun lidelse og håpløshet hersket.

I det danske religiøse verket, "Vandrer mod Lyset!", fortelles hva opprinnelsen til dette "ødelagte riket" var, for det har ganske riktig eksistert en slik ondskapens verden, som tiltrakk seg menneskeånder, som hadde mye ondskap på samvittigheten, og som av den grunn ikke maktet å vende hjem til livet i lysets verdener etter sin død.

Da Gud en gang for evigheter siden skapte jorden, skapte Han den som en lysklode, tiltenkt som oppholdsstedet for menneskeåndene, som skulle ledes fremover i åndelig modenhet av sine eldre brødre og søstre, englene. Englenes ledelse skulle foregå ved hjelp av tankeinspirasjon og intuitiv påvirkning, og for at de også skulle ha et sted å bo mens de ledet menneskeheten fremover, skapte Gud en lysverden omkring jorden, der englene fikk sine oppholdssteder.

Men, underveis i historien, falt noen av englene for mørket(syndefallet), og begynte å eksperimentere med å skape liv av mørket. (Adam spiste av den forbudte frukt, mørket). Deres fall for mørkets fristelse gjorde at jorden og englenes oppholdssted ble angrepet av mørket, og jorden falt fullstendig i mørkets makt, og den vakre lysverdenen Gud hadde skapt, ble i løpet av årmillioner omdannet til en fysisk jordklode, bestående av fysisk materiale. Mørket ga liv til de livsspirene Gud hadde nedlagt i jorden, og de første dyrene som fremkom, befruktet av mørket, ble heslige, stygge og grådige.

Englenes oppholdssted ble også lagt i ruiner av mørket, men beholdt sin karakter som "åndelig" oppholdssted, og de englene som hadde falt for mørket og blitt mørkets slaver hadde sine boliger i denne heslige, stygge og onde verdenen.

Fordi jorden var angrepet av mørket, hersket ondskapen også blant de første menneskene, og mord og død florerte. Men de døde menneskeåndene var som zombier uten ånd, og da noen av de falne englene så det tragiske livet til de døde menneskene, ba de Gud om å gi dem ånd og evig liv, og på englenes bønn, tok Gud seg av menneskene, ga hver enkelt en ånd, en gnist av sitt eget lysvesen, og ga dem delaktighet i det evige liv.

Etter sin død, hevet deretter menneskeåndene seg fra jorden og opp til sfærene etter sin død, men de som var tynget av skyld pga. onde handlinger, maktet ikke å vende hjem, men ble trukket til det ødelagte riket, og deres onde gjerninger bandt dem til et liv i mørket.

Det var altså ikke Gud som dømte noe menneske til et liv i det "ødelagte riket", men mørket som dro dem dit, fordi de hadde latt mørket ta bolig i sitt sinn.

Kristus og hans medhjelpere, som kjempet for lyset og mot mørket, og til alle tider forsøkte å trekke alle menneskeånder til lyset, lyktes endelig for ca 100 år siden å gi alle disse ulykkelig åndene i "helvetessfærene" så mye lystilførsel i form av kjærlighet, at de valgte å vende hjem. Selv de aller dypest falne englene vant Kristus tilbake til lyset. Den dypeste og kjærligste frelsergjerning noe vesen kan utføre i Guds navn!

Dermed var "det ødelagte riket" tomt for levende vesener, og Gud valgte å slette det.

Dette er, ifølge "Vandrer mod Lyset!", årsaken til at ingen lengre gjør seg noen erfaringer med et ondt sted, og at alle som dør i vår tid vender i hjem til lysets verdener. Dermed er det ganske naturlig at folk slutter å tro at helvete eksisterer. For det er helt riktig.

Og det er verdt å merke seg at "helvete" i sin onde form ikke ble opprettet av Gud, og at aldri noen ble sendt dit av Gud som straff. Helvete ble til som en følge av noen skapningers eksperimentering med mørket, og menneskene ble dratt mot det onde stedet av sine egne onde gjerninger!

Tanken om at Gud skulle dømme noen til evige pinsler i helvete, er selvsagt fullstendig uforenlig med Guds kjærlige vesen.

Evangelienes påskefortellinger i et nytt lys.

Fortellingene om Jesu' siste dager på jorden bygger på virkelige hendelser, men de er i stor grad misforstått og feiltolket.

Det burde ikke overraske noen at evangeliene inneholder en god del feiltolkninger. Historiene om Jesus gikk fra munn til munn i flere årtier før de ble nedskrevet av mennesker som aldri hadde møtt Jesus. Det ville ha vært en sensasjon dersom alt som fant veien til evangeliene stemte overens med virkeligheten.

Inntoget i Jerusalem: En legende som bygger på en virkelig hendelse!

Det starter allerede palmesøndag. Etter sigende ble Jesus mottatt som en konge da han ankom Jerusalem, ridende på et esel. Folk jublet og dekket bakken med palmeblader, slik de gjorde når de skulle motta en konge.

Mange har undret seg over hvordan opinionen kunne skifte så til de grader fra palmesøndag og bare noen få dager fremover i tid, da folket hadde muligheten til å få Jesus frigitt i stedet for Barabbas. Men de valgte Barabbas, og lot den fullkomment uskyldige Jesus lide døden på korset.

I følge "Vandrer mod Lyset!" er inntoget i Jerusalem og mottakelsen fra folket kun en legende, som aldri har funnet sted. Men legenden bygger på en virkelig hendelse fra noen år tidligere. Jesus forstuet en gang foten, og for å hjelpe ham til å komme frem, skaffet noen av hans venner til veie et esel, som de lot Jesus ri på i noen dager.

Denne nokså prosaiske hendelsen fant senere i svært forvansket form veien til evangeliene.

Jesus uttalte aldri ordene om sitt legeme og sitt blod ved det siste måltidet!

Jesus var klar over at han var ettersøkt av rådet i Jerusalem, og at hans siste dager var kommet. Derfor samlet han sine disipler til et avskjedsmåltid for å ta farvel med dem. Det var aldri i Jesu' tanker at hans død var et sonoffer etter Guds vilje. Han var fullstendig klar over at det var rådet som ønsket ham død, fordi de fryktet for sin egen stilling, og samtidig ville bli kvitt en brysom kritiker.

Det gikk rykter i Jerusalem om et forestående folkelig opprør, og rådet fryktet at de romerske myndighetene ville benytte seg av situasjonen, og beskylde rådet for å stå bak opprøret. Kaifas, en meget slu religiøs maktperson, forsto at rådet måtte handle raskt, og for å komme Pontius Pilatus i forkjøpet, fikk han

rådet med på at de skulle arrestere Jesus og beskylde ham for å ha planlagt opprøret.

Flere av rådets medlemmer hadde nemlig vært i kontakt med Jesus, helt uformelt, og oppfordret ham til, dersom han virkelig var den ventede Messias, å la seg krone av rådet til Jødenes nye konge.

Men Jesus hadde intet ønske om en slik posisjon, og hadde avslått alle oppfordringer. Men dersom rådet ble inndratt i planene om et opprør, kunne lett disse uformelle kontaktene komme til å sette dem i en utsatt posisjon. Derfor valgte Kaifas å handle hurtig og arrestere Jesus. Om Jesus i ettertid fortalte at medlemmer av rådet hadde oppfordret ham til å la seg krone som jødenes konge, ville dette fremstå som en skyldig mann som forsøkte å fri seg fra skylden ved å anklage rådet.

Jesus ønsket kun å innstifte et minnemåltid da han samlet sine disipler en siste gang.

Paulus uttenkte sonofferet!

Det var den skriftlærde forfølgeren av de første kristne, Saul fra Tarsus, som var oppfinneren av sonofferet; Jesus som hele jordens offerlam, for å innstifte den nye pakt mellom menneskene og Gud. Saul traff heller aldri Jesus, men ble omvendt etter et indre syn på vei til Damaskus for å forfølge de kristne der. Etter sin omvendelse kalte han seg Paulus, og holdt seg i skjul i flere år, og det var da han i sitt skriftlærde sinn uttenkte at Jesus måtte ha blitt ofret for å sone menneskenes synder.

Og Paulus var det som uttenkte de ordene Jesus skulle ha sagt til disiplene ved avskjedsmåltidet, men som i virkeligheten aldri ble uttalt.

Og alle de menighetene Paulus stiftet, opptok de ordene, som om de var uttalt av Jesus selv, og senere fant de veien til evangeliene.

Paulus var en veldig stridsmann for sin Jesus-lære, og hans tolkning vant stor utbredelse på bekostning av læren til de menighetene som disiplene grunnla.

Peter fornektet ikke Jesus tre ganger

Jesus visste godt at døden på korset ventet ham. Men han ønsket på ingen måte at disiplene skulle lide samme skjebne som ham selv. Tvert imot var det svært maktpåliggende at de ble spart, for å kunne fullføre Jesu' gjerning, og gjøre hans budskap kjent.

Derfor påla Jesus disiplene å ikke følge etter ham da han ble ført bort. Men Peters kjærlighet til Jesus var så stor, at han ikke maktet å overholde Jesu' strenge påbud, og han fulgte etter Jesus og vaktene på avstand. Men da noen soldater så ham, og mente de dro kjensel på ham som en av Jesu' disipler,

visste han ikke annen råd enn å nekte for det, for ikke å utsette seg for Jesu' vrede for ikke å ha gjort som han ba om.

Det var Jesu' mor som sa "Se, den høyeste har forlatt deg"

Jesus hadde aldri noen fornemmelse av at Gud hadde forlatt ham! Han hadde heller ingen tanker om at hans død var et ledd i en pakt med Gud. Jesus visste til fulle at menneskene ikke ville ta imot hans nye lære om fred og kjærlighet, og for å vise at han fullt ut sto inne for sin lære, gikk han frivillig i døden.

Jesus kunne selvsagt ha flyktet, og på den måten unndratt seg sin tragiske og lidelsesfulle død. Men Jesus var definitivt ikke noen feiging. Han gikk sin død i møte, i full tillit til at han hadde gjort alt hva han kunne for å være Guds talsmann på jorden. Men folket og de lærde ville ikke motta hans lære!

Da Jesus hang på korset, var noen av hans venner og hans mor samlet for å ta avskjed med ham i hans siste timer. Jesu' mor hadde alltid bebreidet Jesus for at han ikke hadde holdt seg til sine forfedres tro, og det var hun som i fortvilelse uttalte da hun forsto at det gikk mot slutten for sin sønn: "Se, den høyeste har forlatt deg!"

Josef av Arimatea ønsket kontroll over Jesu' legeme

Det var spesielt ett av medlemmene av rådet som hadde fulgt Jesus tett: Josef av Arimatea. Han var en meget høyt utdannet mann, og kom fra en svært rik familie. Han ventet på Messias' komme med stor lengsel, og da han hørte mange av de vakre ordene Jesus talte, vekket Gud det håpet i hans hjerte, at det var Jesus som var den lovede Messias.

Men han torde ikke feste lit til sitt håp, og da han møtte Jesus, ba han Jesus vise ham et tegn så han kunne være sikker på at han var Messias og så ville han sørge for at rådet anerkjente ham, og kronet ham som jødenes konge. Men Jesus ble vred og skuffet over Josef, og mente han heller burde selge alt han eide, gi rikdommen til de fattige, og selv leve som en fattig.

Dette kunne ikke Josef gjøre, og han var for alltid plaget av tvil i sitt forhold til Jesus. Han møtte ofte opp for å høre Jesu' vakre taler til folket, men våget ikke mer å kontakte ham.

Og da rådet fikk Jesus arrestert, og skulle dømme ham, forlot Josef i all stillhet lokalet, for han våget ikke å dømme Jesus.

Josef hadde ofte hørt disiplene tale om at Jesus hadde lovet å vise seg for dem etter sin død, og for å ha full kontroll over den døde Jesus, slik at ingen senere skulle kunne fortelle løgner om at han var gjenoppstått, tok Josef kontakt med disiplene og fortalte dem at de kunne få gravlegge ham i den graven han hadde forberedt til seg selv, i sin egen hage.

Josef stjal Jesu' døde legeme og gravde det ned

Disiplene ble veldig glade for Josefs tilbud, og bar Jesu' legeme til graven. Om kvelden var Josef fremdeles plaget av store kvaler, og for å sikre seg helt og holdent mot at noen skulle fjerne Jesu' legeme og påstå at han var oppstått, fikk han med seg sin tjener, fjernet Jesu' legeme fra graven, brakte det til en fjern del av hagen, og gravla det der.

Men da de skulle gå tilbake til huset, sto med ett en lysende skikkelse foran dem. Det var Jesus som sto fremfor dem i sitt strålende lyslegeme, og han sa: "Hvorfor gjorde du dette? Det vil føre til mange misforståelser blant menneskene! Legg straks mitt legeme tilbake i graven."

Men både Josef og tjeneren var lamslåtte av frykt, og flyktet tilbake til huset, og aldri noen sinne ble Jesu' legeme gjenfunnet.

Oppstandelsen var åndelig og ikke fysisk

Jesus viste seg også for disiplene slik han hadde lovet dem før sin død. Han kom til syne for dem i sitt åndelige legeme, og viste dermed for dem at livet ikke slutter ved det jordiske legemets død.

Men tvileren Josef av Arimateas egenmektige inngripen og tyveri av Jesu' døde legeme førte til misforståelsen om at Jesus sto opp fra de døde i sitt fysiske legeme.

Dette er historien om Jesu' siste dager på jorden, slik den fortelles i "Vandrer mot Lyset!"(VmL). Personlig er jeg overbevist om at VmL er en ekte guddommelig åpenbaring fra moderne tid. Boken ble til gjennom intuitiv tankeinspirasjon fra den avdøde pastor og forstander ved det Kongelige Døvstummeinstituttet i København, Rasmus Malling-Hansen(1835-1890) til hans datter, mediet Johanne Agerskov(1873-1946). Verket ble utgitt i København i 1920.

Hva ville Jesus valgt? Himmel eller helvete?

En god del kristne tror fremdeles at de som ikke godtar drapet på Jesus som en offerhandling, skal lide i evighet i helvete, mens de som godtar Jesus som hele verdens offerlam skal få del i det evige liv i himmelriket. Men hva med Jesus selv?

Selv om de fleste nordmenn ikke tror på et helvete, kan det synes som om det er en stor overvekt av "helvetespredikanter" her på VD. Personlig får jeg nærmest daglig beskjed fra andre debattanter om at jeg er på vei mot fortapelsen, og skal lide evig i helvete.

Vel, vel, det bekymrer meg ikke så mye, for jeg tror ikke helvete eksisterer lengre, og jeg tror heller aldri det har eksistert et ondt sted som ble brukt av Gud som en form for straffekoloni, eller kanskje det ville vært riktigere å kalle det en konsentrasjonsleir?

Guds egen konsentrasjonsleir, der Han vil plassere alle dem som ikke tror at det bestialske og brutale mordet på Jesus var en kjærlig gjerning, men kun et grusomt drap?

Men jeg har virkelig undret meg; Hvor ville egentlig Jesus ha valgt å oppholde seg dersom helvete virkelig eksisterte?

Det kan da ikke være noe å undre seg over, vil sikker mange si, han skal jo sitte ved sin Fars høyre hånd og nyte evighetslivet i glede og salighet!

Tja, er nå det så sikkert, undrer jeg meg på. Det var jo ikke det Jesus ble kjent for på jorden! Holdt han seg helst sammen med de maktfulle, de "rett-troende", de vellykkede og de som trodde de var Guds utvalgte?

Nei, så langt derifra!

Jesus foretrakk de lidende, de utstøtte og de syke.

Og om Jesus fremdeles er seg selv lik, virker det mye mer sannsynlig, at dersom helvete virkelig eksistert, så ville Jesus ha valgt å være i helvete, sammen med de lidende og de utstøtte, slik han alltid har valgt!

Jesus var en sann menneskevenn! Han var alltid rede til å solidarisere seg med dem som hadde det vondt, mot dem som satte seg selv høyt.

Hvem er det som setter seg selv høyt her på VD? Hvem er det som tror de som de eneste skal leve i salighet i himmelriket i all evighet, mens vi andre skal lide i helvete i all evighet?

Jesus foraktet mennesker som trodde de var rett-troende og satte seg selv over andre!

Jeg våger den påstanden, at dersom ikke himmelriket var åpent for alle, hadde Jesus nektet å oppholde seg der!

Men heldigvis er ikke Gud slik at Han lar noen lide av smålige grunner! Hans kjærlighet ville ikke tillate noe slikt!

Gud måtte vel forresten ha oppfattet seg som verdens aller mest mislykkede "far" dersom størstedelen av Hans "barn" skulle være så mislykkede som mennesker at de ikke fortjente annet enn å lide for alltid.

Man kan jo bare tenke seg hvordan en lærer i det jordiske liv hadde følt det dersom størsteparten av hans elever ble utvist og for evig forbannet fra skolen fordi de ikke var funnet verdige å få gå der. Han ville kanskje ha begynt å betvile sine evner og sine metoder?

Og hvordan i all verden kan man tro at det vil være noen glede i himmelen, når alle ville savne noen av sine kjære? Alle ville måtte leve med vissheten om at en far, mor, sønn, datter, bror, søster eller kjær venn befant seg i "guds konsentrasjonsleir" og led verre enn noen konsentrasjonsleirfange på jorden noensinne led, for i helvete vil lidelsen vare i all evighet. I nazistenes leire, kunne man jo alltids håpe at døden kunne befri en fra ens lidelser.

Nei, Jesus ville garantert ha solidarisert seg med de lidende, og forlangt å dele deres lidelser, i håp om at han kunne bringe dem legedom og lindring.

Og mon tro om ikke den kjærligheten som hadde utstrålt fra Jesus, ville ha lyst så mye opp i helvete, at stedet faktisk gradvis ville endret karakter, og lyset gradvis ville bidratt til å omforme det onde stedet til et lysrike, der menneskene ville begynne å trives og utfolde sin kjærlighetsevne?

Jeg tror sannelig *det* ville ha blitt resultatet!

Og selv ville jeg definitivt fulgt Jesus!

Skal all ny religiøs erkjennelse stanse opp i 2012?

Jeg har store problemer med å forstå hvorfor så mange mennesker har dette store behovet for å innskrenke prinsesse Märthas virkefelt! Hvorfor lyder hånlatteren så høyt hver gang hun gir til kjenne at hun tror på engler?

Hvem er det som har brakt menneskeheten fremover? Er det de som har talt for ensretting, begrensning og innskrenkede rammer for menneskenes utfoldelsesmuligheter, eller er det de som har trosset kravet til underdanighet, konformitet og lydighet og gått sin egen vei?

Alle vet svaret på det. De som trosser flertallets latterliggjøring, forakt og nedlatenhet, er de som har vist en vei fremover, og brakt nye sannheter, ny viten og ny innsikt.

Selv står jeg ikke så nærme Märthas englelære, men har det til felles med henne, at jeg søker nye erkjennelser, ny forståelse og ny innsikt, der hvor jeg opplever at kristendommen har stagnert i dogmer og tvangspostulater. Derfor vil jeg varmt forsvare hennes rett til å stå frem med en lære som ikke på alle punkter samsvarer med den "offisielle" kristendommen!

Skråsikkerhet fører til stagnasjon!

Så vidt jeg vet, er det ytterst få mennesker som har grunn til å være alt for skråsikre på at de sitter inne med den fulle sannheten om alle tilværelsens ulike tildragelser. Den dumme og lite opplyste er kanskje den som med størst grunn kan tillate seg å se ned på andre som er åpen for det ukjente og "uforståelige". For den dumme er så sikker på at verden ikke består av mer enn det han/hun selv kan oppfatte at han/hun ikke en gang evner å innse sin egen begrensning.

Men vi andre, vi som er litt ydmyke overfor vår egen begrensning, overfor vår egen manglende evne til å forstå alt, vi kan med fordel velge å være litt mer avventende med å opptre nedlatende overfor den som tør å stå frem og komme med ytringer som det er lett å latterliggjøre, lette å vinne egen sympati ved å tråkke på.

Prinsesse Märtha er et ungt menneske, som går sin egen vei, til tross for at det rundt henne står en mur av intolerante, livsbegrensende og nedlatende forståsegpåere som forsøker å tre konformitetens begrensninger ned over hennes liv. Ingen vet hvor Märthas vei vil bringe henne. Hun har tatt noen skritt mot å åpne opp for tanker som innbefatter eksistensen av en, for de fleste, usynlig verden. Men at den er usynlig for de fleste, betyr nødvendigvis ikke at den ikke eksisterer. Som sagt er det bare den dumme og innskrenkede som tror at verden ikke består av noe mer enn bare det han/hun selv er i stand til å oppfatte!

Kanskje er Märtha en engel?

Jeg lanserer gjerne den tanken at prinsesse Märtha selv muligens kan være en engel! En engel som er inkarnert blant oss jordiske mennesker for å vise oss at kun den som kan tro som et lite barn er i stand til å fatte de store sammenhengene i livet. Kan man ikke tro som et barn, lukker nemlig de himmelske sannhetene seg, og man står tilbake kun med de jordiske, rent fysiske forhold, og mister evnen til å fatte livets storhet.

Det blir meget spennende å følge prinsesse Märthas vei videre, for å se hvor hun ledes på vei. Jeg takker Gud for at vi har mennesker i denne verden som våger å gå sine egne veier! Hvorfor ikke gi hverandre litt mer romslighet og litt "space" til å våge å tenke det utenkelige og våge å trosse alle begrensende konformitetskrav?

Vi trenger mangfoldet i vår lille, menneskelige verden, for i mangfoldet vil vi kunne finne spirene til fremgang og ny innsikt! Legger vi store begrensninger på hverandres utfoldelsesmuligheter, dreper vi fremtidens sannheter før de får anledning til å vokse!

Hvorfor ikke gjøre som prinsesse Märthas bror så fint har sagt: "fremsnakke" hverandre i stedet for å baksnakke hverandre?

Hvorfor så stor angst for nye religiøse erfaringer?

De ulike religionene har blitt utsatt for et enormt misbruk av maktsyke og skruppelløse mennesker, og noen av verdenshistoriens verste grusomheter har blitt utført i religionenes navn.

Men man må heller ikke se bort fra at enorme fremganger og noen av vår kulturarvs aller største kunstverk og musikkverk er inspirert av f eks Jesu' lære.

Boktrykkerkunsten ble oppfunnet for å kunne trykke Bibelen. Skolegangen oppsto for at folk skulle bli i stand til å lese Bibelen selv. Maleriets historie dreide seg i mange århundrer først og fremst om å illustrere hendelser fra Bibelen. Bach, Mozart og en mengde andre komponister var inspirert av Gud og Jesus, og Mozart hevdet at hans musikk stammet direkte fra guddommelig inspirasjon! Og tenk på hvilke skatter den gigantiske mengden med kirker og andre byggverk til Gudsdyrkelse består av! Praktbygg som er illustrert av verdenshistoriens største kunstnere, og som har gledet og inspirert millioner av mennesker gjennom historien.

Jesus var en nytenker i sin tid.

Og sist og ikke minst: Til tross for at kristendommen for en del består av dogmer og læresetninger som vi avkreves blind lydighet til, så må man heller ikke glemme at i bunnen av kristendommen ligger Jesu' lære. Og hans ord om kjærlighet, tilgivelse og barmhjertighet var absolutt revolusjonerende for sin tid, og har inspirert millioner av mennesker til barmhjertige og kjærlige gjerninger og ført hele vår verdensdel kvantesprang fremover i moralske og etiske idealer. Før Norge ble kristnet var vi et krigersk og blodtørstig krigerfolk. I dag regnes vi for å være en av verdens mest fredselskende nasjon. (Selv om vi har våre svin på skogen). Selv om nasjonene ikke klarer å overholde Jesu' fredsbudskap fullt ut, så er hele den kristne verden bygget på

idealene om fred og kjærlighet som stammer fra Jesus, og som bredte seg nordover og vestover opp gjennom historien.

Jeg forstår meget godt at folk er lei av tvangspostulater og krav om blind tro og lydighet, som har preget kirken i mange århundrer. Jeg er selv for et stort mangfold innen trosopplevelser og trosuttrykk! Og all tro må selvsagt være frivillig! De som foretrekker å være ateister, agnostikere eller humanetikere må selvsagt få full respekt for det!

Noen søker videre, la dem få gjøre det!

Men samtidig så er det mange mennesker som leter etter oversanselige sammenhenger og som er åpne for opplevelser som ikke kan forklares rent fysisk i vår tid. Hvorfor skal vi på død og liv gjøre narr av dem og håne dem? Kan det ikke i mangfoldets navn få lov til å eksistere mange trosuttrykk side om side?

Kanskje ligger det en spire til nye erkjennelser som kan bidra til å forklare livets mange eksistensielle mysterier gjemt blant noen av disse søkende menneskene? Hva vet vi? Veldig lite, må vi vel innrømme. Det er utrolig mye mellom himmel og jord som vi intet kan forklare sammenhengen mellom. Kanskje kan det vise seg i siste ende å være en berikelse for menneskeheten at noen vier seg til opplevelser av mer åndelig og oversanselig karakter?

Og som jeg har skrevet tidligere: Prinsesse Märtha er fremdeles et ungt menneske. Hun fremstår som et menneske som er på vei, og ingen vet hvor det vil føre henne. Personlig tror jeg at det finnes åndelige vesener i en annen sfærisk virkelighet enn vår. Men jeg tror ikke at disse har fjær som er fysiske. Fjærene som Märtha og hennes venner opplevde, må ha en annen forklaring, slik jeg personlig ser det. Et vindblaff som har virvlet opp noen fjær fra en død fugl, eller noe lignende.

Men det er mange sammenhenger vi ikke kjenner. Den store sveitsiske psykologen Carl Gustav Jung vær svært opptatt av tilsynelatende tilfeldige sammentreff i tilværelsen. Han kalte det "synkronitet". Så vidt jeg vet hadde han ingen forklaring på fenomenet. Men han opplevde også i sitt eget liv, at ved særdeles emosjonelt ladede situasjoner, kunne det ofte inntreffe en slags fysisk manifestasjon, som åpenbart sto i forbindelse med den psykiske opplevelsen - som at en kniv i en skuff plutselig brakk i to deler med et høyt smell, nøyaktig samtidig med et voldsomt følelsesutbrudd hos et menneske i rommet.

For å forstå Gud må man tro som et barn!

Jeg ser englefjærene i et slikt perspektiv. Gruppens selvfølgelige, barnlige tillit til englenes eksistens ga energi til et vindblaff som innhyllet dem i fjær fra en

død fugl, eller fjær som hadde havnet i nærheten av en annen grunn. Men det er min personlige forklaring. Märtha og hennes venner må gjerne tro noe annet!

Livet er mangfoldig, og vår opplevelse av livets sammenhenger er også mangfoldige! La oss gi hverandre romslighet og skape grobunn for en fargerik livsutfoldelse for våre medmennesker! La oss ikke innskrenke hverandre, men hylle mangfoldet!

Utøya-terroren og den straffende "Gud".

Det burde ikke undre noen at det fra kristenhold hevdes at Utøya-terroren er "Gud"s straffedom. Selve kristendommen bygger på at "Gud" måtte forsones med de syndige menneskene gjennom drapet på Jesus.

Mange har latt seg forskrekke av at det hevdes at Utøya-terroren er ”Guds” måte å straffe Arbeiderpartiet på, fordi de har forlatt kristendommen i deres "ugudelige" styre av Norge. Jeg forstår meget godt at det oppleves både krenkende og sårende for de mange uskyldige ofrene for Breiviks meningsløse terror, og for deres pårørende. Men for dem som har et visst kjennskap til Bibelen, og til den offisielle tolkningen av mordet på Jesus, burde det ikke egentlig overraske at kristne mennesker tenker i de baner.

Det gamle testamentet er fullt av historier der "Gud" oppfordrer til vold og hevn. Snart er det israelittene som oppfordres til å utrydde sine fiender, snart er det andre folkeslag som er "guds" redskap for å straffe israelittene ved å angripe dem og forsøke å utslette dem. Selv en så velkjent og "uskyldig" historie som den om Noahs ark, bunner i at "gud" ønsket å straffe de syndige menneskene, ved å utvelge noen få "rene" og syndfrie som skulle få leve, mens resten skulle utryddes av den store syndfloden.

I det nye testamentet fremstår Jesus med et revolusjonerende, nytt gudsbilde. Jesu' Gud er kjærlighetens og barmhjertighetens Gud, som elsker alle sine skapninger med den samme uutslokkelige kjærligheten - liten som stor, fattig som rik. Ja, skal vi tro Jesus, står den fattige, utstøtte og usle Guds hjerte mye nærmere enn den rike og selvtilfredse. Jesus tar avstand fra all form for selvrettferdighet og dømmesyke og advarer oss mot å dømme våre medmennesker, for slik vi dømmer dem, vil Gud også dømme oss.

Jesu' kjærlighetslære ble for sterk kost for det religiøse maktapparatet, som så sin makt truet av denne folkelige kjærlighetsprofeten, som vant flere og flere tilhengere for sin enkle lære om fred og nestekjærlighet. Og de fikk ham

arrestert og tiltalt på falskt grunnlag. Den fullkomment uskyldige Jesus, som hadde viet sitt liv til å forsøke å rense opp i israelittenes eldgamle falske myter om den straffende og hevngjerrige guddommen, ble ofret av den religiøse makteliten som ville opprettholde sitt monopol på all gudsdyrkelse. Som takk for sin kjærlige oppofrelse ble Jesus henrettet ved en av verdenshistoriens mest brutale og lidelsesfulle henrettelsesmetoder.

Og hva gjorde man så med Jesu' ettermæle? Jo, rundt denne kjærlige skikkelsen bygde man opp en religiøs offerlære, der Jesus ble det endelige syndofferet for å forsone "gud" med den syndige menneskeheten. Et blodig offer, et drap, som skulle overflødiggjøre alle fremtidige dyreofringer. Drapet på ”guds” sønn ble omskapt til et blodig sonoffer, der "guds” egen sønn frivillig lot seg drepe, etter ”guds” ønske, for å blidgjøre ”gud” og gjenopprette forholdet mellom de syndige menneskeheten og "gud".

Selve fundamentet i den offisielle kristne lære er altså at ”Gud” måtte blidgjøres gjennom drapet på Jesus. Nei, vi burde ikke bli forskrekket når troende kristne i dag hevder at Utøya-terroren var "guds” straff. Det er meget nærme kjernen i det kristne gudsbildet, og helt i tråd med den kristne oppfattelse av "guds” forhold til menneskene.

Men lytter man til Jesu' forkynnelse f. eks. i Bergprekenen trer en helt annen Gud frem; Den kjærlige, barmhjertige og tålmodige faderskikkelsen som aldri vil la noen gå fortapt og som reagerer med uendelig dyp sorg på all vold og urett. Gud sørger over alle ofre for urett og vold, han avskyr alle voldshandlinger og han ønsker kun kjærlighet og fred for sine skapninger. At Gud kan tenkes å stå bak straff og vold, bygger på en fullstendig misforståelse av hans kjærlige vesen, og strider mot alt det Jesus forsøkte å lære menneskene. Det onde som vi mennesker begår, må vi selv ta ansvaret for, og ikke tillegge Gud, som står for de motsatte verdier: Nestekjærlighet og evig fred mellom menneskene.

Er det ikke snart på tide at den offisiell kristne kirken i Norge tar et endelig oppgjør med de eldgamle, gammeltestamentlige misforståelsene om den vrede og hevnende "Gud" som må mildnes gjennom blodige ofre og som oppildner sine tilhengere til å angripe og tilintetgjøre fienden? Denne blodige læren er ikke en sivilisert fredsnasjon verdig.

Jesus motsier de kristne dogmene!

I en samtale med en skriftlærd, gjengitt i Markus-evangeliet, kommer Jesus med noen uttalelser som står i skarp kontrast til to av den offisielle kristendommens aller viktigste dogmer: Dogmene om "treenigheten" og Jesu' "soningsdød". Jesus sier så tydelig som det kan sies at "Gud er én", og når den skriftlærde sier at det å elske Gud og sin neste som seg selv er mer verdt enn alle brennoffer og andre offer, så bekrefter Jesus riktigheten av hans ord ved å si: "Du er ikke langt borte fra Guds rike".

Samtalen finner vi i Markus 12, vers 28-34, og den lyder slik:

"28 En av de skriftlærde, som hadde hørt på dette ordskiftet og lagt merke til hvor godt Jesus svarte, gikk bort til ham og spurte: «Hvilket bud er det første av alle?» 29 Jesus svarte: «Det første budet er dette: ' Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én. 30 Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele ditt sinn og av all din kraft.' 31 Det andre er dette: ' Du skal elske din neste som deg selv.' Ikke noe annet bud er større enn disse.» 32 Den skriftlærde sa til ham: «Du svarer godt, mester! Det er sant som du sier: Herren er én, og det er ikke noen annen enn han. 33 Å elske ham av hele sitt hjerte og av all sin forstand og av all sin kraft og å elske sin neste som seg selv, det er mer verdt enn alle brennoffer og andre offer.» 34 Da Jesus hørte hvor klokt han svarte, sa han til den skriftlærde: «Du er ikke langt borte fra Guds rike.» Og ingen våget å spørre ham mer."

Det er vanskelig å tolke denne samtalen på noen annen måte, enn som en entydig motsigelse av dogmet om den "treenige gud", som består av både "gud", "den hellige ånd" og Jesus. Dersom Gud er tre, og ikke en, virker det da rimelig å tro at Jesus ville ha anvendt sitatet fra det gamle testamentet, som sier at Gud er én, uten å korrigere innholdet, og presisere at Gud er både en og tre, altså forklare treenigheten. Jesus var lærer og religionsstifter, og enhver kristen burde etter min mening reflektere over sannsynligheten av at en som skulle lære menneskehet om deres rette forhold til Gud, ville la sin undervisning preges av selvmotsigelser og paradokser.

Jesus: "Gud er én"!

Mange mennesker har gjennom historien følt seg "plaget" av Jesus-ordene i Markus-evangeliet. Hos mange oppriktig hengivne troende har det vært en kilde til uro, at Jesus så utvetydig kan uttale at "Gud er én", samtidig som den offisielle troen sier at "Gud er tre". I debatter om treenigheten hevdes det gjerne fra skrifttro personer at denne oppfatningen var rådende fra den aller første tiden etter Jesu' død, og at den er vel fundert i skriften. Sitatet fra

Markus-evangeliet viser at Det Nye Testamentet på langt nær er så entydig som noen vil ha det til. Sannheten er at man finner bibelsitater som kan støtte mange ulike syn! Og det burde, etter min mening, bekymre en troende mer enn hva mange er klar over! Sannheten om evangeliene er nemlig at de spriker i mange retninger, og det finnes mange tolkningsmuligheter som kan finne like stor støtte som den ortodokse.

Hva eller hvem er "den hellige ånd"?

I "pinseunderet" ble disiplene fylt av "den hellige ånd". Men er det dermed sagt at "den hellige ånd" er et selvstendig vesen? For mange står dette begrepet i et temmelig mystisk skjær, og noen oppfatter det som en slags tanke uten kropp. Men kan en tanke ha en egen, avgrenset personlighet? Det virker ikke logisk etter min mening, for i vår verden vet vi at alle tanker må tenkes av en personlighet – et avgrenset selvstendig vesen. Nå tror jeg absolutt at våre tanker kan påvirke andre, men tankene kan aldri bli selvstendige vesener. De vil for alltid være knyttet til det vesenet som har tenkt dem.

Jeg kan ikke tenke meg annet enn at når Jesus anvendte begrepet "den hellige ånd", så mente han "Guds tanke". Dette bekreftes blant annet i det store, danske religiøse verket "Vandrer mot Lyset!" fra 1920. Her forklares det at da Jesus lovte disiplene å be Gud sende dem sin "hellige ånde", så mente Jesus at han ville be Gud om å styrke dem med sin tanke. I følge VmL er tanken en av universets urkrefter, sammen med viljen. Hos Gud er tanken og viljen sammensmeltet til en harmonisk og suveren enhet. VmL forteller oss dessuten at også Gud er en avgrenset personlighet med en kropp skapt av lyset og med en skjønnhet og en lysutstråling av en slik intensitet at intet menneske kan beskrive det.

Guddommeliggjøringen av Jesus.

Sier noensinne Jesus i noen av evangeliene at han er Gud? Ikke så vidt jeg har oppdaget. Dersom det var Gud selv som inkarnerte i en menneskekropp som det fysiske mennesket Jesus, virker det ikke da noe underlig at han hevder at han etter sin død skal sitte ved sin fars side? Burde han ikke heller ha sagt at når han vender hjem til himmelen, så er det han selv som er Gud? Guddommeliggjøringen av Jesus hadde, slik jeg ser det, sin klare opprinnelse hos den jødisk skriftlærde, Saul fra Tarsus, eller Paulus. Paulus traff aldri Jesus selv, annet enn i et syn, og fra å være en streng, iherdig og kompromissløs forfølger av de første kristne, ble han omvendt og ble en veldig forsvarer av Jesus, og en like iherdig forkynner som han hadde vært forfølger.

Det var i denne mannens tanker at idéen om den guddommelige Jesus oppsto, i hans voldsomme iver etter å gjøre Jesus stor – ja, i sin kjærlighet til Jesus

gjorde han ham enda *større* enn han i virkeligheten var. I evangeliene finner man en mengde eksempler på at Jesus hevdet at det første og viktigste for et menneske er å elske sin Gud og sin neste som seg selv, nøyaktig som han sier i samtalen med den skriftlærde i Markus-evangeliet:

"' *Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én. 30 Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele ditt sinn og av all din kraft.' 31 Det andre er dette: ' Du skal elske din neste som deg selv.'"*

Man skal altså elske Gud, og man skal tilgi sine fiender og gjøre godt mot dem som gjør en vondt, slik Jesus sier i Bergprekenen. Fred og kjærlighet mellom menneskene på jorden kan kun oppnås gjennom barmhjertighet og nestekjærlighet.

Men i brevene til Paulus, er det noe annet som er viktigste: Da er den begynnende guddommeliggjøringen av Jesus tydelig når det fremholdes at det aller viktigste for et menneske er å tro på "Herren Jesus Kristus". Paulus var den aller første kristne forkynneren, og fra ham stammer mange av de dogmene, som mange kristne sliter med å forstå den dag i dag.

Pauli lære fant veien inn i evangeliene.

Paulus stiftet mange kristne menigheter, og han underviste dem i den læren som hadde oppstått i hans egne tanker. Han hadde intet hørt fra Jesu' egen munn, men bygde all sin forkynnelse på det han hørte fra andre, og som han selv utviklet til religionen "kristendom". Pauli store iherdighet og grenseløse kjærlighet til Jesus, samt at hans egne tanker blandet seg inn i den læren han formidlet, satte etter hvert sitt preg på de historiene som ble fortalt fra munn til munn om mesterens liv og lære.

Og først nærmere 50-60 åretter Jesu' død, ble historiene nedskrevet, også av personer som aldri kan ha møtt Jesus selv, annet enn muligens som småbarn. Jesu' nærmeste, apostlene, nådde ikke frem med sine fortellinger på samme måte som Paulus. Han var en velutdannet skriftlærd, som visste å formulere seg, og hans lære om den guddommelige Jesus som var sendt til jorden for å være hele verdens offerlam, samsvarte godt med tilhørernes religiøse og åndelige utviklingsnivå. Budskapet om det endelige offeret og den nye pakt, var lett å selge til folk som var flasket opp med dyreofringer, for å si det litt moderne.

Mange retninger blant de første kristne.

Men det er ganske opplagt at Pauli menigheter ikke var de eneste som ble dannet etter Jesu' død. Det ble dannet mange menigheter og det florerte etter hvert med skrifter, som ble hevdet å inneholde ekte og autentiske Jesus-ord. Det mest riktige å si er at de første århundrene etter Jesu' død var preget av

stort mangfold, mange ulike oppfatninger og konkurrerende læresetninger. Men etter hvert som tiden gikk, vokste det frem et ønske om å samle alle retningene til en offisiell kristendom, og noen læresetninger ble etter store stridigheter utvalgt fremfor andre, og Pauli forkynnelse hadde stor gjennomslagskraft blant de ortodokse. Men frem til de avgjørende kirkemøtene på 300-og 400-tallet, levde flere kristne oppfatninger side om side. Noen mente at Gud var en, og at Jesus var Guds sønn, som var Hans utsending til jorden, mens andre hevdet at Gud og Jesus var ett. Noen inkluderte også den hellige ånd i en slags treenig "gud". Sett med nåtidens briller, kan vel ikke dette betraktes som noe annet enn en form for flerguderi?

Flerguderi skaper avstand til Gud.

Det kristne flerguderiet har altså sin opprinnelse i den jødiske skriftlærde Pauli store kjærlighet til Jesus, og hans ønske om å gjøre Jesus enda større enn det faktisk var grunnlag for. Paulus satte opp troen på "Herren Jesus Kristus" som den absolutte betingelsen for frelse, og der Jesus prediket kjærlighet til Gud og tilgivelse og barmhjertighet som de fremste budene, prediket Pauli utgave av kristendommen troen på Jesus som det eneste bud. Dette har satt Gud i skyggen, og plassert Jesus i Hans sted, og således har denne utgaven av kristendommen bidratt til å skape *avstand* mellom Gud og menneskene, i stedet for nærhet. Og nærheten mellom Gud og menneskene var nettopp det Jesus ønsket å gjenopprette, ved å gå mot det religiøse maktapparatets strenge lovreguleringer som kontrollerte all Gudsdyrkelse. Jesus ønsket å skape nærhet mellom Gud og menneskene – Pauli utlegning av Jesu' lære bidrar til å skape det motsatte av hva Jesus ønsket; Gud kommer i skyggen av den "nye guden": "Herren Jesus Kristus".

Jesus bekrefter: Kjærlighet til Gud og til sin neste er mer verdt enn alle offer.

Så til den siste delen av Jesu' samtale med den skriftlærde. Den skriftlærde gjentar Jesu' ord, og legger til at kjærlighet til Gud og til sin neste er *"mer verdt enn alle brennoffer og andre offer"*. Legg merke til at han sier *"….og andre offer"!* Og Jesus bekrefter hans ord ved å si at han ikke er langt fra Guds rike. Man finner noenlunde den samme meningen uttrykt i Matteus-evangeliet 8, 13, der Jesus sier:

"Gå bort og lær hva som ligger i ordene; 'Det er barmhjertighet jeg har glede av, ikke offer'".

Jeg tør påstå, at det virker nærmest utenkelig at en mann som snart skulle bli hele menneskehetens slaktoffer, ville uttrykke seg på en slik måte, der det tydelig fremgår at Gud nettopp *ikke* ønsker ofre, men kjærlighet og barmhjertighet. Man kan innvende at samtalen kun gjelder dyreofringer og

ikke menneskeofring, men jeg understreker igjen til at det står ”andre offer”, slik at meningsinnholdet i setninger er at Gud overhode ikke ønsker ofring av noe slag, Han ønsker kjærlighet og barmhjertighet.

Samtalen mellom den skriftlærde og Jesus i Markusevangeliet står altså i sterk motsetning til begge de to hoveddogmene i den offisielle kristendommen: ”Treenigheten” og ”sonofferet”. Jeg vet at man kan finne andre utsagn i det nye testamentet som sier noe annet, men eksistensen av disse motsetningene bekrefter for meg at det en gang i kristendommens begynnelse, eksisterte mange ulike måter å oppfatte Jesu’ liv og hans lære på. Men etter hvert vant den ortodokse retningen frem, og man valgte ut enkelte av de mange skriftene som eksisterte om Jesus, redigerte dem, strøk og la til, slik at de samsvarte mest mulig med hverandre og med den kanoniserte læren.

Men så overså man altså noen ”kameler” som for alltid har blitt stående og motsier den øvrige teksten! Og man hadde en mengde skrifter å velge mellom, og de sprikte i mange ulike retninger hva gjaldt oppfatningen av sentrale lærespørsmål. Det fantes på ingen måte en entydig, ”gudegitt” oppfatning som pekte seg ut som ubestridelig. Det var menneskers valg, basert på menneskers oppfatninger, som avgjorde hvilken kristendom vi i dag sitter igjen med.

En ny kristendom uten dogmer og uforståelige læresetninger.

Etter utvelgelsen av skriftene, fikk de gamle kirkefedrene tilintetgjort alle de andre skriftene, og det ble gjort ulovlig å oppbevare dem. Men noen forutseende troende sørget for å gjemme unna noen av de forbudte tekstene, og derfor kjenner vi til en del av de andre, første kristne retningene gjennom for eksempel de gnostiske papyrusskriftene som ble funnet i gamle leikrukker i Nag Hammadi i Egypt i 1945. Her trer en helt annen Jesus frem, og menneskene oppfordres til å søke erkjennelse og innsikt – gnosis.

Og leser man evangeliene med hjertets briller, vil man også kunne skimte det kjærlige mennesket Jesus fra Nazareth, som elsket Gud og menneskeheten høyere enn seg selv, og som ønsket å predike Guds kjærlighetsbudskap på jorden.

Han ønsket å lære menneskene at de kan kontakte Gud direkte gjennom en bønn fra hjertet. Hans budskap var også at ingen skriftlærde innen noen religion har noen rett til å kontrollere og styre menneskenes gudsforhold, og aller minst forsøke å tvinge dem til å tilslutte seg en bestemt tro. Personlig er jeg overbevist om at om Jesus levde i dag, ville han protestert iherdig mot gudsdyrkelsen av ham, og vært i voldsom opposisjon mot dogmet om at bare troen på ”Herren Jesus Kristus” kan føre til evig liv.

La oss forsøke å finne tilbake til den sanne Jesus, som er blitt nesten borte i all den religiøse staffasjen rundt hans person. La oss følge Jesu’ enkle bud: Å elske

vår Gud og vår neste som oss selv, og slutte å kreve lydighet mot meningsløse dogmer.

Er Gud kristen?

Et merkelig spørsmål, kanskje, for det kan vi jo aldri få svar på. Eller kan vi det?

Et religiøst verk mener faktisk å kunne fortelle oss hvordan Gud stiller seg de ulike trosretningene på jorden, nemlig den høyst bemerkelsesverdige boken, "Vandrer mod Lyset!"(VmL), utgitt i Danmark i 1920. Den hevdes å være mottatt gjennom direkte tankeinspirasjon fra oversanselige vesener, og gir oss et innblikk i den oversanselige verden som ikke finner sitt like noen andre steder. Uansett hvordan man stiller seg til opplysningene, er det særdeles interessant for et søkende, religiøst menneske å bli stilt overfor et verdensbilde som er både intelligent og uten selvmotsigelser og som er fullstendig fritt for dogmer og tvangspostulater.

Alle trosretninger er likestilt.

I følge VmL tilslutter ikke Gud seg noen av de eksisterende, jordiske religionene, men tolererer dem alle sammen helt på lik linje – ingen tro har noen særretter frem for andre. Gud spør oss ikke hvilken trosretning vi hører til, men om vi søker etter de dypere, eviggyldige verdiene i vår tro, det som fremmer det alle beste i oss; kjærlighet, barmhjertighet og toleranse! Gud er altså verken kristen, muslim, buddhist, jøde eller noe annet. Gud er alle troendes og ikke troendes kjærlige fader, og respekterer enhver trosretning på lik linje!

Jesus viste oss den sanne Guds vesen.

Vanskelig å svelge for mange troende, kanskje, som tror at deres tro er den eneste sanne og riktige, men sannheten er at alle trosretninger inneholder en flik av sannheten om Gud, men iblandet en god del misforståelser og villfarelser. I følge VmL var Jesu' fremste misjon på jorden å lære menneskene den sanne Guds vesen å kjenne, og rydde opp i de gammeltestamentlige løgnene om en "Gud" som snart var kjærlig og barmhjertig, snart var vred og hevngjerrig. Jesus var i konstant opposisjon til det religiøse maktapparatet og de så ham som en stor trussel mot sin religiøse monopolstilling og deres vrede over hans manglende respekt for de mange forbud og påbud som gjaldt religionsutøvelsen vokste seg stadig større.

Jesus medbrakte erindringer om livet i sfærene.

I følge VmL hadde Jesus fått medta en mye mer omfattende erindring om livet i sfærene og om Gud enn det som er vanlig blant menneskene, og derfor kunne han opplyse folkene om deres rette forhold til Gud basert på sin hukommelse og innsikt, altså direkte viten om livet i sfærene. Og Jesus erindret at han i sfærene er et av de åndelige vesenene som står Gud aller nærmest, for han er den av Guds skapninger som har nådd lengst i medfølelse, barmhjertighet og kjærlighetsfylde. Altså var han selvskreven når en av Guds utsendinger skulle inkarneres på jorden for å lære menneskene om vår kjærlige faderskikkelse i himmelriket! Mange har gjort forsøk på det samme, både før og etter Jesus, blant annet Buddha, Muhammed, Zwingli, Luther og flere.

En kristendom uten dogmer.

VmL viser oss en kristendom som hviler direkte på Jesu' lære, helt uten senere tiders tildiktninger og misforståelser. Denne troen krever ikke at du skal godta noe du ikke kan akseptere, og inneholder ingen selvmotsigelser eller naturstridige dogmer. Vi får vite at Jesu' legeme ble unnfanget gjennom hans foreldres seksuelle samvær, og at hele den troslæren som ble bygget opp omkring hans død, var den skriftlærde Paulus' oppfinnelse, bygget først og fremst på den jødiske offerlæren. Drapet på Jesus var et grusomt mord og intet annet. Alle forsøk på å tolke det som en offergjerning, et sonoffer for å forsone menneskene med Gud, for dermed å gjøre oss delaktige i det evige liv, er kun dogmer uten forankring i virkeligheten. Alle menneskers ånd er skapt av Gud, og derigjennom er vi alle automatisk delaktige i det evige liv. Gud vil aldri la noen gå fortapt, og hans følelser overfor oss kan bare betegnes som den reneste kjærlighet, og et begrep som nåde har ingen plass i Guds følelsesregister.

Bibelen er selvmotsigende.

Som kilde for å forstå Jesus, har Bibelen en høyst usikker troverdighet. For det første ble ingenting nedskrevet mens Jesus levde. Etter hans død vandret historiene om Jesus fra munn til munn i flere årtier. Vi kan derfor ikke feste særlig stor lit til sannhetsgehalten i det overleverte. Alle som steller med vitneforklaringer vet meget godt at selv vitner som har observert nøyaktig samme begivenhet med egne øyne, ofte gir svært motsetningsfylte vitnebeskrivelser. Dessuten, da evangeliene ble samlet, og det skulle velges ut hva som skulle tas med og ikke tas med i det endelige skrift, ble det foretatt redigeringer, strykninger og tilføyelser for at evangeliene skulle bringes bedre i samsvar med hverandre.

"Det er barmhjertighet jeg har glede av, ikke offer."

Til tross for dette arbeidet, trer det altså ikke fram noe entydig og klart bilde av Jesus og hensikten med hans misjon blant menneskene. Dersom Jesus selv var klar over at han var sendt til jorden med den hovedhensikt å bli drept, burde vi ikke da kunne regne med å finne klare Jesus-utsagn som bekrefter dette? Men hva sier Jesus? Han sier blant annet i Matteus 8, 13: "Gå bort og lær hva som ligger i ordene; 'Det er barmhjertighet jeg har glede av, ikke offer'". Og i Markus 12, 32-34 samtaler Jesus med en skriftlærd som sier: "Å elske ham(Gud) av hele sitt hjerte og av all sin forstand og av all sin kraft, og å elske sin neste som seg selv - det er mer enn alle brennoffer og slaktoffer". Og Jesus bekrefter riktigheten av hans utsagn ved å si: "Du er ikke langt borte fra Guds rike".

Menneskene drepte Jesus, ikke Gud.

Kan dette være ordene til en mann som ikke lenge etter skulle bli det største "slaktoffer" noensinne? Etter min mening står disse Jesu-ord i et åpenbart motsetningsforhold til idéen om Jesus som "soningsoffer". Flere Jesu-ord fra det nye testamentet viser med tydelighet hvor Jesus selv plasserte ansvaret for sin død på korset. I Johannes 8,37 sier for eksempel Jesus at "… dere vil drepe meg, for mine ord finner ikke inngang hos dere". Ingenting her altså om at Gud vil gi ham døden. Nei, det synes ganske tydelig at Jesus forsto at det var menneskene som ville gi ham døden på korset, fordi de ikke maktet å motta hans budskap om den kjærlige og barmhjertige Gud! Det er mange utsagn i Bibelen hvor Jesus gir til kjenne meninger som viser at han ikke anser at Gud trenger noen offerdød for at vi mennesker skal frikjøpes fra våre synder. Fra Jesu lyder det således klart og enkelt i disse vakre og entydige ord til oss: " Tilgi, så vil Gud tilgi". (Markus 11, 25-26)

Løgnen om den vrede og hevngjerrige "Gud".

På Jesu' tid, var enhver religionsutøvelse regulert av et omfattende og svært detaljert regelverk under streng kontroll av et mektig presteskap. "Gud" var en vredens, straffens og hevnens "Gud", som stadig måtte blidgjøres gjennom blodige slaktoffer og brenning av dyreblod. I dette samfunnet stod så Jesus fram med sitt enkle og klare budskap om en kjærlighetens, barmhjertighetens og tilgivelsens Gud! En Gud som er tilgjengelig for alle, når som helst og hvor som helst, for fattig og rik – selv den "usleste" synder kan gjennom en bønn fra hjertet finne fred med Gud. Jesus var en lederskikkelse, en reformator og religionsstifter, men hans samtid maktet dessverre ikke å motta hans enkle kjærlighetslære. Kun få elsket ham mens han levde, han fikk folket mot seg, presteskapet så sine stillinger truet og romerne betraktet ham som en opprører. Som takk for hans kjærlige og oppofrende gjerning på jorden, ga menneskene Jesus døden på korset!

Jesu' kjærlighetsbudskap.

Se, i disse tider, hvor hat, terror, krig og vold preger nyhetsbildet, trenger vi sannelig Jesu' budskap om fred og kjærlighet mellom menneskene! Og fra kirkene burde dette budskap lyde som fredsbasuner over hele jorden. Men så opplever vi altså at færre og færre lytter til det kirken har på hjertet. Færre og færre regner seg som kristne, og om ikke kirken makter å fornye seg, vil den til slutt ende som en uinteressant liten sekt, helt uten innflytelse. Men i kirken ligger det også et mektig potensial for revitalisering, hvis kirkens menn og kvinner bare våger å sette kjærlighetens klare lys på sine snart 2000 år gamle "spøkelser". I det religiøse folkedypet blant norske kvinner og menn, ligger det et kraftfullt hav av medfølelse, barmhjertighet og kjærlighet, som kunne settes i bevegelse dersom kirken våger å åpne seg!

Kirkens lære hviler ikke på klippegrunn.

Det bilde som presenteres av Jesus og av Gud i Den norske kirke hviler på ingen måte på den klippegrunn i Bibelen som vi ofte kan få inntrykk av. Tar man på seg hjertets briller når man studerer skriften, trer en helt annen Gud fram. En Gud som ikke trenger å blidgjøres av et drap på sin sønn, Jesus. En Gud som ønsker at mennesker skal leve i fred, forsoning og kjærlighet! Dette er Jesu' universelle og eviggyldige kjærlighetsbudskap! For å få mer direkte viten om menneskenes forhold til Gud, og om kampen mellom det gode og det onde, kan jeg henvise alle religiøst interesserte mennesker til "Vandrer mod Lyset!". Dette storslagne, religiøse verk kaster atskillig nytt lys over både Jesu liv og lære, i tillegg til andre vesentlige, åndelige spørsmål i vår tid!

Tro ut fra kjærlighet og styrke.

Det er en selsom opplevelse å lese hvordan enkelte ikke-troende forsøker å forklare hva som gjør at noen tror. Jeg må dessverre si at det vitner om en manglende evne til innlevelse i andres motiver.

Flere innleggsforfattere her på VD mener tydeligvis de kan forklare all tro som motivert ut fra angst for døden eller livet, og at troen kun tilfredsstiller et behov for å skaffe seg en form for dop eller en krykke fordi man ellers ikke ville klare å leve.

Denne forklaringen er utrolig endimensjonal, hovmodig og nedsettende.

Personlig har jeg ingen slik motivasjon. Jeg var selv ikke-troende i mange år, og hadde det helt fint med det. Jeg respekterer all ikke-troende, og synes det er helt greit at noen ikke har noen religiøs tro.

Men når en ikke-troende begir seg ut på å ville forklare hvorfor noen tror, og ikke kan finne noen annen årsak enn et ønske om dop og flukt fra livet, så vitner det i mine øyne om en brist i vedkommendes evne til å forstå noe han ikke selv evner å oppleve.

Hvorfor dette store behov for å fremstille alle troende som svake, hjelpeløs og uselvstendige mennesker?

Forakt? Behov for å nedgjøre andre? Frykt for det man ikke forstår?

Jeg vet ikke.

Men jeg kan som troende forsikre om at mine motiver for å tro faktisk er det *motsatte* av det enkelte innbiller seg.

På et visst tidspunkt opplevde jeg meg *så sterk og oppfylt av kjærlighet, at jeg ikke lenger kunne tro at denne opphøyde og guddommelige kjærligheten kunne ha oppstått av seg selv.*

Min tro startet altså med opplevelser av en så gjennomgripende styrke at jeg ble overbevist om at den måtte ha sitt opphav i en guddommelig kilde.

Min tro sprang altså ut av en følelse av guddommelig styrke og av intens opphøyet kjærlighet som gjennomstrømmet meg.

Jeg forstår og aksepterer at ikke alle har denne opplevelsen. Men jeg forstår ikke helt det enorme behovet enkelte har for å tråkke alle andres religiøse opplevelser ned i søla.

Kanskje en nøyere refleksjon over hvilke krefter i en selv det er som driver en til å konsekvent øse ut sin forakt over alle som tror kunne være på sin plass?

Min tro er fullkomment fri og er bare min personlige. Jeg bruker den ikke som trøst eller flukt fra dødens realitet. Jeg tror som sterkest når jeg føler meg sterk. Jeg tror ikke ut fra svakhet eller angst. Jeg bestemmer 100 % selv hva jeg tilslutter meg. Jeg godtar ingen dogmer, og underkaster meg ikke andres påbud eller forbud.

Den som ikke evner å se andre grunner til å tro enn svakhet og behovet for å underkaste seg, sier egentlig mest om sin egen litenhet.

Mordet på John F. Kennedy.

JFK-mordet: Nye øyenvitner står frem!

I debatter om hvem som myrdet JFK, blir jeg stadig spurt hvorfor ikke flere vitner står frem og forteller hva de vet. De siste årene har stadig flere øyenvitner offentliggjort sin viten, og det blir stadig vanskeligere å fornekte de faktiske forhold.

For ikke lenge siden fortalte jeg her på verdidebatt om den oppsiktsvekkende boka til den tidligere kreftforskeren, Judyth Vary Baker, "Me & Lee: How I Came to Know, Love and Lose Lee Harvey Oswald", der hun forteller om sitt nære forhold til Lee Harvey Oswald våren og sommeren 1963, og om sin rolle i kreftforskningen og CIAs planer om å myrde Fidel Castro ved hjelp av biologiske våpen.

Hun har nylig utgitt enda en bok, som handler om David Ferry, som mange som så filmen JFK husker godt som en noe bisarr figur som ble myrdet rett før han skulle vitne i retten om sin befatning med mordet på JFK.

Med disse to bokutgivelsene kan ingen lengre bruke som argument at ingen øyenvitner til konspirasjonen som endte i mordet på USAs president har stått frem, og at konspirasjonene derfor kun er fantasier. Jeg har bestilt begge Judyth Bakers bøker fra USA, og bygger mine vurderinger så langt på en lang rekke intervjuer med henne som er tilgjengelig på youtube, og dessuten personlig kontakt med henne gjennom facebook. Man kan bli venn med henne om man ønsker det på hennes facebook-side:
https://www.facebook.com/Judyth.vary.bake

Judyth har tilbrakt de siste årene i Europa fordi hun er truet på livet i USA, etter at hun sto frem med sin historie, men er nå tilbake i sitt hjemland for å bla a arrangere diverse konferanser i forbindelse med årsdagen for mordet på Kennedy, som fant sted 22. november 1963.

Men Judyth Baker er ikke det eneste troverdige vitnet som har stått frem de siste årene for å fortelle sin historie om hvordan CIA/FBI-informanten, Lee Harvey Oswald, gjennom hittil ukjente omstendigheter befant seg selv midt i en krets mennesker som planla mordet på USAs president.

Lee Oswald hadde vært amerikansk spion i Sovjet, og da han kom hjem til USA, ble han involvert i CIA og mafiaens planer om å myrde Fidel Castro. New Orleans var åstedet for eksperimenter med å utvikle kreftceller som et mulig biologisk våpen til å myrde Castro, men planene ble etterhvert skrinlagt, og de samme menneskene som var involvert i dette mordkomplottet, vendte nå sin oppmerksomhet mot planleggingen av et mord på USAs president, som var uhyre upopulær innen både CIA, FBI, eksilkubanerne, våpenindustrien,

oljemogulene og nasjonalbanken. Kennedy hadde utfordret så og si de samlede maktsentraene i USAs økonomiske og politiske elite, og skaffet seg fiender innen svært mektige kretser.

Og alle disse maktsentraene så seg tjent med å få fjernet Kennedy, og erstattet ham med Lyndon B Johnson, som hadde tilranet seg visepresidentembetet takket være regelrett utpresning fra FBI-sjef, J. Edgar Hoover.

Judyth Baker forteller svært detaljert om sitt kjennskap til disse hendelsene, og hennes historie kan dokumenteres ned til minste detalj. Hun utviklet et intimt forhold til Lee Oswald i New Orleans gjennom deres felles deltagelse i CIA-planene for å myrde Castro, og Judyth forteller hvordan Lee Oswald sommeren 1963 ble beordret av sine oppdragsgivere til Dallas, og ble gitt arbeid i skoleboklageret ved Elm Street,

Men det Oswald ikke visste, var at hans oppdragsgivere ikke lengre anså ham som en viktig informant, men planla å legge skylden på ham som den enslige halvgale skytteren, som myrdet USAs president, motivert av sine Sovjet-kommunistiske sympatier og Castro-beundring. I virkeligheten hadde Oswald altså vært amerikansk spion i Sovjet, og håpet å kunne fortsette sin karriere som spion i Cuba. Og alt tydet for Oswald på at han ble systematisk bygget opp som en kommende amerikansk spion på Cuba.

Men CIA/FBI hadde andre planer for den noe naive Oswald. Da planene om å kvitte seg med USAs president vokste frem, trengte man en syndebukk som kunne beskyldes for å være den enslige morderen, og Oswald fremsto som en perfekt kandidat til å anvendes som "patsy". Det som tidligere hadde vært hans dekkhistorie, kommunist-sympatisør og Castro-beundrer, kunne nå brukes mot ham for alt det var verdt, og det ligger i sakens naturlige, at en slik dekkhistorie ikke lar seg motbevise, fordi spionen ikke skal kunne avsløres.

Judyth Baker forteller i detalj om sin intime forbindelse med Oswald og om hvordan han ble tettere og tettere viklet inn i en gruppe mennesker som skulle delta i mordet på John F Kennedy i Dallas, 22. november 1963. Men Oswalds motiv for å delta i dette plottet, var altså å forsøke å *forhindre* mordet fra å finne sted, ved å informere CIA og FBI om de planene som var under utvikling. Men som vi alle vet: Oswalds intensjoner mislyktes fullstendig, og han ble selv utropt som den enslige morderen. Men som han selv sa til USAs samlede pressekorps og på direkte TV: "I'm just a patsy!"

Judyth Baker er ikke det eneste vitnet som står frem i våre dager. Selv innen mafiaen finnes det folk som ønsker å dele sin viten med ettertiden, og en av disse er mafia-medhjelperen på gateplan, Roderick A. MacKenzie. Han hadde ingen makt innen mafiaen, han var ikke involvert i planene om å myrde USAs president, og han kompromitterer ikke seg selv ved å avsløre sin viten om

mordet. Mafiaen hadde en rekke medhjelpere på lavere nivåer. Halv- og helkriminelle personer som var tilfreds med å utføre ordre og ikke stille spørsmål ved ordrenes hensikt. Roderick MacKenzie var en slik mafia-håndlanger. Han var en halvkriminell som tidlig spesialiserte seg på å produsere falske papirer og ID-kort. Og var det noe mafiaen trengte, var det nettopp slike kunnskaper. Gjennom sitt lojale arbeid, ble MacKenzie tydeligvis ansett som en nyttig mann for mafiaen, og høsten 1963 ble han bedt om å bestyre et av mafiaens skjulesteder i Dallas.

MacKenzie hadde ingen som helst ide om hva dette skjulestedet skulle tjene til, men utførte sine ordrer lojalt, og først i ettertid gikk det opp for ham at han faktisk var bestyrer av skjulestedet for en stor gruppe personer som var involvert i mordet på USAs president. I 2010 fortalte MacKenzie sin historie til en skriveför forfatter, og hans vitnemål kan leses i sin helhet på nettet.

Jeg kan love den som leser min artikkel, at det er verdt tiden å lese MacKenzies fortelling. Han fremstår som en halvkriminell, temmelig skruppelløs og umoralsk person, men med såpass stor troverdighet, at det er vanskelig å avvise hans fortelling sånn uten videre. Og hans historie er analysert og vurdert av seriøse Kenney-forskere i USA, og man har ettergått hans historie ved å oppsøke personer som konkret oppgis som deltagere i skytter-teamene som ble satt opp for å delta i mordet. Og opptil flere av skytterne innrømmet sin deltagelse før sin død. Seriøse vurderinger av

I følge MacKenzie ble det etablert flere skytter-team i flere posisjoner rundt Dealey Plaza, og hele aksjonen ble administrert fra skoleboklageret der Oswald var ansatt. Teamet som administrerte attentatet besto av fire personer, alle navngitt av MacKenzie, og en av disse var mannen som senere myrdet Lee Harvey Oswald, mafia-mannen Jack Ruby. Oswald selv hadde infiltrert skytter-teamet som befant seg i 6. etasje i skoleboklageret, og ifølge ham selv, var han tilbudt å få avfyre skudd mot presidenten, men han avslo. Hans eneste motiv var å forhindre mordet fra å finne sted. En av skytterne som befant seg i "snipers nest", stedet som ble utropt til å være den enslige skytterens posisjon, 6. etasje i skoleboklageret, avslører MacKenzie, var Mac Wallace, en nær assosiert av Lyndon B. Johnson. I ettertid er det dokumentert med stor sikkerhet at hans fingeravtrykk ble funnet på en av pappeskene i "snipers nest".

I tillegg til skytter-teamet i skoleboklageret, befant det seg skyttere rundt hele Dealey Plaza. Man hadde dannet skytter-team på fire til fem personer i hvert, og i følge MacKenzie mottok hver deltager $10 000. Det ble en anselig sum for over 20 deltagere, men så hadde man også fått finansiering fra noen av USA rikeste oljemoguler og våpenprodusenter, som ville få sine inntekter drastisk redusert dersom Kennedys planer ble gjennomført. Skytter-teamene befant

seg både bak og foran president-bilen, og sjåføren sørget for at bilen ble bremset ned og nesten stoppet da bilen befant seg i perfekt posisjon for skytterne foran Kennedy til å treffe Kennedy med dødelige skudd. Og alle som har sett den såkalte Zapruder-filmen som viser mordet, ser at Kennedy blir truffet forfra og at hans hode kastes brutalt bakover. Det er komplett umulig at han kan ha blitt truffet i hodet bakfra. Kennedy ble definitivt truffet av et skudd i hodet forfra, og det utelukker Oswald som skytter.

Men om MacKenzie kun var en mafia-medhjelper på lavt nivå, hvordan i all verden har han så stor viten om detaljene rundt mordet på Kennedy? Jo, fordi en av de mest sentrale personene i planleggingen av mordet, mannen som ble kalt LBJs hitman, Mac Wallace, "tømte seg" overfor MacKenzie dagen etter mordet. Wallace var svært beruset og løsmunnet og skrøt uhemmet av mordet, og anså det tydeligvis ikke som særlig risikofylt å avsløre detaljene omkring mordet til den ubetydelige, underordnede personen. Eller han var så full at han ikke var i stand til å innse hvilken risiko han utsatte komplottet for. I hvert fall noterte MacKenzie ned de navnene han fikk oppgitt, og noen av dem har altså i ettertid innrømmet sin deltagelse i mordkomplottet.

Men det gjenstår ennå å undersøke flere av de over 20 personene som er oppgitt som deltager i et av skytter-teamene.

Men hva som er helt sikkert, er at en stor del av de personene som etter 1963 har oppnådd sentrale posisjoner innen amerikanske politikk og økonomi var informert om at Kennedy ville bli tatt av dage. Som siklende hunder sto de klar for å bekle maktfulle embeter som belønning for å tie om sin forutviten om mordet. En av dem som MacKenzie observerte i det skjulestedet han bestyrte i Dallas i 1963, var senere amerikansk president, Richard Nixon. Og sentrale Kennedy-forskere stiller et stort spørsmålstegn ved CIA-leder og president George Bush sr. sin rolle i 1963. President Glenn Ford deltok som kjent i Warren-kommisjonens gigantiske dekk-operasjon, der regelrette løgner og bevisforfalskninger ble anvendt for å "bevise" at Lee Harvey Oswald var den enslige skytteren. En skamplett i USAs historie, der maktmennesker som deltok i komplottet fremdeles styrer dette verdens mektigste land.

Oppsiktsvekkende nye opplysninger om Lee Harvey Oswalds rolle i mordet på JFK.

Etter mordet på JFK fikk Lee Harvey Oswalds elskerinne klar beskjed om at dersom hun noensinne fortalte noen om sin viten, ville hennes liv få en brå slutt. I disse dager står hun frem med sjokkerende nye opplysninger som burde ryste USA og verden.

Denne artikkelen bygger på flere intervjuer med kvinnen som var Oswalds elskerinne de siste månedene han levde. Hennes navn er Judyth Vary Baker, og hun har også utgitt en bok om sitt forhold til Oswald: **Me & Lee – How I came to know, love and lose Lee Harvey Oswald.** Det kanskje aller mest interessante intervjuet kan man se her:

Judyth Vary Baker var en ung og idealistisk student som tidlig gjorde seg bemerket som et unikt vitenskapelig talent. Hun brant for å finne en måte å kurere kreft, og ønsket å vie sitt liv til medisinsk forskning. Gjennom sin forskning fant hun bl a ut at kreft skyldes et virus, og hun hadde stor tro på at man skulle finne et motmiddel. Hun kom i medias søkelys allerede som 18-19-åring, og hennes talent var så oppsiktsvekkende, at hun ble lagt merke til langt opp i de mest maktfulle kretsene i amerikansk politikk, som så i henne akkurat den personen de søkte som deltager i et vitenskapelig prosjekt på høyt nivå.

Judyth var nemlig også en innbitt motstander av Fidel Castro, og la ikke skjul på sine antipatier mot denne revolusjonslederen som hadde tilrevet seg makten på Cuba. Sterke krefter i USA ønsket å få Castro tatt av dage, både innen politiske kretser, CIA, mafiaen og det cubanske eksilmiljøet. Et av forsøkene på å ta fra ham makten, er kjent som den mislykkede invasjonen i Grisebukta.

Planen om å myrde Castro ved hjelp av kreftceller.

Det ble arbeidet på mange plan for å finne metoder for å myrde Castro på. En av metodene var å bruke biologiske «våpen» til å påføre ham dødelige sykdommer. Og den sykdommen man så det største potensialet i, var kreft. Og man klarte å styre det unge geniet, Judyth Vary Parker inn i dette forskningsprosjektet. Hun så det som en nobel handling å delta i et prosjekt for å sikre amerikanske interesser på Cuba, og som ung idealist så hun intet umoralsk i å delta. I begynnelsen. Judiths oppgave var å eksperimentere med mus som var infisert med kreftceller, og som utviklet svulster, store som dem selv. Men da disse kreftcellene ikke var potente nok til å sikre utviklingen av dødelig kreft på relativt kort tid, ville man rendyrke de kreftcellene som

utviklet seg raskest, og med mest mulig dødelig effekt. Judyth skar av kreftsvulstene på musene, valgte ut celler fra de mest potente og hurtigvoksende, og utviklet en krefttype som var langt mer dødelig og hurtigvoksende enn utgangspunktet. Disse kreftcellene ble bearbeidet videre ved hjelp av radioaktiv stråling, og muterte i mange retninger, til flere dødelige kreftformer.

Lee Harvey Oswalds mange roller.

Laboratoriet Judyth skulle arbeide i, lå i New Orleans, og en av de andre medarbeiderne traff hun på allerede noen dager før hennes arbeid tok til. I en kø på postkontoret traff hun på en ung mann, som øyeblikkelig gjorde et varig inntrykk på henne: Lee Harvey Oswald. Lee innviet henne i sitt eget forehavende, og lot henne møte flere av sine kontakter, som bl a inkluderte høyeste CIA-offiser i New Orleans, samt David Ferry, Clay Shaw og ikke minst, en mann som Judyth kun lærte å kjenne som Rubenstein, men som hun senere forsto var ingen ringere enn Jack Ruby, mannen som senere myrdet Lee Harvey Oswald. Ruby var åpenbart en nær bekjent av Lee, og hadde kjent ham siden han bare var en ung gutt. Ruby hadde tette mafia-kontakter, og det er velkjent i dag at det på den tiden var et salig samrøre mellom CIA, mafiaen, militære- og politiske toppfigurer og det cubanske eksilmiljøet. Alle hadde felles interesse i å få fjernet Castro. Oswald var åpenbart dypt inne i flere av disse kretsene, og kunne samarbeide med dem alle. Ved å fremstå som Cuba-vennlig utad, som sekretær av Fair play for Cuba-komiteen, fikk han også innpass i USA-fiendtlige miljøer og kunne gi myndighetene informasjon om Castro-vennlige personer i New Orleans, som kunne utgjøre en trussel mot USA. Det typiske ved Oswald, var altså at han var som en kameleon, som hadde flere skjulte agendaer, men som til syvende og sist jobbet aktivt for amerikanske interesser og var lojal mot det amerikanske samfunnet.

Judyth Vary Baker får kalde føtter.

Ledelsen var ikke helt og holdent fornøyd med resultatet av bestrebelsene på å utvikle et farligere og mer dødelig kreft-virus, og Judyth kom da på den ideen at man kunne gjøre viruset mer dødelig ved å svekke offerets immunforsvar ved å la vedkommende gjennomgå en serie røntgen-undersøkelser, for det var en velkjent sak at røntgen-strålene nedsatte immunforsvaret. Og da man mente at man hadde kommet så langt man kunne i å skape et dødelig våpen, kom tidspunktet da viruset skulle testes ut på levende organismer. Til sin forskrekkelse fikk Judith vite at man ville bruke innsatte fra fengsler i New Orleans som forsøkskaniner til utprøvingen, men dette vegret hun seg mot, og skrev en skriftlig protest til sin øverste sjef, som ble rasende. Både fordi hun hadde blitt innprentet at intet skriftlig skulle

eksistere som kunne avsløre forsøkene, men også fordi hun opponerte mot prosjektets metoder. Han lot det klart skinne gjennom at både hun og Lee Harvey Oswald var som ingenting å regne i forhold til prosjektets viktighet. På denne tiden hadde Judith og Lee utviklet et svært nært forhold til hverandre. De bodde bare noen få kvartaler fra hverandre og tok samme buss til arbeid hver dag. Da de begge var gift, forsøkte de i det lengste å ikke fullbyrde sitt forhold, men klarte ikke å stå imot i det lange løp, men ble elskere. Judyths rolle var dramatisk endret etter hennes samvittighetskvaler, men både Lee og Jack Ruby deltok i injiseringen av kreftceller i noen av de ansatte. Man trengte Judyths kompetanse en eneste gang til, og det var for å undersøke de smittede etter en viss tid, for å sjekke om de hadde klart å utvikle et kreftvirus som var tilstrekkelig hurtigvirkende og dødelig, og allerede etter ca en måned døde den første av forsøkskaninene.

Lee Harvey Oswald reiser til Mexico med smittestoffet.

Sommeren 1963 reiste Lee Harvey Oswald til Mexico medbringende noen flasker med kreft-smitte, som han skulle gi til sine kontakter, som skulle viderebringe det til Cuba og overlevere det til en av Castros betrodde medisinere, som i virkeligheten var USA-vennlig. Gjennom sin deltagelse i arbeidet for å ta livet av Castro, hadde Lee og Judyth blitt klar over at mange av dem som ønsket livet av Castro, også hadde et sterkt ønske om å drepe USAs president, John F. Kennedy. Mange av dem mente han hadde sviktet sitt land ved å være alt for svak mot Castro, og via sine kontakter i Mexico fikk Lee bekreftet at det pågikk planlegging av et mord på JFK. Dette likte han svært dårlig, da han ikke hadde noe som helst imot JFK. Og turen hadde et særdeles nedslående resultat for Lees vedkommende: Ingen av dem han skulle møte, som skulle sørge for å få kreft-smitten sendt inn i Cuba, møtte opp. Så det var en svært frustrert Lee Harvey Oswald som vendte tilbake til New Orleans, og fikk vite at planene om å myrde Castro ved hjelp av kreft, var skrinlagt. Judyths tjenester var ikke lengre ønsket, og Lee ble beordret av sine oppdragsgivere å reise til Dallas, og han ble skaffet arbeid på The Texas School Book Depository. Dermed var både Judyths og Lees rolle i mordplanene på Fidel Castros blitt historie. Deres veier skiltes, til enorm sorg for dem begge, og de sås aldri igjen ansikt til ansikt etter at de tok farvel i august 1963.

Katastrofale følger for utbredelsen av kreft på verdensbasis.

Hva slags følger den amerikanske forskningen for å utvikle kreft til et mulig mordvåpen fikk, er vanskelig å overskue. Men dersom Judyth Vary Baker har rett i at kreft skyldes et virus, så kan det neppe herske tvil om at de mange typene kreft-virus som ble utviklet i de hemmelige medisinske prosjektene i New Orleans, må ha begynt å leve sitt eget liv når de en gang var skapt. Om dette er årsaken til det enorme antallet mennesker som blir rammet av kreft i

vår tid, så er det en grusom tanke. Man kan neppe ha hatt oversikt over de grusomme følgene av sine eksperimenter. I følge Judyth hadde man dessuten en enorm tro på at man ganske snart ville utvikle medisiner mot kreft, slik at sykdommen i fremtiden ikke ville innebære noen fare for menneskeheten. Men som vi vet: Slik gikk det ikke. Alle spor etter forskningen ble forsøkt fjernet, og en av de fremste forskerne, som ledet arbeidet med å mutere kreftcellene videre etter at Judyth hadde dyrket frem de farligste cellene, ble myrdet få år senere, i likhet med så mange andre som hadde spilt en rolle i tvilsomme og hemmelige amerikanske prosjekter.

Lee Harvey Oswald infiltrerer anti-Kennedy grupper og avslører mordplaner.

Selv om Lee og Judyth ikke sås igjen etter at deres veier skiltes i New Orleans, så snakket de sammen opptil 14-15 ganger på telefon i løpet av den perioden Lee jobbet ved The Texas School Book Depository. Og i følge Judyth ble Lee mer og mer urolig og nærmest desperat i løpet av denne tiden. Han skal ha infiltrert miljøer som deltok i planleggingen av mordet på Kennedy, og det skal ha vært Lees advarsler om et forestående attentatforsøk i Chicago, som førte til at Kennedys planlagte reise dit bare noen uker før attentatet i Dallas ble avbrutt bare få timer før presidentens avreise. Det har lenge vært kjent at en person ved navn "Lee" advarte mot mordplottet i Chicago, uten at noen har visst hvem han var. Men i Dallas skjønte Lee at han i realiteten befant seg i en svært farlig situasjon, i og med at han drev et livsfarlig dobbeltspill og infiltrerte kretser der et menneskeliv hadde svært liten verdi, samtidig som han ønsket å informere dem som hadde makt til å avverge drapet. Det Lee sannsynligvis ikke var klar over, var at det selv innen CIA, FBI og Secret Service var folk som sto i ledtog med mordplanleggerne, og uansett om Oswald faktisk klarte å overbringe advarsler om et forestående drap, kan disse like gjerne ha havnet hos dem som faktisk deltok i planleggingen av mordet. I følge Judyth visste Lee godt at hans liv var i fare, men han anså det som mye bedre at han forble i sin stilling, da det kunne få enda mer katastrofale følger for ham selv og hans familie, dersom han trakk seg ut i siste øyeblikk. Til det visste han alt for mye om hvem som sto bak. Lee nevnte flere navn for Judyth i den siste telefonsamtalen, alle høytstående personer i kretsen rundt Lyndon B Johnson eller i CIA. Dessuten syntes en resignert Oswald det ville være bedre om han ofret sitt eget liv, om han kunne redde livet til USAs president. Dette gjorde Judyth usigelig trist, og de gråt begge da de avsluttet sin aller siste telefonsamtale.

Mannen som ville avverge mordet blir utpekt som morderen!

Det dypt tragiske skjedde altså, at mannen som med sitt liv som innsats forsøkte å avverge mordet på John F. Kennedy, selv ble utpekt som morderen!

Det må ha vært med dyp fortvilelse det gikk opp for Lee Harvey Oswald at han til syvende og sist satt igjen som syndebukken. Lee hadde involvert seg med mennesker som villig vekk brukte andre for å oppnå sine mål, til tross for at det medførte døden for ofrene. Oswald forsto nok at han befant seg i livsfare etter mordet, og det var nok ikke uten grunn at han dro hjem til sin hybel for å hente sin revolver, før han dro til kinolokalet der han etter all sannsynlighet ventet å møte en av sine kontakter, eller på annen måte ville finne en instruks fra sin oppdragsgiver. Men der ventet politiet på ham, åpenbart tipset om hvor Oswald ville befinne seg. Oswald må ha blitt dypt sjokkert da anklagene mot ham ble åpenbare for ham. Men han beholdt sinnsroen på en bemerkelsesverdig måte, og om man leser alt det som er nedtegnet av Oswalds utsagn etter arrestasjonen, vitner det om en mann som åpenbart er uskyldig, etter min mening. Kanskje kan man se det som en skjebnens ironi at Judith Vary Baker, som nektet å delta i utprøvingen av kreftcelleinjeksjoner på uvitende mennesker overlevde, mens Lee Harvey Oswald, som deltok i dødelige eksperimenter og som gikk hele veien for å gjennomføre sin rolle i det planlagte mordet på Fidel Castro, selv falt som offer i et mordplott mot den amerikanske presidenten.

I alle fall skylder vi Judyth Vary Baker stor takk for å dele sin historie med verden. Et par uker etter mordet på JFK ringte David Ferry henne og fortalte henne at om hun ville beholde livet, måtte hun tie om sin viten, og heller ikke måtte hun bli en offentlig person. Hennes eneste mulighet for å unngå å bli myrdet, var å leve et tilbaketrukket og anonymt liv. Men etter at hennes barn var blitt voksne, klarte hun ikke lenger å holde inne med sin viten, men valgte å gå ut med den, og hun ble nærmest øyeblikkelig utsatt for trusler, men har valgt å trosse dem med fare for sitt eget liv. Forhåpentligvis kan hun tjene som et forbilde for flere av dem som har førstehåndsinformasjon om mordet på JFK, og som ennå ikke har uttalt seg offentlig.

Mordet på John F. Kennedy - sett i lys av Vandrer mot Lyset!

Kanskje det kan interessere noen av VDs lesere hvordan en religiøs person oppfatter utviklingen i verdens mektigste nasjon som en kamp mellom gode og onde åndelige krefter.

Etter at jeg publiserte resultatet av mine inngående studier av mordet på USAs 35. president i artikkelen ”Landet som drepte sin leder – mordet på John F. Kennedy”, har jeg mottatt flere positive tilbakemeldinger enn på de fleste tidligere artiklene mine på denne websiden. Det er åpenbart at dette grusomme og tragiske drapet fremdeles engasjerer folk – snart 50 år etter at det fant sted. Mine meget omfattende politiske og tekniske analyser av drapet er ikke egentlig beregnet spesielt på tilhengere av Vandrer mod Lyset!, som websiden min ellers handler mest om, men er skrevet for forhåpentligvis å bidra til å øke forståelsen for hvordan et politisk mord på mannen som innehadde kanskje verdens viktigste (og mektigste) embete, bare kunne finne sted som en følge av en omfattende konspirasjon mellom noen av USAs sterkeste maktgrupper, og hvordan de samme, mektige gruppene klarte å dekke over sammensvergelsen gjennom en av verdenshistoriens frekkeste og mest vellykkede dekkoperasjoner.

Men en leser som kjenner VmL inngående, vil nok uten tvil ha gjort seg opp noen tanker om at disse mektige maktgruppene i USA, som CIA, FBI, mafiaen, oljemogulene, de styrtrike våpenprodusentene osv. må ha tiltrukket seg noen av de åndelige personlighetene, som vi fra VmL kjenner som ”de eldste”; geniale, men onde personligheter uten samvittighet, som var inkarnert som mennesker for å bringe uorden, ondskap og lidelse til menneskene, for disse har til alle tider søkt makt, privilegier og rikdom, og skydde ingen midler for å oppnå sine mål. For oss som kjenner og slutter oss til VmLs tankeverden, er det en realitet at lyset har seiret i den åndelige verden i og med at mørkets fremste representant, kjent i mytologien og i religionene som djevelen, Satan, Lucifer osv. vendte tilbake til lyset i mars 1912, og etter det ble ingen flere av disse ondskapsfulle og maktsøkende vesenene inkarnert, og dette er årsaken til den enorme fremgangen som har funnet sted på jorden - en fremgang som bare vil akselerere i løpet av de nærmeste tiårene og århundrene. Det er nok å ta en kikk på de ulike involverte personenes fødselsdato for å kunne fastslå om de kan ha vært en av de eldste eller ikke. La meg bare nevne at de to mektige personene med en høyst tvilsom personlig moral, J. Edgar Hoover og Lyndon B. Johnson var født i henholdsvis1895 og 1908, altså i god tid før ondskapens fremste intelligens ga opp kampen mot lysets krefter.

USAs sannsynligvis mektigste mann i mange tiår var J. Edgar Hoover, leder for den mektige organisasjonen FBI, som infiltrerte ethvert miljø av betydning og overvåket alt som kunne krype og gå i USA og hadde ”balletak” på hele den politiske makteliten. Gjennom regelrette trusler og utpresning av JFK på grunn av sistnevntes mildt sagt utsvevende sexliv, fikk Hoover innsatt ”sin” mann i embetet som visepresident; Lyndon B. Johnson, av sine nærmeste kjent som en skruppelløs, kynisk og brutal maktsøker, som var bygget opp politisk gjennom økonomiske støtte fra våpenindustrien, og med en meget

suspekt fortid med tilknytning til flere politiske mord og kriminelle handlinger. Sammen sto disse to igjen som de store seierherrene etter mordet på John F. Kennedy; Hoover fikk konsolidert sin makt og utryddet en farlig trussel, og Johnson fikk oppfylt sine ambisiøse drømmer om å bli jordklodens mektigste mann, president i USA. Personlig er jeg ikke i tvil om at de begge var av de eldste, og i samarbeid arrangerte de en av verdenshistoriens frekkeste dekkoperasjoner, da de klarte å innbille nesten en hel verden at den meget fremsynte fredspolitikeren av genialt format, John F. Kennedy, var myrdet av en enslig, halvgal fanatiker. Mens sannheten var at det i virkeligheten var et meget velregissert *statskupp*, der hele den politiske, økonomiske og kriminelle makteliten i USA så seg tjent med å få ryddet den visjonære og karismatiske statsmannen Kennedy av veien, for å erstatte ham med en av sine løpegutter, som kunne sikre at deres maktposisjoner ikke ble truet, og at de kunne fortsette uforstyrret med sine halv- og helkriminelle aktiviteter.

Selv om mange amerikanere ikke anser mordet som oppklart, og selv om mange mener at Kennedy ble myrdet som et resultat av en sammensvergelse av en viss størrelsesorden, er nok neppe den jevne amerikaner klar over *hvor* bred denne sammensvergelsen i realiteten var, og de er heller neppe klar over hvor gjennomkorrupt og kriminelt deres eget lederskap var gjennom årtier, og fremdeles er. Enhver som kjenner VmL vil vite hvordan kampen mellom lysets foregangsmenn, de yngste, og mørkets forkjempere, de eldste, har foregått på jorden i årtusener, og der hvor lyset har satt inn store krefter for å bringe menneskeheten fremover i fred, forståelse og sivilisasjon, der har mørket også satt inn de største motkreftene. VmL forteller også om hvordan lysets krefter setter inn de største kreftene der hvor mulighetene for å nå de beste resultatene er størst. Selv om USA er en ung nasjon, hadde den sitt utgangspunkt i de aller beste verdiene et samfunn kan ha, og for lysets representanter må denne unge, noble og frihetselskende nasjonen ha båret bud om meget store og verdifulle fremganger for lyset på jorden. Og i løpet av forunderlig kort tid utviklet landet seg til å bli verdensledende og fostret geniale oppfinnere og nytenkere. Alt tyder på at mengder av de yngste ble inkarnert i USA, for bare det kan forklare den oppsiktsvekkende korte tiden det tok fra landets grunnleggelse til det var blitt et av verdens mest velstående og nyskapende. Dette medførte selvsagt også at de eldste ble inkarnert i store skarer for å kjempe mot de yngste og søke makt og innflytelse for mørkets ideer.

I løpet av den meget ukloke forbudstiden etablerte mektige forbrytersyndikater seg, og som en følge av USAs deltagelse i andre verdenskrig og den kalde krigen, utviklet USA seg til en militær supermakt, der våpenprodusenter kunne bygge opp gigantiske formuer, og etterretningsvirksomheten og militæret fikk operere nærmest uten kontroll

fra den politiske ledelsen. Man må anta at mengder av de eldste fant veien inn i ledende posisjoner i denne perioden, og var blant dem som bygget seg opp enorme formuer på oljeutvinning og produksjon av ødeleggelsesvåpen, og tiltvang seg ledende stillinger innen militæret, CIA og FBI. Som maktfulle stater i staten etablerte disse organisasjonene sin posisjon i løpet av disse årene, og deres makt var så stor at de nærmest på egen hånd kunne styre USAs utenrikspolitikk. Å opprettholde sin makt ble et mål i seg selv, og man skydde etter hvert ingen midler for å sikre at ingen og intet kunne true USA eller egen maktposisjon. USA var sakte men sikkert på vei til å bli et rike styrt av de ondskapsfulle, maktsyke og skruppelløse eldste, og de yngste så ut til å komme på defensiven. USA var blitt verdens sterkeste makt, og denne makten ble misbrukt til å tråkke på og holde nede alle dem man anså som landets fiender, og innad til å bekjempe alle annerledes tenkende og minoritetsgrupper. Både militæret, CIA og FBI hadde knyttet til seg militære grupper og attentatmenn, og politiske motstandere ble utryddet og drept overalt i verden, også innad i USA.

Det må ha vært meget maktpåliggende for den oversanselige verden å sette inn mottiltak for om mulig å gjenvinne makten over verdens sterkeste makt, og personlig er jeg overbevist om at store skarer av de yngste ble inkarnert i USA ved begynnelsen av det 20. århundret fordi man kunne forutse mørkets forsøk på å overta makten, gjennom de eteropptegnelsene mørkets tjener hadde designet før sin omvendelse. Han hadde evnen til å legge meget detaljerte og ondskapsfulle planer for enkeltmenneskers og hele nasjoners skjebne, og lagre disse onde planene i eteren, slik at de sender en strøm av mørkepåvirkning over menneskene og inspirerer oss til å tenke visse på forhånd bestemte tanker og handle etter visse på forhånd uttenkte planer. Ikke bare er mennesket i seg selv utsatt for mørket og ondskapen som omgir oss på jorden, vi er også utsatt for et "bombardement" av tankeimpulser fra komplekse fremtidsbilder som er lagret i eteren som omgir jordkloden. Tankeimpulsene som kan ramme den enkelte er altså ledd i store, komplekse planer med det formålet å føre menneskeheten ut i krig, lidelse og død!

Jeg vil anta som svært sikkert at Gud inkarnerte en av lysets ånder som John F. Kennedy, og også flere av hans brødre var sannsynligvis av de yngste – i alle fall broren Robert. Det var sikkert ikke vanskelig å forutse at den meget ambisiøse og mektige faren, Joseph Kennedy ville klare å få innsatt en av sine sønner som USAs president, og lyset ånder velger ofte (men ikke alltid) å inkarnere der de letteste kan komme til å få utført sin ønskede misjon. For at ikke lyset helt skulle tape kampen mot mørket i verdens mektigste nasjon, var man avhengig av at de yngste maktet å frata de egenmektige, kriminelle gruppene makten, og både CIA og FBI utgjorde faretruende trusler mot USAs posisjon som et frihetskjempende land, og hatet mot den tidligere noble

nasjonen ble vekket i store deler av verden, der de valset skruppelløst frem med brutalitet og undertrykking. Frihetens hjemland med like rettigheter og plikter for alle frie borgere, var ved å forvandles til et land der den sterkeste hadde rett til brutalt å undertrykke og utnytte den svake.

John F. Kennedy var altså høyst sannsynlig en av de yngste, som var inkarnert for, som lysets representant, å vinne USA tilbake til lyset! Og det hele gikk nok ganske godt etter planen helt frem til han ble valgt til USAs 35. president, en hendelse som må ha vakt enorm glede og store forhåpninger i den oversanselige verden. Og jeg vil tro at JFK i de store sakene som møtte ham som president, handlet meget godt i overensstemmelse med sin overbevisning! Han var meget folkekjær, karismatisk og visjonær, og klarte å tenne et håp om fredelig sameksistens for en hel verden. Gjennom sine velformulerte og overbevisende taler målbar han en hel verdens fremtidshåp! Og han viste i en lang rekke saker at han var tilliten verdig. Han støttet underpriviligerte og undertrykte grupper, var en medfølende og varm sosialpolitiker og i 1961, da verden sto på randen av undergangen i konflikten mellom USA og Sovjet om utplassering av sovjetiske atommissiler på Cuba, viste han statsmannskunster som reddet verden fra en ødeleggende atomkrig.

Men om Kennedy tente fremtidshåpet hos mange, var han også intenst hatet av dem som så seg truet av hans politikk. Og det gjaldt i særdeleshet alle dem som hadde etablert maktgrupper som nøt godt av privilegier og unndro seg politisk kontroll og forpliktelser mot landets lover og fellesskapsgoder. Og dessuten hadde Kennedy sine egne demoner å kjempe mot, og sannsynligvis både eteropptegnelser og sin egen fortidige uoppgjorte karma å møte i sitt jordiske liv som John F. Kennedy. Ved å gi etter for destruktive tankeimpulser ville også han trekke mørket om seg, og vanskeliggjøre sin gjerning som genial statsmann og en av lysets fremste representanter på jorden. Det er ikke vanskelig å anta at det var på det seksuelle området at mørket satte inn sitt fremste angrep mot Kennedy, slik det har blitt gjort mot så mange av de yngste, men mørket klarte på ingen måte å gjøre Kennedy uegnet til å utføre sin gjerning. Men mot ham sto etter all sannsynlighet en eller flere onde eteropptegnelser, og jo mer Kennedy handlet mot sin samvittighet, jo mer næring ga han selvsagt til eteropptegnelsens kraft, og jo sterkere kunne eteropptegnelsen virke på de menneskene som motarbeidet Kennedy!

Men hvorfor kunne ikke Gud ha beskyttet Kennedy mot mordplanene dersom det er sant at hans rolle som en av lysets fremste forkjempere på jorden var så viktig? Til det er å si at jeg er overbevist om at Gud, gjennom Kennedys skytsånd og de andre diskarnerte yngste gjorde alt som sto i deres makt for å beskytte presidenten, både ved å styrke ham personlig, og advare ham når han var i ferd med å trå feil, og også ved å forsøke å forhindre andre i å følge

eteropptegnelsens onde tankeimpulser fremfor sin samvittighet. Men når det angår de eldste, så er alle slike forsøk på å styrke deres samvittighet fånyttes: De har nemlig ingen samvittighet, og mangler helt empati og medfølelse med andre. Når slike sorte genier kom inn under eteropptegnelsenes kontroll,var de derfor utsatt for et dobbelt mørkeangrep, både det mørket som deres personlighet var gjennomsyret av, og det mørket som eterbildene foret deres bevissthet med. Og etter min vurdering, var sannsynligvis et helt kobbel av de eldste involvert i drapsplanene, for innen alle de gruppene jeg har nevnt, finner man personer født før 1912 - personer som bærer alle kjennetegn på å være blant de eldste: Maktsyke, ærgjerrige, skruppelløse og brutale!

USA var sannsynligvis det landet i moderne historie der kampen mellom de stadig inkarnerte eldste og de yngste ble utkjempet i sin mest tilspissede form, både på grunn av landets meget viktige rolle i verdenssamfunnet, og fordi det aldri falt helt i de eldstes makt, som for eksempel Tyskland, Sovjet, Italia o. a. I USA utkjempet mørket og lyset en mer likeverdig kamp, og til tross for at dagens USA fortsatt er styrt av hensynsløse økonomiske grupperinger og et gjennomkorrupt politisk system, står likevel den menneskelige frihetstrangen så sterkt at landet gir en meget gunstig grobunn for den frie viljen til å utspille seg uhindret, noe som er en forutsetning for ethvert menneskelig fremskritt. For å forstå hvorfor det ikke lyktes de yngste å avverge mordet på Kennedy, er det også viktig å ta i betraktning menneskets frie vilje! Gud og de yngste kan gjøre mye for å styrke den enkeltes vilje og evne til å stå imot mørket, men dersom den enkelte av egen fri vilje velger å handle etter mørkets tankeimpulser, kan de yngste intet gjøre, for Gud tvinger ingen til å følge Hans vilje. Dersom Kennedy opptrådte på en slik måte at han styrket eteropptegnelsens makt, kunne det altså til slutt bli umulig for de yngste å forhindre dens inntreden på jorden, uansett hvor mye de ønsket det, for Gud respekterer alltid menneskenes frie vilje.

Det var altså meget maktpåliggende for mørkets krefter å forsøke å undertvinge seg USA for å hindre menneskelig fremskritt og for å opprettholde sitt verdensherredømme. Å inspirere til en sammensvergelse mellom mørkekreftene for å myrde den eller de yngste som var inkarnert for å bringe USA inn under lysets kontroll, ville selvsagt være en gigantisk seier for mørket. Ikke bare fordi de yngstes arbeid ble direkte forhindret ved at de ble fjernet som mennesker, men også ved den sorg, motløshet og tristhet som et mord på en president som representerte folkets fremtidshåp og deres drømmer om en bedre verden ville utløse. For de eldste ville det være en stor seier om de gode kreftene mistet troen på at det ville være mulig noensinne å omskape jorden til et sted der menneskene kan leve i fred og kjærlighet. Intet er mer gunstig for mørkets krefter enn fremtidspessimisme og dommedagsfølelse. Og et mord på en høyt elsket leder kan føre til nettopp den

tilstanden av pessimisme og håpløshet som de eldste ønsker å innhylle menneskene i. Så den personlige eteropptegnelsen rettet mot USAs president, John F. Kennedy, inneholdt garantert en plan om å få ham myrdet!

Det er kjent at Hoover allerede i 1962, gjennom telefonavlytting av kriminelle, snappet opp de første planene om å myrde presidenten. For en kjenner av VmL fremstår mordet på JFK som selve skoleeksempelet på hvordan en eteropptegnelse fungerer. Eteropptegnelsen kan virke mot et stort antall mennesker på samme tid, og fore dem med spesielle tankeimpulser, og inspirere dem til å utføre spesielle handlinger i den tro at de følger sin egen vilje. Men jo mer offeret tenker og handler i overensstemmelse med eteropptegnelsens "instrukser", jo større makt får eteropptegnelsen over dem, og til slutt opptrer de i realiteten som viljeløse roboter, til tross for at de selv er overbevist om å følge sin egen vilje. Det tilsynelatende forunderlige ved planene om å myrde JFK, var at de oppsto omtrent samtidig i flere miljøer, uten at disse hadde noen kontakt med hverandre, og uten at noen av dem fulgte en felles overordnet plan. Det trengte de ikke; Planen eksisterte nemlig allerede, som et eterbilde, skapt av ondskapens fremste tjener. Derfor har mange av de som forsker i Kennedy-mordet hver for seg vært overbevist om at de har funnet opprinnelsen til planene om å myrde Kennedy i ett spesielt miljø, mens sannheten er at planene oppsto omtrent samtidig i flere miljøer, og planene utviklet seg som om de alle fulgte en felles plan, og først på et senere tidspunkt ble det klart for de forskjellige gruppene at de alle hadde en felles interesse i å få den amerikanske presidenten ryddet av veien for å sikre sin egen maktposisjon og sin egen virksomhets fortsatte uhindrede aktivitet.

Oljebillionærene slapp å bekymre seg for gigantiske inntektstap som følge av endret skattepolitikk, våpenprodusentene sikret sine billiardinntekter ved å få innsatt en krigsvennlig løpegutt, mafiaen slapp unna den ustanselige forstyrrelsen av sin kriminelle aktivitet av presidentens bror, justisminister Robert Kennedy, CIA trengte ikke lengre frykte for sin egen oppløsning, eksilcubanerne fikk endelig utløp for sitt raseri etter det mislykkede forsøket på å styrte det kommunistiske regimet til Fidel Castro og FBI kunne fortsette uforstyrret med sin korrupte utpresning og trusselvirksomhet for å styre amerikansk politikk! Mafiaen bidro med sin meget lange erfaring med å få mordet naglet til en patsy, CIA bidro med hele sitt enorme apparat for å bygge opp en troverdig syndebukk, billionærene ordnet finansieringen, og FBI og visepresidenten tok ansvaret for å føre nasjonen bak lyset og innbille dem at en enslig, halvgal kommunistsympatisør sto bak mordet. I virkeligheten var Lee Harvey Oswald informant for CIA og FBI, og hans opphold i Sovjet, hans frasigelse av sitt amerikanske statsborgerskap og hans medlemskap i en Cuba-sympatiserende organisasjon var arrangert av CIA for å skape en troverdig patsy, mens Oswald selv trodde han var en verdifull informant! Det hele var så

utspekulert, frekt og grusomt i all sin ondskap, at nasjonen USA i sin naivitet tilsynelatende godtok forklaringen. Det skal et visst mot til for å innse at ditt lands president har blitt myrdet av landets egne politiske ledere i samarbeid med landets mest skruppelløse, brutale og ondskapsfulle kriminelle, og mange nekter fremdeles å se det i øynene! Sannheten er ikke alltid vakker, men ingenting endrer seg ved at man nekter å se sannheten i øynene!

Og sannheten er at de onde kreftene i USA gjorde det av med den lysets representant som Gud hadde inkarnert i landet for å bryte mørkets makt. Og fem år senere gjorde de samme kreftene det av med enda en av lysets representanter, broren Robert Kennedy, før han i det hele tatt hadde fått anledning til å påbegynne sin gjerning som USAs president. Disse to mordene forårsaket et av de største tilbakeslagene på jordkloden siden andre verdenskrig, og hele verden sliter fremdeles med ettervirkningen av denne mørkets seier over lyset. Kennedy-brødrene kunne med sine noble idealer ha omgjort USA til en stormakt som var høyt elsket i hele verden for sin fredsvilje, sin innsats for samarbeid, sin medlidenhet med de fattige og underpriviligerte og for sitt aldri sviktende engasjement for frihet og rettferdighet for alle.

Men mørket seiret dessverre i første omgang, og det ga ny næring og energi til ondskapens fremtidsplaner, og i ettertid har verden måttet lide under presidenter som Lyndon B. Johnson, Richard Nixon, Glenn Ford, Ronald Reagan og far og sønn Bush, for å nevne noen. Ikke akkurat fredselskende og visjonære nytenkere! Disse presidentene (unntatt Reagan og Bush jr.) var enten direkte eller indirekte involvert i planleggingen av mordet på John F. Kennedy eller i dekkoperasjonen for å skjule den grusomme sannheten for det amerikanske folk. Og i stedet for å være et høyt elsket land og en garantist for fred og rettferdighet, er USA hatet av store deler av verden på grunn av sin hensynsløse stormaktspolitikk! Måtte lyset, ved Guds hjelp, vinne frem i de kommende tiår! Amen.

"De yngste"= Guds utsendinger, inkarnert av Gud for å bringe menneskeheten fremover.

"De eldste"= geniale, onde lederskikkelser, inkarnert av mørkets krefter for å bekjempe lyset.

USAs mørke hemmelighet og verkebyll.

Men hvem skjøt egentlig John F. Kennedy? En enslig skytter, slik den offisielle forklaringen lød, eller et team av skyttere i ulike posisjoner, leid inn for anledningen av en bred sammensvergelse av maktgrupper i det amerikanske samfunnet?

Kongresskommisjon 1979: Flere skyttere.

I vår tid, hvor den temmelig overdrevne amerikanske patriotismen står i veien for deres evne til å betrakte sin nasjon med et kritisk blikk, kan det synes som om den amerikanske offentligheten ennå ikke våger å gjenåpne etterforskningen av det brutale mordet på deres egen president, av frykt for hva det kan komme til å avsløre! En kongresskommisjon fastslo allerede i 1979 at det må ha blitt avfyrt mer enn de tre offisielt aksepterte skuddene mot presidenten, og dermed raknet hele grunnlaget for den presidentoppnevnte Warren-kommisjonens konklusjon fra 1964, som utpekte Lee Harvey Oswald, mannen med den høyst merkverdige tilknytningen til Sovjet og Cuba, til den enslige drapsmannen.

Den utpekte enslige skytteren kan umulig ha skutt.

"Morderen" hadde nemlig valgt kanskje det desidert dårligste "mordvåpenet" som lot seg skaffe, nemlig en italienskprodusert Mannlicher-Carcano-rifle, produsert før 2. verdenskrig. Dette våpenet er særdeles tregt å operere. Gjentatte forsøk under kontrollerte forhold har vist at det rett og slett er en fysisk umulighet å avfyre så mye som tre skudd med en Carcano-rifle i løpet av de drøyt seks sekundene skuddserien varte, ifølge den offisielle versjonen av hendelsesforløpet. Likevel ble Warren-kommisjonens versjon godtatt av offentligheten. Ballistiske undersøkelser viste dessuten at siktet var helt feil innstilt, og man klarte ikke engang å bevise at riflen var avfyrt samme dag! Lee Harvey Oswald, som fire uker tidligere hadde begynt å arbeide i The Texas School Book Depository, hvor det ble skutt fra, ble ett minutt etter skytingen observert rolig sittende å drikke av en Cola flere etasjer under "snipers nest" i 6. etasje av bygningen, så han kan umulig ha avfyrt noe skudd fra 6. etasje!

Usannsynlig enkelt å "oppklare" mordet.

Våpenet ble knyttet til Oswald gjennom et falsk ID-kort utstedt i navnet Alek James Hidell, funnet hos Oswald etter at han ble arrestert, overraskende hurtig etter mordet, og våpenet var kjøpt på postordre i dette navnet. Dette virker overraskende amatørmessig, i og med at Oswald kunne spasert rett inn i en hvilken som helst våpenforretning og kjøpt en topp moderne høyhastighetsrifle uten å måtte oppgi sin identitet, og således ikke etterlatt

seg et eneste spor som kunne knytte ham til mordet. Og det ville være den enkleste sak i verden å plante et falsk ID-kort blant hans saker. I tillegg virker det ualminnelig klønete å etterlate både "mordvåpenet" med fingeravtrykk og tre tomhylser på mordplassen. Enten må Lee Harvey Oswald ha vært en av verdenshistoriens dummeste snikskyttere, eller så må han ha gjort alt som var mulig for å bli tatt for mordet. Var det ingen som reagerte på at det hele rett og slett var *for* opplagt?

Etterlysningen av Oswald, med fullt signalement, gikk også usedvanlig fort ut på politiradioen, og ingen kunne i ettertid redegjøre troverdig for hvorfor han i det hele tatt ble etterlyst. Forklaringen som etter hvert ble presentert, var at han ikke returnerte til skoleboklageret etter å ha forlatt det like etter mordet. Men det gjaldt opptil 30 andre av de ansatte ved lageret, og ingen av dem ble etterlyst.

"Syndebukken" ryddet av veien før han rakk å forklare seg.

Lee Harvey Oswald forlot altså skoleboklageret etter mordet, dro hurtig innom sin hybel, og oppsøkte deretter et kinolokale, hvor han ble arrestert av politiet. Det er nesten så man kan mistenke at politiet allerede visste hvor Oswald var å finne! Underveis skal han også ha myrdet en politimann, som skal ha overrasket ham. I løpet av svært kort tid hadde altså politiet arrestert "drapsmannen", og bevisene mot ham var tilsynelatende så entydige og opplagte, at han hurtig ble utpekt til den enslige morderen, som hadde skutt presidenten med tre skudd bakfra, avfyrt fra The Texas School Book Depository! Og som ikke dette var nok, så ble Oswald selv skutt og drept av nattklubbeieren med mafia-tilknytning, Jack Ruby, mens han var i politiets varetekt og skulle transporteres fra fengselet, slik at han aldri rakk å forklare seg skikkelig.

Mafiamedlem Jack Ruby måtte rydde opp.

Rubys motiv for å drepe Oswald, var at han synes det var så følelsesmessig opprørende at Oswald hadde drept presidenten, at han følte at han personlig måtte straffe ham for ugjerningen. Hvordan i all verden kunne noen tro på en så usannsynlig historie som at et mafia-medlem skulle drepe presidentens morder fordi han var følelsesmessig opprørt over ugjerningen? Er det ikke temmelig åpenbart at Oswald ble drept for å bringes til taushet? Det meste tyder på at Oswald var en CIA-ansatt infiltratør i det cubanske eksilmiljøet, og at han var overbevist om at han ville bli fraktet trygt ut fra USA etter mordet, og bli sendt til Cuba, som han hadde skaffet seg visa til allerede høsten 1963. Men i virkeligheten var han bygget opp over lang tid for å fungere som "patsy", syndebukken som skulle utpekes som den enslige morderen. En meget vanlig metode i den amerikanske mafiaverdenen! Sannsynligvis skulle han myrdes

allerede før eller under arrestasjonen, men noe gikk galt, og Jack Ruby måtte rydde opp etter tabben.

Mangelfull etterforskning.

Men amerikanere flest har aldri slått seg til ro med den offisielle forklaringen, og etter mordet har det blitt offentliggjort et utall bøker og seriøse undersøkelser, internett nærmest flyter over av debattfora og websider, og det finnes mennesker som nærmest har gjort det til en livsoppgave å avsløre sannheten om mordet. I mine egne studier av mordet, har jeg vært i kontakt med flere av disse seriøse Kennedy-forskerne, som omfatter en yrkesmessig særdeles sammensatt gruppe, fra rettsmedisinere til professorer. Det som åpenbarer seg når man går seriøst inn i presidentmordet med et åpent og fordomsfritt sinn, er en usedvanlig mangelfull etterforskning, åpenbar unnlatelse av å etterforske spor som stred mot den offisielle teorien, åpenbar unnlatelse av å innkalle vitner som hadde gjort avvikende observasjoner, systematisk konfiskering av all film og fotografier fra mordet og åpenbare forfalskninger av bilder og filmmateriale som ble levert tilbake.

Secret Service tiltvang seg liket.

Sikre vitneobservasjoner forteller om skudd fra flere forskjellige retninger mot Kennedy, og antall skudd som ble rapportert varierer fra tre til seks! Secret Service agenter nærmest tiltvang seg liket, etter at Kennedy først ble kjært hurtig til nærmeste sykehus, Parkland Hospital, der obduksjonen etter amerikansk lov skulle foregå. Men etter noen fåfengte gjenopplivelsesforsøk, ble Kennedy erklært død og liket ble fraktet til Bethesda Naval Hospital, der obduksjonen ble utført under full kontroll av Secret Service av en lege som aldri før hadde utført en obduksjon. Og de skadene på Kennedy som ble rapportert av legene ved Parkland, skilte seg klart fra obduksjonsrapporten.

Stor forskjell mellom de første legenes observasjoner og obduksjonsrapporten.

I følge flere av Parkland-legene hadde Kennedy et inngangssår i halsen, og et knyttnevestort utgangssår på høyre side av bakhodet. I følge den offisielle obduksjonen var det lille såret i halsen et utgangssår, og såret i bakhodet eksisterte ikke. Det gjorde derimot et sår på høyre side av hodet. I følge den offisielle historien ble Kennedy skutt bakfra, mens i følge opp mot 50 vitner ble det også avfyrt skudd forfra. I følge flere av tilskuerne, og også politimenn i følgebil og på motorsykkel, ble Kennedy skutt forfra slik at det sto en dusj av blod, hjernemasse og beinsplinter bakover! Blant seriøse Kennedy-forskere regner man gjerne med tre til fem snikskytterposisjoner, og at det ble skutt både forfra og bakfra, slik at Kennedy i realiteten befant seg under kryssild! Og sannsynligheten er stor for at begge de to skuddene som traff ham kom

forfra, fra et gjerde på ”the grassy knoll”, en gress-skråning ned mot Elm Street og fra ”the triple underpass”, en jernbaneovergang midt imot Elm Street, der hele tre veier krysser under jernbanesporene.

Mordet er uoppklart

Manglene ved etterforskningen av Kennedy-mordet er så åpenbare, og vitneobservasjonene så motstridende at det er et under at ikke saken for lengst er gjenopptatt! Den jevne amerikaner er nok overmoden for å få vite sannheten. Det uoppklarte mordet ligger der som en verkebyll og gir ikke amerikanere flest fred. Men er nasjonens ”selvbilde” i stand til å tåle de mørke hemmelighetene som eventuelt kommer til å åpenbare seg? De fleste seriøse Kennedy-forskere er enige om at mordet skyldes en konspirasjon. Spørsmålet er bare hvor bredt sammensatt konspirasjonen var. De som har spesialisert seg på å tolke mafiametoder, mener at den italienske Carcano-riflen ble plantet for å fortelle at mordet ble utført av den italienske mafiaen, fordi Kennedy-klanen systematisk forsøkte å knuse dem. Men de fleste er også skjønt enige om at mordet neppe ville ha latt seg utføre, og dekkoperasjonen definitivt ikke ville lykkes, uten støtte fra både ansatte i CIA, FBI, Secret Service, Dallas-politiet og andre myndighetspersoner.

I realiteten et statskupp?

Noen går så langt som til å hevde at konspirasjonen var så omfattende at den også talte noen av de fremste amerikanske oljebillionærene, som hadde fryktelig mye å tape på Kennedys skattepolitikk, styrtrike våpenprodusenter som fryktet gigantiske inntektstap som en følge av Kennedys fredspolitikk, og det cubanske eksilmiljøet blir også hyppig nevnt, etter den mislykkede Grisebukta-invasjonen, som de bebreidet Kennedy for. Enkelte betrakter sågar mordet som et regelrett statskupp, der sterke og skruppelløse maktgrupper i det amerikanske samfunnet så seg tjent med at presidenten ble ryddet av veien og byttet ut med sin visepresident, inkludert visepresidenten selv! Samarbeidet mellom CIA og mafiaen var allerede etablert gjennom planene om å styrte Fidel Castro, og de som kjente Lyndon B. Johnson, var godt kjent med hans skruppelløse streben etter makt! Hans innsettelse som president ville med ett slag løse alle de involverte maktgruppenes frykt for følgene av Kennedys politikk! Men er amerikanerne rede til å se i øynene at deres betrodde myndighetspersoner samarbeidet med landets mest skruppelløse og hensynsløse kriminelle og mordere for å få myrdet en av de mest populære amerikanske presidentene noensinne??

Kennedy-jubileet - elendig reklame for journalistenstanden.

For en som kjenner den enorme dokumentasjonen av Kennedy-mordet, har det vært meget nedslående å følge dekningen i mediene 50 år etter. Har journalistene i det hele tatt gjort selvstendige granskninger?

Kennedy var en av min barndoms aller største helter. Og da han ble myrdet midt i fødselsdagsfeieringen for min far, 22. november 1963, møtte jeg for første gang tragedie og sorg i mitt unge liv. I alle årene etterpå ble min fars fødselsdag en sørgedag i min familie.

For et par år siden satte jeg meg fore å virkelig gjøre et dypdykk i bevismaterialet etter mordet, for en gang for alle å gjøre meg opp en sikker mening om hva som er sannheten om drapet. Heldigvis foreligger de fleste av vitneutsagnene tilgjengelig på nettet, og om man har tålmodighet nok, kan man sette seg inn i stort sett alt hva de ulike vitnene observerte. Hele Warren-rapporten er offentliggjort og det er også alle forklaringene som kommisjonen opptok.

Dessuten foreligger det en enorm mengde bøker og artikler, og informasjonsmengden er simpelthen gigantisk. Mitt utgangspunkt var at jeg ikke ville stole på noen andrehånds opplysninger, men sjekke alle påstander opp mot kildene for å se om de kunne dokumenteres.

Mitt arbeid pågikk i ca 6 måneder, og endte opp i en stort anlagt artikkel publisert på internett. Etter hva jeg vet, er det den mest omfattende analysen som foreligger på norsk. Jeg har analysert både den politiske bakgrunnen og selve drapet, og var så heldig å få innlede et samarbeid med en amerikaner, som hele sitt liv hadde interessert seg for Kennedy-mordet og for mafiavold generelt. William Orchard har laget den desidert beste analysen av skudd-scenariet jeg kjenner til, og hans teorier bygger helt og holdent på dokumenterte vitneutsagn. Orchard har kontakter i det mest anerkjente forsker-miljøet i USA, som teller svært høyt utdannede og seriøse mennesker, som bygger sine teorier på sikre kilder og ikke løse spekulasjoner. Han tok flere bilder for meg i Dealey Plaza, som jeg bruker i min artikkel. Blant annet tok han bilder fra den berømte pidestallen der Abraham Zapruder sto da han tok sin svært berømte film av drapet.

Det var med denne bakgrunnen jeg fulgte medienes dekning av Kennedy mordet 50 år etter den tragiske hendelsen. Og jeg kan ikke karakterisere det som annet enn en meget frustrerende opplevelse å se hvordan rene løgner fra fortiden ble gjengitt som om det var beviselige sannheter. De få

innvendingene som kom frem, gikk i det lengste ut på å gjengi et antall konspirasjonsteorier uten å ta stilling til deres innhold. I det hele tatt var det ytterst få journalister som så ut til å ha gjort selvstendige undersøkelser av vitneutsagn og beviser. Man gjenga kun andre- og tredjehånds udokumenterte påstander. Selv fjernsynsreportasjer som utga seg for å inneholde dyptgående analyser, utelot for det meste å ta opp vitneutsagn eller bevismateriale som åpenbart talte mot deres analyse.

I flere programmer intervjuet man noen av de overlevende vitnene, og i dag er disse gamle og har åpenbare erindringsforskyvninger eller er påvirket av senere teorier. Et godt eksempel var intervjuet med mannen som Lee Harvey Oswald kjørte med til og fra arbeidet hver dag. I dag uttaler han at det ble foretatt et opprop av de ansatte rett etter mordet og da man oppdaget at Oswald var den eneste som manglet, ble han etterlyst. I sitt vitnemål for Warren-kommisjonen fortalte han flere ganger at det overhode ikke var noen som spurte etter Oswald etter drapet, og han forteller ingenting om noe opprop. Han forteller derimot at de ansatte ble bedt om å gå hjem ca en halv time etter drapet, og ingenting tyder på at noen savnet noen. I følge andre kilder, var det et stort antall arbeidere som ikke vendte tilbake. Men bare Oswald ble etterlyst.

Jeg har ennå til gode å se en dokumentert forklaring på hvorfor Lee Harvey Oswald ble etterlyst bare få minutter etter drapet. Det er ganske forunderlig å høre opptak av radioreportasjer som gikk ut kort tid etter mordet. I realiteten var mordet "oppklart" helt uten etterforskning og vitneopptagelser. Dette burde fremstå som svært foruroligende for alle sannhetsskjære mennesker. Det ble slått fast at president Kennedy var skutt med tre skudd bakfra, avfyrt fra The Texas School Book Depository, og man visste til og med hvem morderen var. Det må vel være blant verdenshistoriens aller hurtigste mordoppklaringer. I de første dagene etter mordet våget enkelte aviser å trykke vitneutsagn som motsa den offisielle forklaringen, men deretter bredte enigheten seg og ble unison. Man kan ikke annet enn å spørre seg selv om ikke mordet var "ferdig oppklart" og morderen utpekt lenge før det ble begått. Svært mye tyder på Lee Harvey Oswald ikke avfyrte et eneste skudd, men var en på forhånd utplukket "patsy".

Og bevisene for at Kennedy ble skutt fra skoleboklageret syntes å være udiskutable. Morderen hadde etterlatt seg sin rifle og tre tomhylser. Trengte man mer for å bevise at skuddene hadde blitt avfyrt fra 6. etasje i skoleboklageret, og at det var avfyrt kun tre skudd? Det er simpelthen utrolig at dette ble akseptert som sannheten. Det ble avgitt minst 40 vitnemål som fortalte om skudd fra flere hold, og etter skudd-dramaet styrtet mange tilskuere og en politimann opp på "the grassy knoll" fordi de hadde hørt skudd

derfra og kjente lukten av kruttrøyk. Disse vitnene ble fullstendig ignorert av Warren-kommisjonen, og det kan ikke karakteriseres som annet enn oppsiktsvekkende at man lot være å følge opp disse sporene. Det ville være omtrent som om 40 av de overlevende ungdommene på Utøya kunne beskrive en andre gjerningsmann, men at politiet valgte å ignorere deres vitnemål. I vår tid ville det ha vært intet mindre enn en skandale uten sidestykke dersom politiet lot være å etterforske sikre vitnemål som eventuelt kunne identifisere en andre gjerningsmann.

Kunne man så knytte Oswald med sikkerhet til åstedet? Hans fingeravtrykk ble funnet på noen av pappeskene i "the snipers nest". Men det samme ble fingeravtrykkene til mange av de andre ansatte, og det kan neppe anses som et bevis at Oswald hadde hatt med pappesker å gjøre, all den tid det var jobben hans å pakke bøker i pappesker. Det ble også i ettertid hevdet at Oswalds fingeravtrykk fantes på riflen, en italienskprodusert Mannlicher Carcano rifle, men dette er meget omstridt. Den første offisielle forklaringen gikk ut på at det ikke fantes fingeravtrykk på riflen, men så "fant" man det visst likevel. Man kunne derimot dokumentere at Oswald hadde kjøpt Carcano riflen pr postordre i navnet Hidell. Men dette er et høyst tvilsomt bevis. Hvem som helst kunne ha gjort dette. Hvorfor gikk ikke Oswald heller inn i en hvilken som helst våpenforretning og kjøpte en rifle helt uten å måtte legitimere seg? Nei, i stedet skal han altså ha kjøpt en rifle som med letthet kunne spores til ham, og så etterlatt den på mordstedet. Man er fristet til å spørre: Hvor dum går det an å bli? De aller fleste mordere forsøker å skjule sine spor. Oswald gjorde tilsynelatende det motsatte. Han plantet beviser mot seg selv på åstedet som for å sikre seg at han skulle bli tatt.

Utover dette fantes ikke beviser som pekte mot Oswald. Noen få vitner kunne beskrive en skytter i 6. etasje av skoleboklageret, men disse vitnemålene spriker i alle retninger, og den eneste beskrivelsen som kunne minne om Oswald, ble regnet som så tvilsom at selv ikke politiet festet lit til den. Og en av de ansatte fortalte i sitt vitnemål at en politimann øyeblikkelig etter mordet kom løpende til inngangen og ba den ansatte om å følge seg inn i bygningen. Den første personen de traff på, var Lee Harvey Oswald, som satt rolig og avslappet i kantinen i 2. etasje. Det virker svært lite sannsynlig at han skulle ha klart å drepe USAs president og styrte ned fire etasjer på den svært korte tiden som var gått siden skuddene, for så å se helt rolig og tilforlatelig ut. Det er simpelthen så mange usannsynligheter i denne saken som blir tatt for god fisk, at man ikke kan annet enn å forundres.

"Beviset" for at Oswald hadde med seg en rifle til jobben denne dagen er like syltynt. Hans arbeidskollega fortalte at Oswald hadde med en pakke med lengde ca 60 cm i bilen da de kjørte sammen til jobben den dagen. Å regne

dette som et bevis for at Oswald hadde med Carcano riflen, kan ikke kalles annet enn spekulativt. På spørsmål fra kollegaen, fortalte Oswald at han hadde med gardinstenger. Og til det svarte kollegaen at han kunne huske at Oswald hadde fortalt dagen før at han skulle ordne noe med gardinstenger. Det er simpelthen ufattelig at ikke politiet stilte større krav til bevisene, og i senere dokumentarfilmer ser man gjerne Oswald i denne scenen bærende på en lang pakke, like lang som en rifle. I virkeligheten var den altså ca 60 cm lang.

Da Lee Harvey Oswald ble myrdet, mistet han samtidig en av sine mest grunnleggende rettigheter; Han fikk aldri forsvare seg mot mordanklagene. Han ble utropt for all verden til å være presidentmorder. Jeg er overbevist om at dersom det ble ført en rettssak i dag, der Oswald ble gitt det aller beste forsvaret USA kan gi ham, så ville han ha blitt frikjent. Bevisene er syltynne, alle andre spor ble ignorert og etterforskningen var så lemfeldig og usystematisk at det ikke kan kalles annet enn en skam for det amerikanske rettsvesenet.

Og det mest skremmende er etter min mening journalistenes ganske gjennomgående uselvstendighet i sin vurdering av mordet. I løpet av årene har dessverre mange, kanskje i sitt ønske om å gjengi den offisielle forklaringen slik at den virker tilforlatelig, pyntet litt hist og her på historien og gradvis har det oppstått forklaringer som ligger langt fra sannheten, og som ikke kan gjenfinnes i vitneforklaringene. Og når journalistene ikke gjør annet enn å gjengi den offisielle historien, dømmer de igjen og igjen en fullkomment forsvarsløs mann til presidentmorder. Jeg kaller det, med meget god grunn, det forrige århundrets mest skammelige justismord.